591968386
101 KØBENHAVNS KOMMUNES BIBLIOTEKER

160

st 05.6 Fo

RHB

KJØBENHAVNS
RAADHUS
BIBLIO-
THEK
EXLI BRIS

A
05.6
40

[Feuilleton-Udgave]

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

Nr. 2. Andet Oplag. ☞ Nr. 1 af Bladet kan ikke mere erholdes. **1863.**

Den anførte Dame var en qvindelig Skjønhed af tredie Rang, stærk oppe i Trediverne. Hun var hverken Jomfru eller Frøken, Madam eller Frue, men Mademoiselle, en fransk Benævnelse, der maaskee kan oversættes ved Ordet: „Mo'er". Hendes Familienavn var ubekjendt; paa hendes Magazins Skilt stod blot: „la dame rouge", hvad der nok paa Fransk skal være det samme som paa Latin: „omnibus". — Simple Folk, som ikke kunde udtale det Franske rigtigt, kaldte hende slet og ret Mo'er Rutsch, og da hun gjorde rasende hurtigt Carriere, hvad mine Læsere snart ville erfare, saa kaldte man senere en Bane, paa hvilken man kommer afsted i en lynende Fart, en Rutschbane.

Hendes Ungdom havde været glimrende i dette Ords moderne Betydning. Hun havde faaet de meest galante Tilbud af flere rige Mænd. En Grosserer, en Kunstberider, en Hundedresseur og nogle andre Renommister havde beilet til hende; men hun havde ikke modtaget Ægteskabstilbud af Nogen; hun vilde som Minerva forblive i den jomfruelige Stand, og i lang Tid betragtede alle Studenterne hende som deres Skytsgudinde.

At være Minerva var hende dog i Længden ikke nok; hendes ophøiede Sjæl tragtede efter at blive Thalias Præstinde, Noget, der er det Høieste i en Tidsalder, hvor Theatret og Frimurerlogen staae over Kirken. Hun spillede Comedie og dandsede saa mageløst, at alle Bladredacteurer og æsthetiserende Herrer ved Synet af hendes Præstationer daanede af lutter Henrykkelse. Selv Politidirecteuren, der dog var en gammel adstadig Herre, faldt paa Knæ foran hende og kysede hendes Haand. Hun havde debuteret paa et Duodeztheater; men da Slaraffenlands Herrer sang om hende parodisk:

„Hvor hun kan gjøre for mageløse Spring,
Som Grahn og Pepita hun dreier sig omkring," —

saa maatte hun optræde paa det Kongelige.

Hovedstadens Mysterier og Aabenbarelser.

Første Deel.

Modehandlerinden.

Første Capitel.

„Forord bryder ingen Trætte."

Kjære Læser! hvad enten Du har studeret Plato, Seneca, Cicero, Cartesius, Malebranche, Spinoza, Kant, Fichte, Schelling og Hegel, eller din Catechismus, hvad enten Du har læst Eugen Sue, Alexander Dumas, Paul de Kock, Victor Hugo, Walter Scott, Bulwer, Ingemann eller Bonden i det russiske Dampbad, — saa er jeg overbeviist om, at Du vil have Interesse og Gavn af at læse min Roman.

„Forord bryder ingen Trætte." Hvis Du kun finder Behag i det Slags Romaner, der, ligesom Nutidens Lystspil, indeholder en Mængde lange Capitler om Toilette, Thee, Balkjoler, Glacehandsker, Veirligets Beskaffenhed og lignende Ting, og hvis Hovedthema er Ægteskab med Forhindringer eller Skilsmisse uden Forhindringer; hvis Du kun synder det Slags Romaner,

„Hit med Søbekaalen, si'er jeg, Skillingen skal jeg bringe dig imorgen!"

— „Snak Jesper!" sagde Værten; „op med Skillingen, eller jeg sprøiter Maden i Kjedlen igjen!"

— „Om Du saa flaaer mig, finder Du ikke en Skilling hos mig!" raabte Jesper og rystede af Ærgrelse.

— „Vil Ærtekongen der inte betroe dig en Skilling, Jesper!" udbrød en lurvet Arbeidsmand med et godmodigt Ansigt, „saa vil jeg betroe dig den! Den rige forædte Hund veed inte, hvad det er at sulte; men det veed jeg, og derfor laaner jeg dig den lumpne Brik". Han kastede idetsamme en Kobberskilling paa Bordet. Værten stak den i Lommen, uden at bekymre sig om, at man udskjældte ham, og Søbekaalen blev for anden Gang udtømt i Bordhulen.

Da Jesper havde tilfredsstillet sin Hunger, aabnedes Døren af et ungt Menneske med Briller og oppudset Hanekam; han var iført en temmeligt reduceret Vinterfrakke og et Par Beenklæder, der havde meget tilfælleds med den forlorne Søns.

Værten troede, at det var en fiin Gjæst og greb mechanisk efter Sprøiten; men det unge Menneske spurgte forlegen, om der ikke var et Par Mænd, som havde Lyst til at tjene nogle Markskyfker paa en behagelig Maade.

— „Jo, det vil jeg!" raabte alle Gjæsterne som med een Stemme og flokkedes omkring den unge Herre.

— „Jeg har ikke Brug for flere end to Mand," sagde han og traf sig lidt ængstligt tilbage i Døren.

— „Hvad ønsker Herren, at vi skulle gjøre?" spurgte Gjæsterne nysgjerrigt.

— „Ja, seer De, det er en egen Ting, den," stammede Fyren med Brillerne.

Andet Capitel.

Sprøiten i „den forgyldte Skildpadde".

Det var en Aftenstund i December Maaned 18**. Det havde afvexlende regnet og sneet hele Dagen, saa at Gaderne saae ud som et fuldstændigt Morads. Hovedstadens Boulevard, Østergade med Helvedspinget, var dog overfyldt med Spadserende, der langsomt bevægede sig henad de sølede Fortog. Unge Herrer, der forberedte sig til Præst eller til Ungdommens Lærer, fulgte philosopherende efter Damer, der, omgivne af store Silkebaloner, paa høihælede Støvler balancerede henad den slibrige Vei.

Ved Helvedspinget, hvor Gaden udmunder i det store Torv, stod en trøieklædt stjægget Mand og talte ved Lyset fra et Boutiksvindue sine Penge. I den ene Haand holdt han nogle Kobberskillinger, medens han med den anden Haand omhyggeligt gjennemsøgte sin Vestelomme.

— „Saa har det skeeløiede Barometer kun givet mig 5 Skilling forat bære en halv Snees Spande Vand op til hendes høifuldrede Kjøkkendragon!" brummede han ærgerligt i Skjægget. „Nu kan jeg ikke engang faae mig en Portion varm Mad i „Padden"."

Ved „det skeeløiede Barometer" sigtede han til en Cancelliraadinde, hvis Pige han undertiden gik tilhaande for at tjene en Drikkeskilling.

— „Nei, om jeg saa vender op og ned paa Lommen fra nu af og til Juleaften, saa er der kun 5 Skilling og ikke en Hvid mere. Men Mad maa jeg have; det gaaer ikke mere an at narre Maven. Iforgaars lovede jeg den gule Ærter, og spiste den af med en Dram og en Sjat Øl; igaar lovede jeg den et kogt Torskehoved med Sennep og Kartofler; men da det blev

Til Phantasien.

(1849).

Mit Hjertes Brud, Erindrings tro Veninde!
Dig, evigt unge, skjønne Phantasi
Indvier jeg min Sang. Hvert herligt Minde
Du laante Dine Farvers Trylleri;
Du førte mig til Digterbjergets Tinde,
Hvor Livets Sorg og Lyst blev Poesi;
Du fyldte Sjælen med en Strøm af Toner
Og førte den til fjerne Regioner.

Da jeg var Barn, Du fulgte ved min Side,
Naturen gav Du Liv og Hjertet Lyst;
Naar Stjerner funkled' skjønt ved Midnatstide,
Da lod Du mig see Evighedens Kyst;
I Aftentaagen saae jeg Alfer hvide,
I Orglets Toner gjenlød Engles Røst;
Og overalt, hvorhen Du end mig førte,
Jeg saae Guds Værk, hans Stemme klart jeg hørte.

Som Yngling midt i Livets travle Brimmel
Jeg stod med Veemod ene og forladt;
Mit Hjem var ei blandt Verdens vilde Stimmel,
Den var for mig som en chaotisk Nat, —
Da, Phantasi! Du aabnede din Himmel,
Og Verdens Larm forstummede heel brat;
Jeg steg med Dig mod det Uendelige:
Og skjøn stod Verden i mit Drømmerige:

Da var jeg atter Barn, saae Stjerner skinne,
Der vinked' mig til bedre Egne hen;
Og fra den sundne Barndom mangt et Minde
Gav mig min tabte Barndomslyst igjen.
Vel maatte ofte Smertens Taare rinde,
Dog maled' Du en Verden selv i den.
Og drømte jeg paa milde Tonestrømme,
Da var det Dig, som skabte mine Drømme.

Ja, Phantasi! Du skabte ei alene
Min Tankes billedrige Tonehav;
Men som en kjærlig, blid og tro Camene
Du tit mig Aandens bedste Skatte gav:
De store Mænd fra Verdenslivets Scene
Du maned frem fra sundne Seklers Grav,
Og intet Sted var Digterblikket øde:
Selv Fremtid lyste som en Morgenrøde.

Saa har Du fulgt mig over Land og Bølge,
I Fryd, i Haab, i Smerte, Sorg og Savn, —
Min Tak til Dig kan jeg ei længer dølge:
Du er min Kjærlighed; — for Dig min Favn
Jeg aabner bedende: at Du vil følge
Mig til jeg lander i den sikkre Havn, —
At Du vil samle til en Blomsterkjæde,
Hvad her den kolde Tanke vil adsprede!

Redigeret af **W. J. Karup.**
J. Cohens Bogtrykkeri.

der fremstiller en eller anden topmaalt Kjeltring som den elskværdigste Personlighed, der, til Løn for sine Forbrydelser, i sidste Capitel opnaaer Alverdens Hæder, Lykke og Herlighed; hvis Du kun holder af at læse saadanne Romaner, der kildre din Phantasi ved rædselsfulde Situationer og din Sandselighed ved slibrige Scener og tvetydige Vittigheder; kort sagt: hvis Du synder Vandgrødsnoveller, romantisk Kraftsuppe paa en Pølsepind eller kryddrede Sneppeskarnsfortællinger, — saa vil jeg forud sige Dig, at min Roman ikke er efter din Smag.

Jeg vil vise Dig Livet i en Hovedstad, afsløre en Mængde Livsforhold og skildre en Mængde Personer. Du vil hos mig ofte træffe Mennesker, som Du synes at kjende, og Du vil blandt den brogede Skare i mit Maleri maaskee endog synes at see Dit eget Billede.

Alligevel foregaer de Ting, som jeg fortæller Dig, ikke i Danmark, men i Slaraffenlands Hovedstad. Da Du maaskee ikke er saa stærk i Geographien, at Du kjender dette Land, saa tillad mig at sige Dig, at det ligger i Phantasiens Zone. Hovedstaden har nogen Lighed med Kjøbenhavn; men den er ikke slet saa smuk, som denne seer ud. Menneskene ere derovre omtrent som her; men dog med den Forskjel, at Kjøbenhavnerne synes at være meget klogere og bedre.

Du spørger mig, om det jeg fortæller er Digt eller Sandhed; thi Du holder kun af at læse, hvad der i Virkeligheden er foregaaet. Jeg svarer Dig: min Roman er baade Digtning og Sandhed. I ethvert Capitel vil jeg præsentere Sandheden for Dig; men da det i en civiliseret Verden ikke gaaer an at præsentere den nøgne Sandhed, har jeg iført den Digtningens Klædebon.

---

saa nær, maatte den tage tiltakke med Kartoflerne alene. Men idag er der Søbekaal med Flæskesvær i „Padden"; om det saa brister eller bærer, jeg vil ha'e varm Sødemad!"

Han slentrede ned ad Gaden og dreiede ind i en smudsig Gyde, hvor han standsede udenfor et forfaldent Huus.

En Steentrappe førte ned i den dybe Kjælder, af hvis Gab opsteg en stærk Damp af kogte Kartofler. For de smaa Kjældervinduer vare Træskodder med udskaarne Hjerter; og paa Steenbroen ved Siden af Trappen stod en lille Bøtte med en Klud over, Symbolet paa kogte Kartofler; over Døren saae man en forgyldt Skildpadde.

Manden steg ned i den underjordiske Restauration, aabnede Klinken paa en Sidedør og traadte ind i Spisesalen, som blev oplyst af en osende Tranlampe, der hang paa Væggen. Langs med Væggene stode lange Bænke og Træborde, hvis Blade vare af tykke Planker og forsynede med en Mængde tallerkenformede Fordybninger. Ved enhver Fordybning var i en lang Jernkjæde fastgjort Skee og Gaffel, formodenlig forat Gjæsterne ikke skulde stikke dem i Lommen efter Maaltidet. Ved Bordene sad endeel lurvet klædte Personer i høirøstet Samtale, medens Værten gik taus op og ned ad Gulvet.

Denne Mand var en kæmpemæssig Figur, iført en blaa Vadmels Kofte, med hvidt Smækforklæde og Trætøfler. Han havde en fidtet Kasket paa Hovedet og Guldringe i Ørene. Det røde fyldige Ansigt glindsede, som om det var oversmurt med Pomade, og hans kolde, stive Blik viste, at han besad den fornødne Ubarmhjertighed til at være Vært i en saadan Restauration. Han bar et Instrument under Armen, som den ubekjendte Indtrædende i den svage Belysning let kunde antage for at være en Paraply. Men ved en nærmere Jagttagelse,

— „Er der maaskee en Herre, som de ønsker afbanket?" spurgte En.

— „Skal et Cadaver transporteres?" raabte en Anden.

— „Nei," sagde den unge Herre, „jeg er Medarbeider af Bladet „Vandposten"; Redacteuren og hans Ven, Digteren Snalle, ønske meget, at det nye Stykke „Napoleon den Store", som gaaer iaften paa det kongelige Theater, skal blive udpebet."

— „Men naar Stykket duer No'et, saa skal der jo klappes," bemærkede en Gjæst og dreiede sin Skraa i Munden.

— „Om det duer eller ikke duer er ligemeget," sagde Medarbeideren; Redacteuren og Digteren Snalle hade den Karl, der har skrevet Stykket, og derfor skal det udpibes. Vi have allerede leiet Folk til at pibe i Logerne; men vi mangle et Par Pibere endnu til Parterret."

— „Hvad gives der for Uleiligheden?" spurgte Gjæsterne.

— „En Parterrebillet og to Mark for Pibningen," var Svaret.

De to stærkeste Karle bleve hyrede og fulgte med til „Vandpostens" Contoir, hvor de bleve iførte Frakke og Hat og udstyrede med Træpiber.

Tredie Capitel.

Ildebrand hos en Modehandlerinde.

Samme Aften, da Redacteuren af „Vandposten" og Digteren Snalle lod „Napoleon den Store" udpibe paa det kongelige Theater, opstod en forskrækkelig Ildebrand hos en Modehandlerinde i „Strømpeskaftet", en af Hovedstadens fornemste Gader.

viste det sig, at det var en stor Sprøite, af det Slags, som bruges i den almindelige Lægepraxis.

Vandbæreren tog Plads nærmest ved Døren og bad om en Portion Søbekaal. Værten gjorde ingen Complimenter, men gik langsomt ud i Kjøkkenet, stak sin Sprøites Mundspids ned i en Vaskerkjedel, som stod paa Skorstenen med et grønligt Indhold, der havde nogen Lighed med Søbekaal. Han trak i Sugeværket, og flux sad det bestemte Quantum Søbemad i Sprøiten. Han lagde derpaa det fyldige Instrument paa Kjøkkenbordet, afskar et lille Stykke af en anseelig kogt Flæskesvær, tog det i den ene Haand og Sprøiten i den anden, og vendte tilbage til Spisesalen, hvor han stillede sig foran den ventende Gjæst.

— „Sex Skilling paa Bordet!" raabte Værten og satte Sprøiten til Tallerkenfordybningen.

Vandbæreren lagde strax sine Kobberpenge i en Stabel paa Bordet, hvorpaa Værten med et sikkert Tryk udgød Sprøitens Indhold i Bordhulen og lagde Flæskesværen paa Bordet. Men neppe havde han erfaret, at der manglede en Skilling, før han raabte:

— „Stop Jesper! Een Skilling til, før Du sætter Skee til Maden!"

Jesper havde allerede Skeen i Haanden og vilde tage sig en Skeefuld, da Værten med en mageløs Behændighed og Hastighed satte Sprøiten til Søbekaalen, og i et Nu var den opsuget indtil den sidste Draabe.

Jesper saae med Fortrydelse paa den ubarmhjertige Vært, medens hans Tænder løb i Vand ved Tanken om Sprøitens Indhold.

— „For en lumpen Skilling ta'er han „evig straffe mig", og su'er Maden op lige for Næsen ad mig!" raabte Jesper.

Under Absolutismen 1843:
Maa trykkes.
C. Reiersen.

Folkelige Foredrag

Under Friheden 1863:
Maa ikke siges.
C. Bræstrup.

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed,

af

W. J. Karup,

der af Hr. Politidirecteur Bræstrup er forbudt at tale offentligt og privat.

Motto: „Det skal siges, saa være det da sagt." S. Kierkegaard.

Nr. 3. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 15. Februar.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863.**

Til Publicum!

Klageadressen til Hs. Majestæt Kongen (angaaende Hr. Politichef Bræstrups ulovmedholdelige Adfærd), der paa Folkemødet i Kjøbenhavn den 3die ds., blev vedtagen med en Majoritet af 1181 Stemmer mod 1, er fra Mandag af og indtil Løverdagen den 22de fremlagt til Gjennemsyn og Underskrift paa følgende Steder:

paa nærværende Blads Contoir, **Løvstræde 12, 2den Sal**, hver Dag fra Kl. 11—8;

hos Undertegnede, **Gl. Kongevei 24 H**, Hjørnet af Danmarksgade; samt

hos Hr. F. Karup, Blaagards **Muurgade 9, 1ste Sal.**

Idet jeg herved til Undertegning af Adressen opfordrer alle dem af mine Medborgere, der elske Grundloven, og misbillige en Politivilkaarlighed, der factisk tilintetgjør den grundlovmæssige Frihed, — skal jeg tillade mig at gjentage skriftligt, hvad jeg allerede mundtligt har udtalt, nemlig:

At det ikke alene bør være af Hensyn til min Personlighed eller den ulovmedholdelige Adfærd, som Hr. Politichefen har udviist mod mig, naar man undertegner Adressen; men at Underskriften meget mere bør være en energisk Protest fra Folkets Side mod ethvert Forsøg, ad administrativ Vei at tilintetgjøre de borgerlige Friheder og Rettigheder, som Hs. Majestæt Kongen ved Grundloven af 5te Juni 1849 har skjænket alle danske Borgere.

Man bør vel betænke, at naar Politimagten vilkaarligt, og uden Protest fra Folkets Side, kan undertrykke mit Ord, saa kan den ogsaa undertrykke andre danske Borgeres Ord; og hvad den kan, det vil den ogsaa, saasnart og saa ofte det frie Ord generer den!

Lader derfor vore talrige Underskrifter under Klageadressen, der allerede er vedtagen med en uhyre Majoritet, sige Hs. Maj. Kongen, at vi elske den Frihed, som han høimodigt har skjænket os; lader dem lære Politiadministrationen, at vi ikke stiltiende ville taale, at den med vilkaarlig Magt krænker og tilintetgjør denne vor Frihed!

W. J. Karup.

Politibrutaliteten Nr. 2
under Friheden!

Politibrutaliteten Nr. 1 under Friheden, der fandt Sted ved Nytaaarstid 1860, viste Kjøbenhavns Borgere, hvorledes Politiet, under Hr. Consr. Bræstrups Ledelse, forstod den Frihed, som Hs. Maj. Kongen havde givet sit Folk. Af de Retssager, som hiin Skandale foraarsagede, fremgik det sørgelige Factum, at der paa Politikammeret var givet det underordnede Personale den russiske Ordre: „Inat er der Slaafrihed!" Og Fru Justitias Sønner løb ud i Staden og gjennempryglede det „frie" Borgerskab, baade Skyldige og Uskyldige, baade svage Oldinge og værgeløse Damer, medens Hr. Consr. Bræstrup, der efter Sigende skal være udnævnt til Chef for hendes høibaarne Naade Grevinde Danners Livregiment, gjorde Udkast til Oprettelsen af et kjøbenhavnsk Politi efter londonsk Mønster(!). Flere Bysvende bleve senere af Domstolene dømte for Brutalitet, Vilkaarlighed og Overgreb. Og Velanstændigheden nødsagede høie Vedkommende til at afsætte dem fra deres Politipost. Men den samme „Velanstændighed" generede sig ikke ved strax derefter at ansætte dem som Politiembedsmænd andensteds i Landet. Om det skete for at aabne vedkommende Stæders Borgere Udsigt til at faae solide officielle Prygl, eller for at forskaffe de Suspenderede bedre Levebrød, end de hidtil havde havt, maae Fru Justitia vide.

Politibrutaliteten Nr. 2 under Friheden, der fandt Sted ved Nytaarstid 1863, skal jeg nu tillade mig at skildre. Denne Begivenhed har vel ingen „mørbankede Rygstykker" og „arresterede Damer" at opvise; men den er et Vidnesbyrd om, hvorledes det kjøbenhavnske Politi i den con-

Værten, som gjerne vilde være Mariane qvit, tog hende ved den anden Arm, og saaledes blev hun ført udenfor paa Gaden.

Her slap Værten hende; og støttet af Gjæstens kraftige Arm slingrede hun henad Gaden, efterfulgt af endeel Nysgjerrige.

„Hvor boer J?" spurgte Marianes Ledsager.

„I Pistolstræde!" stønnede hun.

Denne Gade laae temmeligt langt fra Prindsensgade, og hendes Ledsager havde ikke Lyst til at slæbe hende den lange Vei, saameget mere som hendes Mangel paa Ligevægt synligt tiltog.

Da han kom om i Krydernillikestrædet med hende, traf han Vægteren, til hvis Omsorg han overgav hende.

Den natlige Embedsmand spurgte hverken om hendes Navn eller Bopæl. Sligt brugte han aldrig, naar han fulgte Damer hjem. Han holdt hende ved et kraftigt Tag opreist, medens han gav sin lyriske Stemning Luft ved en Strøm af fortryllende Fløitetoner.

Snart var Mariane omringet af fire Vægtere, der i en Fart fik en Stige og noget Reb tilveiebragt.

Man lagde Stigen ned paa Steenbroen, og Mariane blev, uden at gjøre synderlig Modstand, lagt udstrakt paa det bløde Leie.

— „Skaf mig en Hovedpude, J Trantyve!" raabte den beskjænkede Dame. „Troer J, at jeg er vant til at ligge saa lavt med Hovedet!"

— „Nu skal der strax gaae Bud efter Hovedpude", svarede en af Vægterne, idet han fastbandt hendes Been til Stigen.

— „Du snører jo mine Been istykker, din Trantyv", hylede Mariane. „Hvad har forresten J Vægtertampe med mine Been at bestille? Kan et ordentligt Fruentimmer ikke faae Lov at være i Fred for Jer, J Hallunker!"

Her gjorde hun dog ikke den Lykke, som man havde ventet; hendes Præstationer vare ikke i den Genre, som Directionen ønskede; desaarsag fik hun sin Afsked, og i Theaterjournalen blev skreven om hende: „Afskediget uden Pension paa Grund af Corpulence."

Hun var nu baade kjed af at være Minerva og Thalias Præstinde, og gav sig derfor til at være Modehandlerinde.

Heldigvis havde hun som Dandserinde gjort Bekjendtskab med en elskværdig Herre, der var sin rige Moders Søn, men ellers ikke havde lært Noget eller drev nogen Haandtering; dog nei, det er sandt, han var Avlskarl og hed Calle.

Denne Herre følte en saadan Godhed for hende, at han lod hende reise til Paris for at perfectionere sig i Fransk og lære Modehandelen til Fuldkommenhed.

Efterat have lært Pariserdamernes Snit, vendte hun tilbage til Slaraffenland og etablerede sig i Hovedstaden i et anseeligt Sted i Strømpeskaftet.

Forat henlede Publicums Opmærksomhed paa sig reed hun ei alene hver Dag paa Volden med Calle, men fik endog lavet en mechanisk Pariserdame, der som Skilt blev opstillet i Vinduet.

Alle Folk studsede ved dette Syn, og de gamle Beundrere sang igjen Parodien:

„Moer Rutsch kan gjøre saa mageløse Ting,
At selv en Dukke maa dreie sig omkring."

Klokken kunde vel omtrent være elleve om Aftenen, da Hovedstadens Befolkning fornam Lyden af skingrende Vægterpiber og Raabet „Brand! Brand! Brand!"

— „Hvor er Ilden, Vægter?" raabte Natsværmerne paa Gaderne og honnette Folk i Negligee fra deres halvt aabnede Vinduer.

stitutionelle Friheds fjortende Aar sparkede til Hs. Maj. Kongens dyrebare Gave: „Grundloven“, og gjorde udmærket Nar ad Kjøbenhavns Borgere, der vilde gjøre Brug af den Frihed, for hvis Nydelse de hver 5te Juni holde en storartet Fest med Taksigelsestaler og Sange og begeistrede Skaaler.

Men det er nødvendigt, at jeg først orienterer mine Læsere med Hensyn til visse Grundlovsparagrapher, som Hr. Constr. Bræstrup ikke synes at forstaae. Grundlovens § 86 siger: „Boligen er ukrænkelig“. Dermed menes: at Politiet ikke, saaledes som under Absolutismen, uden videre kan gaae ind i en Borgers Locale og skalte og valte der efter Behag; denne Ret til at trænge ind i en Borgers Locale kan kun Politiet erhverve sig ved en Retskjendelse, altsaa ved Medvirkning af Domstolene; og en saadan Kjendelse ville disse kun afgive i det Tilfælde, at der er Tale om en Criminalforbrydelse. Grundlovens § 91 siger: „Censur og andre forebyggende Forholdsregler kunne ingensinde paany indføres.“ Grundloven mener hermed: at Ordet skal være frit, at Politiet ikke maa hindre det paa nogensomhelst Maade, at Salget af et Skrift ikke uden Lov og Dom kan forbydes. Grundlovens § 93 siger: „Borgerne have Ret til at samles ubevæbnede.“ Og der tilføies udtrykkeligt i samme § som en Undtagelse, „at Forsamlinger under aaben Himmel kunne forbydes, naar der af dem kan befrygtes Fare for den offentlige Fred,“ hvoraf klart nok fremgaaer, at Forsamlinger i Huse ikke, uden Lov og Dom, kunne forbydes. Grundloven vil saaledes indrømme Politiet nogen Ret til at forbyde Forsamlinger, at den endog udtrykkeligt blot indrømmer Politiet Ret til — at overvære dem, hvad der er noget heelt Andet, end Ret til med Vold og Magt at forhindre dem!

Saavidt Grundloven. Lige over for denne stulle vi nu see den ene Politivilkaarlighed ugenert udøvet efter den anden.

I Kraft af Grundlovens § 93 sammenkalder jeg et offentligt Møde ved Annoncer i Morgenbladene for d. 13. Januar til om Aftenen Kl. 8½ i mit contractmæssigt leiede Locale i store Helliggeiststræde 13, og i Slutningen af mine Annoncer bekjendtgjør jeg, at jeg ved Indgangen til Localet lader udsælge et Skrift, betitlet: „Salve til Justitsministeren.“

Hvad skeer? Kl. 2 komme et Par Bysvende til min Bolig paa gl. Kongevei og forlange mig itale. Jeg spørger dem om deres Ærinde og erfarer, at de ere komne for at forkynde mig Hr. Constr. Bræstrups Forbud mod Afholdelsen af det berammede Møde. Men Grundloven? — Den gjælder til Wandsbeck, naar Hr. Bræstrup udsteder grundlovstridige Forbud. Jeg hører paa den ene Bysvends høitidelige Oplæsning af Forbudet og tænker som saa: „den gamle Conferentsraad behager at spøge. Han overlever jo Hs. Majestæt hver Mandag med sin overflødige Opvartning; det er umuligt, at han paa samme Tid kan bøie sin gamle Ryg allerunderdanigst og allerloyalest for Kongen, og ugenert sparke til Hs. Majestæts Gave: „Grundloven“. Det er umuligt! Nei den gamle Mand gjør, som sagt, Løier! —

Da Klokken var 6 om Aftenen gik jeg ind til mit Locale i Helliggeiststræde. Jeg aabnede Porten til Salonen, og fandt her mine Folk samlede. Jeg sagde dem, at Politichefen havde nedlagt Forbud mod Mødets Afholdelse. Om jeg end vilde efterkomme dette Kosakforbud, saa vilde jeg dog ikke undlade at sælge mit annoncerede Skrift. Jeg uddeelte derpaa Oplaget af samme til Folkene, for at de skulde sælge Skriftet til det Publicum, som indfandt sig til Mødet. Kl. 7 gav jeg Ordre til at tænde Gassen og begynde Udsalget, hvorpaa jeg selv aabnede Porten til Salonen.

Publicum indfandt sig efterhaanden; man kjøbte Skriftet, og gik ind i Salonen, for der at oppebie min Udstyldning, fordi der ikke blev noget af min bebudede Tale. Der var ikke noget Politi ifigte, og Folk gik uhindret ind i Localet. Kl. 7½ hjørte jeg til min Bolig paa gl. Kongevei forat hente nogle Sager, som skulde ind i Salonen. Da jeg Kl. 8¼ kom hjørende tilbage, kunde Vognen neppe komme ind i store Helliggeiststræde, formedelst den der forsamlede Mennestestimmel. Jeg sprang ud af Vognen og trængte mig igjennem Mængden hen til Salonens Port, der var spærret af Politibetjente. At jeg, der havde Noglen til mit Locale, havde Ret til at gaae derind, nærede jeg ikke den ringeste Tvivl om. Men da jeg vilde gaae ind ad Porten, stødte en Politibetjent mig for Brystet og raabte: „Her maa Ingen komme ind!“ — „Hvorledes?“ udbrød jeg, „maa jeg ikke gaae ind i mit eget Locale?“ — „Nei, De kommer ikke ind!“ gjentoge Bysvendene med Eftertryk. — „Jeg vil ind,“ sagde jeg med afgjort Bestemthed; „De ville lukke mit Locale, og det er mig, som alene har Noglen dertil!“ — „De kommer ikke ind!“ raabte Bysvendene atter! — Utaalmodigt over den Vilkaarlighed, som man udviste mod mig, udbrød jeg saa høit, at den omkringstaaende Mængde kunde høre mine Ord: „Viis mig en skriftlig Retskjendelse, der har annulleret min lovlige Huusret til Localet og givet Dem Fuldmagt til at udøve den!“

Bysvendene kunde ikke forevise en saadan Kjendelse og følte sig afvæbnede. Mængden begyndte at raabe: „Karup har Ret til at gaae derind!“ Og forat undgaae en Kamp, hvis Udfald let kunde være bleven ubehageligt for Politiet, besluttede dette sig endelig til at lade mig „passere“. Man var saa ængstelig for, at jeg skulde sætte mig i Spidsen for den forbittrede Mennestemasse, at man formeligt skjød mig i Ryggen ind i Localet.

Her traf jeg en Sværm Politibetjente under Anførsel af Overbetjent Petersen, der ugenert handlede, som om det havde været i hans egen Stue. Nu erfarede jeg det Utrolige. Kort Tid efterat jeg var hjørt bort, havde Politiskaren indsunden sig. Den havde ikke indskrænket sig til at forhindre Folk fra at gaae ind til mig; nei, den var voldeligt trængt ind i mit Locale (glimrende ukrænkelige Huusret!), havde forbudt mine Folk at sælge mit Skrift (glimrende Pressefrihed!), revet Skriftet fra Folk med de Ord: „De maae ikke læse det!“ (glimrende Eiendomsret!); havde udjaget de Herrer og Damer, som befandt sig i Localet (glimrende Forsamlingsfrihed!); skilt Mødre fra deres Børn og udstødt gamle Damer blandt Mennesketimlen paa Gaden (glimrende Politihumanitet!); havde taget mine Folk, hvoraf nogle endog logere paa Stedet, i Kraven og smidt dem ud af Localet (glimrende personlige Ukrænkelighed!); havde ei alene paa denne Maade ryddet op i Salonen selv; men i Seierens Raseri havde endog Bysvendene, ja jeg troer endog Overbetjenten selv, trængt sig ind i Værtshusholder Rasmussens tilstødende Skjenkestue og udjaget hans Gjæster, som vare ifærd med at nyde de Spise- og Drikkevarer, som de havde forlangt og betalt (glimrende Borgerskabsret!). Endelig havde Politiet egenmægtigt lukket den Port, som fører ind til Hr. Rasmussens Eiendom, og saaledes afspærret Husets Beboere fra at gaae ind og ud, og forhindret Beboernes Kunder (der er blandt Andet Liigkisteudsalg i Huset) fra at gaae ind til dem (glimrende Leieret!).

At holde belærende eller æsthetiske Foredrag for voxne Personer privat, blev selv ikke forbudt Nogen under Absolutismen. Jeg kunde da ikke troe, at Hr. Politichef Bræstrup vilde drive Vilkaarligheden saavidt, ogsaa at forbyde mig at holde private Foredrag, det vil sige Foredrag for en privat sluttet Kreds, uden Annoncering i Bladene, uden Entree, Billetudsalg o. s. v. Til et Cursus populaire private Foredrag, som jeg agtede at holde, tegnede sig i faa Dage circa 700 Deeltagere, der modtoge et Adgangskort til samme. Mit Bud underrettede privat Deeltagerne i det anførte Cursus om, at jeg ønskede at samles med dem i mit Locale om Aftenen den 22. Januar Kl. 8½.

Hvad skeer? Kl. 6½ (altsaa med 2 Timers Varsel!) komme to Bysvende ud til mig paa gl. Kongevei med den Besked, at de havde Ordre til at oplæse et Forbud for mig. Jeg var just ifærd med at paaklæde mig, og sagde dem derfor, at jeg ikke havde Tid til at høre paa dem. „Men vi skulle oplæse det for Dem,“ var Svaret. „Saa læs!“ raabte jeg, medens jeg bandt mit Halstørklæde. Den ene Bysvend oplæste da følgende Document, af hvilket jeg modtog en Gjenpart. Med Harme over Hr. Politichefens mageløse Frækhed udbrød jeg: „Jeg bryder mig ikke en Døit om Politichefens Forbud; vil han maaskee gaae saavidt i sin Vilkaarlighed, at han vil forbyde mig at spise gule Ærter tilmiddag; hils De ham og sig: at jeg vil dog see til, hvorvidt han vil drive sit Comediespil!“

Da det anførte Document er saare mærkeligt i juridisk, stilistisk og grammatisk Henseende, skal jeg meddele det in extenso:

„Kjøbenhavns Politikammer den 22. Januar 1863

„Afholdelsen af W. J. Karups til at begynde „iaften bestemte Foredrag, maa ikke finde „Sted i Henhold til Justitsministeriets under „13de dennes herfra bekjendtgjorde Reso„lution.

„Hvilket herved Bekjendtgjøres for alle

— „I Strømpestaftet!“ lød Vægterens langsomme eftertrykkelige Svar.

Snart var hele Strømpestaftet fuldt af nysgjerrige Mennesker, der betragtede Røgen og Ildslueme, som sloge ud fra Vinduerne paa første Sal, lige over Modehandlerindens Magazin.

Da Ilden havde faaet rigtigt fat, ankom Brandcorpset med Sprøiter, Slanger og Brandstiger. En Afdeling trak sig ind i Gaarden, en anden forblev udenfor paa Gaden, og Slukningsoperationen begyndte.

Imidlertid var et Compagni af Borgergarden ankommen. Folk bleve trængte ud af Gaden, og denne senere afspærret med Vagt. De, som kjendte de vagthavende Borgergardister, vendte dog senere uhindret tilbage til Brandstedet; fra Gadedøre og Vinduer saae man en Mængde halvt paaklædte Damer og Herrer, hvis Ansigter bleve stærkt belyste af Flammerne fra det brændende Sted.

I Moer Rutsch Magazin havde hidtil herskет Mørke og Dødsstilhed, og den mechaniske Dukke havde uforstyrret dreiet sig langsomt og regelmæssigt, som om der aldeles ikke var Noget paafærde. Nu kom der pludseligt Lys i Magazinet, og den berømte Modehandlerinde viste sig i Boutiken.

Hun var i hvid Natdragt med et graat uldent Shawl slynget om sig. Omkring Hovedet havde hun bundet et hvidt Lommetørklæde. Hendes Ansigt var usædvanligt blegt, og med en Lampe i den ene Haand ilede hun frem og tilbage forat redde endeel Papirer og kostbar Modepynt.

— „Nei, der skal Du see Jomfruen“, udbrød en Skomagerdreng til en Sjouer, som stod paa Steentrappen ligeoversor Brandstedet. „Hun vil vist redde Spilleværket i Vinduet.“

— „Jomfru“, gjentog Sjoueren og smaaloe; „Du mener vel Moer Rutsch derovre. Bare hun seer til at redde sine fire Unger, istedetfor den skabede Dukke.“

Hun er nu saa topmaalt snydefuld, at hun inte kan reise sig af Pletten. See bare hvor hun sidder og hænger med Næbet som en død Kanariefugl!“

— „Mariane var i Virkeligheden doddrukken. Hun besvarede ikke sin Mands Bebreidelser og Skjældsord med Andet end med det gjentagne, snøvlende Udbrud: „Du kan troe nei, Moppe.“

Gjæsterne, der bleve opmærksomme paa det tragicomiske Intermezzo, samlede sig omkring det interessante Ægtepar og gjorde leende deres Bemærkninger.

— „Naa, Madammen forstaaer nok at gaae paa Kaffehuus“, sagde En.

— „Sikken en Blyhat!“ udbrød en Anden.

— „Hun er rigtig overkjørt“, bemærkede en Tredie.

— „Naa, det var et ordentligt Skab hun har paa“, brummede en Fjerde.

— „Mutter har foret Gyngehesten tilgavns“, sagde en Femte.

Brandsvenden var ude af sig selv af Forbittrelse og gjorde nogle Bevægelser med Armene, der tydede paa, at han havde stor Tilbøielighed til at lægge Haand paa Mariane. Men Gjæsternes Nærværelse dæmpede hans Lidenskab, og med de Ord:

— „Det bliver sidste Gang, at din fordrukne Svamp skal gjøre mig Tort og Skam! Sid, lig, staae eller gaae, hvis Du kan, hvor Pokker Du vil; i mit Huus kommer Du inte mere!“ forlod han Kaffeen.

— „Jeg gaaer med Dig, Christian!“ udbrød Mariane med snøvlende Stemme og gjorde et forgjæves Forsøg paa at reise sig.

— „Det er ret, Mutter!“ raabte en af Gjæsterne; „løb I efter Jer Mand, og pas paa, at han gaaer ordentligt hjem.“ Han tog hende ved Armen og fik hende reist op fra Stolen.

„Vedkommende til Efterretning og Efterlevelse. —

Bræstrup

Gjenpartens Rigtighed bekræftes.

C. F. Thomsen.“

Jeg gik strax derpaa ind til st. Helliggeiststræde, men kunde hverken komme ind i mit Locale, som en Politistyrke havde besat, eller til Eieren af Stedet, da baade Salonporten og Husets Port vare tillukkede. En af mine Folk, som vilde gaae ind ad Husets Port og derfor bankede paa denne, blev af en Bysvend raget i Ansigtet og viist tilbage. En Mængde Mennesker, og deriblandt navnlig dem, der vare tilsagte at komme til mig, stode en tidlang i det daarlige Veir og ventede, at Porten skulde blive lukket op; men forgjæves. Tilsidst viste Politiassistent Preetzmann sig med en Skare Gadecommissairer forat adsplitte Mængden. Der gik da den vigtige Embedsmand med alle sine Svende og patrouillerede, som om en Røverbande havde truet med at udplyndre Postgaarden.

Londons Politimester, Sir Richard Mayne! see her det Bræstrupske constitutionelle Polities Meriter, og erkjend, at De aldrig har seet eller hørt Mage til Politi i noget constitutionelt Land, der har en Grundlov som vor!

P. S. Til Hr. Politichef Bræstrups behagelige Efterretning tjener, at jeg har oversat nærværende Artikel i det engelske Sprog og tilstillet Londons hæderlige Politimester samme, forat han kan see, hvorledes Politiet i Kjøbenhavn forstaaer en constitutionel Forfatning.

„Salve“ til Justitsministeren.

Gl. Kongevei 24 H, den 13. Januar 1863.

Deres Excellence!

Ved en ministeriel Skrivelse af 7de d. M. har det behaget Deres Excellence at meddele Chefen for Kjøbenhavns Politi og Kystpolitiet, at jeg efter Omstændighederne ikke længere vil kunne gjøre Brug af den mig under 24de December 1860 meddeelte ministerielle foreløbige Tilladelse til at holde offentlige Foredrag her i Staden (ↄ: i Kjøbenhavn). I Anledning af denne Deres Excellences „Tilladelsescassation“, tillader jeg mig herved at tilstille Dem følgende Memorandum in duplo, forat Deres Excellence behageligst kan overlade den høivelbaarne Chef for Kystpolitiet det ene Exemplar. Det vil, som jeg haaber, ikke være Deres Excellence ukjært at erfare, at et Exemplar af denne min Skriveise er tilstillet samtlige høitærede Medlemmer af Folkethinget.

Naar jeg beder Deres Excellence om at skjænke disse Linier Deres Opmærksomhed, er det ingenlunde, fordi jeg henregner min ringe Personlighed og mit nærværende Memorandum til det Mærkelige; men fordi Sagen, hvorom min Skrivelse dreier sig, nemlig den ovennævnte resp. Tilladelse og Cassation, er overordentligt mærkelig. Den ministerielle Tilladelse for mig til at maatte holde offentlige Foredrag i Kjøbenhavn, af 24de December, er 1) mærkelig, fordi der her i Landet hersker saamegen Lærefrihed, at Ingen behøver ministeriel Tilladelse til at undervise voxne Personer, saavel i de geistlige som i de verdslige Discipliner; den er 2) mærkelig, fordi der her i Landet hersker Forsamlingsfrihed, der nødvendigviis involverer Ret til at tale offentligt, eftersom Frihed til at holde en stum Forsamling er en Absurditet; den er 3) mærkelig, fordi der her i Landet hersker Næringsfrihed, og det at holde offentlige Foredrag er et frit, lovligt Erhverv, hvortil Næringsloven ikke forlanger ministeriel Tilladelse; den er 4) mærkelig, fordi den kun har været anseet nødvendig for mit Vedkommende, saasom alle Andre, der i Hovedstaden have holdt offentlige Foredrag for Betaling, (jeg skal exempelviis anføre d'Herr. Sommer, Jørgensen Jomtou og Mantzius), ikke have havt nogen ministeriel Tilladelse dertil; den en endelig 5) mærkelig, fordi der andensteds, hvor Borgerne have samme constitutionelle Friheder som her, f. Ex. i London, hver Aften holdes flere hundrede offentlige Foredrag over alle mulige Ting, uden at de resp. Forelæsere behøve ministeriel Tilladelse dertil, og uden at Londons Politimester bekymrer sig om disse Foredrag af anden Grund, end fordi det er hans Embedspligt at sende Ordens- og Opdagelsespoliti til ethvert Sted, hvor der er en stor Folkeforsamling tilstede, deels for at forebygge Tumult, og deels for at passe paa Lommetyvene. — Den ministerielle „Cassation“ af den mærkelige Tilladelse er 1) mærkelig, fordi den ikke er begrundet i nogen Dom mod mig, ved hvilken jeg specielt er frakjendt Ret til at tale offentligt i mit Fædreland; den er 2) mærkelig, fordi den staaer i aabenbar Strid med Grundloven, der hjemler Borgerne Yttringsfrihed, under Ansvar for Domstolene; den er 3) mærkelig, fordi et Forbud mod at tale frit i et Land, hvor man har Ret til at skrive frit, er en absurd Inconseqvents. Hvor ubehjælpsomt og keitet er det ikke, at forbyde En at sige til nogle hundrede Mennesker i en Sal, hvad han kan sige paa Tryk i hundrede tusinde Exemplarer, om han vil, til saagodtsom alle Mennesker i hele Landet!

Deres Excellence! Hr. Conferentsraad Bræstrups Misforstaaelse af Grundloven og hans overilede Embedsiver lige overfor mig har foraarsaget Dem flere Ubehageligheder. Støttet paa en antiqveret Cancelliplacat af 5te Juli 1821 forbød han mig i 1860 at holde Foredrag; Deres Excellence maatte strax derpaa cassere Forbudet. — Dette var Dem vistnok en Ubehagelighed. Støttet paa Helligdagsanordningen forbød han mig i 1862 at holde en Prædiken; Deres Excellence bekræftede hans Forbud, og jeg bøiede mig for Magten. Men da Rigsdagen blev samlet, og Folkethinget debatterede Lovforslaget om den stille Uge, blev Deres Excellence interpelleret angaaende Forbudet mod min Prædiken; Deres Excellence vil erindre, at ikke en eneste af de Dem hengivne Medlemmer sagde et Ord forat billige Deres Excellences Forbud mod min Prædiken, hvorimod en af det høie Things meest fremragende Medlemmer uimodsagt erklærede: „Man har gjort Karup Uret.“ Det var Dem vistnok atter en Ubehagelighed. Og den 20de December holdt jeg uhindret den forbudne Prædiken; og det danske Folk saae, at den Prædiken, som man ministerielt forbød og med en anseelig Politistyrke forhindrede afholdt den 18de April, ikke kunde forbydes eller forhindres afholdt den 20de Dec., omendskjøndt Grundlovsfrihederne vare de samme den 18de April som den 20de Dec. 1862. Dette maatte jo atter være Dem en Ubehagelighed.

At Deres Excellence paa Grund af disse Ubehageligheder ikke kan skjænke mig Deres Velvillie og Gunst, det er meget muligt. Men jeg forlanger ikke heller af Deres Excellence Velvillie, jeg forlanger kun Retfærdighed; jeg fordrer ikke Deres Excellences Gunst, jeg fordrer min borgerlige Ret.

Vor allernaadigste Konge har skjænket det danske Folk Grundloven; og denne staaer, Gud skee Lov, endnn ved Magt. Gundloven giver i sin § 93 Borgerne Ret til at samles ubevæbnede. Som dansk Borger har jeg den ubestridelige grundlovmæssige Ret til at samles med mine Medborgere og Medborgerinder; og saalænge ikke nogen Høiesteretsdom frakjender mig denne Ret, saalænge ikke Grundloven er sat ud af Kraft, — hvad deu Almægtige forbyde, — saalænge lader jeg mig ikke fravriste denne min Ret. Ad administrativ Vei kan man krænke denne Ret, det veed jeg; men jeg veed ogsaa: at det danske Folk aldrig vil taale og at de danske Domstole aldrig ville billige: at Rigets Grundlov trædes under Fødder.

Jeg benytter Leiligheden til at ønske Deres Excellence et glædeligt Nytaar. Gud styrke i Dem Deres oprigtige Kjærlighed til Grundloven! Han bevare Dem for slette Raadgivere! Jeg har den Ære at være,

med udmærket Høiagtelse,
Deres Excellences
allerærbødigste
W. J. Karup.

Til
Hs. Excellence
Justitsminister Dr. juris Casse, p. p.

Humoristiske satiriske Deviser

(forelæste for mine Tilhørere i Kjøbenhavn)

med nogle Noter i Prosa.

(Fortsat.)

13. Til en Bager.

Du ofte flyttede til „Phønix“ dine Fødder,
For der at see, hvordan jeg bagte Pebernødder.

Men da jeg tilsidst kom Cayenne istedetfor sort Peber i Nødderne, bleve de saa stærke, at de Herrer Casse og Bræstrup fik en fürchterlig Mavepine deraf; og for at forebygge Sligt for Fremtiden, lukkede man Bageriet med et saa forfærdeligt Rabalder, at Grundloven revnede paa to Steder. Hvorvidt Høiesteret vil sye Revnerne sammen igjen, maa 1864 vide!

hendes Halvdeel. Han havde allerede tømt sin Kop og tørrede sig med Haanden om Munden, da hun endnu var paa Halvveien.

— „Drik Mariane, mens Kaffen er varm,“ sagde Brandsvenden, idet han stødte til hende.

— „Den smager mig inte, min Dreng,“ sagde Mariane.

— „Snak, Mutter, Kaffen er krabat.“

— „Saa drik Du den,“ sagde Mariane og slog Indholdet af sin Kop over i hans.

— „Nei, hvad er det nu for Tossestreger med Dig!“ udbrød Brandsvenden i en ærgerlig Tone. „Hvad skal det betyde?“

— „Det skal betyde, at jeg har lidt ondt, min Dreng. Drik Du kun Kaffen. Jeg vil have mig en Kop koldt Vand.“

Hun tog idetsamme sin Overkop og gik ud i Kjøkkenet, hvorfra hun efter nogle Minuters Forløb vendte tilbage med Koppen i Haanden, langsomt og forsigtigt for ikke at spilde dens Indhold.

Hun satte sig igjen paa sin Plads og drak nogle Slurk af det Kolde, der lod til at bekomme hende meget vel.

— „Jeg veed inte, hvordan de Fruentimmer have det,“ brummede Brandsvenden; „men hvert Dieblik faae de ondt. Og saa skal de ha'e Gaaseviin.“

— „Gaaseviin!“ gjentog hun med en snøvlende Tone, idet hun med et mat, skelende Blik saae over paa sin Mand. „Du kan troe nei, Moppe; Mariane drikker inte Gaaseviin.“ Og hun drak Resten af sin Kop, ligetil den sidste Draabe.

Brandsvenden snappede Koppen fra hende og stak Næsen i den.

— „Naa, hun gjør'et tydeligt,“ udbrød han opbragt og slængede Koppen henad Bordet. „Har hun inte været ude i Kjøkkenet og hentet sig en Pægl Brændeviin i Kaffekoppen!

— „Hun behøver saamænd ikke at anstrenge sig for at redde sine Børn, sagde en Kone med Natkappe og Tørklæde, som stod ved Siden af de Talende. Dem har Calle jo sat i Pleie hos en Proprietair paa Landet.“

— „Naa Jomfruen har fire Børn“, sagde en ældre Borger tørt, „saa skal hun vel snart have Bryllup.“

— „Bryllup!“ gjentog Konen spydigt. „Hun har jo ingen Mand eller Kjæreste, hvorledes kan hun da faae Bryllup?“

— „Uh, den var jo reen“, raabte den overgivne Skomagerdreng og peeb i Fingrene, saa hele Brandcorpset rettede sig. — „Jomfruen derovre er Enke! Hun har fire Unger, men ingen Mand.“

Idetsamme blev der almindelig Bevægelse blandt Folk, og man hørte Raabet: „Der er Hertugen med Jagtsprøiten!“

Det var virkeligen Hertug Fritz, der i egen høie Person indfandt sig med den Sprøite, hvis Æresbrandcapitain han var.

Hertugen var en Mand paa nogle og tredive Aar, af et smukt Udvortes, stærkt bygget og høi, med smukke brune Øine, en Ørnenæse og et Par krigerske Moustacher. Han red foran Jagtsprøiten i stærkt Trav lige hen til Brandstedet.

En taarnhøi dobbelt Brandstige blev paa hans Befaling opstillet midt paa Gaden udenfor bet brændende Huus. Straalemesteren blev beordret til at indtage Pladsen øverst paa Stigen, for derfra at rette Vandstraalen ind paa første Sal, hvor Ilden havde grebet temmeligt om sig.

Snart sad Straalemesteren i fuld Virksomhed paa Stigen, og Pumperne vare i Bevægelse, medens Brandsvendene sang den bekjendte Vise:

„Og der var Een og der var To,
Een paa bare Been og Een med Sko,

14. Til en Professor medicinæ.

Den Aften jeg gav til Smulekritik,
Af Dem, Hr. Professor, selv Klap jeg fik.

Men det var rigtignok ikke af de Slags Klap, som Studiosus medicinæ Maack fik, der hy- sede mig, thi De gav mig Klap, og jeg tog mig, men De gav Maack Klap, og han traadt igjennem til Examen.

15. Til en Prinds, der lever paa Credit.

Jeg i Dit Album vil et Mnemonisk skrive:
Gid alle Veksler maae Dig betalte blive!

Dog det er altfor meget forlangt, saalænge Pinder ikke kunne fanges i Skinderne.

16. Til „Folkebladets" Redacteur.

Skriv om, hvordan man sig skal bære ad
For at faae Mænd, og siden holde vil det Blad.

Thi i vore Dage vil man helst holde de Blade, som give Anvisning paa Mænd med de Ord: „Paa Manden, som Bukken efter" o. s. v.

17. Til en Skrædder.

Du, som kan sye paalangs, paatvers,
Sy mig dem sammen, som gjør her Commerce!

Nei stop, det gaaer ikke! Du var da istand til at sye Dagbladet, Folkets Avis og Justitsministeriet sammen.

18. Til en Mormon.

Taalmodig Du hørte paa mig, da jeg talte contra
Mormoner,
Derfor skikker jeg Dig et halvt Dusin ærrige
Koner;

thi det er sammen det bedste Middel for at faae Dig til at være Monogamist eller vel endog at leve som Ungkarl.

19. Skandinaverne.

Vi Skandinaver er et Folk, en Æt af Ma-
sammen,
Vort Sprog er eet, vort Maal er eet: vi drikke
Allesammen.

Den skandinaviske Enhed og Enighed er Punschebollen, og det fælleds Sprog er Skaaltalerne.

20. Til „Fa'ers Søn".

Paa Østergade gundig Du vandrer,
Til Kongens — Nytorv vist Du „avancerer",
og ved Hjelp af lidt Nepotisme „avancerer" Du tilsidst fra Gaden og lige op til en Fuldmægtigplads i et af Ministerierne; Hutch! Hutch! er Du Kammerjunker.

(Fortsættes.)

Ugerevue.

— Danmarks Kjævleri med Tydskland begynder at faae europæisk Berømmelse. I den lange Stormmarsch-Gallop mod Danmark, som Tydskland, Preussen og Østerrig spille, har i den sidste Tid England og Rusland deeltaget; det første med stor Tromme, det sidste med Bas. Paa den svenske Riksdag har en Hr. Lallerstedt gjort Concerten endnu mere pikant ved at indlægge en lille Solo paa Hobo, der gaaer ud paa at dadle den danske Helstatspolitik. Concertmester Napoleon har hidtil holdt sig borte fra denne Musik. Vi frygte meget for, at dersom Preussen godvillig overlader ham den venstre Rhinbred, vil han ikke have Noget imod, at Preussen til den ovennævnte Musik slaaer Takt paa Hr. Scheeles Rygstykker, medens Holsteen og Lauenborg gjøres til preussiske Provindser. Napoleon hører gjerne og glæder Andre bedst. — Den holstenske Stænderforsamling sidder atter i Itzehoe og spiller den gamle slesvigholstenske Vals. Et Adresseforslag har Forsamlingen udarbeidet, fuld af Klager til Kongen over Ministeriets stigende Indrømmelser, Anvendelsen af Holsteens Penge til Rustninger mod Holsteen, over den nye holstenske Regjerings Uduelighed, Mangel paa politisk Frihed, Tilsidesættelse af Kiels Universitet, og Slesvigs Adskillelse fra Holsteen. Det er smukt af den kongelige Commissarius at ville høre paa en saadan Musik. Texten til denne er Parodien:

„Ovre blæser alt i Danas Have,
Listigt fører Holsteens sorte Skar,
[illegible] dens Nectar lave,
Hingsten Hall staaer sig paa Fædres Grave,
Tygger Iheroes de sure Bær."

— Polakkerne, som begyndte saa ivrende at afryste de russiske Slavelænker, falde nu i Tusindtal for det overlegne russiske Vold. Hvor ere nu alle Frihedstrompeterne henne? Frankrig vil ikke, Italien kan ikke, England gider ikke hjælpe det haardt undertrykte Folk.

— Gamle Nathanson raader i „Berlingske" til enten at fuldføre Marmorkirken, der vil koste 350,000 Rd., eller bortrømme Ruinen og sælge Grunden, der vil indbringe Statskassen 150,000 Rd. Da Johanniskirken har viist, at en ny Kirke er det eneste probate Middel til at faae Kjøbenhavnerne til at gaae i Kirke, anbefale vi Cultusministeren at tage det første Alternativ under nærmere Overveielse.

— Netop som Vægterne skulle afskaffes, fordi „de ere unødvendige", agte tre Mænd at oprette et Vægtercorps, imod at Communens Kasse giver dem 8000 Rd. aarlig. Magistraten vil efter Forlydende gaae ind derpaa, fordi „de (Vægterne) ere nødvendige." Her er Stof for en Dialektiker til at skrive et Værk om, „det unødvendige Nødvendige" og „det nødvendige Unødvendige", altsammen med stadigt Hensyn til de kjøbenhavnske Natvægtere, Rigsdagen og Magistraten.

— Endeel unge Folkekirketheologer have paa et Møde besluttet at indgive et Andragende til Cultusministeren om at faae den nuværende Præste-Eed forandret. Forat hjelpe Hr. Ministeren med Redactionen af en Formular, der svarer til de fleste Prædikanters Tarv, ville vi tilraade følgende: „Jeg sværger ved min Sophia (d. e. Philo-Sophia) beredvilligt at modtage mit Præstekalds Indtægter og lade Menigheden skjøtte sig selv. Amen!"

— „Fædrelandet" leverer en Artikel, hvori det oplyser Læserne om: at de bekjendte Ris paa Eckernførderdrengens Bag saavelsom de nuværende slesvigske Prygelstraffe ikke ere en Følge af det nu værende danske Regimente i Slesvig; thi under det slesvigholstenske Regimente i Slesvig fandt Prygelstraffene hyppig nok Sted: saaledes bleve fra 1. Juli til 31. December 1843 6 Individer i Slesvig straffede med Prygl, og fra 1. Jan. til 30. Juni 1844 66 ditto med ditto, og blandt disse sidste et 13aarigt Pigebarn. Vi mene, at Prygl ere Prygl, hvad enten de tildeles i 1844 eller i 1863.

— En rendsborgsk Hattemager Pfeiffer, der tjener brillant ved at fabrikere Chakoter til den danske Hær, er bleven dømt til en lille Pengebøde, fordi han med en Flok af sine Svende har gjort en Udflugt til Høidepunktet Ahneberg i Schlesvig, hvor han har opreist nogle Mindestene med oprørske Indskrifter og under Frem- og Tilbagetoget afsunget Oprørsange. Straffen vil ikke genere ham, da de danske Chakoter dække den. En velfortjent Straf for ham vilde det være, om Krigsministeren gav kjøbenhavnske Hattemagere den Fortjeneste, som Hr. Pfeiffer ikke fortjener at have paa danske Chakoter.

— „Flyveposten" indeholder et Par Artikler om „Nepotisme", hvori der bevises, at nu, da vi have ligesaa mange Regenter som Ministre, blive Embederne langt hyppigere bortgivne til Familie og Venner, end da vi kun havde een Regent. Saadant tør man nok tænke; men at sige det reent ud af Posen, det er yderst indiscret af „Flyveposten". Slige Artikler skaffe Redactionen hverken Ministrenes Gratialer eller Reiseunderstøttelser.

— Contr. Brestrup skal, ifølge „Folk. Av.", ikke træde i Spidsen for Kjøbenhavns nye Politi. Det gaaer ikke an at sætte en gammel Klud paa en ny Klædning.

Folkelige Foredrag
eller

Sort paa Hvidt

vil indeholde Aktstykkerne i Sagen: **Karup contra Brestrup**; interessante Foredrag, politisk-journalistisk Revue, og humoristiske satiriske Smaastykker under Rubriken: **Chinesiske Pistoler**, der i Henhold til Hr. Justitsminister Casses Ytringer i Folkethinget, maae antages at blive Publicum til „Spøg" og „Forlystelse".

I Feuilletonen er paabegyndt den overordentlig interessante Roman:

Hovedstadens Mysterier
og Aabenbarelser.

Subscription modtages paa Bladets Contoir, Lavstræde 12, 2. Sal, hver Dag fra Kl. 11—1 og 6—8. Prisen er 52 Sk. Quartalet, frit tilbragt. Enkelte Nr. sælges foreløbigt à **6 Sk.**

Trykfeil: i Nr. 2, 11 Sp. 19 Lin. staaer: Carmene, læs: Camene.

Kjøbenhavn. — G. S. Wibes Bogtrykkeri.

„Een med Hat, og den var graa,
Og saa havde han Totter paa,
Julia, Julia, Julia hopsasa!"

Hertugen var stegen af sin graa Skimmel, hvis Tøiler han havde givet til sin Tjener. Han besteg Stigen forat see, hvorvidt Ilden havde faaet sat, men fik istedetfor Øie paa Moer Rutsch, der endnu var ifærd med at redde sine kostbare Sager, uden at bekymre sig om Vandet, der dryppede ned fra Loftet.

Ved dette Syn opstod der Ild i hans eget Hjerte, en Ild, som intet Brandcorps var istand til at slukke.

Stakkels Hertug! Han havde af sin Fader kun faaet en mandelig Opdragelse, var ulykkeligt gift, og manglede det, der ofte er istand til at redde et Menneske fra megen Ulykke, — han manglede en oprigtig, erfaren Ven.

Han saae den forførerske Modehandlerinde og glemte over hende sin hertugelige Høihed, sin Overbrandcapitainspost, sin Jagtsprøite, ja selve Ildebranden i Strompeskaftet. Enhver Anden, hvis Øine ikke vare blevne oversmurte med Amors Salve, vilde have betragtet hende med den største Ligegyldighed, ja maaskee endog moret sig over hendes Koketteri og affecteerte Væsen; men han, hvis Hjerte var stukket i Brand af Amors Fakkel, saae i hende en Engel, — naturligviis En af dem med graat Shawl og uden Vinger.

Han søgte vel et Øieblik at bekæmpe sin taabelige Tilbøielighed ved at lukke Øiet; men det gik ham som den Hængte hos Baggesen:

„Han vel tillukked' Øiet, men
Moer Rutsch strax lukked' op igjen,
Og hvor han vendte Synet mod,
La dame rouge jo for ham stod;
Hun var saa skjøn, og uden Meen,
Og syntes ham en Mø saa reen. —

Han saae i hende en Rubin,
Og tænkte: „hun skal være min!"

Jagtsprøiten havde imidlertid faaet Bugt med Ilden, og Hertugen overdrog sin Tjener at udspørge, hvem den brand- eller rettere vandlidte Dame var, der saa mægtigt havde behersket hans Indre under hele Branden.

Hertugen besteg sin Hest og red langsomt og tankefuldt til sit Slot. Folket adspredte sig efterhaanden.

Fjerde Capitel.

En paa Stigen i Kryddermillikestræde.

Der var Intet, der i den Grad bragte Liv i Hovedstadens Gader og Kipper om Natten, som en Ildebrand af nogen Betydenhed. Strompeskaftet, Østergade og Helvedsvingen vrimlede af Mennesker, der slet ikke følte nogen Trang til at gaae hjem og iseng, men derimod længtes de forskrækkeligt meget efter en god Kop Kaffe. Denne Længsel søgte Værterne i den blaa Stud, i Fugleburet og de andre smaa Kaffehuse i Prindsensgade at stille. Der var paa disse Steder en saadan Søgning af trøiekledte Mænd, Soldater, Fruentimmer og galante Herrer, at Kaffekjedlen og Bollekurven saa at sige vare formeligt beleirede.

Blandt det brogede Publicum i den blaa Stud befandt sig en Brandsvend og hans Kone. De sad i et Hjørne af Skjænkestuen og nød deres Kaffe. Men Fruentimmeret, der syntes at henhøre til den amerikanske Race paa Grund af sin kobberagtige Ansigtsfarve, brød sig ikke saameget om Kaffen, som

Under Absolutismen 1843:
Maa trykkes.
C. Reiersen.

Under Friheden 1863:
Maa ikke siges.
C. Bræstrup.

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed,

af

W. J. Karup,

der af Hr. Politidirecteur Bræstrup er forbudt at tale offentligt og privat.

Motto: „Det skal siges, saa være det da sagt." S. Kierkegaard.

Nr. 4. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 22. Februar.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863.**

Om Ægteskab

ialmindelighed, og om lutherske, katholske, muhamedanske, mormonske, skotske, polske og morganatiske Ægteskaber isærdeleshed.

Et folkeligt Foredrag for gifte og ugifte Damer og Herrer.

Mine høitærede Tilhørere! Det Thema, over hvilket jeg iaften skal tale for Dem, har ikke det Spændende og Nye ved sig, som f. Ex. et Foredrag om „Hvorledes man sikkert kan løse den slesvigholsteenske Knude uden at anvende den Alexander-Plougske Methode (nemlig at hugge den midt over, ved at skille Slesvig fra Holsteen-Lauenborg), eller om „Hvorledes Rodemestrene kunne bibringes en saa fiin Lugtesands, at de bogstaveligen kunne lugte, hvor stor Indtægt enhver Borger i Staden har." Nei, mit Thema, „Ægteskabet", er ligesaa hverdagsagtigt og almindeligt bekjendt som Snustobak, gule Ærter og Agurkesalat.

Alligevel nærer jeg det Haab, at det vil lykkes mig iaften at fremstille Ægteskabet paa en Maade, der er istand til at fængsle Deres Opmærksomhed. Og jeg gjør desuden Regning paa, at de Fleste blandt mine Tilhørere have lidt Interesse for selve Sagen. Ligesom den, der agter at reise udenlands, gjerne har Lyst til forud at erfare noget om det Land og det Folk, han vil besøge, saaledes ville de Ugifte, der gaae i Giftetanker, ogsaa gjerne vide lidt Besked med, hvad Ægteskab egentligt er for Noget; og de Gifte, der sidde i det til op over Ørene, kunne i ethvert Tilfælde have samme Interesse af at høre mit Foredrag, som en Hængt, der er sluppen fra Galgen med Livet, kan have Lyst til at høre en medicinsk Professor, der forklarer — Qvælingsprocessen.

Min Opgave er da iaften, først at forklare Dem Ægteskabets Begreb og Væsen, eller at fremstille, hvad Ægteskab er ialmindelighed; dernæst at gjøre Dem bekjendt med de virkelige og ikke virkelige Ægteskaber, der practiseres paa den hele runde Jord, eller vise Dem, hvad lutherske, katholske, muhamedanske, mormonske, skotske, polske og morganatiske Ægteskaber ere isærdeleshed.

I.

Dersom man i et stort Selskab vilde fremsætte det Spørgsmaal: „Hvad er Ægteskab?" vilde man næsten faae ligesaa mange Definitioner derpaa, som der vare Gjæster tilstede.

En ung, livsglad Pige vilde svare: „Ægteskab er Himmelen paa Jorden; det er: at blive kaldt for „Engel" af sin Mand, og for „Frue" af hele Verden; det er: at faae den ene nye Kjole efter den anden; at blive inviteret af Andre, og at invitere igjen; at blive opvartet baade Morgen og Aften af en elskværdig Mand, og forresten hele Dagen af en Flok Tjenestefolk."

En alvorlig, om, besindig Pige vilde give det Svar: „Ægteskab er Qvindens jordiske Livsformaal; det er hendes rette timelige Kald; det er den Stilling, i hvilken hun faaer sit tabte Barndomshjem igjen; det er den Tilværelse, i hvilken hun kan opnaae den høieste jordiske Lykke: den Lykke, med Hæder at være Moder."

En moderne blaseret Cavaleer, der er træt af at spille Don Juan, vilde med borneert Flothed svare: „Ægteskab er en Havn, hvor den lække Skude kan søge Læ; det er at blive Lem af „det Spidsborgerlige", eller at flytte sammen med en Dame, der er saa skikkelig at dele sin Formue med En."

En Pebersvend, der er stolt af, at han kan gjøre og lade, hvad han vil, uden at spørge Fruen derom, og som ikke kan tænke paa denne Afhængighed uden en vis Gysen, vilde svare: Ægteskab er en farlig Malstrøm, hvis ødelæggende Hvirvel kun de fornuftige Skippere undgaae; det er noget fælt Noget, som man ikke kan tænke paa, uden at den kolde Sveed farer En ned ad Ryggen.

En stakkels ældre Herre, der har været ubesindig nok til at gifte sig med en ung herskesyg Dame, vilde maaskee svare: „Ægteskab er at være Dametjener paa Livstid, uden Løn, og ovenikjøbet at give Penge til; det er at staae under Toflen og faae Skjænd fra Morgen til Aften; det er at være sin Kones Pappegøie, at

---

24

— „Stop!" raabte Calle og holdt sig for Panden. „Siig ikke mere! Hertugen, Brevet, Geheimestatsraaden, Boflerne, Hanebjelkerne, Medaillerne og Saga løbe rundt i Hovedet paa mig. Siig mig bare, hvad jeg skal sige til Hertugen, naar jeg kommer op til ham paa Slottet. Der er ikke megen Tid til at spilde, — han tog sit Uhr op fra Bordet, — Klokken er allerede elleve, og jeg maa dog klæde mig ordentligt paa."

Blodet var strømmet Modehandlerinden til Kinderne. Hendes Hjerte bankede heftigt af de svimlende Forhaabninger, som Hertugens Brev havde vakt hos hende. Hun paatog sig en Skuespilinstructrices Holdning og Mine, og traadte hen ved Døren, vendte sig derpaa med en gratieus Bøining mod Calle, der tabte Næse og Mund over hendes Bevægelser, og fremsagde følgende Ord, som hun vilde have, at Calle skulde lære udenad og sige til Fyrsten:

„Deres hertugelige Høihed har naadigst ladet mig kalde. Jeg er lykkelig ved at være Deres Høiheds underdanigste Tjener. Deres Ord til mig ere Befalinger. Den Dame, som har vundet Deres Høiheds Deeltagelse, er min Forlovede. Jeg kjender hendes Loyalitet; hun vil, ligesom jeg, opoffre Alt for Deres Høiheds Skyld!"

— „Det lyder godt nok," sagde Calle; „men Pokker kan huske det af at høre det eengang. Skriv det op paa en Seddel, medens jeg klæder mig paa, saa kan jeg læse over paa det paa Veien til Slottet."

Lise Rutsch satte sig ned og skrev de anførte Ord, og Calle gik ind i Sovekammeret og pyntede sig saa godt, som hans ringe Smag og Sløvhed tillode det.

En halv Time derefter var han paa Veien til Hertugens Slot. Den haabefulde Mademoiselle forblev i Calles Hjem og oppebiede med spændt Længsel hans Tilbagekomst.

17

— „Vær dog stille Mutter," sagde en af Vægterne.

— „Tænk ikke paa, at I har Been," udbrød en Anden.

— „Sov vel og drøm behageligt", bad en Tredie, „der er Kaffe til Jer imorgen paa Kammeret."

— „Ja, Fuldmægtig Stud vil nok lære Jer at lade være en anden Gang at jage os fra vor Post," sagde den fjerde Vægter og gabede.

— „Jeg er for klog til at lære Noget af Stude og Oxer," bemærkede Mariane; forresten ere I nok saa ondskabsfulde, I Slaver, fordi I ikke fik Lov til at sove i Kjælderhalsen. Jeg skal muntre Jer, I Trantyve!"

Vægterne besvarede denne Replik med taus Foragt, løftede Stigen iveiret, og Toget satte sig i Bevægelse.

Mariane følte, at hun kom i Høiden, og Ideeassociationen førte hendes Tanke hen til Slaget paa — Colberger Heide. Med en snøvlende, hæs Stemme sang hun af fuld Hals:

„Kong Christian stod ved høien Mast,
„I Røg og Damp!"

Den forsamlede Menneskemængde, der blev greben af det Comiske i Situationen, fulgte Sangerinden under begeistrede Bravoraab lige til Politikammeret, og feterede hende saaledes paa samme Maade, som det kjøbenhavnske Publicum i sin Tid feterede Dandserinden Madam Pepita d'Oliva.

---

staae paa Pinde for hende, naar hun befaler, og at faae Hug til for sin Uleilighed!"

Saa forskjellige disse Svar end lyde, saa kunne de dog meget godt være sande Udtryk for det Ægteskabsliv, som Vedkommende leve eller have tænkt sig. Men en Forklaring af Ægteskab, der passer paa dette, uafseet alle tilfældige Omstændigheder, ere de ikke.

Skal der gives et udtømmende Svar paa det Spørgsmaal: „hvad er Ægteskab?" da maae vi sige: at Ægteskab er en livsvarig Forening af to Personer af forskjelligt Kjøn, til gjensidig, ligelig Nydelse af de Egenskaber, der ere begrundede i Kjønsforskjellen.

En saadan Forening eller Forbund hviler, ligesom enhver anden gjensidig personlig Forening eller Forbund, paa en Contract eller Overeenskomst. Men denne ægteskabelige Overeenskomst er forskjellig fra alle andre retslige Overeenskomster deri, at den er nødvendig og uvilkaarlig; det vil med andre Ord sige, at de contraherende Parter ikke efter Godtbefindende kunne fastsætte disse eller hine Betingelser for Overeenskomsten.

Alle andre Contracter ere derimod vilkaarlige, med Undtagelse af det ene Punct: at Contrahenterne skulle overholde dem. En Mand kan saaledes contractmæssigt afhænde sit Indbo til een Person og til ti Personer; han kan sælge nogle Meubler til En, og nogle til en Anden; han kan sælge dem for 100 Rd. eller for 1000 Rd.; han kan modtage hele Betalingen strax eller i Terminer og saa fremdeles. Samme Vilkaarlighed finder Sted i Contracter om personlige Handlinger; en Pige kan lade sig feste til at udføre dette eller hiint Arbeide, paa en Maaned eller paa et Par Aar, imod høi eller lav Løn; kort sagt, Overeenskomsten er kun betinget af Vedkommendes Forgodtbefindende.

Med Ægteskabsovereenskomsten er det ganske anderledes: her ere Betingelserne forud givne og fastsatte. Det er ikke nødvendigt, at et Menneske indtræder i Ægtestanden; men den, der vil det, kan kun gjøre det paa de Betingelser, der ere begrundede i Ægteskabets Natur og Væsen. Disse Betingelser ere derfor urokkelige og eens for Alle. Tilsidesættes nogen af dem ved Indgaaelsen af en Forening mellem to Personer af forskjelligt Kjøn til gjensidig ligelig Nydelse af de Egenskaber, der ere begrundede i deres respective Kjøn, — da kan Overeenskomsten gjerne kaldes og ansees for et Ægteskab, men i Virkeligheden er den det ikke.

Den første Betingelse for et virkeligt Ægteskab er, at det sluttes mellem een Mand og een Qvinde (Monogami). Ved et virkeligt Ægteskab erhverves nemlig gjensidigt hele Ægtefællens Person. Denne kan derfor ikke udstykkes til flere Personer (Polygami). Hvad enten een Mand slutter en „ægteskabelig" Forbindelse med flere Koner (Polygyni), eller een Kone med flere Mænd (Polyandri), er det ikke et virkeligt Ægteskab. En saadan Forbindelse strider mod Menneskets personlige Værdighed; thi naar et Menneske hengiver hele sin Personlighed for et andet Menneske, uden at erholde hele dettes Personlighed til Gjengjæld, da hengiver det sig som en Slave eller som et Dyr. Polygami svækker Familielivet, forhindrer eller forqvakler Børneopdragelsen, bringer Forvirring i Huusvæsenet og fremmer Odselhed. Endelig er det en Kjendsgjerning, at Polygami formindsker, istedetfor at formere et Lands Befolkning, og Staten bør derfor ikke taale det.

Den anden Betingelse for et virkeligt Ægteskab er, at det er bestandigt og uopløseligt. Da Ægteskabet fordrer hele Vedkommendes Personlighed, er det en Selvfølge, at der ligesaalidt kan være Tale om en Udstykning af Personligheden i Tid som i Qvantitet. Et Ægteskab, der sluttes paa visse Aar, er derfor en Modsigelse. Kun naar Ægteskabet er en bestandig og uopløselig Forening, er det istand til at styrke Ægtefællernes Moralitet og give Familielivet Hold og Fasthed. Ved Skilsmisse, saavelsom ved nyt Ægteskab lider Børneopdragelsen, Qvinden betragtes som en Handelsvare; og den Velsignelse, som skulde være en Frugt af Ægteskabet, bliver da ofte til Ulykke.

Den tredie Betingelse for et virkeligt Ægteskab er, at det er og forbliver at være et lige Selskab mellem Ægtefællerne. Ægteskabet fordrer nemlig, ifølge sin Natur, Eenhed og Lighed. Den første kan her ikke bestaae uden den sidste. Derfor maae Ægtefællerne have Fælledsskab i Formue, samme ægteskabelige Rettigheder, ja endog lige Rang og Stilling. Om dette sidste Punct ere alle civiliserede Stater enige, idet de uden nogensomhelst Formalitet erkjende Konen deelagtig i Mandens Rang og Værdighed. Naar saaledes en virkelig Cancelliraad udnævnes til ikke virkelig Justitsraad, bliver hans Kone uden videre Udnævnelse med det samme til en „ikke virkelig Justitsraadinde".

Den fjerde Betingelse er den, at de paagjældende Contrahenter factisk have begyndt Samlivet som Ægtefolk. Disses gjensidige Ret til hinanden er nemlig en reel Ret, og en saadan kan kun erhverves ved en Handling, hvorved man sættes i factisk Besiddelse af Gjenstanden. Som Følge heraf er det blotte Ægteskabsløfte, selv om det høitideligt aflægges i Vidners Nærværelse, og var det end i Kirken, ikke endnu et virkeligt Ægteskab, om end man har givet Aflæggelsen af det lovformelige Ægteskabsløfte samme Retsvirkning som det factisk fuldbyrdede Ægteskab.

Den femte Betingelse for et virkeligt Ægteskab er, at Ægteskabsløftet aflægges offentligt, og ikke hemmeligt og blot indbyrdes. Dersom de to paagjældende Personer levede aldeles afsondrede fra alt Samqvem med Andre, vilde denne Betingelses Opfyldelse være aldeles overflødig; men da det maa ansees for givet, at de komme i Berøring med andre Mennesker, er ogsaa denne Betingelse nødvendig. En hemmelig ægteskabelig Forbindelse savner det nødvendige retlige Grundlag og Garanti. Ægtefællerne kunne i det anførte Tilfælde ligesaa lidt gjøre deres Ægteskab gjældende over for Trediemand, som overfor hinanden indbyrdes.

Den sjette Betingelse er endelig, at de to Ægteskabscontrahenter ikke ere Nærbeslægtede. Denne Betingelses Opfyldelse fordrer ei alene den naturlige Følelse og Velanstændigheden, men tillige Naturens Orden. Det er bleven paaviist ved paalidelige statistiske Data, at nærbeslægtede Forældre avle forholdsviis flere idiotiske Børn, end Forældre, der ikke ere nærbeslægtede. Og har man end i den nyeste Tid med andre statistiske Data forsøgt at svække denne Paastand, saa er det dog ikke destomindre en Kjendsgjerning, at Familiesygdomme næres ved Giftermaal af Nærbeslægtede, hvorimod de modarbeides og tilintetgjøres ved Blanding af forskjellige Familier. Ogsaa i aandelig Henseende er den fremmede Blanding af stor Betydning; thi derved forebygges saavel de gode som de onde Anlægs eensidige Udvikling. Det er afgjort, at eensartede Elementer ikke frembringe noget Nyt; dette fremkommer kun som Product af forskjelligartede og fremmede Elementer. Nærbeslægtede Ægtefolks Børn ere i Reglen Individer med en copieret Personlighed, hvorimod de kraftige, friske, originale Personligheder kun fremgaae af Forældre af forskjellige Familier. Den anførte Betingelse maa saaledes fordres opfyldt baade af moralske, physiske og aandelige Hensyn.

De anførte sex Betingelser ere nødvendige for ethvert virkeligt og retligt Ægteskab. De ere enten ligefrem grundede i Ægteskabets Natur og Væsen, eller fremgaae af Moral og Fornuft.

Af det Anførte vil De have erfaret, hvad et virkeligt og retligt Ægteskab ialmindelighed er. Førend jeg nu gaaer over til de særlige Slags forekommende Ægteskaber, skal jeg besvare et Par practiske Spørgsmaal, der angaae Ægteskab.

Det første Spørgsmaal lyder saaledes: „Er det bedre at træde i Ægtestanden, end at forblive ugift?"

Dertil svarer jeg: Ægtestanden har en velgjørende moralsk Indflydelse paa Ægtefællerne, og er af Vigtighed for Samfundet, deels fordi Familielivet er Statens Grundvold, og deels fordi Ægteskabet forskaffer Staten Borgere; det er endelig i oeconomisk Henseende af Vigtighed, forði det fremmer Sparsommelighed, og Ægtefællerne gjensidigt hjælpe hinanden at bære Livets Byrder. Af disse Aarsager anseer jeg, for de fleste Menneskers Vedkommende, Ægtestanden for bedre, end den eenlige Stand. Men for de Mennesker, hvis Livsstilling og Kald ikke godt lade sig forene med det ægteskabelige Liv, er den eenlige Stand bedst, om ikke af anden Grund, saa fordi vor Virksomhed udadtil, vor egentlige Livsopgave, er langt vigtigere end vore private Interesser og Tilbøieligheder.

Det andet Spørgsmaal er: „Hvem af de to Ægtefæller, Manden eller Hustruen, bør være den styrende eller regjerende i det ægteskabelige Forbund?"

Da Ægteskabet fordrer Eenhed og Lighed mellem Ægtefællerne, er det en Selvfølge, at de bør regjere i Fælledsskab.

Imidlertid kan det ikke negtes, at Naturen har givet et Vink om, at Manden bør være den egentlige Regent i det ægteskabelige Liv, efterdi han i Reglen er udrustet med større Evne til at

Femte Capitel.

Hr. Avlskarl Calles Palais.

Vor Tid er Pengearistocratiets Tid og maa nødvendigviis være det; thi da den nuværende Generation har langt mere Tilbøielighed til at tilbede Guld end Gud, er det en Selvfølge, at de, der repræsentere Guldet, ere de Udvalgte. Fødsel, Geni, Dyd og Kundskaber, Dannelse og Daad, maae træde tilbage for Pengene, der formaae Alt, hvad Nutiden forlanger.

Hr. Calle havde ingen Fødsel eller arvet Adel at bryste sig af. Hans Fader, der var død, havde været en simpel Bondekarl, der ved Flid og Sparsomhed havde erhvervet sig et Bryggeri i Hovedstaden. Ved heldige Conjuncturer, Stræbsomhed og Tarvelighed havde han samlet sig en betydelig Formue (man talede endog om en halv Tønde Guld), og denne Rigdom tilhørte nu hans Enke og hans eneste Søn Calle. Denne havde frequenteret de bedste Skoler, men Intet lært; thi deels var han ubegavet, og deels havde han ikke Lyst til Anstrengelse. Hans Fader havde sendt ham til et af Hovedstadens fornemste Bogtrykkerier, forat lære Bogtrykkerkunsten; men Sætningen var den unge Calle altfor kunstig, og Trykningen anstrengede hans Kræfter altfor meget. Han var derefter bleven sendt ud paa Landet forat lære Landvæsenet; men han bestilte ikke andet derude end at spille, drikke og ride, og lod forresten Marken og Stalden passe sig selv. Efter et halvt Aars Tid vendte han tilbage til Hovedstaden, og blev nu af Folk tituleret Hr. Avlskarl Calle. Han boede hos sin Moder i Hyldestræde i en stor, rød, stadselig Gaard, der sædvanligt blev benævnet Calles Palais. Her førte han det yppigste og meest vellystige Liv. Hans Omgangsvenner vare Alle forfaldne

Calle tabte Brevet af lutter Bestyrtelse. Modehandlerinden var stærkt bevæget, men affecterede Ro og Ligegyldighed.

— „Hvad skal man svare derpaa?" udbrød Calle og saae spørgende paa Rutsch.

— „Svar i al Korthed, at Du adlyder Hs. Høiheds Befaling," sagde Modehandlerinden. „Vi kunne da tale om Resten bagefter."

Calle og Rutsch vendte tilbage til Dagligstuen, en Billet blev i en Fart skrevet og overleveret Tjeneren, der atter fjernede sig.

— „Hvad siger Du saa til den Historie, Lise?" spurgte Calle, synligt forvirret over det mærkelige Brevs Indhold.

— „Jeg siger, at den Sag fortjener den alvorligste Overveielse," svarede Rutsch. „Du er rig, Callemankepande," vedblev hun; „men Rigdom er ikke nok for en Mand. Du bør have Rang og Stand, der svarer til din Rigdom. Hertugen kan gjøre Dig til en af Landets fornemste Mænd. Naar han bliver Slaraffenlands Fyrste, hvad der kan skee hver Dag, kan han med et eneste Ord gjøre Dig til Geheimestatsraad og Ridder af Bøffelen; ja, endnu mere, han kan optage Dig i Adelstanden, give Dig et glimrende Familienavn, som f. Ex. von Løvehoved, von Hanebjelke eller von Oxenhjelm; andre Fyrster ville følge hans Exempel og overøse Dig med Ridderstjerner og Medailler, —"

— „Nei, Medailler vil jeg ikke vide noget af," udbrød Calle, træt af Lises Ordstrøm, „dem faaer man jo, naar man opliver Skindøde og Druknede."

Uden at bekymre sig om hans Afbrydelse, vedblev hun:

— „Dit stolte Navn vil nævnes om Aarhundreder som Hovedet for en berømmelig Slægt, og Saga vil riste det ved Siden af Navnene paa Slaraffenlands bedste Mænd!"

ernære Familien, end Konen, ligesom han ogsaa har større physisk Kraft til at beskytte den.

Mit Svar paa Spørgsmaalet er da dette: Manden bør være den Styrende og Regjerende i det ægteskabelige Selskab; men denne hans Regjeringsmyndighed maa ikke paa nogensomhelst Maade krænke eller ophæve Hustruens Lighed, Ret og Værdighed, hvad der ligger i Ægteskabets Idee og Væsen.

Hvis Nogen af de tilstedeværende Ægtemænd maatte føle sig smigrede af dette mit Svar, eller hvis Nogen af de tilstedeværende gifte Damer maatte føle sig fortrydelige over, at jeg, ligesom Religionen og de borgerlige Love, har erklæret Manden for det ægteskabelige Livs rette Regent, — saa anseer jeg det for min Pligt at tilføie: at om end Manden lovligt er Konens Regent, saa er Konen i Reglen factisk — Mandens Regentinde; og at jeg har truffet langt flere Mænd, der beklagede sig over deres Koners Regimente, end omvendt Koner, der beklagede sig over deres Mænds Regentskab.

(Sluttes i næste Nr.)

Biskop Balle og Overdynen.

Humoristisk Fortælling.

Biskop Balle, der ved sin berømte „Lærebog" blev Danmarks populaireste og meest læste Forfatter, har meget træffende skrevet: „Erfaring viser, at Menneskene ikke ere saa gode, som de burde være", og han skrev det af egen Erfaring.

En Morgenstund sagde Fru Bispinden til sin Mand, Bispen:

— „Søde Balle, gaae idag en rigtig lang Morgentour; jeg vilde saa gjerne ha'e gjort Huset ordentligt reent og vore Sengklæder lidt udlufstede; Du holder jo ikke af, at det skeer, naar Du er hjemme."

— „Det er ikke mere end et Par Dage siden, at Du lod Gulvene i hele Huset oversøle med Vand, saa at vi Alle fik en Forkjølelse paa Halsen," indvendte Bispen. „Den megen Reengjøring er en Svaghed hos Dig. Lad det nu være for idag; jeg bliver hjemme."

— „Det er maaskee en Svaghed, lille Balle," sagde Bispinden i en venlig Tone; „men netop derfor bør Du gaae ud og lade mig gjøre reent, saa meget jeg vil."

— „Hvorledes skal jeg forstaae det?" udbrød Bispen.

— „Saaledes, som Du selv har skrevet," vedblev Bispinden og reciterede af Lærebogen: „Manden bør bære over med sin Hustrues Svagheder i Kjærlighed."

Bispen følte sig slaaet af sine egne Ord, tog stiltiende sin Hat og Stok, og gik en Morgentour til Slukefter og hjem igjen.

Da han i Haab om, at Reengjøringen var tilendebragt, vilde gaae op ad sin Trappe, mødte han en troieklædt Arbeidsmand, der med en blaastribet Overdyne paa Nakken kom ned ad Trappen.

Den Ubekjendte med Dynen standser foran Bispen, blotter ærbødigt sit Hoved og siger i en grædende Tone:

— „Høiærværdige Hr. Biskop! undskyld min Dristighed! Jeg kommer oppe fra Dem; jeg vilde saa gjerne tale med Deres Høiærværdighed; men Pigen sagde, at De var gaaet ud."

— „Nu, hvad er Deres Ærinde?" spurgte Bispen, og saae forundret paa Manden med den blaastribede Dyne.

— „Jeg har en Søn, der paa Søndag skal staae Confirmation, og veed ikke Udvei til at skaffe ham Klæder. I min store Nød tog jeg min sidste Sengedyne, og vilde spørge Hr. Biskoppen, om De ikke vilde være saa barmhjertig at kjøbe den, forat sætte mig istand til at forskaffe min Søn Confirmationsklæder?"

— „Stakkels Mand!" udbrød Bispen rørt; „vil De berøve Dem den sidste Dyne forat faae Deres Søn confirmeret! Jeg skal gjerne hjælpe Dem ud af Deres Nød."

Bispen tog sin Tegnebog frem, medens Arbeidsmanden takkede og hviskede sig om Øinene.

— „Der er ti Rigsdaler", sagde Bispen og rakte ham Pengene. „Kjøb Klæder til Drengen derfor."

— „Saa vil jeg bringe Dynen op til Hr. Biskoppen", sagde Arbeidsmanden i en spørgende Tone.

— „Nei, vist ikke", svarede Bispen; „Behold De kun Dynen, jeg tager den ikke."

— „Tusind Tak, Hr. Biskop", udbrød den Ubekjendte; „Himmelen lønne Dem for Deres Godhed!" Og dermed forsvandt han fornøiet med Pengene og Dynen.

Bispen gik langsomt op ad Trappen og traadte ind i Corridoren, hvor han skiltе sig ved Hat, Stok og Overfrakke.

Da han aabnede Døren til Dagligstuen, foer Bispinden som en Rasende imod ham.

— „Tænk Dig Balle! Sikken Ulykke, der er skeet!" raabte hun.

— „Hvad er det da?" udbrød Bispen ængstelig."

— „Vor bedste Overdyne er stjaalen for et Øieblik siden!"

— „Naada", udbrød Bispen og kloede sig ærgerligt bag Øret; „saa mødte jeg Tyven paa Trapperne."

— „Men Balle dog! tog Du da ikke Dynen fra ham?" raabte Bispinden ude af sig selv af Fortrydelse.

— „Nei, kjære Kone", svarede Balle med Resignation, „jeg lod ham løbe med Dynen og gav ham ovenikjøbet ti Rigsdaler til."

Humoristiske satiriske Deviser

(forelæste for mine Tilhørere i Kjøbenhavn)

med nogle Noter i Prosa.

(Fortsat.)

21. Til en Barbeer.

Min stærke Søgning veed jeg nok De mig mis-
under,
De ønsker: „Gid jeg maatte rage alle Karups
Kunder;" —
men naturligviis paa en høflig Maade og for Betaling, ikke saaledes som Politiet ragede dem, med Brutalitet og gratis.

22. Til Conseilspræsidenten.

Vil De ha'e Skuden flot, svar ei med danske
Noter,
Men svar til næste Gang med — danske Love-
poter!

Forudsat, at den danske Løve gider røre sig, efterat den har seet, hvorledes Invaliderne fra sidste Krig bleve forsørgede paa — Fattiggaarden.

23. Til „en Bondeven".

Som „Bondeven" Du kom herhen,
Gaae bort som „hele Folkets Ven"!

Dog ikke som „Folkevennen"; thi den gik aldeles væk — af Mangel paa Læsere.

24. Til en Photograph.

Kom hid, min Ven, hvergang jeg holder Tale,
Og tag mig af Enhver, som gjør Skandale.

Jeg vil da faae en værdifuld Portraitsamling af en Flok — gamle uvorne Drenge.

25. Til en Embedsmand.

Hvad jeg med Embedsstanden vil, jeg her vil
repetere,
De Store skal ha'e mindre Løn, de Smaa skal
ha'e lidt Mere,

saa at det igjen kan blive Sandhed, hvad der var Sandhed i Danmark for et halvt Aarhundrede siden:
„At Faa har for Meget, og Færre for Lidt."

26. Til en hidsig Creditor.

Sæt ei din Skyldner op i Gjældsarrest,
Thi der han netop har det allerbedst:
god Kost og Logi aldeles gratis, og saa er han ovenikjøbet fri for den velsignede Indkomstskat.

(Sluttes i næste Nr.)

Chinesiske Pistoler.

Cursus i Dansk.

Undertegnede agter at give et Cursus i de danske Verbers Bøining og Syntax, med særlig Hensyn til de Herrer, som forberede sig til juridiske Embeder.

NB. Kjøbenhavns Politikammers Embedspersonale tilstaaes herved fri Entree, da dets Trang er saare stor (vide Documentet i forrige Nr.) Mit Cursus aabnes d. 1ste Marts Kl. 8½, hvis Hr. Conferentsraad Bræstrup ikke lukker.

W. J. Karup.
Hotel Sort paa Hvidt.

Spaacabinet.

I det store kjøbenhavnske Spaacabinet erholdes dagligen sikker og paalidelig Underretning om Naboers og Gjenboers private Forhold og Omstændigheder.

Sophaen og besvarede Tjenerens ærbødige Hilsen med et kort: „Hvad godt?"

— „Jeg skulde overrække Hr. Avlskarl Calle et Brev fra min naadige Herre, Hertug Fritz," sagde Tjeneren og fremtog af sin Brystlomme et stort Brev, forsynet med Hertugens Segl.

— „Ja, det er til mig," sagde Calle med en Blanding af Stolthed og Nysgjerrighed, da han havde faaet Øie paa Udskriften. „Det er rigtigt nok! Skal De ha'e Svar paa det?"

— „Ja, Hs. Høihed, Hertugen, ønskede Svar derpaa."

Calle lod Tjeneren staae ved Døren og gik ind i sit Sovekammer forat læse Brevet. Modehandlerinden, der var piinligt nysgjerrig efter at kjende Brevets Indhold, ilede efter Calle, uden videre at genere sig.

— „Hvad kan Hertugen vel skrive til Dig om?" udbrød hun og fæstede sit speidende Blik paa sin Ven.

— „Jeg veed ikke, Du," svarede Calle og brød Seglet. „Det er vist om den engelske Brandstige; Hertugen vil maaskee see den, han interesserer sig for Brandvæsenet."

Brevet var imidlertid aabnet, og begge læste samtidigt dets Indhold, der lød saaledes:

„Til Hr. Avlskarl Calle, Calles Palais i Hyldestræde.

„Min naadige Gunst! Da jeg inat ledede Slukningen af „Branden i Strømpeskaftet, havde jeg fra Brandstigen Lei„lighed til at see en Dame i Modemagazinet i det brøn„dende Sted. Jeg fandt overordentligt meget Behag i „denne Dame, og erfarede imorges, at hun er Deres For„lovede. Da jeg ønsker, at gjøre hendes nærmere Be„kjendtskab, anmodes De herved om at komme til mig paa „Slottet idag Kl. 12. De vil behage at melde Dem hos „min Adjutant, Kammerjunker von Oxehorn.

Hertug Fritz."

Subjecter, der levede paa hans Bekostning og holdt sig paa deres Post som Selskabscavalerer, ved at opfinde og arrangere det ene Orgie efter det andet, og ved at holde deres moralsk fordærvede Beskytter i Sandsehvirvelens uafbrudte Ruus.

For nogle Aar siden var Calle falden i den listige Modehandlerindes Garn, og hun havde vidst at holde Guldfuglen deri. Hun havde ikke Kjærlighed til ham, dertil var hun altfor flygtig og han en altfor dum og intetsigende Person. Men hun elskede — hans Penge.

Calles Moder var en gammel, jævn borgerlig Dame, der boede i en afsides Sløi af Huset. Hun vidste meget godt, at hendes Søn Nat og Dag gallopperede om i Mogpolen lige op til Drene; men hun vidste ogsaa, at hendes Formaninger ikke vilde frugte Noget, og derfor taug hun stille til alle hans Galskaber og Udskeielser.

Morgenen efter Branden i Strømpeskaftet finde vi vor Modehandlerinde i Hr. Calles Cabinet. Hun havde lidt efter Midnat, da Branden var slukket, begivet sig til sin Ven og Beskytter, og havde her fundet al den Gjæstfrihed, som Hr. Calle var istand til at udfolde.

Calle laae i en fidtet Slobrok paa Sophaen og røg Cigarer af dem til sex for en Daler. Paa den ene Fod havde han en Uldsok og en Gummigalosche, den anden var derimod nøgen stukken i en laadden Pampusse. I denne negligente Stilling samtalede han med Moer Rutsch, der havde slængt sig i en rød Fløiels Lænestol. Hun havde, trods Branden, den natlige Udflugt til Calles Palais, og Gjennemsynet af sine reddede Papirer og Modesager, dog faaet Tid til at gjøre sit Toilette. Skjøndt det var Formiddag, Klokken kunde vel være ti, bar hun dog allerede violet Silkekjole og sort Kniplingsmantille. Hendes Haar — eller maaskee det tilhørte en Anden? —

For Spaadommenes Paalidelighed indestaaer Hr. Ligningscommissionen.

Ærbødigst

Den grønne Bog,
Professor i Magien,
Pilati Palads, Gl. Torv.

Efterlysning.

Et Parti Erobrings-Forhaabninger, indsvøbt i fransk Soldaterhovmod, og Pakken ombunden med en Snor af Imperialselvtillid, er tabt i Mexiko. Den retsindige Finder vilde behage at aflevere det Hele til Portneren i Tuillerierne, imod en god Duceur.

Ny Røverhandel med gamle Røvere.

De Regjeringer og Communer, som ønske at lade Folk myrde og udplyndre, kunne faae gamle, durchdrevne Røvere i større og mindre Partier til Nutidens billigste Priser, naar de behage at henvende sig til Undertegnede, der stedse have velforsynede Lagere af Røvere i alle Genrer.

John Bull,
Steenkulsøen.

Vittore Barbalonga,
paa Qvisten i den europæiske Støvle.

NB. Nogle Levninger af den danske Flaade fra 1807 sælges som Pindebrænde.

NB. Et Parti af den europæiske Folkeret udsælges som Maculatur.

Ugerevue.

Politiken. Den holsteenske Stænderforsamlings Adresse, som vi sidst omtalte, er eenstemmigt vedtagen; men den kgl. Commissarius har erklæret, at Regjeringen ikke vil modtage den. Denne Erklæring har dog Intet at sige; thi Regjeringen og hele det danske Folk har erfaret: at Hr. Holsteen paa ingen Maade vil gaae ind paa, at Hr. Sørensen gifter sig med Md. Slesvig, med hvem Hr. Holsteen i 400 Aar har været forlovet, og med hvem det fremdeles vil forblive „ewig ungedeelt tosammen." Hr. Conseilspræsident Hall er vel ved Commissarii Erklæring bleven fri forat svare, men ikke forat handle. Der gives tre Alternativer: Separation af de tre Personligheder: Sørensen, Md. Slesvig og Hr. Holsteen efter John Russells Recept; Giftermaal mellem Hr. Holsteen og Md. Slesvig, og Hr. Sørensen optaget i Huset som Pensionair efter den slesvigholsteinske Kogebog; Giftermaal mellem Hr. Sørensen og Md. Slesvig, og Hr. Holsteen forbudt Huset efter eiderdansk Program. Stakkels Conseilspræsident! Han er ligesaa godt faren som Herkules paa Skilleveien.

— Skandinavismen begynder at blive rigtigt practisk, eller rettere sagt, at være paa Veien dertil. Den svenske Rigsdag har nemlig udtalt sig for fælleds skandinavisk Mønt, Maal og Vægt.

— Polakkernes Opstand strækker sig over hele den Deel af det russiske Rige, der hørte til det gamle Polen. Denne Opstand er ikke fremgaaet og ledet af lav Egennytte, Rovsyge og Hævngjerrighed eller af Had til Religion, social Orden, de Dannede og de Bemidlede; det er ikke en af disse moderne Revolutioner, hvor Folket „benyttes" af purpurklædte Røvere, berømte Kjeltringer og demoraliserede Frimurerbander til at gjøre „rørt Vande", hvori Vedkommende kunne fiske; nei, den polske Opstand gaaer ud paa at afryste et fremmed Jernaag, ved hvilket „Selvherskeren over alle Ruslande" har søgt at tilintetgjøre det polske Folks Religion, Nationalitet, Frihed og Ret. Betegnende for den italienske „Liberalisme" og for Napoleon, der af „Agtelse for Nationalitet og Frihed", har understøttet den, er den Kjendsgjerning: at Politiet i Paris og Genua med Magt har modarbeidet Befolkningens Deeltagelse for de ulykkelige Polakker. Det østerrigske Polen er roligt, og Regjeringen i Wien er ogsaa rolig; thi den har ikke krænket de hellige, polske Interesser; derimod har Berlinerregjeringen, for Posens Vedkommende, ikke den bedste Samvittighed, hvorfor den ogsaa allerede har givet Tegn til at ville hjælpe „Russerne med at myrde de polske „Opstandne". Tidligere hed det i Berlin, som andensteds, „Regjeringen bør tage Adel og Geistlighed i Forsvar mod det oprørske Folk"; nu hedder det: Regjeringen bør tage Folket i Forsvar mod den oprørske Adel og Geilighed!" Men det er sandt, Pharisæernes Sprog tales i vore Dage flydende og perfect af de fleste Ministre.

— Bomuldsnøden i England er stor og vil blive endnu større, da den amerikanske Borgerkrig ikke viser ringeste Tegn til at saae Ende. Ifølge det engelske Parlamentsmedlem Cobdens Beregning vil de engelske Fabrikdistrikters Tab, paa Grund af Bomuldsmangelen, i Midten af d. A. være steget til 12½ Mill. Pd. St. eller c. 112 Mill. Daler! De før saa hovmodige „Bomuldslorder" ere nu en ny Illustration til det gamle Ordsprog: „Hovmod staaer for Fald."

— Det unge Kongerige Italien har ikke holdt et eneste af sine glimrende Løfter. Blandt disse var, som bekjendt, det Løfte, at Italienerne under det turinske Regimente skulde faae Lettelse i Skatter, paa Grund af den samvittighedsfulde Finantsbestyrelse og constitutionelle Sparsommelighed. Skatterne ere imidlertid nu mere end dobbelt saa høie som før. Og Finantsministeren, der nylig har erklæret, at sidste Finantsaar endte med en Underbalance af 374 Millioner Francs, seer sig først om 4 Aar istand til at skaffe Ligevægt mellem Indtægt og Udgift, naar NB. „Italien gjør et nyt Laan paa 700 Millioner, forhøier Grundskatten, indfører en ny Skat paa rørlig Eiendom, sælger Resten af Domainerne og Kirkegodset, samt Statsjernbanerne." Skulde man alligevel ikke opnaae Ligevægt eller komme ud af Finantsnøden, vil Regjeringen derved have godtgjort Nødvendigheden af, at Riget annecterer nye Provindser, hvis Beboere „ad lovlig Vei" kunne udplyndres.

Verdens Undergang. Et Telegram fra England til de „Opvakte" i Christianssand meldte forleden Dag, at der i England var seet tydelige Tegn paa Himmelen til, at Verden skulde forgaae i Løbet af Ugen. De Opvakte gave sig straxt ifærd med at jamre og synge, og vedblev dermed indtil langtud paa Natten, uden at der viste sig det ringeste Tegn paa, at Telegrammets Propheti var ægte.

Theologisk Examen for Prindsesse Alexandra. Den engelske Regent er som bekjendt den anglicanske Kirkes synlige Overhoved eller Pave. Som en Følge heraf er Dronning Victoria ogsaa Pavinde for „Høikirken". I denne Egenskab har hun, ifølge Fkbl. ved sin Sammenkomst med Prindsesse Alexandra, der ved sit Giftermaal med den engelske Tronfølger er Pavinde in spe, examineret hende i „den engelske Religion", og fundet hendes Kundskaber fuldkommen tilfredsstillede".

„Dagbladet" har som Rygtesmed gjort Fiasco. Det fortalte forleden Dag, at Hs. Majestæts Cabinetssecretair Trap skulde afskediges. Men ved nærmere Eftersyn viste det sig, at Smedearbeidet ikke var andet end en Spindelvæv, som Mutter „Berlingske" med stor Indignation har støvet ned. „Trip Trap", sagde Bille; Buchheister svarede: „Træsko!" og Resten af det bekjendte Vers.

Et literairt Spørgsmaal. En stor Hornugle er for nogle Dage siden skudt i Nærheden af Aalborg. Det skulde dog vel aldrig være en Medarbeider af „Aalborgposten", da dets Spalter oftere have leveret Prøver paa „Ugle"-Stiil?

Fredshymne for Danmark.

(Musiken af E. Horneman.)
(1851.)

Herlige Danmark! Kjækt var dit Mod!
Villien var Staal, — Død gav dit Sværd.
Med dine Sønners rygende Blod
Skrev Du din Seiers daadfulde Færd.
Gud var dit Skjold; thi Du holdt din Eed, —
Kæmped' for Æren, for Danmarks Fred.

Fred over Danmark! Enighed snoe
Om dine Børn Kjærligheds Baand!
Fred over Danmark! Friheden boe
Dybt i dit Bryst, styrke din Aand!
Gud var dit Skjold; forgjæves ei stred
Danmark for Fremtidens Lykke og Fred.

Fred over Danmark! Lykke og Held
Blomstre nu skjønt her i din Vang!
Fred over Danmark! Mindernes Væld
Styrke din Kraft som Skjaldesang!
Gud var dit Skjold; for Retfærd Du stred, —
Sandheden seired, og Danmark har Fred.

Himlenes Herre! Slægternes Gud!
Modtag vor Tak: Du gav os Fred.
Din er jo Hævnen! — Vi slukke ud
Hadet til dem, som mod os stred. —
Sandhedens Drot! see, vi knæle ned,
Takke Dig jublende: Danmark har Fred!

W. J. K.

Kjøbenhavn. — G. S. Wibes Bogtrykkeri.

var friseret og vel udstyret med Blomster og glimrende Bævenaale. Paa hendes Fingre funklede Diamantringe. Een af Ringene havde fire Rubiner, der maaskee var et Symbol paa Jomfruens fire Børn.

— „Der er altsaa ingen Ting bleven borte for Dig ved den Fandens Ildebrand inat?" spurgte Calle, og saae paa hende med et usigeligt intetsigende Ansigt.

— „Nei, min Callemankepande," svarede Mademoisellen med et behageligt Smiil og kastede Nakken tilbage, saa at hendes lange Guldlokker kom til at glimre i Sollyset. „Callemankepande" var ikke et Øgenavn, hvad man let kunde troe, da Hr. Calle var stærkt skaldet; det var et Kjældæggenavn. „Jeg har alle mine Breve og Sparekasseboger her." Og hun lagde sin Haand paa et Mahogni Skriin, der stod ved Siden af hende. „Hvad der er blevet spoleret af Vand i Magazinet er en sand Gevinst. Du veed jo nok, min lille Callemankepande, at jeg har assureret hele Inventariet baade i Slaraffenlands og det Magdeborger Forsikkringsselskab. Men Magazinet kan ikke aabnes paa den første Maaned, det er et Tab paa hundrede Daler, som Du jo nok er saa kjær at godtgjøre mig?"

— „Blæse være med hundrede Daler", sagde Calle og smøgede sin Cigar saa stærkt, at hans ædle Hoved næsten forsvandt i Røgskyer; „jeg spolerede for hundrede Daler Vinduer igaar Eftermiddags."

— „Hvorledes kom Du til det, min Callemankepande?" spurgte Modehandlerinden.

— „Aa, jeg skal sige Dig, hvordan det gik til", svarede Calle med et selvtilfreds Smiil; „Du veed jo nok, at jeg i Efteraaret var ovre i London. Der var jeg en Nat med ved en Ildløs og saae en stor Redningsstige af Jern. Den var til at lægge sammen ligesom en Bog, og var dog saa stor, naar

den var slaaet ud, at den naaede fra Taget og ned paa Gaden. Jeg fik Lyst til at bringe en saadan Tingest hjem med og bestilte den i en Fabrik. Den kostede fem og tyve Pund Sterling. Jeg slæbte den hjem med mig og maatte betale en Pokkers Fragt for den. Igaar fik jeg det Indfald at prøve den først see, hvad den duede til. Jeg gik op paa tredie Sal tilgaarden med min Tjener Niels og Cand. Kilenberg, og vi tog Redningsstigen med. Paa min Befaling slog Niels en Vinduespost ud og fastgjorde det øverste Trin i Vindueskarmen. Jeg vilde vise Kilenberg, hvor rask det gik med at slaae den ud, og lod den falde. Een to tre slog den alle Ruderne ind i Huset. Du skulde bare have været her og hørt det Spetakel! Det morede mig og Kilenberg, saa vi vare nærved at lee os fordærvede. Men nu kommer det allerbedste af hele Historien! Jeg faaer Lyst til at see, hvor rask man kan gaae op og ned ad Stigen og siger til Niels: gaae ned ad den i Gaarden. Han vilde nødig affted, det dovne Bæst. Men jeg truede ham med at smide ham ud af Vinduet, hvis han ikke gik. Og saa krøb han da ud paa Stigen, men gjorde det saa forkeert, at da han var kommen til første Sal, glemte han at holde sig fast, og drattede ned i Gaarden."

— „Kom han da ikke til Skade?" spurgte Modehandlerinden med affecteret Deeltagelse.

— „Nei, ikke videre; han brækkede blot det ene Been og fik et Hul i Hovedet. Jeg lod ham kjøre paa Hospitalet; der ligger han nu, det Fæ, og bestiller ingen Verdens Ting."

Han havde netop sagt disse Ord, som han antog for meget vittige, da det bankede paa Døren.

— „Kom ind!" raabte han, og en Tjener i blaat Livree med store kronede Sølvknapper traadte ind.

Ved Synet af denne uventede Gjæst sprang Calle op fra

Under Absolutismen 1843:
Maa trykkes.
C. Reiersen.

Folkelige Foredrag

Under Friheden 1863:
Maa ikke siges.
C. Bræstrup.

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed,

af

W. I. Karup,

der af Hr. Politidirecteur Bræstrup er forbudt at tale offentligt og privat.

Motto: „Det skal siges, saa være det da sagt." S. Kierkegaard.

Nr. 5. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 28. Februar.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863.**

Om Ægteskab

ialmindelighed, og om lutherske, katholske, muhamedanske, mormonske, skotske, polske og morganatiske Ægteskaber isærdeleshed.

Et folkeligt Foredrag for gifte og ugifte Damer og Herrer.

(Sluttet.)

II.

Da der for endeel Aar siden af en vel bekjendt Embedsmand blev gjort et offentligt Forslag til Indførelsen af borgerligt Ægteskab her i Landet, mødte det megen Modstand af flere Prædikanter og Lægfolk, der ansaae sig for at være „gode Lutheranere". Det borgerlige Ægteskab var saa ulutherſk, — meente man, — at Indførelsen deraf i Danmark vilde bringe den fromme Morten til at vende sig i sin Grav i Wittenberg. Det gik her, som saa ofte, man talede og skrev, man raisonnerede op og ned i Bladene,

„i mangen Act i Folio,
„man twisted contra, twisted pro",

uden at man kjendte videre til den Sag, hvorom Striden egentligt dreiede sig. Man førte Striden fra det dogmatiske over paa det historiske Gebeet, og nu hed det fra Øst: at Luther havde været godt kirkeligt viet til sin Catharina, og fra Vest: at han blot havde været forlovet med hende, og fra Nord, at han kun havde været borgerligt gift med hende, og fra Syd, at han havde viet sig selv til hende.

Men af hvad Slags Luthers eget Bryllup har været, kan være et omtvistet historisk Spørgsmaal; derimod er Luthers Lære om hvad Ægteskab er tydeligt og klart fremført af ham i hans Skrift: „Traubüchlein" (o. lille Brudevielsesbog). Deri hedder det nemlig:

„Efterdi saaledes Bryllup og Ægtestand ere en verdslig Handel, tilkommer det os Geistlige eller Kirketjenere ikke, at ordne eller regjere Noget deri;" eller med Luthers egne Ord: „Demnach, weil die Hochzeit und Ehestand ein weltlich Geschäft ist, gebührt uns Geistlichen oder Kirchendienern nichts darin zu ordnen oder regieren."

Det borgerlige Ægteskab er saaledes ei alene anerkjendt og proclameret af Luther selv; men det sande lutherske Ægteskab er slet og ret borgerligt Ægteskab, hverken mere eller mindre.

Imidlertid er Luthers Lære om Ægteskabet ligesaa lidt som hans Lære om de fleste andre kirkelige Spørgsmaal, bleven antagen eller fulgt af dem, der have laant hans Navn. I det evangelisk-lutherske Danmark, saavelsom i de andre lutherske Stater, blev den af en Geistlig forrettede Brudevielse vedtagen som en nødvendig Betingelse for Ægteskabets Gyldighed. Og naar Talen derfor er om „lutherske" Ægteskaber, saa maae vi see hen til de i lutherske Stats- eller Folkekirker indgaaede Ægteskaber.

Spørges der nu, om disse saakaldte „lutherske" Ægteskaber objectivt ere virkelige Ægteskaber, eller med andre Ord, om Ægteskabet, saaledes som det er opfattet af og bestemt ved de lutherske Staters positive Lovgivning, fyldestgjør alle de Betingelser, der ere begrundede i Ægteskabets Natur og Væsen, saa maa jeg sige: nei.

Det virkelige, fornuftretlige Ægteskab er, som jeg nys sagde Dem, bestandigt og uopløseligt. Den verdslige og kirkelige Lovgivning i Danmark og andre lutherske Stater opstiller Ægteskabet som en betingelsesviis opløselig Kjønsforbindelse mellem Mand og Qvinde, idet Skilsmisse stilles i Udsigt som en Mulighed. De ville, mine høitærede Tilhørere, let indsee, at ligesaalidt, som man kan kalde det et virkeligt Salg af min Eiendom, naar jeg „sælger" den under den Betingelse, at jeg vil have Ret til at tage den i Besiddelse igjen, naar det senere ikke maatte convenere mig at være af med den, — at det ligesaalidt, — siger jeg, — kan kaldes et virkeligt Ægteskab eller en virkelig uopløselig Forbindelse, naar den baade factisk og lovformeligt kan opløses.

Det „lutherske" Ægteskab med Skilsmisse er dog ei alene fra et fornuftretligt Standpunct objectivt et ikke virkeligt Ægteskab; men det er ikkeheller et virkeligt Ægteskab i christelig Forstand; thi Christus siger udtrykkeligt hos Matth. 19, 6, hvor Han taler om den ægteskabelige Forbindelse: „hvad Gud har tilsammenføiet, skal intet Menneske adskille.

Men der er tillige en anden Side ved det

---

nelse, at han ved at slaae ud med den venstre Arm uheldigviis kom til at rive et Par Flasker og Glas ned paa Gulvet. Uden at ændse dette vedblev han: „Jeg skal stræbe efter at gjøre Dem og Jagtsproiten Ære? Som et Pant paa min Hengivenhed for Dem og Brandvæsenet skal jeg imorgen tillade mig at præsentere en Redningsstige af engelsk Construction. Den er fra England og vil sikkert interessere Dem."

— „Det er godt Calle", udbrød Hertugen; jeg tvivler ingenlunde om din Loyalitet. Men tag Dig dog iagt, Du kan let faae Glasskaar i Fødderne", tilføiede han og trak Calle nogle Skridt hen i Værelset. Nu blev Calle først opmærksom paa, at han havde ødelagt Flasker og Glas, hvorfor han gjorde en Mængde overflødige Undskyldninger.

— „Underret Lise om vor Aftale og Overeenskomst, og sig til hende, at jeg ønsker at see hende hos mig i Eftermiddag Kl. 5. Kom Du herned paa Slottet iaften Kl. 9; jeg vil give mine Venner en glad Aften."

Da Hertugen havde sagt disse Ord, tog Calle sin Hat og anbefalede sig til hans høie Bevaagenhed.

Calle var saa forvirret af, hvad der var foregaaet, og maaskee ogsaa tildeels af Vinen, at han styrtede hovedkuldsned ad Slotstrappen, og uheldigviis slog et stort Hul i Panden, idet han tornede mod Skoskraberen nedenfor Trapperne. Paa hans Anskrig ilede Schweitseren tilhjælp, fik ham ned i Slotskjælderen, hvor han med en Blanding af Eddike og koldt Vand badede hans Hoved saalænge, indtil Blodet nogenlunde var standset. Han bandt ham derpaa en hvid Serviet om Hovedet. Da Calle ikke kunde faa sin Hat til at sidde paa sit forbundne Hoved, ilede han hjem i Hyldestrædet med Hatten i Haanden, fulgt af en Sværm Gadedrenge.

Sjette Capitel.

Calles Salg af Modehandlerinden.

Det var morsomt at see Calle ile ned ad Gader og Stræder til Hertugens Slot. Hans fine Silkehat havde en stærk Bule, som var bleven ubemærket af dens Eiermand. Hans sorte Beenklæder vare af nyt Stof; men ved et Uheld var der kommen en Flænge i det ene Bagbeen, saa at dette slaskede om Foden, medens Støvlehælen og endeel af Skaftet vare aldeles blottede. Han bar en Overfrakke med laaden Krave, men af Uagtsomhed var det Halve af Kraven vendt indad, saa at det saae ud, som om han kun havde en halv Krave paa Frakken. Han saae usigeligt veltilfreds ud og standsede af og til forat læse over paa Sedlen. Han var saa betagen af Sedlens Indhold og den forestaaende Audients, at han slet ikke lagde Mærke til sin Gang eller hvad der foregik rundt omkring ham. Han var to Gange nærved at snuble over et Rendesteensbrædt, ved Enden af Strømpeskaftet rendte han Panden mod en forbigaaende Herre, og da han skraaede over Torvet, stødte han en Grønthandlerskes Kartoffelkurv omkuld, hvorved han let kunde være bleven indviklet i Ubehageligheder, dersom han ikke med Lynets Fart var ilet afsted.

Da han kom til Slottets Port, kastede han endnu engang sit Blik paa Sedlen og stak den derpaa i Lommen. En Schweitser, hvem han spurgte om Adjutant Oxehorn, viste ham op til denne, og faa Minuter derefter stod han foran Herutgen.

Calle bukkede sig næsten heelt ned mod Gulvet, idet han med Anstand holdt sin bulede Hat i Armen, og begyndte derpaa at fremstamme Sedlens Indhold, som vi allerede kjende.

Hertugen hørte med Tilfredshed paa Calles Fremsigelse af Lises Tale.

— „Tak, Tak," udbrød han og trykkede Calles Haand,

lutherske Ægteskab, der gjør, at det ikke objectivt kan være et virkeligt christeligt Ægteskab. Lovgivningen kjender og anerkjender nemlig en Forbindelse mellem en fraskilt Ægtefælle (om end sammes Ægtehalvdeel er ilive) og en anden Person som „Ægteskab", medens Christus udtrykkeligt betegner en saadan Forbindelse som slet og ret „Utugt". Han siger nemlig hos Matth. 19, 9: „Hvo som tager en Fraskilt tilægte, han bedriver Utugt."

Men, spørger man, ere da alle vore Ægteskaber ikke virkelige Ægteskaber? Jeg svarer dertil: Ægteskab sluttes hverken af Prædikanter, Byfogeder, Magistrater eller af Love; det sluttes af vedkommende Mand og Qvinde under en vis given bindende Form. Den Mand eller Qvinde der, idet han eller hun gjstede sig, derved havde til Hensigt at slutte en uoplselig Forbindelse med sin Ægtefælle, og som har givet sit udtrykkelige Løfte derpaa, har sluttet et virkeligt Ægteskab. Den, som derimod ved Gjstermaalet havde til Hensigt at slutte en oplselig Forbindelse, i Henhold til Lovgivningn om Ægteskab med Skilsmisse, har sluttet et ikke virkeligt Ægteskab. Og han eller hun har, ligesom de, der have indgaaet „ægteskabelig" Forbindelse med Fraskilte, ikke sluttet noget christeligt Ægteskab. Dette staaer fast.

Det katholske Ægteskab er ei alene i fornuftretlig Henseende et virkeligt Ægteskab, da det fyldestgjør alle de Betingelser, der ere begrundede i Ægteskabets Natur og Væsen, i Moral og Fornuft; men det er tillige et virkeligt christeligt Ægteskab; da det i Ord og Alt fyldestgjør det nye Testamentes Fordringer, og har en udelukkende kirkelig Character.

Man har sagt, at den katholske Kirke ved at berømme og anbefale den eenlige Stand og Jomfruelighden, har nedsat og ringeagtet Ægteskabet. Dette Raisonnement er dog ligesaa skjævt som uretfærdigt. Det er netop af Agtelse for Ægteskabets høie religiøs-moralske Betydning, at Kirken har erklæret det blot borgerlige Ægteskab for ugyldigt. Desuden ligger det i Sagens Natur, at naar Kirken lærer, at Ægteskab er et helligt Sacramente, maa den nødvendigviis see noget ganske andet og høiere deri, end „en verdslig Handel" (ein weltlich Geschäft). Den slutter ikke oplselige Ægteskaber, og kjender derfor ikke til „Skilsmisse" i dette Ords protestantiske Betydning, d. e. Ophavelse af et gyldigt Ægteskab. Ægtefolk, som ikke kunne forliges, kunne vel kirkeligt stilles fra Bord og Seng; men Ægteskabet ophæves derfor ikke, og om noget nyt Ægteskab kan der desaarsag slet ikke være Tale. Kirken tilstæder ikke Ægteskab mellem Nærbeslægtede, og fyldestgjør saaledes ogsaa i denne Henseende Sædelighedens og Fornuftens Krav. Den ægteskabelige Kjærlighed seer i et saa ophøiet og hjemt Lys, at Kirken ikke billiger, men kun tilstæder Ægteskab for anden og tredie Gang, ja i dette Tilfælde endog negter den kirkelige Vielses Velsignelse. Den ægteskabelige Kjærlighed er „en Kjærlighed til Døden"; men en saadan lader sig ikke vel forene med, at en Enkemand eller Enke gifter sig anden og tredie Gang. Det andet og tredie Ægteskab er ligefrem en Skandale, naar det saaledes, som efter den danske Lovgivning, kan indgaaes med kirkelig Høitideligbed, medens vedkommende Enkemand endnu, efter Skik og Brug, bærer Sorgeslor for sin afdøde Ægtefælle. Under saadanne Omstændigheder maa man ikke forundre sig over, at Enkemænd her paa Landet forlove sig paa deres afdøde Koners Begravelsesdag, og at Sligt af Mange anjees for velanstændigt.

Jeg kommer nu til et Slags Ægteskaber, som ingenlunde ere saa forhadte her tillands, som man skulde troe, nemlig til de muhamedanske.

Hr. Muhamed har slet ikke ydet „virkelige" Ægteskaber; de ikke virkelige faldt mere i hans Smag. Han har derfor ved Forbindelsen mellem Mand og Qvinde ikke taget det ringeste Hensyn til Ægteskabets Natur, Begreb og Væsen. Ved Ægtestab i hans Forstand forstaaes slet og ret begrændset Fleerkoneri (Polygyni). Dette saakaldte Ægtestab sluttes af de to paagjældende Personer i Vidners Nærværelse. Der udfordres som Vidner 2 Mænd, eller 1 Mand og 2 Qvinder. Nogen geistlig eller verdslig Øvrighedsperson behøver derimod ikke at være tilstede. Naar en Dame hos os „frier" til en Herre, anjees hun for et forfærdeligt demoraliseret Uhyre; ikke saaledes hos Muhamedanerne. Saa tilsløret og skjve de muhamedanske Damer ere, — en Muhamedanerinde anseer det for sin største Ære, at kunne rose sig af, at aldrig nogen Herre, undtagen hendes Ægtemand, har seet hendes Ansigt, — saa udføre de dog Frierens piinlige Rolle, og hele den muhamedanske Verden anseer det for ganske i sin Orden. Den forelskede Muhamedanerinde siger til sin udkaarne Herre: „Jeg gifter mig med Dig for denne eller hiin Sum Penge," hvorpaa Herren, i Tilfælde af, at han synes om hende, svarer: „Jeg indvilger". Have de lovbefalede Vidner overværet denne Udveksling, saa er Ægteskabet retsligt sluttet. Er Herren ubemidlet, siger den skjønne Dame: „Jeg giver mig til Dig som Almisse," og saa bliver hun gratis Kone.

En fri Muhamedaner kan saaledes tage sig indtil fire Koner, en Slave derimod kun to.

Om det muhamedanske Ægteskabs Uoplselighed kan der slet ikke være Tale; thi ikke nok med, at Skilsmisse tilstedes, afsluttes ligefrem Ægteskabet paa en vis Tid; saaledes hører det til Dagens Orden i Constantinopel, at en Mand gifter sig med en Kone paa 6 Aar, med en anden paa 3 Aar, med en tredie paa et halvt Aar og med en fjerde paa fjorten Dage eller en Maaned! Fremstillen indeholder den muhamedanske Lovgivning saamange spidsfindige Skilsmissegrunde, at en muhamedansk Ægteherre uden synderlig Anstrengelse kan stille sig af med sine Koner, naar han vil; medens Konen alene kan fordre Skilsmisse paa Grund af Mandens grove Mishandling eller Forbrydelse. Den muhamedanske Skilsmisse er ellers mærkelig derved, at Manden ei alene kan stille sig fra sin Kone, men ogsaa efter Skilsmissen fordre hende tilbage som Kone; dernæst kan han anden Gang lovformeligt stille sig fra hende, og atter fordre hende tilbage som sin Kone. Først, efterat han tredie Gang har skilt sig fra hende, ophører hans Ret til at fordre hende tilbage igjen som Kone. Hvor elendig og retløs Qvindens Tilstand er under saadanne Forhold, og hvor forsømt og forqvaklet Børneopdragelsen maa være, vil De let kunne forestille Dem. Det muhamedanske „Ægteskab" er saaledes en Blanding af Polygyni (Fleerkoneri) og Concubinat (Frillestab).

Det mormonske Ægteskab ligner forsaavidt det muhamedanske, som Hr. Joseph Smith ligner Hr. Muhamed. Mormonismens Ægteskab er ogsaa Fleerkoneri, men, vel at mærke, ubegrændset. En Mormon kan „gifte sig" med saamange Koner, som han er istand til at forsørge. Ligesom store Godser og høie Embeder ellers ere Tegn paa Vedkommendes Aristocrati, saaledes ere Konernes store Antal et Særkjende paa den fornemme Mormon. Det Mærkelige ved det mormonske Ægteskab er ellers, at det af Joseph Smiths Tilhængere erklæres for Christeligt(!) Ægteskab.

De saakaldte „skotske" Ægteskaber have faaet deres Navn af det Land, hvor de i en lang Aarrække have været practiserede. Ved et skotsk Ægteskab forstaaer man en Forbindelse mellem to eenlige Personer af forskjelligt Kjøn, som er foregaaet i muhamedansk Stiil, det vil sige, Udtalelse af „Ægteskabstilbud" og „Jaord" i to Vidners Nærværelse. Et paa denne Maade indgaaet Ægteskab har efter brittiske Love samme Retsgyldighed, som et kirkeligt eller borgerligt Ægteskab. De sluttes som oftest paa Reiser, i Jernbanecoupeer, paa Dampskibe, i Hoteller osv.; men da et sligt Gjstermaal savner Forlovere og enhver gjensidig Garanti for, at Brud og Brudgom ikke ere engagerede andensteds, saa skeer det ikke sjældent, at en stakkels „skotsk" Brud, efter saa Dages indbildte Ægteskab, reduceres fra Mistress (Frue) til Miss (Frøken). Hvorvidt saadanne Ægteskaber bør taales i et velordnet Samfund, endsige i en christelig Stat, er et stort Spørgsmaal.

Jeg kan ikke forlade de skotske Ægteskaber, uden først at omtale den skotske Ægteskabssmedie i Gretnagreen. I denne By har en gammel Smed i en lang Aarrække smeddet Forelskede og gjftesyge i Hymens Lænker. Denne Smed havde nemlig et Smedemesterbrev, der ei alene gav ham Ret til at beslaae Heste, gjøre Laase og Knibtænger, men tillige til at smede Folk sammen. Naar et Par Elskende ikke maatte „faae" hinanden, fordi Papa eller Mama var derimod, flygtede de blot til Gretnagreens Blæsebælg og Ambolt, og saa besørgede Smeden Resten med sin Mukkert! Den gamle Ægteskabssmed er død; men Forretningen fortsættes af hans Mestersvend, der skal gjøre sine Ting ligesaa godt som sin afdøde Principal.

Et Slags „Ægteskaber", der ere meget udbredte i Danmarks Hoved- og Residentsstad med Forstæderne, ere de saakaldte „polske". Disse smage omtrent ligesaa meget af Ægteskab som den Suppe smagte af Fugl, der var kogt paa en Skaderede. Der er ikke nogetsomhelst, hverken i retslig eller religieus Henseende, der hæver „Forbindelsen" mellem de paagjældende Individer over Forbindelsen mellem to parrede Kanariefugle. Lige-

„det gjør godt at høre Ord, som komme fra Hjertet. Kom De her og sæt Dem ned," — vedblev han — „og lader os drikke et Glas Vin sammen."

Calle bukkede og fremstammede i sin Forlegenhed et Par Ord, der lød som „ah bah!" eller noget Lignende og tog Plads paa en Stol, som stod foran et lille ovalt Bord. Hertugen kastede sig ned i en Sopha bagved samme, efter at han havde ringet paa Tjenerklokken.

— „Man trænger til en Hjertestyrkning, naar man har været til Brandtjeneste om Natten," bemærkede Hertugen og gabede. „Hvor var De Calle under Slukningen?"

— „Jeg var i min Seng, Deres Høihed," svarede Calle.

— „I Seng!" raabte Hertugen forundret. „Hvorledes kunde De sove roligt, naar det brændte for Deres Forlovede?"

— „Jeg vidste ikke, at det var hos hende," svarede Calle. „Da Vagteren peeb og raabte Brand i Hyldestræde, sprang jeg ud af Sengen, aabnede et Vindue og spurgte ham, hvor Ilden var; men han svarede blot i Strømpefabriken. Da der boe saa mange Familier der, kunde det jo ligesaa godt være hos den Ene som hos den Anden, og løbe derhen, fordi det brændte hos en Snedker eller Skomager, fandt jeg ikke Umagen værd. Jeg troede igjen i Fjerene og sov lige til min Kjæreste kom og vaagnede mig."

—„Men Deres Forlovede var jo i Magazinet i Strømpefabriken", indvendte Hertugen, „jeg saae hende jo ind derhenne".

— „Ja, men da Branden var slukt, kom hun med sine Breve, Sparekassebeviser og andre Papirnilliker og kimede paa Døren hos mig som Huset skulde falde ned. Min Tjener var om Eftermiddagen bragt paa Hospitalet, og der hjalp ingen „Kjære Mo'er," jeg maatte ud af Sengen anden Gang, aabne et

hun fortælle og raisonnere saaledes for En, at man bliver i godt Humeur."

— „Jo mere De taler om hende, Calle, desto mere Tilbøielighed føler jeg for hende," sagde Hertugen. Lader os komme til selve Sagen. Jeg har kaldt Dem herop, forat spørge Dem, om De vil afstaae mig hende?"

— „Deres Høihed —" begyndte Calle.

— „See, der er De igjen med det kjedelige Høihed!" afbrød Hertugen ham.

— „Jeg har jo sagt Dem, at Deres Ord ere Befalinger for mig. Jeg maatte være en daarlig Undersaat, naar jeg ikke vilde ofre min Første Alt. De holder af Lise, og Lise tilhører Dem."

Overvældet af Taknemmelighedens Begeistring sprang Hertugen op og trykkede Calles Haand saa forsvarligt, at han var lige ved at falde under Bordet.

— „Du er fra idag af min Ven, Calle", raabte Hertugen; „thi Du har bevist mig et Venskabsstykke, som jeg aldrig vil glemme! Hvad ønsker Du, Calle, at jeg skal gjøre forat gjengjælde din sjældne Ædelmodighed og din mageløse Selvfornegtelse?"

— „De skylder mig ikke Noget", sagde Calle, idet han saae paa Hertugen med et titelsmægtende Blik. Dersom De ved given Leilighed vil forunde mig en Rang, der svarer til min Fremme, vil jeg være Dem taknemmelig hele mit Liv."

— „Det skal ske, saasnart jeg bliver Konge i Slaraffenland", svarede Hertugen. Imidlertid udnævner jeg Dig til min Adjutant ved Jagtspreiten. Du gaaer da i Rang med ikke virkelige Vagtløitenanter, 12te Classe, Numer 9."

— „Tusind Tak, Hertug!" udbrød Calle, i den Grad bevæget af Tanken om Lises Afstaaelse og hans ventede Udnæv-

som disse ikke have andet „Ægteskabsbeviis" end det fælleds Fuglebuur, saaledes have det polske „Ægteskabs" Interessenter ikke andet Ægteskabsbevis end den fælles Beboelsesleilighed. —

Det polske Navn have disse Forbindelser faaet, fordi de i tidligere Tid vare meget hyppige i Polen. Dette Land har, som bekjendt, en stor Mængde Jøder. Nu hændte det sig ikke saa sjældent, at en ung Jøde, der saae lidt bedre ud end Fanden, forelskede sig i en christen Pige. Men da Polen er et christeligt Land, kunde Jøden ikke gifte Pigen, uden at han først lod sig døbe. Da Jøderne i Polen saa nødigt ville være Christne, men ogsaa saa nødigt ville forlade deres Kjærester, saa overtalede de ofte disse til at være deres Koner uden Bryllup; og saa kaldte man et saadant Samliv et polsk Ægteskab eller slet og ret: „at leve paa polsk".

Til syvende og sidst kommer jeg til det morganatiske Ægteskab. Hvad er det egentligt for Noget? spørger man. I et Selskab blev for nogle Aar siden gjort det samme Spørgsmaal, og en ung Herre, der var mere vittig end lærd, paastod, at det havde sit Navn af Fata Morgana, det bekjendte fortryllende Luftsyn. Han søgte at godtgjøre sin Paastand med den Bemærkning, at ligesom Fata Morgana forlokkede mange phantastiske Ynglinge ud i Moser og Kjær, saaledes lokkede mange Nympher fornemme Herrer til at indgaae et Slags Ægteskab med dem, og paa Grund af det morganaiske Fortryllende, Forlokkende og Unaturlige i Forbindelsen, fik den Navn af morganatisk Ægteskab.

Benævnelsen „morganatisk" lader sig med større Sandsynlighed udlede af det gothiske Ord morgjan, der betyder „indskrænket", efterdi det morganatiske Ægteskab er et Ægteskab i indskrænket Forstand. Maaskee Navnet, som nogle ville mene, er en Corrumpering af Ordet „Morgengave." Denne var hos de germannisk-gothiske Folk en Løsepenge, som Frieren erlagde til Bruden eller dennes Fader, og som paa Islandsk kaldtes Brudkaup, hos Tacitus ligefrem benævnes dos, Medgift (cfr. de Germania, XVIII). Denne Forklaring motiveres derved, at den morganatisk formælede Brudgom ikke deler sin Formue med Bruden; men kun giver hende Morgengave. Denne er da enten en Sum eengang for alle, hvorved hun kan ernære sig, eller den gives hende i aarlige Rater.

Morganatisk Ægteskab (Matrimonium ad morganaticam, ad legem salicam) er nemlig en vis, saakaldt ægteskabelig Forbindelse, i hvilken den ene Part (i Reglen Konen) ikke har Deel i den anden Parts Stand og Rang, og hverken hiin Part eller Børnene tage Arv efter denne Part, men blot faae deres Underhold af samme. Denne mærkelige Forbindelse er ogsaa bekjendt under Navn af „Ægteskab til venstre Haand", og deri ligger symbolsk antydet, at den overordnede Part ikke deler sin Magt, Ære og Værdighed med den underordnede. I den danske Lovgivning er et saadant Ægteskab ukjendt; derimod omtales det i den preussiske, der indrømmer kgl. Raader og Medlemmer af den lavere Adel Ret til slige Forbindelser.

At et morganatisk Ægteskab ikke er et virkeligt Ægteskab fremgaaer klart nok deraf, at den væsentlige Betingelse for et Ægteskab, at det er et lige Selskab eller Forbund, slet ikke her er opfyldt. Den danske Retslærde Schlegel erklærede derfor ogsaa i Aaret 1805: „at det morganatiske Ægteskab maa ansees for retsstridigt i en velordnet Stat". (Almindelig Retslære II., p. 19.)

Det første, mig bekjendte morganatiske Ægteskab fandt Sted paa Luthers Tid. Landgreve Philip af Hessen havde i 16 Aar været formælet med en ædel Fyrstinde, og var i dette Ægteskab bleven Fader til otte Børn. Da blev han forelsket i sin Søsters Hofdame Margarete von der Sahl. Han vilde endelig giftes med hende, uagtet hans Kone levede. Han skrev derfor et Brev til Morten Luther, og bad denne om at meddele ham Tilladelse til at indgaae morganatisk Ægteskab med Margarete, eller med andre Ord, at leve i Bigami. Luther kom ved dette Forlangende i en piinlig Stilling. Gav han Tilladelsen, kunde Folk ikke længere ansee ham for en christelig Apostel og Kirkelærer, og negtede han Philips Begjæring, maatte han befrygte, at denne Fyrste gav ham og hans Parti en god Dag. Her vare gode Raad dyre. Omsider udstedte Luther, Melanchton, Bucerus og 5 andre „protestantiske" Theologer et Tilladelsesbrev for ham til at leve i Bigami! I dette mærkelige Brev hedder det saaledes: „Dersom Eders Høihed har besluttet at leve med to Koner paa eengang, saa mene vi, at De bør holde det hemmeligt" o. s. v. (Cfr. de Wette, Luthers Briefe, p. 204). I Kraft af dette Brev blev da Philips morganatiske Ægteskab med Margarete sluttet d. 3die Marts 1540.

Et Sidestykke til hiin Skandale blev senere opført i Danmark. Kong Frederik den Fjerde, Danmarks Souverain og den danske Statskirkes Overhoved, var formælet med Dronning Louise og samtidigt hermed morganatisk gift til venstre Haand med Anna Sophie Reventlov. Efterat han saaledes havde levet i Bigami i ni Aar, døde Dronning Louise (1721). Nu fik han i en Fart arrangeret en Brudevielse til høire Haand med Anna Sophie Reventlov; og histude paa Frederiksberg Slot satte han derpaa, i hele Hoffets Nærværelse, Danmarks ærværdige Dronningkrone paa hendes Hoved, med de Ord: „Vi erklære hende for Danmarks Dronning".

Jeg haaber, at en slig Skandale aldrig vil blive gjentaget i gamle Danmark!

Humoristiske satiriske Deviser

(forelæste for mine Tilhørere i Kjøbenhavn)

med nogle Noter i Prosa.

(Sluttet).

27. Til en Skomager.

Kom jeg med lærde Ting, Du brummede: „han vrøvler,"
Men „Bravo" skreg Du til mit Præk om „Gamle Stovler."

Forresten kan der være ligesaa megen, ja endnu mere sund Philosophi i et Par gamle Støvler, end i Hegels samtlige Værker.

28. Til „en Vaabenbroder".

Saasnart igjen paa Spil staaer gamle Danmarks Sag,
For Fjenden haaber jeg Du holder „Foredrag",
men NB. af det Slags med „Fyr og Flamme"
og „slaaende Argumenter."

29. Til En fra Gasværket.

De til mit Foredrag kom ret tilpas,
Her siges høit: „at slet er Stadens Gas".
Men det vil da sige for os; thi for Magistraten er den udmærket god, eftersom den aarligt giver et brillant Overskud.

30. Til Dagbladets Redacteur.

Hvad jeg mod Dig har talt, hvad Du mod mig har skrevet,
Gaaer lige op min Ven! Med Dig jeg qvit er blevet.

Denne „Balance" i Regnskabet er dog alene fremkommen derved, at jeg har slaaet en Streg over den vitterlige Løgn og de smudsbladagtige Skjældsord, hvormed Hr. Bille har forsøgt at angribe mig i sit noble Organ.

31. Til en ældre Samtidig.

En Redacteur, hvis Blad er Vælling, Grød og Kleister,
Man har i Kjøbenhavn, saavidt jeg ved:
Buch heisst er.

Han serverer forresten ogsaa i sine Spalter Sandhed med Modification i Gele, politiske Flyndere og officieuse Klipfiskeartikler.

32. Til Conferentsraad Bræstrup.

Som Menneske honnet og skikkelig Du var,
Som Politiets Chef Du Loven krænket har,
da Du forbød et folkeligt Mode, og en Tale om Christus, paa Grund af — den stille Uge!

Hvem er Konge i Danmark?

Der er en lille Mand her i Landet, lille i Henseende til Fødsel (hans Fader var en fattig Tolder), lille i Henseende til sin borgerlige Dont (han er kun Redacteur af et Blad), lille i Henseende til sin politiske Stilling (han er kun Folkethingsmand), der undertiden blæser sig op til en saa vigtig og myndig Person, at man fristes til at spørge: „Hvem er Konge i Danmark?" Denne virkelig lille, tilsyneladende store Mand er Hr. Bille, Redacteur af „Dagbladet".

Under Nytaarsoptøierne 1860, da Hs. Maj. Kong Frederik den Syvende havde afskediget de Herrer Krieger og Hall, Hr. Billes intime Venner, Medarbeidere, fordums Lærere og velvillige Examinatorer, — førte Hr. Bille ligeoversor Hs. Majestæt et Sprog, der var saa frækt, hensynsløst og oprørende, at man ei alene maatte spørge: „Hvem er Konge i Danmark?" men tillige: „Hvem

portugisiske Høne floien sin Vei. Og hun var og blev borte. Det er nu to Aar siden, at jeg igjen blev Ungkarl; men dette Ungkarleliv smager mig ikke. Jeg ønsker mig en Kone, med hvem jeg kan komme ud af det, og som tager tiltakke med Leiligheden og Omstændighederne. Deres Forlovede, Calle, er en Dame i min Smag. Jeg synes ikke alene om hendes Ydre; men jeg er overbeviist om, at hun ikke har saadanne opskruede Ideer, som Prindsesser pleie at have. Hun vil tage tiltakke med mine Livretter, Klipfisk og gule Ærter, finde sig i et gemytligt Sold, tage Deel i mine Beskjæftigelser, fiske, ride, jage med mig, kort sagt, hun vil gjøre mig Livet behageligt."

— „Ja, hun er en rigtig rar Pige", sagde Calle med samme Eftertryk, hvormed en Smørgrosserer anbefaler en solid Flæskeskinke. „Hun kan vænne sig til Alt. Deres Høihed skulde blot see, hvor hun kan dandse. Man skulde saamænd troe, at hun var af Guttapercha. Hun synger alle Slags Arier og Drikkeviser med Effect. Hun spiller Billard, Kort og Kegler, drikker Rom, Cognac, Punsch og Banco, og smøger sin Cigar saa godt som nogen Cavaleer. Hun rider brillant; hun har gaaet hele Rideskolen igjennem med Vagtmester Palle; hun kan ogsaa fiske og jage; jeg har foræret hende en fuldstændig Jægerdragt. Deres Høihed —"

— „Aa, gjør mig en Tjeneste, Calle, og lad være med det Høihed" — afbrød Hertugen ham.

— „De skulde bare vide, hvor dannet og elskværdig hun er. Hun taler baade Tydsk og Fransk og har megen Læsning. Jeg har foræret hende et Bibliothek af Nutidens bedste(!) Romaner, som hun har gjennemstuderet. Og sikken Hukommelse hun har: hun kjender Indholdet af alle Eugen Sues og Alexander Duma's Romaner, og Paul de Kock kan hun paa Fingrene. Om man end er saa kjedelig som et Ark graat Papir, kan

Vindue og spørge, hvem der vilde ind i Huset. Da erfarede jeg, at det var min Kjæreste."

— „Og saa maatte De vel selv ned og i Negligee lukke hende ind?" spurgte Hertugen leende.

— „Nei, Deres Høihed, saa galt var det dog ikke. „Jeg tog Portnøglen, bandt mit Lommetørklæde om den og kastede den ud af Vinduet til min Kjæreste; saa kunde hun jo selv lukke sig ind."

— „Det er en original Maade at lukke op paa", bemærkede Hertugen. „Det er at være Portner paa Afstand."

Tjeneren havde imidlertid paa Hertugens Befaling sat tre forskjellige Vine paa Bordet; da baade Hs. Høihed og Calle dyrkede Bachus, tømtes det ene Glas efter det andet, og Samtalen blev mere og mere fortrolig.

— „De veed jo nok, Calle," sagde Hertugen, „at jeg har været fire Gange gift. Men skjøndt ingen af mine Koner ere døde, saa er jeg dog nu alligevel Ungkarl. Jeg skal sige Dem, jeg er ligefrem og naturlig; og de Fruentimmere, der findes ved Hofferne, ere i Reglen snerpede Pyntedukker, som ikke kjende Noget til Gemytlighed. Min første Kone var saa snerpet, at hun forlangte forud at blive underrettet om, naar det behagede mig at kysse hende. Paa et Par Maaneder var jeg saa kjed af den utaalelige Etikette, at jeg lod mig skille ved hende. Saa giftede jeg mig anden Gang med en Prindsesse. De første Dage gik det godt nok; men hun forlangte, at jeg ganske skulde opoffre mig for hende og saa at sige være hendes Kammertjener. Da jeg ikke vilde dette, blev hun spydig og talte om, at hun ikke yndede Mandfolk, som nød Spiritus. En Aftenstund havde jeg været ude med min Adjutant Oxehorn paa nogle Forlystelsessteder; jeg erindrer blandt andet, at vi havde besøgt Dandseboden „det forgyldte Svin" og drukket ret tæt. Klokken 2 kom jeg

er Politimester, Justitsminister og Generalfiscal i Kjøbenhavn?"

I disse Dage har han afgivet en ny Prøve paa, hvorledes han opfatter Kong Frederik den Syvendes kongelige Magt, Myndighed og Rettigheder. Hs. Maj. — vi mene Kong Frederik, ikke Hr. Bille — har givet Prindsesse Alexandras Onkel, Hertug Carl af Glücksborg Tilladelse til at reise med sin Familie til England forat deeltage i Formælingshøitidelighederne. Iligemaade har det behaget Hs. Majestæt Kongen at meddele Capitain Kaas i Fodgarden Tilladelse til som Adjutant at ledsage Hertugen.

Man kan paa Grund af Hertugens politiske Fortid have saa Meget imod ham, som man vil; man kan ærgre sig over, at Hertugen bliver Onkel til den engelske Thronfølger; man kan finde det ubehageligt, at han kommer i Berøring med det engelske Hof og den engelske Regjering; man kan beklage, at Hr. Capitain Kaas ledsager ham til England; — men man tør ikke bestride Hs. Majestæts kongelige Ret til at give den anførte Tilladelse, og man tør ikke critisere denne Hs. Majestæts Handling, og man kan ikke være en „liberal" Mand, og forlange, at Nogen, der er paa fri Fod, skal negtes Tilladelse til at reise til England! Men Hr. Bille gjør det alligevel, uden at bryde sig om den kongelige Værdighed eller om den personlige Frihed.

Hr. Bille siger saaledes: „At lade denne fyrstelige Person reise til det engelske Hof ved en festlig Anledning som denne (Formælingen) er **uforsvarligt**. Naar Hertug Carl ikke selv har havt Tact nok til at holde sig tilbage, naar Hensynet til det Sømmelige og til hans Broders Interesse ikke har bevæget ham til at blive herhjemme, saa er der al Grund for Regjeringen (Hr. Hall og Colleger) til at forhindre hans **Afreise**. Capitain Kaas af den kgl. Livgarde har ikke, som i vort (Dagbladets) Gaarsnummer erholdt den dertil (ɔ: til at ledsage Hertugen) fornødne Reisetilladelse til Udlandet af Krigsministeren, **men af Hs. Maj. Kongen**. Vi gjøre denne Bemærkning forat stille Sagen aldeles klart, men skulle dog tilføie: at dette Forhold naturligviis ikke kunde forhindre Hs. Ex. Krigsministeren fra allerunderdanigst(!) at **indstille** (!) **til Hs. Majestæt, at Reisetilladelsen ikke blev given**(!) **eller toges tilbage**." (!!!). Saavidt Hr. Bille.

Vi behøve ikke nærmere at characterisere det indirecte uforskammede Angreb, som med ovenstaaende Ord er gjort paa Hs. Majestæt Kongens Værdighed. Den Konge, der modtog og efterkom en slig anmassende Indstilling, maatte være et complet Nul, hvad Enhver let kan indsee. Derimod skulle vi af „Dagbladets" citerede Udtalelser udlede det constitutionelle System, som Hr. Bille hylder og ved mange Leiligheder har villet gjøre gjældende.

Dette System er simpelt væk: En Skyggekonge, uden nogensomhelst Magt, Villie og Mening; et Ministerium af Dagbladets Venner og Beundrere, der kun ere Hr. Bille ansvarlige; Pressen, det vil sige „Dagbladet", som Statens øverste **absolute** Myndighed, hvorefter alle Vedkommende (Kongen, Ministrene, Folket og Repræsentationerne) sig allerunderdanigst have at rette.

Hvis vore Læsere ønske at vide, hvorledes Paragraphen om Landets Forfatning efter ovenstaaende System bør være affattet, skulle vi her sige det:

Danmark, et absolut Pressemonarchi med constitutionelle Former og liberale Phraser. Den nuværende Regent hedder: Bille I. den Lille.

Ugerevue.

Politiken. Det lader til, at Resultatet af den polske Opstand ikke vil blive andet, end en Mængde Polakkers Mord, polske Stæders Brand, en Deel Insurgenters Deportering til Siberien og et strengere russisk Sabelregimente i Polen, end nogensinde før. I Fortvivlelse herover har Insurgentanføreren Kurovsky skudt sig en Kugle for Panden. Russernes materielle Overmagt vil snart have dæmpet Opstanden. Preussens Overeenskomst med Rusland om i Forening at optræde mod Polakkerne, har bragt Røre i det londonske og Parisercabinettet. Napoleon seer i Overeenskomsten en Krænkelse af Ikkeinterventionsprincipet. Rusland bryder sig naturligviis ikke Noget om Napoleons Forestillinger, saameget mere, som Napoleon selv har krænket Ikkeinterventionsprincipet i Italien og Mexiko. Der svares altsaa blot: „Sire, sei først for Deres egen Dør!"

Correct Titel. Justitsraad **Glud**, der tidligere har været ansat i Krigsministeriet, har udgivet en Piece med nogle nærgaaende Bestyldninger mod Hs. Excellence Krigsministeren, hvilke gik ud paa, at denne havde strevet for meget op som Udgift for de af ham foretagne Tjenestereiser. Hr. C. **Looft** har i „Dagbl." med slaaende Argumenter tilbageviist Hr. Gluds Insinuationer. Da disse bære Titlen „**løse Blade**", og have viist sig at være lutter „**løs**" Snak, er Titlen forsaavidt fuldkommen correct.

Progressiv Frihed. Den Næringsfrihed, hvorom Talere og Journalister før Laugvæsenets Ophævelse declamerede saa smukt, har, som bekjendt, ikke forandret Noget i Haandværks- eller Handelsvæsenet hos os. Det gaaer Altsammen i sine gamle Gænger, et Tegn paa, at der slet ikke var nogen virkelig Trang til Reformen. Hvorledes Magistraten i Kjøbenhavn bidrager Sit til at fremme **Næringsfriheden**, kan sees blandt Andet deraf, at den vil have Blomsterfabrikanter, Persiennefabrikanter, Paraply- og Stokkemagere, Gas- og Vandmestere, Blomsterhandlere, Sættekippere, Lithographer, Photographer osv. ind under **den bundne Næring**, det vil med andre Ord sige, at de skulle løse og betale Næringsbeviis. Magistratens Handel med Næringsbeviser indbringer aarlig c. 20,000 Rdl. Friheden er herhjemme, ligesom i Udlandet, meget dyr for Folket, men de liberale Magthavere tjene brillant ved den.

Mærkelig Grund til Meeneed. Overrabbineren Dr. **Wolff** siger i en Artikel i „Dgb." om Jødernes Eedsfæstelser og Skilsmisser blandt andet: „Selv Oprækningen af de tre **Fingre** ved de Christnes Eed, som et Symbol paa Treenigheden, har man jo ikke faa Exempler paa, har forledt til Meeneed". Hvorledes de tre Fingre have kunnet forlede til Sligt, er ikke til at indsee, undtagen Hr. Doctoren mener, at mangen Typ, paa Grund af sine tre lange Fingres Meriter, har ladet sig bevæge til at aflægge falsk Benegtelseseed paa, at han har gjort Brug af dem.

Prindsesse Alexandra. Da alle vore andre Blade kun skrive om hende, og da Folk ikke tale om andet, saa ville vi, for ikke at være kjedelige, tie bomstille.

Chinesiske Pistoler.

Hjælp i Nøden!!!

Undertegnede, der ernæres af endeel danske Studenter og Kunstnere, har været saa ulykkelig at maatte friste den tunge Skjæbne, 8 samfulde Uger itræk at lide af en skrækkelig Vattersot, der er lige ved at antage en chronisk Characteer.

I denne min store Nød vover jeg at anraabe d'Hrr. Doctorer i Vittighedsfaget om at skjænke mig velvillig og gratis Hjælp og at forskaffe mig fri Medicin (sal, ingenium, acumen), hvortil jeg høiligen trænger, idet jeg ærbødigst henviser til nedenstaaende Attester fra hæderlige Samtidige.

Med Høiagtelse ærbødigst
„Sværmere",
authoriseret Vittighedsblad og æsthetisk Limonadefabrikant.

At min Svigersøn, **Sværmere**, befinder sig i trængende Omstændigheder, og at han, paa Grund af sit Familieskab med mig, er værdig til Publicums Velvillie og Deeltagelse, er mig en sørgelig Fornøielse at bevidne. Men da han er lige ved at crepere af Mangel paa Subscription, maa Hjælpen ydes straxt.

Dagbladet,
Papirskonge i Danmark.

Da min Formynder, Hr. Dagbladet, har anbefalet den unge **Sværmere**, seer jeg deri en Opfordring for mig til at gjøre det samme. Den unge **Sværmere** er vistnok ligesaa humoristisk som vittig, og han har den modsatte Egenskab af andre Drengebørn; thi disse blive jo ældre, jo værre; men han bliver jo ældre, jo bedre. Som Følge heraf anbefaler jeg ham paa det bedste til Publicums Deeltagelse.

„Folkets Avis,
Fabrik af „Dit og Dat".

☞ Subscription paa nærværende Blad modtages paa Contoiret, **Løvstræde 12, 2den Sal**, aabent alle Sognedage fra 11—1 og fra 6—8. I Provindserne tegner man sig paa de kgl. Postcontoirer og hos d'Hrr. Boghandlere.

Subscriptionsprisen for indeværende Qvartal (Februar—Marts) er kun **36 Sk.**, i Provindserne med Tillæg af Postafgiften: **44 Sk.**

Kjøbenhavn. — G. S. Wibes Bogtrykkeri.

hjem og gik ind til min Kone, der var gaaet tilsengs. Hun laae og græd, formodentligt fordi Klokken var to. Jeg gik ind til hende og spurgte, om hun var syg, siden hun flæbede. Ufærligt stødte hun mig bort med de Ord: „Fy for en Ulykke! Du stinker jo af Brændeviin! Gaae bort fra fra mig!" — Jeg blev opbragt derover, gik ud og fik fat paa en Karaffel fuld af Brændeviin, vendte tilbage til min snerpede og arrige Gemalinde, heldte hele Indholdet af Karaffelen ud over hende med de Ord: „See saa, nu stinker Du ogsaa af Brændeviin! Nu passe vi for hinanden!" Hun bevimede, fik Krampetilfælde, hele Slottet kom i Oprør, Kammerdamerne raabte og skreg, Lægen blev hentet, og jeg og Oxehorn maatte søge Nattefred i et Hotel i Byen. Et saadant Ægteskab kunde ikke blive til andet end Lapperi. Kort sagt vi skiltes ad. Jeg besluttede at leve ugift for Fremtiden; men efter et Par Aars Forløb var der igjen en giftesyg Prindsesse, hvis Forældre prakkede mig hende paa Halsen. Jeg var godmodig nok til at indlade mig paa denne Handel, og hun blev min Kone. Men hun var slet ikke til at komme ud af det med. Hun vilde være uindskrænket Herskerinde her paa Slottet. Den første Dag, efterat vi havde havt Bryllup, forlangte hun ugeneert, at jeg skulde afskedige Oxehorn, da hans Selskab var upassende for mig. Hun foreskrev mig, hvilke Dage jeg skulde kjøre ud med hende, og hvilke Aftener jeg skulde gaae med hende i Theatret, kort sagt, hun vilde totalt ødelægge mig. Da jeg uden videre Snak casserede hendes Ægteskabsreglement, var Huuskrigen erklæret. Den endte efter et halvt Aars Forløb med, at hun traf sig tilbage og giftede sig med en russisk Statsraad. Kjed af disse uheldige Forhold begav jeg mig med Oxehorn og et Par andre gode Venner paa en Udenlandsreise. Paa et Hofbal i Lissabon fandt jeg Behag i Prindsesse Mathilde. Jeg forlovede mig med hende, og et Par Maaneder efter min Hjemkomst holdt vi Bryllup. De erindrer nok, hvormegen Allarm der blev gjort i denne Anledning. Jeg maa endnu lee, naar jeg tænker derpaa. Ikke nok med, at Gaderne, hvorigjennem jeg og Mathilde skulde kjøre, vare belagte med rødt Klæde, saa havde Communalbestyrelsen hædret Formælingen ved at lade alle offentlige Bygninger her i Byen overtrække med couleurte Stoffer, og Gadeposterne vare indsmøede i rødt Fløiel og bestænkede med Eau de Cologne!«

— „Ja, jeg husker nok hele Stadsen, Deres Høihed", sagde Calle; „min Mo'er var saa begeistret, at hun hængte alle sine Gulvtæpper ud af Vinduerne!"

— „Men jo mere Forgyldning, jo større Elendighed", vedblev Hertugen; „Mathilde var et af disse høitravende Væsener, der declamerer fra Morgen til Aften. Hun drømte Nat og Dag om at være Dronning, og var i det Hele taget, hvad jeg kalder, forskruet. Et gemytligt Sold indgjød hende en panisk Skræk. Naar jeg efter Middagsbordet vilde søge lidt med hende, blev hun vred og forlod Spisesalen. Naar jeg bad hende om at seile med mig ud at fiske, sagde hun: „Fy Fritz, fiske, det er simpelt!" Jeg bliver hjemme og læser Correas Sonnetter. Kom jeg hjem fra Jagten med nogle Stykker Vildt og kastede det paa hendes Bord, raabte hun: „Fy, Fritz, Du tilsøler jo mit Bord!" Og lod jeg, som om jeg var hjemme hos hende og vilde strække mig lidt paa hendes Fløielssopha, saa bed det: „Fy, Fritz, Du ødelægger min Sopha med dine smudsige Ridestøvler!" Dette „Fy" til Morgen, „Fy" til Middag, „Fy" til Aften, og „Fy" til mig, hvergang hun saae mig, gjorde mig vred i Calotten; jeg sagde hende reentud: „at dersom den portugisiske Høne ikke var fornøiet med Slaraffenlands Hane, saa kunde den gjerne pille af." Dagen derpaa seilede jeg ud med Oxehorn forat fiske. Da jeg kom hjem om Aftenen, var den

Under Absolutismen 1843:
Maa trykkes.
C. Reiersen.

Folkelige Foredrag

Under Friheden 1863:
Maa ikke siges.
C. Bræstrup.

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed,

af

W. J. Karup,

der af Hr. Politidirecteur Bræstrup er forbudt at tale offentligt og privat.

Motto: „Det skal siges, saa være det da sagt." S. Kierkegaard.

Nr. 6. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 8. Marts.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863.**

Prindsesse Alexandra.

Et historisk-politisk Foredrag.

Mine høitærede Tilhørere! Der er en mærkelig Ebbe og Flod og en forbausende Lunefuldhed i Folkebegeistring og Folkehyldest. Hvad der den ene Dag kun er istand til at vække Folkets almindelige overfladiske Opmærksomhed, det Samme er den næste Dag istand til at fængsle alle dets Tanker og Følelser og henrive det til den livligste og fyldigste Enthusiasme.

Prindsesse Alexandra er eet af de mange Beviser for Sandheden af ovenstaaende Bemærkning.

Hendes kongelige Høihed blev født i Kjøbenhavn den 1ste December 1844. Hendes Fader, Prinds Christian til Danmark, der ved Thronfølgeloven af 31te Juli 1853 blev designeret Thronfølger i det danske Monarchi, nedstammer fra Christian den Tredies Søn, Hans den Yngre (see omstaaende Stamtavle). Hendes Moder er Prindsesse Louise, Datter af Landgrev Wilhelm af Hessen-Cassel og Prindsesse Louise Charlotte, en Søster til Christian den Ottende (see omstaaende Stamtavle). I Daaben blev hun kaldet Alexandra Caroline Marie Charlotte Louise Julie. Hun er den næstældste af sine fem Sødskende og har modtaget en omhyggelig Opdragelse af sine høie Forældre. I den evangelisk-lutherske Religion blev hun undervist af Stiftsprovst Pauli, der i Hoffets Nærværelse „confirmerede" hende i Slotskirken den 19de October 1860. Medens hendes Omgangskreds havde Leilighed til at beundre hendes Skjønhed og ungdommelige Ynde, hendes lyse Forstand og elskværdige Characteer, forblev hun temmeligt ubemærket af den store Mængde. Saavidt mig bekjendt, var det kun hendes Deeltagelse i Skøiteløbet paa Kastelsgraven forrige Vinter, der bragte hende paa Omtale blandt Kjøbenhavnerne. Der blev fortalt, at Prindsessen en Dag faldt paa Isen, og at hun da havde sagt til en nærværende Herre, som vilde reise hende: „Hvem har givet Dem Lov til at hjælpe mig op?" hvorpaa hun selv reiste sig og fortsatte Løbet. En lignende overfladisk Opmærksomhed tildrog hun sig i Slutningen af forrige Aar, da den bekjendte Hofkalender »Almanac de Gotha« anførte hende paa følgende snurrige Maade: »Princesse Alexandra Caroline Marie Charlotte Louise, née 1er Décembre 1844, souslieutenant dans l'armée Danoise.« At den attenaarige Pige, som anført, var Secondlieutenant i den danske Armee, maatte give de af Calenderens Læsere, der ikke personligt kjendte hende, et eiendommeligt Begreb om hendes krigerske Characteer. Prindsessen har dog aldrig været Secondlieutenant. Dette Prædicat var af Bogtrykkeren feilagtigt tilføiet Prindsessens Navn, istedetfor hendes Broders.

I Slutningen af Efteraaret 1862 blev Prindsesse Alexandra pludseligt europæisk navnkundig. Den engelske Tronfølger, Prinds Albert Edward af Wales, der i St. James Palads i London havde havt Leilighed til at gjøre hendes Bekjendtskab, tilbød hende sin Haand, som hun modtog.

Prindsen af Wales er født den 9de November 1841 og udnævntes allerede den 8de December s. A. — altsaa i en Alder af 1 Maaned! — til „Prinds af det forenede Kongerige Storbritanien og Irland, Hertug af Sachsen, Prinds af Sachsen-Coburg Gotha, Hertug af Cornwall og Rothsay, Jarl af Carrick, Baron af Renfrew, Øernes Lord (Herfker) og Skotlands Steward (Overmarschal), Prinds af Wales, samt Jarl af Chester og Dublin." Han blev ved denne Leilighed paasat en lille Guldkrone og fik en Guldring paa Fingeren, et Sværd blev heftet ved hans Side og en gylden Herskerstav lagt i hans Haand. Efterat have erholdt en samvittighedsfuld Opdragelse og en grundig Underviisning, blev han udnævnt til Oberst i den brittiske Armee, hvorefter han gjorde en Udenlandsreise til de nordamerikanske Fristater, og derefter til Tyrkiet, Ægypten og Palæstina.

Den 8de November 1862 blev Prindsens paatænkte Ægteskabsforbindelse forelagt det engelske Statsraad. Hds. Majestæt Dronning Victoria gav sit Samtykke til hans Forbindelse med Prindsesse Alexandra af Danmark, og befalede, at denne Bestemmelse skulde udfærdiges under Statens store Segl. Den næste Dag, den 9de November, blev Prinds Albert myndig. I en egenhændig Skrivelse til Jarlen af Caithness udtrykte Prindsen sig om sin tilkommende Brud og sin Formæling blandt andet saaledes: „Det vil glæde mig, hvis jeg kan gjøre Prindsessens

Ottende Capitel.

En Politidirecteur og hans forbryderske Søn.

Sophus havde virkeligt besluttet at aflive sig. Han havde i dette Diemed kjøbt sig en Pistol, Krudt og Kugler. Ogsaa havde han samtidigt med det Brev, som vi nys have læst fra hans Haand, tilskrevet sine Forældre et Brev, hvori han sagde dem Farvel og bad dem om Tilgivelse.

Men Et er det at beslutte at skyde sig, og noget Andet at gjøre det. Hvad enten det nu var, fordi han ikke havde Fortvivlelse nok dertil, eller fordi han ventede, at hans Fader, der havde hjulpet mangen honnet Kjeltring fra Tugthuset og Skafottet, skulde hjælpe ham ud af hans Knibe, — han ladede Pistolen; men udsatte Affyringen det ene Minut efter det andet.

Pludseligt hørte han Lyden af hastige Fodtrin, og lidt efter bankede det heftigt paa hans Dør.

— „Luk op, Sophus!" lød hans Faders velbekjendte, bydende Stemme. „Luk op!"

Sophus forblev taus og næsten aandeløs af Skræk og Skamfuldhed staaende midt paa Gulvet som en Metalstøtte.

— „Himmel! han har allerede fuldbyrdet den skrækkelige Gjerning!" lød hans Moders Røst.

— „Luk kun op, lille Sophus," hvikkede hans Bedstemoder med en kjærlig og øm Stemme; „luk kun op, min Dreng. Vi komme for at frelse Dig fra din Nød."

Den gamle Politidirecteur vilde endnu engang gjentage sin Opfordring; men Tanken om, at hans Søn som en gemeen Forbryder laae svømmende i sit Blod, lammede hans Tunge.

Efterat Moderen og Bedstemoderen med forskærket Ængstelighed og Ømhed havde gjentaget nogle Gange deres indstændige Opfordring, aabnede han endeligt Døren.

Syvende Capitel.

Et sørgeligt Brev med rødt Segl.

Omtrent en Fjerdingvei fra Hovedstadens vestre Port ligger en lille Lystskov paa en Høi, hvorfra man har en herlig Udsigt over Havet og hele det omgivende Landskab. I Skoven findes smukke Spadseregange, Canaler, Kilder og Lysthuse, men kun eet eneste lille Landsted, der ligger i Nærheden af Hovedlandeveien, som løber forbi Skoven.

Dette lille Landsted tilhørte Enkefru Wille, der med sine to Døttre beboede Stueetagen. Den øverste Deel af Huset bestod af to Afdelinger. Den venstre hørte til Enkefruens Leilighed, hvorimod den høire beboedes af en ung Digter, ved Navn Emilius Frank.

Fru Wille havde været lykkeligt gift med en stræbsom og redelig Landmand, der havde efterladt hende en Søn og to Døttre, samt saamegen Formue, at hun, efterat have kjøbt det anførte lille Landsted til Enkesæde, havde tilstrækkelige Midler til sit og sine Børns tarvelige Underhold. Hun havde nu i syv Aar været Enke, og i disse Aar vare hendes Børn blevne voxne. Hendes Søn, Julius, der var den ældste af dem, havde gaaet i Latinskolen; men da han ikke havde synderlig Lyst til at studere, var han i sit femtende Aar bleven Volontair under Postvæsenet. Ved Flid og Paapasselighed havde han nu, efter fem Aars Forløb, faaet Ansættelse som Postskriver med en lille fast Gage, der var stor nok til, at han ene kunde leve deraf. Tidligere havde han boet hos sin Moder; men nu, da han kunde forsørge sig selv, og da den lange Vei mellem Landstedet og Postgaarden faldt ham altfor besværlig, havde han leiet sig et Logi i Hovedstaden. Hans ældste Søster, Julie, var en Pige paa atten Aar, altsaa i den meest blomstrende Alder. Hun var ikke

fremtidige Liv og Hjem lykkeligt. Jeg føler mig dobbelt lykkelig ved Tanken om, at mit tilkommende Ægteskab har Folkets Bifald, og jeg haaber kun, at de Forventninger, som man nærer om mig, ikke maae blive skuffede."

Ved en mellem den danske og engelske Regjering afsluttet Tractat af 15de Januar 1863 blev Ægteskabet mellem Prindsesse Alexandra og Prindsen af Wales gjensidigt besluttet og vedtaget; det blev udtrykkeligt bestemt, at Formælingen skulde indgaaes personligt i Storbrittanien, efter engelske Love og den anglicanske Kirkes Ritus og Ceremonier. Endvidere blev det vedtaget, at Prindsen af Wales skulde give Prindsesse Alexandra aarligt ti Tusinde Pund Sterling (o: circa 90,000 Rd.) til eget Brug, samt, hvis hun skulde blive Enke efter Prindsen af Wales, skulde hun aarligt have tredive Tusinde Pund Sterling (circa 270,000 Rdl.) til Underhold. Ved en Note fra den danske Regjering til den engelske, blev tillige denne underrettet om, at Hs. Majestæt Kongen forpligtede sig til at gjøre de nødvendige Skridt forat der blev tilstaaet Prindsesse Alexandra 100,000 Rd. som Udstyr.

Medens Kjøbenhavnerne havde god Grund til at være fornøiede over den Rigdom, som Prindsessen erholdt ved sin Formæling, vare de dog noget mismodige over, at Brudevielsen ikke skulde finde Sted i Brudens Hjem, i Danmarks Hovedstad, men derimod i Brudgommens Fødeland. Kjøbenhavn blev derved ei alene berøvet den høitidelige Handling, men tillige de enorme Pengesummer, som et saadant Bryllup sætter i Circulation. Det var og er en almindelig Mening, at man kun ved at høitideligholde Formælingen i London og Windsor kunde undgaae en høitstaaende Dames Nærværelse, der nødvendigviis maatte kaste en Skygge paa hele Høitidelighedens Glands. Sørgeligt er det, at den anførte Dame ikke havde saamegen Tact for det Sømmelige og saamegen Medlidenhed med Hovedstadens mange brødløse Arbeidere, at hun, for ei at forhindre Formælingens Afholdelse i Kjøbenhavn, havde gjort en midlertidig Udflugt til sine Godser i Sverrig.

Den 10de Februar blev Prindsessen høitideligt optaget som Medlem af det kgl. kjøbenhavnske Skydeselskab og danske Broderskab, og hun erholdt i denne Anledning Æresteguet, en Solvfugl paa en gylden Green, der bæres paa Brystet i et grønt Baand med gyldne Striber.

Der blev til Ære for Prindsessen af endeel bekjendte Mænd paatænkt Afholdelsen af et storartet Bal før hendes Afreise. Samtidigt med Ballet skulde Hovedstadens Fattige have fri Bespiisning, og de dermed forbundne Udgifter deels dækkes ved Overskudet fra Balcontingentet, deels ved frivillige Bidrag. Man haabede, at Prindsessens Deeltagelse i Ballet vilde forskaffe samme talrige Deeltagere og selvfølgeligt store Summer til Bespiisningen. Men hvad skeer? Danmarks Genius faaer det bandsatte Indfald at skrive sig paa Listen, og da man fremlægger samme for Prindsesse Alexandras Familie, erklærer denne, at den ikke kan eller vil deeltage i et Bal, hvor Geniussen dandser med. For ikke at gjøre videre Skandale, saae man sig nødsaget til at udsætte „Alexandraballet" til Formælingsdagen.

Begeistringen for den unge kongelige Brud steeg med hver Dag. Folk talte og Bladene skrev kun om Alexandra. Overalt var hun portraiteret og udstillet, og en Mængde Mennesker betragtede hendes Billede med Beundring og Hengivenhed. Hendes Udstyr var i nogle Dage udstillet af Fourniseuren, og Folk stimlede til for at see hendes Kjoler og Undertøi, som om de havde været Underværker! — En Mængde Brudegaver bleve deels af enkelte Personer og deels af forskjellige Corporationer skjænkede Prindsessen. Hs. Majestæt Kongens Gave var baade den kostbareste og tillige den betydningsfuldeste. Han gav hende et Halssmykke med en Copi af Dronning Dagmars Kors, udstyret med to Tusinde Brillanter og 118 Perler. I det hule Kors var indlagt tvende Reliqvier, en Splint af Christi Kors, og et Stykke Silketøi af Knud den Helliges Hovedpude, afklippet af Kongen selv. Denne sjældne Brudegave skal ialt have kostet circa 50,000 Rd. Af de mange andre Gaver skal jeg indskrænke mig til at anføre et Par elegante Tøfler fra endeel Skomagere i Hovedstaden. To af disse overrakte hende personligt Gaven, som hun modtog med særdeles Gunst og Taknemmelighed. De to lykkelige Skomagere vare netop komne ned af Trapperne, da Geniussen kom kjørende i sin grevelige Equipage og holdt udenfor Palaiens Port. Den hæderlige Dame steeg ud af Vognen og begav sig, ledsaget af sin Kammertjener, op til Prindsessen. Denne blev yderst forlegen, da hun saae Geniussen træde ind og holdt strax sit Hovedvandskæg til Næsen. Geniussen gjorde nogle Complimenter og fremtog en kostbar Brudegave, som hun bad Prindsessen modtage til venlig Erindring om Giverinden: Danmarks nyeste Skytsaand, Fata Morgana. Prindsessen rødmede paa Geniussens Vegne og sagde til hende i en blid og dæmpet Tone: „Deres Naade undskylder et Øieblik; jeg vil spørge mine Paarørende om jeg maa modtage Deres Gave." Prindsessen gik, men kom strax tilbage og sagde undseeligt: „Deres Naade, min Familie tillader mig ikke at modtage Deres Gave." Blussende af Harme og Skam forlod Geniussen Værelset, ilede ned ad Trapperne, kastede sig med sin forsmaaede Gave i sin lehnsgrevelige Kareth og kjørte i fuldt Firspring hjem til sit Slot, hvor hun udøste sin Vrede paa sine ulykkelige Omgivelser. Forat hævne sig paa Prindsessen gav hun strax Befaling til at borttage alt Solvtøiet, Porcellainet og de øvrige Utensilier fra Damekahytten paa det Skib, hvorpaa Prindsessen skulde forlade sin Fædreu. Hds. kongl. Høihed saae dog kun heri en Opmærksomhed istedetfor en Hævn.

Foruden Dagmarkorset og Tøflerne skal jeg af Alexandras Brudegaver tilsidst nævne en kostbar Pergamentsbog med blaat Fløiels Bind og Solvbeslag. Denne Bog indeholder den anglicanske Kirkes tolv „Hovedbønner" med Illustrationer paa Sølv- og Guldgrund, og er en Gave fra Prindsesse Augusta. Alexandra, der hidtil har bekjendt sig til den evangelisk-lutherske Religion, vil herefter bekjende sig til den engelske saakaldte „Høikirke" eller den „Episcopale" Religion. Denne er i væsentlige Puncter af Læren og i sin Cultus og Forfatning aldeles forskjellig fra „den danske Folkekirke", hvis Bekjendere af „de Episcopale" ansees for afvigende fra den sande Tro (»Dissenters«). Under disse Omstændigheder er det næsten comisk, at den anglicanske Erkebisp af Canterbury har sendt Stiftsprovst Pauli hersteds en Skrivelse, hvori han har bevidnet denne sin Tilfredshed og Paaskjønnelse, fordi han (Pauli) har givet Prindsesse Alexandra en god Undervisning i Religionen. Naar forresten den anglicanske Erkebisp kalder den lutherske Stiftsprovsts Lære for god, er det mærkeligt, at han i sit eget Land kalder Lutheranerne for Vrangtroende (»Dissenters«).

Dagmarkorset med Reliquierne havde hos nogle Englændere vakt Betænkeligheder med Hensyn til Prindsessens Religion. Et Parlamentsmedlem, Newdegate, fremkom endog med en Interpellation i Parlamentet angaaende denne Sag. Lord Palmerston svarede, at Prindsessen var Protestant, et Navn, hvormed man betegner alle christelige Secter, der ere opstaaede siden det 16de Aarhundrede. Hr. Redacteur Bille har i sin sidste franske Revue suppleret Lord-Palmerstons Svar med følgende udmærkede Dumhed: „Vi (Bille) tilføie, at hverken Hs. Maj. Kongen eller Prindsesse Alexandra kunne ansees for at tillægge disse Reliquier nogetsomhelst Slags religieus Betydning, eiheller at betragte dem som Gjenstande for Tilbedelse!"*)

Prindsesse Alexandra har kort forinden hun forlod sit Fædreland viist sin Ædelmodighed ved at skjænke 3000 Rd. til Brudeudstyr for 6 unge, ubemidlede Piger af Kjøbenhavn. Hun har overladt Magistraten at træffe det rette Valg. Maatte den tilfulde opfylde hendes kongelige Høiheds Ønske ved at bortgive disse Gaver til 6 Piger, der midt i deres Fattigdom og Ringhed dog ligne deres høie Velgjørerinde i Dyd og Hjertensgodhed!

Med umaadelig Jubel og Hyldest have Kjøbenhavnerne og hele det danske Folk sagt deres kongelige Yndling Farvel. Hendes Reise til England har været et sandt Triumphtog for hende. Histovre i sit nye Fædreland venter hende dog de rigeste Gaver og den meest storartede Hyldest. I Windsors kgl Capel aflægger hun den 10de ds. sit høitidelige Ægteskabsløfte, der gjør hende til Prinds Alberts Brud, til Prindsesse af Wales og til Storbrittaniens og Irlands eventuelle Dronning.

Spørge vi nu, hvori det danske Folks umaadelige Begeistring og Veneration for Prindsesse Alexandra har sin Grund, da maae de ikke søges

*) „Nous ajouterons que ni S. M. le Roi ni la Princesse Alexandra ne peuvent être censés attribuer à ces reliques aucune espèce de signification religieuse, ni les considérer comme des objets d'adoration." Dumheden ligger deri, at det umuligt kunde falde noget fornuftigt Menneske ind at antage, at vor Konge og Prindsesse Alexandra tilbad Reliquier, da Katholikerne, som bekjendt, kun vise dem Ære (Vénération).

smuk, men havde et sundt, frisk Udseende, et behageligt Væsen og et godt, venligt Udtryk i sine livlige brune Øine. Hun var udstyret med saamegen sund Fornuft, som en Qvinde netop behøver forat blive en god Hustru og Moder, og hun var saa huuslig, at hun aldrig fik Tid til at læse Romaner, ei engang Feuilletonen i „Vandposten". Hendes Moder havde aldeles overgivet hende Huusholdningen, og hun besørgede denne med saamegen Dygtighed, Omhu og Sparsommelighed, som man kan forlange af en virkelig Huusjomfru „til Femogtredive om Halvaaret". Hun havde ikke lært at koge og bage; men ved sin Moders og en dygtig Kogebogs Veiledning havde hun dog drevet det saa vidt, at hun lavede en delicat Budding, udmærket Skildpaddesuppe og rare Klatkager. Hun kunde stryge saa godt som nogen routineret Stuepige; siden Julius havde forladt Huset, havde han først ret havt Leilighed til at paaskjønne hendes Dueligbed i denne Retning; thi han var nu slet ikke saa fornøiet med sine Kraver og Flipper, som da hans kjære Julie havde besørget dem. Hendes syttenaarige Søster, Alma, var en fuldstændig Contrast til hende. Hun var i Hjerte og Forstand udviklet, ja hun var endog i denne Henseende meget ældre end Julie; men i andre Henseender var hun derimod et Barn: hun kunde ikke selv klæde sig paa eller frisere sit Haar; dette maatte hendes gamle Moder udrette for hende. Hun var høi af Vext og i Virkeligheden slank; men naar hun var paaklædt efter den nyeste Mode, var hun dobbelt saa bred som hendes ældre Søster og svævede da gjennem de smaa Værelser derhjemme, ligesom naar en Fregat for fulde Seil stryger gjennem det smalle Grønsund. Hun havde et riigt lysebrunt Haar, en smuk Profil, en aaben Pande, graabrune Øine med et drømmende, smægtende Udtryk, en fiintdannet, lidt kroget Næse, en lille Mund med temmeligt smalle Læber, om hvilke der ofte

Fløiels Kappe. Hans Studereværelse lignede aldeles et Gravcapel. Væggene vare nemlig tildækkede med sort Drapperi, hvis triste Udseende kun blev oplivet ved nogle videnskabelige colorerede Tavler og Smaaportraiter af berømte Skribenter. Over hans Skrivepult var anbragt et Dødningehoved. Forresten var et Par Borde og Stole, ja selv endeel af Gulvet overstrøet med Bøger og Papirer i tilsyneladende vild Uorden.

Frank tog hastigt Bøgerne fra en Lænestol og bad Fruen om at tage Plads.

— „Jeg takker Dem for Deres Artighed", sagde Fru Wille; „men jeg er blot kommen for at bede Dem om Forladelse, fordi jeg forleden Dag irettesatte Dem, da De udtalte Deres Mening om Sophus Bærme. Jeg maa nu med Sorg erkjende, at Deres udtalte Mening om ham ei alene var berettiget, men endog mild og overbærende. Der, læs De selv, Hr. Frank, hvorledes han har handlet mod min stakkels Alma, hvorledes han handler mod sig selv og mod sin Familie."

Hun gav Frank Brevet.

Han læste dets Indhold med Forbauselse.

— „Det gjør mig meget ondt for Dem og Deres Datter", sagde Frank og gav hende Brevet tilbage. Det Liv, som han i den sidste Tid har ført, svarer godt nok til det Endeligt, som han vil give sig selv. „Som man reder, saa ligger man"."

— „Og hvilken Skjændsel og Sorg for hans gamle Forældre!" udbrød Fru Wille.

— „Vistnok er det en Skjændsel for dem," svarede Frank, „thi de have formeligt opdraget ham til Fordærvelse."

Fruen udvexlede endnu kun faa Ord, hvorpaa hun vendte tilbage til sin fortvivlede Datter.

i Prindsessens Personlighed; thi denne var ligesaa ædel og elskværdig, da hun løb paa Skøiter ifjor Vinter som efterat Prinds Albert havde tilbudt hende sin Haand. De have først og fornemmeligt deres Grund i den Glæde og Stolthed, som vi Danske føle over, at det rige og hovmodige Englands tilkommende Hersker har kaaret det lille, fattige Danmarks Prindsesse til sin Brud. Dernæst ligger der en Trang hos Mennesket til at lade sig beaande af Noget og til at være begeistret for Noget. Da Religionen ikke fyldestgjør denne Trang hos en verdsligsindet, nydelsessyg Generation, skaffer den sig Luft i Begeistringen for Mennesket og dets naturlige eller aldeles tilfældige Fortrin (Dands, Musik, Skuespil, Kongemøder, Formælinger osv.). Det gjorde saaledes Mængden godt at venerere og hylde den lykkelige Prindsesse Alexandra. Endelig bidrog ogsaa Politiken Sit til at hæve Begeistringen for hende. En stor Mængde af det danske Folk troer nemlig, at denne Formæling vil støtte Danmarks Sag ligeoverfor Tydskland! Jeg vilde ønske, at denne Betragtning var mere end en Drøm!

Selv om Prindsesse Alexandra opnaaer den store Hæder og Ære, at blive Englands Dronning, — hvad vi Alle ønske ret af Hjertet, — saa vil dette dog ikke have nogensomhelst politisk Betydning for os, aldenstund det efter den engelske Forfatning er Ministeriet, der regjerer Landet, og ikke, som i Frankrig, Regenten, der regjerer Ministeriet. Vil man alligevel tillægge constitutionelle Regenters Familieforbindelser nogen politisk Betydning, da maae vi vel erindre, at Prindsesse Alexandra som Englands Dronning er gift med en Søn af en tydsk Prinds af Sachsen-Coburg-Gotha; at hendes Gemals Onkel er den bekjendte schleswigholsteinske Forkæmper, Seierherren ved Eckernførde(!); at hendes egen Onkel er Schleswigholsteineren, Prinds Carl af Glücksborg, at hendes Svoger er Friedrich Wilhelm, Preussens tilkommende Regent(!); at hun har Onkler, der beklæde høie Poster i den preussiske og østerrigske Armee! Danmarks nuværende Fjender, Preussen og Schleswigholsteinernes Forkæmpere, have i Virkeligheden langt mere Grund til at glæde sig over de politiske Følger af denne Formæling, end vi Danske. Men jeg gjentager det, Prindsesse Alexandras Formæling har heldigviis ingen politisk Betydning, hvormeget end forskruede Redacteurer søge at indbilde Folk det Modsatte.

Prindsesse Alexandras Stamtavle.

Christian III., Konge af Danmark 1533, formælet med Dronning Dorothea af Sachsen-Lauenburg, † 1559.

Hans den Yngre, Hertug i Slesvig og Holsteen 1564, Stifter af de sønderborgske Linier, † 1622.

Alexander, Hertug af Sønderborg, † 1627.

August Philip, Stifter af den beckske Linie, † 1675.

Peter August Frederik, August Philips Sønneson, † 1775.

Frederik Carl Ludvig, Hertug af Holsteen-Bech, Sønneson af Peter August Frederik, † 1816.

Frederik Wilhelm Paul Leopold, Hertug af Holsteen-Glücksborg, form. med Prindsesse Louise Caroline af Hessen (Søster til Frederik VI.s Gemalinde.), † 1831.

Carl, f. 1813, Hertug af Glücksborg, 1831 form. med Prindsesse Wilhelmine. (Fr. VI.s Datter).	**Christian,** f. Hertug af Glücksborg 8. April 1818, ifølge Tronfølgeloven af 31. Juli 1853: Thronfølger i det danske Monarchi, Prinds af Danmark, 21. Dec. 1858 udnævnt til kgl. Høihed, form. 26. Mai 1842 med Prindsesse Louise, f. 7 Sept. 1817 (Chr. VIII.s Søster).			Otte andre Søskende.
Frederik, f. 3 Juni 1843.	Vilhelm, f. 24 Dec. 1845.	Valdemar, f. 27 Oct. 1858.	**Alexandra,** Prindsesse af Danmark, f. 1 Dec. 1844, form. 10 Marts 1863 med Albert Edward, Prinds af Wales.	Marie, f. 26 Nvbr. 1847. Thyra, f. 29 Sept. 1853.

Nye Kraftproductioner

af Kjøbenhavns Politi, eller: gaaer Hr. Conferentsraad Bræstrup i Barndommen?

Mine Læsere kjende alle de Kraftproductioner, som den alderstegne Politichef har præsteret ligeoverfor Grundlovens § 93 og mine „folkelige Foredrag". I Tirsdags have hans Præstationer i Retning af det Utrolige dog overgaaet Alt, hvad man tidligere har seet af den overordentlige Kunstner.

Jeg har tidligere gjort Publicum opmærksom paa, at jeg til Afholdelsen af mine Foredrag har leiet en Salon for to Ugedagsaftener indtil 1. Mai. At jeg som Leier vil benytte Localet, maa Enhver finde i sin Orden, og at jeg som Forfatter har ubestridelig Ret til at oplæse mine trykte og udgivne Skrifter for Publicum, uden først at indhente Regjeringens Tilladelse, det er Noget, som intet fornuftigt Menneske kan tvivle om. Der hører i det Hele taget ingen Bevilling til at læse trykte Skrifter op for Folk, og dersom Regjeringen udstedte en Bevilling for en Forfatter til at maatte oplæse sine egne Skrifter, vilde den, mildest talt, gjøre sig latterlig. Den Omstændighed, at en Forfatter oplæser sine Skrifter for Betaling kan ikke være nogen Grund til at fordre en særlig Bevilling. Thi Politiet burde da ogsaa fordre en særlig Bevilling af en Forfatter til Udgivelsen af hans Skrifter, eftersom han ogsaa tager Betaling for disse, noget Presseloven ikke udtrykkeligt tillader eller forbyder. Desuden har Rigsdagen ved flere Leiligheder viist, at den ønsker at danske Forfattere skulle have al den Indtægt af deres Arbeider, som kan tilkomme dem, hvad der er dobbelt billigt i et Land, der er for lille til at forskaffe Forfatterne en passende og tilsvarende Indtægt af deres Arbeider. Naar der er indvendt mod den frie Afholdelse af Foredrag, at Justitien ikke saa godt kan controllere deres Indhold som det trykte Ord, da kan denne Indvending ei engang anføres mod Oplæsningen af trykte og udgivne Skrifter; thi har Justitsministeriet ikke lagt Sag an mod Forfatteren for Udgivelsen af et Skrift, kan der jo heller ikke være Tale om at lægge Sag an mod ham for Oplæsningen deraf.

Jeg annoncerede da i „Berlingske Tidende" for i Tirsdags Følgende:

„For at imødekomme Manges Opfordringer, og for at gjøre mine udgivne Skrifter bekjendte i en videre Kreds, agter jeg iaften Kl. 8½ i Salonen store Helliggeiststræde 13, at aabne en Række Forelæsninger, bestaaende af udvalgte Stykker af mine udgivne æsthetiske, religieuse, geographiske, politiske, nationaløconomiske og polemiske Skrifter."

Og i nogle andre Blade bekjendtgjorde jeg Indholdet af den første Oplæsning, nemlig:

„1) **Jordens Befolkning og Religioner** (af „Universalgeographi", pp. 27, 361, 365).

„2) **Hvorledes kan Arbeider- og Middelstanden forbedre sin Stilling i aandelig, materiel og politisk Henseende?** (af „Fem folkelige Foredrag" p. 71 ff.)

„3) **Arentzens første ulykkelige Kjærlighed** (af „Danmark" Nr. 5, 1859, Sp. 59 ff.).

Adgangskort a 8 Sk. faaes paa „Folkelige Foredrags" Contoir, Løvstræde 12, 2den Sal, og ved Indgangen, som aabnes Kl. 7½."

Samme Dags Eftermiddag sendte Politichefen mig følgende skriftlige Forbud mod Forelæsningen af de ovennævnte Stykker af mine egne Skrifter:

„At Afholdelsen af W. J. Karups til i Aften averterede „1ste Forelæsning" ikke maa finde Sted i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 7de Januar d. A., bekjendtgjøres herved for alle Vedkommende til Efterretning og Efterlevelse."

Kjøbenhavns Politikammer d. 3die Martz 1863.
Bræstrup."

Hr. Politichefen sendte om Aftenen en Mængde Politibetjente hen i Localet, forat forebygge Oplæsningen, og for at forhindre mig fra at tale til det af ham for tredie Gang narrede Publicum, lod han Politipatrouiller i flere Timer drage omkring

der har meldt det til min Fader. Lev vel, stakkels Alma! Glem din troløse Elsker, glem hans vanærende Forbrydelse!

Sophus."

Den gamle Moder, der havde hørt det sørgelige Brevs Indhold, medens hede Taarer trillede ned ad hendes Kinder, faldt Julie om Halsen og udgræd sin Smerte ved hendes Barm. Julie var ogsaa bedrøvet, men beholdt dog hele sin Fatning.

— „Det gjør mig smerteligt ondt for Alma," sagde hun, idet hun klappede sin Moder paa Kinden; „men det er dog godt, at Blændværket er løst saa snart. Jeg har aldrig havt nogen Tillid til Sophus. Han forekom mig altfor lapset til nogensinde at blive en honnet Mand. Lader os ikke være bedrøvede over ham og hans Skjæbne. Men lader os takke Gud, fordi han ikke har tilladt, at Alma blev styrtet i Elendighed og Skjændsel af den Usling!"

Moderen fattede sig og tørrede sine vaade Øine, medens Julie trøstede sin Søster, der nu atter var kommen til sig selv, men var maalløs af Sorg og Fortrydelse.

Fru Wille tog Brevet og forlod Værelset. Hun gik op ad Trappen og bankede paa hos Emilius Frank.

Denne aabnede sin Dør og bad hende venligt om at træde indenfor.

Emilius Frank var en ung Mand paa fireogtyve Aar, men saae snarere ud til at være oppe i Trediverne. Han var temmeligt høi, men vel proportioneret og af et imponerende Ydre. Hans yppige mørke Haar var frit opstrøget fra hans høie hvide Pande, og under de fyldige Bryn funklede hans alvorlige, tankefulde blaa Øine med en sjælden rolig Glands. Hans Ansigtsformer vare regelmæssige og hans Træk meget fine, næsten qvindelige. Om sin blottede Hals bar han en bred, hvid Krave, ombunden med et langt blaat Silketørklæde. Han var sædvanligt iført en sort

spillede et ironisk Smiil. Hun stod aldrig op før Klokken tolv, og naar hun ikke skulde i Besøg eller i Boutikerne, pleiede hun at henkaste sig paa Sophaen i Dagligstuen med en Roman i Haanden, og saaledes forblev hun lige til Middagsmaden stod paa Bordet. Den megen Romanlæsning havde forstruet hende, udviklet hendes Phantasi paa hendes Dommekrafts Bekostning, gjort hende indbildsk af sin formeentlige Dannelse og uskikket til at opfylde en sand Qvindes Bestemmelse. Hun elskede „Vandposten", hvis flittigste Læser hun var, og medens hun ellers altid ansaae sin egen Mening for den rette, saa havde hun dog i den Grad Autoritetstro paa „Vandposten", at hun troede hvert et Ord, som stod deri, medens hun tvivlede stærkt om Rigtigheden af Bibelens Ord. Hun spillede Fortepiano med Routine og ikke uden Talent og Smag; men hun bortødslede megen Tid paa at indstudere og indøve intetsigende Musiknumere; thi hun sværmede for Theatret og for dets moderne Vaudeviller, og alle Digteren Snalles Coupletter og Viser, der vare versificeret Vrøvl til Lirekassemusik, vilde hun synge og spille fra Bladet. Hun havde lært at dandse af Hovedstadens første Dandsemester og deeltog med sand Iver og uegennyttig Opoffrelse i ethvert af Stadens „anstændige" Baller og Maskerader. Paa et af disse Baller i November havde hun stiftet Bekjendtskab med Student Sophus Bærme, der var en Søn af Politidirecteuren, og som Dagen efter Ballet havde friet til hende og faaet hendes Jaord. Den gamle Fru Wille, der havde forkjælet sin yngste Datter og af utilgivelig Svaghed forsømt hendes virkelige Opdragelse, var usigelig lykkelig over, at hendes høitelskede Alma skulde giftes med en fornem og ansect Mands Søn, og hendes Conversation driede sig næsten ene om dette herlige Thema.

i Helliggeiststræde og de tilstødende Gader (!!!). Paa Politikammeret havde den ængstelige Chef samlet hele den øvrige Politistyrke forat være beredt paa det Værste (!!!).

Naar man nu erindrer, at der i Justitsministeriets af Hr. Bræstrup paaberaabte Skrivelse af 7de Januar d. A. ikke staaer et eneste Ord om, at jeg eller nogen anden Forfatter ikke maa forelæse vore Skrifter for Publicum uden speciel indhentet Tilladelse af Regjeringen, saa veed man isandhed ikke, hvorledes det staaer til i Hr. Confr. Bræstrups øverste Etage. Thi at Hr. Politichefen ligefrem gaaer ud paa gemeen Chicane, vil jeg ikke antage. Men der bliver da rigtignok kun det Spørgsmaal tilbage: „gaaer Hr. Conferentsraad Bræstrup i Barndommen?" hvad jeg overlader Publicum, efter hans her fremførte Adfærd, selv at besvare.

Critisk Belysning

af „Normaludkast for Sygekasser".

Forinden vi critisere dette Udkast, maa det være os tilladt at gjøre en Bemærkning om den Commission, der har udarbeidet samme. Det har i høi Grad forundret os, at den høitærede Indenrigsminister har overdraget et saa vigtigt Hverv som Udarbeidelsen af et Normaludkast for Sygekasser, til Mænd, der ikke kjende Noget til Forsikkringsvæsenet.

Hr. Linnemann er en meget honnet Mand, der beklæder et vigtigt communalt Embede, og som saadan har han vistnok Indsigt i communale Anliggender; Hr. Borgermester Larsen er en god Jurist og har megen Indsigt i politiske og borgerlige Forhold; Hr. Brandes forstaaer sig paa Sygdomme og interesserer sig for Arbeiderstanden; Hr. Rimestad er en begavet Taler og ansees af mange Folk for en duelig Geograph og Historiker, hvad vi idag gjerne ville lade gjælde; de andre tre Medlemmer af Commissionen ere skikkelige Borgere. Tout voilà! Men ingen af dem er Forsikkringsmand, og deres Normaludkast viser det tilfulde.

Det fremgaaer af Commissionsudkastets Indledning, at de Herrer ikke have studeret Sygeforsikkringens Technik, og at de ikke have det fornødne Kjendskab til Sygestatistiken. Det hedder saaledes: at man haaber, at Ministeriet vil foranledige de indsendte Schemaers Bearbeidelse i det statistiske Bureau, og derpaa vil lade aarligt udgaae en samlet Beretning om disse Foreninger, saa at man ved at sammenholde deres Resultater med deres Indretning kan vinde Erfaring med Hensyn til den videre Udvikling af den hele Institution.

Hr. Rimestad, der uden at kjende Noget til Forsikkringsvæsen, blandt Commissionens Medlemmer har ageret primus inter pares, giver sig iværd med at studere de franske og belgiske Sygekasser, men glemmer ganske, at det netop er i England, at Haandværker-Sygeforsikkringen er udbredt og udviklet, ja har naaet en større Udbredelse end selve Livsforsikkringen, hvad der i et Land som England vil sige Meget. Vilde Hr. Rimestad derfor have forskaffet sig selv og Andre et klart og brugbart Kjendskab til Sygeforsikkringen for Arbeiderstanden, da burde han have øst af engelske Kilder og ikke af franske eller belgiske.

Naar Commissionen, med Hensyn til Aldersforholdene, yttrer, at man hidtil hos os næsten ganske har ladet ude af Betragtning, „at jo ældre et Medlem er, desto større er Sandsynligheden af hans Sygelighed," da er dette fuldkommen rigtigt. Men i Arrangementet af Aldersforholdene har Commissionen ikke opstillet en Præmiescala efter hvert Leveaar, hvorimod man kun har grupperet Interessenterne fra 18—45 Aars Alderen i 5 Afdelinger. Paa denne Maade er der ikke ganske, men kun tildeels raadet Bod paa det Onde, som man vilde bekæmpe. Efter den af Commissionen opstillede Tabel skal saaledes en Mand, der indtræder i Sygekassen i sit 25de Aar, betale samme Præmie som den, der indtræder i sit 29de Aar. Nu er det vel sandt, at Ugepræmien er saa lav, at der ikke er mere end 2 Skillings Forskjel fra den ene Afdeling til den anden; men Maanedspræmien har dog en Differents af circa 8 Skilling, og Aarspræmien af 1 Rd. 8 Sk. For den Fattige eller Ubemidlede er denne Differents ingenlunde ubetydelig. En saadan Præmietarif kan let forlede Folk til at udsætte Forsikkringen fra det ene Aar til det andet, da der i Løbet af 5 Aar ingen Præmieforhøielse finder Sted.

At Commissionen ikke vil have optaget Interessenter, der ere over 45 Aar, finde vi upractisk. Alle virkelige Forsikkringsinstituter gaae langt høiere op; og vi see ikke nogensomhelst Grund til ikke at gjøre det. Ugepræmien kunde for de høiere Aldersclasser godt stige indtil 24 à 32 Sk. Desuden er det en Kjendsgjerning, at en Mængde Mennesker først i en senere Alder tænke paa Forsikkring, og disse mange „Eftersnolere" vil Commissionen altsaa udelukke fra Forsikkringens Gode?

Den Understøttelse, som Commissionen troer, at Sygekasserne kunne yde Interessenterne, er vistnok meget respectabel, om end ikke tilstrækkelig. Men Spørgsmaalet er, om denne Understøttelse i det Hele taget staaer i det rette Forhold til Præmiesatserne. Lader os engang see lidt nærmere til. For en Aarspræmie af 6 Rd. 3 Mk. kan en Mand paa 30 Aar i Sygdomstilfælde ordentligviis erholde 13 Ugers Sygepleie i Hospitalet og 1 Rd. om Ugen, hvad der, naar Hospitalspleien anslaaes til 2 Rd. ugentlig, er en Sum = 39 Rdl.

At disse Betingelser ingenlunde ere favorable for den Ubemidlede, sees let deraf, at f. Ex. det Frankfurter Selskab „Providentia" for en Aarspræmie = 2 Rd. 3 Mk. sikkrer en 30aarig Person 52 Rd. paa eet Aar, i Tilfælde af en saa langvarig eventuel Sygdom eller Erhvervsudygtighed. Nu er det vel sandt, at Commissionen i Tilfælde af Patientens Dødsfald udbetaler hans Efterladte til Begravelseshjælp 30 Rd.; men denne Fordeel er dog ikke saa stor, at den i nogen Maade kan hæve Differentsen. I Nordisk Begravelsesselskab kan vedkommende Arbeider i en Alder af 30 Aar sikkre sine Efterladte en Begravelseshjælp = 50 Rd., imod en Aarspræmie af 1 Rd. 3 Mk. Lægges denne Præmie til Sygepræmien i „Providentia", udkommer en samlet Aarspræmie = 4 Rd.

Forholdet stiller sig ifølge heraf saaledes:

For en aarlig Præmie af 4 Rd. kan en Arbeider paa 30 Aar i bestaaende Selskaber sikkre sig 52 Rd. Sygeunderstøttelse i eet Aar, og i Tilfælde af Dødsfald 50 Rd.; ialt 102 Rd.

For en aarlig Præmie af 6 Rd. 3 Mk. kan en Arbeider paa 30 Aar, ifølge Commissionens Normaludkast, ordentligviis sikkre sig 39 Rd. Sygeunderstøttelse i eet Aar, og i Tilfælde af Dødsfald 30 Rd.; ialt 69 Rd.

See vi nu hen til Commissionens Yttringer angaaende Bestyrelsesomkostninger og Foreningernes Størrelse, da kunne vi ikke andet end forundre os meget over den Naivetet, som derved lægges for Dagen. Commissionen mener nemlig, at Sygekasserne kunne bestyres af saakaldte „Æresmedlemmer" uden Vederlag. At der til Ledelsen af slige Institutter, hvis de skulle trives, høre Fagmænd, og at disse ikke findes i enhver Commune, dette er Noget, som Commissionen slet ikke har tænkt paa. Men dens Bestyrelsesidee er nøie beslægtet med Organisationsideen. Medens alle sagkyndige Forsikkringsmænd ere enige om, at en Forening bør have en saa vidt Horizont som muligt, for at kunne trives og yde Interessenterne de største Fordele paa de billigste Betingelser, mener Commissionen, „at en Sygekasses Medlemsantal ikke bør være større, end at Medlemmer, Bestyrelse og især Lægen let kunne finde hverandre." Hvorledes dette skal forstaaes, sees deraf, at Commissionen ansætter Maximum af Interessentantallet i en Kjøbstad til 6 à 800; men Grændsen for Minimum ansætter Commissionen til 80 à 100 Medlemmer (risum teneatis!). Den, der aldrig har tænkt over Forsikkringsvæsen, maa kunne indsee, at et Forsikkringsselskab med 80 à 100 Medlemmer ikke kan bestaae, selv om Bestyrelsen koster Intet og Administrationslocalet Intet. Thi man er da ikke saa barnlig, at man antager, at Æresmedlemmerne tillige ville paatage sig gratis at opkræve Præmierne, og at Vorherre vil befrie de smaa Foreningers Medlemmer fra den almindelige Sygelighed!

Commissionens hele Normaludkast viser, at den har savnet Fagmænd; thi havde den kun talt en eneste Saadan i sin Midte, vilde og kunde Yttringer, som de ovenfor citerede, aldrig have faaet Plads i „Normaludkastet".

Vil Hs. Excellence Indenrigsministeren fremme Sygeforsikkringen blandt de arbeidende Classer i Danmark, da bør han understøtte og opmuntre til Dannelsen af en almindelig dansk Sygeforsikkringsanstalt som den, der under Benævnelsen „Austria" blev oprettet i Østerrig i Aaret 1860. Denne Anstalt, hvis Organisation og Virksomhed vi i „Skandinavisk Forsikkringstidende" skulle gjøre Publicum nærmere bekjendt med, har i faa Aar stærkt modarbeidet de mange Laugs- og Vinkel-Sygekasser, som Østerrig tæller, og ved sine yderst lave Præmier og sine fortrinlige Forsikkringscombinationer afgivet et Mønster for en almindelig Sygekasse for Folket.

Kjøbenhavn. — G. S. Wibes Bogtrykkeri.

Paa samme Tid, da Calle havde Audients hos Hertugen, skulde der være Bal hos Oberst Didrichsens. Student Bærme og hans Forlovede vare inviterede af dem. Julie var netop iværd med at stryge Almas hvide Balkjole, da det ringede stærkt. Hun aabnede Døren og modtog af et Postbud et Brev til Alma. Hun kjendte strax Sophus' Haandskrift og ilede ind i Dagligstuen, hvor Alma laae paa Sophaen og disputerede med sin Moder om Haarpynten.

— „O det er Brev fra Sophus!" raabte Alma henrykt, forinden Julie havde sagt et Ord, og greb begjærligt efter Brevet, hvis Convolut hun kysede. „Det er vistnok om det lila Silketøi, som han igaar lovede mig til en Kjole", vedblev hun, medens hun brød Brevets røde Segl med Bærmes paatrykte Familievaaben, der forestillede en knyttet Haand med et Kosie.

— „Han er en vakker Fyr, min søde Alma", sagde Fru Wille, „han har Dig bestandigt i sine Tanker; han overøser Dig jo formeligt med Foræringer. Der spørges ikke om, hvad det koster; og det skal Alt være af det bedste og kostbareste, hvad han forærer Dig. Hvilken Rigdom den Familie har!"

Hun havde neppe sagt disse Ord, før Alma, der havde læst Brevet, udstødte et høit Skrig, idet hun tabte Brevet paa Gulvet og sank bevidstløs og bleeg som et Liig tilbage paa Sophaen.

— „Men hvad er der iveien, mit Barn!" raabte Moderen og ilede hen til sin Datter.

— „O hvad feiler dog Alma!" udbrød Julie, der havde forladt Værelset forat passe sin Strygning, men som ved Almas Skrig bestyrtet vendte tilbage og nu tilligemed Moderen bøiede sig over den stakkels besvimede Pige.

— „Han har vist slaaet op med hende," hviskede Julie til Moderen.

— „Det er umuligt, min kjære Pige," svarede Moderen og bestænkede Almas Ansigt med Eau de Cologne, „han var jo her igaarmiddags og viste hende saamegen Opmærksomhed.

— „Det er godt nok, kjære Moder," sagde Julie; „men i vore Dage forlove Herrerne sig den ene Dag og slaae op den anden Dag. Hvor er Brevet? Det vil opklare Sagen!"

Moderen tog Brevet op fra Gulvet og gav Julie det.

— „Læs Du det, mit Barn," sagde hun, „jeg har ikke mine Briller ved Haanden."

Julie læste med skjælvende Stemme:

Hotel Inferno, d. 20. Decbr. 18**, Kl. 12½ Middag.

Til Alma!

Naar Du modtager disse Linier, er jeg ikke mere. Jeg staaer i Begreb med at gjøre Ende paa min Fortvivlelse; jeg vil ikke overleve min egen og min Families Skjændsel. Jeg vil tilstaae Dig Alt! Da jeg for fjorten Dage siden første Gang saae Dandserinden Lascivia de Voluptas i Nymphetheatret, blev jeg saa forelsket i hende, at jeg kun vilde leve og døe for hende. Forat skjule denne Kjærlighed for min Familie, vedblev jeg flittigt at besøge Dig, uagtet Du i mit Hjerte var fordunklet af Madam Lascivias mageløse, fortryllende Skjønhedsglands. Forat være i hendes Nærhed, og ikke, som jeg indbildte Dig, forat være nærmere ved Universitetet, flyttede jeg fra Victoriahotellet til Inferno. Ikke fordi jeg var syg, som jeg tilskrev Dig, men fordi jeg skulde være med at trække Madam Lascivias Vogn fra Theatret og herhen til Hotellet, kom jeg ikke til Dig iforgaarsaftes. Og forat vinde hendes Gunst, forat skaffe Penge til de Gaver, hvormed jeg har overøst hende, har jeg udstedt falske Vexler. Mit Bedrageri er opdaget af Politiassistent Klink,

Under Absolutismen 1843:
Maa trykkes.
C. Reiersen.

Under Friheden 1863:
Maa ikke siges.
C. Bræstrup.

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed,

af

W. J. Karup,

der af Hr. Politidirecteur Bræstrup er forbudt at tale offentligt og privat.

Motto: „Det skal siges, saa være det da sagt." S. Kierkegaard.

Nr. 7. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 15. Marts.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863.**

Om Kjærlighed og Jalousi.

Et folkeligt Foredrag for gifte og ugifte Damer og Herrer.

Mine høitærede Tilhørere! Den Gjenstand, hvorom jeg iaften skal tale for Dem, spiller en vigtig Rolle i Historien, i Menneskeslægtens som i det enkelte Menneskes Liv. Og det Ord, hvormed hiin Gjenstand benævnes, har blandt Sprogets mange Tusinde Ord den sødeste Klang, den meest omfangsrige Betydning og den mangfoldigste Anvendelse. Thi Kjærlighed er i Livets store Bygning det Cememt, der sammenknytter Steen med Steen, og som baade giver Livet Fasthed og Skjønhed.

Naar Barnet fra Buggen udstrækker sine spæde Arme mod sin Moder, hvad er det da for en Følelse, der allerede bevæger dets lille Hjerte? Det er Kjærlighed — barnlig Kjærlighed.

Naar Ynglingen og den unge Pige gjerne give Afkald paa næsten alle Livets Goder, ja selv sønderbryde de kjære Baand, der binde dem til Fader og Moder, blot forat kunne aande i hinandens Nærhed, forat kunne dele hinandens Glæder og Sorger og være ligesom to sammenvoxede Sjæle med een Tanke; da ere deres Hjerter gjennembruste af Kjærlighed — elskovsfuld Kjærlighed.

Naar den unge Mand forlader sin Arne, sin Kone og sine Børn, løsriver sig fra det Dyrebareste, han eier, forat gaae Fjendens Bajonetter og Kugleregn imøde, forat offre sit Liv for Fædrelandets hellige Sag; og gjør det uden Suk og Taarer, ja endog med freidigt Mod og munter Sang; — hvad er det da for en mægtig Følelse, der giver ham Kraft til at offre næsten Alt? Det er Kjærlighed — Fædrelandskjærlighed.

Naar Moderen uafbrudt pleier sit syge Barn, vaager Dag og Nat over det, og vaager, uden at Søvnen tør nærme sig hende; eller, naar hun i sin Armod negter at mætte sig selv forat kunne mætte sine ulykkelige, nødlidende Børn; — hvad er det da for en Følelse, der er saa stærk, at den besejrer Søvn og Hunger og saaledes gjør Naturen selv dens Ret stridig? Det er atter Kjærlighed — Moderkjærlighed.

Naar Manden rastløs arbeider fra den aarle Morgen til den sildige Aften; men ikke blot forat lægge Penge op; nei, meget mere forat kunne hjælpe forladte Enker og faderløse Børn, forat lindre Andres Nød eller forat berede Andre Lykke og Glæde, da er det Kjærlighed, som besjæler ham — Menneskekjærlighed.

Naar Mennesket i enhver Alder og under alle Forhold henvender Sind og Tanke mod det Evige, fuld af Hengivenhed og Taknemmelighed til det usynlige almægtige og algode Væsen, der har frembragt det og hele Verden, da er det opfyldt af Kjærlighed, den høieste og reneste af alle Følelser — hellig Kjærlighed.

Men det er hverken om Kjærlighed i Almindelighed eller om alle de forskjellige Slags Kjærlighed, hvorom jeg iaften skal tale for Dem. Et saadant Thema vilde isandhed være altfor omfangsrigt til at behandles i et eneste Foredrag; en udtømmende Behandling deraf vilde optage et meget volumineust Værk. Jeg vil indskrænke mig til at tale om det Slags Kjærlighed, der besjælede Digteren, da han sang:

„Jeg savner Noget, — skal jeg Navnet sige? —
Det er just ikke af et sjældent Slags; —
Jeg savner, ja — en lille bitte Pige, —
Ak, Herre Gud, nu leer De ad mig strax.
Tør jeg da aldrig elske, aldrig sværme?
Hvad, er jeg ikke gammel nok dertil?
Gud veed, jeg vil jo ingen Sjæl fornærme,
Nei, — holde af, det er jo det jeg vil."

Min Opgave er altsaa, at gjøre Dem bekjendt med det Slags Kjærlighed, som vi i vort Modersmaal betegne ved Ordet Elskov, Kjærlighed mellem Mand og Qvinde.

„Men," indvende flere af mine Tilhørere, „den kjende vi allerede!" Det er meget muligt, mine Herrer, ja, det er endogsaa høist sandsynligt, at De kjende den practisk langt bedre end jeg. Jeg tvivler ingenlunde om, at der blandt min talrige Tilhørerkreds findes Flere, der sætte deres hele Ære i at være en Don Juan, selv om det blot var en miniature. Men dette er ingenlunde nogen Grund for Dem til ikke at høre mit Foredrag om Kjærlighed. Tværtimod, De har større Grund til at høre mig, end hele mit øvrige Publicum; thi jeg vil foredrage Kjærlighedens Theori, forklare Kjærlighedens Væsen, vise, hvor-

medens han, hvad alle fornuftige Folk vide, var altfor oplyst et Hoved til at have Religion og kun hærjede Europa, forat realisere den franske Revolutions Maal: Menneskenes Frihed og Lighed. Hovedfeilen ved dette elendige Makværk er, at Forfatteren stadigt lader sin Helt tale i et høitravende Sprog fuldt af en Mængde overflødige Billeder; istedetfor at lade ham tale ligesom andre Dødelige pleie at tale. Stykket mangler dramatisk Effect, med Undtagelse af Slaget ved Waterloo der er ret effectfuldt. Opførelsen paa det kongelige Theater var fra de Spillendes Side fortrinlig; Hr. Høe gav en mesterlig Fremstilling af Napoleon, forsaavidt det var ham muligt at bringe noget Godt ud af de forskruede Repliker og den hele forvirrede Stiil. Frøken Havre, som vi saa ofte have havt Leilighed til at beundre, var yderst elskværdig som Josephine; man maatte virkeligen forbauses over, at hun var istand til at lægge saamegen Natur og Sandhed i de hule Phraser, som Forfatteren havde lagt hende i Munden. Stykket blev, som man kunde vente, ved Tæppets Fald modtaget med Kulde og Mishag. Ikkun nogle Spidsborgere af det Slags, der ikke forstaaer at omgaaes med Blæk og Pen, vare saa borneerte at give deres stupide Bifald tilkjende ved Klap. Den intelligente Deel at Publicum hyssede, og de, som repræsenterede den æsthetiske Critik, brød ud i en stærk og vedholdende Piben. Theaterdirectionen har paa Grund heraf lagt Stykket paa Hylden, og, som vi haabe, for bestandigt. Vi skulle ikke spilde flere Ord paa Hr. Frank og hans Poesi, men kun udtale vor Beklagelse over, at han ikke er optraadt med sin Poesi for nogle Tusinde Aar siden, da han sikkert vilde have vundet Samtidens Paaskjønnelse."

Frank havde læst denne Artikel høit, uden tilsyneladende at lade sig afficere af den Ondskab, som gik igjennem den. Forsamlingen udstødte flere Gange under Læsningen en Latter,

O, han er endnu ilive!" udbrød Moderen, da Sophus dreiede Nøglen om i Dørlaasen. Neppe var denne aabnet, før Politidirecteuren og de to Damer ilede ind i Værelset.

Sophus var traadt tilbage i samme, hvor Skyggen af Vinduesgardinet skjulte hans skamfulde Ansigt. Hans Moder og Bedstemoder ilede ham imøde med aabne Arme og greb hans Hænder, medens de med Taarer kun formaaede at stamme de ømt bebreidende Ord:

— „Sophus, hvad har Du gjort!"

Politidirecteuren var en Mand paa tredsindstyve Aar, af Middelhøide, men noget sammenbøiet og af et sygeligt Udseende. Hans gulvisne Ansigt var i dette Øieblik oplivet af en hektisk Rødme og viste en krampagtig Bevægelse. Som en Rasende foer han hen mod Sophus, rettede sig og kastede et Blik, fuldt af Harme og Skamfuldhed, paa sin forbryderske Søn.

— „Du har forspildt din Ære, skjændet mit Navn og gjort Dig selv og os Andre ulykkelige," fremstammede den opbragte Fader. „Jeg har svoret den Eed, at straffe Forbryderne uden Persons Anseelse og at dømme Enhver efter Lovens strenge Bud. Hvorfor kom Du ikke til mig og bad om Penge, istedetfor at begaae et nedrigt Bedrageri? Jeg vilde hellere have pantsat, ja solgt Alt, hvad jeg eier, forat skaffe Dig Penge, end opleve denne Skjændsel, at Du, der var min Søn, — jeg er ikke mere din Fader! — at Du skulde begaae en saa skammelig Forbrydelse! Tro ikke, at jeg er kommen forat tilgive Dig din Brøde! Jeg kan ikke skjule den. Man veed det allerede i Byen; Assistent Klink veed det, og den Aagerkarl, som Du har bedraget, vil ikke skjule din Skjændsel! Du har sønderrevet mit Hjerte, din elendige Usling! Du har brændemærket mit Navn! Ha, jeg kunde knuse Dig her for mine Fødder!"

ledes den opstaaer og udvikler sig og tilsidst forvilder sig som Jalousi, og endelig vil jeg angive det Middel, hvorved Kjærligheden bevares eller fornyes; — men alt dette Theoretiske maa absolut interessere de Herrer Practikere, hvad enten det nu er, fordi de deraf kunne lære Noget, opfriske det Lærte eller anstille en Prøve, hvorvidt min Theori passer til deres Praxis.

I.

Førend jeg gaaer ind paa mit Themas Løsning, maa jeg gjøre Dem opmærksom paa den Dobbelthed og Tohed, der som Modsætning gjør sig gjældende hos alle Mennesker, forsaavidt de ere følende Væsener. Der gaaer igjennem det menneskelige Følelsesliv en dobbelt modsat Strømning: Egoisme og Sympathi. Egoismen eller Egenkjærligheden er det Selviske, det, der rører sig i os ene af Hensyn til os selv; den er en Bevægethed i os for Noget, ene og alene for vor egen Skyld. Sympathien er det, der rører sig i os ene af Hensyn til Andre; en Bevægethed i os for Noget, ene og alene for dettes Skyld; en Hengivelse i, med og for Noget, der er udenfor os. Disse to modsatte Strømninger have vexelviis Herredømmet i os; de ere begge tilstede og gjøre sig gjældende i al menneskelig Følelse; men dog kun saaledes, at snart den ene, snart den anden af dem er fremherskende.

I Kjærligheden staaer saaledes Sympathien i Forgrunden, medens Egoismen er trængt tilbage; og den sande Kjærlighed er saa betinget af dette Forhold, at den forholdsviis aftager, eftersom Egoismen tiltager, hvad jeg i Slutningen af mit Foredrag faaer Leilighed til at vise Dem.

Kjærlighed mellem Mand og Qvinde er nemlig den Hengivelse, hvormed et Menneske gaaer op i og knytter sig til et andet Menneske af forskjelligt Kjøn, ikke for sig egen Skyld, men for dettes Skyld; saaledes, at ikke det elskende Menneske, men det Væsen, der er Gjenstanden for hans Kjærlighed, er det Middelpunct, hvorom hele hans Digten og Stræben dreier sig.

Dette vil blive Dem indlysende, naar jeg i det Følgende viser Dem, hvorledes Kjærligheden opstaaer, hvorledes den udvikler sig, og hvilket Indhold den har paa sine forskjellige Udviklingstrin.

II.

De fleste Mennesker troe, at Kjærligheden begynder med Hjertet. Dette er en Feiltagelse; thi den begynder med Øiet.

Jeg seer en Pige, seer hende ikke blot i hendes ydre Omrids, i hendes Udvorteshed, som en Statue eller et Portrait: men tillige som et aandeligt Væsen med baade physiske og moralske Egenskaber og Fortrin, der fyldestgjøre mine Fordringer eller, som det hedder, svare til mit Ideal. Dette vil med andre Ord sige, at hun svarer til det Billede, den Forestilling, som jeg iforveien har om en elskværdig Pige, saaledes som Digteren synger:

„Jeg elsker, o Maler, jeg elsker en Pige,
Lig hende, der laae i min drømmende Sjæl."

Denne Beskuelse af hende, som er Kjærlighedens første Trin, vækker hos mig et Velbehag, der har sin Grund deri, at jeg finder, at hun svarer til mit Ideal; og netop denne Omstændighed vækker og nærer min Beundring og Agtelse for hende.

Af hvad jeg har sagt Dem om Kjærligheden, vil det være Dem indlysende, at der til at bestige Elskovsstigens første Trappetrin hører Øine og Dømmekraft; Øine forat blive Hende vaer, og Dømmekraft forat afgjøre, hvorvidt Hun ganske svarer til Idealet. Men faaer Elskeren rigtigt Øinene op, og faaer han Leilighed til at anstille en critisk Sammenligning mellem hende og sit Ideal, da kommer han ikke sjældent til til det Resultat, at han er gaaet feil, og i en Fart er han nede af den farlige Elskovsstige. Til dette Slags Præliminairelskere henhøre de mange Bal- og Theaterforlibte, der om Aftenen finde „Frøkenen" henrivende deilig, men allerede den følgende Dag, efterat de have udspeidet, at „Frøkenen" er Nullekjælderjomfru og har et kunstigt Tandsystem, finde hende ei engang passabel.

Har Elskeren derimod brugt sine Øine og sin Dømmekraft saa vel, at han ikke har skuffet sig med Hensyn til den Elskede, da gjør han det andet Skridt paa Kjærlighedens Vei. De fleste af mine Tilhørere troe sikkert, at dette Skridt er et Skridt til den Elskede; men dette er atter en Feiltagelse. Det andet Trin paa Kjærlighedens Stige er nemlig Fjernelsen fra den Elskede.

I Elskerens Øine stiger den Elskede mere og mere; hendes Fortrin sees igjennem Henrykkelsens Forstørrelsesglas og i Forelskelsens straalende Lys. Ingen er da saa skjøn og saa fuldkommen som hun.

Men netop i denne den Elskedes Ophøielse ligger Fjernelsen fra Elskeren. Hun er i hans Øine hævet saa høit, at Han staaer dybt under Hende. Han føler Afstanden imellem dem og sin egen Ringhed og Uværdighed til at blive bemærket af Hende. Elskeren er paa dette andet Trappetrin af Elskovsstigen i en Sindstilstand, der er skildret træffende af Ingemann, naar han synger:

„Du, som svøbt i Skjønheds Rosenklæde,
Gaaer i jordisk Dragt, en himmelsk Aand,
Du, hvis Øie straaler hellig Glæde,
Pige, see, mit Liv er i din Haand.
Som en eenlig Lampe svagt det brænder,
Blussende i Nattens Mulm og Slud,
O beskjærm det huldt med dine Hænder,
Eller — sluk det ganske ud."

Han, Elskeren, Manden, der ellers repræsenterer Kraften, han føler sig i den Grad ringe og afmægtig, at han sammenligner sig med et svagt Lampeblus; medens Hun, den Elskede, Qvinden, den svage Skjønne, staaer for ham som en kraftfuld Amazone, hvem han ydmygt beder om at beskjærme sig, da han ellers er aldeles fortabt!

Denne ydmyge Sindsstemning hos Elskeren giver sig gjerne tilkjende ved veemodige Breve og Vers, ved Knæfald for den Elskede og ved underdanige Kys paa hendes mægtige, fortryllende Haand.

„Men," indvender maaskee En eller Anden af mine høitærede Tilhørere, „jeg har baade friet, været forlovet og er gift, og dog har jeg aldrig følt mig som et „„Lampeblus"" eller en lignende Ubetydelighed ligeoverfor min Kjæreste; heller ikke har jeg mærket noget til, at vi bleve fjernede; tværtimod, fra det Øieblik, da jeg havde faaet „et godt Øie" til hende, nærmede jeg mig hende mere og mere."

Hertil svarer jeg: at Kjærlighed og Kjærlighed ikke alene ere to Ting, men endog tre. Det første Slags, hvortil jeg især tager Hensyn, er den elskovsfulde Kjærlighed, hvor Manden med begeistringsfuld, sværmerisk Hengivelse fortaber sig i Gjenstanden for sin Kjærlighed; det andet Slags, der nutildags er saare hyppig, er den sandselige Elskov, hvor Manden kun af physisk Instinct eller Drift søger sig en Kjæreste, og hvor han ligesaa godt kan være Kjæreste med Marie som med Sophie eller Emilie; det tredie Slags er endelig „Fornuftgiftermaalets", hvor materielle Hensyn træde istedetfor den elskovsfulde Kjærlighed. Dette sidste Slags kan naturligviis slet ikke her komme i Betragtning. Men hvis mine høitærede Spørgere kun have prøvet det andet Slags, da er det ganske vist, at De ikke have følt Alt, hvad den af sin hele Sjæls Fylde elskende Mand føler paa det andet Trin af Kjærlighedens Stige. Men ligesaa vist er det ogsaa, at De have besteget det, at De, om end kun i en ringe Grad, have følt Deres Elskedes fortryllende Egenskaber og seet i dem Noget, som De følte en stærk Trang til at eftertragte. Men i vor Trang til Noget ligger altid nødvendigviis Følelsen af, at vi ere fjernede fra Det, vi eftertragte, ligesom ogsaa en Følelse af vor Ringhed eller af, at vi ikke ere os selv nok saalænge Det, vi eftertragte, endnu ikke er opnaaet af os. Som en Følge heraf maae De i Deres Elskov ogsaa have følt Fjernelsen fra Deres Elskede og Ringheden eller Ydmygheden ligeoverfor hende.

III.

Kjærligheden vil ikke alene Beskuelse, med Beundring og Agtelse for den Elskede, og Fjernelse, med Følelse af Ydmyghed og egen Ringhed; den vil Forening. Det tredie Trin paa Kjærlighedens Trappestige er derfor Nærmelsens Trin. Elskeren vil ikke længere see sin Elskede staaende høit over sig, nei, han vil see hende ved sin Side, og hans Bestræbelse gaaer derfor nu ud paa at hæve sig op til hende. Denne Bestræbelse er bekjendt nok under Benævnelsen: „at gjøre Hanebeen". Disse „Hanebeen" gaae først ud paa at faae Ydmygheden eller Følelsen af egen Ringhed fjernet, dernæst paa at blive bemærket og opfattet som noget Stort og Fortrinligt, og endelig at komme til at staae paa en fortrolig og familiair Fod med den Elskede.

At Elskeren befinder sig paa det tredie Trin af Kjærlighedens Trappestige viser sig da først derved, at han er mere pyntet end sædvanlig. Hans Vaskerkone har mere at bestille for ham end ellers; hans Skomager kan ikke sye hans Støvler

Han gjorde en heftig Armbevægelse, men sank strax derpaa udmattet og bleg tilbage i en Stol.

Sophus forblev taus og ubevægelig.

Men hans Moder kastede sig paa Knæ foran hans opbragte Fader og bad ham om Tilgivelse for Sophus.

— „Vær ikke saa streng, kjære Bærme," sagde hun med Taarer. „Sophus er jo dog din og min Søn."

— „Tie stille med „min Søn!" raabte Politidirecteuren; „han er en gemeen Forbryder og kan derfor umulig være min Søn."

— „Han har ikke fortjent at være det," vedblev Fru Bærme; „men tilgiv ham hans Letsindighed for denne Gang."

— „Jeg kan ikke, om jeg ogsaa vilde tilgive ham," sagde Bærme, „Loven maa have sin Gang."

— „Men Du har jo tilgivet saamange Andre, der have gjort det samme som Sophus," indvendte hans Moder.

— „Ja, men deres Forbrydelser krænkede ikke mig som den Forbrydelse, han der har begaaet."

— „Vel sandt, kjære Bærme," vedblev hun og kyssede hans skjælvende Haand; men kan Du da negte Sophus den Barmhjertighed, som Du har vist Fremmede?"

— „Ja, netop," sagde Politidirecteuren med tilsyneladende Bestemthed. „At min Søn har begaaet en Forbrydelse er mig en Skjændsel; men hvis jeg lod ham undgaae Straffen, vilde det være en dobbelt Skjændsel for mig."

Hans Kone forblev i sin knælende Stilling og skjulte sine Taarer, idet hun holdt sine Hænder for Ansigtet.

Den gamle Bedstemoder var hidtil forbleven taus, men Synet af den fortvivlede Sophus og hendes bedrøvede Datter rørte hende dybt; hun slap Sophus' Haand og traadte frem mellem ham og hans strenge Fader.

ikke fandt nogen, gik han op i „Lygten", en bekjendt Caffee, for at gjennemløbe Aviserne. Da han traadte ind i det inderste lille Værelse, traf han der endeel af sine Bekjendte, som ved Synet af ham brast i en skingrende Latter.

— „Har Du læst „Vandposten"?" raabte de som med een Stemme.

— „Nei, jeg kommer forat læse den og de andre Blade."

— „Den har idag en glimrende Critik over dit nye Stykke: „Napoleon den Store", sagde en ung Herre med et Flødeskjægsfjæs og Gaasegine.

— „Du bliver udødeliggjort!" raabte en Anden.

— „Han sammenligner Dig med Æschylos," brølte en Tredie.

— „Kom her og læs selv, det vil more Dig," snøvlede en Fjerde.

Frank kastede sin Kappe, tog Avisen og læste:

„Napoleon den Store" og den allernyeste Æschylos. Det vil være vore Læsere i frisk Minde, at vi forrige Aar ved denne Tid leverede en grundig Critik af Hr. Emilius Franks lyriske Digte, i hvilken vi bevise, at hans Digtning er hysterisk, og at han selv er mere dyrisk end lyrisk. Den samme forskruede Stiil og unaturlige Pathos, de samme kjedelige Billeder og Mangel paa Vittighed, som findes i fuldt Overmaal i hans Digtsamling, træffe vi ogsaa i hans Stykke: „Napoleon den Store," som han har kaldt en historisk-dramatisk Digtning, men som vi ville tillade os at benævne: et „hysterisk-vanvittigt Miskmask." Den haabefulde Digter rider ikke Pegasus i et jevnt Trav, men galopperer afsted som om han var Mazeppa. Hans Opfattelse af Napoleon er grundfalsk; han fremstiller ham som en dyb religieus Characteer, der har ladet sig forføre af Ærgjerrighed til at blive en Svøbe for Europa og en afgjort Tyran,

smaa nok; hans Interesse for de nyeste Modejournaler er tiltaget i en forbausende Grad; kort sagt, han giver Cavaleren, den noble Gentleman, den galante Ridder eller vel endog Løven.

Men i sin Bestræbelse forat synes noget Stort og Interessant i den Elskedes Øine gaaer han ofte for vidt, saa at han bliver latterlig. Dette er f. Ex. Tilfælde, naar en forelsket Herre, der ikke før har practiseret i den ædle Ridekunst, blot forat imponere sin Elskede bestiger et leiet, balstyrigt Dyr, der udenfor hendes Vinduer anspores til at gjøre saadanne Cavalcader, at den forskrækkede Rytter pludseligt ligger med Næsen iveiret i Rendestenen. At et saadant Fald tillige er et Fald fra Kjærlighedens Stige, behøver jeg ikke at bevise. At blive beleet som Nar af sin Elskede er akkurat det samme som at faae en Kurv af hende.

Er Elskeren derimod saa heldig at vinde sin Elskedes Agtelse, saa nærmer han sig hende mere og mere, idet han viser hende al mulig Opmærksomhed, samtaler med hende, ledsager hende og søger at vinde hendes Fortrolighed og Forbindtlighed ved Gaver.

Paa det tredie Stadium har saaledes lidt efter lidt dannet sig et Lighedsforhold mellem Ham og Hende. Fjernelsen mellem dem er hævet; Hun er fra sin ideale Høihed steget ned til Ham; og Han er fra sin Ydmygheds Standpunct steget op til hende: de staae som to til hinandens gjensidige Besiddelse lige berettigede Væsener.

(Sluttes i næste Nr).

Illumination

med Fakler, Beegkrandse og Transparent for Trekløveret „Bille-Buchheister-Bogh".

Vi staae da endelig ligeoverfor det nittende Aarhundredes mærkværdigste Lærde. Det er en Slægt, som ganske adskiller sig fra alle andre lærde Slægter, medens den dog tildeels ligner dem alle. Det er en Samling af literaire Sphinxer. Hundehovedet tyder paa deres politiske Viisdom, Dragehalen paa deres Stridslyst og Hævngjerrighed, Løvekloerne paa aandelig Kraft, Flaggermusevingerne paa deres poetiske Flugt, og de fulde, qvindelige Bryster paa den rige Næring, som Folket suger af dem. Disse fabelagtige Skabninger, som Naturforskerne med Rette have kaldt politiske Lygtemænd, Intelligentsens Regimentstambourer og literaire Alchymister, kaldes af den prosaiske Verden — Redacteurer.

For dem, der have en Idee om, hvad Journalistiken bør være, og som veed, hvor vigtig den er, idet den repræsenterer den offentlige almindelige Fornuft ligeoverfor den parlamentariske paa den ene og den diplomatiske paa den anden Side, idet den forsvarer Nationalinteresserne og leder Folkets aandelige Udvikling, uden Eensidighed og Egennytte, — for dem er det isandhed et oplostende Skue, at kaste et Blik paa vor nuværende Dagspresse! See her en Redaction! I Spidsen for samme staaer en Mand, der har offret sig til Aandens høie Tjeneste, og som har erhvervet sig sine Medborgeres Agtelse og Tillid ved sine Aandsproducter. Han er fuldkommen overbeviist om sit Kalds Betydning og om Dagspressens store Hverv; han er en flindig og retskaffen Mand, en afgjort Fjende af al Uretfærdighed; han kjender ingen Persons Ansеelse, og Bestikkelse er ham en Vederstyggelighed; han har kun eet Maal: sit Fædrelands og sine Medborgeres sande Vel. Og nu hans Medarbeidere, de ere Alle begavede og grundige Mænd, hver i sit Fag; paa deres Dom kan Publicum stole med Tryghed; thi de ere Kjendere af de Arbeider, de bedømme. Enhver Misbrug af Magten, enhver Udskeielse i Videnskaben og Konsten vises tilbage med den Ro og Værdighed, der vidner om aandelig Overlegenhed. Alt, hvad der er Godt og Skjønt, finder der Anerkjendelse, og hvad der tegner til at blive det, Opmuntring. — Enhver, der veed, hvor rigt vort Land er paa saadanne Redactioner, kan ikke holde sin Følelse tilbage; han maa smile — og græde!

At der dog ogsaa gives Blade hertillands, som ene skylde den materielle Interesse deres Tilværelse, kan ikke negtes; men disse ere kun yderst faa; thi de fleste Redactioner ere som den ovenfor nævnte, det kan man stole paa. Jeg har kun kjendt et eneste politisk Blad af hint Slags; det gjorde især god Lykke blandt de Handlende, formedelst det gode Papir, hvorpaa det blev trykt. Først udkom det under Titlen: Allernyeste Skillingsnyt, og falbudt af Visekoner og Vagabonder paa Gader og Stæder, havde det god Afsætning. Da Redactionen havde tjent noget ved denne Entreprise og var bleven formuende ligesom enkelte engelske Street-sweepers, fik Bladet en betydelig Udvidelse. Hidtil havde en Philister redigeret det; nu engagerede man dertil en Student, som læste til Examen. Da han endnu ikke var kommen ind i Pubertetsalderen, havde hans Politik og Verdenskundskab en meget snever Horizont, og indskrænkede sig til, hvad han havde lært paa Skolebænken og blandt en halv Snees Russer. Han var af Naturen udrustet med en massiv Driftighed og denne var i Overgangsalderen i en meget stærk Gjæring; den erstattede ofte hans Mangel paa Kundskaber og Erfaring, men var ogsaa til Skyld i, at han brændte Vingerne. Det varede kun to Dage, saa var han en routineret Politikus, en fiin og skarpsindig Critikus og een af de bedste Slagsbrødre i Dagspressen. Hans mange Hanefægtninger skaffede ham Publicum. Hele den studerende Ungdom under Pubertetsalderen var snart bragt i magnetisk Henrykkelse over deres mageløse Kammerat, hvis Overmod voxede i samme Grad som Beundringen tiltog. Det varede kun fjorten Dage, saa var han bleven en saa vældig literair Titan, at han slog et Par ældre Digtere og Lærde ihjel med eet Slag, med Statsmænd spillede han Boldt, og Skuespillere lemlæstede han til Tidsfordriv. Af Privatmænd skar han Næse og Øren, og paa Colleger spyede han Dragespyt. Et Par gode Venner udnævnte han til Universalgenier, og sig selv kaldte han: Troens Saltstotte, Overbeviisningens Gummi-Elasticum og Intelligentsens Skildvagt! Kort sagt, han viste sig som en af Dagspressens første Magikere, endnu bedre end Prof. le Tort! At han, saafremt Gud under ham Liv og Helsen, endnu i mange Aar vil underholde sit Publicum paa det Bedste kan ikke betvivles, saafremt Publicum behager at føde ham. Ophører denne Gunst, da er det ogsaa forbi med hans Præstationer, og han inscriberes da som Lem paa Aandens store „Aimindelighed".

En saadan Redacteur maa mine Læsere ikke dømme altfor strængt; man maa tage hans Ungdom og Hunger i Betragtning. Jeg for min Deel kan slet ikke finde noget demoraliserende i hans Virksomhed. Den Gale vil ikke blive galere ved at læse hans Blad, og den Kloge vil ikke anseе hans Product for Andet, end egvilibristisk-gymnastiske Kraftovelser eller politisk Liniedands, og more sig over det unge Blod og de smidige Lemmer.

Slutteligen kan jeg ikke undlade at tilføie, at jeg har fundet en mærkelig Lighed mellem Redacteurer af sidstnævnte Slags og Hundeslægten. Hines Virksomhed bestaaer næsten udelukkende ligesom disses i at gjøe og bjeffe. Jo mindre de ere, desto mere udholdende ere de i at bruge Munden. Den, som giver dem Huusly og Føde, forsvare de til det Yderste, medens de anfalde alle Andre med deres hæslige Knurren og Bjeffen. Man gjør altid bedst i ikke at indlade sig med dem; ei engang at sparke til dem; det gjør dem kun endnu mere arrige, saa at de gjøe sig hæse. Ved at kaste lidt Føde til dem, kan man ofte saae dem til at holde Mund. Ligesaa kjephøie de ere, naar de gaae løse, ligesaa modløse og forsagte ere de, naar Censor binder dem eller lægger Mundkurv paa dem. Efter Nyheder løbe de snusende ligesom Sporhunden (canis sagax). Ofte holdes de af høie Damer og ligne da Skjødehunden (canis extrarius). Ogsaa ere disse Redacteurer udsatte for Anfald af Galskab, da deres Bid er farligt. Ligesom Hundene pleie at leve mellem ti og tyve Aar, saaledes er det ogsaa med hine, saafremt de franske Romanforfattere ikke lade dem mangle Feuilleton-Føde, der ansees for det bedste Præservativ mod Sygdom og en tidlig Død.

Chinesiske Pistoler.

Fruerne Danner, Hall og Meyer. Der ere Mange, som forundre sig over, at Danmark ikke har store Forfatterinder, saasom Sverrig, Frankrig og England. Efter hvad der er os meddeelt fra sikkre Kilder, have vi dog flere betydelige Forfatterinder, som skrive anonymt eller pseudonymt. Saaledes skal Fru Meyer være Forfatterinde til de bedste Artikler i „Folkebladet"; Fru Hall skal have forfattet de fornemste af Udenrigsministeriets „Noter" til Tydskland; og Fru Danner skal endelig have skrevet de meest udmærkede Hoftaler, som ere holdte i de senere Aar.

Sundhedstilstanden i Kjobenhavn. I Ugen fra den 3die til den 10de Marts er der af epidemiske Sygdomme anmeldt: 34,891 Tilfælde, hvoraf: Alexandrafeber 29,556, Illuminations-

togets Afgang, sad Sophus Bærme vel egviperet i en stor astrachansk Reisepelts i en særskilt Coupee af første Klasse og smøgede en ægte Cubacigar. Han havde et Pas, som hans Fader havde udstedt for ham, og som lød paa Candidat Vagabundus; alle udenlandske Øvrigheder vare i samme anmodede om tjenstligst at lade bemeldte Vagabundus uhindret passere.

Niende Capitel.

I den bekjendte Caffee „Lygten".

Om Eftermiddagen havde Digteren Frank begivet sig til Hovedstaden, ikke fordi han der havde noget egentligt Ærinde, men fordi han vilde forskaffe den bedrøvede Familie, hos hvem han boede, Underretning om den unge Bærmes Tilstand.

Han gik til Hotel Inferno; men da Sophus' Dør var aflaaset og ikke blev aabnet ved hans Banken paa samme, spurgte han sig for hos Portneren. Denne fortalte, at Bærme for et Par Timer siden var kjørt bort med alt sit Tøi. Hans Forældre havde afhentet ham. Der var nok, bemærkede han med et skalkagtigt Smiil, noget Muggent ved den hastige Flytning. Madam Lascivia havde faaet et Krampetilfælde, da hun erfarede, at Fuglen var bortfløien.

Frank, der meget godt vidste, at Politidirecteuren hyldede det bekjendte Mundheld: „De smaa Tyve hænger man, de store lader man løbe", begreb strax, at Sophus fik fri Befordring til Amerika, og bekymrede sig ikke videre om den Sag.

Han gik opad Strømpeskaftet for at opsøge en Omnibus, med hvilken han kunde kjøre hjem; men da han i Øieblikket

— „De vil altsaa ikke tilgive Deres Søn?" sagde den gamle Dame til Politidirecteuren, idet hun betragtede ham med et Blik, hvori der laae en Blanding af Bebreidelse og Foragt. „Har De i Virkeligheden saa lidt Hjerte, at Deres Søns Ulykke og min Datters Taarer ikke formaae at vække en Gnist af Medlidenhed i Deres Bryst?"

— „Men han er er Forbryder," stønnede Politidirecteuren og stirrede paa den gamle Dame, der havde noget Ædelt og Skjønt baade i sin Holdning og i sit ærværdige Udtryk.

— „Han har begaaet en Forbrydelse," svarede hun, „men Skylden derfor falder ikke alene paa ham: det er Frugten af den Opdragelse, som De har givet ham. Nu vil De straffe ham; men hvorfor har De ikke straffet ham, da han som Barn begyndte en Løbebane, som nødvendigviis maatte føre ham i den Ulykke, hvori han nu er styrtet? Erindrer De ikke, at De blev vred paa mig, da jeg for mange Aar siden irettesatte ham, fordi han spottede over den hellige Skrift, i hvilken jeg læste? Erindrer De, at han kun var en Dreng paa fjorten Aar, da han kom hjem i Huset med den afskyeligste Sygdom, og at De slog det hen i Spøg, istedetfor at straffe ham derfor? Erindrer De, at De har givet ham Penge til at deeltage i ethvert Bal og i enhver Maskerade her i Hovedstaden? Og er det ikke Dem selv, som har tilladt Madam Lascivia de Voluptas at optræde paa Nymphetheatret, uagtet hele Verden veed, at hendes Dands ikke er Kunst, men kun Skjøgespil? Og var det ikke Dem, som tillod ham at flytte her ind i Hotellet, at være i den forføriske Dames Nærhed? Det er forat tilfredsstille hendes umættelige Forfængelighed, at Sophus har skrevet falske Vexler. Han har begaaet en Brøde, det er sandt; men De har selv Skyld i denne Brøde. „En Dreng, som overlades til sig selv, bringer sin Moder Skjændsel." De har givet ham en hedensk istedetfor

syge 4896, Casinobalraseri 409, poetisk Alexandracholerine 5, prosaisk dito 25. Forresten optræder Lommetæring hos Mange, samt nogle Tilfælde af den engelske Syge (i Dagbladet).

Fattigvæsenssporgsmaal. En svensk Magister har opfunden en mechanisk Regnemaskine, der skal overgaae alle tobenede Regnemaskiner i Hurtighed og Correcthed. Troer Fattigvæsenets Bestyrelse ikke, at det vilde være hensigtsmæssigt, at opstille den i Revisionscontoiret, forat den kunde udregne, hvormange Aar det vil vare, førinden Fattigvæsenets endelige Regnskab bliver færdigt?

Motiveret Alexandrabegeistring.

„Undertegnede føle en saa stor og oprigtig Glæde over Prindsesse Alexandras Bryllup, at vi nære det Ønske, at Prindsessen havde Bryllup hver Dag."

Flere Lysestøbere. Flere Dampkjøkkenentrepreneurer.

Telegraphdepeche fra Frk Meeldroie i Kjøbenhavn til Frøken Meeldroie i Jylland.

„Min kjære Niece!

Det smerter mig dybt at erfare, hvorledes Politiet forfølger Dig derovre i Jylland. Jeg har det udmærket godt her og finder al mulig Gjæstfrihed hos Kjøbenhavns Bagere og Møllere. Politiet bekymrer sig slet ikke om mig; jeg kan uhindret dræbe ligesaa mange som jeg vil. Geheimeconferentsraaden leve!!

Din hengivne
Frk Meeldroie,
Giftblanderske fra
forrige Høst.

Passende Prædicat for Hr. Bræstrup. Hs. Maj. Kongen har allernaadigst behaget at udnævne Conferentsraad Bræstrup til Geheimeconferentsraad med Prædicat af: „Excellents". Dette Prædicat passer meget godt paa en afskediget Politidirecteur. Thi medens han var i Embedet, havde han som bekjendt absolut Magt og Myndighed til at „exe" Folk; men da han som afskediget Politichef er aldeles lænds paa denne Magt, er han følgeligen „Exelænds".

Ugerevue.

Nu skal det være Islandsk. Fem Herrer, C. Flor, Etatsraad, C. Rosenberg, Dr. phil., S. Grundtvig, Premierlieutenant, F. Dyrlund, Stud. phil. og K. J. Lyngby, Cand. phil., have indgivet et Andragende til Cultusministeriet om at faae det islandske Sprog indført som Undervisningsfag ved de lærde Skoler og Seminarierne. Man antager, at Studiet af Islandsk vil styrke den danske Nationalitet og bidrage meget til, at Ungdommen herefter vil skrive bedre dansk Stiil. Vi troe rigtignok, at det Modsatte vil blive Tilfældet, da de Fleste kun ville drive det saa vidt, at de hverken forstaae det ene eller det andet af disse to Sprog tilgavns. Er Danmarks Frelse imidlertid ene at søge i Islandsk, saa ville vi foreslaae at gjøre Herlufsholm og Joenstrup til islandske Mønsterinstituter, det vil sige: Eleverne skulle tale, læse og skrive Islandsk; de tydskgothiske Frakturbogstaver ombyttes med Runer; Eleverne skulle være ijørte islandske Sokker og Uldtrøier; til Formad skulle de nyde islandsk Mos og til Eftermad saltet islandsk Lammekjød. Paa oldnordisk Vis slaae Eleverne, efter endt Maaltid, hverandre i Hovedet med de afgnavede Been istedetfor at sige det tydskladne Ord: „Velbekomme!" Paa denne Maade vil den islandske Literatur, Levemaade og Civilisation snart fortrænge det nuværende Danske, der savner saa meget de oprindelige nordiske Elementer.

Illumination i Helsingør. Efter Forlydende vil Helsingør snart faae en glimrende Illumination. Byens Indvaanere ville formodentlig paa denne Maade tolke deres Glæde over, at Hr. Etatsraad Crone forlader Helsingør.

Polen. Dette ulykkelige Land har nu faaet en egen Regent, idet Insurgentanføreren Langiewicz af Polakkerne er bleven udraabt til Dictator for Polen. Da Polens Selvstændighed saaledes er en »fait accompli« (eller en fuldbyrdet Kjendsgjerning), og denne efter den moderne Folkeret gjælder mere end Alverdens Tractater, saa skulde man troe, at Opstanden virkeligt havde ført til et heldigt Resultat. Men desværre gjælder den moderne Folkeret med sin fait accompli kun ligeoverfor den Svage, som den Stærke udplyndrer; naar den Svage derimod vil gjøre sin Ret gjældende ligeoverfor den Stærke, saa gjælder en fait accompli til Wandsbeck.

Alexandras Skjød i Fare. Ved Indtoget i London opstod en uhyre Trængsel, saa at Prindsesse Alexandras Vogn neppe kunde trænge sig igjennem Folkestimlen. Et londonsk Blad fortæller, at en Sjouer ved denne Leilighed lænede sig over Vogndøren og lagde sit vømmelige Hoved i Prindsessens Skjød. Alexandra saae sig i den ubehagelige Nødvendighed, at hun med sine nydelige Hænder maatte løfte det begeistrede Hoved iveiret.

Vi gad nok vide, hvor stor en Sum Penge en Alexandraforhexet Cavaleer vilde have givet, forat hans Hoved ved den nævnte Leilighed havde siddet paa — Sjouerens Krop?

Bulletin om Grevinde Danner. Efter de til vort Bureau indløbne Efterretninger skal den høie Dame befinde sig i en fortvivlet Sindsstemning. Denne er Følgen af en Række Gjenvordigheder, som i den sidste Tid have mødt hende. For det første skal Hs. Maj. Kong Carl, under sit Besøg her sidste Sommer, have indskrænket hele sin Conversation med hende til et Par Bemærkninger om, at Veiret var graat og Veien meget sølet, istedetfor at underhandle med hende om politiske Sager og beundre hendes mageløse Toilette. Dernæst har en Politiembedsmand i sin keitede Iver og af Hensyn til den høie Dame forfulgt en Taler og tvunget ham til at skrive et Blad, der ikke viser hende den Velvillie og Hyldest, som hun er vant til at faae af en hyret Presse. Endvidere er hendes Kasserer løben sin Vei med hendes Kasse, efterat han paa Grund af nogle ubehagelige Vexler først havde truet hende med at styde sig. Endelig har Alexandras Formæling forskaffet hende en heel Deel Ærgrelse, da Fyrstefamilien har havt den Mangel paa Tact, ikke at vise hende den Respect og Hyldest, som hun er vant til at modtage af sin nye Hemmelig-sammenkomstraad (ɔ: Geheimeconferentsraad) og „Morgenposten". Skjøndt vi ikke er Læge ex professo, ville vi dog raade hende til at tage nogle kjølende Pulvere, samt flittigt læse følgende Bibelsteder: Ordsp. 14, 31., Matth. 25, 41., Marc. 9, 48., Luc. 17, 1. 2., 21, 34., Rom. 2, 9., 13, 13., Eph. 5, 3. 5., 5, 22. 23., 6, 9., Phil. 3, 18. 19, Col. 4, 1., Tim. 3, 13., 6, 9. 10., 1 Petr. 5, 5., og Psalmerne Nr. 330, 390, 427, 482 og 483 af den nye Psalmebog.

Til en lille Pige.

Som en lille fager Rosenknop Du staaer,
Det gjør alle Piger smaa i Barndommens Vaar.
Rosen har ei foldet ud sit skjønne Purpurblad,
Har eiheller lyttet til Fuglens kjælne Qvad;
Har ei baaret Perler af Nattens Dug saa klar,
Himlens lyse Stjerner den eiheller skuet har;
Har ei aandet Kjøling af Vaarens friske Luft,
Har ei frydet Hjerter med liflig Blomsterduft.

Men i Knoppens Hjerte er der barnlig Fred,
Blidt og stille drømmer det i sin Salighed.
Dyden er dets Himmel med Uskyldsstjerner smaa,
Hvor Lysalfer synge smukt og gyldne Harper slaae.
Glædessolen smiler der, og komme Sorgens Skyer,
Taaren yndigt triller ned, og Skyerne bortflyer.
See, det er Pigehjertet til Knoppen springer ud,
Da kommer der en Sommerfugl, og Rosen bliver
— Brud.

W. J. K.

Til Abonnenterne!

De ærede Abonnenter gjøres herved opmærksomme paa, at Qvartalscontingenten for Bladet kun maa erlægges til vedkommende Bladbud, naar denne foreviser og afgiver en af mig undertegnet Qvittering for Beløbet.

W. J. Karup.

☞ Subscription paa dette Blad modtages paa samtlige kgl. Postcontoirer, der nu, i Henhold til Generalpostdirecteurens Skrivelse til mig af 11. Marts d. A., ere forpligtede til at reqvirere Bladet for de ærede Subscribenter, imod Erlæggelsen af 44 Sk. for indeværende Qvartal. I Kjøbenhavn er Prisen derimod kun 36 Sk.

Bladet indeholder folkelige Foredrag over forskjellige interessante Spørgsmaal og Themata, Fortællinger, humoristiske og satiriske Smaastykker, samt en Feuilleton, hvori der er optaget den store originale Roman **Hovedstadens Mysterier og Aabenbarelser,** der fortsættes.

I næste Numer vil desuden blive meddeelt Udtog af det overordentligt interessante Skrift af den berømte Humorist **Alban Stolz: Om Frimureriet,** der i kort Tid har oplevet flere betydelige Oplag. Red.

Kjøbenhavn. — G. S. Wibes Bogtrykkeri.

en christelig Opdragelse; De har „ikke opdraget ham i Tugt og Herrens Formaning." Men den, der forglemmer Herrens Bud, høster Skjændsel istedetfor Hæder!"

Den gamle Dame talte i en høitidelig Tone, medens hendes matte graa Øine pludseligt havde antaget en livlig Glands. Hun havde i en Aarrække været Enke efter en Landsbypræst og ført et stille, fromt Liv. Hun havde ofte med en Svigermoders hele Myndighed ivret imod den Luxus og det fuldstændigt hedenske Liv og Væsen, som herskede i Politidirecteurens Huus. Hun elskede Sophus og sørgede i sit stille Sind over hans moralske Fordærvelse.

Politidirecteuren sammenbeed sine Læber og skiftede flere Gange Farve, medens hans Svigermoder talte til ham. Han indsaae maaskee, hvormeget han selv var Skyld i hans Søns Brøde; thi han reiste sin Kone op og klappede hende paa Kinden.

— „Græd ikke, Mathilde," sagde han, „fordi jeg i min Smerte lod mig henrive til Strenghed mod Sophus. Jeg tilgiver ham; men jeg vil aldrig glemme den Sorg, som han har forvoldt mig."

Sophus nærmede sig sin formildede Fader og bad ham om Tilgivelse, hvorpaa en rolig Samtale begyndte.

— „Det er ret fordømt, at Sophus har henvendt sig til en Aagerkarl som Hr. Vampyrius," sagde Politidirecteuren; „thi han vil ikke alene have Pengene for Vexlerne, men han forlanger tillige Tusinde Daler for at forlie Sagen."

— „Men hvor tør han vove at forlange Sligt af Dig?" spurgte Fru Bærme forbauset.

— „Hvor han tør vove?" spørger Du. „Naar man er indviklet i en saadan forbandet Sag, saa nytter det ikke at tale om sin Myndighed. Det er igrunden Røveri af Vampyrius at

afpresse mig saamange Penge forat tie. Men jeg maa gjøre gode Miner til slet Spil. Forresten maa Sophus bort," — vedblev han, — „han maa reise til Amerika endnu iaften."

— „Nei, kjære Bærme, lad os dog beholde ham her hjemme," bad hans Moder.

— „Snak, det gaaer ikke!" raabte Politidirecteuren. „De forbandede Blade kunde faae ifinde at omtale Sagen, og saa vilde hans Nærværelse forværre det Hele. Han maa bort. Men det Værste ved Sagen er, at jeg mangler Penge til hele denne Affaire. Først fem Hundrede Daler for Vexlerne, saa 1000 Rd. til Vampyrius for at tie stille dermed, og saa 500 Rd. til Reisepenge, det er ialt to Tusinde Daler."

— „Men kan Du ikke tage dem af Politikassen?" spurgte hans Kone paa en Maade, der viste, at han var vant til at betragte denne Kasse som sit Reservechatol.

— „Nei Mathilde, det kan jeg ikke," svarede han. „Du veed jo nok, at jeg for et Par Maaneder siden tog femten Hundrede Daler deraf, da vi skulde betale Urtekræmmerens og Manufacturhandlerens Regninger; der er for Øieblikket kun et Par Hundrede Daler i Kassen, og jeg veed ikke, hvormange Kjeltringer, der i denne Maaned endnu skulle sendes til et eller andet Sted i Landet. Desuden kunne de Par Skilling heller ikke nytte Noget. Nei, jeg vil gaae op til Hertug Fritz og bede ham om at laane mig den Sum, som jeg skal bruge; han gjør det sikkert, og han tager ikke Pengene tilbage, naar jeg bringer ham dem igjen."

Det blev saaledes afgjort, at Sophus samme Dags Aften skulde reise med Aftentoget til Tydskland og videre til Amerika.

Faa Minuter senere kjørte hele Familien i en lukket Drotske fra Hotel Inferno til Politidirecteurens Palais.

Om Aftenen, da en skingrende Piben forkyndte Jernbane-

Under Absolutismen 1843:
Maa trykkes.
C. Reiersen.

Folkelige Foredrag

Under Friheden 1863:
Maa ikke siges.
C. Bræstrup.

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed,

af

W. J. Karup,

der af Hr. Politidirecteur Bræstrup er forbudt at tale offentligt og privat.

Motto: „Det skal siges, saa være det da sagt." S. Kierkegaard.

Nr. 8. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 22. Marts.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863.**

Om Kjærlighed og Jalousi.

Et folkeligt Foredrag for gifte og ugifte Damer og Herrer.

(Sluttet).

Nu først indtræder Kjærligheden i sit fjerde Stadium, der er Foreningen selv. Nu opfyldes det hemmelighedsfulde Ønske, nu tilfredsstilles den indre Længsel, der allerede førend Synet af den Elskede slumrede i Hjertet, og som paa Kjærlighedens foregaaende Udviklingstrin blev fornummet som en uendeligt veemodig og smægtende Musik i det Fjerne: dette Ønske at trykke den Elskede op til sit Bryst, denne Længsel efter at være hos hende, at leve i hende og for hende. Paa det fjerde Trin af Kjærlighedens Stige naaer Kjærligheden sit Maal og sin Fylde i den første Omfavnelse. Ingen anden sandselig Følelse er saa sød, saa henrivende, saa meget istand til at hæve Sindet med Mod og Freidighed, eller at frigjøre Menneskets fra det Egoistiske, som netop Følelsen af den første Omfavnelse. Hvor lidt Hjerte to Elskende end have, hvor prosaiske de end ere, saa er dette Øieblik dog fuldt af Poesi. Enhver, der har oplevet det, maa derfor kunne sige med Digteren:

„Dengang Du laae ved mit Hjerte, min Brud,
Var det som Blomster sprang derfra ud,
Blomster, der levede, drømte og tænkte.
Mandel og Abild ei vaier saa fuld,
Solen sit Blod
Ikke saa rigt over Roserne sprængte;
Sjælen sit Muld
Drømmede saligt forlod."

IV.

De Elskende ville dog mere end den blotte Forening; de ville besidde hinanden. Det femte og sidste Trin paa Kjærlighedens Trappestige er da Besiddelsens Trin. Paa alle de tidligere Stadier var Sympathien fremherskende, medens Egoismen var trængt i Baggrunden; paa dette femte Trin gjør Egoismen sig gjældende. Det er ikke alene Hende, hvem jeg elsker, men det er meget mere jeg, hvem Hun tilhører. Det Væsen, hvori jeg først havde fortabt mig, og som jeg derefter følte ligeberettiget med mig, er nu reduceret til min Eiendom. Hvis den egoistiske Følelse heraf bliver stærk og fremherskende, da bliver den sande Kjærlighed svag. Man kommer saa at sige, til at betragte hinanden for et Stykke Meubel, der paa samme Maade er assureret i Livsassurancen, som Piedestal og Dragkiste i Assurancen for Meubler og Effecter. Man kan vel ikke undvære, eller man ønsker vel ikke at miste sin Halvdeel, men man kan ikke heller undvære eller ønsker at miste sin Piedestal eller sin Dragkiste! At Besiddelsesmomentet er altfor fremherskende, mærker man snart hos Ægtefolk, og denne Opdagelse vækker enten vor Modbydelighed eller vor Latter. Jeg aflægger f. Ex. for første Gang et Besøg hos et Par Ægtefolk; Konen modtager mig og viser mig om i Leiligheden: „hendes Gemal kommer strax." „Her seer De min Dagligstue", siger hun smilende; „dette er min lille Bogsamling; det er min Hund; og" — Manden er just kommen tilstede — „det er min Mand," tilføier hun alvorligt i samme Tone og med samme possessive Mine. Eller jeg træffer Manden, der modtager mig med: „min Kone kommer strax," og derpaa viser mig sine Eiendele. „Det er min Secretair, det er min Meerskumspibe, det er min Pappegøie, og det er — min Kone."

Den egoistiske Besiddelsesfølelse er ikke Noget, der skal være fremmed for sand Kjærlighed; den er tværtimod fuldkommen berettiget, og den hører nødvendigviis med til enhver oprigtig Kjærlighed; thi dennes Væsen er, at ville vide og føle den elskede Gjenstand som sin. Men Besiddelsesfølelsen i Kjærlighed maa stedse være en Biting, ikke Hovedsagen.

V.

Har den egoistiske Besiddelsesfølelse faaet et saa stærkt Herredømme i den Elskendes Sjæl, at den ved Tanken om den Elskede stedse træder i Forgrunden, da er Kjærligheden forvandlet til Jalousi. Jeg siger forvandlet; thi Kjærlighed og Jalousi ere ikke Eet og det Samme, blot med den Forskjel, at Jalousi er Kjærlighed i forhøiet Grad, hvad Mange ville mene. Nei, tværtimod, Jalousi er saalidt Kjærlighed i dette

---

— „Men boer der da ingen ved Siden af dette Locale?" spurgte Frank.

— „Jo, der boer en gammel Pensionist med sin Kone."

— „Kunde man da ikke faae Adgang til hans Leilighed og bore et Kighul igjennem Væggen eller Skillerummet?"

— „Det lod sig vistnok gjøre," sagde Tjeneren. „Jeg kjender Pigen, som tjener der, og skal gjerne gjøre Dem den Tjeneste at tale til hende derom. Broderskabets Møder begynde først om Aftenen Kl. 10, og paa den Tid er Pensionisten og hans Kone gaaet tilsengs. Naar Pigen da veed Besked, saa lukker hun Dem sikkert ind, uden at hendes Herskab erfarer det mindste derom. Men, naturligviis, Herren giver hende jo nok en lille Douceur for hendes Uleilighed."

Frank fandt Planen udmærket og gav Tjeneren, hvem han maatte love den ubrødeligste Taushed, en Daler for hans Uleilighed og Løfte om at give Pigen en Douceur. Han vilde endnu samme Aften tilfredsstille sin Nysgjerrighed og bad derfor Tjeneren om strax at gaae op til Pigen og aftale det Fornødne med hende. Efterat have faaet nøie Underretning om Localiteterne i det Huus, hvor Broderskabet holdt sine Møder, og bestemt sin Ankomst til Pensionistens præcise Kl. $10^1/_4$, skiltes han fra Tjeneren.

Ellevte Capitel.

Det Forfærdelige, som Frank saae gjennem Kighullet.

Da Frank kom hjem, fortalte han Willes, at Politidirecteuren havde ladet Sophus reise til Amerika. Han var saa nysgjerrig og spændt efterat erfare, hvad det classiske Broderskab

der lignede et cimbrisk Hyl. Det unge Selskab fandt det saa morsomt, at Frank og hans Stykke vare blevne nedrevne, deels fordi man ikke kunde lide, at han havde den Mening om sig selv, at han var Digter, og deels fordi man ubetinget fandt Alt, hvad „Vandpostens" Redacteur skrev, vittigt og morsomt.

Frank kastede med et foragteligt Smiil Bladet hen paa Bordet.

— „Du ærgrer Dig naturligviis over „Vandpostens" strenge Critik", sagde han med Gaasesinene til Frank; „men Du kan dog ikke negte, at Redacteur Splint skriver brillant."

— „Ja han er magelos", — udbrød en anden af Selskabet.

— „Han skriver flot", stammede en Tredie; „Ingen kan skrive en Critik, som han."

— „Det er sandt nok, at Splint kan skrive flot", sagde Frank; „men det er ikke nok for en Redacteur af et Dagblad; han maa kunne skrive grundigt og moderat. Han kan gjerne være vittig, men han maa ikke være kaad og hensynsløs; han kan være streng i sin Dom, men han maa ikke være uretfærdig og partisk. I finde hans Critik mesterlig, jeg finder den ynkelig; I anse hans Udgydelse over mig og mit Værk for vittig, jeg synes at den er yderst flau."

— „Det er naturligviis, fordi hans skarpe Critik har saaret Dig", bemærkede en af Selskabet.

— „Hans skarpe Critik!" gjentog Frank haanligt. „Nei, hvad Splint skriver, kan ikke saare mig. Det er kun den Dumme, der føler sig saaret af en Person, som han foragter. Jeg veed virkelig ikke, hvor noget fornuftigt Menneske kan kalde hans Smøreri for Critik. Han siger, at min Opfattelse af Napoleon er grundfalsk; men han glemmer at bevise det. Hvad har forresten den historiske Opfattelse at gjøre med et poetisk Arbeide? Spørgsmaalet er, om min Opfattelse er berettiget fra et psychologisk

Ords sande Betydning, at den staaer lige paa Overgangen til Kjærlighedens Modsætning: Had!

At der er en væsentlig Forskjel paa Kjærlighed og Jalousi, ville De let indsee, naar De ret betænke: at den, der er opfyldt af Kjærlighed, kun vil elske sin Elskede for dennes Skyld; men den, der er opfyldt af Jalousi, vil elskes af den Elskede for sin egen Skyld. Den, der er opfyldt af Kjærlighed, vil opoffre Alt, ja selve Livet, for sin Elskedes Skyld; men den, der er opfyldt af Jalousi, kan endog støde Morderdolken i sin Elskedes Bryst, fordi han enten ikke ved eller tvivler om, at hun elsker ham alene. Kjærligheden er saaledes et Offer; Jalousien er derimod en Fordring. Kjærligheden er fornuftig, forsaavidt det er fornuftigt at hengive sig i, for og med det Gode og Skjønne; Jalousien er derimod ufornuftig, forsaavidt Gjenkjærlighed ikke kan fordres eller indbrives som en forfalden Vexel, men er en frivillig Gave.

Mine høitærede Tilhørere ville heraf see, at Jalousien i mere end een Henseende er forkastelig. I et elskende Bryst bør den aldrig vinde Rum: og skulde den indsnige sig hos os, da maae vi strax behandle den som Ukrudt og rykke den op med Roden. Dertil hører kun lidt Selvovervindelse, og denne opnaaes let, naar vi vende Tanken bort fra vort egenkjærlige og fordringsfulde Jeg og lader den dvæle ved den Elskedes Fortrin og elskelige Egenskaber. Men give vi efter for Jalousien, da vil denne snart qvæle Kjærlighedens zarte Blomst i vort Hjerte, og i Jalousiens giftige Blade ville en Mængde Orme udvikle sig, der nage paa vor indre Fred, fortære vor Lykke og nedbryde vor Helbred. Jalousien kan besejres; derom maae De ikke tvivle. Men den kan kun besejres ved uegennyttig, opofrelsesfuld Kjærlighed.

VI.

Efterat jeg saaledes har vist Dem, hvorledes Kjærlighed opstaaer og udvikler sig, samt hvorledes et enkelt Moment i den, ved udelukkende at beherske Sindet, kan afføde det Kjærlighedens Misfoster, som har Navn af Jalousi, staaer endnu kun tilbage for mig at besvare det Spørgsmaal: hvorledes Gjenkjærligheden hos den Elskede kan bevares og fornyes?

Jeg kan bedst give Dem et Svar herpaa ved at fremføre en Lignelse.

Her er en ung Mand, der lidenskabeligt elsker Musik, især Fortepianospil. Han har en Cousine, der spiller med Routine og Gratie, og da hun er i hans Huus, hjæber han hende et udmærket Instrument. Hun maa nu hele Dagen igjennem spille derpaa for ham; han kan ikke blive træt af at høre de henrivende Toner. Men den næsten uafbrudte Tonestrøm sløver tilsidst Ørets fine Nerver. Efter en kort Tids Forløb hører han paa hendes Musik med Ligegyldighed, og denne gaaer snart over til et fuldkomment Mishag, saa at han næsten i Vrede udbryder: „Aa, lad dog nu være at hamre mere paa det Hakkebræt; det er jo utaaleligt!“ Cousinen er ikke kjed af at spille: tværtimod har hun den største Lyst til at fuldende det Stykke, hun har begyndt paa. Men hun er en fornuftig Pige. Istedetfor at forsøge ved nye Accorder at vække hans indslumrede musikalske Aander, reiser hun sig strax fra Instrumentet, som hun tillaaser. Men hun gaaer et Skridt videre; hun kaster Nøglen til Instrumentet bort. — Der forløbe et Par Dage, i hvilke det herlige Instrument er forstummet. Da vaagner Fætterens musikalske Sands og Trang paany. „Aa, søde Emilie,“ udbryder han i en bønlig Tone, „spil den nye Polka, som Du veed, jeg holder saameget af“. „„Jeg kan ikke opfylde dit Ønske, kjære Peter.““ — „Hvorfor ikke?“ — „„Fordi Nøglen er borte.““ Efter denne Samtale varer det ikke mange Timer, forinden han gjentager sin Bøn; thi den Omstændighed, at Nydelsen er bleven ham negtet, forøger netop Lysten til samme. Og da Cousinen vedbliver at besvare hans Bøn med: „Nøglen er borte!“ sender han endnu samme Aften Bud efter Smeden, der skal dirke Laasen op; thi han vil par tout høre Musik, og Emilie skal spille. Instrumentet aabnes; Emilie spiller, og Peter — er henrevet af hendes fortryllende Spil.

Som det gaaer med Kjærligheden til Musik, saaledes gaaer det med Kjærligheden til den Elskede. Selv den sprigste og inderligste Elskov bliver ved den uafbrudte Tilfredsstillelse kjølnet. Men saasnart man mærker, at den Elskedes Gjenkjærlighed er sløvet, da skal man ikke gjøre overordentlige Anstrengelser for at opflamme den paany; thi derved bringer man den ofte til en Kulde, der vanskeligt besejres. Nei, man skal, ligesom Emilie tillaasede sit Instrument, lukke sit Hjertes Elskovskammer i Baglaas, og med Resignation, tilsyneladende Ligegyldighed eller vel endog med forstilt Kulde vente, indtil den Elskedes Gjenkjærlighed vaagner paany, indtil han, ligesom Peter, bestormer os med Bønner om at aabne Hjertets tillukkede Elskovskammer. Og at dette vil ske, derom behøve vi ikke at tvivle, naar vi kun ere overbeviste om, at den sande oprigtige Kjærlighed til os tidligere har været tilstede i vor Elskedes Hjerte. Thi det gaaer med den sande Kjærlighed som med Rosenhækken; der gives en Tid, hvor den synes død, hvor den staaer uden Blade og Blomster; ved Kunst at ville fremtvinge disse, duer ikke; men saasnart Foraaret atter kommer, fremspire sikkert nye Blade og nye duftende Blomster, friske og skjønne som ingensinde før.

Intet Middel er bedre og sikkrere til at bevare og fornye Kjærligheden hos den Elskede, end lange Pauser i Kjærlighedens Yttringer. Ægtefolk maae ingenlunde troe, at deres Ægtefæller have tabt Kjærligheden til dem, fordi de i nogen Tid have undladt at tiltale dem med ømme Ord og vise dem Kjærtegn. Ligesom Marken ikke taber sin Spirekraft ved engang imellem et Aar at ligge brak, men tværtimod derved vinder sin tidligere Frugtbarhed, saaledes vinder den ægteskabelige Kjærlighed nyt Liv og Varme ved i nogen Tid at slumre. Derfor er en kort Adskillelse paa nogle Maaneder, eller endog blot nogle Uger, et fortrinligt Middel til at vække, styrke og opflamme Kjærligheden. Mangen Kone, der ansaae sin Mands Gjenkjærlighed for evig tabt, er bleven overrasket ved efter en kort Reises Skilsmisse at finde i ham den sprigste Elsker. Da han afreiste, var hun ikke hjemme, og han sagde da blot til Tjenestepigen: „Mariane, sig til min Kone, naar hun kommer hjem, at jeg er reist til Leipzig, og at hun skriver mig et Par Ord til, hvis der skulde indtræffe noget Vigtigt.“ — Men, da han, efter et Par Maaneders Fraværelse, gjenseer sin Kone, hilser han hende med ømme Omfavnelser og Kys. „Hvor jeg dog har følt Længsel efter Dig, min egen søde Amalie!“ udbryder han og betragter hende med Henrykkelse; hvor Du seer godt ud, min yndige Mallemo'er! Nei, nu reiser jeg ikke mere fra Dig! Nu skilles vi aldrig mere!“

Ulædsket Kalk for Frimurere.

Af Prof. theol. Dr. **Alban Stolz.**

Forfatteren gjør Accord forud.

Da nærværende Skrift gaaer ud paa at angribe Frimureriets babyloniske Taarn, vil det ikke være overflødigt at dække det med et Pantser, ligesom Monitor i de amerikanske Bande. Disse Par Ark indeholde Meget, der maa forekomme en Frimurer som ulædsket Kalk, og desaarsag vil frembringe Røg og Støv og ærgerlige Besværelser. De to Salver, som ville blive affyrede mod det, ere: først den Paastand, at da jeg ikke er Frimurer, kjender jeg ikke denne hemmelige Foreningś dybere Væsen; dernæst en Bebreidelse for Ukjærlighed, fordi jeg angriber og sværter den utallige Mængde hæderlige Mænd, der ere Frimurere, og som aldrig have krummet et Haar paa mit Hoved.

Med Hensyn til den første Salve, da har jeg i den senere Tid gjort mig den Uleilighed at sætte mig ind i en Mængde Skrifter, som deels ere forfattede af Frimurere og deels af deres Modstandere. Jeg maa da vel vide lidt bedre Besked dermed, end en sædvanlig Frimurer, der i det høieste har læst nogle Skrifter til Anbefaling for det, og som maaskee indbilder sig, at hvad der forekommer i hans Loge, det er ogsaa overalt og til enhver Tid Skik og Brug i andre Loger, og dermed Basta. Jeg er endogsaa rede til for en „Stormester“ at underkaste mig en Concursprøve med hvilketsomhelst Antal Frimurere, og jeg er overbeviist om, at jeg vilde staae mig bedre, end de indviede Brødre. I denne Paastand maa man ingenlunde see Forsangelighed; thi for det første veed en Frimurer af den ordinaire Bonitet umaadeligt Lidet, han bliver kun som en Pappegøie afrettet til at b uge nogle hule Talemaader; og for det andet er der i Frimureriets Historie og Indhold ingen sand Næring for Aand og Hjerte, hvorimod en heel Deel huul Sladder og Paraderen med Hemmeligheder, af hvis nærmere Undersøgelse der ikke kommer noget mere Solidt ud, end naar man gaaer paa Jagt efter Hemmeligheder i en Sæk Halm. En fornuftig Mand vil derfor aldrig, paa Grund af sit

Standpunct, og om den Characteer, som jeg har givet Helten i Stykket, er gjennemført i hele hans Optræden og lyser frem af ethvert Ord, jeg har lagt ham i Munden. Han dadler mig, fordi Helten ikke taler et Sprog, som andre Folk pleie at tale. Denne Dadel var paa sin Plads, dersom jeg havde leveret en Hverdagsfortælling, og min Helt var en skikkelig Copist, en solid Smørgrosserer eller en halvstuderet Redacteur. Men et Geni som Napoleon, en Helt, der var gjennembrust af Ærgjerrighedens umættelige Lidenskab, hvis Endemaal var „een Gud og een Keiser“, han maa i en poetisk Fremstilling tale et Sprog, der svarer til hans heitflyvende Planer og hans Lidenskab. Lad Splint læse Shakspeare, og han vil see, at denne store Mester lader sine Helte tale et Sprog, der har en ganske anden Characteer end det, Splint pleier at tale med sin Bogtrykker og sine Bladbude. Han siger, at de, der repræsenterede den æsthetiske Critik, peb ad Stykket. Jeg har ladet mig fortælle, at han og Digteren Snalle have hyret Piberne til at forhaane mit Arbeide; og Billedhugger Staal, som var i Parterret den Aften, har sagt mig, at et Par af Piberne vare velklædte Sjøuere, hvis smudsige Ansigter stak stærkt af til deres Habit.“

— „Jeg forstaaer mig ikke paa æsthetiske Sager“, sagde han med Gaasesinene; „men jeg anseer al Lyrik for noget Brøvl, hvadenten den hidrører fra et Geni eller ei. Jeg sætter Snalles Vise:

„Det hele Liv er Gjøgleri
Og Parrevrøvl og Sladder“ —

langt over Gvalds „Følelser ved den hellige Nadvere“. Splint har samme sunde Opfattelse af det Poetiske. Derfor anbefaler han Snalles Viser og Vaudeviller og nedrakker det Opstyltede, det Rørende og det Høitidelige. Det er mig ligegyldigt, om hans Critik er grundig eller ei; han skriver saaledes, at man

— „Jeg forstaaer ikke, Hr. Frank, hvad De mener dermed“, sagde Tjeneren.

— „Jeg mener blot, hvad Medlemmerne foretage sig.“

— „Det tør jeg ikke sige Dem,“ svarede Tjeneren; „jeg kunde komme i stor Ulykke derfor.“

— „Hvorledes, mener Du?“ spurgte Frank med stigende Nysgjerrighed.

— „Jeg skal sige Dem, det er er hemmeligt Selskab, ligesom Frimureriet,“ svarede Tjeneren. „Hvad man veed derom, tør man ikke sige til Nogen, uden at bryde sin Eed.“

— „Men Du er jo ikke Medlem deraf?“

— „Jo, Hr. Frank, jeg er Tjener i Broderskabet, og har maattet aflægge en drøi Eed paa, ikke at sige til Nogen, hvad Medlemmerne foretage sig. Jeg vilde forresten ønske, at jeg var vel igjen ude deraf.“

Frank havde hørt og læst meget Forunderligt om Frimureriet. Han antog, at dette hemmelige Broderskab var noget Lignende, og vilde derfor gjerne kjende det.

— „Jeg kunde nok have Lyst til at være Medlem deraf,“ sagde Frank, „naar jeg kjendte dets Formaal og Virksomhed.“

— „Det lærer De først at kjende, naar De er traadt ind i Selskabet,“ bemærkede Tjeneren.

— „Jeg vil ikke forlange, at Du skal gjøre Noget imod din Eed,“ sagde Frank; „men naar jeg nu skriver Dig et rigtigt smukt Brev til Anes Fader, vil Du saa ikke til Gjengjæld lade mig hemmeligt overvære et af Selskabets Møder; derved bryder Du jo ikke din Eed.“

— „Jeg kan ikke opfylde Deres Begjæring, Hr. Frank,“ svarede Tjeneren. „Selskabets Locale bestaaer kun af een stor Sal, og der er ikke noget Sted, hvor jeg kunde skjule Dem saaledes, at Deres Nærværelse ikke blev opdaget.“

Kjendskab til Frimurerskramlet, føle sig synderligt anfegtet af Forsængelighed.

Hvad den anden Salve angaaer, som var det elendigt christeligt og overordentligt ugeistligt at gjøre saa dydige Velgjørenheds- og Menneskeforædlende Mænd, som Frimurerne ville være, foragtelige, og at angribe dem, — saa giver jeg til Svar: Jeg har ikke her møntet Noget paa Personligheder. Vistnok indgyder mig den Omstændighed, at En er Frimurer, ikke synderlig Respect for ham; alligevel kan jeg endnu i Frimureren agte og elske Mennesket. Men netop fordi Mange af dem ere gode Mennesker, der kun ere forte paa Afvei, vilde jeg bringe dem til Besindelse med Hensyn til Frimureriets Mummeri og Spilfegteri, — og Andre, efter hvem man allerede har kastet Medekrog eller Net, vilde jeg itide advare. Men afseet fra dette Skrifts Virksomhed blandt Frimurerne, saa er Sandheden selv noget værd, og skal gives her aldeles hensynsløst. Hvorfor skal Frimurernes Hemmelighedskræmmeri ene og alene holdes i Skjul, medens man ellers forlanger Offentlighed i alt Andet?

Forat jeg dog ikke unødvendigt skal fornærme Nogen, bemærker jeg udtrykkeligt, at de fremrykkende Beskyldninger mod Frimureriet ingenlunde gjælde alle Medlemmerne, da vistnok Mange af dem ere skikkelige Mænd, der enten kjende for lidt til det, der sniger sig om under Frimureriets Skjul, eller som af Frygt for Broderskabets Had ikke tør træde tilbage, — ligesom der paa den anden Side i mange Stæder og Byer findes en utallig Mængde Personer af alle Stænder, der udvortes ikke ere Frimurere, men have Ideer og Følelser, som om de i mange Aar havde ligget i Frimureriets Beidse.

Titelkobber.

For flere Aar siden sad jeg engang ved den ældgamle Karavanbro i Smyrna og saae til, hvorledes lange Rækker af Kameler bleve ved at drage derover. De kom fra det Indre af Asien og vare oppakkede med Vareballer, der skulde afhændes i Staden og ved Søhavnen. Ethvert af de forskjellige Kameeltog bestod omtrent af 20 til 30 Stykker eller vel endnu flere, der vare saaledes sammenkoblede, at altid den ene Kameel gik lige bag efter den anden; i Spidsen for hvert Tog gik derimod et Væsen, der vel i Legemsstørrelse stod betydeligt tilbage for Kamelerne, men som i aandelig Begavelse var deres Lige, nemlig et Æsel; dette var Anføreren eller, om man vil, den ledende Bede for Toget, hvilken Kamelerne troe og trøstigt fulgte; men ikke desto mindre var det paagjældende Æsel kun en underordnet Forstander, ihvorvel baade det og Kamelerne maaskee vare af den Anskuelse, at de ene og alene bleve viste Veien og fik den vise Retning af deres Æsel. Ved Siden af og efter hvert Tog løb nemlig endeel Morianer, af hvilke det Hele blev ledet og stod under Opsigt, men som de fleste Kameler og den formeentlige Anfører kun sjældent saae. Medens Kamelerne med deres graa Hertug eller Stormester alvorligt og gravitetisk drog forbi, lagde Morianerne kun liden Vægt paa en værdig Opførsel, men løb urolige og uden Rhytmus frem og tilbage og satte sig undertiden op paa en Kameels stolte Pukkel. Desuden vare Morianerne ingenlunde smukt klædte, men i Negligee; derimod havde enhver Kameel Insignier hængende om Halsen, Halvmaaner af Messing, muhamedanske Amuletter og allehaande curiøse Lapper af rødt Tøi, hvad der Altsammen havde sin Betydning; men det „ledende" Æsel var decoreret med en lille Klokke, et Symbol paa hans velklingende mundtlige Foredrag, og drog høitideligt fremad, som Sarastro i Tryllefløiten.

Jeg kan ikke gjøre for det, at jeg ved dette Syn strax kom til at tænke paa Frimurerne; hvorfor kan jeg ikke her saa nøie sige. — Frimurerne befatte sig jo gjerne med Symboler, og ere lutter dybsindige Mænd; derfor maae de selv udfinde, hvo der er symbolsk betegnet ved Kamelerne, ved Æselet og Morianerne. Andre Folk, som ikke have drevet det til en Frimurers Klarsynethed, kunne i min Bog: „Besøg hos Sem, Cham og Japhet", læse, hvori den særlige Lighed mellem hiint Kameeltog og Frimureriet bestaaer, og overhovedet hvorledes dette er meent.

(Fortsætttes.)

Ugerevue.

„Ingen kan tjene to Herrer." De holsteenske Stænder have nu besluttet at henvende sig med en Besværing over den danske Regjering til Forbundsdagen i Frankfurt. Man seer heraf, at Holstenerne have to Herrer, een i Kjøbenhavn og een i Frankfurt. Men da man ikke kan tjene to Herrer, er det nødvendigt snarest muligt, at Holsteen opgiver den ene af dem, det vil sige, enten bliver et udelukkende tydsk Forbundsland eller ogsaa en virkelig Provinds af det danske Monarchi.

Saaledes forholder det sig. „Fædrel." giver følgende Skildring af Hr. Sørensen og hans sørgelige politiske Situation og Forfatning: „Derfor synes ogsaa de i den sidste Tid i andre Lande udkomne diplomatiske Brevsamlinger om vore Forhold os at være saa nyttige, fordi de, foruden at forøge vor Kundskab om, hvad fremmede Regjeringer og Statsmænd have tænkt og talt om disse, tillige kaste et nyt Lys baade paa Forholdene selv og Personerne, fordi de omsider maae aabne vort Øie for de førstes hele Ynk og for de sidstes betydelige Mangel. Vi ere jo af Naturen et temmeligt roligt og letsindet Folk; vi have nok Følelse for det Gode og det Rette, men den er ikke meget energisk, naar vort blode Hjerte ikke tilfældigt ogsaa kommer i Bevægelse, og vi kunne meget hurtig vænnes til det Slette og Forkerte, naar vi ikke daglig paa en for den Enkelte følelig Maade mindes om dets Ulemper. Saaledes er det gaaet til, at vi have siddet her og i Grunden levet ret sorgløst og fornøieligt, medens vort Fædrelands Anliggender bestandigt have forværret sig. Det, der har forstemt os, det er Pengekrisen og dens langvarige Virkninger, men ikke den ydmygende Følelse af at være blevne et næsten hjælpeløst Offer for gamle og nye politiske Feil. Vi have vænnet os saaledes til at have vore Sager i Uorden, at vi næsten ingen Trang føle til at faae dem ordnede; til at skrive Noter og faae Svar paa Noter og gotte vor Forsængelighed med denne orkesløse Beskæftigelse, saa at vi nu næsten vilde savne den, hvis den hørte op; til at være Gjenstand for Europas Bekymring, Ærgrelse og Medlidenhed, saa at vi næsten vilde føle os fornærmede, hvis vi igjen fik Lov til at leve i ubemærket Stilhed. Hvem af os har ikke følt det Ynkværdige i Tyrkiets Stilling, da Europas Stormagter tog sig for at ordne dets Anliggender, og da det fik Spotnavnet „den syge Mand"; men er Danmark ikke i Virkeligheden blevet til et nordeuropæisk Tyrki, er livsfarlig Sygdom ikke lige saa aabenlyst tilstede ved Øresund som ved Bosporus? Maae vi ikke, ved at see os være Prøvekluden for fremmede Statsmænds Viisdom, Stoffet, hvormed de foretage deres sindrige Experimenter, Leret, hvoraf de modellere Forfatninger til hinandens Underholdning, føle os i det mindste lige saa ilde tilmode som nogen Fallent, hvis Bo er i Skiftecommissionens Hænder, eller som noget Fattiglem, om hvis Anbringen Communerne skjændes? Maae vi ikke nu i det mindste, siden det ikke er skeet før, indsee, at, ville vi have en Existens, hvori vi kunne være bekjendte at leve, saa maae vi tage os selv sammen, og forsøge at skabe den, hvad det saa end skal koste; thi de Vilkaar, som Andres Naade tiltænker os, blive bestandig slettere, og vi kunne ikke vente, at nogen Magt vil lægge to Straa over Kors, for at frie os ud af vor Ulykke, saalænge vi ikke selv give noget Tegn paa alvorlig Villie dertil."

Manden fra Paradiis.

En comisk Fortælling af Prof. **H. C. Andersen.**

Der var engang en Enke —
Dog nei! — — jeg maa mig først betænke; —
Hun havde været det, men var nu gift paany
Med En fra Thy.
(Det maae vi ikke glemme.)

— En Aftenstund, da Manden ei var hjemme,
Sad hun med Haanden under Kind;
Selv Theemaskinen var en Smule sovet ind.
(Den ellers sang en Tone, reen og klar,
Og førte tidt ved Bordet den bedste Passiar.)
Fra Jordens Taageland
Fløi Tankerne til hendes første Mand;
Hun kunde ei den søde Sjæl forglemme,
Og ak! den Anden var jo ikke hjemme.
„Du har det godt!" udbrød hun. „Fri for Nød
Du sidder i det abrahamske Skjød,
Og seer til os, der i den snevre Stue
Maae plages slemt af Hoste og af Snue."

Hun taug og faldt igjen i Tanker,
Da hører hun, hvor det paa Døren banker;
Hun skotter hen til Krogen,
„Uh! er der Nogen?"

har jeg beviist flere Tjenester, og han lovede ogsaa at skaffe mig en Fyrbøderplads i et af Ministerierne; men nu er han jo borte, — ja De veed det maaskee ikke?"

— „Jovist, jeg kjender det alt."

— „Nu vilde jeg gjerne bede Dem, Hr. Frank", vedblev han, „om De ikke vilde skrive et lille rørende Brev for mig til Anes Fader. Jeg troer nok, at det vilde hjælpe paa ham. Jeg vilde være Dem taknemmelig derfor hele mit Liv."

— „Men troer Du ikke, at Anes Fader nok kunde see, at Du ikke selv havde skrevet Brevet?" spurgte Frank.

— „Nei, jeg vilde afskrive det og sætte mit Navn under, saa kunde han jo da nok see, at det rigtigt var fra mig", svarede Tjeneren naivt.

— „Nuvel", sagde Frank, „kan jeg bidrage til din Lykke ved at skrive nogle Linier for Dig, saa vilde det være Synd at negte Dig det. Kom ud til mig engang imorgen, saa skal Brevet være istand til Dig."

Tjeneren takkede mangfoldige Gange og forsikkrede, at naar og hvor han kunde gjøre Frank en Tjeneste efter ringe Evne, vilde han med Glæde gjøre det.

— „Du skal slet ikke bekymre Dig videre om den Ting," sagde Frank. „Imidlertid kan Du dog sige mig, hvad det er for et hemmeligt Selskab, af hvilket Charles Monte er Medlem?"

Tjeneren blev noget forlegen ved dette Spørgsmaal. Men Tanken om, at Franks Pen kunde forskaffe ham den velhavende Spækhøkers Datter, gjorde ham villig til at give det forønskede Svar.

— „Det er et Selskab, som kaldes det unge classiske Broderskab", sagde han. „Men det er ganske hemmeligt."

— „Det er et mærkeligt Navn paa et hemmeligt Selskab", meente Frank; „hvad er vel dette Broderskabs Formaal?"

kan more sig derover, og det er Hovedsagen. Du kan sige, hvad Du vil om „Vandposten", det er det bedst redigerede Blad i hele Landet, og Splint er et afgjort Geni."

De Andre af Selskabet bejaede dette og Frank istemmede med bitter Ironi:

— „Splint er ligesaa meget et journalistisk Geni, som Snalle er et poetisk dito."

Han havde netop udtalt disse Ord, da en ung Tjener i Livree traadte ind i Værelset og spurgte om Hr. Charles Monte.

— „Aa, det er fra Bærme," raabte han med Gaaseøinene; „hvad godt?"

— „Jeg skulde spørge Dem fra Hr. Carl, om De har lagt Mærke til, at Mødetiden er forandret?"

— „Men det er jo først Onsdag idag!" sagde Charles Monte til Tjeneren.

— „Ja, Hr. Monte," svarede denne. „Men det er ogsaa Dagen, som er bleven forandret; Klokkeslettet er det samme."

Monte tog „Vandposten" og saae efter Noget i „Særskilte Bekjendtgjørelser".

— „Godt, saa veed jeg Besked," sagde han og lagde atter Bladet paa Bordet.

— „Hvad er det for et Stevnemøde?" udbrød flere af de Tilstedeværende med Nysgjerrighed.

— „Det er en Hemmelighed," sagde Monte.

— „Altsaa en offentlig Hemmelighed," bemærkede Frank, „siden den er annonceret i „Vandposten"."

Frank tog Bladet, og efterat have kastet et flygtigt Blik paa Avertissementerne, udbrød han:

— „Her har man nok Hemmeligheden!" Nu skulle I bare høre." Derpaa læste han følgende Linier:

(Thi hun var bange for — ja det var hele Tingen —
At see en Aand i Den, der havde før slet ingen.)
Nu banker det igjen, og saa gaaer Døren op. —
Men det er ingen Aand, nei En med Kjød og Krop;
Det er en Haandværksſvend, der nu har sprængt
sit Buur,
Og gaaer fra By til By og seer paa Guds Natur;
Han gjør Visiter kun, for ei at smægte.
Sligt kalder man: at fægte.

Han var, det saae hun nok, en sælle En,
Der gik i dette Liv paa sine egne Been;
Og som han sagde det, der Noget laae i Tonen,
Der rørte Konen.
Hun spurgte ham, hvorfra han kom, hvorhen
han gik;
Og Svaret, som hun fik,
Det var: han drog paa Bursche-Viis
Nu gjennem Tydſkland til Paris. —
Da blev hun i sit Hjerte glad,
Hun dækked' op med Øl og Mad,
Og sagde: „Sæt Sig dog og spiis!
Hvad, reiser Han til Paradiis?
O, Herre Gud! I dette Land
Der har jeg jo min første Mand!
Hils ham fra mig og fra vor Datter,
Og hils ham ogsaa lidt fra Fatter!"

Da mærked' Skjelmen strax, at ei vor Viv
I Geographien var meget stiv,
At hende klang paa ligeviis
De Ord: Paris og Paradiis.
Thi faldt han strax i Talen ind:
„Jeg kjender ham, det gode Skind." —
— „Ak!" udbrød da hans Hjertenskjær,
„I altsaa før har været der!
Hvor lever dog den søde Skat?" —
— „Ak, det er ilde med ham fat!
Jeg var der for en Maaned siden;
Da sled han meget suurt paa Tiden,
Stod tidligt op, kom seent i Seng,
Og var de Andres Hunde-Dreng.
Hvad Tøi han fik i Gravens Nat
Gik strax itu, det tynde Pjat!
Af Kjoler har han ikke een,
Og tænk: han gaaer med bare Been!" —
De Ord i hendes Hjerte stak som Syle,
Og hun begyndte gyseligt at hyle,
Fik nu, og det i største Hast,
En Bylt af baade løst og fast,
Ja Skjorter, Strømper, uldne Sokker
(Og jeg veed Pokker),
Og bad, mens Diet stod i Vand:
„O bring det til min salig Mand,
Og siig: jeg sender Meer afsted,
Naar jeg kun seer en Leilighed.
Ak ja! ak ja! Det er dog haardt,
Han der skal gaae til Spot og Tort!"

Da Knøsen havde spiist sig mæt,
Han loved' at besørge det,
Tog Bylten, takkede og gik;
Men Konen sad med vaade Blik.
Thi vil vi springe nogle Timer frem
Til hendes Mand kom hjem,
(Jeg mener ham, den sidste,
Den første, veed I, staaer paa Dødens Liste). —

„Nu, jeg kan hilse Dig fra salig Thiis."
(Saa hed den første Mand; og det er slemt,
Jeg Navnet har i Forstningen forglemt!)
„Her var nys En, der gik til Paradiis! —"
Og nu fortalte hun om ham, som alt var gaaet,
Og hvad han med paa Reisen havde faaet.
Men Manden fatted' snart den hele Ting,
Og i et Spring han sadlede sin allerbedste Hest,
Og foer afsted, som Skyerne i Blæst.
Han vilde, sagde han til Konen,
Dog tale selv en Smule med Personen.

Det var en deilig Nat med Maaneskin og Sligt,
Der klæder endnu bedre i et elegisk Digt:
Høit Nattergalen slog, og Uglen peb Discant,
Og hvad der her var bedst: den rette Vei han fandt,
Hvor Tyven gik afsted i Maanens blege Straale.
(Thi mere Lys en Tyv i Grunden ei kan taale.) —

Nu vil vi da med Tyven gaae!
Saasnart han saae,
En foer afsted som bare Fanden,
Han tænkte ganske ret: der har vi Manden,
Og kastede sin Bylt i Grøften nær ved Krattet,
Og satte sig derved, thi han var fattet.
Med skyldfrit Sind han vilde sig forskandse,
Og sang om „grønne Jomfru-Krandse",
Idet han stirrede paa Nattens klare Himmel,
Til Manden kom og standsede sin Skimmel,
Og spurgte, uden megen anden Snakken,
Om ei han havde seet en Mand med Bylt paa
Nakken,
Og, for at give Sagen mere Vægt,
En Tyveknegt. —

„Jovist!" var Svaret, „nylig saae jeg En,
Der gjorde lange Been;
Saasnart han saae, I vilde ham indhente,
Svandt han i Skoven, hurtig, som en Glente.
Men skynd Jer lidt, saa kan I Knegten fange!"
Den Anden takkede ham mange Gange,
Og bad ham holde lidt paa Hesten.
(Nu veed I Resten:)
Den gode Mand i Skoven sprang,
Men Tyven sig paa Hesten svang,
Tog Bylten med, „hyp, — vil du gaae!"
Det var en Lyst at see derpaa. —

Udmattet, stønnende og biſter
Kom Manden som en vred Philister,
Men tænk Jer nu hans store Skræk,
Da ogsaa Hesten her var væk.
Han raabte: „hov!" han raabte: „hei!"
Men Tyven løbet var sin Vei.
— Da ingen Anden var tilstede,
Fik Maanen hele Mandens Brede.
„Paa slig en Daad Du skinne kan;
O tvi Dig an!
Har Du ei hørt, en Tyvehæler
Rangerer lige med en Stjæler.
Jo, jo, Du er en deilig En!" —
Saa gik han hjem paa sine Been.

„Naa, traf Du ham?" saa spurgte Konen;
Men Manden havde nedstemt Tonen
Og sagde: „Jo, min kjære Skat,
Jeg fik ham dog til Lykke fat!
Vor bedste Hest jeg gav ham med,
At han kan komme lidt afsted!"

— Da blev hans Kone ganske mild:
„O lille Mand, hvor Du er snild!
Det maa man dog de Mandfolk skjænke,
At de kan tænke!"

Moralen, som man finder,
Er, at der gives dumme Qvinder;
Dog — Mændene i samme Farve spille,
Men, de kan bedre tie stille!

Chineſiske Pistoler.

Fra Itzehoe. Den Deputerede Meyn sagde i den holsteenske Stænderforsamling om Itzehoe, at det var Centralpunctet for de forskjellige Agerdyrkningsmethoder, Stænderforsamlingens Sæde og et betydeligt Studemarked. Vi antage, at dette er meest frequenteret i Stændertiden.

Berlingske og Tyvene i London. Berlingske underretter sit Publicum om, at Tyvene i London paa Alexandras Formælingsdag have holdt Ferie, „efterdi intet Tyveri den Dag blev anmeldt paa Politistationerne." Hvilken glimrende Logik! Berlingske kan ikke begribe, at naar man er saa begeistret, at man lader sig træde ihjel og qvæle af lutter Begeistring, saa har man ikke Tid til at see efter, om man er bestjaalet, og endnu mindre Tid til at anmelde det.

Journalistisk Restauration.

Hver Dag servere vi for det ærede Publicum:
Til Formad: Alexandrasuppe.
Til Eftermad: Alexandrafricassee.
Som Dessert: Alexandrabudding.
Drikkevarer: Mousseret Alexandraviin og
Poetisk Alexandrachampagne.

NB. Et Parti Alexandrabegeistring i Gelee sælges ud af Huset.

Dagbladet. Berlingske.
Folkets Avis.

Hvad er egentligt Grevinde Danner? Og hvad er egentligt Karup?

Disse Spørgsmaal skulle vi tillade os at besvare i al Korthed:

Grevinde Danner er Danmarks første Minister, uden Portefeuille, men med Portemonnaie.

Karup er en erklæret Modstander af Kongemaitresser og Politidirecteurer, som gaae ulovligt i Byen for dem.

Kjøbenhavn. — G. S. Wibes Bogtrykkeri.

»D. U. C. B.

Iaften Kl. 10. Møde. Vigtige Meddelelser. Optagelses-ceremoni: P. S. M.«

— „Det er jo et Frimureravertisement," sagde Frank. „Du maa være Medlem af et hemmeligt Selskab."

— „Det kommer Ingen ved, hvad jeg er eller ikke er," svarede Monte og rødmede. Derpaa vendte han sig til Tjeneren og tilhviskede ham nogle Ord, hvorpaa denne forlod Værelset.

Digteren havde imidlertid ifort sig sin Kappe og sagde Selskabet Farvel.

Tiende Capitel.

To Aabenbarelser.

Da Frank kom ned paa Gaden, stod han en tidlang udenfor „Lygten", der laae skraaes over for vor Modehandlerindes Boutik. Han ventede paa en Omnibus, med hvilken han kunde kjøre til sit Hjem; men da Synet af den ved Ilden beskadigede Eiendom og de forbigaaende Personer ikke interesserede ham, blev han kjed af at vente og begav sig derfor tilfods paa Veien.

Da han gik over Springvandstorvet, kom den Tjener, som vi kjende fra „Lygten", ham imøde. Tjeneren traadte hen til ham og bukkede, idet han ærbødigt blottede sit Hoved.

— „Jeg beder Dem meget om at undskylde min Dristighed," sagde Tjeneren; „men jeg har hørt fra Cancelliraadens, hvor jeg tidligere tjente, og hvor Hr. Frank kom i Huset, at De er saa god og ligefrem . . . ."

— „Sæt din Hue paa," afbrød Frank ham, „og siig mig kort og godt, hvad Du vil mig."

— „Jeg skal sige Dem, at da jeg tjente hos Cancelliraadens, kjøbte jeg Smør og Æg og andre Fødevarer hos den rige Spekhøker paa Hjørnet af Nicolaistræde og Torvet . . . ."

— „Men hvad i Alverden kan jeg gjøre for Dig i den Anledning?" afbrød atter Frank ham. „Kan Du ikke sige mig i al Korthed, hvad Du vil mig?"

— „Jo, Hr. Frank," vedblev Tjeneren, „jeg skal sige Dem, jeg er fra Tjæreby, og mine Forældre ere fattige Huusmandsfolk; saa jeg er en fattig Karl, der ikke har andet end min Løn, og hvad jeg ellers kan fortjene."

Frank, der indsaae, at hans Historie vilde blive meget lang, og som ikke fandt Behag i at staae længe stille i den kolde og raa Vinterluft, bad ham om at følge med ned ad Gaden, saa kunde han jo fortælle Løst og Fast.

Tjeneren fulgte med ham og vedblev:

— „Jeg kom i Kongens Tjeneste, og da jeg havde faaet Permission kom jeg til at tjene hos Cancelliraadens, og saa kom jeg derfra til at tjene hos Conferentsraad Bærme." Han fortalte fremdeles en heel Deel om en Lieutenant ved den tredie Brigade, Degnen i Tjæreby, Cancelliraadens Frue, en Skrædermester, Tjeneren hos Major Bisters og flere høist heterogene Materier, og kom til syvende og sidst til Spekhøkerens Datter, i hvem han havde forelsket sig.

— „Hun er ligesaa smuk som god", sagde han, „og holder ogsaa meget af mig; men hendes Fader er en velhavende Mand og vil have hende lidt mere tilveirs, end som saa. Naar jeg bare var kommen i en eller anden lille Levevei, saa turde jeg nok tale til Anes Fader om Gifstermaal med hans Datter. Men det har vist lange Udsigter med det. Sophus Bærme

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 9. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 29. Marts.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863.**

Henviisning. Vore ærede Læsere bedes at lægge Mærke til Annoncerne i Slutningen af Bladet.

Afskedstale med Gaver

til Hr. Geheimeconferentsraad Bræstrup.

Den 31. Marts 1863.

Deres Excellence!

Det vil vistnok være Dem en Overraskelse at see mig iblandt den talrige Kreds, som idag omgiver Dem for at tage en hjertelig Afsked med Dem som Hovedstadens Politichef. Og skjøndt jeg er overbeviist om, at Synet af mig er Dem ubehageligt, saa veed jeg dog ogsaa, at de vil høre min Tale med den Interesse, som man imod sin Villie stedse nærer for den, der er Ens Modstander, og af hvem man anseer sig for krænket.

Deres Excellence, som ikke kjender min indre Personlighed, men som veed, at jeg opfatter Deres hele officielle Adfærd mod mig som Uretfærdighed og Ulovlighed, — kunde let fristes til at troe, at jeg havde opløftet min Stemme forat triumphere over, at den Magt og Myndighed, som De har misbrugt lige overfor mig, idag skal fratages Dem; forat tolke min Glæde over, at det Scepter, hvormed De har saaret mig, nu skal sønderbrydes; forat mætte et hævngjerrigt Hjerte ved Synet af den Magtesløshed, som nu er bleven Deres Lod.

Dog, frygt ikke for, at jeg ved mit Ord idag skal forhøie den Smerte, som er uadskillelig fra en Afsked, man hverken har ønsket eller begjæret, men som er bleven En given. Jeg erkjender tilfulde, at Deres Titler og Decorationer med al den udvortes Hæder og Anerkjendelse, som Hs. Maj. Kongen og Deres Samtidige i rigeligt Maal skjænke Dem, ikke formaae at dulme den Bitterhed, som maa ledsage Tanken om, at De er bleven fjernet fra en Virksomhed, i hvilken De har Ret til at ansee Dem for den Første her i Landet.

Deres Excellence maa være fuldkommen overbeviist om, at mit Hjerte er opfyldt af oprigtig Deeltagelse og Medlidenhed for Dem, og at jeg ved denne min Afskedstale kun har til Hensigt at lindre Deres dybe Smerte.

Men er ogsaa jeg, den ringe, forfulgte og miskjendte Taler istand dertil? Vil mit Ord klinge for Dem mere trøstefuldt og mere dulmende, end de anerkjendende og deeltagende Ord, som idag lyde til Dem fra saa Manges Læber? Ja, vistnok. Thi er det en liflig Husvalelse i Smertens Øieblikke at høre anerkjendende Ord af sine Venner, hvormeget lifligere maa da ikke Husvalelsen være, naar Deres værste Fjende, — og i mig seer De jo dog en saadan, — udtaler sin oprigtige Anerkjendelse af Deres Fortjenester som Kjøbenhavns Politichef?

Ja, jeg, mod hvem De har viist en sjælden høi Grad af Uvillie, erkjender, at De mod Kjøbenhavns Borgere ialmindelighed og mod Deres Undergivne isærdeleshed har viist megen Velvillie, ja mere end de fleste Andre vilde have viist i Deres Sted. Jeg, der aldrig har begaaet nogen criminel Forbrydelse, og mod hvem De har viist et seigt Krakileri og en overdreven Forfølgelsesiver, tilstaaer, at De har viist mangen Forbryder en faderlig Overbærelse og Mildhed; ja, disse Egenskaber vilde isandhed hos Dem være fuldendte Dyder, dersom De havde været anvendte uden Persons Ansеelse. Jeg, mod hvem De har begaaet det ene Misgreb efter det andet, erklærer beredvilligt, at De lige over for de fleste andre Personer og Forhold, har viist den Conduite, det Maadehold og den Ufeilbarhed, der er characteristisk for den begavede Leder af en stor Hovedstads Politistyrke.

Naar jeg her har berørt Deres Excellences sørgelige Adfærd mod mig, da er det ikke skeet forat saare Dem, men kun forat give min Anerkjendelse den Styrke og Betydning, som jeg ønskede, at den maatte have.

Og som et Pant paa, at jeg ikke bærer noget Nag til Dem i mit Hjerte, at jeg forglemmer de Krænkelser og de Tab, som De har tilføiet mig, og at min Deeltagelse som min Anerkjendelse ere oprigtige, skal jeg ved Siden af disse mine Ord sætte Handlinger.

Jeg borttager herved og tilintetgjør de Sætninger, som Deres Adfærd mod mig dicterede til Titlen paa dette mit Blad, og som med saa Ord stillede Deres Liberalitet og Deres Agtelse for Danmarks Riges Grundlov i et mindre gunstigt Lys. Jeg eftergiver Dem endvidere den Dom, der sandsynligviis vilde have stemplet Deres Adfærd mod mig som ulovlig og vilkaarlig, og saaledes forstyrret Deres Alderdoms Fred og Tilfredshed.

Men idet jeg bringer Dem disse frivillige Offre, troer jeg tillige at burde minde Dem om, hvad Deres Venner og Smigrere vistnok fortie: at Deres Livs Aften stunder til; at Dommen, den uundgaaelige, retfærdige og strenge Guds-dom snart skal fældes over Dem, over Deres Liv og over Deres Handlinger. Og De maa vel erindre, at for hiin Dommer gjælder hverken Bestikkelse eller Geheimeconferentsraadstitel, eller Commandeurkors af Dannebrog eller en partist Presses Medhold. Det, at have misbrugt sin Magt til

naar man forlovede sig med en Hertug, der stod paa Rippet til at blive Keiser i Slaraffenland.

Efterat hun havde faaet sin Bolig arrangeret, besøgte Calle hende en Dag.

— „Her er Skam fiint nok hos dig Lise," sagde han med et usigeligt intetsigende Smiil, der var ham eiendommeligt. „Men hvad troer Du ellers det bliver til med Hertugen," spurgte han.

— „Hvorledes mener Du, min søde Callemankepande?" spurgte Lise.

— „Jeg mener, har han talt noget om, at han vil gifte Dig?" vedblev Calle.

— „Han har sagt, at naar han bliver Keiser, gifter han mig øieblikkeligt, og saa skal jeg nok blive Dronning i Slaraffenland."

— „Det var som Pokker det," stønnede Calle ganske henrykt. „Det lader til at blive en brillant Entreprise; den vil smide Hundredetusinder af sig."

— „Hundredetusinder!" udbrød Lise med et hovmodigt Blik; „den vil indbringe mig Millioner; thi Du veed jo nok, at jeg har Hovedet paa det rigtige Sted. Faaer jeg først Fingre i Statssagerne og i Statskassen, saa skal jeg nok indrette det saaledes, at jeg kan henlægge en Million om Aaret."

— „Men troer Du ikke, søde Lise, at ogsaa jeg kan faae et Embede, som kan smide noget af sig?" spurgte Calle med den Iver, som findes hos den lave, sandselige og pengegridske Natur.

— „Jeg har allerede tænkt derpaa," sagde Lise, med en mandig Sikkerhed. „Saasnart Hertugen bliver Keiser, saa skal Du nok blive hans Kasserer. Derved ville vi i Forening kunne gjøre glimrende Affairer."

— „Ja, Du kan troe, Lise, jeg skal nok være paa dit

foretog sig, at han slet ikke havde Lyst til at nyde Noget ved Aftensbordet.

— „Det gaaer nok Dem, Hr. Frank, ligesom os Andre", sagde Fru Wille; den forskrækkelige Begivenhed med Sophus Bærme har forstemt Dem."

— „Jeg skal ikke negte, at det gjør mig meget ondt for Deres Alma", svarede Frank; „det er altfor tidligt, at en saa haard Prøvelse rammer hende. Men hvor bitter og smertelig end Livets Skole er, saa gavner den dog altid. Det bevægede Hjerte vil snart igjen blive roligt, og da vil Alma indsee, at det var hendes gode Engel, der bragte hende denne Prøvelse, for at hun ikke senere skulde faae en langt værre."

— „Det er ogsaa skrækkeligt, at en saadan letfærdig Dame, som Dandserinde Lascivia, skal have Lov til at forføre og optrække unge Mennesker", bemærkede Julie. „Det forekommer mig, at Øvrigheden burde forbyde hende at optræde paa Nymphetheatret."

— „Øvrigheden!" udbrød Frank med et sarcastisk Smiil. „Den er her i Slaraffenland Usædelighedens og Demoralisationens fornemste Beskytter og Udbreder. Man siger, at Justitsministeren selv har gjort Lascivia sin Opvartning."

— „Oh, det er ikke muligt, at den gamle Mand skulde være saa taabelig", udbrød Fru Wille.

— „Det er ikke usandsynligt, Moder", sagde Julie; „ellers forstaaer jeg saamænd ikkeheller, hvorfor man har tilladt, at store Folkesværme om Aftenen opfyldte hele Gaden udenfor Hotel Inferno og skreg Hurra og Viva for hende. Politiet pleier jo ellers at adsplitte Folk, naar de blot samle sig omkring en fuld Mand, der skal paa Stigen."

— „Ja, men hvad der mere end alt andet viser, i hvilket Forhold Politiet staaer til hende", bemærkede Frank, „er den

at negte en Borger Ret til lovligt at ernære sig, vil ligesaavel blive fordømt og straffet, som det, at have dømt Lovens Overtrædere efter Persons Anseelse.

Benyt da de faa Leveaar, som Deres Excellence endnu har tilbage, til Forberedelsen for den store Dom, som venter Dem. Angre De ret af Hjertet den Uretfærdighed, som De af menneskelig Svaghed maatte have begaaet. Vend Deres Tanker og Sind bort fra Verdens Forfængelighed og fra Frimurerlogens Gjøgleri; afskye mere og mere den ugudelige Pharisæisme: „at være udvortes retfærdig for Menneskene, men indvortes fuld af Oienskalkhed og al Uret"; lær med Ydmyghed og Sandhed at bede: „Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere", og søg, efter Evne, at gjøre godt igjen, hvad De maatte have handlet uretfærdigt, idet De ihukommer den vise Salomos Ord: „Thi Gud skal føre hver Gjerning for Dom, med alt det, som er skjult, enten det er godt eller ondt."

Skulde Deres Excellence nogensinde komme i den Stilling — Guds Veie ere urandsagelige! — at trænge til min ringe Hjælp og Bistand, da skal det være mig en sand Glæde at yde Dem samme. Saa skilles og mødes vi i Fred!

Jeg er Deres Excellences oprigtigt deeltagende Medborger:

W. J. Karup.

Digteren H. C. Andersens Levnet,

fortalt af ham selv.

I.

Da jeg opholdt mig i Kjøbenhavn, — saaledes fortæller Marmier, — traadte en Dag en høi ung Mand ind i mit Værelse; hans forlegne og frygtsomme Manerer og hans temmeligt simple Anstand vilde have mishaget en naadig Frue; men hans venlige Blik og hans aabne og ærlige Ansigt indgjød øieblikkeligen Deeltagelse. Det var Andersen. Jeg havde et Bind af hans Værker paa mit Bord. Vort Bekjendtskab blev strax gjort. Efterat han med mig havde tilbragt flere Timer i en af disse poetiske Samtaler, som aabne Hjertet og fremkalde gjensidig Fortrolighed, talte Andersen til mig om de Gjenvordigheder, som han havde prøvet; og da jeg bad ham om at fortælle mig sit Levnet, gav han mig følgende Skildring.

II.

„Jeg er født i Odense i Aaret 1805," sagde han til mig. — „Mine Bedsteforældre havde været rige; men ved en lang Række Uheld og feilslagne Speculationer mistede de Alt, hvad de besad, og der blev kun levnet dem den smertelige Erindring om deres tidligere Stilling. Jeg har mere end een Gang hørt min Bedstemoder fortælle om hendes Forældre fra Tydskland og om den Luxus, som omgav dem. Det var sørgeligt saaledes at see hende dvæle ved sine Ungdomsglæder i den fattige Bolig, hvor vi levede. Min Fader, som ifølge sin Fødsel syntes at være bestemt til at nyde en hæderlig Velstand, blev nødsaget til at gaae i Lære og blive Skomager. Da han giftede sig, var han saa fattig, at han ikke kunde kjøbe en Seng. En riig Adelsmand døde, og man satte hans Liig paa en Katafalk. Nogen Tid derefter solgte hans Arvinger paa en Auction alt det, som havde været brugt til hans Liigbegængelse. Min Fader sammenskrabede Frugten af sin Sparsommelighed og kjøbte et Stykke af Katafalken for deraf at gjøre sig en Brudeseng. Jeg kan endnu erindre mig at have seet disse store sorte Drapperier, der vare baade gamle og forslidte og rynkede af Voxlyspletter. Der var det, at jeg blev født. Min Fader fortsatte sin Dont, der snart gik bedre, snart daarligere, alt efter Tiderne og Arbeidet. Vi levede næsten i bestandigt trykkende Omstændigheder, men vi levede dog. Og om Aftenen, naar Sengetiden nærmede sig, naar min Moder satte vor tarvelige Aftensmad paa Bordet, havde vi endog stundom glædelige Øieblikke, som jeg ikke kan tænke paa uden at blive rørt. Da jeg blev saa gammel, at jeg kunde arbeide, sendte man mig hen i en Fabrik. Der tilbragte jeg det Meste af Dagen. Den øvrige Tid gik jeg i Fattigskolen; jeg lærte der at læse, at skrive, at regne. En af vore Naboer, som havde fattet Godhed for mig, laante mig nogle Bøger, og jeg læste med Begjærlighed alle de Comedier, som jeg kunde faae fat paa, og alle de berømte Mænds Levnetsbeskrivelser. Denne Læsning vakte i mig sælsomme Følelser. Jeg hævede mit Blik over den Arbeidsstilling, hvortil jeg var bunden, og det forekom mig, at jeg ogsaa kunde blive en berømt Mand. Min Fader døde, da jeg var tolv Aar; jeg blev ene tilbage med min Moder og fortsatte mit Arbeide og mine Drømmerier. Jeg havde en mærkelig klar Stemme. Ofte, naar jeg sang, blev jeg roest af min Lærer, og de Forbigaaende stode stille forat høre paa mig. Jeg øvede mig ogsaa i at fremsige nogle af de fornemste Steder, som jeg fandt i Comedierne, og vore Naboer, som assisterede ved Prøven, og som saae mig gjøre saa stærke Gesticulationer og hørte mig declamere saa høit, forsikkrede, at jeg havde udmærkede Anlæg til at blive Skuespiller. Min fattige Moder, som aldrig havde drømt om noget andet for mig end et ærligt Haandværk, brast i Graad, da hun hørte denne Nyhed: men jeg holdt fast ved min Beslutning. Jeg sparede taalmodigt Skilling paa Skilling, Alt, hvad jeg kunde have til min Raadighed, og da jeg en Dag gjorde min Kasse op, fandt jeg ikke mindre end tretten Rigsdaler. Det var en Capital, en Capital, som syntes mig uudtømmelig. Jeg tænkte kun paa at reise. Min Moder forsøgte forgjæves at holde mig tilbage. Hun sagde, at hun havde forskaffet mig en udmærket Plads som Læredreng hos en Skræder; i kort Tid kunde jeg fortjene en Løn, som var tilstrækkelig for mig til at leve af; efter nogle Aars Forløb kunde jeg blive Mestersvend; og hvem vidste? maaskee kunde jeg derpaa blive Mester. Alle disse møisomme Projecter, som mere end een Gang havde bragt min Moders Hjerte til at hoppe af Glæde, forførte mig ikke. Jeg var fjorten Aar; jeg stod ene; jeg kjendte Ingen i den hele Verden, som var istand til at protegere mig. Men en indre Stemme sagde mig, at jeg skulde reise. Førend min Moder vilde give mig den Tilladelse dertil, hvorom jeg bad hende, vilde hun endnu gjøre en Prøve. Der var i den By, hvor vi boede, en gammel Kone, som paa forskjellige Steder rundt omkring var bekjendt for sin Spaadomsgave. Det var vor Sybille af Cumæ; og omendskjøndt de gode Christne i Odense betragtede hende som en Smule besængt med Trolddom, saa tog dog hele Verden sin Tilflugt til hende, og hele Verden omtalte hende med en Slags Veneration; thi hun kunde spaae, hvad der skulde skee, baade ved Hjælp af Kort og ved hemmelige Paakaldelser, som man ikke kunde forstaae. Hun sagde til de unge Piger, naar de skulde gifte sig, og til de Gamle, hvorlænge Vinteren vilde vare, og naar Høsten kom. Min Moder gik forat spørge denne Troldmændenes Slægtning, om hun vilde beære hende med en Visit. Og da hun kom, tog min Moder hende ved Haanden, bad hende om at sætte sig paa Kanten af Sengen og rakte hende en Kop Kaffe i sin smukkeste Kop; derefter forklarede hun hende min Stilling og spurgte hende om Raad. Spaaqvinden satte sine Glarøine paa sin Næsetip, greb min venstre Haand, betragtede den med Opmærksomhed, betragtede den atter, og sagde endelig med en høitidelig Røst, at man en Dag vilde illuminere Odense til min Ære.

(Fortsættes.)

Ulædsket Kalk for Frimurere.

Af Prof. theol. Dr. Alban Stolz.

(Fortsat.)

Morianerne.

Mange Folk mene, at alt Ondt, alt Wühleri, enhver Omvæltning i Kirke og Stat kommer fra Frimurerne; at disse have omspændt hele Verden og have Alt ivold. Denne Mening er maaskee Grunden, hvorfor hist og her Fyrster og høie Personer lade sig optage i Frimurerordenen. De have sandsynligviis udregnet, at de da ere sikkrere paa deres Throne eller paa deres Kanapee, naar de søge Ly under den store Høne Frimurerbroderskabets Vinger. Jeg for mit Vedkommende er ikke af den Mening, at Frimurerne i Skandinavien for nuværende Tid ere synderligt politisk farlige, eller vel endog af Jacobinercouleur. Størstedelen af Frimurerne vilde ikke have en Revolution; de vilde da ikke heller være kloge Folk; thi de have det jo nu paa det Tørre. De ere „hæderlige" Mænd og Mænd af Levemaade, de holde af at spise og drikke godt, og søge ogsaa paa andre Maader at nyde Livet. De befinde sig meget comfortabelt i Verden, og det vilde være dem meget tilpas, naar det bare blev saaledes ved. Derfor have de for Øieblikket ikke Brug for nogen Revolution.

Vel ligner denne Masse af de velhavende Murere en stor Skaal fuld af Deig. Den, der griber deri og arbeider, han giver Deigen Form. Og det er vist og sandt, at der findes Morianer, der nu og da gribe ind i Frimureriet forat be-

---

Kjendsgjerning, at Politidirecteuren ikke har tvunget hende til at tilbagegive, hvad hun har afpresset hans Søn. Hun beholder sit Bytte og dandser iaften triumpherende omkring paa Nymphetheatret, uden at Politiet krummer et Haar paa hendes Hoved."

Frank tog sit Uhr op, og da han saae, at Klokken var over ni, reiste han sig hastigt fra Bordet og forlod Værelset.

Faa Minuter derefter gik han med hastige Skridt ind til Staden. I en Isenbod kjøbte han sig to Bridbærer af forskjellig Størrelse og begav sig derpaa til Selvstræde, hvor det Huus laae, i hvilket „det classiske Broderskab" holdt sine Møder.

Han fandt Porten aaben og gik ind paa Trappegangen, hvor han i nogen Tid stod skjult bag en Gangdør, da Klokken endnu manglede ti Minuter i den bestemte Tid.

Da Trappegangen var belyst, kunde han igjennem Dørsprækken see de Personer, som kom op ad Trappen. Saaledes bemærkede han Charles Menie, Politidirecteurens yngre Søn, den unge Peter Kruse, Justitsraad Liedelichs Søn og flere unge Herrer, som han kjendte fra Universitetsforelæsningerne, og som i høiere Cirkler spillede Løver.

— „Det er altsaa de classiske Brødre," tænkte han og og saae med urolig Længsel paa sit Uhr. Endelig var Klokken eet Qvarteer til Elleve, hvorfor han krøb frem bag sit Skjul og ilede op ad Trapperne. Han bankede sagte paa den Dør, som Værnes Tjener nøie havde betegnet ham, og strax blev Døren varsomt aabnet af en Bondepige.

— „Værnes Tjener har nok sagt til Dem, at jeg vilde komme," hviskede han til hende.

— „Ja, vær saa god og træd nærmere," svarede hun med en dæmpet Stemme og et Blik, der saae ud til at udtrykke Længsel efter en Daler.

Hun forlangte naturligviis Champagnegallop med fire store Trommer.

Selskabet reiste sig tilligemed Hertugen og begav sig ned i den anden Ende af Salen, hvor Lise skulde figurere.

Man opstillede sig langs Væggene, og Musiken begyndte at spille. Lise, der imidlertid havde arrangeret sine Klæder til Dands, begyndte at springe omkring, slog Pirouetter, stod paa Taaspidserne og gjorde saa gratieuse Stillinger, at saavel Hertugen som de andre Herrer tabte Næse og Mund derover. Balletten endte med, at Hertugen henrykt omfavnede hende, idet han sagde:

— „Jeg er meget fornøiet med Dig, Lise; men lad det nu være nok for iaften."

Festen endte først seent paa Natten.

De Fremmede forlode Slottet; men Lise forblev her ifølge Hertugens Ønske.

Allerede den næste Dag fik hun den ene Fløi indrømmet til Bolig for sig og sit Tjenestetyende.

Hun lod Værelserne kongeligt meublere. Stolemagerne og Meubelsnedkerne i Slaraffenlands Hovedstad kunde ikke levere saa elegante Sager, — det meente hun, — som hun brugte. Hun lod derfor Meublementet forskrive fra Paris. Det var umaadeligt kostbart; men Hertugens Pung maatte holde for. Malerier bleve stabte fra de fyrstelige Samlinger forat pryde hendes Vægge. Et Fortepiano, paa hvilket Instrument hun havde lært at klimpre, blev anskaffet til fem hundrede Daler. Men var hendes Inventarium kostbart, saa var dette dog langt mere Tilfældet med hendes Garderobe. Der blev syet et Udstyr, som om det havde været til en Prindsesse, og desuden maatte Hertugen give tusinde Daler til Smykker og Juveler. Den routinerede Dandserinde vidste nok, hvorledes det skulde være.

nytte det til revolutionaire Øiemed; — men „Arbeiderne" ere ofte for faa og Deigen altfor tyk og seig til, at den tilstrækkeligt kan gjennemarbeides. Et Monster for disse Morianer, der søge at dirigere det store Kameeltog, er Mazzini i Italien, denne gamle Muldvarp; han wühler grundigt og med Udholdenhed og veed nok, hvad han vil. Men af det Slags gives der nutildags kun faa; saaledes skal vel hans Landsmand i rod Skjorte, Hr. Garibaldi, være Frimurerordenens Stormester; men han kan alligevel ikke henregnes til Morianerne: han ligner mere Togets Anfører med den ombundne Klokke og den trompetagtige Stemme. Thi om han ogsaa sparker til Troner og Altre, saa er dog det, han proclamerer, skriver og driver, blandet med altfor megen Galskab til, at man kunde ansee ham for en Anfører, der i Forstand og Planmæssighed staaer langt over en almindelig Frimurer.

De Andre.

Vi ville lade de politisk farlige Frimurere ude af Spillet og beskjæftige os med den sædvanlige Sort, med den utallige Mængde tamme Frimurere. Disse tilsyneladende temmeligt uskadelige Byphilistre troe maaskee tildeels, at deres Selskab er noget Skjønt og Ærværdigt; men i Virkeligheden er dog Frimureriet *en snigende Gift for det menneskelige Samfund*. Denne svære Anklage skal jeg nu tillade mig at begrunde.

Første Anklage. Frimureriets Characteer er fremfor Alt Skjuleri og Hemmelighedskræmmeri. Verden maa ikke kjende Medlemmernes Navne, Verden maa ikke kjende dets Statuter; Forstillelse og Skjuleri drives selv indbyrdes iblandt dem, idet den Ene, der har opnaaet den saakaldte Mestergrad, skal skjule for den Anden, der kun er en saakaldt Svend, hvad han har faaet at vide i den høiere Grad. En forhenværende Frimurer skriver selv: „de bedaare hverandre". Isærdeleshed anvendes Løgn og Bedrageri, naar det gjælder om at hverve velhavende Mænd, hvis Penge og Anseelse man kan bruge. Man foresnakker dem, at Frimureriet fornemmeligt er et Selskab, der befordrer Velgjørenhed, Humanitet, høiere Erkjendelse; Religionen kommer ikke med i Spillet osv. Derved lokkes da mangen ellers retskaffen Mand til at forspilde sine gode Penge derpaa og at lade sig optage, hvad han senere fortryder; men da han engang er optaget, har han ikke mere Mod til at udtræde. At dette Frimureriets falske Væsen og skjulte Spil er ret eiendommeligt, viser sig ogsaa deri, at Frimurerne i mange, isærdeleshed i mindre Stæder, helst vælge deres Forsamlingslocale i en affides Gyde, og snige sig derind aldeles paa samme Maade, som liderlige Mænd pleie at snige sig ind i et Bordel.

Jeg siger nu: Naar Mænd paa en saadan Maade snige sig ind i deres Selskabs Locale, saa at de ikke ville være kjendte, da ere to Grunde dertil tænkelige. Enten gaaer det upassende til i Frimurerlogen, saa at Medlemmerne maae skamme sig forat Publicum skal erfare, at de ere Frimurere, eller der foregaaer ikke noget Ondt og Upassende. I dette sidste Tilfælde er dem det skjulte Spil, det hemmelige Væsen i og for sig en vigtig Ting, en kummerlig Forfængelighed, der for Verden skaber sig hemmelighedsfuld, og dette giver Selskabet et Anstrøg af Falskhed og Umandighed. Derfor passer ogsaa Frimurerens Symbol, Forklædet, ham godt nok; kun skulde han ogsaa tage en Fruentimmernatkappe paa, og istedetfor den lille Hammer eller Muurskee tage et Kjøkkenredskab i Haanden, f. Ex. en Madslev, saameget mere som Frimurerne skulle holde meget af deres Maaltider, ligesom Rattergalen holder af Meelorme.

Man kunde maaskee indvende, at de første Christne i Rom ogsaa havde holdt deres Forsamlinger paa forborgne Steder, og alligevel var der ikke foresaldet noget Slet. Men de skjulte sig, fordi de bleve forfulgte af Hedningerne; hvorimod Frimurerne nutildags ikke behøve at frygte for nogen Forfølgelse. I vore Dage tør man offentligt paa Tryk fornegte Gud og rose den røde Republik, — hvilke farlige Hemmeligheder skulde da vel Murerbrødrene have, som de maatte skjule? Tværtimod ere de vandede Taler, hvormed Frimurerne sædvanligt overgyde hverandre, temmeligt tamme; de kunde gjerne lade dem dryppe ned fra Tagene, uden at endog Berlinerpolitiet vilde lægge Noget iveien derfor. Men naturligviis, hvis deres Tale og deres Handlinger vare aabne, saa havde den kummerlige Forfængelighed ikke mere Foder; Verden vilde da lægge Mærke til, hvor hule, taabelige og barnagtige deres foregivne Hemmeligheder ere, ligesom tomme Hattefouteraler; ligeledes fik det da en Ende med Praleriet om deres Læres dybe Viisdom, hvorefter Mænd uden grundig Dannelse løbe med Limstangen. Og de kunde da ikke mere opdiske den Løgn, at deres Orden gaaer tilbage til den graa Oldtid, da det er historisk paaviist, at Frimureriet først har taget sin Begyndelse i Aaret 1717. Naar de desuagtet skrive 5863, saa har det kun forsaavidt sin Rigtighed, som Frimureriets Forbilleder, hvilke jeg saae paa Karavanbroen i Smyrna, for saa lang Tid tilbage virkeligt existerede.

Anden Anklage. Frederik den Anden yttrede kort før sin Død: „Alchemi og Theurgi have deres Udspring i Frimureriet; jeg beleer alle disse Daarskaber." Keiser Joseph kaldte i en offentlig Kundgjørelse Frimurernes Væsen: „Gjøglerier". Og Napoleon I. kaldte dem Tosser (imbécilles), der forsamle sig forat holde gode Maaltider. Ved Optagelsen i mange Loger forekomme isandhed Ting, saa at man maa forundre sig over, at Mænd kunne være med til slige Barnestreger og Lapperier, og dog sætte et alvorligt Ansigt op dertil. Allerede Symbolerne, som Frimurerne hænge paa sig ved deres Fester, ligne ganske de Stjerner og Kors af Pap og Guldpapir, hvormed Smaadrengene bryste sig, naar de lege Soldat.

De saakaldte Ceremonier, som de i selve Frimurerbøgerne ere fremstillede, ere forskjellige efter Tid og Sted; der forekomme Ritualer, Tegn, Ord og Greb, Spørge- og Besvarelsesformler, levende Billeder, — men de fleste af dem ere langt taabeligere end de, der tidligere vare i Brug blandt Linnedvæverne og Hattemagerne. Kan der vel tænkes noget større Lapperi, end naar en ellers ordentlig Mand har ombunden sig med et Forklæde af hvidt fiint Læder, taget en lille Hammer eller Muurskee i Haanden, paahæftet sig et naragtigt Stykke Legetøi af Messing, — og til alt dette sætter et alvorligt Ansigt op. Det vilde vise mere Forstand hos ham, dersom han slog en høi Skoggerlatter op over denne Fastelavnsleg hele Aaret rundt.

Det er derfor ikke til at undres over, naar nutildags ingen grundig aandsdannet Mand tager alvorlig Deel i dette Lapperi. Naar en saadan Person er Frimurer, saa gjør han det af Speculation, ikke af Tro paa eller Respect derfor; han vil enten lede den store Faareflok eller klippe den. Frimureriet har maaskee tidligere havt en vis Betydning; det har en vidtloftig Historie; — men for nuværende Tid er det nær ved at spille aandelig Bankerot. For Størstedelen staae Medlemmerne paa et Dannelsestrin, hvor man med Andagt hører paa en Tale, der er fuld af almindelige Talemaader, og med ubetinget Tro læser en ledende Artikel i det første det bedste Dagblad. Frimureriet hører allerede til de Moder, der ere opgivne af de aandeligt fornemme Folk, og hvorover Middelstanden fornøier sig og er hoffærdig. Naar man derfor siger til mig, at denne eller hiin er Frimurer, saa kommer jeg strax til at tænke paa, at den samme *der* maaskee er lidt mindre forfængelig, lidt mindre borneert, lidt mindre disponeret til at lade sig trække ved Næsen, lidt mindre irreligieus og lidt mindre velhavende og yppig, end hans Lige. Hos Almuen staae Frimurerne langt slettere anskrevne. De ansees for Mennesker, der have afsværget al Religion; og omendskjøndt de langtfra ere Hexemestre, saa er dog paa Landet Frimurer ligesaa stærkt et Skjældsord som Ordet Hex. Derfor lyder min anden Anklage: Frimureren gjør sig latterlig og skader sin egen Ære i enhver fornuftig Mands Omdømme; thi naar det er Alvor med hans Frimureri, da maa han være en Taabe og mangle sund Menneskeforstand, — og naar det ikke er hans Alvor dermed, hvad der er Tilfældet hos alle virkelig forstandige Frimurere, saa er han ligefrem, for at tale glat væk og for ikke at sige noget værre, en Mand, der hellere gaaer Krogveie end den lige Vei.

Vel gives der ogsaa endnu en tredie Classe blandt Frimurerne, der staaer med det ene Been indenfor Logen og med det andet udenfor samme. Det er dem, der ved den sædvanlige Forsikkring om, at Frimureriet kun gaaer ud paa at befordre Humanitet og Menneskehedens Vel, have ladet sig lokke til at indtræde i Ordenen, men som senere have erfaret, at Frimurerhumaniteten fornemmelig kun gaaer ud paa Ens eget Legeme, eller i det høieste paa en eller anden pjaltet Broder, og at der ellers er meget Bedrageri og Svindleri derved. Mangen Broder vilde derfor gjerne kaste hele Frimurerkrammet for Stolmesterens Fødder og træde ud, eller som Frimurerne sige: „dække", naar han ikke var bange for at paadrage sig hele Compagniets uudslukkelige Had. Forresten kan man stedse gjøre saadanne Personer Bebreidelse, fordi de ere traadte ind i et Selskab, hvis For-

Lise smilede til Herrekredsen med et Basiliskblik, medens Hertugen bød hende sin Arm og førte hende til Riddersalen. Gjæsterne fulgte, sagte samtalende, to og to det høie forelskede Par.

Riddersalen var i en Fart bleven decoreret med Grønt og Flag, og i Baggrunden saaes en Myrthekrands med Hertugens og Lises Navnetræk i Roser. Taffelet var smagfuldt, og en larmende Musik fyldte Salen, saa at man ikke kunde høre, hvad man selv sagde. Hertugen yndede nemlig en stormende Musik, hvorfor han ved sit Regiment havde et Musikcorps med fire store Trommer, otte Bækkener og sexten Triangler. Som Introductionsnumer havde Regimentstambouren valgt Musiken til

„Elsk mig lidt og elsk mig længe."

Hertugen og hans Lise indtoge de øverste Pladser foran Bordenden. Paa Hertugens Side sad Oxehorn, paa Lises derimod Calle. De andre Herrer indtoge de to Sideracker.

Der blev spiist og drukket godt, og den ene Skaal blev udbragt efter den anden. Hertugen drak Dus med Lise og blev tilsidst saa ligefrem, at han kyssede hende og sagde: „Tak for Mad".

Lise havde ved Nydelsen af den stærke Viin tabt ethvert Spor af Forstillelse. Hun var nu fuldstændigt sig selv. Hun satte sig ugeneert paa Hertugens Knæ, og imedens hun klappede ham paa Kinden, spurgte hun ham, om han ikke ønskede, at hun skulde dandse en Solo for ham. Hertugen besvarede hendes Spørgsmaal med et venligt Nik, og gav Regimentstambouren et Vink om, at han skulde komme hen til ham. Han sagde ham blot, at nu skulde hans Lise give en Solodands, og han havde derfor at følge hendes Befaling med Hensyn til Musiken. Regimentstambouren gjorde Honneurs, og indhentede Lises Musikrecept.

Frank traadte ind i Pensionistens Corridor, hvorpaa Pigen sagte aflaasede Døren.

Hun bad Frank om at vente et Øieblik i den mørke Corridor, medens hun hentede en Haandlampe. Hun vendte strax derpaa tilbage med denne og førte nu Frank gjennem Pensionistens Dagligstue og ind i en elegant meubleret Sal.

Pigen betegnede ham den Væg, der adskilte Salen fra det classiske Broderskabs Locale. Men da den ved Undersøgelsen viste sig at være af Steen, lod den sig ikke let gjennembore, og hvis dette var muligt, vilde dog Boringen let bemærkes af Broderskabet.

— „Er der da ingen Dør, som fører fra dette Værelse ind til Broderskabets?" spurgte Frank bekymret over, at hans Nysgjerrighed maaskee ikke vilde blive stillet.

— „Ja, der er rigtignok en Dør bagved Chatollet der," svarede Pigen; „men det vil være vanskeligt at komme til den."

Frank, der ikke skyede nogen Møie, bad Pigen om at tage fat i Meublet, forat hjælpe ham med at faae det skudt lidt fra Døren, som det skjulte.

Ved megen Anstrengelse og under Frygt for at gjøre nogensomhelst Støi, der baade kunde vække Broderskabets og Pensionistens Opmærksomhed, fik Frank og Pigen endelig flyttet Meublet saa langt tilside, at et Stykke af Døren blev synlig.

Nu besteg Frank en Stol og udsøgte et passende Sted til Boringen høit oppe paa Døren, næsten ved den øverste Deel af Karmen. Efter ti Minuters Forløb havde han først boret det fornødne Hul; thi forat Broderskabets Medlemmer ikke skulde mærke Noget, standsede han et Øieblik for hver Omdreining. Aldrig saasnart havde han med Boret netop gjennembrudt den modsatte Side af Døren, førend han trak det til sig og satte

mod de ikke vidste, og have lovet at vise Lydighed mod Foresatte, som de ikke kjendte.

(Fortsættes.)

Ugerevue.

Casinoforedragene. De til iaften (Søverdag) i Casino bebudede Foredrag af d'Hrr. Ploug, Bille, Rimestad o. Fl., samt Tilgift af politiske Resolutioner, saasom at Holsteen skal udstilles, Tidsskrifts Jubilandelse tilbagevises o. s. v. — NB. alt mod en Entree af 8 Sk. —, ville sikkert det gunstigste Udfald. Publicum vil nemlig vedtage Resolutionerne, Regjeringen vil lee ad Demonstrationen, og Mødet vil give et Nettooverskud af circa 100 Rd., som rimeligvis ville blive anvendte til Aftensmad og Punsch for Talerne og deres nærmeste Tilhængere. Et andet practisk Resultat af Mødet og Foredragene er, at det i Kjøbenhavn er tilladt (NB. uden nogen særlig Bevilling) at holde Møde med Foredrag imod en Entree af 8 Sk. pro persona, selv om Foredragene gaae ud paa at styrte Regjeringen.

Tre nye Dumheder af Bille. For nogen Tid siden docerede Hr. Bille i Dagbladet, at Lauenborg var 6 □ M. stort, enhver Skoledreng veed, at det neppe er halvt saa stort, nemlig henved 3 □ M. (2,90 □ M.). Nylig belærte han Times om, at Danmark ikke havde nogen Orden, der hed »l'union parfaite«, medens Enhver, der kjender en Smule til Fædrelandets Historie, veed, at en saadan blev stiftet 1732 af Dronning Sophie Magdalene. Nu lærer han: at Londons Befolkning er 2,300,000, naar City fraregnes. Denne Lexdom er ogsaa gal; thi Londons Befolkning er c. 3 Millioner, og deraf tæller City kun ialt 114,472 Indvaanere! Hvor længe vil endnu et halvstuderet Publicum ansee Hr. Billes Lexdomme for ufeilbare?

Prindsesse Alexandras Broder. Lord John Russell skal nu have isinde at gjøre Prinds Wilhelm til Grækenlands Konge, og hvis man kan troe Rygtet, vil han foreene hans de joniske Oer ... Formodentlig mener Lorden, at det er nødvendigt at sørge for de danske Thronarvingers Anbringelse, da hans Forslag til det danske Monarchies Forfatning, hvis det blev udført, sikkert vilde tilintetgjøre enhver Udsigt for dem til at blive anbragte paa den danske Throne.

Hvorledes Fru Landskreek fik Prygl.

Et Eventyr.

Fru Landskreek var hele Landets Skræk. Hun havde fra offentlig Dame og anseet Dandserinde svunget sig op til en fornemlig Maitresses glimrende Stjerne. Ved sin røde Guld og ved sin misundelsesværdige Hemmeligheder i Titlernes og Ordenernes Cabinet havde hun erhvervet sig en talrig Skare af tvivlsomme Slaver, der laae for hendes Fødder og vendte Paxeren fra hendes befjærrede Ytter. En Dronningekrone af Guld og Diamanter havde hun ladet smede, og hun kunde blot paa en Leilighed til offentligt at kunde sætte den paa sit Medusahoved. Hun var en levende Personification af Overtrædelsen af det femte, sjette og syvende Bud. Som en mester, giftig Kampestedsrig havde hun omspændt sin ulykkelige Gemal med et Bæv af Intriguer, Løgnagtigt, Løgn og raffinerede Lyster, et Bæv, som han var altfor svag til at sønderrive.

En Dag skulde en ung, deilig, uskyldig Prindsesse have Bryllup med en Prinds. Vips tænkte Fru Landskreek: „Jeg er jo Dronning, jeg maa med til den Stads." Men da hun vilde trænge sig ind i Prindsessens Familie, blev hun vist Døren. Herover fik hun Galdefeber eller Hundegalskab, og var som en Rasende mod alle sine ulykkelige Omgivelser. Da hendes Mand gav Prindsessen en simpel Bryllupsgave, blev hun endnu mere forbittret, og da hun derpaa erfarede, at han var kjørt til Staden, uden at gjøre den sædvanlige Anmeldelse hos hende, lod hun strag spænde for og jagede afsted efter ham, men hun fandt ham ikke i deres sædvanlige Afsteigesqvarteer. Fuld af Skræk over, at han maaskee stod i Begreb med at løsrive sig fra hendes Overherredømme, ventede hun i flere Timer, at hendes Mand skulde indtræffe; men det blev Aften og Nat, og forgjæves ventede hun. Hun maatte gaae ene tilsengs. Først den næste Dag erfarede hun, at hendes Mand var reist tilbage til deres Slot. Nu ilede hun hjem for at overøse ham med Bebreidelser og Skjeldsord. Og han tog, som sædvanlig, taalmodigt mod Tordningen. I sit Raseri tog hun hele Inventariet bort fra sin Reiseomnibus, som hendes Mand velvilligt havde stillet til Prindsessens Disposition. Da han erfarede denne Ondskab, kunde han ikke tilbageholde sin retfærdige Harme.

— „Hvis Du kunde skamme Dig, vilde jeg bede Dig derom," sagde han til hende. „Men Du har jo tabt Hovedet af al Skam."

— „Saa er Du vel selv Skammen," raabte Fru Landskreek med en vis aandrig Plathed; „thi det er jo bekjendt nok, at jeg har tabt Hovedet af Dig."

— „Jeg finder det ganske i sin Orden, at Du tog dine Sengklæder bort," sagde hendes Mand meget forbittret; „thi det passer sig ikke, at en ung uskyldig Pige skulde sove i de Sengklæder, paa hvilke en gammel C. . . . . har ligget." Men Sølvtøiet, som kunde vaskes rent, det kunde Du dog have ladet forblive i Omnibussen."

— „Hvad siger din gamle Tølper?" skreg Fru Landskreek og hvæsede ad sin Mand, ligesom en gammel Skrukke hvæser ad en stor Pudelhund."

— „Jeg siger, at Du er en . . . . ."

— „Og jeg siger, at Du er en . . . . ."

Saaledes tog det ene Ord det andet. Det kom til Haandgribeligheder, Fru Landskreek sparkede og bed som en gammel arrig Hoppe. Trods al hendes Tapperhed erholdt hun dog af sin Mand en længe fortjent, solid Dragt Prygl. Men hun kunde gjerne have havt den Mand, der uden videre Formaliteter havde sendt hende til Hexenes sædvanlige Endestede — Bloksbjerg.

☞ De ærede Abonnenter i Provindserne, som paa Grund af Postvæsenets Vægring mod at expedere Bladet, hidtil have erholdt dette tilsendt under Korsbaand directe fra Redactionscontoiret, bedes godhedsfuldt at anmelde sig som Abonnent for April Quartal til det nærmeste Postcontoir, der, ifølge Generalpostdirecteurens Skrivelse til mig af 11te ds., er forpligtet til at expedere Bladet, imod Erleggelsen af 63 Sk. R. M.

☞ Subscription paa „Folkelige Foredrag" eller „Sort paa Hvidt" for April Quartal modtages dagligt paa Bladets Contoir.

Bladet vil indeholde Afhandlinger om almeeninteressante Spørgsmaal, humoristiske og underholdende Smaafortællinger, Digte, Blandinger, Ugerevue, satiriske Stykker under Titlen „Knepsiske Pistoler", samt det ligesaa morsomme som nyttige Skrift af den berømte Humorist Prof. Alban Stolz:

Ulæsket Kalk for Frimurere.

Desuden er optaget den interessante Skitse af Marmier:

Digteren H. C. Andersens Levnet,

fortalt af ham selv.

I Feuilletonen fortsættes den store originale Roman:

Hovedstadens Mysterier,

der med sande Farver skildrer Livet i de forskjellige Samfundsclasser, ligefra Slottet og ned til Armodens Braa.

NB. Det bemærkes udtrykkeligt, at Bladet er aldeles uafhængigt, og at Redactionen hverken modtager Gratialer af Autoriteterne eller af den danske Presses Bestikker: Ejderne Danner.

Quartalsprisen for Bladet, der regelmæssigt tilbringes Abonnenterne hver Løverdag i Kjøbenhavn og hver Søndag i Provindserne, er i Kjøbenhavn 52 Sk., i Provindserne 63 Sk., deri alle Forsendelsesomkostninger iberegnede.

☞ Forat imødekomme endeel af mine tidligere Tilhøreres Opfordringer, aabnes fra 1ste April et Ugeabonnement paa Bladet, saaledes at samme betales ved Modtagelsen med 4 Sk. Ugeabonnementet er dog bindende for eet Quartal, fra Tiltrædelsen at regne.

Brevkassen. Np.: En Samtale ønskes paa Contoiret. — Fra S. i Aarhuus: De paagjeldende Numere ere under Korsbaand og med Frimærke afleverede paa Brevpostcontoiret her. Da flere Numere til Aarhuus tidligere ikke have naaet deres Bestemmelsessted, vilde det være os kjært at opdage, hvo af Postvæsenets Personale der bærer Skylden derfor. Behag at gjøre fornøden Anmeldelse hos Postmesteren! — Hr. i S.: Under Korsbaand afsendt derfra; Beløbet maa directe tilstilles os.

Redigeret af W. T. Kørup.

Kjøbenhavn. — G. S. Wibes Bogtrykkeri.

Diet til Hullet, i hvilken Stilling han i en Timestid forblev, hvilelos og ubevægelig som en Statue.

Hvad han saae, bragte næsten Blodet i hans Aarer til at isne. I den hans modsatte Ende af Vandersfaltens Sal var opreist et Slags Alter, hvorpaa en stor Figur, der forestillede Ganymedes med Ørnen, var opstillet. Foran denne stod en Skikkelse i sort Domino med sort Halvmaske og oplæste med en dæmpet, syngende Stemme Steder af græske Digtere, hvori Pæderasti eller den sodomitiske Synd blev anbefalet og roest. Endeel Personer i samme Habit stod rundtomkring Lystens Alter, taushe og ubevægelige. Da denne Ceremoni var tilende, fremtog Ceremonimesteren af et Skab en stor Spiritusskaal, som Spiritus deri og antændte samme, satte derover en Kjedel, som han fyldte med fulde Band af en Karaffel. Nu istemmede Vandersfaltet en lang Dithyrambe, under hvis Afsyngelse Ceremonimesteren fremtog en stor Punschebolle, hvori han lavede en stærk Punsch, som han afbrændte. De blaa Flammer kastede en dæmonisk Belysning paa Ganymedes og hans Offere. Da Visen var tilende og Punschen afbrændt, drak samtlige Medlemmer deraf. Derefter opførte de sig mod hverandre paa en Maade, som min Pen vægrer sig ved at nedskrive. Frank vendte sig bort fra dette afskyelige Syn med en Blanding af Vemmelse, Modbydelighed og Foragt, fast bestemt paa, at anmelde det til Justitsministeren, og saaledes at gjøre en Ende paa Skjændselen.

Han steg ned af Stolen, hjalp Pigen med at flytte Chatollet hen paa dets gamle Plads foran Døren. Derpaa gav han hende en Sølvmønt i Douceur og forlod Huset. Han opsøgte nu en Drosske, og kjørte i en temmelig oprørt Sindsstemning til sit Hjem, hvor han ankom henved Midnat.

Tolvte Capitel.

Modehandlerindens Arrangement paa Hertugens Slot.

Den Aften, da Alma, paa Grund af Sophus Barmes Forbindelse, ikke kom paa Bal hos Oberst Didrichsens, feirede Hertug Fritz sin Forlovelse med Calles Lise. Iført sin meest glimrende Dragt havde hun allerede om Eftermiddagen begivet sig til sin fyrstelige Elsker, hvis Hjerte hun havde indtaget med Storm. Hun havde underholdt Hertugen paa det Behageligste i over fire Timer, da Adjutant Oxehorn lidt over Klokken 9 meldte endeel Personer, hvoriblandt Brandadjutant Calle, som vare komne ifølge naadigst Indbydelse, forat deeltage i en gemytlig Soirée paa Slottet.

— „Sig til mine Gjæster, at jeg ønsker at see dem Allesammen her hos mig", sagde Hertugen til Oxehorn.

Denne fjernede sig med et dybt Buk, idet han med sin Overkrop beskrev en Vinkel paa 45 Grader, saa at hans Buk ligesaa fuldt gjaldt Lise som Hertugen. Snart derpaa kom han tilbage med hele Selskabet, som stillede sig op i en Halvcirkel foran Hertugen. Denne besvarede de Fremmedes underdanige Hilsen med et venligt: „Godaften, mine Venner", tog derpaa Lise ved Haanden og præsenterede hende som sin tilkommende Brud.

Enhver anden Dame vilde have rødmet ved denne hovedkulds Præsentation; men Lise følte sig hjemme i Situationen, og baade hendes Kindens Sminke og hendes rige Erfaring gjorde det umuligt for hende at skifte Farve.

— „Kom nu, mine Venner, lad os tage os en Bid Brød og en Dram," sagde Hertugen i sit ligefremme, sædvanlige Sprog. „Naar man i fire til fem Timer har underholdt sig med sin Forlovede, saa kan man nok trænge til lidt Aftensmad."

[Andet Oplag.] [Feuilletonudgave.]

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

Nr. 10 & 11. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863

til hans Kjærlighed og Omhu. Han holdt sin høire Haand faderligt velsignende over dem, medens han med sin venstre Haands Pegefinger pegede paa sit Hjerte. Fire Figurer bare det Fodstykke, hvorpaa Monumentet stod. Disse Figurer forestillede Religionen, Troskaben, Retfærdigheden og Arbeidsomheden, der ere de nødvendige Grundpiller for et Folks sande Lykke og Velstand.

Den regjerende Fyrste var en Mand af et ædelt Hjerte og en lys kundskabsrig Aand. Han sad ofte i sit Arbeidsværelse til langt ud paa Natten, beskjæftiget med Regjeringssager eller læsende de utallige Bønskrifter og officielle Documenter, som daglig strømmede ind til ham i Mængde. Han havde foretaget mange Forbedringer af Retspleien, Underviisningsvæsenet, Fattigforsørgelsen og lignende vigtige Institutioner. Overalt var han selv med; han vilde see Alt med sine egne Øine og ikke med sine Ministres. Dagligen gav han tre Timers Audients for Alle og Enhver. Hans Dronning var ikke saa tactløs at forlange, at Enker og andre supplicerende Fruentimmere ikke maatte faae Audients hos Monarken. Stigt kan maaskee en Kongemaitresse forlange, men ingen ophøiet Dronning. Den uforskyldte Fattige hjalp han gjerne af hans Nød, Videnskabsmænd og Kunstnere understøttede og opmuntrede han, Forurettedes Klager hørte han med Deeltagelse og Opmærksomhed, og saaledes kom Mange til deres Ret, uden at de behøvede at tage deres Tilflugt til kostbare Processer.

Ved en stærk Forkjølelse, som Kongen havde paadraget sig paa en Ridetour, var han nogle Uger efter hans Søns, Hertug Fritz' Forlovelse med Modehandlerinden bleven sengeliggende. Men Livlægen havde erklæret, at Sygdommen ikke var farlig, hvorfor Dronningen og Folket vare uden Frygt for hans Liv.

Dronningen var netop gaaet ned i Statscapellet forat

Bedste," sagde Calle og klappede hende paa Kinden. „Men troer Du ogsaa, at Hertugen gaaer ind derpaa?"

— „Jeg har ham alt ganske i mit Garn," sagde den snedige Modehandlerinde. „Saadanne Mandfolk behandler jeg med samme Lethed, som jeg vender en Æbleskive. Han bliver min Gemal, jeg bliver Dronning, — eller Keiserinde, vilde jeg sige, — ja, meget mere, jeg bliver Slaraffenlands Herskerinde! Vi To vedblive at være Venner, ja, Du forstaaer mig jo nok, Callemankepande? Naar Du først er bleven min Gemals Kasserer, skaffer jeg Dig med Lethed nogle Værelser her paa Slottet i den Fløi, jeg beboer. Vi kunne da stadig være sammen og arbeide Haand i Haand. Du indseer nok, min Callemankepande, at jeg ikke elsker Hertugen. Jeg seer i ham kun en Guldpumpe; en saadan benytter man, men man elsker den ikke. Han skal være mig en Trappestige, paa hvilken jeg kan naae op til Rigdommens og Hæderens Tinde."

Lises Øine funklede af svimlende Forhaabninger. Calle stod og saae glædedrukken paa sin veltalende Exkjæreste.

— „Jeg kan nok mærke, at Du holder af mig, Lise," sagde Calle, „siden Du har tænkt paa en Kassererpost til mig. Faaer jeg den, skal Du ikke fortryde, at Du har skaffet mig den. Jeg skal nok sørge for, at Du faaer din Part af Kassens Indhold."

Calle sagde Lise et ømt Farvel og gik.

— „Det sølle Skrog troer, at jeg elsker ham," tænkte Lise, da han var gaaet. „Jeg gjør af ham, som jeg gjør af Hertugen: jeg holder af hans Penge. I Sammenligning med Hertugen er han dog kun en Pjalt; og hvis jeg ikke troede at kunne benytte ham som Kasserer, saa skulde jeg snart give ham Afsked paa graat Papir."

— „Jeg seer af Bulletinen i Statstidenden, at han imorges var i Bedring," sagde Lægen.

— „Det har jeg ogsaa seet," svarede Lise. „Jeg haabede, at Nervefeberen skulde gjøre Ende paa ham; men Bulletinen for imorges har knækket mit Haab. Han bliver rask igjen, og hvem veed? Der kunde forløbe mange Aar, inden han atter blev kastet paa Sygeleiet; og naar han saa endelig ligger der, saa kan han atter komme sig og leve paany en Aarrække. Og hvert Minut, som gaaer hen, indtil jeg naaer mine Ønskers Maal, er mig en Pine, og denne Pine forhøies med hvert Minut. Og tænk Dem, eet Aar er alene over en halv Million Minuter, — ha, hvormegen Qval! Og nu en lang Aarrække, — nei, det er ikke til at holde ud! De maa befri mig fra denne martrende Pine."

— „Og hvorledes?" spurgte Lægen.

— „De kjender den menneskelige Organisme bedre end jeg," sagde Lise. „De veed meget godt, med hvilke Midler man i et Øieblik kan forvandle en levende Organisme til et dødt Cadaver, uden at man kan opdage, hvorledes Døden er hidført."

— „Aha, De mener altsaa, at jeg skulde forgive Keiseren!" udbrød Doctor Mephistopheles.

— „Netop," svarede den nedrige Modehandlerinde. „De kan og De skal gjøre det, saa vist som De interesserer Dem for mig og har Deres egen Fremtids Lykke kjær."

„Honoraret maa svare til Curen," sagde den samvittighedsløse Doctor med et skelende Blik til sin Veninde. „Lad mig engang høre, hvad De byder for Uleiligheden."

— „Jeg skaffer Dem Ridderkorset og Titel af Professor."

— „Aha, det faaer man jo i vore Dage blot forat oplæse

bede for sin syge Gemal, da Prindsesse Charlotte kom kjørende til Residentsslottet og afsteg ved Dronningeporten.

Hun ilede op ad de med rige Tæpper belagte Trapper og blev modtaget af Dronningens Overhofmesterinde, der bad hende om at træde ind i Conversationssalen, indtil Dronningen havde forrettet sin Andagt i Capellet.

Prindsessen tog Plads i en af de med kongelig Pragt udstyrede Lænestole, der stode omkring et stort rundt Marmorbord; Overhofmesterinden satte sig lige over for hende.

— „Hvorledes er det med Hs. Majestæt?" spurgte Prindsessen.

— „Livlægen var her for et Øieblik siden," svarede Overhofmesterinden; „han trøstede Hendes Majestæt med, at Keiseren var i Bedring. Feberen har forladt ham henad Morgenstunden."

— „Jeg har hørt, at Nervefeber er en Følge af Ærgrelse," sagde Prindsessen. „Den stakkels Keiser har vistnok følt sig dybt saaret over at erfare, hvad der i den sidste Tid er foregaaet paa Hertug Fritz' Palais."

— „Hvorledes?" udbrød Overhofmesterinden. „Hvad er der foregaaet, Deres Høihed?"

— „De veed det ikke, Fru Rosenfalk!" sagde Prindsessen med et ironisk Smiil. „Hele Byen taler derom, og De skulde være den Eneste, som ikke veed det? Det er umuligt!"

— „Men jeg forsikrer Deres Høihed, —" indvendte Overhofmesterinden.

— „At De ikke vil vide, hvad alle vi Andre vide," afbrød Prindsessen hende. „Oh, det er virkeligt at drive Delicatessen altfor vidt, Fru Rosenfalk."

— „Paa Ære, jeg veed ikke, hvortil De sigter," sagde Overhofmesterinden. „Deres Høihed erindrer nok, at Hendes Majestæt Dronningen ikke modtager Besøg af Hertugen og hans

Et nyt Casinomøde

forat formaae Lovise Rasmussen til at træde af.

Det med saa store Forventninger imødesete Casinomøde blev til Vand. Talerne vare kun en kjedelig Gjentagelse af, hvad der hundrede Gange er sagt i Bladenes politiske Artikler, og de vedtagne Resolutioner ere saa uklare, saa ubestemte og matte, at Regjeringen ikke vil blive sat i nogensomhelst Forlegenhed med at give Svar paa dem. Naar man seer hen til hele Mødets Arrangement: fire Timers trættende Tale af Indbydernes Herolder, Rollernes Uddeling til Ministeriets Bybud Gleerup, Krafttaleren Rimestad og den portefeuillesmægtende Bille, Billetternes Ene-Udsalg til Dagbladets Læsere og Venner osv.; saa faaer man meget let en Anelse om, at det Hele kun var en Maskecomedie. Enhver, der kjender en Smule til det constitutionelle Statsmaskineri og til politiske Forhold, veed meget godt, at dersom en ny og bedre Politik end den, som Hr. Hall hidtil har ført, skal iværksættes, og dersom Folket skal give Impulsen dertil, da maa det gjøre noget ganske andet, end i Veir og Vind at udtale sin Mening i uklare og svævende Udtryk. Og hvad skal det da gjøre? Det skal gage lige til Hs. Maj. Kongen og sige:

„Deres Majestæt! Det danske Folk seer med Bekymring Fremtiden imøde. Det er overbeviist om, at dersom den langvarige diplomatiske Strid med Tydskland skal faae et for Danmark heldigt Udfald, da maa Regjeringen ufortøvet udsondre Holsteen af alt Fælledsskab med Danmark og knytte Slesvig ved en fri Forfatning nærmere til Kongeriget. Det Ministerium, som ikke, uden Omsvøb, iværksætter en saadan Politik, har ikke det danske Folks Tillid."

Hs. Majestæt Kongen vil da spørge sine Ministre, om de ville iværksætte hiin Politik, og svare de nei, saa vil han sikkert afskedige dem og vælge en ny Regjering, der vil handle i Overeensstemmelse med Folkets Ønsker.

Gjør Folket en saadan Demonstration, da handler det practist og fornuftigt; vedtager det de vandede Casinoresolutioner, da snakker det blot hen i Veir og Vind. Men til at handle udfordres Mandsmod og Villie, til at snakke behøves kun kjærlingeagtigt Føleri og tom Forsængelighed.

Saavidt det nysafholdte Casinomøde og hvad der burde gjøres fra Folkets Side, dersom det i politisk Henseende havde en Villie.

Vi troe imidlertid, at Folket ikke blot bør forlange et Ministerium, der vil gjøre noget Alvorligt for at ende det mangeaarige Kjævleri med Tydskland, men at det tillige bør forlange, at den Dame, der indirecte har saamegen Skyld i vore forviklede og forgvaklede politiske Forhold og i den moralske Slaphed, Ligegyldighed og Modløshed, som hviler over Nationen, bør fjernes fra den fremragende Plads, paa hvilken hun, til Forargelse for det danske Folk og til Spot for Udlandet, har indtaget sit forgyldte Høisæde.

Vi behøve ikke nærmere at betegne den Dame, til hvilken vi alludere. Enhver veed: at det er Fruentimmeret Lovise Rasmussen.

Hendes Fortid er af den Beskaffenhed, at ingen Skribent kan skildre den fuldstændigt, uden at gjøre sig skyldig i Brud paa Presselovens §

Trettende Capitel.

Et Pragtexemplar af en Justitsminister.

Frank blev sin Beslutning tro, at angive for Øvrigheden det skjændige Broderskab, hvis Aftenmøde han havde bivaanet ved at kigge gjennem Pensionistens Dør. Dagen derpaa gik han alt til Justitsministeren forat indvie ham i Hemmeligheden.

Hs. Excellence beboede et lille Landsted, der laae i Nærheden af Fru Willes Eiendom, og da Frank antog, at han mere uforstyrret kunde tale med ham der end i Hovedstadens Cancelli, begav han sig derhen.

Han blev indladt af en Tjenestepige, der bad ham om at sige, hvem han var, og hvad han vilde Ministeren.

— „Her er mit Kort," sagde Frank til Pigen. „Vil De blot sige til Hs. Excellence, at jeg har en meget vigtig Sag at meddele ham.

Pigen tog Kortet og gik. Snart vendte hun tilbage med den Besked, at Frank maatte vente, Ministeren kom snart, hvorpaa hun atter lod ham ene.

I det lille Værelse, hvori Frank befandt sig, var der mærkeligt nok hverken Stole eller Bænke. Han blev derfor nødsaget til at staae ved Døren. Værelsets Inventarium frembød ikke Noget, der kunde adsprede den kjedelige Ventetid. En gammel Dragkiste, prydet med nogle Hattefouteraler, stod ligefor Indgangen. Et lille rødmalet Skab i Form af en Piedestal dækkede Vinduespillen. Ovenpaa Skabet var opstillet en smagløs Venusfigur. Paa den modsatte Væg var anbragt et Skilderi, der forestillede Retfærdigheden med tilbundne Øine og med Sværd og Vægt i Haanden.

Frank vendte sig fra den modbydelige Venusfigur og betragtede en tidlang Retfærdigheden.

mere som Politidirecteurens Søn er iblandt Forbrydernes Tal. Naar bare det Hele ikke bliver almindeligt bekjendt. Thi da vil Pøbelen skrige høit, fordi man ikke straffer Forbryderne, og Geistligheden vil ogsaa bebreide mig, fordi jeg lod Prædikanten Ollegrød straffe for en lignende Forbrydelse, men lader disse ustraffede. Det er vanskeligt at være Minister og gjøre Alle tilpas. Man maa haandhæve Lovene, men naturligviis tage det behørige Hensyn til Personer og Forhold. Jeg hylder Upartiskhed — med Modification."

Ministeren hinkede ind til sit vel dækkede Frokostbord, og glemte baade Forbrydelser og Upartiskhed over et Par Cognacsnapse og et roget Gaasebryst.

Fjortende Capitel.

Paa Residentsslottet.

Den fornemste Bygning i Slaraffenlands Hovedstad var den regjerende Fyrstes Palads. Det laae paa en smuk stor Plads i Stadens østlige Deel og bestod af fire colossale Fløie med mægtige Portaler og Søilerækker. Midt paa Slotspladsen stod et prægtigt og bethydningsfuldt Monument af støbt Metal. Det forestillede en kronet Hersker som sit Folks Fader. Herskeren var omgiven af en talrig Flok Mennesker af alle Stænder og Samfundsclasser: man saae Embedsmænd, Borgere og Bønder, Soldater og Indvalider, sørgende Enker, fattige Oldinge, forældreløse Børn og forladte Syge staaende og siddende omkring ham. Han udbredte sin Fyrstekaabe over dem, som om han derved erkjendte dem Alle for lige berettigede

Cavalerer. Siden Hofballet i Vinter, da Hertugen og hans Suite indfandt sig bestjænkede i Hendes Majestæts Nærhed, har hun havt en saadan Modbydelighed for Alt, hvad der angaaer ham, at Ingen her paa Slottet tør omtale det. Men hvad er det da for en Begivenhed, Deres Høihed, om hvilken hele Byen, med Undtagelse af mig, veed saa god Besked? Jeg tilstaaer, at De har sat min Nysgjerrighed paa Prøve."

— „Det er en meget skandaleus Historie," sagde Prindsessen med et skalkagtigt Smiil. „Hertug Fritz har forlovet sig med en berygtet Dandserinde, der i Frækhed og Simpelhed skal overgaae de forfaldneste Fruentimmere."

— „Forlovet sig!" udbrød Overhofmesterinden forbauset. „Det er umuligt! Deres Høihed behager at spøge."

— „Ingenlunde, Fru Rosenfalk," vedblev Prindsessen. „Jeg har faaet Underretning derom fra den paalideligste Kilde, fra Adjutant Oxehorns Søster. Han har virkeligen forlovet sig med et saadant afskyeligt Fruentimmer."

— „Men han er jo ikke formeligt skilt fra sin Gemalinde," indvendte Overhofmesterinden, der trods Prindsessens paalidelige Hjemmel dog endnu ikke kunde troe hendes Forsikring. „Hvorledes kan han da forlove sig?"

— „Oh, man kan Alt i denne Verden, naar man blot som Hertugen sætter sig ud over ethvert Hensyn," svarede Prindsessen.

— „Men det er vel heller ikke nogen Forlovelse," vedblev Overhofmesterinden; „det Hele er vel kun et Eventyr."

— „Jeg veed ikke, hvad De vil kalde det," sagde Prindsessen. „Men jeg kalder det en stærk Forlovelse; thi De maa vide, at hun er bleven indrømmet den ene Fløi af Hertugens Palais, hvor hun har indrettet sig det saa elegant og comfortabelt, som om hun var Hertuginde."

Doctoren, da han efter et Qvarteers Forløb traadte ind til hende. „Har de brændt dem?"

— „Nei," svarede Lise, „men jeg brænder af Utaalmodighed; jeg maa tale med Dem."

— „Nu, saa tael da; jeg er lutter Øre."

— „De veed jo nok, at Hertug Fritz vil gifte mig, saasnart han bliver Keiser i Slaraffenland," sagde hun, efterat hun havde reist sig op af Sophaen saaledes, at Doctor Mephistopheles kunde tage Plads ved hendes Side. „Det er et glimrende Løfte. Men hvert Aar, som det staaer uindfriet, er et stort Tab for mig, et Tab af mange mange Tusinde Daler. Og døer Hertugen før hans Fader, hvad bliver der saa af Løftet?"

— „Men Hertugen er jo en ung rask Mand," indvendte Doctoren, „og Faderen stranter. Efter Naturens almindelige Gang vil Hertugen overleve ham. De kan derfor nære det bedste Haab om Fremtiden."

— „Det er godt nok med Haabet," sagde Lise; „det hedder jo: „Haabet beskæmmer Ingen," men det hedder ogsaa: „Hoffen und Harren macht Manchen zum Narren." Desuden „Time is money", den Tid, som gaaer tabt for mig som Dronning, er, hvorledes man vender og dreier det, et afgjort Pengetab for mig."

— „Men hvad er der herved at gjøre?" spurgte Miphistopheles.

— „Hvad der er derved at gjøre?" gjentog Lise. „Er De et godt Hoved og kan spørge saaledes?" Keiseren maa døe jo før jo heller."

— „Men naar nu Livet hænger i ham, hvad saa?" spurgte Doctoren.

— „Hvad saa?" gjentog Lise atter. Saa maa Livet af ham."

8, hvor det hedder: „Paa samme Maade (nemlig med Fængsel fra 1 til 6 Maaneder) eller med Bøder fra 100 til 500 Rd. straffes den, der offentliggjør et utugtigt Skrift. Digteren Schaldemose, der besang hendes Fortid i det navnkundige Epos: „Rasmussine", blev, som bekjendt, ikke strafket, fordi hans Skildring var usand; men fordi Ingen kunde læse Heltindens Liv uden af hendes Meriter at faae utugtige Anfegtelser eller saares moralsk. Hendes senere private Liv vedkommer os ikke, og skal derfor her ikke berøres. Men hendes offentlige Færd har i en Aarrække forarget hele det danske Folk. Hun har trængt sig frem i en Sphære, hun har opført sig paa en Maade, der har forbittret alle sande Patrioter.

Louise Rasmussen har tiltaget sig en Ministers Ret, Magt og Myndighed. Hun har blandet sig i Politiken, som om hun havde været en ophøiet herskende Dronning, medens Enhver veed, at hun kun er Fruentimmeret Louise Rasmussen.

Hun har forsøgt at styrte og indsætte Ministerier, som havde hun været en Monark, medens hun blot var Fruentimmeret Louise Rasmussen.

Hun har paa mange Maader og ved mange Leiligheder forsøgt at usurpere en Dronnings høieste Rang og Værdighed, medens hun kun var Fruentimmeret Louise Rasmussen.

Hun har hælet med en Hofsnog, der benyttede sin Stilling til at bevæge en kgl. Telegraphist til at bryde sin Eed og aabenbare et Telegrams Hemmelighed.

Hun har fraranet flere hæderlige Mænd, Digtere og Publicister, den Pension, som var dem tilstaaet af høisalig Kong Christian den Ottende.

Hun har faaet en gammel svagelig Politichef til at træde Grundloven under Fødder og forhindre en Mand fra at tale offentligt, ja fra at tale privat og at oplæse sine egne Skrifter for Folk.

Hun har skubbet værdige Embedsmænd ud af deres Stilling og pousseret uqualificerede Personer og væmmelige Spytslikkere ind i indbringende Embeder og Bestillinger.

Hun har benyttet sin private Stilling til at faae danske Borgeres Sønner, som aftjene deres Værnepligt, samt hæderlige Officerer af den danske Armee, til at vise hende, Fruentimmeret Louise Rasmussen, de høieste militaire Honneurs!

Hun har skandaliseret en stor Deel af den danske Presse ved de usleste Bestikkelser, ja hun har ikke generet sig ved ligefrem at underkjøbe Smudsblade.

Hun har ved hele sit Forhold som offentlig Dame givet Danmarks Døttre det sletteste Exempel.

Endelig har hun ved at tillægge sig en officiel Character, ved paatrængende at være med, hvor hun havde Grund til at skjule sig, gjort Danmark latterligt og foragteligt i Udlandets Øine.

Vi kunne sige flere endnu sørgeligere og skrækkeligere Beviisligheder om hende; men hvad vi have fremført, er tilstrækkeligt til at godtgjøre, at hele det danske Folk bør gjøre et Forsøg paa, ad lovlig Vei at fjerne hende fra en Plads, som ikke paa nogensomhelst Maade tilkommer hende.

Vi ville derfor idag gjøre det Forslag, at en Comitee af Patrioter snarest muligt danner sig, forat indbyde Kjøbenhavns Borgere til et nyt Casinomøde, paa hvilket følgende Resolution sættes under Forhandling og Afstemning:

Det danske Folk opfordrer herved Louise Rasmussen til snarest muligt at forlade og

— „Kjender De Nogen af Medlemmerne?" spurgte Ministeren.

— „Ja."

— „Nævn mig dem."

— „Politidirecteur Bærmes Søn, Charles Monte, den unge Knuse" — —

„Det er nok," afbrød Ministeren ham med synlig Forlegenhed. „Jeg ønsker ikke at høre mere derom. De farer enten med Usandhed eller ogsaa har De seet feil."

— „Men Deres Excellence maa vide, at jeg kjender de anførte Personer."

— „Kjender eller ikke kjender er mig ligemeget," udbrød Ministeren med synlig Uro. „Jeg har sagt Dem, at jeg ikke vil høre mere derom."

— „Om Forladelse," sagde Frank, idet han med synlig Anstrengelse søgte at beherske sit oprørte Sind; „jeg troede, at en Justitsminister modtog enhver Oplysning, som kunde lede ham paa Spor efter hemmelige Forbrydelser; jeg indseer imidlertid, at denne min Mening har været urigtig. Ikke desmindre vil jeg sige Dem, at dersom Deres Excellence ikke gjør Skridt til at standse denne Skjændsel, da seer jeg mig nødsaget og forpligtet til at meddele den i „Fødelandet".

— „Vil De nu bare see til at skruppe af," raabte den plebejiske Minister; „hvis ikke, lader jeg Dem arrestere."

Frank taug, gjorde et dybt Buk for Tobakskasse og fjernede sig.

— „Det forholder sig vistnok saaledes, som han sagde," tænkte Ministeren, da han var ene. „Det stemmer jo ganske overeens med det anonyme Brev, som jeg forleden Dag modtog. Men om en justitiel Undersøgelse af denne Sag kan der ikke være Tale. Man maa see igjennem Fingre dermed, saameget

— „Det er mærkeligt nok," tænkte han, „at man afbilder Retfærdigheden paa denne Maade. Retfærdigheden bør være bestemt, energisk, stærk, sikker og aaben. Den qvindelige Figur er vel skikket til at give et Indtryk af Skjønhed og Blidhed, men den har dog tillige et Anstrøg af Svaghed, som ikke bortfalder, fordi man giver den et Sværd i Haanden, selv om det var Stærkodders eller Holger Danskes. At man fremstiller Retfærdigheden som blind, forekommer mig ogsaa at være aldeles forkeert. Men det er sandt," tænkte han fremdeles, „det er ikke den guddommelige absolute Retfærdighed, som man ved en saadan Afbildning har villet fremstille: det er blot den menneskelige Retfærdighed. Og denne er vistnok baade svag og blind; den bærer Sværdet, men den svinger det altfor ofte over den Uskyldiges Hoved. Den menneskelige Retfærdighed er afbildet som en Qvinde; ligesom denne let lader sig bedaare af søde Ord og glimrende Gaver, saaledes lader den menneskelige Retfærdighed sig bestikke af dem, der krænke den."

Efterat have anstillet disse og lignende Betragtninger over det gamle Skilderi, aabnedes endelig Døren, og Justitsministeren traadte ind.

Frank bøiede sig ærbødigt. Ministeren kastede et koldt, næsten foragteligt Blik paa ham; uden at besvare hans Hilsen aabnede han Døren til sit Studereværelse og sagde derpaa til ham med en Tone, der havde en paafaldende Lighed med en dæmpet Skralde, at han kunde træde ind.

Justitsministeren var en Mand oppe i Halvtredserne. Hans Fader havde været Børstenbinder og ved Mordbrænderi samlet sig en anseelig Formue. Paa Grund af sine Forbrydelser var han tilsidst bleven dømt til Slaveriet; men ligesom en dødsdømt Forbryder i China kan undgaae at blive et Hoved kortere ved at stille En for sig, saaledes kunde ogsaa i Sla-

Denne sidste havde taget Doctorgraden i Medicinen ved at skrive en Afhandling „Om Syphilis", som havde vundet Bifald hos alle Dyrkere af denne Green af Lægekunsten. Hans Studereværelse var decoreret med obscøne Billeder, der ganske faldt i deres Smag, som søgte Hjælp hos denne de Udsvævendes Æsculap. Han var Atheist, Sensualist og Libertiner af første Rang og blev af Almuen sædvanligviis kaldt Doctor Mephistopheles. Han saae i Mennesket en Maskine, hvis høieste Bestemmelse var, at opslides paa en nydelsesfuld Maade. Iblandt hans Patienter og Fortrolige var Lise, Hertug Fritz' Forlovede.

I nogle Aar havde han været hendes Huuslæge og med Held behandlet flere af de Sygdomstilfælde, af hvilke den Dydige havde lidt.

Paa samme Tid, da Prindsessen forlod det keiserlige Palads, sneg Lise sig ind i det lille gule Sted, forat aflægge Doctor Mephistopheles et hemmeligt Besøg.

Hun bankede med fire smaa Slag paa Døren. Strax derpaa aabnede Mephistopheles denne paaklem, gav hende en Nøgle og hviskede til hende: „jeg kommer strax", hvorpaa han atter trak sig tilbage.

Lise modtog Nøglen paa en Maade, der viste, at hun var vant til at blive modtaget af Doctoren saaledes. Hun gik nogle Skridt hen paa Gangen, aabnede der en smal Dør, som førte ind til et lille Kammer, der tilhørte Doctoren. Saasnart hun var traadt indenfor, aflaasede hun Døren efter sig. Hun vidste meget godt, at naar Doctoren gav hende Nøglen til dette Kammer, var der Nogen hos ham, af hvem hun ønskede at være useet. Hun henslængte sig paa en Sopha og oppebiede med synlig Uro Lægens Ankomst.

— „Hvad er der nu galt igjen med Dem, Lise?" spurgte

— „Men af hvad Familie er da denne besynderlige Dame?" spurgte Overhofmesterinden.

— „Det skal være en Grovsmeddatter, ved Navn Lise Petersen, Rasmussen, Olsen, Madsen eller noget Lignende. Frøken Oxehorn har endogsaa fortalt om hende, at hun er bleven jaget bort fra Theatret for Uanstændighed og har flakket om med en Beridertrup."

— „Det er strækkeligt!" sagde Overhofmesterinden. „Mon Hs. Majestæt veed Noget derom?"

— „Arveprindsessen er af den Mening, at Hs. Majestæt har ærgret sig saameget over denne Skandale, at han er bleven syg derover. Jeg er tilbøielig til at troe det samme. Thi, som jeg før bemærkede, er Nervefeber en Følge af Ærgrelse."

Hun havde netop udtalt disse Ord, da Døren aabnedes, og Dronningen traadte ind.

Prindsessen og Overhofmesterinden reiste sig og hilste paa Hendes Majestæt, der, skjøndt i en simpel Morgendragt og uden nogetsomhelst Smykke, gjorde et imponerende Indtryk ved sin høie, slanke Skikkelse, sin majestætiske Holdning, sit skjønne Ansigt, sine milde følelsesfulde Øine og den ophøiede Ro og Huldsalighed, som var udbredt over hendes hele Væsen.

— „Det glæder mig at erfare, at Hs. Majestæt er i Bedring," sagde Prindsessen, idet hun trykkede Dronningens Haand til sine Læber.

— „Jeg takker Dig, Charlotte, for din Deeltagelse," svarede Dronningen med en blød, behagelig Stemme; „jeg har inderligt bedet til Gud om, at han vil redde min Gemals Liv; og den Forandring, som er foregaaet i hans Tilstand, har givet mig Haab om, at den Almægtige ikke endnu vil tage ham bort fra mig og fra hans Folk."

ophøie den fremragende Plads, som hun i adskil Aar har indtaget, men som hverken paa Grund af hendes Fødsel, hendes Liv eller hendes private Stilling tilkommer hende. Man haaber, at hun er forudsigtig nok til at indsee, at det for et simpelt Fruentimmer ikke gaaer an at trodse en heel Nations Villie. Man raader hende derfor til uopholdelig at træde af.

Vi ere overbeviste om, at denne Resolution vil underskrives i Landet af langt flere Underskrifter, end de 50 Capitalisters Resolutioner.

Og naar den giftige Mare først er vellet fra Danmarks Bryst, da vil Folket atter aande frit, og Glæden hjemvende vil fylde dets Hjerte med en usigelig Taknemmelighed og Hengivenhed for Hs. Majestæt. Med en betydningsfuld, tordnende Røst, der gjenlyder fra Øresund til Vesterhavet og fra Eideren til Skagen, vil det danske Folk juble:

„Gud velsigne Kong Frederik den Syvende!"

„Danmark er idag befriet fra sin Skamplet!"

En Fru Landstræk fra 1438.

Den udueligе og foragtede danske Konge Erik af Pommern, der tilsidst (1439) maatte flygte ud af Riget og ernærede sig som Sørøver, havde et Fruentimmer ved Navn Cecilie, med hvem han levede. Han vilde gjøre hende til Lehnsgrevinde; men Adelen, Geistligheden og Folket vilde ikke anerkjende hende derfor. Imidlertid levede hun paa Slottet som Førstinde, medens alle honette Folk betragtede hende som Fru Landstræk. Hendes Hovmod og Frækhed gik saavidt, at hun lod sig fabrikere en lehnsgrevelig grøn Kreth (Karm) i hvilken kun Rigsraader og deres Fruer havde Ret til at kjøre; og hun fik endog den stakkels Konge til at sidde hos hende i Vognen, naar hun gjorde en Middagstour over Valden eller ud af Vester- og Østerport. Honnette Folk pleiede da at vende Ryggen til Vognen, idet den kjørte forbi dem, da de ikke kunde bære det over deres Samvittighed at hilse paa en Kongemaitresse. En Dag, da hun kjørte alene, mødte Rigsraaden Iver Axelsen Thott hende udenfor Byen. Han lod hende vælte ud af Vognen, gav hende med sit Sværd tre Smæk paa Bagen idet han sagde: „Hils Kongen, at slig en H . . . = R . . skal stille ham ved Dannmarks Rige."

Dengang var der Rigsraader i Danmark!

Grevinde Danners Finantser.

Grevinde Danner er for Øieblikket en af Europas meest fremmede Løvinder. (Mine ærede Læsere gjøres opmærksomme paa, at „Løvinde" her ikke er anvendt, fordi jeg vilde give en Allusion til det kongelige, men derimod til: Rovdyrene). Hun har nu i Løbet af 13 Aar ved at dele med To, ved at spekulere i svenske Eiendomme og i københavnske Fabrikker og Ølhaller, i hamburgske Bankierforretninger etc. etc., sammenskrabet sig circa **6 Millioner Daler dansk Rigsmønt**, hvoraf endeel staaer i Hamburgs Bank, endeel i Londonnerbanken.

Skulde man vel længer troe, hvad Poul Møller synger:

„Danmark er et lille, fattigt Land?"

Redigeret af **W. J. Kaup**.
Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

raffenland en til Slaveri dømt Forbryder undgaae at komme i Slaveriet ved at betale en Sum Penge; hans Straffetid blev da reduceret til, at Forbryderen een Gang om Aaret indfandt sig i Slaveriet og fremstillede sig der i sin Forbryderhabit. Justitsministerens Fader havde arrangeret sig paa denne bequemme Maade, men han forresten, paa Grund af sin Formue, „en hvnnet og respectabel Mand," der lod sin Søn studere. Denne var af Naturen et meget smagt Hoved; men ved Bøssenbinderens Penge fik han bedre Characteer til sine Examina; ja, forstod noget mere end enhver anden juridisk Candidat, dog han Licentiatgraden; naturligvis skete det paa den indirecte Maade, at han betalte en Anden forstaaende at skrive en Afhandling „de furto manifesto", der af Universitetet blev godkjendt. Med et smagt Hoved og meget tvivlsomme Kundskaber forskaffede han et hvist uheldigt Udseende. Hans lave Pande, fra hvilken Haaret stod stivt tværet som paa en Stenbidt; hans tykke, slappe Overlæge, som tungt sænkede sig over et Par matte, ubevægelige, kolde Øine, der mere udtrykte Dumhed end Skarpsindighed; hans brede uformelige Mund, der syntes langt mere passende til at fraadse, end til at udtale Retfærdighed, og fremfor Alt, hans hinkende Gang; alt dette gav ham et roet phlegmatisk Udtryk og et vist demonisk Anstrøg. Som Justitsminister var han et complet Nul, der lod sig lede af Hovedstadens Politidirecteur, hvem vi alt kjende.

Tobakskasse, — saaledes hed Justitsministeren, var traadt nogle Skridt tilbage i sit Studerekammerelse og blev der staaende, ligesom forat forhindre, at Frank kom længere end ved Døren.

— „Hvad vil De?" spurgte Ministeren med sin strabadserede Stemme.

— „Jeg er kommen forat gjøre Deres Excellence bekjendt med grove Forbrydelser, som hemmeligt øves af endeel Personer inde i Hovedstaden."

— „Hvilke Forbrydelser?" spurgte Tobakskasse mut. „Skynd Dem lidt med hvad De har at melde, jeg har ikke Tid til at staae her og høre paa Deres Snak."

Frank blev opbragt over Ministerens uhøflige Adfærd og sagde:

— „Naar Deres Excellence ikke har Tid til at høre en saa vigtig Sag som den, jeg har at meddele Dem, saa vil jeg gaae og meddele den i „Fødelandet". Deres Excellence vil da faae den at læse. Frank sigtede her til et Dagblad, der var meget agtet og udbredt, og hvis Redaction pleiede at tale et meget frit Sprog.

Denne Bemærkning gav Ministeren lidt Ro og Taalmodighed.

— „Vil De i Korthed sige mig, hvad det er," sagde Hs. Excellence.

— „Der existerer her i Hovedstaden et saakaldt „classist Broderskab", der har hemmelige Sammenkomster, ved hvilke Medlemmerne foretage sig de stjændigste og unaturligste Ting."

— „Hvoraf veed De det?" spurgte Ministeren.

— „Deraf, at jeg har overværet et af Broderskabets Møder."

— „Naa, saa er De altsaa selv med at begaae de Forbrydelser, som De meddeler mig," vedblev Ministeren.

Frank rødmede deels af Harme over Insinuationen, deels af Skamfuldhed over Hs. Excellences Bedemandslogik.

— „Jeg har været Vidne til Skjændselen og skal blot gjøre Deres Excellence opmærksom paa, at Selskabets Møder og Forbrydelser kunne iagttages gjennem et Kighul, der befinder sig i en Dør hos Pensionist A***, til hvis Leilighed Broderskabets Locale umiddelbart støder op."

— „Deres Majestæt seer saa bleg ud idag," bemærkede Overhofmesterinden; „befinder De Dem ikke vel?"

— „Jeg har havt en meget urolig Nat," svarede Dronningen. „En afskyelig Drøm har plaget mig; jeg var imorges saa ængstelig, saa Livlægen kom og forsikrede mig om, at Hs. Majestæt var i Bedring."

— „Troer Deres Majestæt da paa Drømme?" spurgte Prindsessen.

— „Nei, Charlotte," svarede Dronningen, „hvis jeg gjorde det, vilde jeg ikke saa roligt tale med Dig om min Gemal. Jeg troer, at Drømme ere uden videre Betydning; de ere maaskee et phantastisk Udtryk for de Anelser, Ideer og Følelser, som i Dagliget bevæge vort Indre."

— „Deres Majestæt har altsaa drømt noget Ubehageligt?" spurgte Prindsessen med synlig Nysgjerrighed.

— „Ja," svarede Dronningen; „jeg drømte, at min Gemal laae og sov paa et Leie af hvide Blomster, da pludselig en giftig Snog reiste sig mellem Lagnet ved hans Hoved og stak ham i Halsen, saa at han vaagnede med et hvidt Skrig."

— „Det var da vel en afskyelig Drøm," sagde Prindsessen.

— „At Deres Majestæt har drømt om Løn og Blomster, er saa naturligt," bemærkede Overhofmesterinden, der havde studeret flere Drømmebøger. „Det betyder Sygdom; Deres Majestæt har om Dagen tænkt meget paa Deres syge Gemal. Men Snogen betyder Fiendskab."

— „Hs. Majestæt har ingen Fiender," bemærkede Dronningen; „han staaer i Venskab med alle Europas Herskere."

— „Men en Fyrste kan jo have andre Fiender end Fyrster," sagde Overhofmesterinden.

— „Visnok," svarede Dronningen; „men en Fyrste, som gjør Ret mod sit Land og sit Folk og som viser sig venlig og deeltagende mod Enhver, der henvender sig til ham, kan dog umuligt have Fiender blandt sine egne Undersaatter."

— „Deres Majestæt veed," vedblev Overhofmesterinden, „at der ogsaa her i Landet gives Embedsmænd, som ville have en saakaldt fri Forfatning, hvorved de kunne komme til Magt og Rigdom, medens Kongen saavelsom selve Folket ere afmægtige Redskaber i deres Haand. Hs. Majestæt har tilbageviist deres Fordringer, fordi han kjendte deres egentlige Hensigter, og derfor ere de opbragte; man kan see det af deres Blade og Flyveskrifter."

— „Deres Vrede behøver Hs. Majestæt ikke at frygte," sagde Dronningen med Bestemthed og Følelse af Værdighed og Kraft.

— „Nei, vist ikke," tilføiede Prindsessen. „Saadanne Fiender kunde vel sammenlignes med Snoge; men de udgyde blot deres Gift gjennem Pennen paa Papiret. Deres giftige Stik naaer ikke Hs. Majestæts dyrebare Liv."

— „Det være nu som det vil," sagde Dronningen. „Keiserens Liv er i Guds Haand. Han vil beskjærme ham og lede Alt til det Bedste."

Faa Minuter derpaa forlod Prindsessen Dronningens Palads.

Femtende Capitel.

Doctor Mephistopheles.

I en smever eensom Gade, ikke langt fra Hertugens Palais, laae et lille gulkt Sted, der beboedes af en Apothekerkone og en Læge.

[Andet Oplag.] [Feuilletonudgave.]

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

Nr. 12 & 13. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863**

mummede Person havde nedsiret sig. Han antog strax, at det havde været en Indbrudstyv, hvorfor han løb efter ham og støbte i sin Pibe. Nogle Vægtere vare komne til og havde forfulgt den Flygtende gjennem flere Gader, indtil de havde fundet ham liggende paa Steenbroen barhovedet og bevidstløs.

Den næste Dags Formiddag Kl. 11 blev den mørbankede Doctor hentet op fra Arresten, forat blive underkastet et Politiforhør. Han kunde neppe staae overende, saa forslaaet var han, hvorfor Arrestforvareren og en Politibetjent maatte føre ham frem for Skranken.

Dr. Mephistopheles gav Forhørsdommeren den Forklaring, at han havde været ude i et Aftenbesøg og vilde gaae til sit Hjem, da et Vindstød skilte ham ved hans Hat. Da det var mørkt, søgte han forgjæves om denne, og maatte tilsidst gaae barhovedet hjem. Som han gik i Philosophgangen, kom en Person løbende imod ham og rendte ham omkuld, hvorved han slog sig saameget, at han en Tid lang forblev liggende paa Gaden bevidstløs. Vægterne havde derpaa omringet ham, udskjældt ham for Tyv og pryglet ham, saa at han hverken kunde staae eller gaae.

Denne Forklaring antog Forhørsdommeren som en Udflugt forat undgaae Straf for det gjorte Indbrud hos Oberstens, og da Doctoren paa ingen Maade vilde sige Dommeren sit Navn, blev Mistanken mod ham derved endnu mere bestyrket. Efter et to Timers langt, piinligt Forhør, blev han ført tilbage til Arresten.

Imidlertid var Politidirecteuren, som vi alt kjende, ankommen til Politikammeret. Da Mephistopheles erfarede dette af Arrestforvareren, forlangte han at stedes for ham, efterdi han havde noget Vigtigt at meddele samme.

Politidirecteuren var aldrig saasnart bleven meddeelt Vægterrapporten og Arrestantens Ønske om at faae ham i Tale, før

— „Et Instrument, et Instrument!“ gjentog Lise med synlig Forlegenhed.

— „Ja, hvad behager Du at kalde denne sorte Indretning?“ spurgte Hertugen, idet Blodet af Skinsyge steeg ham til Hovedet.

Lise bemærkede sin fyrstelige Elskers Mishag over den gjorte Opdagelse, og dækkede sig hastigt med en Usandhed, hvad der ikke faldt hende besværligt, da hun løi med diabolisk Routine og Sikkerhed.

— „Det er Calles gamle Hat,“ sagde hun og bøiede sig i det samme for at tage den op.

— „Nei, stop, Lise,“ udbrød Hertugen. „Jeg har dog nok Lyst at see, hvordan Calles gamle Hat egentligt seer ud.“

Hertugen greb Hatten, besaae den først udvendigt og derpaa indvendigt.

— „Men hvorledes skal jeg forstaae det?“ spurgte han og saae afvexlende i Hatten og paa Lise.

— „Aa, hvad er der vel at forstaae ved en gammel Silkehat,“ sagde Modehandlerinden, ærgerlig over, at Hertugen vedblev at tractere dette ubehagelige Thema.

— „Oho,“ vedblev Hertugen, „derved er meget at forstaae. Jeg kan slet ikke begribe, hvorfor Calle har ladet sætte Mephistopheles' Navn i sin Hat.“

— „Det er ikke muligt,“ sagde Lise, „Du læser feil.“

— „Nei, vist ikke,“ svarede Hertugen. „Kom her og læs selv; staaer der ikke tydeligt nok Mephistopheles?“

Hertugen holdt det Indvendige af Hatten henimod Lampen, og Lise stak ængsteligt Hovedet ned i Hattepullen forat see et Navn, over hvis Anvendelse paa dette Sted hun i Virkeligheden slet ikke var forundret.

— „Ja, der staaer rigtignok Mephistopheles,“ sagde hun efter en lille Pause.

ærgerlig. „Jeg faldt lige paa Maven og slog mig saaledes, at jeg i otte Dage kan føle det.“

— „Oh, hvor det gjør mig ondt for Dig, kjære Fritz,“ svarede den hykleriske Modehandlerinde. „Men hvorfor kommer Du her paa denne Tid af Natten?“

— „Det er jo Morgen,“ sagde Hertugen. „Klokken er henved Eet. Jeg har udsovet min Ruus og gad ikke ligge vaagen og gabe i Sengen. Jeg spurgte min Kammertjener, om Du var oppe, og han svarede mig, at han kunde skimte Lys gjennem dine Vinduesgardiner. Saa sagde jeg til ham, at han skulde give mig mine Klæder paa, — Aah, gid Pokker havde den forbandede Hund! saa forslaaet er jeg! — og saa gik jeg herover. Jeg aabner Døren og hører Dig snorke. Hun har været saa overkjørt af Bancoen, tænkte jeg, at hun, uden at vide af det, er faldet isøvn. Jeg marscherer lige ud, og plump! der ligger jeg næsegruus paa Gulvet.“

— „Det gaaer nok over igjen, min egen søde Fritz,“ sagde Lise med en affecteret Stemme, der vilde have gjort sin Virkning paa et Secondtheaters Publicum.

Hertugen havde imidlertid forvundet sit Uheld, og begyndte under Samtalen med sin Forlovede at see sig lidt om i Værelset.

Pludseligt opdagede han en stærkt bulet Herrehat, der kom halvt tilsyne under Sophaen. Lise havde nemlig kastet Doctorens Hat med saamegen Styrke ind under Sophaen, at den var trillet noget frem igjen.

Uden at sige et Ord reiste Hertugen sig og gik hen til Sophaen. Med Foden sparkede han Doctorens stakkels Hat midt ud paa Gulvet.

— „Men, hvad er det for et Instrument, Lise?“ udbrød han med en Latter, der udtrykte en Blanding af Forundring og Ærgrelse.

et Eventyr eller declamere et Digt ved Hoffet,“ sagde den snu Læge.

— „Nuvel, jeg skaffer Dem en aarlig Pension paa sextusinde Daler.“

— „Det kan lade sig høre, hvis Talen var om at bortrydde Keiserens Jagthund,“ sagde Doctoren. „Men forat puste Livet af Keiseren selv, det er en saa vanskelig og farefuld Cuur, at man ei alene kan fortjene klingende Mønt derfor, men ogsaa en Hæder, der svarer til Mønten.“

— „Jeg vurderer tilfulde Deres Opgaves Vanskelighed,“ sagde Lise henrykt over, at Doctoren syntes tilbøielig til at gaae ind paa hendes Plan; „De skal foruden Pensionen, Professortitlen og Decorationen blive min og min keiserlige Gemals Livlæge; og, hvis Alt gaaer godt, som jeg haaber, kan De desuden gjøre Regning paa en Ministerportefeuille.“

Lægen blev rødmusset ved Tanken om al den Rigdom og Herlighed, som Lise stillede ham i Udsigt. Den fælleds Interesse og den fælleds frygtelige Hemmelighed vare et sikkert Pant paa, at hun vilde holde sine Løfter. At hun som Dronning vilde beherske sin Gemal, derom var han overbeviist, og han havde derfor ikke heller nogen Grund til at antage hende for ude af Stand til at indfrie hendes Løfter, saasnart hun var bleven Slaraffenlands Keiserinde.

— „Deres Plan at rydde Keiseren afveien er forsaavidt practisk rigtig, som det Visse er bedre end det Uvisse. Men hvorledes skal jeg være istand til at realisere Planen, det er et Spørgsmaal, der udfordrer nogle Timers Overveielse. Tiden er forsaavidt gunstig, som Keiseren er syg og sengeliggende; men det hedder, at smede, mens Jernet er varmt. Endnu iaften maa Operationen udføres. De kan trygt stole paa mig. Iaften Kl. 10 har jeg fuldført mit Hverv, hvis ikke Skjæbnen er mig

Om Forskjellen mellem

en Dronning og en Kongemaitresse.

Et nyt pikant Foredrag for hele det danske Folk.

Høitærede Tilhørere!

Det kunde synes unødvendigt at paapege Forskjellen mellem en Dronning og en Kongemaitresse, da de ere saa forskjellige fra hinanden som en Blomsterhave og en stinkende Cloak. Men da vor Tid er characteristisk ved sin Begrebsforvirring og sin lave Moral, og da det er mig bekjendt, at der gives Samtidige, som vise en Kongemaitresse samme Opmærksomhed som en Dronning, — saa vil jeg tillade mig at vise Dem den ubyre Forskjel, der er mellem saadanne to Damer.

En Dronning er en Fyrstes opløiede Brud.

En Kongemaitresse er en Fyrstes skamløse Frille.

En Dronning er i Reglen en Dame med en pletfri Ungdom og qvindelige Dyder.

En Kongemaitresse er i Reglen en Qvinde af Folkets Børne og med en smudsig Fortid.

En Dronning er Fædrelandets elskelige Moder.

En Kongemaitresse er Fædrelandets Skræk og Skjændsel.

En Dronnings Navn er Hof- og Statskalenderens Pryd.

En Kongemaitresses Navn er Hof- og Statskalenderens gemeneste Trykfeil.

En Dronning er i Reglen en øm og kjærlig Moder til Prindser og Prindsesser, der ere Folkets Lyst og Haab.

En Kongemaitresse er i Reglen Moder til en Flok Galaners ægte Børn.

En Dronning er mild, overbærende og nedladende mod sine Omgivelser, hvorfor hun er elsket af sine Tjenestefolk.

En Kongemaitresse er hovmodig, haardhjertet og hydende mod sine Omgivelser, hvorfor hendes Tjenestefolk hade og forbande hende.

En Dronnings Selskab bestaaer af Landets hæderligste Mænd og Qvinder.

En Kongemaitresses Selskab bestaaer alene af demoraliserede Skalke og Spytslikkere, der beile til hendes smudsige Protection og Gunst.

En Dronning lyser som et ædelt Mønster for Landets Døttre. Hendes Liv er kun helliget Fromhed, Kjærlighed og Godgjørenhed.

En Kongemaitresse giver Landets Døttre den største Forargelse. Hendes Liv gaaer hen med Intriguer, Drik, Spil, Røveri fra Fyrsten, skandaløse Slotseventyr og Canaillepolitik.

En Dronning koster Landet Intet; thi de Penge, som hun faaer af Landets Kasse, udgiver hun for sit Hofhold igjen til Landets Borgere.

En Kongemaitresse koster Landet uhyre Meget; thi de Millioner, som hun raner fra Kongen, sætter hun i Hamburgs og Londons Banker, istedetfor at sætte dem i Circulation blandt Landets Borgere.

En Dronning speculerer paa, hvorledes hun med sine Penge skal gjøre mest Bel mod Andre.

En Kongemaitresse speculerer kun paa, hvorledes hun skal formere sin Pengebunke ved Eiendomshandel, Aager og Transactioner af ethvert Slags.

— „Ja, ikkesandt, Mephistopheles," gjentog Hertugen med Eftertryk. „Hvor Pokker kommer Mephistopheles i Calles Hat? Kan Du sige mig det?"

— „Oh, det er let nok at forstaae," svarede Modehandlerinden med usigelig Fræthed: „Dr. Mephistopheles er Husslæge hos Calle. Formodentlig har Doktoren ved et Besøg hos denne faaet feil Hat, idet han er løben med Calles og har ladet sin egen blive staaende hos ham."

— „Aa ja, saamænd," sagde Hertugen; „det kan nok være. Men sig mig, hvorledes er Hatten kommen her op paa Slottet?"

— „Det skal jeg sige Dig, min søde Fritzemand," svarede Lise med et paataget indsmigrende Smil; „Du ved jo nok, at det brændte hos mig i Strompestræde."

— „Og saa var det vel Hr. Mephistopheles, som der stak Ild paa?" bemærkede Hertugen med et ironisk Blik paa sin Elskerinde, om hvis Sandhed han just ikke nærede nogen stærk Overbeviisning.

— „Nei, nu skal Du bare høre, min deilige Dreng," vedblev Modehandlerinden. „Jeg maatte med alle mine kostbare Smaasager over Hals og Hoved hen til Calles Palais."

— „Jeg ved det alt; men hvad har Hatten dermed at gjøre?"

— „Jo, da jeg saa skulde flytte alle disse Smaasager herop paa Slottet, saa manglede jeg netop en Kurv til at lægge dem i. Jeg var ikke længe raadvild; jeg tog uden videre Calles Hat, lagde Sagerne i Pulten og lod Pigen gaae dermed. Da jeg havde tømt Hatten, generede jeg mig for at lade din Kammertjener see den, og derfor kastede jeg den ind under Sophaen. Der har den siden den Tid ligget. Den var ganske gaaet mig aflemme."

Hertugen slog en høi Latter op og kastede den bulede Hat henad Gulvet, idet han med Ironi af fuld Hals sang:

imod. I ethvert Tilfælde mødes vi ved den Tid. Hvor kan jeg træffe Dem?"

— „Meld Dem til min Kammertjener; han skal have en Billet med Oplysning om, hvor vi uforstyrret kunne mødes."

Lise forlod Doctor Mephistopheles, der strax tog fat paa Forberedelserne til den vanskelige og farlige Opgaves Løsning.

Sextende Capitel.

Hvorledes Christian den Milde blev ryddet afveien.

Saasnart Doctoren befandt sig ene, kastede han sig i en Lænestol og sad her i længere Tid ubevægelig med Haanden for Panden, som om han grublede over Løsningen af et stort Problem. Han overveiede, paa hvilken Maade han sikkert og uden Fare kunde udføre sin forbryderiske Plan. Pludseligt sprang han op og gjorde en Bevægelse med Armen, der udtrykte, at han havde fundet, hvad han søgte. Han gik ind i sit lille Laboratorium og tillavede en Chinamixtur; men istedetfor destilleret Vand tilsatte han Aqua tofiana, der er en langsomt dræbende Gift. Han gjød Mixturen i en ny Flaske, som han forsigtigt stak i sin Frakkelomme. Derpaa forlod han sin Bolig og gik til Hofapotheket, hvor han kjøbte en Flaske Chinamixtur. Med denne begav han sig til Keiser Christians Livlæge, der var gift med hans Søster. I en Gadedør havde han først taget den trykte Seddel med Hofapothekets Stempel og Navn af den Flaske Mixtur, som han havde kjøbt, og bunden den om Halsen paa den Flaske, der indeholdt den giftige Mixtur.

Mephistopheles stod paa en meget venskabelig Fod med sin

— „Hvor tør I Slyngler komme og overfalde mig her paa Gaden!" raabte Doctoren.

— „Og hvor tør Du stjæle hos Oberstens?" spurgte en af Vægterne.

— „Hvad? har jeg stjaalet, I Kjeltringer!" skreg Doctoren forbittret. „Hvor tør I understaae Jer at tiltale en af Byens Borgere paa en saa uforskammet Maade? I fortjente alle tilhobe at kagstrygges."

— „Ja, det kunne vi tales ved om, naar I først har siddet en halv Snees Aar i Tugthuset," sagde Peer Morten.

Doctoren blev som rasende, sled sin høire Arm løs fra en af Vægternes faste Tag og slog med knyttet Næve Peer Morten lige i Ansigtet.

— „Hold I ham," raabte denne forbittret, „saa skal jeg nok gjøre ham istand. Man behøver da ikke at lade sig slaae af en saadan Forbryder."

Medens de andre Vægtere holdt den halsstyrige Doctor, meddeelte Peer Morten ham et forsvarligt Livfuld Hug. Doctoren skreg af alle Livsens Kræfter; men Ingen kom ham til Undsætning eller bekymrede sig om hans Raab.

Vægterstokkens tunge Slag havde i den Grad bearbeidet hans Lemmer, at han ikke var istand til at staae opreist eller gjøre nogensomhelst Modstand. Vægterne slæbte ham nu paa Politikammeret, hvor man gjorde kort Proces og uden videre kastede ham i en ussel Varetægtsarrest.

Peer Morten gav derpaa følgende Rapport. Som han gik op og ned ad Løvstræde, saae han pludseligt en mørk Skikkelse fare ned fra første Sal ad Oberst von Bloms Huus og derpaa med hastige Skridt ile ned mod Vandkunstpladsen. Ved at gaae hen til Oberstens Huus, havde han fundet, at der gik et tykt Toug fra et aabent Vindue paa første Sal, ad hvilket den for-

Lise vedblev at underholde sig med Mephistopheles til langt ud paa Natten, og den vellystige Qvinde sparede ikke paa sin kostbare Champagne.

Klokken slog just halv Eet paa Slotsuret, da Lise hørte Fodtrin i den lange Corridor, som førte til hendes Gemak. Af den tunge, slæbende og uregelmæssige Gang fik hun strax en stærk Anelse om, at det var Hertugen.

— „Skjul Dem!" raabte hun med en dæmpet, ængstelig Stemme til Lægen. „Skjul Dem! Ellers er maaskee Alt tabt!"

Lise slukkede iilsomt Lampen, saa at der blev ganske mørkt i Værelset.

Doctoren blev saa bestjppet, at han snublede over Gulvtæppet.

Hans Stilling paa alle Fire gav pludseligt Lise et heldigt Indfald.

— „De er min Hund," hvidskede hun. „Skynd Dem dog, og læg Dem hen lige for Døren."

Hertugen, der var meget corpulent og tillige meget rusет i Hovedet, skred kun langsomt hen imod Lises Dør, og da han endeligt naaede den, kunde han ikke strax finde Dørgrebet. Lise fik saaledes Tid til at sparke Lægens Hat ind under Sophaen, og Lægen selv indtog ogsaa sin bestedne skjrbenede Stilling ved Døren, førend Hertugen fik aabnet den.

Lise havde netop kastet sig i Sophaen og snorkede høit, forat indbilde Hertugen, at hun sov, — da han aabnede Døren og vilde træde ind i Værelset, men faldt lige saa lang han var over Doctoren, der hastigt smuttede ud af den aabne Dør.

Hertugen udstødte et høit Skrig og slæbte sig omkring paa Gulvet; han var ikke istand til selv at reise sig.

— „Det var da ret en forbandet Hund," raabte han

En Dronning søger sin Livsopgave i at være sin Gemals trofaste og kjærlige Hustru, sine Børns omhyggelige Moder, sit Kjøns Mønster, de Ulykkeliges Trøst og Hjælp.

En Kongemaitresses Opgave er, at gjøre Fyrsten til Fange i sit eget Huus og afspærre Veien til ham for Enhver, der kunde svække hans sørgelige Tilbøielighed for hende; at faae sine uværdige Spytslikkere ind i fede Embeder; at blande sig i Politiken; at faae smedet sig en — Dronningekrone til sit Medusahoved.

En Dronning, hvis Gemal er syg, vaager ved hans Leie og beder til Gud om hans Helbredelse.

En Kongemaitresse, hvis kongelige Elsker er syg, har blot Sands forat indpakke sine Kostbarheder og at holde Reisevognen parat, forat hun over Hals og Hoved kan flygte ud af Landet, saasnart Kongen er død.

En Dronning, som kjører ud ved sin Gemals Side, hilses af Folket, der, opfyldt af Kjærlighed, Hengivenhed og Ærefrygt for Landets Moder, bøier sig for hende med blottet Hoved.

En Kongemaitresse, som kjører ud ved Kongens Side, opvækker alle Retsindiges Harme; for ikke at møde den besudlede kongelige Equipage flygte de ind i Porte og Gadedøre, eller vende Ryggen til, som om de ikke havde bemærket hende.

En Dronning, som ved Kongens Haand fremtræder paa Slotsbalconnen for det forsamlede Folk, fryder sit Hjerte ved at høre Folkets begeistrede Raab: „Hs. Majestæt Kongen længe leve! Gud beskjærme vor høitelskede Dronning!"

En Kongemaitresse, som med usigelig Frækhed fremtræder ved Kongens Haand paa Slotsbalconnen for det forsamlede Folk, ærgrer sig derimod fort over at høre Folkets Raab: „Hs. Majestæt Kongen længe leve! Ned med Grevinde Landskræk!"

Danmark,

en geographisk-satirisk-statistisk-humoristisk Skizze.

§ 1. Navnet Danmark er vistnok en Contraction af Danners Mark. Landet kaldes saaledes, fordi det er den Mark, paa hvilken Fru Danner har udført sine Bedrifter, eller fordi det er det Land, som Danner har skilt af med mange Millioner Mark.

§ 2. Danmarks Grændser ere, ligesom Nordgrændsen af Amerika, meget svævende. Saaledes lader Hall det mod Nord grænde til Kattegat og Skagerak og mod Syd til Elben, medens Ploug lader det mod Nord og Øst være sammenvoxet med Sverrig-Norge og mod Syd begrændset af Eideren og Kielercanalen. Denne sidste Grændse er tydeligt afstukken paa det Kort, som nylig er udgivet af Casino. Naar Landets virkelige Grændser blive opdagede, skulle vi meddele dem i et Supplement.

§ 3. Størrelsen er uhyre ifølge de politiske Skaaltaleres Forsikkring. Tages Grønland, Sverrig og Norge med, hvilke sidste Lande, efter Hr. Plougs Anskuelse, regnes til Fædrelandet, saa er det 44,835 □ Mile eller 9 Gange større end Preussen eller over fire Gange saa stort som Frankrig. Naar et saa ustrakt Gebeet har den fornødne Enighed, kan det staae sig, „om end hele Verden er imod det," som det hedder i Visen.

Men Lise sov til henad Middagsstunden, da hun forbauset vaagnede med hele sit Hoved i Dr. Mephistopheles' Hat.

Attende Capitel.

En ubehagelig Feiltagelse.

Mephistopheles slap, barhovedet som han var, useet gjennem Palaiets Gange og kom ud i Gaarden. Her fandt han en Stige, ved hvis Hjælp han satte over en lav Muur, der vendte ud til en afsides Gade.

Han skyndte sig, alt hvad han kunde, for ubemærket af Gadevægterne at naae sit Hjem; men pludseligt hørte han Lyden af en Vægterpibe og Raabet „stop Tyven!" Greben af Skræk standsede han og saae sig om til begge Sider, da han fik Øie paa en Skikkelse, som med hastige Skridt nærmede sig ham. Han antog i Øieblikket, at det var en Vægter eller Politibetjent, der havde seet ham springe over Palaisgaardens Muur, og derfor ansaae ham for en Tyv. Forat undgaae en Paagribelses Ubehagelighed, løb han af alle Kræfter; men den Ubekjendte indhentede ham snart og løb ham saa voldsomt overende, at han nogle Minuter laae aldeles bevidstløs.

Da han kom til sig selv igjen, var han omringet af flere Vægtere, der holdt fast i ham.

— „Slip mig!" raabte han, „eller I skulle imorgen sikkert blive smidte fra Jeres Levebrød!"

— „Nei nei, god Karl!" sagde den ene af Vægterne; „vi lade os ikke skræmme af dine Trudsler. Du skal i Hullet, saasandt jeg hedder Peer Morten."

„Jeg gik mig ud i Kjøkkenet,
At see mig om, og see:
Paa Hylden stod Tschakoer,
Een, to, tre.

— — — — — — — —

„Du alle Tosfers Konge,
Saa Fanden plager Dig,
Malkebøtter ere det,
Som Moder sender mig."

— — — — — — — —

„Malkebøtter med Tresser om,
Naa hillemænd!
Jeg er en Mand, Gud bedre mig
Som mange andre Mænd."

Lise greb det gunstige Øieblik til at slaae Doctorens Hat hen i Spøg, og neppe havde Hertugen begyndt at synge Visen, før hun sad foran sit Fortepiano og accompagnerede ham.

Hertugen fandt Behag i denne Concert og parodierede nu de Vers, han nys havde sunget:

„Jeg gik mig ind til Lise,
At see mig om, og see:
Der laae en Hat med Buler i,
Een, to, tre."

— — — — — — — —

„Du alle Tosfers Konge,
Saa Fanden plager Dig,
Flyttekurven er det jo,
Som Calle laante mig."

— — — — — — — —

phaen ved hendes Side og fortælle hende Alt, hvad der angik Forgiftningsforsøget. Hun applauderede næsten uafbrudt den samvittighedsløse Doctors Beretning, medens hun holdt hans Haand med søsterlig Ømhed indesluttet i sine Hænder.

— „Seer de Lise," sagde Mephistopheles, „Hs. Majestæt er meget svag; Nervefeberen har svækket hans Organisme; men den af mig præparerede Chinamixtur vil sikkert tilintetgjøre den. Om otte Dage er Christian blandt de døde Monarchers Tal."

— „Men maa man ikke befrygte, at det opdages, at Hs. Majestæt er bleven forgivet?" spurgte den frække Modehandlerinde med et ængsteligt Blik til sin djævelske Haandlanger. „Saadanne Personer blive jo obducerede og balsamerede; kan det da ikke let erfares, at hans Død er foraarsaget af Gift?"

— „Oho, det har ingen Nød," svarede Doctoren med et let Smiil. „Den Gift, jeg har anvendt, er yderst fiin og umærkelig. Desuden kan det være Dem og mig det samme, om Hs. Majestæt er død af Gift eller ei, naar han blot rigtig døer, og derfor svarer jeg."

— „Men kan det da ikke opdages, at det er os, som have skilt ham af med Livet?" spurgte Lise.

„Opdages!" gjentog Lægen. „Ingen kan opdage det, undtagen De eller jeg; thi ingen Anden veed det. Om Nogen af os To vilde opdage det, maatte man jo være gal. Desuden," vedblev han med en betydningsfuld Mine, idet han lagde sin Pegefinger paa Næsen, „jeg veed af Intet, og De veed af Intet. Vi sørge som gode Undersatter over den hensovede Monarch, og hvem skulde da falde Mistanke til os? De kan jo ikke have lavet den forgiftede Chinamixtur, og jeg? Hvad skulde bevæge en Doctor syphiliticus som mig til at befatte sig med at curere Feber? Som sagt, jeg veed af Intet, og dermed er den Sag klar."

Svoger, Livlægen. Han kom daglig i dennes Huus og fulgte ham undertiden, naar han besøgte sine Patienter, deels for derved at udvide sin Indsigt, deels forat understøtte sin Svoger, naar nogle af dennes fornemme Patienter vare befængte med de Sygdomstilfælde, som en demoraliseret Verden har kaldt „de galante". Livlægen havde netop paa den Tid to saadanne Patienter, en Lieutenant i Fodgarden og en Attachee i Udenrigsministeriet, begge Cavalerer af god Familie og moderne Dannelse.

— „Jeg kommer idag forat ledsage Dig paa dine Sygebesøg," sagde Mephistopheles til sin Svoger, da han traf denne i hans Studeerværelse. „Det vil interessere mig at see, hvad Virkning de sidste Piller have gjort paa Baron von Løvenhjelm. Den stakkels Karl havde jo næsten ødelagt sig paa den sidste offentlige Maskerade."

— „Det glæder mig, at Du vil gjøre mig Selskab," svarede Livlægen. „Det er netop et nyt syphilitisk Tilfælde, hvorom jeg vilde høre din Mening, forinden jeg bestemmer Curen."

— „Jeg er ganske til din Disposition," svarede Mephistopheles.

— „Det er ellers kjedeligt, at jeg skal see til Keiseren idag," bemærkede Livlægen. „Det er en lang Vei derud; det Besøg medtager altid tre Qvarteer. Maaskee vil Du blive her, til jeg kommer tilbage? Saa gaaer Touren til mine andre Patienter."

— „Nei, jeg kjeder mig ihjel her," svarede Mephistopheles, „jeg vil hellere tage med Dig strax. Det kan dog nok interessere mig at see, hvorledes Hs. Majestæt egentligen har det."

Faa Minutter derefter sad Mephistopheles ved Siden af sin Svoger i dennes Kareth og kjørte til det keiserlige Palads.

§ 4. Formen er meget uregelmæssig og udstykket paa Grund af Naboernes tidligere grove Indhug.

§ 5. Landet er meget fladt, hvad der sandsynligvis hidrører derfra, at det ved Wienercongressen blev stærkt presset af Sverrig og Stormagterne.

§ 6. Floder: Berlingske, udspringer fra de to Kilder: Hall og Grevinden, løber derpaa hele Landet over i en Strækning af 6000 Abonnenter og falder tilsidst i Maculaturhavet. Ploug udspringer paa de skandinaviske Ideers Alper, løber gjennem det stockholmske Cabinet, slaaer derpaa en stor Bue om hele Skandinavien og falder i Eideren. Bille kommer fra „Allernyeste Post-efterretninger" eller „Skillingsnyt", optager Hall og Krieger, derefter hele Ministeriet, styrter med megen Bulder forbi Flyvepostens, optager derpaa flere mindre Afløb fra den stinkende Cloaca maxima, og udgyder sig tilsidst i en Ministerhat. Flyvepostens udspringer fra Eduard Meyer, bliver derpaa en mægtig Flod, især efterat den har optaget den fra Frankrig kommende Feuilletonstrøm: „den evige Jøde", og overløber senere Grevinden; efterat den har optaget Sølvstrømmen fra denne, hensygner den pludseligt og taber sig tilsidst ganske i den offentlige Mening. Vandet i Berlingske er meget ferskt og undertiden lidt grumset, Billes er uklart og noget stinkende, Plougs saltagtigt og Flyvepostens fuldt af Beg. Den plebejiske Bøghestrøm har sit Udspring fra de to Kilder: „Kjøbenhavns nye Adresse" og „Folkeblad", optager i sit øvre Løb nogle klingende Sølvstrømme fra Ministeriet, oversvømmer flere Strækninger af Landet med Røverhistorier og udgyder sig tilsidst i Maculaturhavet. Dets Vand er i Reglen ferskt, i Omegnen af „Dit og Dat" derimod lidt bittert. De mindre Floder ere: Krabbe, som har sit Leie i Blixen-Finnecke, og Meyer, som trods sin Lidenhed er Landets righoldigste Romanflod.

§ 7. Climaet er sundt, med Undtagelse af Renovationspressens lille Gebeet, hvor stinkende og giftige Slavedunster opstige fra besudlet Maculatur. Temperaturen er meget variabel; paa den Tid, da Alexandra holder Bryllup, viser Thermometret + 30°, men naar Grevinden viser sig, synker det lige ned til Frysepunctet.

§ 8. Danmark frembringer af Dyreriget: Journalistiske Æsler og Stude, gode Rigsdagsfaar, epicuræiske Svin, politiske Pappegøier og Aber, skandinaviske Gjæs, aagrende Vamphyrer, administrative Ræve, en stor Mængde Canaillefugle, excellente Flyndere og Torsk; af Planteriget: Meeldrøie, Fandens Mælkebøtter, endeel lyriske Vandplanter, Politi-Bambusstokke, en stor Mængde officielle Kaalhoveder, mange „uheldige Kartofler"; Sort og Hvidt Peber, adskillige Giftplanter: saasom den pædagogiske, sorte Athalia, vild Bøgh osv.; af Mineralriget: ikke Guldsand, men derimod Gulosand, Blyhatte, lidt Kirkemarmor (i Bredgade) osv.

§ 9. Befolkningen er angivet at være ialt 2,605,024 Hoveder, men da Hr. Bille og de til hans Clique hørende Individer ifølge egen Indbildning have Hoved for 2 à 3 Personer, tør man nok fordriste sig til at anslaae det hele Antal af Hoveder til 2,605,100.

Redigeret af **W. J. Karup**.

Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

„Flyttekurv med Skygge paa,
Naa hillemænd, —
Jeg er en Mand, Gud bedre mig,
Som mange andre Mænd.

— „Det gik jo brillant," sagde Hertugen, da Sangen var tilende.

— „Ja, jeg veed nok, i hvad Dur Du skal ha'e det," svarede Modehandlerinden med overstadig Frækhed.

— „Jeg har aldrig før havt et saadant Accompagnement," bemærkede Hertugen. „Det gik jo med os To, som om det var smurt."

— „Det er et Bevis paa, at vi ere skabte for hinanden, siden vi harmonere," bemærkede Lise og spillede derpaa Champagnegalop.

— „Det er rigtigt, min Snut," udbrød Hertugen henrykt over hendes Spil. „Saadan Musik er ganske i min Smag. Men man skal drikke dertil, ellers bliver det altfor bart."

Han ringede paa Klokken. Kammertjeneren traadte ind, efterat han havde ønsket sit høie Herskab Fanden ivold og gnedet sine søvnige Øine.

— „Skaf os en lille Bolle afbrændt Punsch med Champagne," sagde Hertugen til Tjeneren.

— „Men, søde Fritzemand, det er jo Nat," indvendte Lise, der ønskede at komme til Hvile, for i Ensomhed at overveie den vigtige Sag, som beskjæftigede hendes Tanker; „lad' os gjemme Punschen til imorgen."

— „Jeg synes, at Du før sagde, at Du nok vidste, i hvad Dur jeg skulde ha'e det, og at vi harmonerede, — og nu vil Du iseng, naar jeg ønsker at drikke et Glas Punsch med Dig til et Parti Schach?"

— „Du ønsker virkelig et Parti med mig," svarede Lise;

„det er en anden Sag; jeg troede det var dit Spøg. Det er mig en sand Lykke at kunne underholde mig med Dig."

Hun sprang op fra Instrumentet; Tjeneren satte to Stole til et Spillebord og Schachspillet paa samme.

Hertugen og hans Forlovede satte sig derpaa til Spillebordet og begyndte et Parti. Snart bragte Tjeneren en dampende Bolle ind og skjænkede i for det høie Herskab, der spillede og drak indtil den lyse Morgen.

Hertugen tabte det første Parti og blev derover lidt ærgerlig paa sin Medspillende. Han drak hende derfor saaledes til, at hun tilsidst drattede ned under Bordet ude af Stand til at reise sig. Denne Situation behagede Hertugen meget; han loe umaadeligt over Lises fuldstændige Afmagt, og forat gjøre Skandalen complet, tog han den paa Gulvet henkastede bulede Hat og satte den paa hendes Hoved, saa at den sank heelt ned over Øinene paa hende.

— „Nu har hun dobbelt Hat paa," sagde han ved sig selv. „Hun er ret en vakker Pige; hun er ikke snerpet som alle mine Koner; hun gaaer med i Ilden, lige til hun falder paa Valpladsen. Der ligger hun paa alle Fire med Dr. Mephistopheles' Hat paa Hovedet!" Det Syn er mig mere værd, end alle mine Bryllupshøitideligheder tilsammen. — „Kom her Poul," vedblev han, idet han vendte sig til Tjeneren, som stod i Baggrunden af Værelset og neppe kunde tilbageholde sin lydelige Latter over det høie Herskabs Ynkelighed, — „kom her og hjælp mig med at faae hende iseng."

Nu fulgte en Scene af den meest dramatiske Effect. Hertugen befalede Tjeneren at tage Lise under Armene, selv tog han hende om Fødderne, og saaledes slæbte de hende ind i hendes Sovekammer, hvor de kastede hende paa Sengen. Hertugen og Tjeneren gik derpaa til Hvile.

Da de to Læger traadte ind i Keiserens Sovegemak, var Ingen der tilstede undtagen Kammertjeneren.

Livlægen traadte hen til Keiseren, følte hans Puls og spurgte til hans Befindende. Dernæst præsenterede han Mephistopheles som sin Amanuensis.

— „Pulsen er endnu noget urolig," sagde Livlægen med dæmpet Stemme til sin Svoger. „Saalænge disse Febrilier vedvare, maa man befrygte et Tilbagefald."

Mephistopheles følte Pulsen og sagde:

— „Jeg er altid af den Mening, at man skal vedblive med China, indtil Pulsen er fuldstændig rolig."

— „Det anseer jeg ogsaa for det sikreste," svarede Livlægen.

Han vendte sig derpaa til Kammertjeneren og underrettede denne om, at give Keiseren en Spiseskeefuld Chinamixtur 3 Gange daglig.

Mephistopheles havde ved sin Indtrædelse i Keiserens Sovegemak lagt Mærke til, hvor det Bord stod, paa hvilket Medicamenterne befandt sig. Blandt disse havde han strax opdaget en lille Flaske med China. Under Livlægens Instruction til Kammertjeneren indtog Mephistopheles en Stilling, hvorved han kom til at vende Ryggen til Bordet med Medicinflaskerne. Med Behændighed, og uden at Nogen lagde Mærke dertil, skjød han Giftflasken op af sin bageste Frakkelomme og satte den paa Bordet, hvorpaa han tog Chinaflasken og stak den til sig.

Saaledes var den første og vanskeligste Act af Forbrydelsen fuldført.

De to Læger forlode derpaa Paladset; Mephistopheles hemmeligt triumpherende over sin skjændige Daad, hvis Udfald sikkert vilde svare til Lises Ønsker og aabne ham en Fremtid, som han udmalede sig med de meest glimrende Farver.

Syttende Capitel.

Et ret morsomt Stævnemøde.

Samme Dags Aften indfandt Dr. Mephistopheles sig hos Lises Kammertjener og spurgte denne, om han ikke havde en Billet til ham fra sin Herskerinde.

Tjeneren overrakte ham et lille forseglet Brev, som Mephistopheles brød og læste. Dets Ordlyd var følgende:

Kjære Hr. Doctor!

Jeg har i Eftermiddag drukket omkaps med Hertugen; og da jeg narrede ham ved at drikke Limonade, medens han drak svenst Banco, fik jeg ham bragt i en Tilstand, saa at han har maattet søge Sengen. De kan derfor gjerne komme til mig iaften her paa Slottet; jeg er aldeles alene, og venter Dem med usigelig Længsel og Forventning om, at De med Held har udført Deres vigtige Hverv.

Deres forbindtligst hengivne
Lise."

Mephistopheles lagde Brevet i sin Tegnebog og ilede med ad Trapperne til Modehandlerindens Gemakker.

Han traf hende ifærd med at skrive et Brev til hendes Moder, der var Forstanderinde for et Bordel i Hovedstaden, i hvilken Skrivelse hun indstændigt bad hende om strax at forlade Byen, da Hertugen ellers let kunde erfare hendes smudsige Haandtering, og maaskee derved tage Anledning til at behandle hendes Datter mindre hensynsfuldt. Hun var ogsaa bange for, at hendes plebejiske Familienavn ved Moderens Nærværelse i Hovedstaden skulde blive almindeligt bekjendt og gjøre Folket utilbøieligt til at anseе hende for en fyrstelig Person.

Mephistopheles blev modtaget af hende paa en ligesaa fortrolig som opmærksom Maade. Han maatte tage Plads i Se-

2det Oplag.

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 15. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Den 9. Mai. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863.

Grevinde Danner

hos kunstige Abekatte og danske Studenter,
eller:
„Den er gruelig gal i Vri'eren."

Dersom Lovise Rasmussen blot privatim og i al Stilhed ernærede sig som Maitresse, saa vilde vi ikke her omtale hende med et Ord, men kun forære hende en Forklaring over det sjette Bud og forresten anbefale hende til Selskabet for faldne Qvinders Forbedring; men da hun tillige med en umaadelig Frækhed optræder officielt som Qvasi-Dronning, uagtet hendes sørgelige Lighed med en Mudderpram, og da hun ved alle betydelige offentlige Leiligheder vil være med, omendskjøndt hun er et demoraliseret Fruentimmer, — saa anse vi det for vor Pligt at trænge hende tilbage og stadig at gjøre Folket opmærksom paa, at hun ikke er Danmarks Dronning, men derimod Holmensgades eller Trompetergangens Grevinde, og at hendes Diadem ikke er Danmarks Dronningekrone, men derimod Skandalernes Skjændselsmærke.

Lovise Rasmussen har en beklagelig Trang til at vise Folket sit Skræmmebillede, og denne Trang tilfredsstiller hun med en Hetæres sædvanlige Ugeneerthed. Er der en Grundlovsfest, vips! der er hun med; er Rigsdagen til Hove, vips! der er hun med; giver Hs. Majestæt et Taffel for de fremmede Diplomater eller i Anledning af Prindsesse Alexandras Bryllup, vips! der er hun med; løbe Kjøbenhavnerne i Theatret for at see kunstige Aber og Mennesker, vips! der er hun med; bygger Hr. Commerceraad Heymann en ny Oltunnel, og Folk løbe derud forat see den og drikke nogle halve Baiere, vips! der er Grevinden med; osv. osv.

Vi ere ikke af den Mening, at Lovise Rasmussen skal negtes Adgang til de offentlige Steder, hvor Publicum søger, da det nu engang her er tilladt Prostitutionen at komme der. Men vi ville ikke, og det danske Folk bør ikke taale, at hun kommer der i anden Egenskab, end som Fruentimmeret Lovise Rasmussen.

Forleden Aften behagede den skrækkelige Dame at vise sig i den kongelige Loge i Vesterbroes Abetheater. Den bedre Deel af det tilstedeværende Publicum følte sig naturligviis meget generet over den frække Tilskuerske. Damerne toge deres Tilflugt til Hovedvandsægget og Herrerne søgte ved Røgen af en Cubacigar at dæmpe Virkningen af Mudderprammens Nærværelse. Tæppet gik op, og de gamle Aber sadde tilbords. Vor Theaterrecensent fandt paa denne Aften Abernes Præstationer mindre heldige; men vi undskylde de stakkels Dyr: selv for en Abekat er det ubehageligt at spise tilaften i Nærheden af en Mudderpram. Den Hunabe, som Abedirecteuren kaldte Madame de Pompadour, følte sig meget generet ved at see Grevinden i Hoflogen. Den ene Pompadour holder formodentlig ikke af at see den anden bedre situeret end sig selv. Saameget er ialtfald vist, at Lovise Rasmussens Nærværelse i Hoflogen gjorde et høist uhyggeligt Indtryk baade paa de Spillende og paa Tilskuerne, baade paa Dyr og paa Mennesker. Dette Indtryk gav sig lydeligt tilkjende, da Grevinden reiste sig fra sit Sæde og forlod Theatret, idet enkelte blandt Tilskuerne halvhøit skreg: „Ned med Fru Landskræk!" og Aberne bag Coulisserne skar frygteligt Tænder og gav en ubeskrivelig Mishagslyd fra sig, medens Hundene tudede, som naar En skal til at døe. Ja, Alt tydede paa, at „den var gruelig gal i Vri'eren".

Kjøbenhavns Studenter have, som bekjendt, faaet sig en ny og smuk Studenterforeningsbygning. Omendskjøndt Studenterne vare de ivrigste Klappere i Casino, da der opførtes „Grevinden og hendes Søskendebarn", saa vilde og skulde dog Grevinden officielt besigtige Minervas Langshuus. Hun kom, og de danske Studenter modtoge ikke alene Mudderprammen, men de modtoge endog en Gave af hende! Lovise Rasmussens Nærværelse generede selv en Flok Aber og Hunde; men Danmarks Studenter følte sig saa lidet generede over hende: „at de med Glæde modtog en Gave fra hendes Haand." Det seer da saaledes ud hos os, som om Aber og Hunde have mere Tact og Følelse for det Velanstændige og Sømmelige, end Studenterne! Maa man ikke om en saadan Kjendsgjerning sige: „at den er gruelig gal Vri'eren?"

Hvorlænge vil endnu det danske Folk taale, at Lovise Rasmussen skandaliserer det? Hvorlænge vil Sundhedspolitiet tillade, at Mudderprammen forpester Dunstkredsen i Hovedstaden? Hvorlænge vil Kasse kysse den danske Pompadours Tøffel og træde Friheden under Fødder blot forat forhindre, at Masken bliver revet af det Fruentimmer, der paa alle Maader og ved alle Leiligheder skandaliserer Danmark og det danske Folk? Hvorlænge vil Størstedelen af den danske Presse lade sig smede i gyldne Lænker af en Maitresse og tie stille til hendes Usurpationer? Hvorlænge vil Generalfiscalen nøle med at sætte Dannerubhyret under justitiel Tiltale for Høiforræderi og Majestætsforbrydelse? Hvorlænge vil man med Hensyn til Lovise Rasmussens utaalelige Anmasselser, Intriguer

Modehandlerinden, forat overraske hende med Budskabet om sin Faders Død.

Lise havde lige siden Mephistopheles' Forgiftningsforsøg været i en nervespændt, næsten sygelig Tilstand. Hun svævede mellem den martrende Frygt for, at man skulde opdage Forbrydelsen og hendes Deeltagelse i samme, og det svimlende Haab om at blive Dronning over en ædel Nation og tilfredsstille sin umættelige Pengebegjærlighed. Samvittigheden havde ingen Deel i hendes Frygt; hun var en gammel Forbryderske, der for længe siden havde sat det sjælelige Uhrværks Bækker ud af Virksomhed, for uforstyrret at kunne hengive sig til Lasten. For flere Aar tilbage havde hun med Held practiseret Fostermord; fra denne Forbrydelse og til Fyrstemord er der kun eet Skridt. Den Frygt, som opfyldte hendes Sind, var slet og ret Politifrygt; det Haab, som besjælede hende, var Ærgjerrighedens og Pengebegjærlighedens Haab, og den sygelige Tilstand, hvori hun befandt sig, var egentlig en høi Grad af Forventningsfeber.

Da Hertugen traadte ind i hendes Dagligstue, sad hun i fuld Paaklædning i en Lænestol. Lampen brændte kun mat. En Roman, ved hvis slibrige Indhold hun forgjæves havde søgt at adsprede sig lidt, laae henkastet paa Bordet.

— „Min Fader er død, Lise!" raabte Hertugen til hende, idet han traadte ind. „Endnu idag skal jeg udraabes til Keiser af Slaraffenland!"

— „Keiseren er død!" udbrød hun i en halvt spørgende Tone. „Er det virkeligt saaledes?"

— „Javist er han død og borte," svarede Hertugen. „Minister Steinmann var her for et Øieblik siden og underrettede mig derom."

Overvældet af Glæde ved et Budskab, som hun med

og Skandaler slaae sig til Ro med det gængse Mundheld: „den er gruelig gal i Vri'eren, men den kunde være værre"?

Danmark,

en geographisk-satirisk-statistisk-humoristisk Skizze.

(Fortsat.)

§ 14. Det danske Folks almindelige Erhvervskilder ere Agerdyrkning og Qvægavl. Men Mange leve ogsaa af — Umyndiges Midler, af Aager, af at gjøre Gjæld og fallere, samt af at være Rigsdagsmænd. De fornemste Indførselsartikler ere: franske og engelske Feuilletonromaner, spanske Fluer og Dandserinder, svenske og norske Studenter, Sangerinder og Virtuoser, astronomiske Professorer, polske Jøder, tydske Bøger og Doctordiplomer, franske Moder og Vaudeviller, samt græske Deputationer. Der udføres: hallske Noter og Indrømmelser (til Berlin, Wien og Frankfurt), Prindsesser (til London og St. Petersborg), Thronarvinger (til Grækenland), danske Dannermønter (til Hamborgs og Londons Banker, samt til svenske Herregaarde) osv. Vigtige danske Fabrikater ere: kgl. Patenter og Noter, Decorationer og Titler, fede Embeder til Exministre og ministerielle Jabrødre, Dannerhonoratiores, Dagbladsmaculatur og Fattiglemmer, samt nye og store Skatter og Asfistentshusssedler.

§ 15. Omsætningen er levende (især paa Asfistentshuset). Pengepapirerne ere solide og eftespurgte: saaledes tabes der 30 pCt. paa Klampenborgactier og 100 pCt. paa Halvdelen af de tre Maaneders Vexler. Notarialforretningen er livlig og indbringende paa Grund af de mange Falliter og Skatteudpantninger. De fleste Manufacturhandlere i Hovedstaden see sig daglig „paa Grund af overordentlige Omstændigheder" eller „Handelsophævelse" istand til at sælge „under Indkjøbspriis." Urtekræmmerne gjøre især gode Forretninger, idet mange Kjøbenhavnere ved et Indkjøb af 2 Lod Caffe, for 1 Candis og Cichorie for den Halve forlange et Brev Knappenaale i Tilgift og lidt Rosiner og Mandler til de Smaa, samt Veiviseren tillaans og Besked paa, hvad Klokken er. Omsætningen fremmes meget ved de fortrinlige Jernbaner, om hvis Beliggenhed man ikke kan komme paa det Rene. Telegrapherne ere ivrigt beskjæftigede med at befordre Bladløgne fra Udlandet hertil og omvendt. Telegraphstationerne aabenbare aldrig til Uvedkommende Telegrammernes Indhold, med Undtagelse af, naar Grevinden ønsker at kjende dem; men hun er da ikke heller at betragte som „Uvedkommende".

§ 16. Regjeringsformen er ubegribelig og Forfatningen ufattelig. Landet er en Heelstat, der er deelt i flere uudsigelige Brøker, og en Fælledsstat, hvori Alt er Særligt. Kongen er meget indskrænket; men Ministrene derimod aldeles uindskrænkede, da de gjøre, hvad de ville. De forskjellige Landsdele have høist forskjellige Forfatninger, saa at hvad der i den ene Provinds straffes som en svær Brøde, er i den anden Provinds tilladt og lovligt. Der findes en Mængde constitutionelle Repræsentationer, hvis Omraade er saa usikkert og hvis Virksomhed er saa gjensidig betinget, at de i alle vigtige Spørgsmaal af Ministeriet kunne erklæres for incompetente. Saaledes har Rigsdagen Ret til at vedtage særlige Love for de to Trediedele af Landet, Rigsraadet Fælledslove for de tre Fjerdedele og de holsteenske Stænder for een Fjerdedeel og — for det Hele! Det gaaer med Forfatningen i Danmark som med Sproget i China: den forstaaes kun ret af Repræsentationerne og Ministrene, og disse forstaae den ikke heller. Dersom Regjeringsformen senere skulde blive begribelig og Forfatningen fattelig, skal det blive meddeelt i et Supplement.

§ 17. Grundloven af 5te Juni 1849, indskrænket ved kgl. Kundgjørelse af 2. Oct. 1855, danner Grundlaget for Kongerigets særlige politiske Forfatning. Ifølge denne Lov ere Ministrene ansvarlige for deres Embedsførelse; men da Ingen kræver dem til Regnskab, bortfalder Ansvaret. Ingen Skat kan paalægges uden ved Lov; men Magistraten i Kjøbenhavn kan dog paalægge Borgerne Skatter med Gas, idet den lader dem betale langt mere for den, end den i Virkeligheden koster. Der herster uindskrænket Troesfrihed, hvad der for Manges Vedkommende er aldeles overflødigt, da de slet ikke troe Noget. Pressen er fri, hvor den ikke er bunden af Grevindens Specier. Loven giver alle Borgere Forsamlings- og Yttringsfrihed; men den absolute Justitsminister kan uden Lov og Dom fratage Borgerne denne Frihed.

§ 18. Rigsdagen er deelt i to Afdelinger: Folkethinget og Landsthinget, og disse ere atter deelte i to Afdelinger nemlig: den talende og den stumme, og fremdeles i to andre: de Repræsentanter, der have en Mening, og de, der ingen Mening have, hvad der altsammen honoreres med 3 Daler daglig pro persona. Af de (altfor meget) talende og menende Folkethingslemmer fremhæve vi: Skomagermester J. A. Hansen, den moderne Griffenfeldt, og Oberst Tscherning, der veed Besked med Alt. Dhrr. Institutbestyrer Rimestad og Redacteur Bille høre ogsaa til de talende Lemmer, men derimod ikke til dem, der selv have nogen Mening, saasom de kun secundere Ministrenes Meninger.

§ 19. Regjeringen forvaltes af 9 Ministre og 1 Ministerinde, nemlig: Udenrigsm., Krigsm., Marinem., Finantsm., Justitsm., Indenrigsm., Cultusm., Slesvigsm., Holsteen-Lauenborgsm. og Grevinde-Dannerministeriet for Skjørteveisanliggenderne og visse Embedsbesættelser, samt for Skandalerne. Paa Grund af hendes omfangsrige Virksomhed faaer Hendes Excellence Hunministeren over 66 Gange saa høi Gage som en af Hanministrene.

(Fortsættes.)

H. C. Andersens Levnet.

(Fortsat.)

VIII.

Danmark et et lille vakkert Land; men den danske Nation er altfor lille og Kammeraderiet gjør sig altfor meget gjældende, til at noget Stort kan trives herhjemme. Medens en ustuderet Person som Erik Bøgh, der kun besidder et tyndt poetisk Talent, ved Hjælp af Coteriet, eller rettere sagt, Kammeraderiet, ved nogle faa Aars Skriveri kan opnaae at blive udraabt som Digter af vore Dagblade, ja endog af Hr. Bille kaldt Belmans Efterfølger, maatte den geniale H. C. Andersen, ligesom Thorvaldsen, søge Anerkjendelse i Udlandet, da man herhjemme miskjendte ham, ja betragtede ham som en literair Stymper! Dumheden, Ondskaben, Misundelsen, Fornemheden, Borneertheden og Vigtigheden søgte paa alle Maader at trænge ham tilbage. Hans Levnet giver i denne Henseende en Mængde interessante Illustrationer.

En fornem Dame sagde en Dag til ham: „For Guds Skyld, bild dem dog ikke ind, at De er Digter, fordi De kan skrive nogle Vers! Det kan blive en fix Idee hos Dem." Den bekjendte Rector Meisling erklærede om ham, at dersom de Vers, som han skrev, bleve trykte, vilde de som Maculatur ligge og raadne paa Bogkræmmerens Loft, og han selv vilde ende paa Galehuset. En jydsk Præst og Vaudevilleforfatter critiserede i en Familie, hvor Andersen selv var tilstede, nogle af hans Digte og forsøgte at vise, at ethvert Ord deri var galt, hvorfor en lille Pige paa sex Aar pegede paa Ordet „og", idet hun sagde til Vaudevilleforfatteren: „der staaer et Ord, som De har glemt at skjende paa." I Reisebogen paa Brocken skrev en af Digterens Landsmænd 1862: „Lille Andersen, gjem Dine Vers til Elmqvists Læsefrugter, og plag os ikke med dem udenfor Landet, hvor de aldrig komme, uden at Du selv reiser ud og skriver dem op." Hertz sagde om ham i sine „Gjengangerbreve", „at han red paa Musens nattegamle Føl, det Slagelseske Krik med lamme Sider" osv. Andersen siger selv: Anonyme Angreb, plumpe med Fodposten mig tilsendte Breve, i hvilke ubekjendte Størrelser forhaanede og spottede mig paa den meest raa og drengeagtige Maade, hørte til denne min Livsperiode. Selv velklædte Folk traf jeg paa, der i Forbigaaende med grinende Ansigt gjorde en forhaanende Bemærkning til mig.

Da han i Aaret 1834 foretog en Udenlandsreise, opvartede Kjøbenhavnsposten Publicum med et „Farvel", hvori det blandt andet hedder:

„Saa Du vil bort fra Danelund,
Hvor dog saa Mange for dig dægged',
Før Du har lagt en varig Grund,
Før ret Du krøbet er af Ægget.
Det er ei godt, at Sønnen gaaer,
Fra Hjemmet bort til fjerne Lande,
Før han sit Modersmaal forstaaer,
Og saa lidt Meer, det vil Du sande.

---

spændt Forventning havde imødeseet i et Par Dage og Nætter, sprang hun op fra Stolen; en stærk Rødme farvede hendes blege, usminkede Kinder, medens hendes Øine funklede med en usædvanlig Glands. Hun omfavnede Hertugen, og idet hun med Heftighed trykkede hans Haand til sit Hjerte, udbrød hun i en begeistret Tone:

— „Jeg condolerer Dig ikke, høitelskede Fritz; thi din Faders Død skal ikke være Dig til Sorg, men til Glæde. Du har været tilsidesat af ham og din stolte Stedmoder; nu er Timen kommen, da Du skal have Oprejsning derfor. Ved din Faders Dodssuk blev hele Riget dit: Du er allerede nu dets Herster! Jeg hilser Dig som Keiser Fritz den Syttende! Jeg seer i Aanden Keiserkronen funkle om din Tinding og Rigets Scepter hvile i din Haand! Du skal blive elsket af dit Folk; thi jeg veed, at Du elsker det, og det vil sikkert gjengjælde din Kjærlighed. Ingen Herster af din Stamme har været saa stor og mægtig, som Du vil blive, dersom Du fremdeles viser din Folkelighed ved at omgive din Throne med Mænd og Qvinder af Folket.

— „Du skal have saa mange Tak, kjære Lise!" svarede Hertugen; „jeg hører og veed, at Du mener det godt med mig; men jeg vilde meget hellere leve som Privatmand, end plage mig med at være Keiser."

— „O nei, min dyrebare Fritz, tael ikke saaledes!" udbrød Lise. „Kronens Byrder skulle ikke blive tunge at bære for Dig. Du giver Folket en constitutionel Forfatning, og lader det saa selv sørge for Regjeringen. Du tager blot saa mange Penge af Statskassen, som Du behøver til dit kongelige Hof; Du lever efter Behag, omstraalet af Herskerens Herlighed og Glands. De faa Arbeider, som Du alligevel maa udføre, skal jeg hjælpe Dig med! Du skal sikkert blive lykkelig!"

Hovedstadens Mysterier og Aabenbarelser.

Original Roman i tolv Dele

af

W. J. Karup.

Første Deel.

Modehandlerinden.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Forfatterens Forlag hos G. S. Wibe.

1863.

„Og Du vil bort fra Danelund,
Nu har jeg aldrig før hørt Mage!
Jeg vædder, at om stakket Stund
Du kommer med Protest tilbage.
Du kan ei Tydsk, Du kan ei Dansk,
Og endnu meget mindre Engelsk,
Og aabner Munden Du paa Fransk,
Troer en Pariser, det er Bengelsk."

Kjøbenhavnerne have, som bekjendt, ingen selvstændig Mening; de efterſnakke gjerne blindt, hvad en eller anden af deres Afguder mene. Bladskriverne og flere af Herrerne i „Aandernes Rige" havde brudt Staven over ham, og den „meningsløse" Verden talte dengang saaledes om Andersen: „Har han nu igjen smurt Noget sammen?" „Jeg er forlænge siden kjed af ham." „Det er altid det Samme, han skriver." Dansk Maanedsskrift kaldte hans Digte en Riimgrød, som man snart bliver kjed af, uden Fornuft, Nonsens, Sprogjaskeri" osv. Det lidet Gode, som Critiken fandt i hans Romaner, blev kaldt „Virkningen af et Instinct" istedetfor af et Talent.

Endog længe efterat Sverrig og Tydskland havde anerkjendt ham som en genial Digter vedblev Critiken herhjemme at gjøre Nar ad hans Skrifter. Bladene sagde dengang om det Bedste, han har skrevet, at det var Jux, ligesom Bladene nu sige om det mindst Heldige, han frembringer, at det er mageløst! Om en saadan stupid saakaldt „Critik" udbryder Andersen nu: „Der er noget saa Jammerligt, saa Pjaltet i en slig Critik, at man ikke saares, men føler Lyst til, selv om man er det meest fredsommelige Menneske, at banke saadanne vaade Hunde, der træde ind i vor Stue og lægge sig paa de bedste Steder."

Om det her i Kjøbenhavn eneraadende Kammeraderi, om den hensynsløse Bladcritik og om det meningsløse Publicums Forhaanelse af det, der gaaer over dets Horizont, sagde Thorvaldsen træffende til Andersen: „Ja, ja, jeg kjender dem derhjemme! Mig var det ikke gaaet bedre, om jeg var bleven der: jeg havde maaskee ikke engang faaet Lov til at sætte en Modelfigur! Gud skee Lov, at jeg ikke trænger til dem! Gjør man det, — da vide de at pine og plage."

Dersom Hr. Bille med Clique ikke var saa ung, skulde man næsten troe, at Thorvaldsen havde kjendt ham. —

(Sluttes i næste Nr.)

Om Retsusikkerheden.

Som et lille interessant Bidrag til at belyse Retsusikkerheden her i Landet er det os en Fornøielse at meddele følgende Erklæring fra en Embedsmand, som uden Lov og Dom af en forhenværende constitutionel Minister blev fjernet fra sit Embede, uagtet Hs. Exellence ei engang var istand til at sige nogensomhelst Grund til sin despotiske Fremgangsmaade.

Efterat den paagjældende Embedsmand var smidt fra sit Embede, søgte han en Erstatning i Mindelighed ved at henvende sig

1) til Hs. Majestæt Kongen; men forgjæves, da Hs. Majestæt som constitutionel Konge ikke kunde indlade sig paa en slig Sag;

2) til fire forskjellige Ministre; hvoraf den ene viste Vedkommende hen til den anden, „da Sagen ikke vedkom ham", som det hed; alt forgjæves;

3) til Grevinde Danner, hvem han bad om at forskaffe sig den Erstatning, som Hs. Majestæt ikke kunde og Ministrene ikke vilde forskaffe ham. (Han henvendte sig til hende, fordi han antog, at da hun har Magt til at besætte Embeder, maatte hun ogsaa have Magt til at forskaffe en ulovligt forskudt Embedsmand en passende Erstatning.)

Da der ikke var noget at udrette i Mindelighed, vilde han ad Rettens Vei have Spørgsmaalet afgjort. For at erholde fri Proces henvendte han sig

1) til Hs. Majestæt Kongen; men forgjæves, da Hs. Majestæt som constitutionel Konge ikke kunde indlade sig paa at give fri Proces mod en Minister;

3) til den Minister, under hvem han havde tjent Staten; men forgjæves, da han ligefrem ugeneert negtede, at Retten blev nedsat til Sagens Undersøgelse;

3) til Justitsministeren; men forgjæves, da han negtede ham fri Proces;

4) til Rigsdagen to Gange; men forgjæves, da Rigsdagen ikke kunde indlade sig paa en Sag, som Ministeriet havde afviist. (Og fordi Rigsdagens fleste Medlemmer ere ministerielle Spytslikkere eller Nulliteter, som ingen Mening have om Noget. Red. Anm.);

5) til Rigsraadet to Gange; men forgjæves, da det har altfor travlt med Fælledsanliggender, til at det kunde have Leilighed til at befatte sig med en saadan særlig Sag;

6) til Grevinde Danner, med underdanigst Ansøgning om, at Hendes høibaarne Naade vilde formaae Hs. Majestæt Kongen til at skjænke denne mislige Sag sin allerhøieste Opmærksomhed; men forgjæves, da han ikke tiltalte hendes Sandselighed og hun ellers ikke kunde bruge ham til Noget;

7) til to af vore Dagblade, som prale af at de ere Retfærdighedens Herolder og Skjoldbragere („Dagbladet" har naturligviis været det ene; Red. Anm.); men forgjæves, da de liberale Redacteurer ikke vilde optage en Artikel om den Sag.

Den paagjældende Embedsmand har saaledes forsøgt Alt, baade det Mulige og det Umulige; men forgjæves. Hans Gang fra Herodes til Pilatus, og fra Pilatus til Fru Dalila, en Lidelsesgang, der varede i 7 Aar og 11 Maaneder, førte ikke til Andet end Ydmygelse og Skuffelse.

Disse sørgelige Kjendsgjerninger indeholde vistnok det rigeste Stof til Betragtninger over Retsusikkerheden og den constitutionelle Ynkelighed hos os. Den grummeste og meest despotiske Vilkaarlighed øves ustraffet af Ministre, der i Rigsdag og Rigsraad prale af deres Frisindethed, deres Upartiskhed, deres Humanitet og Viisdom, og som af en hyret Presse udskriges som ufeilbare og uundværlige. I Absolutismens Dage kunde dog en Embedsmand, der blev behandlet vilkaarligt og uretfærdigt af sine Foresatte, søge Opreisning hos Kongen, der lod Sagen undersøge; nu kan han i henved 8 Aar løbe fra Dør til Dør hos Magthaverne, der alle afvise ham med den Besked: „at den Sag vedkommer ikke dem!" Hellerede end at søge Opreisning hos Magthaverne, maa han henvende sig til en Vandpost; thi af den faaer han dog idetmindste et Glas Vand. At vedkommende forurettede Embedsmand to Gange har henvendt sig til Grevinde Danner, forat erholde sin Ret, belyser tilstrækkeligt Situationens forgyldte Elendighed.

Til mit ærede Publicum.

Generalfiskalsag.

Den Hr. E. Bøgh, der tidligere har været Teltfanger, Referent for „Flyveposten" osv., har efter Forlydende i „Folkets Avis" fortalt, at der nok vilde blive anlagt en Generalfiscalsag mod Undertegnede, „paa Grund af Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen i Bladet „Sort paa Hvidt".

I Haab om, at Hs. Excellence Justitsministeren virkeligen er saa naiv, at beordre Sags Anlæggelse mod Undertegnede paa Grund af formentlige Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen, vor allernaadigste Herre, skal jeg foreløbig underrette mit Publicum om, at en saadan mærkelig Sag **er mig en sand Triumph**. Thi for det Første er det aldrig faldet mig ind at fornærme Hs. Majestæt Kongen af Danmark, der har skjænket mit Fædreland Frihedens store Goder, som jeg fuldtvel veed at skatte, og som desuden har beviist mig personlig Godhed og Gunst, hvorfor jeg baade privat og offentligt har aflagt Hs. Majestæt min undersaatlige Taknemmelighed, senest ved Dedicationen af mine udgivne „Fem folkelige Foredrag". For det Andet kan en saadan Sag kun bidrage Sit til, at overtyde Folket om, at Grevinde Danner ikke er istand til, ad Rettens Vei, at faa sig renset fra de Forbrydelser, som vi have afsløret og paaviist i nærværende Blad, siden man tyer til den ynkelige Udvei, at beskylde mig for Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen, hvem jeg beviisligt aldrig har omtalt uden med den pligtskyldige Underdanighed. Endelig vil en saadan Sag kun bidrage til, at mit Blad, „Sort paa Hvidt", som er fremkommet derved, at Hs. Excellence Justitsministeren i Forening med Kjøbenhavns afskedigede Politidirecteur forfatningsstridigt eller uden Lov og Dom forbød mig at tale offentligt, — faaer en forøget Udbredelse, da en saadan extraordinair Sagsøgelse vækker en særlig Interesse hos Publicum, der gjerne seer mig i en juridisk Duel med Generalfiscalen foran Høiesterets Skranker.

I Haab om, at man snareſt muligt paabegynder den forventede interessante Sagsøgelse, forbliver jeg Skandalgrevindens og Canaillepolitikens modige og udholdne Modstander, idet jeg fremdeles vil kæmpe for „Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed".

Frederiksberg, d. 21. Mai 1863.

W. J. Karup.

— „Det var sande Ord," hviskede Alma til Frank. „Selv i Døden staaer Herskerstemplet og Høihedspræget paa hans Pande."

— „Du saae Sophus' Fader," sagde Julie til Alma, da de vare ved Udgangen af Sørgegemakket. „Han saae lige paa Dig, da vi traadte ind; men han tog hastigt Øinene til sig. Det gjorde vistnok et ubehageligt Indtryk paa Dig, søde Alma? Det forekommer mig, at Du seer saa bleg ud."

— „Det er Virkningen af det sorte Drapperi og det matte Skjær fra Candalabrene," bemærkede Frank, idet han betragtede Almas blege Ansigt.

— „Jeg føler mig ikke vel tilmode," svarede Alma; „men tro ikke, at det er, fordi jeg ved Synet af Bærme kom til at tænke paa Sophus. Ham har jeg ganske udslettet af mit Hjertes Erindring." Ved disse Ord kastede hun et venligt og betydningsfuldt Blik til Frank. „Nei, det var Synet af den døde Hersker, der angreb mine Nerver. Hvem kan see saa megen menneskelig Storhed, Magt og Herlighed tilintetgjort ved Dødens usynlige Haand, uden at føle sig dybt rystet?"

Da de traadte ud paa Paladspladsen, kom dem en Dame imøde, der var i den dybeste Sorg, og som vakte Publicums Opmærksomhed.

— „Hvem er den besynderlige Dame der?" spurgte Julie den unge Digter.

— „Det er Hertugens Veninde," svarede Frank med et haanligt Smiil.

— „Hertugens Veninde?" gjentog Alma.

— „Ja, Modehandlerinden fra Strømpeskaftet med den mærkelige Dukke i Vinduet. Nu bliver Hertugen Slaraffenlands Keiser: hun vil nok vide, at benytte sig deraf. Fremtiden vil vise, hvorvidt hun driver Spillet med ham."

— „Men troer Du ikke, at Folket vil gjøre mig Knuder, naar det først har faaet Magten ihænde?" spurgte Hertugen.

— „O nei," svarede Modehandlerinden. „Naar Du blot sørger for, at Borger- og Bondestanden er Dig hengiven og tro, saa vil Embedsstanden og Adelen ikke kunne udrette Noget imod Dig."

— „Men hvorledes skal jeg strax vise Borger- og Bondestanden, at jeg elsker dem mere, end de høiere Stænder?" spurgte den enfoldige Hertug.

— „Min høitelskede Herskер og Ven," svarede Lise, „naar Du formæler Dig med mig, der er en borgerlig Pige, saa vil Du derved vinde Folkets hele Kjærlighed og Hengivenhed. Man vil deri see et Pant paa din oprigtige og aabne Folkelighed."

Lise vedblev at bearbeide Hertugen med saa meget Held, at han tilsidst omfavnede hende, kyssede hende og sagde i en kjærlig Tone:

— „Du er min gode Engel, Lise; jeg giver mere for dine Raad end for alle Statsraadernes Viisdom tilsammen. Du elsker mig; det føler jeg, og jeg skal belønne din Kjærlighed: Du skal blive min Kone, saasnart jeg vel har faaet min Fader i Jorden."

— „O, mit Hjerte svulmer af Lykſalighed ved Tanken om at være din Gemalinde," sagde den ærgjærrige Lise. „Men Folket glæder sig ikke alene over, at Du tager en borgerlig Pige til din Gemalinde; det forlanger en Dronning."

— „Nuvel, Lise!" svarede den bedaarede Hertug; „vil Folket have en Dronning, saa maa Du selv være Dronningen; og jeg indseer ikke, hvorfor Du ikke ligesaa godt kan blive det som en snerpet Prindsesse. Du skal, min Salighed, være Dronning!"

Lises Triumph og Henrykkelse kjendte ingen Grændser.

Nye Skrifter.

Ukommet er:

fem folkelige Foredrag,

af

W. J. Karup.

I. Om Kong Frederik den Syvende som Menneske. II. Om Kjærlighed og Jalousi. III. Himmerig og Helvede i Forunftbelysning. IV. Hvorledes kan Arbeiderstanden forbedre sin Stilling i aandelig, politisk og materiel Henseende? V. Frisindet Appel til de fem Stormagter. Marinus Petersens Forlag (Kjøbenhavn hos Thaarup). 52 Sk.

☞ Dette Værk er allerunderdanigst tilegnet Hs. Majestæt Kongen.

Universalgeographi

med de vigtigste Momenter af Statistiken.

En Haandbog for Skolen og Livet,

af

W. J. Karup.

Dette Værk, der er den fuldstændigste nye Jordbeskrivelse i den danske Literatur, indeholder en systematisk Fremstilling af den mathematiske, physiske og politiske Geographi. Det meddeler efter de bedste Monographier og Kilder: Staternes Størrelse, mathematiske Beliggenhed, physiske Beskaffenhed, Bjerge, Søer, Floder, Clima, Temperatur, Producter, Befolkning, Religion og Cultur, Erhvervskilder, Handelsomsætning, Handelsflaade, Communicationsmidler, Regjeringsform, Grundlove, Statsudgift og Indtægt, Statsgjæld, Hær, Marine osv., samt en udførlig Topographi med over 7000 Stæder; samtlige europæiske Hovedstæder og Jerusalem ere skildrede med Udførlighed, saa at Kirker, Klostre, milde Stiftelser, Universiteter og Academier, officielle Bygninger, Hovedgader, Pladser, Hoteller osv. ere angivne. Værket er ledsaget af 15 geographiske og statistiske Tavler. Faaes hos Barth og Jensen. 1 Rd. 48 Sk.

Histoire de l'Eglise

en Danemarc

depuis le neuvième siecle jusqu'au milieu du seizième,

par

W. I. Karup.

P. I—II. Paris & Bruxelles 1861. Chez Goemaere. 3 frs.

Skandinavisk

Forsikkringstidende.

Med Bistand af flere sagkyndige Videnskabsmænd

redigeret af

W. J. Karup.

I—II. Hefte. 1862—63. 3 Omslag. 2 Rd.

☞ Dette Skrift indeholder flere national-oeconomiske Afhandlinger og critisk Belysning af Hr. Ridderstads Lovforslag angaaende Assurancevæseneti Sverrig, og af Hr. Rimestads m. Fl.s „Normaludkast for Sygekasser".

Under Pressen er:

Geschichte der Kirche

in Dänemark.

Aus den Quellenschriften geschöpft

von

W. J. Karup,

Mitgliede der Academie der Wissenschaften, D. Q., zu Rom.

Mit einer Vorrede

von

Dr. Cappenberg,

Professor der Geschichte bei der königlichen Academie zu Münster.

1.—3. Theil.

Folkelige Foredrag

eller: Sort paa Hvidt for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Dette meget interessante Ugeblad, der hver Løverdag udgaaer i Dagbladsformat, har til Opgave at belære og more, **samt at bekæmpe Canaillepolitiken og faae Grevinden til at træde af.** Redactionen har sikret sig paalidelige, hemmelige Correspondenter i **Fredensborg, Skovsborg, Jægerspriis** o. a. St. — Af Bladets Indhold fremhæves: Et nyt Casinomøde for at formaae **Lovise Rasmussen** til at træde af (2det Oplag). En Fru Landfræk fra 1438. Hvorledes Fru Landfræk fik Prygl af sin Gemal, eller: „Jeg skal gi'e Dig Vaggon, kan Du troe!" Forpostfegtningen bag det grønne Slotsgardin. Hvorledes Fru Landfræks Stævnemøde blev forstyrret af hendes Gemal. **Grevinde Danner** hos kunstige Abekatte og danske Studenter, eller: **„Den er gruelig gal i Vrieren!"** I Bladets Feuilleton leveres den store originale Roman: **Hovedstadens Mysterier,** hvoraf 1ste Deel: **Modehandlerinden,** nu er sluttet.

☞ Samtlige kongelige Postcontoirer modtage Abonnement paa Bladet imod en Forudbetaling af **63 Sk** Qvartalet. I Kjøbenhavn tegner man sig paa Bladets Contoir: **Lovstræde 12, 2. Sal,** hvor Prisen er **52 Sk.** Qvartalet eller **4 Sk.** ugentlig.

☞ Da vi nu have completteret de paa Grund af 1ste Oplags Afgang manglende Numere af 1ste Qvartal (Februar-Marts), i hvilket Romanen **„Hovedstadens Mysterier"** er paabegyndt, kunne de for April Qvartal indtegnede Abonnenter erholde samme. I Kjøbenhavn er Prisen **36 Sk.;** i Provindserne, hvor man kan erholde det gjennem Posten eller Boghandelen, koster det **44 Sk.,** deri Forsendelsesomkostningerne iberegnede.

W. J. Karup.

Erklæring.

Dersom Grevinde Danner, født Lovise Rasmussen, ikke snarest muligt lader anlægge Sag imod Undertegnede for de uforbeholdne Udtalelser om hende, som indeholdes i ovennævnte Blad, maae jeg og hele mit Publicum ansee hendes Æres Fallit for uigjenkaldelig slaaet fast.

W. J. Karup.

Redigeret af **W. J. Karup.** Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

Hun var lige ved at qvæle Hertugen af lutter Kjærtegn og Taknemmelighedsyttringer. For at blive hendes voldsomme Omfavnelser qvit, bad han hende om at synge og spille lidt.

Hun satte sig til Instrumentet og sang:

„Jeg har Diamanter og Perler,
En Keiser er min Cavaleer,
Han skjænker mig Dronningekrone,
Mit Hjerte! hvad vil Du da meer?"

Ectogtyvende Capitel.

Slutning.

Fjorten Dage derefter laae den hensovede Fyrste paa sin Paradeseng i sit Palads. Saavel Trappegangene som selve Sørgesalen vare overtrukne med sort Drapperi. Fire mægtige Candalabre, der stode ved de fire Hjørner af Paradesengen, kastede deres matte Lys paa det fyrstelige Liig, der blev bevogtet af fire Sørgemarschaller med floromvundne Stave. Flere høie Officerer og Embedsmænd vare tilstede i deres glimrende Uniformer, for at sige deres afdøde Herfter det sidste Farvel.

Folket havde erholdt Tilladelse til at see det keiserlige udstillede Liig. En umaadelig Menneskemasse bølgede derfor paa Paladspladsen og i de til samme stødende Gader, medens Klokkernes dybe Sørgetoner gjenlød fra alle Hovedstadens Kirker.

Politiet havde travlt med at ordne Folk i Rækker langs med Fortogene. Den meget langsomme Processíon gjorde Publicum noget utaalmodigt, og enkelte Individer søgte ved Albuestød et bane sig Vei fremad, medens andre oplivede de Omkringstaaende ved vittige Bemærkninger.

— „Nei, der skal Du bare see til Skildpaddekongen," raabte Jesper Vandbærer, som vi kjende fra Helvedsvinget, idet han gjorde en troieklædt Arbeidsmand opmærksom paa den tykke rødmussede Bært fra den forgyldte Skildpadde, som stod nogle Skridt fra dem. „Han bærer, „evig straffe mig", Flor om Hatten, fordi jeg iforgaars kom til at skylde ham en Halvskilling paa en Grisetaa." Opmærksomheden blev henledet paa den underjordiske Restaurateur, og nu hed det, „at Skildpaddekongen skulde op og see Keisercadaveret."

Noget længere fremme i Rækken saae man Calle med Mephistopheles under Armen. De samtalede hvidskende om de glimrende Hofembeder, som de om faa Dage skulde indtage ved Hjælp af Lises mægtige Indflydelse og Protection.

I Colonaden ved Opgangen til Sørgegemakket stod Digteren Frank med Fru Willes Døttre, der vare sørgeklædte. Da de traadte ind i Sørgesalen, faldt deres Øine paa en ubehagelig Gruppe, Justitsminister Tobakskasse og Politidirecteur Bærme, som med korslagte Arme samtalede med hinanden. Alma blev bleg ved Synet af sin troløse Elskers gulvisne Fader og slog Øiet ned. Men Frank kastede et skarpt, foragteligt Blik paa den partiske Justitsminister, der følte Braadden og derfor vendte Ryggen til, for ikke at faae flere stikkende Diekast.

Idet de passerede forbi det keiserlige Liig, læste Frank halvhøit det Digt, som stod paa Catafalken.

„Han bar ei Kronen blot, men paa sin Pande
Et Herskerstempel havde han fra Gud,
Og skjøndt hans Krone trykked' dybe Rande,
Den sletted dog ei Høihedspræget ud.
Hans Ungdomshimmel Lyn paa Lyn udsendte,
Thi skjøn Begeistring lued' i hans Bryst.
For Gud og Retfærds Sag hans Hjerte brændte:
At gjøre Folket vel var al hans Lyst."

[Andet Oplag.] [Feuilletonudgave.]

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

Nr. 14 & 16. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863**

Tyvende Capitel.

Modehandlerindens Triumph.

Saasnart Keiserens Død den følgende Morgen var bleven meddeelt Hovedstadens vigtigste Autoriteter, blev Folket underrettet derom ved Generalmarschen, som blev slaaet i alle Hovedgader.

En halv Time efterat Keiseren var hensovet, havde Minister Steinmann indfundet sig i Hertugens Palads og meddeelt ham denne høist vigtige Efterretning.

— „Deres Majestæt vil allernaadigst behage imorgen at indfinde Dem i det keiserlige Palads Klokken Eet," sagde Steinmann.

— „Nei, veed De hvad, Hr. Geheimeraad", indvendte Hertugen; „jeg vil dog ikke flytte ind der, før min Papa er lykkelig og vel begraven."

— „Men det er aldeles nødvendig, at Deres Høihed viser Dem paa Slotsaltanen for at modtage Folkets Hyldest."

— „Nuvel", svarede Hertugen, „jeg skal nok komme derop; men sig mig, hvad jeg skal sige til Folket. De veed jo nok, at jeg ikke før har været med ved en saadan Leilighed."

— „Deres Høihed behøver blot at sige: at det skal være Deres høieste Opgave og Formaal at fremme Deres Undersaatters Vel. I disse faa Ord ligger Alt, hvad der behøves, forat fremkalde de sædvanlige Hurraraab."

— „Naa, er det ikke Andet, der forlanges, saa skal jeg nok gjøre det", sagde Hertugen, der havde en naturlig Modbydelighed for Alt, hvad der hed at holde offentlige Taler.

Statsministeren forlod ham derpaa.

Aldrig saasnart var han borte, før Hertugen ilede over til

han gav Tilladelse til, at Arrestanten blev ført ind i hans Cabinet.

Mephistopheles var personlig kjendt af Politidirecteuren, og han, ligesom denne, var Frimurer. Saa daarligt han kunde taale at røre sine mørbankede Lemmer, skyndte han sig dog, ved Arrestforvarerens Side, at komme fra det uhyggelige Kjælderfængsel op til det elegant udstyrede Værelse, hvor Politidirecteuren opholdt sig.

— „Deres Høivelbaarenhed maa vistnok føle Dem overrasket ved at see mig som Arrestant," sagde den mishandlede Dr. Mephistopheles, efterat han havde gjort et dybt Buk for Politidirecteuren.

— „Oh, det er jo Dr. Mephistopheles," udbrød Bærme, der uden at oppebie Doctorens Forklaring gav Arrestforvareren et Vink om at fjerne sig, som denne strax adlød. „Hvad i al Verden har ført Dem herop paa denne Maade?"

— „Et natligt Overfald," svarede Mephistopheles.

— „Hvorledes? De har gjort et Overfald paa —"

— „Nei, Deres Høivelbaarenhed," man har gjort et infamt Overfald paa mig, slaaet mig halvt fordærvet og arresteret mig ovenikjøbet," afbrød Mephistopheles ham, og fortalte derpaa, hvad der var foregaaet. Politidirecteuren indsaae strax, at Vægterne havde forvexlet Doctoren med en Gavtyv, bad ham om at undskylde den ubehagelige Feiltagelse og sammes endnu mere ubehagelige Følger, hvorpaa han dimitterede ham.

Faa Minutter derefter kjørte Mephistopheles med blottet Hoved og mørbankede Rygstykker i en lukket Droske fra Politikammeret til sin Bolig.

Selskabet loe over den nybagte Kammersecretairs naive Maalestok for Storhed, og Frank læste fremdeles:

„Under samme Dato har Hs. Majestæt Keiseren allernaadigst optaget Frøken Lise Rassmysang i Adelstanden med Titel af virkelig Grevinde de Utopia og med Rang efter Rangforordningens 1ste Classe Nr. 2."

— „Digteren binder os Noget paa Ærmet," raabte Fjeldsteen. „Lise og saa Grevinde! En saadan Sammenstilling er selv for dristig i Poesien, i Eventyret."

— „Der staaer i Bladet, hvad jeg har læst for Dem," sagde Frank, uden at fortrække en Mine. „Tvivler De, nuvel, saa læs da selv. Der staaer det øverst paa anden Spalte."

Han kastede Statstidenden paa Bordet, og hans tre Tilhørere bøiede sig over Bladet for at see det Utrolige paa Tryk i det alvorlige og adstadige Blad.

— „Lise fra Strømpeskaftet er Grevinde de Utopia!" raabte Fjeldsteen og opslog en haanlig Latter, der vakte de andre tilstedeværende Gjæsters Opmærksomhed. „Det er udmærket! Den frække Tøs, der for nogle Aar siden tog med mig i Dyrehaven og dandsede med mig i Charlottenlund hele Natten, hun er Grevinde!" Nu kan man jo synge med Wessel: „Jo galere jo bedre!"

— „Det er en utaalelig Skandale," bemærkede Frank. „Hvad vil Udlandet sige dertil? En saadan offentlig Udnævnelse er i dette Tilfælde en Plet paa Slaraffenlands Ære, som Intet formaaer at aftvætte. Men, pas paa! en saadan Tilsidesættelse af al Sømmelighed og Belanstændighed vil bringe den ene skjændselsfulde Consequents efter den anden. Vi ville snart see Madam Dubarrys og Pompadours Canaillepolitik gjentaget hos os. Der vil komme den Dag, da Grevinden vil være Hertuginde, og bliver det! — da Hertuginden vil være Keiserinde, og Keiseren

Hovedstadens Mysterier

og Aabenbarelser.

Original Roman i tolv Dele

af

W. J. Karup.

Anden Deel.

De store og smaa Gavtyve.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Forfatterens Forlag.

1863.

Madam Putiphar,

Jfr. Dalila, Dronning Jezabel, Maitresse Herodias og Fru Landskræk,

eller: Fem Alen af eet Stykke.

Et bibelsk-profanhistorisk Foredrag.

Hr. Putiphar var en skikkelig Mand; men han havde havt det sørgelige Uheld, at fatte Tilbøielighed for en udsvævende Qvinde, med hvem han indlod sig i Ægteskab. Da Midianiterne havde solgt den unge Joseph til ham, kastede Madam Putiphar sit Basiliskblik paa Ynglingen og søgte at forføre ham til Synd. Men Joseph, der havde lidt mere Moral end de fleste unge Mennesker i vore oplyste Tider, svarede Madammen: „Hvorledes skulde jeg gjøre denne store Ondskab og synde imod Gud!" Da hun en Dag greb fat paa Joseph for at forføre ham, flygtede han fra hende, saa at hun blot beholdt hans Overkjole, i hvilken hun med en engelsk Buldogs Udholdenhed havde holdt fast. For at dække sin skjændige Hensigt for sin Gemal, viste hun ham Josephs Overkjole, idet hun fremførte den Løgn, at Joseph havde villet gjøre hende Fortred. At hun ved sin Løgn bragte den uskyldige Joseph i Fængsel er bekjendt nok. Fru Landskræk ligner ganske Madam Putiphar, idet hun forlokker unge Kunstnere, og naar hun er kjed af dem, sværter dem hos sin Gemal, saa at de over Hals og Hoved maae reise bort til Holland og Italien, for ikke at paadrage sig videre Straf.

Israeliternes Regent Samson den Stærke var saa ulykkelig at forelske sig i et demoraliseret Fruentimmer ved Navn Jfr. Dalila. Hun havde en Flok Philistre til Venner, og disse vilde bruge hende til at styrte Samson i Fordærvelse. Hun gik ind paa deres Forslag, fik Samson til at sove og klippede ham saa forsvarligt, at da han vaagnede op igjen, var han kun en svag Stodder, som Philistrene gjorde ved, hvad de vilde. Fru Landskræk ligner ganske Jfr. Dalila, da hun ogsaa er Ven med Philistrene og klipper sin Elsker saa forsvarligt, at hun bliver riig og stærk, medens han bliver udplyndret og svag.

Dronning Jezabel var en af Israeliternes Skandaldronninger. Hun var samvittighedsløs og ondskabsfuld, og gav sin Gemal de sletteste Raad. Hun var saa forbrydersk og fræk, at hun skrev til de Ældste med sin Mands Navn; hun bestak nedrige Personer, forat de skulde aflægge falsk Eed, og fik paa denne Maade en uskyldig Mand ryddet afveien. Fru Landskræk ligner ganske Jezabel; som denne giver hun sin Gemal slette Raad, efterskriver hans Navn, forfalsker hans Documenter og Befalinger, bestikker slette Subjecter, faaer Telegraphister til at bryde deres Eed, og har ryddet flere Personer afveien ved Gift eller plaget dem saalænge, til de i Fortvivlelse gik hen og hængte sig, ligesom Slotsforvalter Matthiesen. Derfor gjælder Propheten Elias' Ord baade Jezabel og Fru Landskræk, naar han siger: „Hundene skulle æde hendes Legeme. Hendes Kjød skal komme til at ligge paa Jorden ligesom Skarn, og de Forbigaaende skulle sige: „Er det Jezabel (Fru Landskræk)?"

Herodias var Kong Herodes' Maitresse. Hun var ligesaa vellystig som hævngjerrig og grusom. Trods hendes slette Characteer og ryggesløse Levnet, havde der dog samlet sig en lille Skare af Tilbedere og Beundrere omkring hende; de udbragte ved festlige Leiligheder hendes Skaal, kaldte hende: „Folkets Moder", og behandlede hende, som om hun havde været en ædel Qvinde og en ophøiet Dronning. Men den hellige Johannes den Døber vilde ikke bøie sig for hende; han sagde reent ud, at hun var en skamløs Maitresse. Af Hævngjerrighed og af Frygt for, at Johannes den Døber skulde sige Folket, hvem hun var, fik hun den jødiske Justitsminister, der var hendes Slave, til at kaste Johannes i Fængsel. Og da hendes Hævntørst endnu ikke dermed blev stillet, fik

Nittende Capitel.

Keiserens sidste Dieblikke.

Det var lidt efter Midnat i det tredie Døgn, siden Dr. Mephistopheles havde været i Keiserens Sygegemak. Keiseren havde tømt den forgiftede Mixtur lige til den sidste Draabe, og hans Sygdom havde med hvert Dieblik forværret sig.

Livlægen havde om Aftenen meddeelt en Bulletin i Statstidenden, hvori det hed, at Keiserens Tilstand var uforandret; men i en hemmelig Samtale med Dronningen havde han udtalt sin Bekymring for hans Liv, og senere ud paa Aftenen havde han ligefrem underrettet Dronningen, Hertugen, Statsministrene og Skriftefaderen om, at denne Nat vilde være Keiserens sidste.

I Paladset var alt Liv og Bevægelse. Rygtet om Fyrstens nærforestaaende Død havde med Lynsnarhed udbredt sig til alle hans Huusfolk, der vare dybt rystede ved Tanken om, at de skulde miste deres elskede Hersker, der stedse havde behandlet dem med Mildhed og Godhed; selv den gamle graaskjæggede Schweitser, der modigt havde deeltaget i Krigen, efterat Napoleon den Førstes Lykkestjerne var dalet, kunde ikke tilbageholde sine Taarer, medens han uroligt gik frem og tilbage i Paladsgaarden, hvor flere nyligt ankomne Herskabskarether holdt stille.

Det ringede paa Portklokken, og Schweitseren ilede ud forat aabne Porten.

En Herre, der var indsvøbt i en stor Peltskappe, viste sig ved Indgangen.

Schweitseren bemærkede strax, at det var Hertugen, indlod ham og bøiede sig ærbødigt for ham.

— „Det er vel snart forbi med min Fader," sagde Her-

som for Gud angrer og bekjender sin Synd og lover at være ham tro og forblive det indtil Døden, han skal arve Livsens Krone, hvis Glands og Herlighed varer evindelig.

Keiseren opløftede derpaa sin Stemme for sidste Gang i denne Verden og erkjendte lydeligt, at han var et syndigt Menneske; han angrede især, at han havde forsømt sin Søns Opdragelse og svælget i sandselige Lyster. Han bad inderlig Gud om Tilgivelse og bad de Tilstedeværende om at bede for ham til Kongernes Konge.

Dronningen faldt paa Knæ og forblev en Tid lang ubevægelig i stille Bøn. De andre Tilstedeværende forbleve staaende, uden at deres Udvortes tilkjendegav, at de efterkom deres Herskers Begjæring.

Biskoppen nærmede sig Keiseren, meddeelte ham Absolutionen og derpaa det hellige Sacramente. En hellig Taushed indtraadte. Fyrsten laae stille og ubevægelig med foldede Hænder som hensunken i dyb Andagt. Men hans Hjerte var forstummet, hans Sjæl havde forladt Legemet, han var ikke mere.

Da Dronningen reiste sig op af sin knælende Stilling og erfarede, at hendes Gemal var et Liig, viste hun sig rolig og fattet, — saamegen Styrke og Kraft giver Bønnen en ædel Sjæl. Hun trykkede et Kys paa hans Læber, og forlod derpaa veemodig Gemakket.

De to Ministre ilede bort forat underrette Hertugen om Keiserens Død og forat træffe de fornødne Foranstaltninger til Proclamationen af denne og Hertugens høitidelige Udraaben til Keiser.

Imidlertid forblev Lægen og Kammertjeneren ved Keiserens Liig, indtil en Militairvagt blev hidkaldt forat vaage over samme.

Cohens Bogtrykkeri.

et nyt Ministerium. Efter hvad vi erfare ved Avisens Slutning, vil det nye Cabinet komme til at bestaae af følgende Personligheder: Grev Mohr, Primierminister og Udenrigsminister, Capitain Tjære, Krigsminister, Lieutenant Mast, Marineminister, Kjøbmand Vexel, Finantsminister, Skolelærer Madsen, Cultusminister, Folketaler Grædemann og Journalist Golze, Ministre, uden Portefeuille."

— „Det bliver et meget interessant Cabinet," bemærkede Fjeldsteen; „Hs. Majestæt burde virkelig have optaget Parmufeur Olsen med i Cabinettet."

— „Og hvorfor det?" spurgte Frank med et ironisk Smiil.

— „Fordi han kunde bestænke hele Cabinettet med sin Eau d'honneur, der kunde dæmpe den plebejiske Duft, som de fleste af disse Ministre have ved sig." —

Selskabet loe og Frank læste videre:

„Under samme Dato har det allernaadigst behaget Hs. Majestæt Keiseren at udnævne Schweitser hos Hs. Majestæt den afdøde Keiser, Jens Jochumsen, til kgl. Kammerlaquai med Titel af Kammersecretair."

— „Det kan jeg lide," udbrød Fjeldsteen. „Keiseren vil ved denne Udnævnelse betale den gamle Jens Graaskjæg for de mange Snapse, som han har skjænket til ham paa Credit."

— „Eller ogsaa vil han derved belønne ham, fordi han engang skal have forudsagt Hertugen, at denne vilde blive en stor Mand," sagde Frank.

— „Ved hvilken Leilighed var det?" spurgte Billedhuggeren.

— „Det var engang, da Hertugen som en attenaarig Yngling havde drukket en halv Pot Brændeviin uden at blive beskjænket. — Det gjør ikke mange unge Fyrstesønner ham efter, — sagde Jens Jochumsen; — der bliver sikkert noget Stort af ham."

hun den svage Fyrste til at underskrive Johannes' Dødsdom. For ret at mætte sin blodtørstige Sjæl, lod Herodias hans afhuggede Hoved frembære paa et Fad i hele Hoffets Paasyn. Hoffet bestod dengang ikke af Damer; alle honette Damer holdt sig borte fra de Steder, hvor Herodias opholdt sig. Fru Landstræk ligner ogsaa Herodias. Som denne er hun et slet demoraliseret Fruentimmer, en afskyelig Maitresse, der forpester den Dunstkreds, hvori hun aander. Hun har ogsaa, ligesom Herodias, en lille Flok Tilbedere og Beundrere, der give hende en Hæder, som ikke tilkommer hende. Hun hader Enhver, som ikke vil anerkjende hende for Dronning; hun hader især Karup, fordi han siger om hende, at hun er en skamløs Maitresse. Ligesom Herodias ønsede paa Høyn over Johannes den Døber, saaledes ønsker hun paa Hævn over Karup. Hun har faaet en af sine Slaver, Tobakskasse, til at forfølge ham, til at kaste hans mundtlige Foredrag i Fængsel. Men da han alligevel holder Foredrag i „Sort paa Hvidt", ønsker hun paa at ødelægge ham. Hun har kun to brændende Ønsker, paa hvis Opfyldelse hun venter med smægtende Længsel; det første Ønske er: at faae en Dronningekrone, der kunde skjule hendes Skjændsel; det andet Ønske er: at see Karups afhuggede Hoved paa et Fad, for at hun derved kunde vise Verden, hvor frygtelig hendes Hævn er, og afskrække Alverdens Folketalere og Skribenter fra at afsløre hendes Character og hendes Skjændsel.

Men, desværre for hende, er hendes Justitsslaves Sværd ikke Retfærdighedens skarpe Glavind, men kun Uretfærdighedens og Vilkaarlighedens Narresværd; — med et saadant kan han afhugge en affældig Politidirecteur, men ikke — Karups Hoved.

Danmark,

en geographisk-satirisk-statistisk-humoristisk Skizze.

(Fortsat.)

(Af Nr. 14.)

§ 10. Sproget er meget forskjelligt, næsten babelsk. Af Barsødderne og Kosødderne tales Pæredansk eller Ravdansk; i de hallske Noter og Depescher er Sproget rabulistisk; i en Deel af Dagbladet skrives Fransk i en meget morsom Dialect; saaledes siges der f. Ex. Privet eller Vandhuus (cabinet anglais) istedetfor den engelske Regjering (le gouvernement anglais); i en Deel af „Danmark" tales ogsaa Engelsk. Svensk bruges undertiden i „Fædrelandet", Jydsk og Sjællandsk af Menigmændene i Rigsdagen, Spansk paa Tobakskarduserne, Russisk paa Matrosernes Nygstykker, Polsk i den galante Verden og Chinesisk paa Theedaaserne. Under saadanne Forhold maa man ikke forundre sig over, at Regjeringen i flere Aar forgjæves har ledet om de rette Sproggrændser.

§ 11. Grundtrækkene i Folkecharacteren ere: Taalmodighed og Nydelsessyge. Den første Egenskab gjør Folket skikket til at føle sig ret tilfreds med en Regjering, der ikke gjør andet end love, at den nok skal handle. Den anden Egenskab hos Folket bevirker, at en Mængde fremmede Gjøglere gjøre gode Affairer i Landet og hjælpe det af med større og mindre Pengesummer. Et Bevis paa Befolkningens Religieusitet og kraftige moralske Sands maa søges i de mange Selvmord, der forekomme hyppigere her end i hvilketsomhelst andet civiliseret Land. Maaskee er det ogsaa et indirecte Bevis for den almindelige solide Oplysning og Velstand, som, ifølge flere Kraftaleres Forsikkring, findes hos Folket.

§ 12. Den epicuræiske Religion er den fremherskende. Den støtter sig paa de tre Grundlærdomme: 1. Mennesket er et civiliseret Dyr. 2. En Daler er bedre end tre Mark. 3. Sandselig Nydelse er Livets høieste Formaal. Dens Hovedkirker ere: Tivoli og Casino. Til denne Religion bekjender sig Grevinde Danner, Ville, Bøgh, Buchheister og Troglodyterne i Holmensgade. Den mormonske Religion beskyttes af Justitsministeren. De faa Christne, som findes spredte omkring i Landet, forfølges grumt af „Dagbladet", den moderne Nero.

§ 13. Videnskaber og Kunster staae paa et meget høit Trin og fremmes især ved de Stipendier, som Rigsdagen aarligen uddeler til Kunstnere og Lærde, samt ved forskjellige prægtige Anstalter. Af disse fortjene at nævnes: Den store og herlige zoologiske Have med flere Ugler, Sviin, Høns, Gjæs og andet Fjerkræ, et Institut, som stiller Londons zoologiske Have betydeligt i Skygge; ded store theologiske Institut ved Frederiksholms Canal, 5tt Sal over Gaarden, hvor Dogmatikeren Smedesvene Larsen forklarer de christelige Dogmer; det store rimestadske Institut til Folkeinddysningens Fremme, osv. osv. Lærde og Digtere af første Rang ere: Polyhistoren Bille, der veed Beskeed med Alt og især med meget Held har doceret Brandvidenskab og Polititeknik; Digteren Erik Bøgh, der har gjort sig selv til Aristophanes, og som

Ministeren modtog Nøglen af Keiserens Haand og lovede med faa Ord at opfylde hans Befaling.

— „Og nu Farvel, min dyrebare Amadea," vedblev han og vendte sit Blik mod sin smertefulde Gemalinde; vi maae skilles; men hvad Tiden skiller ad, skal Evigheden atter forene. O græd ikke, min Høitelskede, tænk ikke paa Skilsmissen; vær fattet, trøst Dig ved Erindringen om vort lykkelige Samliv paa Jorden, trøst Dig ved Haabet om, at Du snart skal følge mig derhen, hvor jeg nu gaaer. Tilgiv mig, dyrebare Amadea, ethvert ubehageligt Øieblik, som jeg har foraarsaget Dig; hav Tak for dit oprigtige Venskab og din inderlige Kjærlighed til mig, hav Tak for al den Lykke, som Du har skjænket mig her paa Jorden.

Keiseren greb Dronningens høire Haand og trykkede et ømt Kys paa den til Afsked. Hun holdt sin venstre Haand for sit Ansigt og hulkede høit af haabløs Smerte.

Der indtraadte en Pause.

— „Deres Majestæt staaer i Begreb med at forlade denne Verden og tiltræde den store bethydningsfulde Reise til Evigheden," afbrød endelig Bispen Tausheden. „Ønsker Deres Majestæt at annamme det hellige Sacramente," det Vandringsbrød, om hvilket Frelseren har sagt, at „hvo som æder dette Brød, han skal leve evindelig"?"

Keiseren svarede lydeligt „Ja".

Nu gav Bispen Tjeneren et Vink om hastigt at hente Klædet og Lysene fra Huuscapellets Alter, og at anbringe dem paa et Bord, som blev opstillet foran Sengen. Af en lille Æske fremtog han de til Sacramentet henhørende indviede Gjenstande, som han opstillede paa Alterbordet, efterat Lysene i Sølvstagerne vare blevne tændte. Derpaa henvendte han en kort Tale til Fyrsten, i hvilken han mindede denne om, at hvo

tugen i en ligegyldig Tone. „For et Par Timer siden fik jeg Underretning om, at han ikke kunde leve."

— „Man venter hvert Øieblik, at Hs. Majestæt gaaer bort," svarede Schweitseren med en bevæget Stemme. „Deres Høihed maa vistnok skynde Dem, dersom De endnu vil see Deres ophøiede Fader i levende Live."

— „Jeg vilde have sagt Farvel til ham, dengang Livlægen sendte mig Bud; men der var Spilleselskab hos mig, og saa gad jeg ikke bryde op, før Partiet var tilende."

— „Saa Gudskeelov, at Deres Høihed dog kommer, før det er forsilde," sagde Schweitseren.

— „Hvad er det for Equipager der? spurgte Hertugen og pegede ud i Paladsgaarden. „Hvem er hos min Fader?"

— „Hendes Majestæt Dronningen og Livlægen have været hele Natten ved hans Majestæts Leie," svarede Schweitseren. „For en halv Time siden ankom Ministeren og Hs. Høiærværdighed Biskoppen."

— „Naa, tænkte jeg det ikke nok," sagde Hertugen med et haanligt Smiil, „at hele det Slæng var deroppe. De faae nok Livet af ham uden min Hjælp. Desuden," tilføiede han, „da min Fader har levet mig foruden, saa kan han vel ogsaa døe mig foruden."

— „Men Deres Høihed skulde dog gaae derop," bemærkede Schweitseren i en næsten bedende Tone. „Hs. Majestæt vilde sikkert glæde sig ved at sige Deres Høihed sit sidste Farvel og overgive Dem Riget."

— „Nei, veed Du hvad, Jens," sagde Hertugen og klappede den gamle Schweitser kammeratligt paa Skulderen, „jeg bliver lige godt Keiser for det; thi der er jo ingen Anden, som de kan faae til at være det. Og det er mig forresten lige Meget, om jeg bliver det eller ei."

hans Ødselhed. Han havde ingen Formue, men altid Penge nok i Lommen til at leve som Gentleman og Bonvivant; hvorfra han fik Pengene, derom bekymrede man sig ikke; men at han var Secretair hos sin gamle rige Tante, det vidste man. Den fjerde Herre i Selskabet var en lille, fortsmudset Person, med et godmodigt, men characteerløst og indolent Ansigt. Hans Navn var Buchheister. Han havde været Officeerselev paa Krigsacademiet; men da hans Fader var død, før han fik Examen, forlod han Mars og dyrkede nu Venus. En lille Arv havde i et Par Aar været tilstrækkelig til at dække de med et udsvævende Liv i Hovedstaden forbundne Udgifter. Han læste Paul de Kock og spillede Fortepiano om Dagen, og sværmede om paa offentlige Steder og Bordeller om Natten. Han sad taus og sammenbøiet; men naar han hørte Raabet af Hazardspillerne, var det ligesom han blev vækket af en Drøm; han saae med funklende Blikke hen til Spillerne, medens en let Rødme foer over hans Kinder.

— „Har De læst Statstidenden for iaften?" spurgte Frank Selskabet; „den bringer meget interessante Efterretninger fra Regjeringen og Hoffet."

— „Jeg har hørt Noget derom," svarede Fjeldsteen; „men det, jeg har hørt, var altfor utroligt, til at jeg kunde feste Lid dertil."

— „Der ligger jo Statstidenden for iaften," bemærkede Billedhuggeren og pegede paa Bordet, hvor flere Blade laae henkastede. „Læs Du, Frank, hvad der staaer skrevet af Regjerings- og Hofnyt; Du læser saa udmærket op; man faaer et ganske andet Indtryk deraf, end naar man selv læser det."

Frank tog Statstidenden og læste:

„Hs. Majestæt Keiseren har allernaadigst afskediget hele det hidtilværende Cabinet og overdraget Grev Mohr at danne

Første Capitel.

I Caffehuset „Helvede".

Det er et characteristisk Træk af vor Tid, at medens en Mængde Mennesker have opgivet den christelige Tro og forkastet Læren om Djævelen og Helvede, spille begge disse Navne en fremragende Rolle i Livet. Selv dannede Folk genere sig ikke for at krydre deres Tale dermed, naar de ville give deres Udtalelser en forhøiet Energi og Kraft. Theaterskribenter og Romanforfattere kappes med hverandre om at variere de anførte slemme Navne i deres Bogtitler: man skriver: „Djævelens Memoirer," „Djævelens Overmand", „Djævelens Cousiner", en Allerhelvedes Karl osv.; ja, det gaaer saa vidt, at man endog finder Regning ved at kalde Tracteursteder slet og ret „Helvede".

Et saadant „Helvede" laae paa Hjørnet af Kjøbmagergade og Garthyestræde. Det var en Caffee af anden Rang, med Billardstuer og Læsesalon. De første vare Samlingspladser for Studenter og unge Bonvivants, den sidste blev frequenteret af secundaire Literater og adstadige Borgere, der politisere ved en Kop Caffe eller et lille Glas Arrakspunsch.

Det var en Aftenstund sidst i April Maaned. Veiret var stormfuldt og raat; det havde regnet hele Dagen. Localerne i

ved sin sindrige Forklaring af Ordet „Orthodoxi", og „det bibelske Maleri" har gjort sig udødelig som Lexicograph og Kunstcritiker. Pædagogikeren Frk. Athalia Schwarz, der i „Berlingske" har viist, hvorledes kloge Hoved ogsaa lægge Veg i Nælder. Endelig Historikeren og Geographen Rimestad, der i sin berømte Geographi har givet Sverrig 26 Lehn, altsaa hele to svenske Lehn mere, end den svenske Regjering kjender; det er at haabe, at denne vil gjengjælde den store Lærdes Present med Medaillen „scientiis et artibus" eller med en Tønde norsk baiersk Øl.

§ 20. Den danske Kongetitel lyder: „Af Guds Naade Konge til Danmark, de Venders og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsteen, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg." Denne Titel bestaaer af to Dele, nemlig den virkelige og den ikke virkelige. Til denne sidste hører: „de Venders" Konge, saasom Venden tilhører Preussen og Meklenborg; fremdeles: „de Gothers" Konge, saasom det gothiske Rige tilhører Sverrig, og endeligen: Hertug til „Oldenborg", hvilket Land tilhører Storhertug Peter af Oldenborg, der er bekjendt af en Formaningsskrivelse til den danske Konge.

(Af Nr. 16.)

§ 21. Det danske Vaaben bestaaer af 4 Hovedafdelinger. I den første er paa Guldgrund afbildet 3 himmelblaae Løver, omgivne af 9 Hjerter. De tre Løver betyde de tre Ministerier for Danmarks særlige Anliggender, og de 9 Hjerter Grevinde Danners 9 Kjærlighedshistorier, at de ere afbildede paa Guldgrund skal formodentligt sige, at hun elsker blot for Guldets Skyld. I den anden Afdeling sees to Løver paa guul Grund. Den øverste Løve forestiller det danske Slesvig, den nederste det tydske dito. Denne skjuler sit Hoved bag det Skjold, hvorpaa Holsteens Vaaben staaer, hvad der skal antyde, at den ei nærer schleswigholsteinske Sympathier. I den tredie Afdeling ere tre gyldne Kroner paa blaa Grund, Symbolet paa Danmarks Herredømme over Nordens tre Kongeriger. Efter Plougs Udlæggelse betyder dog den blaa Grund „de svenske Gutter blå", som om kort Tid ville være Herrer over de tre Kroner. Den fjerde Afdeling indeholder den gothiske blaa Løve med 9 røde Hjerter paa Guldgrund, samt den kronede gyldne vendiske Lindorm i rødt Feldt, der antyde, at det er Sverrigs Løve og Preussens Lindorm, som lure paa at tage hver sin Part af det danske Monarchi, saa at Lindormen faaer den tydske Deel og Løven den danske. I Midtskjoldet sees det holsteenske Nældeblad med tre Spiir, den stormarske Svane og den ditmarske Rytter, alt paa rød Grund, hvad der nok skal sige, at Schleswigholsteinerne ville udgyde deres Blod for „Schleswigholstein meerumschlungen", og at den holsteenske Stænderforsamling vil stikke saalænge til den danske Regjering, til denne maa lytte til Dødens Svanesang. Nældebladet antyder, at naar Hall indlader sig med den holsteenske Stænderforsamling, brænder han sig paa samme ligesom paa en Nælde. Vor Udlæggelse af det danske Vaaben er i enhver Henseende ligesaa paalidelig som Grundtvigs Udlæggelse af den nordiske Gudelære.

§ 22. Af Ridderordener har Danmark to, nemlig Elephantordenen og Dannebrogsordenen. Den første, der skal være stiftet af Christian d. 1ste, har til Tegn en hvid emailleret Elephant og et blaat Ordensbaand, der dog ikke, som man skulde troe, alene bæres af Elephanter. Den anden skal være stiftet af Kong Valdemar den Anden Seier; men Navnet tyder paa en langt sildigere Oprindelse. Thi „Brog" er et gammelt dansk Ord, der betyder Burer, og Danners Betydning kjender Enhver. Ridder af Dannebrog er saaledes det samme som: Ridder af Danners Burer. Derved bliver det let forklarligt, hvorfor saa Mange, der ønske at blive decorerede, henvende sig til Grevinde Danner.

§ 23. Til Statens Forsvar holdes en staaende Hær paa 30,000 Mand, naar Kjøbenhavns Borgervæbning og Brandcorps medregnes. Det borgerlige Infanteri er meget krigerst og leverer aarlig betydelige Træfninger paa Nørrefælled, hvor de indtage Marketenderbatterierne, der ere opførte af Smørrebrød, kogte Æg, Stinker, Lax, Aal, Brændeviinstønder osv., og hvor de i den krigerske Høvtørst ofte tilintetgjøre flere hundrede Baiere. Linieinfanteriets Officerer ere saa martialske, at de ikke blot slaae Fjenden i Krigen, men selv slaaes indbyrdes i Bladene og ved Hof- og Stadsretten, saa at Injuriemulcter stryge dem pibende om Ørene. Flaaden er anseelig og af anden Rang, hvorfor den blev stjaalen af Englænderne 1807. Danmark har vel endnu ingen store Pantserskibe; men en utallig Mængde bepantsrede og vel tiltaklede Crinolinefregatter krydse om i de danske Farvande.

Redigeret af W. J. Karup.
Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

Schweitseren tøg og tænkte sin Deel.

— „Her er forbandet koldt at staae," sagde Hertugen og trampede med sine Støvler i Steenbroen. „Har Du gamle Graaskjæg ikke en Dram at opvarte mig med, forinden jeg gaaer hjem?"

— „Til Tjeneste, Deres Høihed," svarede Schweitseren i en jævn, ligegyldig Tone, der viste, at han var vant til slige Opfordringer af den høie Herre.

Han ilede ned i Kjælderen fulgt af Hertugen. Af et Skab i Væggen fremtog han en stor hvid Klukflaske og et af de saakaldte Frimurerglas.

— „Ønsker Deres Høihed Øl til Drammen?" spurgte Schweitseren uden at forandre en Mine.

— „Jeg ønsker nok et halvt Glas Hunsøl, men jeg vil forresten klinke med Dig, Graaskjæg."

Schweitseren forstod Hertugen meget godt, fremtog Øl og et Frimurerglas til, skjænkede i og klinkede med sin høie fyrstelige Gjæst, der stak sin Dram ud til sidste Draabe.

— „Ah," sagde Hertugen, „det var en behagelig Kradser; lad' os faae een til af det Slags, den er bedre end ti Flasker forfalsket Viin."

Schweitseren skjænkede atter i Glasset, hvis Indhold Hertugen tømte i en Haandevending, hvorpaa han forlod Paladset tilfods, ligesom han var kommen.

Imidlertid foregik der i Keiserens Sygegemak en Scene af en ædlere Natur.

Hs. Majestæt havde i to Timer ligget ubevægelig, med en næsten umærkelig Puls, dødbleg og med matte Øine. Ved hans Leies Hovedgjerde sad hans Gemalinde taus og med sænket Hoved; hun holdt hans høire Haand til sine Læber og vædede dem med sine Taarer. De to fornemste Statsministre

stode ved Siden af Leiet, den Ene med korslagte Arme og den Anden med Hovedet støttet til sin Haand. Ved Fødderne af Sengen havde Lægen og Bispen, der var i fuldt Ornat, indtaget Pladsen. De samtalede med hinanden, men med en hvidskende Stemme, saa at det var umuligt for de Omkringstaaende at høre, hvad de sagde.

Lægen gik nu hen til Kammertjeneren og bad ham om en Spisesteefuld koldt Vand. Saasnart han havde faaet denne, gjød han nogle Draaber deri af en lille Apothekerflaske, nærmede sig derpaa Keiseren og indgav ham Draaberne. Disse gjorde øieblikkelig deres Virkning. Den Syges Kinder bleve pludseligt farvede af en let Rødme, der kom Liv i Blikket og Bevægelse i Ansigtsmusklerne. Keiseren gjorde en Bevægelse, som forat reise sig. Lægen reiste ham overende paa Leiet, medens Kammertjeneren forhøiede Hovedgjerdet saameget, at Hs. Majestæt kom til at hvile i en siddende Stilling.

— „Jeg føler, at min Dødstime er kommen", sagde Keiseren med en svag, men dog forstaaelig Stemme; „jeg havde ønsket at sige min Søn, Hertugen, nogle Ord, før jeg gaaer bort; men da han ikke er tilstede, saa beder jeg Dig, Steinmann", — han henvendte Ordet til den ældste af de to Ministre og fremtog en lille Nøgle af sin Brystdug, — „om i min Søn Hertugens Nærværelse at aabne det Skriin, som staaer paa mit Skrivebord i mit Arbeidsværelse. Deri ligge nogle Formaninger til min Søn, som Du i mit Navn skal oplæse for ham, samt et Udkast til en constitutionel Fællesforfatning for hele Keiserriget. Siig min Søn, Hertugen, at han uopholdelig efter min Død giver Riget denne Forfatning; men at han Intet forandrer deri; thi ellers vil Riget om faa Aar være sønderslittet.

„Helvede" vare overfyldte med et broget Publicum, der læste, drak, røg, samtalede, loe, skreg og bandede. Endeel unge Cavalerer, som ellers pleiede at tilbringe Aftenen med Promenader i Strømpeskaftet og Helvedsvinget, havde, paa Grund af det uheldige Veir, søgt Ly i „Helvede". Dette var aldeles indhyllet i Tobaksdamp, der var ligesaa tæt og uigjennemsigtig som en Februartaage i London. I den store Billardstue havde en tæt Klynge af Herrer omringet Billardbordet. Et Par Spillere i Skjortearmer vare ivrigt beskjæftigede med at behandle Ballerne og sende dem til deres rette Bestemmelsessted. Den ene Spiller var en høi bredskuldret Forststudent med et stort Herkulesskjæg; han spillede med en Routine, Sikkerhed og Ro, som var forbausende. Den anden Spiller var en lille Høiskole-Elev, der stod paa Taaspidserne, gjorde de vanskeligste Pas og Stillinger, løb uroligt frem og tilbage foran Billardbordet, og skar et saadant Ansigt, hvergang han gjorte et Stød, at de Omkringstaaende ikke kunde tilbageholde deres Latter. Hvad der gav Spillet forhøiet Interesse var, at en tyk rødmusset Herre, der havde et Pantecontoir i den meest plebejiske Deel af Staden, holdt et Slags Bank, idet han satte halvt mod Enhver, der gjorde fælleds Sag med Høiskole-Eleven. Han var hemmeligt en god Ven af Forststudenten, hvis Overlegenhed som Billardspiller han kjendte, og skjønt hans Opførsel mod ham var afmaalt og fremmed, fortalte Rygtet dog, at de vare i Compagni sammen i Hazardforretningen, og at Forststudenten fik 30 Procent af Gevinsten. Ved hvert Parti stod saaledes mere end hundrede Daler paa Spil, og for at vedligeholde Lysten til at vove, lod Forststudenten engang imellem sin Modstander vinde et Parti. Ved en saadan Begivenhed gjenlød Salen af et Triumphskrig, der hidlokkede nye Liebhavere fra de andre Værelser i Caffeen. Hazardbanken var som et Lys, de Spillende

som Myg; mangen stakkels Fyr brændte Vingerne og gik hjem med tomme Lommer og Tegnebøger, medens Pantelaaneren og hans Compagnon gjorde glimrende Forretninger.

I Læsesalonen sad et lille Selskab paa fire Personer omkring et Sidebord og drak Punsch og politiserede. Den ordførende Herre i Selskabet kjende vi alt, — det var Digteren Frank. Ved hans Side sad i en lille Fjersopha en ung Billedhugger ved Navn Anton Smidt. Han var en Præstesøn fra Provindserne havde i nogle Aar studeret sin Kunst ved Academiet, hvor han havde vundet den store Sølvmedaille. Han var af Middelhøide, vel proportioneret, havde smaa venlige Øine, et temmeligt regelmæssigt Ansigt, et stort lysebruunt Skjæg, og Haaret paa Kunstnermaneer strøget bag Ørene. Naturlig Godmodighed, et sanguinsk Temperament med et let Anstrøg af Melancholi og mere Phantasi end Dømmekraft vare hans Personligheds fremtrædende Egenskaber. Som de fleste Kunstnere manglede han en grundig Skoledannelse og levede i smaa Omstændigheder, som man siger. Han havde nylig stiftet Franks Bekjendtskab, og dennes Poesi, Kundskaber og Personlighed havde i den Grad indtaget ham, at han hver Dag tilbragte flere Timer i hans Selskab og bestræbte sig for at copiere hans Væsen, hans Anskuelser og hele hans Maade at være paa. Den tredie Person var en meget ziirligt klædt Herre, af et smukt Udvortes, men noget undersætsig. Han var, eller, rettere sagt, han havde været Cancellist, men havde forlangt sin Afsked og erholdt den tilligemed Titel af Kammerassessor. Hans Navn var Fjeldsteen; men paa Grund af, at han gjerne bar en mørkebruun let Moustache, en grøn Spadserekjole med Guldknapper, hvide Glacehandsker, Sølvsporer og Phantasihat, kaldte Damerne ham „Phantasicavaleren". Han havde Dannelse, et behageligt Væsen og Lune, samt en utallig Mængde Venner og Veninder, der holdt af hans Selskab og

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 17. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Den 23. Mai. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863.

En Audientsdag
hos Grevinde Danner,

eller: „Du gamle Spidsborger, vil Du aldrig vaagne meer?"

Paa den lille Ø, der omgives af Slotsholms Canal, Holmens Canal, Børscanalen og Kallebodstrand, ligger Danmarks prægtigste og største Palads, Christiansborg, de danske Kongers fornemste Residentsslot. Det danske Folk har offret Millioner, for at reise deres kongelige Herskere denne Bolig, og den danske Mand gaaer ikke forbi den, uden at glæde sig over, at hans lille, „fattige" Land har en saa herlig Kongeborg. Men i denne Glæde blander sig en dyb og bitter Smerte; thi den ene Fløi af Paladset beboes af — Grevinde Danner.

Her, hvor en ædel Dronnings Throne er reist, her logerer Fruentimmeret Louise Rasmussen, omgiven af en Fyrstindes Herlighed og Pragt, hadet og foragtet af sine Undergivne, svælgende i Overdaadighed og Luxus, og hyldet af en Mængde Mennesker, der søge at vinde Penge, Embeder, Knaphulsprydelser og alskens forgyldt Elendighed ved at gaae Skjørteveien, ved at kaste sig i Støvet for en Crinoline, der omslutter Danmarks største og meest dybtgaaende Mudderpram!

„Hendes Naade" er i Hovedstaden paa Christiansborg Slot, hvor hun agter at give offentlig Audients. Klokken er tolv. I Slotsgaarden udenfor hendes Vinduer staaer Livvagtens Musikcorps og spiller Honneurmarschen. Det lyder saa smukt; de Spillende anstrenge sig, thi de vide meget godt, at Jomfruen deroppe er en gammel Kjender af den „tyrkiske Musik". Under Spillet kommer en broget Skare Mennesker over Slotspladsen. Hvor skal den hen? Den skal til Audients hos Grevinde Danner! See blot, hvor de pyntede høitideligt skride hen til Colonnaden og ærbødigt trine op ad Slotstrapperne, som om de skulde til en ophøiet Dronning! Hvad er det, som blinker dem imøde fra Canaillepolitikens Fløidøre? Det er danske Krigsmænds blinkende Kyradser og lynende Sværd! Det er to stolte Hestgardister, som bevogte Danmarks Mudderpram! Hvilket ydmygende Syn, hvilken skjændselsfuld Tanke: danske ridderskjædte Soldater officielt vaagende over et demoraliseret Fruentimmer, som var hun Landets dyrebareste Skat, Folkets Klenodie! Man kommer ved dette Syn uvilkaarligt til at udbryde: „Du gamle Spidsborger, vil Du aldrig vaagne meer?"

De Audientssøgende begive sig ind i Skandaldronningens Forgemak, hvor de indskrives af hendes Hofdame. Denne noterer ei alene Navnene paa en Flok Betlere, men selv Embedsmænds Fruer og Døttre, Prædikanter, Postmestre, Etatsraader, Ministre og Prindser i glimrende Uniformer. Den prostituerede Dame lader Sværmen vente en stiv Time, det pirrer hendes Forfængelighed. Imidlertid gjør hun sit Toilette. En Crinoline af et umaadeligt Omfang hænges om den nederste Deel af Mudderprammen. Det af Lasten stemplede Physiognomi vadskes i Jomfrumælk og kostbart Skjønhedsvand; Haaret indgnides med vellugtende Pomade og udstyres med forlorne Alexandralokker. En lyseblaa Atlaskes Kjole tildækker hele Skjændselen, hvorpaa Hals og Barm behænges med kronede Ædelsteenssmykker. Tilsidst sættes Hovedpynten med de lange kostbare Fjere paa hendes Medusahoved, og Ovasi-Dronningen er complet, lige til at modtage Knæfald og Haandkys. I en hvid Atlaskes forgyldt Lænestol nedlader hun sit vellystige, drikfældige Legeme, — og nu begynder Audientsen.

Prinds Bankerot træder ærbødigt ind til den frygtelige Dame, bøier sin Ryg for hende og siger hende smukke Ting, der ende med, at han er kommen i en øieblikkelig Forlegenhed for to hundrede Daler, og vilde være hendes Naade meget forbunden, dersom hun vilde overlade ham denne lille Sum.

At en Prinds ydmyger sig for hende, gotter den ærgjerrige Pram. Hun reiser sig naadigst, aabner sit Pengeskriin, tager to Brune ud deraf, lægger dem i en ziirlig Convolut og rækker Prindsen samme. Saa stiv han er i Lemmerne, gjør han dog sin formeentlige Skyldighed. Han bøier sit Knæ for hende og trykker et ømt Kys paa hendes rovgjerrige Haand. Et triumpherende Smiil spiller omkring hendes sandselige Læber: hun føler i dette Øieblik, at hun er Dronning; thi kun en Dronning erholder en saadan Hyldest af en Prinds, — det er afgjort.

Prindsen gaaer, og Hs. Excellence Justitsministeren hinker ind. Han aflægger hende en underdanigst Rapport om, hvorledes han ved at sparke til Friheden har faaet Karups folkelige Taler standset. Mudderprammen tilkjendegiver ham sit naadige Bifald, hun skal nok have ham i Erindring med en passende Decoration til Nytaar, naar han vil vedblive at beskytte hende mod ethvert Angreb. Han lover at vise Iver i Tjenesten, bøier sig i Støvet for Madam Svantevit og fjerner sig.

En Prædikant med Pibekraven om Halsen træder ind. Han er bleven udnævnt til Ridder af Danners Buxer og kommer forat aflægge

jeg vil have fat paa den Elendige; han skal strax paa Politikammeret!"

Victor og Frank havde med Forbauselse hørt den frygtelige Rykkers Forklaring, der næsten bragte dem ud af Fatning. Ved et betydningsfuldt Blik tilkjendegav de hinanden, at de vilde forsøge paa at frelse Buchheister fra den overhængende Fare, hvori han svævede.

Frank greb Rykkeren ved Armen og sagde til ham med dæmpet Stemme:

— „Jeg har ingen Grund til at betvivle Rigtigheden af Deres Forklaring; men det forekommer mig, at naar De har retfærdigt Krav paa Instrumentet eller de femhundrede Daler, da bør De ikke af Hævnfølelse over den, der har villet bedrage Dem, begaae en Forbrydelse."

Manden med Øxen forsøgte at afbryde ham, men han lod sig ikke forstyrre, og vedblev:

— „De er en honnet Mand; De bør ikke krænke Deres egen Ære, ved at begaae et voldeligt Indbrud! Vil man have sin Ret, skal man ikke tage sig selv tilrette."

—„Det kan gjerne være," svarede Madsen noget mere rolig; men jeg vil ikke lade mig spille paa Næsen af en Hanekylling som Buchheister! Jeg er en uformuende Mand, og kan ikke taale at blive snydt for femhundrede Daler."

— „Naar De bringer Buchheister i Ulykke, vil De nok faae deres Instrument tilbage, men ikke de Penge, som det er værd," sagde Victor til Manden. „Vil De have Penge, maa De tage Sagen med det Gode. Buchheister har en formuende Onkel, som jeg kjender. Han vil nok offre Noget forat redde sin Neveu. Jeg indestaaer Dem derfor."

Madsen kom ved disse Forestillinger til rolig Besindelse og satte Øxen ned mod Gulvet.

sætter Dronningekronen paa hendes Hoved. Fra prostitueret Fruentimmer til Grevinde og Fyrstens Elskerinde er et stort og vanskeligt Spring; men fra Grevinde de Utopia og til Keiserinde er kun et anseeligt Skridt."

— „Men Folket vil ikke taale en saadan Skandale," bemærkede Smidt.

— „Folket!" gjentog Frank med et ironisk Smiil. „Den, der har studeret Historien, veed kun altfor vel, hvor dybt Nationerne have bøiet deres Nakke under Maitressefregimentets skjændige Aag."

— „Sligt kan ikke skee i et Land, hvor Absolutismen er afskaffet og en fri Forfatning indført," meente Smidt. „Hos os kan det umuligt gaae saa vidt."

— „Jeg er af en ganske anden Mening," sagde Frank. „Jeg troer, at Maitressefregimente og constitutionel Forfatning kunne trives ypperligt sammen. I den constitutionelle Stat lever Folket i den søde Indbildning, at det har Magten; paa Grund af denne Indbildning bekymrer det sig ikke videre om, hvad Fyrsten gjør. Den listige og ærgjærrige Maitresse kan uforstyrret befæste sin Magt og Indflydelse hos ham, og naar hun har faaet ham under Toflen, da begynder Regimentet. Hun afsætter og indsætter Ministre, besætter Embeder, underkjøber Pressen, og — med eet Ord — hun er Folkets Herskerinde."

— „Det er rigtigt, Hr. Frank," udbrød Buchheister, der hidtil havde bevaret en neutral Tilhørers passive Holdning; „hun bliver Landets Herskerinde, og hvad saa? Er hun ikke et ligesaa complet Dyr som en Fyrstinde? Kan hun ikke ligesaa godt regjere som hvilketsomhelst andet Cadaver? Mig kommer det ud paa Eet, hvad enten Kongen, Ministrene, Hetæerne eller Fanden selv styrer Statsskuden, naar jeg bare kan leve ufor-

hende sin skyldige Tak. Han taler ikke et Ord om det sjette Bud, Omvendelse, Bod og Bedring, Sligt vilde være den kokette Dame ubehageligt; nei, han ønsker at blive forfremmet til et bedre Kald, og Folkekirkens „øverste Bispinde" lover naadigst at have ham i Erindring. Efterat have kysset hendes, i den Anledning udstrakte Haand, trækker han sig i al Ærbødighed tilbage.

Nu indlades en Deputation fra „Vaabenbrødrene". Dette store hæderlige Samfunds Hovedopgave er: at kæmpe for Dania; men Lederne i Foreningen forvexle stedse Fru Dania med Fru Danner, og bringe desaarsag meget ofte denne sidste den loyale Hyldest, som ene tilkommer vor allernaadigste Konge og vor elskede Moder Fru Dania. Deputationen er altsaa gaaet feil; men den har altfor megen god Tact til at lade Grevinden mærke det. Underdanige Buk og pligtskyldigst Forsikkring om „Vaabenbrødrenes Hengivenhed for og Troskab mod Landets elskelige Moder" aflægges her, og med et naadigt Smiil og med Tilsagn om fremtidig Gunst belønnes de ædle Krigere, som have taget feil af Adressen.

Atter en ubehagelig Feiltagelse! „Arbeiderforeningen" har vedtaget en loyal Adresse til Hs. Majestæt Kongen. Hr. Rimestad og et Par andre Hædersmænd have faaet det Tillidshverv at overrække Hs. Majestæt Adressen. De gaae til Christiansborg, finde ved en Adjutants Forekommenhed Veien til Hs. Majestæts Gemak; aflevere Adressen og trække sig derpaa allerunderdanigst tilbage. Men Hr. Rimestad, som ellers er saa stiv med at kjende Verdens Hoved- og Biveie, kjender ikke Gangene i Christiansborg Slot. Han og hans Colleger forvilde sig ligesom Theseus i Labyrinthen; de komme lige ind til Grevinden eller Danmarks Minotaurus. Dog, istedetfor at fælde Uhyret, bøier han og hans Staldbrødre Ryggen for hende og forsikkrer hende om „Arbeiderstandens" Loyalitet og Hengivenhed for hende! Ved passende Leilighed vil hun belønne Hr. Rimestad og hans Colleger for — Feiltagelsen.

Endeel Damer og Herrer faae saaledes, en efter anden, Audients hos Grevinden, der er ganske svimmel af „Folkets" Hyldest.

Nu begynder endelig Betlernes Classe. Den første i Rækken er Renovationspressens fornemste Repræsentant, Redacteuren af Hovedstadens meest udbredte illustrerede Smudsblad. Han har faaet Bladet efter sin tidligere Principal, der er død af lutter Gjæld; og da Grevinden i sin Tid gav den Hensovede nogle tusinde Daler til at kjøbe Bladet for, imod at han aldrig skulde angribe hende, saa nærer den meget reducerede Supplicant Haab om, at hendes Naade ogsaa vil give ham en passende Tribut, hvorved han kunde ophjælpe sit hensygnede Blad. Men trods hans dybe Suk og loyale Udgydelser røres ikke den hovmodige Qvindes marmorhaarde Barm. Hun føler, at hun staaer saa høit, hun veed, at hun sidder saa fast i Sadlen, at et foragtet Smudsblads Stik ikke kan skade hende, og med et koldt, haanligt Blik afviser hun den fortvivlede Bussemand.

De øvrige Betlere ville vi forbigaae med Taushed, da der ikke er andet Mærkeligt ved dem, end at de falde paa Knæ for Mudderprammen, fælde Taarer for at røre hendes Medlidenhed, kysse Fligen af hendes Klæder osv.; men derimod række Tunge ad hende, faafnart de vende hende Ryggen. Nogle faa Supplicanter hjælpes med nogle Daler for Godgjørenhedens Skyld, hele det øvrige Slæng afvises naadigst eller faaer det venlige Raad, at henvende sig med allerunderdanigst Ansøgning til Hs. Majestæt.

Saaledes er en Audientsdag hos Grevinde Danner eller Lovise Rasmusen! Et saadant Skuespil er en frygtelig Ydmygelse for de stakkels Damer, der, paa Grund af Forholdene, ere nødsagede til at henvende sig til hende; det er en Skjændsel for dem, der alene indfinde sig der, for ved hyklet Underdanighed og Hengivenhed at vinde udvortes Ære og Glands; det er en Skandale for Danmark og hele det danske Folk. Man kan ikke tænke derpaa, uden at rødme og tilraabe Hr. Sørensen: „Du gamle Spidsborger, vil Du aldrig vaagne meer!"

Om Pantecontoirer.

Et Blus

for Hr. Sadelmager Borgerrepræsentant Olsen.

For et Par Aar siden holdt Redacteuren af nærværende Blad et offentligt Foredrag i „Apollosalen" om Assistentshuset i Kjøbenhavn. Dette Foredrag blev aftrykt her i Bladet i forrige Maaned under Titlen: „Kjøbenhavns Vampyr" eller: „Onkel i Fornuftbelysning". Jeg viste blandt andet, at Assistentshuset har en aarlig Gevinst af circa 25,000 Rd., der udsuges af Hovedstadens fattige Befolkning; at Grunden til det udstrakte Laan paa Assistentshusssedler maa søges i den Omstændighed, at Assistentshuset laaner altfor lidt paa Panterne i Forhold til disses Værdi; at der i Rom existerer et Assistentshuus, som staaer sig meget godt ved at udlaane Summer mod haandfaaet Pant, uagtet det ingen Rente tager af Panter under 30 Rd. og kun 6 % af større Summer.

Strax efterat jeg havde publiceret dette Foredrag kom Hr. Sadelmagermester Borgerrepræsentant Olsen med en Artikel i „Blad for Arbeiderforeningen af 1860", i hvilken han viste, hvor forskrækkelig høi en Rente de private Pantecontoirer tage. At Hr. Olsen har faaet Ideen til sin Artikel af mit Foredrag om Assistentshuset, tør vel nok antages, og at hans Procentberegning for de private Laanecontoirers Vedkommende er overdreven og derfor falsk, vil enhver Sagkyndig, der har læst hans Artikel, have bemærket. Ikke desto mindre stødte Hr. Bille i Trompeten og forsikkrede Folk i „Dagbladet" om, at man maatte være Hr. Olsen megen Tak skyldig, fordi han havde bragt et saa vigtigt Spørgsmaal paa Bane.

Dette er nu altsammen meget naturligt og i sin Orden. Men, hvad der er paafaldende og yderst morsomt ved denne Sag er, at Hr. Olsen har angrebet Ondet ved Toppen istedetfor ved Roden, og at Hr. Bille har opplauderet denne Fremgangsmaade, der rigtignok er den sædvanlige i „Dagbladets" Politik.

Hr. Billes Trompetstød har, som sædvanligt, hidlokket endeel Personer, der gjerne dandse efter „Dagbladets Musik". Hr. Commerceraad Heymann stiller strax 1000 Rd. til Oprettelsen af private Laanecontoirer, imod at de 500 Rd. tilbagebetales ham. Hr. Bille møder ligeledes med 1000 Rd. fra en Mand, som ikke ønsker at nævnes. Hr. Rimestad glæder sig over, at denne Sag bliver et „Foreningsanliggende"; Arbeiderforeningen nedsætter et Udvalg i Pantecontoirsagen; Hr. Bille foreslaaer, at Hr. Rimestad skal lede Udvalgets Forhandlinger; 26 ansete Mænd i Hovedstaden indbydes til at deeltage i disse; men kun 17 af dem modtage Indbydelsen. Endvidere har man indbudt Inspecteur Friis, Justitsraad, Assistentshusforvalter Hegedahl og Etatsraad Linnemann til at deeltage i Forhandlingerne, og Hr. Politidirecteur Crone vil efter bedste Evne støtte Foretagendet. Endelig har Hs. Majestæt Kongen skjænket 1000 Rd. til de paatænkte nye Laanecontoirer. Det er bleven vedtaget, at der skal udarbeides og forelægges Offentligheden en almindelig Indbydelse til at støtte Sagen, formodentlig ved frivillige Pengebidrag. En Assistent ved Assistentshuset sender en lang Betænkning til Udvalget, i hvilken han blandt andet siger: „Laan paa Assistentshuussedler vil jeg først og fremmest anbefale, fordi man her vilde have en betydningsfuld Virksomhed, der tillige vilde falde sammen med Assistentshusets Virksomhed." Hr. Rimestad characteriserer dette Indlæg som et velskrevet Arbeide, der vil komme til god Brug ved de fremtidige Forhandlinger."

I Hr. Assistentens citerede Raad, og i Hr. Rimestads Anbefaling af samme, have vi et slaaende Beviis for hele „Pantecontoirsagens" Ynkelighed.

Vi skulle nærmere godtgjøre denne vor Paastand.

Man vil modarbeide de private Laanecontoirer, og navnlig deres Udlaan paa Assistentshusssedler. Og ved hvilke Midler? Ved at oprette 4 à 5 nye private Laanecontoirer, der skulle tilintetgjøre de ældre, ved af Laaneren at tage en lavere Rente end disse.

At den Fattige ved at frequentere Hr. Olsens Pantecontoirer vil komme til at give nogle Procent mindre i Rente end hidtil, er vel et Fremskridt, men et saare ringe, og alt andet end et radicalt Brud med den hidtil brugte Praxis. Naar man vil gjøre Noget for den fattige Laaner, da skal man ikke lade sig nøie med, at han faaer Laanet nogle Procent billigere end tidligere; men man skal arbeide hen til, at han kan faae et Laan paa samme Vilkaar som den velhavende Laaner, det vil sige, til 5 à 6 Procent om Aaret. De nye Laanecontoirer ville ingenlunde tilintetgjøre de gamle; thi den simple Mand tager det ikke saa nøie med en Skilling eller to, naar han kan blive hjulpen strax af sin Forlegenhed. Ja, jeg er overbeviist om, at den Trængende ofte vil sige: „hellere giver jeg i Kjælderen deromme 6 Sk. for at laane en Daler, end jeg løber den lange Vei til det nye Pantecontoir, for at spare 2 Sk." Assistentshusets Rente 12 % er allerede høi nok

---

styrret og opdrive de nødvendige Syle til mine Creditorer. Forresten skal det glæde mig, om Lise Rassmysang bliver Keiserinde. Hun vil da hæve en Stand, der hidtil er bleven miskjendt og uretfærdigt ringeagtet og tilsidesat."

— „Hvad er det for en Stand?" spurgte Fjeldsteen.

— „Det er de offentlige Damer," svarede Buchheister. „De bør efter min Mening nyde samme Agtelse som alle andre Damer; ja, de bør endog have Rang, da Staten ansætter og autoriserer dem. De bør idetmindste gaae i Rang med Vægterlieutenanters eller Hofleverandeurers Fruer."

— „Han er gal!" raabte Frank. „En gal Mand skal uimodsagt have Lov til at sige, hvad han vil."

Buchheister lagde ikke Mærke til Franks Yttring, men vedblev:

— „Jeg tillader mig at udbringe Grevinde de Utopias Skaal."

Han tog sit Punscheglas og løftede det høitideligt iveiret. En ung Herre kom idetsamme fra Billardbordet og stillede sig op bagved Buchheisters Stol.

— „Grevinde de Utopia længe leve!" raabte Buchheister. „Vil ingen af de Herrer med mig tømme hendes Skaal?"

Ingen gjorde Mine til at følge den noble Opfordring.

— „Saa drikker jeg den alene," sagde han. I det samme trak den fremmede Herre hans Stol bort fra Bordet, uden at han lagde Mærke dertil.

Buchheister tømte Glasset tilbunds for den høibaarne Grevinde og vilde derpaa sætte sig, men faldt istedetfor ned paa Gulvet og stødte sig slemt.

Den fremmede Herre blandede sig hastigt mellem de andre Gjæster, og Selskabet brast i en stormende Latter over Grevindens Tilhænger, der som et umælende Dyr krøb omkring

ubeskrivelig arrig Mine og en tordnende Stemme. „Jeg vil ikke længere være Nar for en elendig Forbryder."

— „Hvem mener De med Forbryderen?" raabte Frank og Victor som med een Stemme og trængte ind paa ham.

— „Jeg mener den Pjalt, som boer her," svarede Manden; „denne Buchheister."

— „Men, hvorledes tør De vove at tale saaledes om ham?" udbrød Victor heftigt, idet Blodet steg ham til Kinderne. Hvad er der iveien med Dem?"

— „Med mig er der ingen Ting iveien," svarede Manden; „men med Buchheister er der Meget iveien: han skal, saasandt som jeg hedder Madsen, i Børnehuset."

— „Er De forrykt!" skreg Victor, aandeløs af Harme og spændt Nysgjerrighed efter at kjende Aarsagen til den ubekjendte Hr. Madsens Opførsel. „Hvad har Buchheister gjort Dem? Svar mig dog."

— „Han har for tre Maaneder siden leiet et Fortepiano til fem Hundrede Daler af mig, og igaar kommer en Herre til mig og sporger mig, om jeg ikke vil kjøbe Instrumentet. Jeg kjender strax mit Fortepiano og spørger ham, hvorledes han er kommen i Besiddelse deraf. Han svarer mig, at Buchheister for nogle Dage siden har solgt ham det for halvtredie hundrede Daler. Jeg løber strax herop; men træffer ham ikke hjemme. Forgjæves venter jeg her paa ham hele Aftenen fra Klokken fem til elleve. Imorges tidlig Klokken Fem løb jeg igjen herhen, fik Vægteren til at lukke mig ind og bankede paa Døren. Jeg vidste, at han var hjemme; thi Vægteren havde lukket ham ind Klokken Tre om Morgenen. Jeg bankede paa i flere Timer; men han, der formodentlig har faaet Nys om, at jeg kjendte Salget af Instrumentet, har haardnakket vægret sig ved at aabne Døren for mig. Nu vil jeg slaae Fyldingen ind;

for en fattig Laaner. Ved at udsætte Assistentshuusfedler forhøies denne Rente betydeligt. De nye Pantecontoirer ville ikke, paa Grund af den indskrænkede Virksomhed, som bliver dem til Deel, kunne tage mindre end 12 % af Laanet paa Assistentshuusfedler. Derved kommer den Fattige til at svare 24 % af Laanet, hvad der i Virkeligheden er en ublu Rente; den bliver saameget mere ublu, som den er Resultatet af en Mængde indsigtsfulde Menneskevenners (!) forenede Bestræbelser forat forskaffe den Fattige Laan paa billige Betingelser og en betydelig Godgjørenhed (flere tusinde Daler til Sagens Fremme).

De „ledende" Herrer i „Pantecontoirsagen" ere forargede over de Summer, som de private Laanecontoirer tjene ved Laan paa Assistentshuusfedler og paa de af Assistentshuset vragede Panter, men over de 25,000 Rd., som Assistentshuset aarlig har i reen Gevinst ved sin Forretning, og som er en inhuman Skat paa den fattige Deel af Hovedstadens Befolkning, derover forarges man slet ikke. Ja, man bevarer en fuldstændig Taushed om dette saare betydningsfulde Moment, hvad der forresten ikke er til at undres over, da Udvalget har associeret sig med Assistentshuset, ved at tilkalde dets Forvalter og modtage Raad og Veiledning af en af Anstaltens Embedsmænd. At Assistentshuset er Hovedstadens største Aagerkarl, saasom neppe nogen Anden ved opskruede Renter har en større Nettogevinst end det, og at det er Assistentshuset, som bærer Skylden for det forargelige Seddellaan, og saaledes er de nuværende Pantecontoirers Fader, — derom veed man Intet, eller man lader ialtfald, som man ikke veed det. Jeg har tidligere viist, at Assistentshuset i Rom laaner paa overordentligt billige Vilkaar. Jeg skal her indskrænke mig til at gjøre Publicum opmærksom paa, at Assistentshuset i Berlin laaner paa Pant mod 6 %, altsaa imod den halve Rente, som Assistentshuset her tager.

Naar „Pantecontoirsagens" ledende Herrer ville den fattige Laaners sande Vel, hvorfor bestræbe de sig da ikke for at faae Assistentshuusrenten nedsat? Naar de ville tilintetgjøre de private Pantecontoirer og hemme Seddelaagreriet, hvorfor bestræbe de sig da ikke for at bevæge Assistentshuset til at forhøie Laanet paa Panter saameget, at Ingen tør indlade sig paa at gjøre yderligere Laan paa Sedlerne? Seddellaanet bør ei alene modarbeides, fordi det forhøier Renten uforholdsmæssigt; men fordi det i og for sig er fordærveligt for Laaneren, da det fjerner ham i dobbelt Afstand fra Pantet, og i høi Grad vanskeliggjør dettes Indløsning.

Af disse Bemærkninger vil det være Enhver indlysende, hvor ubehjælpsomt og keitet hele dette vigtige Spørgsmaal er opfattet af de Herrer, der staae i Spidsen for „Pantecontoirsagen". Var „Normaludkast for Sygekasser", hvorom der blev gjort saa meget Spræl, en Ynkelighed, hvad jeg tidligere har beviist, saa vil Reformen af Pantelaaneriet i Hovedstaden, efter alle Solmærker at dømme, blive en complet Prostitution. Men Gjøgleriet leve!

Naar man ikke kan befrie Hovedstadens fattige Befolkning fra at give Aagerrenter for smaa Laan imod haandfaaet Pant, da skulde man lade hele Sagen falde, og benytte de indkomne betydelige Gaver til Indløsning af trængende Familiers udsatte Klædningsstykker. Derved vilde man ialtfald gjøre noget reelt og føleligt Godt mod Mange. Men saa blev jo rigtignok Forfængeligheden ikke pleiet, og man fik ikke Leilighed til at forskaffe nichtswürdige Paarørende Ansættelser som Pantecontoiristen!

Danmark,

en geographisk-satirisk-statistisk-humoristisk Skizze.

(Fortsat.)

§ 24. Statsgjælden er c. 100 Millioner eller henved 40 Daler pr. Hoved; men heri er slet ikke indbefattet den Sum, som Østerrig gjør Fordring paa, fordi det holdt sit Militair i Holsteen nogen Tid efter den sidste slesvigske Krig. Statsudgiften andrager aarlig 22 Millioner Daler, og Indtægten er stadig lige saa stor, saalænge Regjeringen har Domainer at sælge og Øresundstoldens Afløsningspenge at opføre som Indtægt. Skattebyrden er, ifølge Hr. Rimestads Forsikkring i Rigsdagen, „overordentlig ringe i Forhold til andre Staters dito." Den er nemlig aarlig 12 Rd. pr. Hoved, medens den i Norge er 6 Rd. og i Sverrig 7 Rd., eller omtrent det Halve. Hvorledes Hr. Rimestad skal forstaaes, er vanskeligt at sige; men enten mener han vistnok, at Skattebyrden er ringe i Forhold til den Byrde, han vilde paalægge Folket, dersom han var Minister, eller ogsaa mener han, at den er ringe, eftersom han selv ingen directe Skat erlægger.

§ 25. Hs. Majestæt Kongen faaer kun aarlig af Statskassen 400,000 Rd. til sin Hofhusholdning. — Grevinde Danner faaer 400,000 Rd. om Aaret til at sætte i udenlandske Banker, forat hun kan have en Nødskilling, dersom en fæl Comet eller et andet uventet Uhyre skulde slaae Danmark istykker, eller sætte det ud af Stand til at udbetale hende den anførte Sum.

§ 26. Monarchiet er i verdslig Henseende inddeelt i 59 Amter, der respective besthyres af saakaldte Amtmænd. Deres Embeder ere meget fede, og bortgives ofte til Ministrenes politiske Venner. I geistlig Henseende er Landet inddeelt i 1 Superintendentskab (Lauenborg) og 10 store Bispedømmer (Sjælland, Fyen, Lolland-Falster, Aalborg, Aarhuus, Viborg, Ribe, Slesvig, Ærø-Als, Holsteen) og 1 lille Bispedømme, nemlig Bartou, hvorover den gamle Grundtvig (med sin tredie Kone) er Biskop. Desuden har Landet for nuværende Tid en luthersk Biskop in partibus infidelium, nemlig Hr. Monrad, der kun er klædt som Biskop, naar Rigsdagen og Rigsraadet aabnes, eller naar han spiser tilmiddag hos Hs. Majestæt; forresten er han en fuldstændig verdslig Mand, der arbeider i den politiske Viingaard. En egen Prælat er den saakaldte Confessionarius Regis, eller Kongens Skriftefader, der aldrig hører hans Skriftemaal, saasom Sligt for længe siden er afskaffet i Folkekirken. Ifølge Loven er Kongen dennes „øverste Biskop" (summus episcopus); „hans Person er hellig," som der staaer i Grundloven. (Fortsættes.)

Om Tab af Hukommelsen.

En Nerveryslelse, et Slagtilfælde eller et stærkt Slag paa Hjerneskallen kan foraarsage et partielt Tab af Hukommelsen for kortere eller længere Tid eller en Forstyrrelse og Forvexling i de Begreber og Facta, som Hukommelsen omfatter. Vi skulle meddele vore Læsere nogle interessante Exempler derpaa.

Den romerske Naturforsker Plinius fortæller om et Menneske, som aldeles tabte sin Færdighed i at læse, efterat en Steen tilfældigviis var bleven kastet i Hovedet paa ham.

En svensk Videnskabsmand forglemte efter en heftig Nervesygdom alle Egennavne, men kunde derimod huske alle Fælledsnavne.

En anden Lærd faldt ligeledes i en hidsig Nervefeber og tabte derved ganske Hukommelsen af Bogstavet f, som han i Talen erstattede med s. Istedetfor Caffe sagde han: Casse, istedetfor Fjorten: Sjorten, osv. Han maatte paany indstudere alle Ord, hvori der forekom f.

En Gesandt, som skulde gjøre en Visit i St. Petersborg, og som derfor vilde lade sig melde ved Tjeneren, var ude af Stand til at sige denne sit Navn, da han pludselig havde forglemt det. En heftig Blodcongestion til Hovedet var sandsynligviis Aarsagen til dette Phænomen.

En hollandsk Dame faldt i en heftig Nervesygdom; hun tabte ikke ganske Hukommelsen, men denne blev saa forvirret, at hun forvexlede Gjenstandenes Benævnelser. Saaledes bad hun f. Ex. sin Pige om at lægge lidt Smør i Kommoden, istedetfor Ild i Kakkelovnen. Efter nogle Maaneders Forløb kom hendes Forraad af Benævnelser atter i den tidligere Orden.

En Person styrtede ud af et Vindue ned paa Gaden og stødte sit Hoved meget slemt. Det var ham derefter ikke muligt at erindre noget Menneske, som han havde kjendt, ja, han kjendte sig ei engang selv, da han saae sig i et Speil.

En Student, som læste til Embedsexamen, og som lige skulde til at gaae op, for at tage den, fik et stærkt Slag i Hovedet af sin Bogreol, som faldt om; han tabte ved dette Slag alle sine Kundskaber, saa at han forfra maatte lære at læse og skrive.

En Præst fik et Slagtilfælde og tabte derved sin Hukommelse for de sidste fire Aar. Alt, hvad han i denne Tid havde læst og lært, hørt og oplevet, var fuldstændigt forsvundet af hans Bevidsthed. Han læste med stor Interesse Aviserne, som vare udkomne i disse 4 Aar, da alle deres Meddelelser vare Nyheder for ham.

En Skribent, der havde god Indsigt i det græske Sprog, havde det Uheld, at en stor, tyk Bog en Dag styrtede ned fra Reolen og ramte ham i Hovedet. Ved dette Slag tabte han hele sit Kjendskab til det græske Sprog. — Noget

---

og kjørte ind til Hovedstaden, da den Fremmedes Forældre boede en Fjerdingvei udenfor samme i den modsatte Retning.

Den Fremmede var netop den Person, der om Aftenen havde trukket Stolen fra Buchheister. Han var et ungt Menneske paa tre og tyve Aar, lille af Vext, men vel proportioneret. Et bruunt krøllet Haar bølgede omkring hans høie aabne Pande, og under hans mørke Øienbryn spillede et Par fjælfulde blaa Øine. Man fortalte om ham, at han var en uægte Søn af Prinds Carl den Tredie; men hans Navnefader var Major von Bruun, der var gift med en noget tvetydig Dame, vor unge Bruuns virkelige Moder. Major von Bruun var afskediget af Militairtjenesten og levede med sin Familie et temmeligt frit og lystigt Liv. Victor Bruun, saaledes hed den unge Herre, var et lyst Hoved, men letsindig og uden Lyst til Studeringer. Han var to Gange falden igjennem til Officeersexamen og læste nu for tredie Gang. Frank manuducerede ham i Historie og Geographi, og derfra stammede hele deres Bekjendtskab.

Da Vognen kom i Strømpeskaftet, i Nærheden af Caffeen „Lygten", gav Victor Kudsken et Vink til at standse.

— „Kom og gaae op med et Øieblik," sagde han til Frank. „Her boer Buchheister; jeg har lovet at tage ham med."

De to Herrer sprang ud af Vognen og ilede op paa første Sal, hvor Grevindens Tilhænger boede.

Men hvor forbausede bleve de ikke, da de udenfor Buchheisters Dør traf en Mand, der netop hævede en Øxe iveiret forat slaae Fyldingen ind af Døren.

— „Hvad Pokker har De isinde!" raabte Victor og greb Manden med et kraftigt Tag i Armen, saa at han derved sænkede Øxen.

— „Hvad jeg har isinde!" gjentog den Ubekjendte med en

paa alle Fire og udstødte Forbandelser over den, der havde bragt ham i en saa ydmygende Stilling.

— „Hvem er det, som har spillet mig det infame Puds?" raabte Buchheister, da han igjen stod paa To og bragte sit Haar i Orden.

— „Det er Nemesis, som har gjort sin Pligt," svarede Frank. „Den, som hylder Canaillepolitik, bør have Knubs; hans Standpunct er det dyriske, og som saadan er den fiirbenede Stilling langt mere passende for ham end den tobenede."

— „Bravo!" raabte Fjeldsteen og Smidt.

— „Hører Du, Buchheister, det er Nemesis, som har trukket Stolen bort fra Dig!" skreg den Fremmede, som atter var kommen tilbage. „Du kommer til at sende den classiske Person en Udfordring paa Neglebøsser eller Kartoffelplafferter."

Selskabet beloe Buchheister, som trak sig tilbage med den Fremmede, der lod til at være en god Bekjendt af ham. De andre Herrer reiste sig og forlod „Helvede", medens Vægteren sang:

„Med Tunge og Mund
Af Hjertensgrund,
Befaler Eder Gud ivold!"

Andet Capitel.

En frygtelig Rykker.

Den næste Morgen Klokken ti ankom en Drotske til Franks Bolig. En Herre steeg ud af Vognen, løb hastigt op ad Trapperne og bankede paa hos Digteren, der strax aabnede Døren.

Lignende maa sikkert være skeet med Hr. Erik Boghs Hoved. Thi den ene Dag critiserede han med juridisk Kjendermine mit Foredrag „om Eden"; men den næste Dag, da jeg ledsaget af to Mænd indfandt mig hos ham og talte om Presseloven, robede han den tykkeste juridiske Uvidenhed, hvorpaa jeg strax tog Vidner. Maaskee er den stakkels Redacteur bleven ramt i Hovedet af sin store Abonnementsprotokol med de 15,000 Abonnenter?

Kundskab og Vid.

5. Den lombardiske Jernkrone.

Denne berømte Kongekrone blev indtil den 22de April 1860 opbevaret i St. Johannes den Døbers Collegiatkirke i Monza, en lille Stad, i Omegnen af Mailand. Den blev i Aaret 774 af Pave Adrian den 1ste sat paa Carl den Stores Hoved. I 1452 blev den ført til Rom, hvor den blev paasat Keiser Frederik den Fjerde, og i 1530 til Bologna forat pryde Carl den Femtes Tinding. I Aaret 1805 paasatte Napoleon den Første sig den lombardiske Jernkrone med de Ord: „Gud har givet mig den, vogt Dig, som rører den!" Navnet paa denne historiske Reliqvie svarer ikke ganske til samme; thi den er af Guld besat med Juveler, tre Fingre bred, uden Spidser og Straaler, samt temmelig lille til et Mandshoved. Inden i selve Guldkronen er en Jernring, der ifølge Sagnet skal være smedet af en af de Nagler, hvormed Jesus Christus blev fæstet til Korset.

6. Tvillinger, Trillinger, Firlinger.

I de 5 Aar 1855—59 forekom i det danske Monarchi ialt 2 ægte Firlingefødsler, 62 ægte og 11 uægte Trillingefødsler, 5453 ægte og 636 uægte Tvillingefødsler. Samtlige Fødsler i det anførte Tidsrum have beløbet sig til 409,202 Tilfælde.

7. Russisk Præstegiftermaal.

Samme Dag, paa hvilken de russiske unge Theologer modtage Præstevielsen, forelægges dem det Spørgsmaal, om de ville indtræde i et Kloster som Munke eller være Verdensgeistlige. De, der vælge dette sidste Alternativ, opstilles i en Række, og ligeoverfor dem opstilles et Antal unge Piger, iblandt hvilke de skulle udsøge sig en Mage og strax ægte samme. Paa denne Maade skeer det, at alle russiske Verdensgeistlige ere gifte fra den Dag af, da de blive ordinerede. Det er Giftermaal ex officio!

8. En beskeden Ansøgning.

En Dag kom en sjællandsk Bondemand til Hovedstaden, forat ansøge Kong Frederik den Sjette om Noget. Han fik ogsaa Audients, men følte sig meget ilde tilmode ved at tale med Kongen. Denne pleiede at tiltale Folk i en barsk Tone. Idet han med heftige Skridt gik henimod Bonden, raabte han: „Hvad vil han?" Bonden glemte af lutter Forskrækkelse sit Ærinde og sagde blot skjælvende: „Jæ vil ydd (ud!)" „Gaae han kun, det er bevilget," svarede Kongen tørt, hvorpaa Bonden skyndte sig bort.

9. En mærkelig Væddestrid.

De ved Gammelstrand siddende Fiskerkjærlinger ere, som bekjendt, berygtede og frygtede for deres Routine i Skjældsord. En afdød Officeer S****** af den danske Marine, havde samme sørgelige Færdighed. Han overøste stedse Mandskabet med de udsøgteste Skjældsord; men meente ikke noget Ondt dermed, da han ellers var meget godmodig. En Dag sagde en af hans Colleger: „Igaar gik jeg ved Gammelstrand og hørte en Fiskerkjærling udskjælde en Madamme saa forskrækkeligt, at jeg aldrig har hørt Mage; Du vilde ikke have kunnet hamle op med hende." „Hvad behager!" raabte S******. Vil Du parere om en Flaske Champagne, at jeg er hendes Mester i at skjælde ud!" Man indgik Væddemaalet, og den næste Dag saae man de to Søofficerer Arm i Arm at spadsere forbi de gammelstrandske Matroner. Efterat S****** havde faaet sin Modpart betegnet, nærmede han sig hendes Kurv og sparkede den omkuld. En næsten uudtømmelig Strøm af Grovheder fløi ham imøde fra den opbragte Fiskerkjærling. S****** besvarede Salven i længere Tid; men da han følte hendes Overlegenhed, trak han tilsidst en lang Strimmel Papir op af Lommen, og reciterede nu af Sedlen en Mængde heftige Skjældsord, han havde opskrevet som Reserve. Mod et saadant forceret, systematisk Angreb kunde Fiskerkjærlingen ikke længer holde Stand med sin Improvisation. Af Anstrengelse og Arrighed fik hun et Tilfælde; men Seirherren, der blev applauderet af de Omkringstaaende, havde vundet Væddemaalet. Det er vistnok den eneste Gang, Nogen er bleven udskjældt efter Forskrift.

☞ Da Bladet var sluttet, før jeg erfarede, at den Hr. E. Bøgh, som tidligere har været Teltsanger, Referent for „Flyveposten", osv. i „Folkets Avis" havde omtalt en Generalfiskalsag mod mig paa Grund af Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen i d. Bl., kunde jeg ikke her i dette Numer faae Plads til, for mit ærede Publicum at udtale min Glæde over denne Efterretning. Min Udtalelse vil derimod blive optaget i næste Nr. af Bladet og desuden aftrykt i **Nr. 15, der paa Tirsdag udgaaer i andet Oplag!**

W. J. Karup.

Folkelige Foredrag

eller: Sort paa Hvidt for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Dette meget interessante Ugeblad, der hver Løverdag udgaaer i Dagbladsformat, har til Opgave at belære og more, **samt at bekæmpe Canaillepolitiken og faae Grevinden til at træde af.** Redactionen har sikret sig paalidelige, hemmelige Correspondenter i **Fredensborg, Skovsborg, Jægerspriis** o. a. St. — Af Bladets Indhold fremhæves: Et nyt Casinomøde for at formaae **Lovise Rasmussen** til at træde af (2det Oplag). En Fru Landstræk fra 1438. Hvorledes Fru Landstræk fik Prygl af sin Gemal, eller: „Jeg skal gi'e Dig Vaggon, kan Du troe!" Forpostfegtningen bag det grønne Slotsgardin. Hvorledes Fru Landstræks Stævnemøde blev forstyrret af hendes Gemal. **Grevinde Danner** hos kunstige Abekatte og danske Studenter, eller: **„Den er gruelig gal i Vrieren!"** I Bladets Feuilleton leveres den store originale Roman: **Hovedstadens Mysterier,** hvoraf 1ste Deel: **Modehandlerinden,** nu er sluttet.

☞ Samtlige kongelige Postcontoirer modtage Abonnement paa Bladet imod en Forudbetaling af **63 Sk.** Qvartalet. I Kjøbenhavn tegner man sig paa Bladets Contoir: **Lovstræde 12, 2. Sal,** hvor Prisen er **52 Sk.** Qvartalet eller **4 Sk.** ugentlig.

☞ Da vi nu have completteret de paa Grund af 1ste Oplags Afgang manglende Numere af 1ste Qvartal (Februar-Marts), i hvilket Romanen **„Hovedstadens Mysterier"** er paabegyndt, kunne de for April Qvartal indtegnede Abonnenter erholde samme. I Kjøbenhavn er Prisen **36 Sk.;** i Provindserne, hvor man kan erholde det gjennem Posten eller Boghandelen, koster det **44 Sk.,** deri Forsendelsesomkostningerne iberegnede.

☞ Andet Oplag af Nr. 15, der har været saa meget efterspurgt, udkommer paa Tirsdag.

W. J. Karup.

Erklæring.

Dersom Grevinde Danner, født Lovise Rasmussen, ikke snarest muligt lader anlægge Sag imod Undertegnede for de uforbeholdne Udtalelser om hende, som indeholdes i ovennævnte Blad, maae jeg og hele mit Publicum anse hendes Æres Fallit for uigjenkaldelig slaaet fast.

W. J. Karup.

Redigeret af **W. J. Karup.** Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

— „See der!" udbrød Frank; „hvad skal man skrive, siden Du er saa tidligt paafærde?"

— „Jeg kommer for at invitere Dig til en lille Kjøretour og til Confirmationsfest hjemme hos mine Forældre. Min Søster bliver idag confirmeret i Hofkirken."

— „Og det talte Du ikke et Ord om igaaraftes, da vi vare sammen i „Helvede"," bemærkede Frank.

— „Scenen med Buchheister var altfor morsom, til at jeg kunde tænke paa Confirmation," svarede den Fremmede; „og da jeg endelig erindrede mig samme, var Du gaaet bort med Fjeldsteen og Smidt, saa at jeg blev nødt til at opsætte min Invitation til idag."

— „Hvem er ellers inviteret?" spurgte Frank.

— „Der kommer Fjeldsteen med Frue, Capitain Schwarz, min ugifte Tante, Froken Helms og et Par andre unge Damer, min Broder Frederik, som Du kjender fra Academiet, og saa tager jeg Buchheister med."

— „Nuvel, jeg modtager Invitationen. Tag en Bog i Reolen der eller underhold Dig lidt ved Fortepianoet, medens jeg gjør mit Toilette."

Den Fremmede foretrak det sidste Alternativ, satte sig til Instrumentet, spillede og sang med en høi, behagelig Tenorstemme følgende erotiske Stropher til Musiken af „the last rose of summer":

Til Alma.

„Glødende som Solens Straaler
Er min Kjærlighed til Dig,
Rig som Floras Offerskaaler,
Som et Barn foruden Svig.

Reen og klar som Skovens Kilde,
Skjøn som Sommernatten stille,
Om som Nattergalens Trille
Er min Længsel efter Dig!

Kom, o kom da til mit Hjerte,
Kom da til min aabne Favn!
Kom, min Alma, Du, som lærte
Mig at kjende Elskovs Savn!
Kom og svал mit Hjertes Lue!
Under Nattens Stjernebue
Lad mig blot Dit Ansigt skue!
Hør, jeg sukker ømt Dit Navn!"

— „Du har valgt et Digt og sunget det saa smukt, at det sikkert har vakt mere end min Opmærksomhed," sagde Frank, efterat han havde gjort sit Toilette og var vendt tilbage til den Fremmede.

— „Hvorledes skal jeg forstaae det?" spurgte denne.

— „Fru Willes yngste Datter, som var forlovet med Politidirecteurens Søn Sophus, hedder Alma. Hun har vistnok lyttet til den følelsesfulde Melodi og de smægtende Strophер, som Du sang."

— „Er det en smuk Pige?" spurgte den Fremmede nysgjerrig og sprang op fra sit Sæde.

— „Du kan selv besvare Dig dit Spørgsmaal," svarede Frank, der ved at kaste Blikket ud af det aabne Vindue, havde faaet Die paa hende, der sad og læste paa en Bænk nede i Haven.

Den Fremmede stak sin Lorgnet for Øiet og betragtede Alma, som ingenlunde svarede til hans Ideal, da han kun bemærkede om hende: „Det er en ret net Pige."

De to Herrer forlod derpaa Franks Bolig, steeg tilvogns

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 18. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Den 30. Mai. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863

Generalfiscalsagen.

Motto: Jæi ælsker Gydd, aa jæi huller nu saa fælt mæiet a' Kangen; hvad haar jæi arme Mænneskæ dou gjuhrt, a' jæi saa akanet skulle komme ydd i Kjevvenhahvns Kremmenalret."
Paraphrase af „Bonden i det russiske Dampbad."

I Henhold til min Annonce i Slutningen af f. M. meddeles her min Udtalelse angaaende Generalfiscalsagen i anden Udgave af Nr. 15, som udkom i Tirsdags:

Til mit ærede Publicum.

Den Hr. E. Bøgh, der tidligere har været Teltsanger, Referent for „Flyvepostten" osv., har efter Forlydende i „Folkets Avis" fortalt, at der nok vilde blive anlagt en Generalfiscalsag mod Undertegnede, „paa Grund af Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen i Bladet „Sort paa Hvidt".

I Haab om, at Hs. Excellence Justitsministeren virkeligen er saa naiv, at beordre Sags Anlæggelse mod Undertegnede paa Grund af formentlige Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen, vor allernaadigste Herre, skal jeg foreløbig underrette mit Publicum om, at en saadan mærkelig Sag **er mig en sand Triumph**. Thi for det Første er det aldrig faldet mig ind at fornærme Hs. Majestæt Kongen af Danmark, der har skjænket mit Fædreland Frihedens store Goder, som jeg fuldtvel veed at skatte, og som desuden har bevist mig personlig Godhed og Gunst, hvorfor jeg baade privat og offentligt har aflagt Hs. Majestæt min undersaatlige Taknemmelighed, senest ved Dedicationen af mine udgivne „Fem folkelige Foredrag". For det Andet kan en saadan Sag kun bidrage Sit til, at overtyde Folket om, at Grevinde Danner ikke er istand til, ad Rettens Vei, at faa sig renset fra de Forbrydelser, som vi have afsløret og paaviist i nærværende Blad, siden man tyer til den ynkelige Udvei, at beskylde mig for Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen, hvem jeg bevisligt aldrig har omtalt uden med den pligtskyldige Underdanighed. Endelig vil en saadan Sag kun bidrage til, at mit Blad „Sort paa Hvidt", som er fremkommet derved, at Hs. Excellence Justitsministeren i Forening med Kjøbenhavns afskedigede Politidirecteur forfatningsstridigt eller uden Lov og Dom forbød mig at tale offentligt, — faaer en forøget Udbredelse, da en saadan extraordinair Sagsøgelse vækker en særlig Interesse hos Publicum, der gjerne seer mig i en juridisk Duel med Generalfiscalen foran Høiesterets Skranker.

I Haab om, at man snarest muligt paabegynder den forventede interessante Sagsøgelse, forbliver jeg Skandalgrevindens og Canaillepolitikens modige og udholdne Modstander, idet jeg fremdeles vil kæmpe for „Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed".

Frederiksberg, d. 21. Mai 1863.

W. J. Karup.

Mit Haab er ikke blevet skuffet. Grevinden har faaet Hs. Excellence Justitsministeren til at beordre offentlig Sags Anlæg imod mig. Men, kjære Læser! troe ikke, at man anklager mig, fordi jeg har sagt Sandhed om Grevinden! Paa ingen Maade! Nei, man anklager mig for Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen, fordi jeg (læg vel Mærke dertil!) har skrevet om og mod Grevinden!! Vor Justitsminister med den juridiske Doctorhat (hører det Alverdens juridiske Autoriteter og Faculteter!) har saa forvirrede Begreber om den danske Kongeværdighed og om den ophøiede kongelige Person, der i Kraft af Grundloven er hellig og ukrænkelig, at han formener, at et literairt Angreb paa en ikke kongelig Person kan ramme Kongeværdigheden eller den hellige og ukrænkelige Majestæt!! Vor indsigtsfulde Justitsminister er saa naiv at mene, at naar alle danske Undersaatter ved Danmarks Riges Grundlov af 5. Juni 1849 have forpligtet sig til at ansee og holde deres ophøiede Konges Person for hellig og ukrænkelig, at de da med det samme have forpligtet sig til at ansee og holde Individet Grevinde Danner, født Lovise Rasmussen, for en Deel af den hellige og ukrænkelige kongelige Person og Værdighed! (Risum teneatis jurisconsulti!). Grevinde Danner har drevet det saavidt, at hun tør vove at indbilde hele det danske Folk: at hun hører med til Begrebet: dansk Kongeværdighed, at hendes uværdige Person er identisk med vor allernaadigste Konges hellige og ukrænkelige Person; eller med andre Ord, at hun er endeel af den kongelige Majestæt paa samme Maade **som en Dronning!** Men veed Grevinde Danner og Justitsministeren ikke, at en saadan Opfattelse ei blot er en fræk Insinuation, men ligefrem et afskyligt Attentat paa den danske hellige og ukrænkelige Kongeværdighed og Kongemyndighed? Er Begrebsforvirringen, hvad Grevinde Danners Person angaaer, saa stor, at en dansk Minister anseer hende for at være det Samme som Danmarks Dronning, da er det isandhed paa Tiden, at den mod mig anlagte Generalfiscalsag klarer Begreberne i denne Henseende. Derved faaer denne mærkelige Sag Betydning for hele det danske Folk, der

siger, tømme sin Kop. Imidlertid tømte Majoren tre Portioner og Fru Fjeldsteen to.

Efterat man havde forfrisket sig og converseret om ligegyldige Ting en Timestid, ankom et Par Karether, som holdt udenfor Majorens.

— „Der er Confirmandinden!" raabte Damerne og ilede ned i Haven forat modtage hende med Gratulation.

Stakitlaagen aabnedes, og nu saae man Fru von Bruun i hvid Atlaskes Kjole majestætisk skride frem ad Havestien. Den corpulente Dame med den brusende hvide Atlaskes Kjole skjulte ganske den lille Dame, der var bleven confirmeret, og som gik bag efter Moderen. Foruden af denne fulgtes Confirmandinden af en af sine Tanter, en smuk Dame af Middelstørrelse med et ædelt formet Ansigt og fine Træk, samt en vis Capitain Schwarz, der bar en phantastisk Militairuniform og havde et overordentligt martialsk Udseende.

Da Confirmandinden og hendes Moder kom hen til den lille aabne Plads foran Havestuen, omfavnede Majoren sin Datter og kyssede hende omt. Det samme gjorde Fruen og alle Damerne, og — Herrerne med!

Frank saae al denne Kjærlighed og studsede; at følge de andre Herrers Exempel ligeoverfor Confirmandinden var ham umuligt, hvormeget end hans Opførsel derved kom til at støde an mod „Husets Skik".

— „Men, bedste Hr. Frank, hvad har min Datter dog gjort Dem imod," spurgte Fru von Bruun, „siden De ikke vil give hende et Lykønskningskys ligesom de andre Herrer har gjort!"

Frank rødmede over et saadant Spørgsmaal.

— „Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa," svarede han hende, „at jeg engang er bleven negtet et Kys af en Dame, og

— „Kan de skaffe mig Pengene for Instrumentet," sagde han, „saa slaaer jeg en Streg over Sagen."

— „Som jeg siger," vedblev Victor. „Men," tilføiede han med sagte Stemme, „forat vi kunne faae Sagen hurtig afgjort, er det nødvendigt, at vi faae Buchheister itale. De maae derfor gaae bort nogle Øieblikke, medens jeg faaer Buchheister med det Gode til at aabne Døren. Kom De saa igjen, og den hele Affaire skal blive arrangeret til Deres Tilfredshed."

Instrumentmager Madsen gik ind paa Forslaget og fjernede sig.

Da han var borte, bankede Victor sagte paa Døren og raabte:

— „Luk op, Buchheister, det er Victor og Frank; Rykkeren er væk!"

Døren blev nu aabnet af den i lang Tid haardt Beleirede, der var bleg af Skræk og Fortvivlelse.

— „Saae Du ikke Noget til en barbarisk Rykker?" spurgte han og saae ængstligt ud paa Trappegangen.

— „Jeg har seet og talt med Uhyret," svarede Victor, „han gik netop sin Vei da vi kom."

— „Han skulde dog vel aldrig være gaaet til Politiet?" raabte Buchheister og saae med et spørgende ængstigt Blik paa sin deeltagende Ven. „Du kjender vel alt min Ulykke?"

— „Jeg veed nok, hvad der er iveien," svarede Victor; „men Du kan være rolig, han er ikke gaaet til Politiet, det indestaaer jeg Dig for. Vi maae see til at faae ordnet den forbandede Sag med det Gode."

Der blev nu holdt Raad om Maaden, paa hvilken Pengene for Instrumentet skulde tilveiebringes. Victors Plan med Onklen syntes imidlertid at strande.

— „Du kjender ikke min Onkel," sagde Buchheister i en

endelig faaer at vide, om den anførte Dame er en privat Person eller en officiel, kongelig Person; om hun er en dansk Undersaat eller de danske Undersaatters Hersterinde; om hun staaer uden for den danske Kongeværdighed eller hører med til sammes Begreb. Retsvidenskaben vil isandhed vinde ved en saadan Undersøgelse.

Det første Skridt, som Justitien har gjort i denne Sag, er at sende mig en ulovlig Stævning, der lyder som følger:

„Tilforordnede i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret

Gjøre vitterligt: at efter Begjæring af Procurator Nyholm som Actor indstævnes herved Redacteuren af Bladet „Folkelige Foredrag eller Sort paa Hvidt", W. J. Karup, der boer paa gamle Kongevei 24 H, til at møde for os her i Retten, der holdes i Raad- og Domhuset her i Staden Tirsdagen den 26. Mai d. A. Formiddag Kl. 9, for at modtage Saggivelse og lide Straf for det for Hs. Majestæt Kongen fornærmelige Indhold af den i ovennævnte af ham redigerede Blad Nr. 15 for 9de d. M. indeholdte Artikel: „Grevinde Danner hos kunstige Abekatte og danske Studenter," samt til at betale alle af Sagen flydende Omkostninger.

Forelæggelse eller Lavdag er hævet ved Fr. 3. Juni 1796.

Til Bekræftelse under Rettens Segl og Justitssecretairens Underskrift.

Kjøbenhavn, den 22. Mai 1863."

Da jeg ikke boer under Kjøbenhavns Jurisdiction, havde jeg naturligviis ikke nødig at holde mig Stævningen efterrettelig. Alligevel gav jeg Møde i Retten; men da jeg, paa Grund af den lange Vei til et mig uvedkommende fremmed Thing, og fordi jeg maatte løbe noget omkring i det store kjøbenhavnske Raad- og Domhuus, førend jeg fandt Criminalrettens Localer, naaede jeg først Skranken 10 Minuter efter Kl. 9. Jeg erfarede da af den Herre, der førte Protocollen, „at den Sag mod mig allerede var foretaget, da jeg ikke var mødt i rette Tid." Jeg gjorde da den høitærede Ret opmærksom paa, at jeg havde en meget lang Vei til Thinget, saasom jeg boede paa Frederiksberg under Søndre Birk, og at jeg derfor maatte bede Retten om at føre til Protocols, hvad jeg havde at meddele. Dette blev da bevilget, og nu erklærede jeg, at jeg nedlagde Protest mod Stævningens formelle og reelle Gyldighed, og overgav derpaa til Retten følgende Protest, hvoraf en ordret Gjenpart allerede var sendt til min rette Dommer, Hr. Justitsraad Petersen, Birkedommer i Kjøbenhavns Søndre Birk. Protesten lyder saaledes:

Til Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, p. p.

Da jeg i Løverdags Aftes kom hjem paa min Bopæl, fandt jeg tilfældigviis paa Bordet i min Dagligstue henkastet et Stykke beskrevet Papir, som jeg ved Gjennemlæsning fandt at være et Slags Stævning til at jeg skulde give Møde ved Underretten i Kjøbenhavn idag, Tirsdag den 26de Mai 1863. Papiret var ikke betegnet med „Gjenpart", hvorfor jeg nødvendigviis maatte anse det for et Document in originali; der stod i Slutningen af samme: „Til Bekræftelse under Rettens Segl og Justitssecretairens Underskrift," men ingen af Delene fandtes paa Papiret, hvormeget jeg end dreiede og vendte det. Hvem der havde kastet det omhandlede Papir paa mit Bord, kunde jeg ikke faae Besked paa af mine Husfolk, da de kun vidste, at to fremmede Mænd havde lagt det paa Bordet. Men hvad der i høi Grad forundrede mig var især, at et saadant tilsyneladende retsligt Document ikke bar det ringeste Spor af, at det var communiceret min Bopæl ved min Localøvrighed.

Naar jeg, trods denne Stævnings Mangel paa Authentisitet og Lovformelighed, alligevel idag giver Møde for den høitærede Criminal- og Politiret i Kjøbenhavn, da er det kun, fordi jeg seer mig nødsaget til her for Retten at nedlægge Protest mod, at modtage Saggivelse og lide Dom til Straf ved en Underret, der beviisligt ikke er mit rette Værnething. Idet jeg reserverer mig Ret til, om fornødent gjøres, at fremlægge for Retten en Mængde Beviisligheder for, at jeg henhører under Kjøbenhavns Søndre Birks Jurisdiction, skal jeg her blot indskrænke mig til at nævne et meget vægtigt Beviis, som findes i selve den omhandlede Stævning, hvor min Bopæl angives at være Gamle Kongevei 24 H, der henhører til Frederiksberg Commune under Søndre Birks Jurisdiction.

Da Lovens 1—2—3 udtrykkeligen siger, „at Ingen skal drages fra sit Værnething," og at „eiheller Nogen maa skyde sig fra sit Værnething, og da endvidere Lovens 1—2—4 tydeligt erklærer, at Alle og Enhver, som ikke have noget Embede (hvad jeg ikke har), der henhører til noget særligt Retsthing, skulle svare til det Herreds- Birke- eller Bything, som de bve og holde Dug og Disk eller opholde sig i," og da det fremdeles er mig ubekjendt, at Lovens Bud i denne Henseende paa nogensomhelst Maade er sat ud af Kraft eller modificeret for Pressesagers Vedkommende, saa forbrer jeg herved det formelle Spørgsmaal: Om og hvorvidt jeg for en paaklaget Pressеovertrædelse maatte være forpligtet til at lade mig drage fra mit rette Værnething," først afgjort ved en Retskjendelse af de dertil competente Domstole, før jeg, for en paaklaget Pressеovertrædelse modtager nogen Saggivelse ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, der ikke er mit rette Værnething.

Denne Protest vilde den høitærede Kjøbenhavns Criminal- og Politiret behage at lade føre til Protocols, idet jeg reserverer mig min lovlige Ret til for vedkommende competente Forum, der har at afgjøre det nysanførte formelle Spørgsmaal, at fremkomme med yderligere Beviisligheder for Berettigelsen af min herved nedlagte Protest.

Frederiksberg, den 26. Mai 1863.

Ærbødigst

W. J. Karup,
Redacteur.

Retten modtog Protesten og erklærede: at Sagen var udsat til næstkommende Løverdag, „da man, paa Grund af Helligdagene, ikke havde havt Tid til at stævne den beskikkede Defensor."

Mig forekommer det besynderligt, at man stævner en Mand i en fremmed Jurisdiction Pintseaften til at give Møde tredie Pintsedags Morgen, eller kun med to Helligdages Varsel, og at man gjør det, naar man ikke tillige kan stævne de befalede Sagførere til samme Tid. Time is money; unyttig Tidsspilde er Pengetab.

Men, det er sandt, Grevinden betaler Gildet!

(Fortsættelse følger.)

W. J. Karup.

Aabent Sendebrev

til Hs. Excellence Justitsminister Dr. juris Casse.

Undertegnede tillader sig herved ærbødigst at forespørge, om Deres Excellence ikke tilfældigviis skulde have forglemt allerunderdanigst at forelægge Hs. Majestæt Kongen Ordren til Generalfiscalsags Anlæg mod Undertegnede „paa Grund af Fornærmelser mod Hs. Majestæt" i Nr. 15 af nærværende Blad?

Jeg har talt med Mange, der, ligesom jeg selv, nære megen Tvivl om, at Hs. Majestæt er bleven underrettet om dette mærkelige Spgsmaal; og hvad der bestyrker denne Tvivl er, at „Berlingske Tidende" ikke har meddeelt et eneste Ord om, at et saadant Spgsmaal var indledet, uagtet dette Blad, som bekjendt, meddeler Alt, hvad der har en officiel Characteer og angaaer Hs. Majestæts ophøiede Person. Har jeg, ved at omtale Grevinde Danner, fornærmet Hs. Majestæt Kongen, hvad Stævningen insinuerer, (og mod hvilken Insinuation jeg protesterer, saalænge jeg er istand til at tale og skrive), — saa forekommer det mig besynderligt, at man skjuler for det danske Folk, at den formentlige Fornærmer er draget til Ansvar for Domstolene.

Idet jeg stiller ovenanførte ærbødige Forespørgsel til Deres Excellence, skal jeg tillige underrette Deres Excellence om, at det er et almindeligt Rygte blandt Folk, med hvem jeg har talt om dette mærkelige og mystiske Spgsmaal, at det ene og alene er Resultatet af en Conference, som Deres Excellence har havt med Grevinden, der ved en Generalfiscalsag ønskede at vise det danske Folk, at hun er **en kongelig Person**, noget Presseloven af 3. Januar 1851 har forglemt at anføre, da den kun i § 6 anfører „Kongen, Dronningen, Enkedronningen, Thronarvingen eller Rigsforstanderen" som de kongelige Personer, mod Hvilke Presseforseelser skulle paatales af det Offentlige, medens alle andre Personer, det være sig fyrstelige, adelige eller borgerlige, selv have at anklage Fornærmeren ved de civile Domstole.

Deres Excellence ønskes en glædelig Pintse og en lykkelig Mai! Gid De ret snart maatte blive befriet fra Regjeringens tunge Byrder, at De kunde nyde de faa Aar, som De ifølge Naturens Orden endnu har tilbage af Jordelivet,

bedrøvelig Tone, idet han vendte sig til Victor; „han er en hjertelos Philister, der ruger som en Drage over sine Penge. Desuden er han vred paa mig, fordi jeg ikke vilde sætte mig hen som Volontair paa et Handelscontoir, hvor han havde opsøgt mig en Plads."

— „Men naar De nu kommer til ham som den forlorne Søn," sagde Frank; „naar De kaster Dem paa Knæ for ham, beder ham om Tilgivelse, fordi De ikke opfyldte hans Ønske; siger ham, hvor ulykkelig De er, og lover ham at opgive Hazardspillet, saa er jeg overbeviist om, at han nok hjælper Dem, saameget mere, som hans Navn vilde lide ved Deres Ulykke."

— „Ah, De kjender ham ikke," svarede Buchheister og saae stivt hen for sig; „Penge er ham Alt, Æren Intet. For fjorten Dage siden var jeg i Knibe for et halvt hundrede Daler. Jeg gik op til ham og bad ham indstændigt om at hjælpe mig ud af min Forlegenhed. „Hjælpe Dig!" skreg han med en af Vrede skjælvende Stemme. „Du spørger, om jeg vil hjælpe Dig? Er Du gal, eller troer Du, at jeg er forrykt? — Jeg vil gjerne give Dig en Marks Penge, naar Du vil kjøbe Dig en Strikke til at hænge Dig i; det er bedre, at Du selv gjør det, end at Bødlen skal have den Uleilighed!" Jo, jo, det er en uforskammet grov Tolper, der ikke har mere Hjerte i Livet end en Aborre!"

— „Men kan Du da ikke pudse ham af for de femhundrede Daler?" spurgte Victor. „Naar galt skal være, er det dog altid bedre at narre ham for Pengene end den uformuende Instrumentmager."

— „Ja, det er sandt," svarede Buchheister. „Et Stykke Vexelpapir er istand til at hjælpe mig ud af min øieblikkelige Forlegenhed."

Fru Fjeldsteen, Uskyldighedens Farve, en hvid klar Kjole, udstyret med kostbare Blonder og Mellemværk og prydet i Brystet med en nysudsprungen rød Rose. Hendes Haar var udstyret med Blomster og kostbare Naale. Om hendes Haandled var et massivt Guldarmbaand fæstet, ligesom hendes Fingre glimrede af Juveelringe. Skjøndt hele hendes Paaklædning og Pynt viste, at hun ønskede at behage, var hun dog tilbageholdende, ja næsten undseelig i sin Conversation. Et Par andre unge Damer, ogsaa i hvid Paaklædning, sadde paa den modsatte Side af Bordet. De samtalede sagte, men loe høit, noget der just ikke gav Frank Indtryk af, at de besad egentlig Dannelse.

Hussjomfruen, en meget raffineret Pige, opsminket og med store Guldørenlokker og Haarpynt, fik et Vink af Majoren og bragte derpaa en stor Presenteerbakke ind med fyldte Theekopper og Smaakager. Hun gav Enhver af Selskabet en Kop, og lod derpaa Kagetallerkenen circulere.

Frank havde netop modtaget sin Kop, da Duften af samme satte ham i en stærk Forundring over Selskabets mærkelige Smag. Denne Duft hidrørte nemlig ikke fra den bekjendte chinesiske Plante, men derimod fra det kraftige Fluidum, som gaaer i Handelen under Navn af „Gammel Rom".

Frank smagte paa Koppens mørkebrune Indhold, og blev saaledes overtydet om, at man om Formiddagen havde opvartet ham med en ægte jydsk Theevandsknegt. Han tænkte først, at det maaskee blot var Herrerne, som havde faaet saadan Thee; men et Par Sideblik til sine Selskabsdamers Theekopper overtydede ham snart om, at Damerne ogsaa forfriskede sig med en jydsk Knegt!

Omendskjøndt han ikke holdt af saa stærk Thee om Formiddagen, maatte han dog „for Selskabets Skyld", som man

i stille huuslig Fred med Tanken uforstyrret henvendt paa Evigheden og den forfærdelige Dommedag!

Med overordenlig Høiagtelse
og christelig Deeltagelse
allerærbødigst
W. J. Karup,
Folketaler.

Ode
til Rasmussine.

(Af Fr. Schaldemose, paany gjennemseet og forbedret af Karup.)

O Rasmussine, til din Priis
Skal nu min Harpe tone:
I Fru Morganas Paradiis,
To Skridt kun fra en Throne,
Du staaer nu der foruden Meen,
Ja, uden Meen og skjær og reen,
Og kaldes „Fru" og „Kone".

Lig Sommerfuglen straaler Du,
Og om Du end har Pletter
Som Solen selv, Du gjør, at nu
Din Glands dem reent udsletter;
I Hoffets Kreds Du skinner klart,
Ja, Rasmussine skinner klart,
Saa Smudset man forgjetter.

Du klipper nu den gyldne Uld
Og fylder dine Lommer;
Snart vil Du have Kisten fuld,
Til Trøst, hvis Modgang kommer.
Det vidner høit om dit Geni,
Ja, vidner om dit Trylleri,
Du Blomst for alle Blommer!

Ja, Leiligheden er en Snog,
Der hurtigt sees bortglide,
Saasnart man ikke er saa klog,
At gribe den itide.
Saa klog var Du: Du fanged' den
Med sikker Haand, hvormeget end
Den og sig monne vride.

O Rasmussine, dit Geni
Ei nok man kan berømme,
Nu kan Du alt for Sorger fri
Dit Lykkes Bæger tømme,
Naar blot din Bæders Skind Du vil,
Ja vist, naar blot dens Skind Du vil
At klippe ei forsømme!

Dog søde Lise! snild Du er,
Det maa Enhver bekjende,
Alt har Du jo, det veed Enhver,
Med Ære klippet Tvende;
Thi klip med Lykke, klip med Held,
Ja, Rasmussine! klip med Held,
Til Ulden reent har Ende!

Til Kmhr. Berling.

(Fra Jørgensen-Jomton.)

„Høiædle og høivelbaarne Hr. Kammerherre!

Da jeg stiftede Christian VIII.'s Bekjendtskab, haabede jeg: „At de Frøkorn, som jeg paa min Vandring igjennem Livet havde samlet, kunde, ved hans Haand, blive plantede og opelskede i den fædrene Jord, og at Forholdet imellem os iøvrigt blev aldeles privat, saaledes, at jeg kunde vedblive at drive mit borgerlige Erhverv. Men i Februar 1840 anmodede han mig om: „At bereise sine Stater for at forskaffe sig et alminde-ligt Overblik." Jeg opfyldte Ønsket og gjorde en Fodreise fra 1. Marts f. A. igjennem Jylland, Provindserne, Hertugdømmerne m. fl. L., og traf Kongen i Altona. Her anmodede han mig om: „At bereise Udlandet, for at erfare, hvilke af dets Indretninger vi kunne ønske os." Dette skete, og jeg tilbragte saaledes Tiden med at gjøre Fod-reiser, og besee fremmede Staters Læreanstalter, Fabrikvæsen o. dsl. indtil i Januar 1842.

Iblandt de Indretninger, som have tiltalt baade ham og mig, udmærkede sig især: „det pestallossisk-fellenbergske Skolesystem og Straffe-anstaltvæsenet, saaledes som det er i Prag og St. Gallen. Han ønskede at oprette et Institut i Segeberg, lig det i Kreuzlingen ved Constants, hvori Eleven opdrages til baade at blive en duelig Landsbyskolelærer og en dygtig Gartner og Landmand. Han kjendte Wehrli, som havde op-rettet og besthrede Seminariet i Kreuzlingen, og ønskede ham til Seminariet i Segeberg i Hol-steen. Han anmodede mig om: „At formaae ham dertil." Jeg reiste til Wehrli; men han erklærede: „At han ikke kunde forlade sit kjære Fødeland!" og høitstaaende Mænd sagde til mig: „Han faaer ikke Lov til at komme ud af Landet; thi hele Schweiz sætter sig derimod." Da Confe-rentsraad David vilde have indført Cellesystemet, sagde Kongen til mig: „Nei, hvorfor skal man pine Mennesker, naar det er til ingen Nytte. Giv mig et Straffevæsen saaledes, som det er i Prag. Det har tiltalt mig, og det glæder mig, at det ogsaa har tiltalt Dem!" og anmodede mig om: „At overtage Ledelsen og Besthrelsen deraf!" Jeg gjorde i den Anledning adskillige Reiser til Prag, Halle, St. Gallen, Odense, Viborg m. f. St.

Disse, saavelsom andre Reiser, bevirkede, at jeg ikke kunde arbeide for mig selv, og at følgeligt mine Næringskilder standsede, og, da jeg ikke vilde modtage Kongens Penge, fordi jeg ikke vilde være afhængig af ham, saa blev snart min sidste Nød-stilling fortæret. Han tilbød mig 50 Rd. om Maaneden; men jeg afslog Tilbudet, hvortil han svarede: „De maa, ved Gud! tage dem; thi jeg kan dog ikke tillade, at De arbeider for mig, og skal lide Tab!" mit Svar var: „Hvis jeg mod-tager dem, da vil jeg anvende de 300 Rd. til Reiseomkostninger, og de øvrige Penge til mig selv. Da Uroligheder ne i 1846 i Anledning af Arvereskriptet udbrød i Holsteen, anmodede han mig om: „At reise derover for at erfare Til-standen," og han reiste derpaa til Føhr.

Jeg gik til Justitsraad Andreasen for at er-holde til Reiseomkostninger de 150 Rd., som jeg ifølge Kongens Udsagn meente vare mig anviste, men han sagde: „At der var ingen Penge til mig." Jeg maatte altsaa laane 100 Rd. til Reisen, og, da de ikke vare tilstrækkelige, desuden paa Føhr 50 Rd. af Hr. Hofgaard. Jeg sagde det til Kongen, og han svarede: „Man kan ikke taale, at De faaer disse Penge, men De skal, ved Gud! have dem. Det er min Villie!" og skrev en Anviisning paa 50 Rd. maanedligt, som skulde hæves i Raadessecretariatet. Han leverede mig den med de Ord: „Vil De vise Andreasen den, men De skal ikke levere ham den." Jeg viste Ju-stitsraaden den, men han snappede den ud af Haanden paa mig, og beholdt den. Ikke desto-mindre erholdt jeg de 600 Rd. aarligt i Christian VIII.'s Tid, og et Aar efter hans Død; derpaa forandredes Summen til 200 Rd., senere til 100, og siden til Intet.

(Sluttes i næste Nr.)

Kundskab og Vid.

10. Vaabenembedet i London.

Til Londons Eiendommeligheder hører blandt andet det saakaldte Vabenbureau (heralds office). Dette besthyres af 3 Embedsmænd, som bære Titel af „Vaabenkonger"; den fornemste af disse er altid Grev Marschallen af England. Bureauet fører et fuldstændigt Register over alle adelige Navne og Vaabener, og enhver Strid, som op-staaer mellem Personer eller Familier angaaende Vaabenmærker, afgjøres af denne officielle Anstalt. Enhver, som vil have Ret til at føre Vaaben, maa henvende sig der. Herfra udgives aarlig et meget kostbart Værk over alle engelske Vaaben-mærker med Beskrivelse af samme, Valgsprog, Stammetavler osv.

11. Hvorledes man uden Vaaben kan dræbe en Ulv.

Naar man opholder sig paa Steder, hvor man kan befrygte at træffe en Ulv, og ikke har noget Vaaben hos sig, da skal man blot forsyne sig med to tykke Kjeppe. Naar Ulven nærmer sig, stikker man den ene Kjep imod den. Ulven springer nu til og bider fat i Kjeppen, som den ikke slipper, saalænge man holder samme fast i Haanden. Medens Dyret slider med Tænderne i Kjeppen, slaaer man det paa Hovedet med den anden Kjep, indtil det død eller bevidstløs styrter til Jorden. Man behøver ikke at frygte for denne Kamp: Ulven lader sig roligt slaae ihjel, før den slipper det, som den i Vrede har bidt sig fast i.

12. Hvad der bestemte Napoleon III. til at gifte sig med sin Gemalinde.

Keiser Napoleon III. blev den 29. Januar 1853 formælet med den skjønne og fromme Eu-genia, Grevinde af Montejo og Hertuginde af Teba. En ubetydelig tilfældig Begivenhed be-stemte ham til at række hende Haanden for

---

Søster staaer Confirmation," sagde han; „det er jo nu snart et Par Aar siden, at jeg har talt med Dig! Jeg troer, vi saae hinanden sidst i det keiserlige Theater, da man opforte „Palnatoke".

— „Ja, rigtigt, det var samme Aften, som endeel af det militaire Beklædningsdepot gik op i Luer," svarede Frank. —

— „Jeg har læst dit historiske Drama „Napoleon den Store," sagde Frederik; „den Kraft og Høihed, som findes deri, har dybt grebet mig; det synes mig, som dette Digterværk har noget tilfælleds med „Palnatoke".

— „Det er nok muligt," svarede Frank. „Maaskee er denne Lighed netop Grunden til, at Stykket hverken har tilfredsstillet Publicum eller Pressen. Den æsthetiske Smag hos Folk er saa fordærvet og Critiken saa demoraliseret, at den høie, alvorlige Digtning ikke tilfredsstiller; man forlanger rimet Vaas og tom Klingklang, Vaudeviller med Fjællebodssange og brogede Eventyrcomedier uden Hoved og Hale; man vil nyde, men helst nyde uden at tænke."

— „Nuvel, Hr. Frank, det er ogsaa det bequemmeste," bemærkede Majoren med et Smiil; „og Bequemmelighed hører med til Nydelsens Begreb. Men kom nu og lad os tage en lille Kop Thee. Vær saa artig, Hr. Frank, og tag Plads ved Bordet!"

Hele Selskabet tog Plads omkring et stort Divanbord. Frank kom til at sidde i Midten af Sophaen, mellem to Damer. Den ene var Fru Fjeldsteen, en ung Dame med yppige Former og en Frihed i sin Opførsel, der vilde have stillet en Bon-vivant i Skygge. Hun talte høirøstet, gesticulerede stærkt, koket-terede paa en Maade, der satte Frank i Forundring. Den anden Dame hed Frøken Helms; hun var en ung Brunette, mindre smuk end behagelig i sit Væsen. Hun bar, ligesom

— „Hvorledes!" udbrød Frank; „De vil dog ikke gaae hen og skrive en falsk Vexel i deres Onkels Navn? Bliv hellere enig med Instrumentmageren om at betale ham nogle Daler om Maaneden, indtil Instrumentet er betalt; nogle Daler maae De kunne spare, naar De lever økonomisk; og hvorfor da gribe til det meest fortvivlede Middel af alle?"

— „Spare nogle Daler om Maaneden!" gjentog Buchheister og opslog en skrattende Latter, der var fuld af Bitterhed; „O hvor Hr. Frank kan være naiv og ironisk paa eengang!"

— „Franks Forslag kan i og for sig være godt nok," bemærkede Victor. „Men om Du virkelig gik ind derpaa, og Instrumentmageren ogsaa gik ind derpaa, hvad vilde der komme ud deraf: At Du, Buchheister, glemte at spare og Instrument-mageren hver Maaned beleirede sin Skyldner. Nei, det gaaer ikke med saadanne Mennesker!"

Buchheister havde faaet Ideen til at lave en falsk Vexel, og vilde ikke opgive den, da den syntes saa let at føre til Maalet. Frank vilde ikke videre indlade sig i den hele Affaire, saameget mere, som han ansaae Buchheister for et demoraliseret Menneske, hvis Karre stod for dybt i Skarnet, til at den ved et godt Raad kunde komme ud deraf. Victor, der ikke tog det saa nøie med Midlet, naar kun Maalet kunde naaes, fandt ingen Grund til at holde sin Ven borte fra et Skridt, som han antog vilde føre til Maalet uden synderlig stor Risico. I ethvert Tilfælde antog han, at Onklen vilde være mere til-bøielig til at honorere en falsk Vexel, der var fabriceret af hans Neveu, end laane denne en Sum Penge forat dække et Be-drageri mod Trediemand.

Imidlertid kom Instrumentmageren atter tilbage og blev indladt. Forat tilfredsstille ham, maatte Buchheister udstede et Gjældsbrev paa femhundrede Daler, som skulde indløses inden

Alteret. Han havde i nogen Tid været forlovet med hende, uden at have det faste Forsæt at gifte sig med hende, da de en Dag kjørte sammen til Compiegne. Napoleon spurgte hende, hvad hendes Uhr var. Hun fremtog det, men det var gaaet istaae. Keiseren gjorde i denne Anledning en vittig Bemærkning, idet han sagde: „De forstaaer at beherske Alt, men kan dog ikke beherske Tiden, siden Deres Uhr staaer stille.“ Han tog nu sit eget Uhr frem; men hvor forundret blev han ikke, da han saae, at hans Uhr ogsaa var gaaet istaae, og netop i samme Minut som Eugenias Uhr. Han saae i denne Omstændighed et Vink af Skjæbnen, om at knytte sit Liv til hendes, og Giftermaalet blev fast besluttet og iværksat.

13. Om Skattebyrden.

For nogen Tid siden opmuntrede „Folkets Avis“ Kjøbenhavnerne til med Glæde at betale deres Skatter, saasom Pariserne maatte svare fire Gange saa høi Skatteafgift til Communen som Kjøbenhavnerne. Disse erlægge nemlig 10 Rd. i Communeskat aarlig pr. Hoved, medens Pariserne svare 40 Rd. pr. Hoved. Men den kloge Samtidige synes ikke at vide, at Skattebyrden i Virkeligheden er mindre for Pariserne end for Kjøbenhavnerne, da Paris har et Hof og en Adel og en utallig Mængde Fremmede fra alle Verdens Kanter, der aarlig offre til Pariserne mange Millioner Daler, og da Paris desuden aarlig udfører Varer og Industrigjenstande til et Beløb af over 50 Millioner Daler, eller en Trediedeel Mere, end hele det danske Monarchi udfører!! Ved slige Sammenligninger hedder det, at stikke Fingeren i Jorden og lugte, hvor man er.

14. Hvorledes man kan tabe det, man ikke har.

En Hattemager, som ikke eiede en Hvid, bosatte sig i en Kjøbstad. Efterat have fabriceret Hatte der i 10 Aar, eiede han omtrent lige saa Meget, som da han kom til Byen. Ikke desto mindre talte han om det store Tab, som han havde lidt her. „Hvorledes?“ sagde en Borger til ham, „kan De sige, at De har tabt Noget, De eiede jo Intet, da De kom her til Byen!“ „Det er sandt nok,“ svarede Hattemageren; „men derfor har jeg alligevel tabt de 6000 Daler, som jeg havde foresat mig at tjene her.“

Ugerevue.

Den græske Krone. Den eneste Forhindring, som endnu skiller Prinds Vilhelm fra Grækenlands Krone, er — ikke Religionen, men Pengene. Den ham tilbudte Civilliste er for lille. John Bull vil nok sørge for, at denne Hindring bliver ryddet afveien. Et heelt Land er nok en stakkels Civilliste værd. Ikkesandt Hr. Lord John Russell?

Rigsraadet har nu sluttet sine Møder i denne Samling. Udbyttet er tarveligt; men hvad skal man forlange andet af en Forsamling, der hverken veed, om den er kjøbt eller solgt. De tidligere omtalte Udlændinge, som skulde have Indfødsret, fik den af Rigsraadet; men med Hensyn til Indfødsrettens Virkning, om den skulde gjælde til Eideren, Kiel eller Wandsbeck, — derom gav Rigsraadet saavelsom Ministeriet ingen Besked. Og den i Throntalen høitideligt bebudede Organisationsplan for den dansk-slesvigske Hær kom til at synge om sig selv: „Na, wo bleibe ich?“ thi den kom slet ikke frem som Forslag fra Regjeringen, endnu mindre som Forhandlingsgjenstand. I høiere politisk Forstand har Rigsraadet præsteret noget Overordentligt: det har givet Ministeriet et Tillidsvotum med 5, siger og skriver fem Stemmers Majoritet! „Det smager dog af Fugl,“ sa'e Kjærlingen, hun kogte Suppe paa en Skaderede.

Polen. Siden vi sidste Gang omtalte Polens Kamp for Frihed og Uafhængighed er ingen væsentlig Forandring indtraadt i denne. Russerne vinde af og til en Seier, men uden at dæmpe, endsige qvæle Oprørsflammen. Rusland er villig til at indgaae paa en af Vestmagterne og Østerrig projecteret Congres til det polske Spørgsmaals Løsning, men det synes ligesaa lidt at komme til en Congres som til en Krig mellem Vestmagterne og Rusland, hvormeget end visse udenlandske Blade støde i Krigstrompeten. Et diplomatisk Skridt, som mere end Frankrigs, Englands og Østerrigs Noter vil give de ulykkelige Polakker nyt Mod og ny Kraft til at fortsætte Kampen mod deres Undertrykker, er et Memorandum, som Hs. Hellighed Paven skal have ladet udfærdige til de europæiske Cabinetter, og i hvilket der paavises de Lidelser og Krænkelser, som Rusland har tilføiet den katholske Kirke, der er Polakkernes Religion. Dette Memorandum vil sige Rusland, at den hellige Skrifts Befaling: „Enhver være de høie Øvrigheder underdanig,“ ikke længere gjælder der, hvor Øvrigheden træder Folkets helligste Interesser under Fødder og forlanger af det, at det skal adlyde Mennesker mere end Gud. Hvis man kan troe Bladrygterne, understøttes Polakkerne kraftigt med Ammunition og Vaaben fra Sverrig, naturligviis i al Hemmelighed. Det hedder, at Signor Garibaldi har tilbudt Polakkerne sin Bistand; men at de have frabedet sig hans Hjælp, „da det vilde bringe dem af Fjerene i Halmen.“

Correspondance. Til *** i Odense. Hvis De ønsker et factisk Beviis for, at Fuldmægtig H. er en Klokker, da skulle vi gjerne give Dem det. Den literaire Marketenterkarl burde ikke modtage Bidrag med et saa dumt Mærke som: „Fra en Fjende af hallsk Politik.“ En saadan Demonstration er ligesaa intetsigende som han selv.

☞ Til vore ærede Abonnenter i Provindserne.

Da vi nu have completteret de paa Grund af 1ste Oplags Afgang tidligere ucomplette Nummere af 1ste Qvartal (Nr. 1—9), ville de ærede Abonnenter, som have subscriberet gjennem Posten eller Boghandelen fra 1ste April, og som ønske 1ste Qvartal af Bladet, kunne erholde samme ved Subscription paa Posten eller i Boghandelen imod Erlæggelsen af 44 Sk.

☞ Dette gjælder som Svar til de ærede Herrer i Provindserne, som skriftligt have anmodet os om at sende 1ste Qvartal af Bladet imod Postforskud.

Udgiveren.

Nye Skrifter.

Ukommet er:

Fem folkelige Foredrag,

af

W. J. Karup.

I. Om Kong Frederik den Syvende som Menneske. II. Om Kjærlighed og Jalousi. III. Himmerig og Helvede i Forouftbelysning. IV. Hvorledes kan Arbeiderstanden forbedre sin Stilling i aandelig, politisk og materiel Henseende? V. Frisindet Appel til de fem Stormagter. Marinus Petersens Forlag (Kjøbenhavn hos Thaarup). 52 Sk.

☞ Dette Værk er allerunderdanigst tilegnet Hs. Majestæt Kongen.

Universalgeographi

med de vigtigste Momenter af Statistiken.

En Haandbog for Skolen og Livet,

af

W. J. Karup.

Dette Værk, der er den fuldstændigste nye Jordbeskrivelse i den danske Literatur, indeholder en systematisk Fremstilling af den mathematiske, physiske og politiske Geographi. Det meddeler efter de bedste Monographier og Kilder: Staternes Størrelse, mathematiske Beliggenhed, physiske Beskaffenhed, Bjerge, Søer, Floder, Clima, Temperatur, Producter, Befolkning, Religion og Cultur, Erhvervskilder, Handelsomsætning, Handelsflaade, Communicationsmidler, Regjeringsform, Grundlove, Statsudgift og Indtægt, Statsgjæld, Hær, Marine osv., samt en udførlig Topographi med over 7000 Stæder; samtlige europæiske Hovedstæder og Jerusalem ere skildrede med Udførlighed, saa at Kirker, Klostre, milde Stiftelser, Universiteter og Academier, officielle Bygninger, Hovedgader, Pladser, Hoteller osv. ere angivne. Værket er ledsaget af 15 geographiske og statistiske Tavler. Faaes hos Barth og Jensen. 1 Rd. 48 Sk.

Redigeret af **W. J. Karup**.

Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

to Gange fire og tyve Timer. Frank og Victor underskreve Documentet som Vitterlighedsvidner.

Instrumentmageren fik Gjældsbrevet og forlod synlig tilfreds sin Skyldner.

De tre Herrer steeg nogle Minuter derefter tilvogns og kjørte til Victors Familie.

Tredie Capitel.

En Confirmationsfest non plus ultra.

Det lille Landsted, hvor Major von Bruun boede, laae meget smukt og malerisk ved en Vei, som gik langs med Strandbredden. En lille Have laae foran Huset og gik ud til Landeveien, hvorfra det var adskilt ved et Stakit. Bagved Huset laae en lille Bøgeskov, der hørte til et nærliggende keiserligt Lystslot, hvor den afdøde Fyrste havde opholdt sig om Sommeren. Den lille Have var ziirlig inddeelt i Blomsterrabatter og Gange; i hvert Hjørne mod Landeveien var et lille Lysthuus, dannet af unge Avnbøgetræer, der nys vare udsprungne. Den varme Foraarssol havde fremelsket de røde Tulipaner, de hvide og gule Paaskelilier, de beskedne Violer og Lilleconvaller og de duftende Levkøier. Tre hvide plastiske Figurer, der forestillede Venus, Bacchus og Amor, vare anbragte i Midten af de tre største Blomsterbede.

Da Selskabet ankom, stod Major von Bruun i Havestuedøren og smøgede af sin lange Pibe, medens han betragtede de solbelyste Seilskibe, som gled henad Sundets rolige sølvklare

Speilflade. Da han blev Vognen vaer, gik han med raske Skridt og en militairisk Holdning ned i Haven for at byde sin Søn og de to andre Herrer sit „Velkommen“. Buchheister var kjendt af Familien, hvorimod Frank, der aldrig have været her før, blev præsenteret for Majoren af Victor.

Hr. von Bruun var en Mand paa fire og halvtredsindstyve Aar, af Middelstørrelse og noget corpulent. Hans røde Ansigtsform og fremstaaende svømmende Øine viste kun altfor tydeligt, at han dyrkede Bacchus. Han havde mistet Størstedelen af sit Hovedhaar; men om Aarsagen hertil var Sygdom, Familiearv eller Udsvævelse kan jeg ikke sige med Bestemthed. Hovedprydelsens Ruiner havde antaget Alderdommens graa Farve. Han havde i endeel Aar tjent i Prinds Carls Regiment; men paa Grund af et ubeskriveligt Forhold, der havde udviklet sig mellem Hertugen og Fru von Bruun, havde det været hendes Mand muligt, at erholde sin Afsked i Naade og med Pension, uagtet han endnu var en kraftig og rørig Mand. Siden han var traadt tilbage fra Militairtjenesten, havde han levet et mageligt og sandseligt Liv og søgt Adspredelse i en lystig og letsindig Omgangskreds. Han spillede smukt Githar og forstod med Pathos at fremsige lyriske Digte og Repliker af romantiske Skuespil; forresten havde han kun de tarvelige Kundskaber, som i Begyndelsen af dette Aarhundrede udfordredes forat blive Officeer.

Majoren førte Frank op i Havestuen, hvor han forestillede ham for endeel Herrer og Damer, af hvilke han kun kjendte Fjeldsteen og Frederik von Bruun, Majorens yngre Søn.

Denne, der i nogen Tid havde studeret sammen med Frank ved det philosophiske Academi, kom ham venlig imøde og trykkede hans Haand.

— „Det glæder mig meget at see Dig her idag, da min

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 19. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 6. Juni.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863**

☞ **Anden Udgave** af Nr. 10, 11, 12, 13, 14 og 16 er under Pressen, og vil udkomme i Løbet af næste Uge.

Dette tjener til behageligst Underretning for dem, der have anmeldt sig som Qvartalsabonnenter paa nærværende Blad, og hidtil ikke have erholdt de udkomne Numere af April Qvartal tilstillede.

Redactionen.

Allerærbødigst Ansøgning

til Hds. høibaarne Naade

Grevinde Danner.

Naadige Lehnsgrevinde!

Da jeg af Deres Naades Besøg hos de danske Studenter og i det nye herlige Universitetsbibliothek har Grund til at formode, at Deres Naade nærer en sand og levende Interesse for Videnskaberne og Literaturen, vover jeg herved ærbødigst at anmode Dem om nogle Oplysninger, som De maaskee er istand til at give mig, og som ville bidrage Meget til at opklare visse dunkle Steder i Geographien, Historien etc.

Deres Naade veed, at jeg er Forfatter til den fuldstændigste danske Haandbog i Geographien. Da jeg paa Grund af første Oplags Afgang snart paabegynder Værkets anden Udgave, ønskede jeg gjerne i samme at anføre det Lehnsgrevskab, til hvilket De er Lehnsgrevinde. Da jeg forgjæves har søgt Deres Lehnsgrevskab i det danske Monarchi og i de andre europæiske Stater, og heller ikke i de mange Reisebeskrivelser over asiatiske, afrikanske, amerikanske og australiske Lande, som jeg har læst, har fundet nogensomhelst Antydning om, at der i de respective ikkeeuropæiske Lande findes et Lehnsgrevskab, som tilhører Dem, — saa er jeg herved saa fri at anmode Deres Naade om at meddele mig, hvor det omqvæstionerede Lehnsgrevskab ligger. Skulde det imidlertid være beliggende i Maanen, skal Deres Naade ingen Uleilighed gjøre Dem; thi til en Maanebeskrivelse samler jeg ikke for Øieblikket Materiale.

Det vil være Deres Naade bekjendt, at jeg nærer megen Interesse for Frederiksborg Slot, som ulykkeligviis afbrændte for nogle Aar siden. Jeg har skrevet en kort historisk Afhandling om dette Slot og dets Ødelæggelse; men hvad dette sidste Punct angaaer, er Meget uklart og qvævende. Der er fra forskjellige Personer meddeelt mig Oplysninger, om hvis Rigtighed De sikkert kan have en Mening. Jeg beder Dem i denne Henseende om godhedsfuldt at besvare mig følgende Spørgsmaal.

1) Veed Deres Naade ikke Grunden, hvorfor der intet Politiforhør blev optaget, eller rettere sagt, hvorfor Politiforhøret, der skulde lede paa Spor efter Brandstifteren af Frederiksborg Slotsbrand, pludseligt blev afbrudt?

2) Skulde Deres Naade ikke være istand til at sige mig, hvad de store Kister indeholdt, som kort Tid før Branden af bemeldte Slot bleve transporterede fra Hillerød til Skaane?

3) Kan Deres Naade ikke underrette mig om, hvad Postmesteren i Hillerød gjorde med den Kiste, som uden Afsenderens rette Navn og Adresse ankom til Hillerød Aftenen før Branden, og som af en Feiltagelse ikke blev afhentet, men som ved Aabningen paa Posthuset blev befunden at indeholde brændbare Sager? Og kan Deres Naade ikke sige mig, hvormange saadanne Kister, der vare ankomne til Hillerød, forinden Branden udbrød?

4) Har Deres Naade ikke erfaret Grunden til, at det Sølv, som fandtes i Slotskirkens Grundhob, i Qvantitet var meget ringe i Forhold til den Mængde fiint Sølv, som fandtes i Kirken, navnlig paa sammes kostbare Altertavle?

I den geographiske og historiske Videnskabs Navn beder jeg Dem, høibaarne Lehnsgrevinde! om gunstigt at meddele mig Deres værdifulde Besvarelse af eller Mening om de anførte Spørgsmaal. Jeg er overbeviist om, at en nøiagtig Angivelse af deres Lehnsgrevskabs Beliggenhed vil interessere Geographerne lige saa meget som Angivelsen af Nilens Kildes Beliggenhed, og at de vigtige Oplysninger angaaende Frederiksborg Slots Brand af alle Historiens Venner ville blive modtagne med samme Enthousiasme som et endeligt Resultat af den forevigede Varedepotsag.

Frederiksberg, den 3. Juni 1863.

Allerærbødigst

W. J. Karup,

Canaillepolitikens modige og udholdne Modstander.

Generalfiscalsagen.

Ved Continuationsmødet i Kjøbenhavns Politi- og Criminalret sidste Løverdag blev endelig den Defensor, som den høitærede Ret „paa Grund af Pintsehelligdage ikke havde havt Tid til at stævne før," præsenteret for mig. Actor, der havde gjort sig bekjendt med min under 26. f.

Lidenskabens Flamme er udbrændt, lyder den høiere og høiere med tusinde og atter tusinde bittre Bebreidelser."

Bispen var under Talens Strøm bleven varm; hans Stemme havde antaget den geistlige Formanings Bestemthed og Eftertryk. Keiseren, der ikke havde ventet nogen Modstand fra en Geistlig, hvis absolute Overhoved han var, sammenbeed sine Læber af Harme og udbrød derpaa:

— „Jeg befaler Dem endnu idag at vie mig morganatisk til Grevinde de Utopia."

Bispen hævede sin imponerende Oldingskikkelse og betragtede Keiseren med et Blik, der udtrykte ædel Indignation, idet han sagde:

— „Deres Majestæt er mit verdslige Overhoved, hvis Befalinger jeg som Undersaat skal adlyde, saafremt disse Befalinger staae i Samklang med Loven. Men Slaraffenlands Lovgivning indeholder ikke en Tøddel om et saakaldt morganatisk Ægteskab. Kun den Kjønsforbindelse mellem Mand og Qvinde, der er begrundet i Loven, er et virkeligt Ægteskab, selv om det end var et blot borgerligt Ægteskab. Men en Kjønsforbindelse mellem Mand og Qvinde, der ikke er begrundet i Landets Lovgivning, er slet og ret Concubinat eller Frilleskab, og som Biskop kan jeg ikke og tør jeg ikke bekræfte en slig utilladelig Forbindelse."

— „Jeg bryder mig ikke om at høre Deres Høiærværdigheds Indvendinger," svarede Keiseren med Heftighed og Vrede. „De vover at tale til mig, som om De var en katholsk Biskop, der talte til en katholsk Fyrste. Jeg er en protestantisk Fyrste, og som saadan Kirkens og Geistlighedens Overhoved i mit Land. De er ikke Biskop af Guds Naade, De er Biskop af min Naade. Den geistlige Værdighed, som De beklæder, kan jeg fratage Dem ved et eneste Ord, og De er da ikke mere Biskop

at jeg siden den Tid har foresat mig, aldrig meer at tilbyde nogen Dame et Kys."

— „Det er en anden Sag," sagde Frøen og loe. „For at De imidlertid ikke skal gaae hele deres Levetid uden et Kys, saa vil jeg betale den egensindige Dames Gjæld til Dem."

I det samme slyngede hun sine colossale Arme omkring Franks Hals og kyssede ham med overordentlig moderlig Ømhed.

Frank blev saa overrasket ved dette uventede Angreb, at han ikke var istand til at sige et eneste Ord. Han kastede et forlegent Blik paa de Omkringstaaende; men da Confirmandinden smilte skjelmsk til sin Moder, og de Andre af Selskabet ikke syntes forundrede over Fru von Bruuns mærkelige Opførsel, fattede Frank sig hastigt, og lod, som om Alt var i sin Orden.

Hele Selskabet begav sig nu tilbage til Havestuen, hvor Confirmandinden og de, der havde ledsaget hende hjem fra Kirken, nød en Kop Thee i Familiens egen Maneer.

Der blev converseret en heel Deel om Hofkirkens elegante Publicum, Confirmandindernes Klædedragt og Skjønhed, Hofprædikantens behagelige Organ, ganske paa samme Maade som man pleier at omtale et Skuespil, et Bal eller en Concert.

Confirmandinden gjorde Capitain Schwarz nogle venlige Bebreidelser, fordi han havde lorgnetteret altfor meget en vis Frøken Svane, der paa Grund af sin Faders Rigdom og sin udviklede qvindelige Ynde „stod øverst" paa Kirkegulvet.

— „De maa ikke troe, at jeg fandt mere Behag i at lorgnettere Frøken Svane end Dem," svarede Capitainen; „men jeg var bange for, at mit Blik skulde bringe Dem til at glemme Budene og Lærebogens Indhold. Jeg veed nok, hvor vanskeligt det er at tage en offentlig Examen."

Capitain Schwarz talte af Erfaring; thi han havde i

M. nedlagde Protest mod at modtage Saggivelse etc. ved Kjøbenhavns Værnething, gav et Indlæg, hvori han henviste til Originalstævningens Underskrift, samt nogle Declamationer om Værnething.

Jeg erklærede til Protocollen, at jeg indlod min Protest til Rettens Kjendelse, og fremdeles: **„at jeg ikke vilde have nogen Defensor, men vilde forsvare min Sag selv."**

Defensor nedlagde da sit Defensorat, forsaavidt Beskikkelsen blev tagen tilbage af vedkommende Autoritet, der havde udstedt den. At dette nødvendigviis maatte skee, efterat jeg havde tilbageviist den beskikkede Defensor, var hverken denne eller Justitssecretairen klart. Jeg var derimod af den Mening, at ingen Autoritet kan paanøde en Anklaget en Defensor, aldenstund man ikke kan paanøde Nogen en Faveur, hvad det beskikkede Defensorat er.

Forinden jeg viste, hvem der var beskikket til at forsvare mig, havde jeg fuldt og fast besluttet, at afvise Defensor og føre mit Forsvar selv. Men denne Beslutning blev i høi Grad bestyrket, da jeg erfarede, hvem vedkommende noble Autoritet havde udseet til min Forsvarer. Denne var nemlig den dygtige Jurist, Hr. Overretsprocurator Alberti, Bondevenneselskabets Meddirecteur og — **Grevinde Danners personlige Ven!!!**

Jeg overlader mit ærede Publicum selv at overveie, hvor smukt og upartisk Regjeringen ved en slig Bestikkelse har handlet! **Grevinde Danners Ven skulde forsvare hendes Modstander!!!** — Ja, den er gruelig gal i Vri'eren; der er endog Methode i Galskaben! Men Karup er paa sin Post!

(Fortsættelse følger.)

W. J. Karup.

Til Kmhr. Berling.

(Fra Jørgensen-Jomtou.)

(Sluttet.)

I Februar 1859 sagde Kjøbmand Weel paa Tolbodveien Nr. 284 til mig: „Jeg har talt i Athenæum med en Greve fra Frederiksborg, og han sagde: „Vil De sige til Jørgensen-Jomtou, at der ere 600 Rdl. anviste til ham." Jeg skrev derpaa den 10. s. M. til Hr. Weel: „I Anledning af Deres Yttring: „Der er 600 Rd. anviste til Dem," er jeg saa fri at anmode Dem om, at De vil forskaffe mig Underretning, om disse Penge ere de 600 Rd. aarligt, Christian VIII anviste til mig, og hvis egenhændige Beviis derom jeg leverede til Hr. Justitsraad Andreasen, eller de skal ansees som en Naadegave fra de nuværende Magthavere? I første Tilfælde anseer jeg Pengene som min lovlige Eiendom og anseer mig derfor berettiget til at modtage dem; i sidste derimod modtager jeg dem ikke." Nogle Dage derefter kom en Hofofficiant til mig og sagde: „Hvis De faaer 10 à 12,000 Rdl., vil De saa tage herfra?" Mit Svar var et: „Nei, saamænd vil jeg ikke. Man tager ikke sit Fødeland med sig paa Skosaalerne, og desuden er der ingen Lykke og Velsignelse i de Penge, man faaer paa den Maade." Han vedblev: „Der kan vel være ligesaa megen Lykke og Velsignelse i de Penge som i andre!" hvortil jeg svarede: „Ligemeget, jeg modtager dem dog ikke." Den 27. og 28. April tilstilledes mig anonyme Undsigelsesbreve, hvori jeg truedes med Tugthuset o. desl., og d. 3. s. M. blev jeg af Generalfiscalen indstævnet til at møde d. 10. s. M. i Criminalretten i Anledning af Artiklen „Forrige Tid og Nuomstunder" i „Rappee" Nr. 15 s. A. Da De, som Kongens Generalkasserer, efter Christian VIII's Død overtog Bestyrelsen af Naadessecretariatet, har naturligviis Hr. Justitsraad Andreasen maattet aflægge Regnskab til Dem, og leveret Dem de Anviisninger den afdøde Konge har udstedt, følgeligen ogsaa Christian VIII.'s skriftlige Erklæring: „At jeg skulde have 600 Rdl. aarligt af Naadessecretariatet." Christian VIII har gjentagne Gange sagt til mig: „Siig mig nu, hvad De ønsker Dem, og hvad jeg kan gjøre for Dem! Jeg veed meget vel, hvad jeg skylder Dem, og jeg vil gjerne vise mig erkjendtlig;" og d. 25. Octbr. 1847, da han havde gjennemlæst mit Lovudkast: „Tilgiv mig, at jeg har gjort Saalidet for Dem!" Jeg har baade i Tale og Skrift, t. Ex. i mit „Lovudkast", kaldet ham „Fader!" og mange Gange været i Livsfare for hans Skyld, t. Ex. 1846, da jeg i Anledning af Arvereceptet gjennemreiste Holsteen og Slesvig, var jeg nær bleven myrdet i Frederiksstad. Det er mig derfor ubegribeligt, at denne Fyrste, der „anbefalede alle sine Tjenere til sin Søns Forsorg, og, da de beholdt det, som han havde tilstaaet dem", ikke skulde have gjort det Samme for den Mand, til hvem han sagde: „Vær De ganske rolig, jeg lader Dem ikke dumpe, og skulde vi endog skilles ad, skal jeg nok faae Dem anbragt et andet Sted."

Jeg tager mig derfor den allerærbødigste Frihed: At anmode Deres Høivelbaarenhed om, at De godhedsfuldt vil meddele mig Underretning om: Hvorfor jeg fik de 600 Rdl. det første Aar efter Christian VIII.'s Død? hvorfor de derpaa forandredes til 200, senere til Intet? hvorfor jeg, efter en Deel Aars Forløb, blev tilbudt mine 600 Rdl., samt hvem der har skrevet de anonyme Trudselsbreve etc., og været Aarsag i, at jeg er sat under Tiltale, domfældt og to Gange kastet i Fængsel?"

Myntergade Nr. 2, den 30. Octbr. 1862.

Allerærbødigst

Jørgensen-Jomtou.

S. T. Hr. Kammerherre Berling."

Kammerherre Berling svarede mig: „At Naadessecretariatet var 1850 afleveret til Finantsministeren." Jeg henvendte mig til denne og erholdt følgende Svar:

„Kjøbenhavn, den 22. Decbr.

„I Anledning af Deres Andragende af 22. November d. A. undlader Finantsministeriet ikke herved at meddele Dem, at det ved en anstillet Undersøgelse har viist sig, at der ingensinde har været tillagt eller udbetalt Dem nogen Understøttelse af det, senere fra 1. Januar 1850 ophævede Statssecretariat for Naadessager, hvorimod det af her beroende Optegnelser kan sees, at den af Dem nævnte aarlige Understøttelse af 600 Rdl. har fra 1. Januar 1844 været udredet af Kongens Chatolkasse, der vel, hvad Forretningspersonalet angik, stod i en vis ydre Forbindelse med Naadessecretariatet, men iøvrigt var aldeles adskilt derfra. Fra 1. Jan. 1850 overtog Finantsministeriet paa Statskassens Vegne samtlige Naadessecretariats-Understøttelser, hvorimod Chatolkasse-Understøttelserne, og deriblandt altsaa den Dem tillagte, gik over til Civillisten, og ligeledes bleve de disse sidste Understøttelser vedkommende Archivsager, forsaavidt de maatte have været tilstede i Naadessecretariatets Archiv, udsondrede, idet Finantsministeriet kun modtog de ældre Archivsager, som vedrørte de Statskassen overgaaede Understøttelser. Nogen nærmere Underretning angaaende det af Dem berørte Forhold er Finantsministeriet derfor ikke istand til at meddele Dem.

P. M. V.

Fenger.

Caroc."

Christian VIII.'s skriftlige Erklæring, at han havde skjenket mig 600 Rdl. aarligt, maa altsaa være opbevaret i Civillistens Archiv, og benævnte 600 Rdl. at erholde af den kongelige Kasse. Denne Mening erholder, ifølge min Overbeviisning, Vished derved, at man vedblev, efterat Naadessecretariatet d. 1. Januar 1850 var adskilt fra Civillisten, at udbetale mig af Chatolkassen Penge; thi hvis det Modsatte havde været Tilfældet, vilde jeg sikkert ikke have erholdt dem udbetalte af Hs. Majestæts Kasse.

Jeg tager mig derfor den allerunderdanigste Frihed at anmode Deres Majestæt om: „At De allernaadigst vil befale, at oftbemeldte Christian VIII.'s skriftlige Erklæring om: „At jeg skal erholde 600 Rdl. aarligt," bliver mig udleveret," samt: „At de 600 Rdl., som Deres Hr. Fader godhedsfuldt har skjenket mig, og som Deres Majestæt, ifølge høitstaaende Sagkyndiges Beretning og det almindelige Rygte, af kjærlig Hengivenhed for den miskjendte og ved løgnagtige Bagvadskelser krænkede, men baade for Deres Majestæt og sit Folk kjærligtsindede Faders Ønsker og Villie har ladet mig beholde, men som af en Misforstaaelse ei er bleven mig udbetalte, maae blive mig anviste til Udbetaling."

Myntergade Nr. 2, d. 27. Octbr. 1862.

Allerunderdanigst

Jørgensen-Jomtou.

Til Hans Majestæt Frederik VII."

Men jeg har ikke erholdt noget Svar paa denne Ansøgning.

Jørgensen-Jomtou.

Skolemesteren som Spion.

(En Landsbyhistorie. Bearbeidelse.)

Landsbyen D** i Jylland er en meget vakker By og kunde meget godt, hvis det skulde knibe, gaae for en Kjøbstad. Thi foruden Præsten, Skolemesteren, Doctoren og Bønderne eier den to Kjøbmænd, en Skræder, en Smed, en Glar-

---

Virkeligheden underkastet sig syv forskjellige Examina, den ene kort Tid efter den anden. Først havde han taget Artium, derpaa Landcadetexamen; fremdeles Landmaalerexamen, Forstexamen og Søcadetexamen; endvidere juridisk Examen og til syvende og sidst medicinsk Examen. Men uagtet denne alsidige Dannelse, havde han ikke mere Begreb om christelig Dogmatik, end en afrikansk Vildmand, hvorfor han ansaae Confirmandexamen for meget svær.

Efter at man havde converseret en halv Times Tid om intetsigende Ting, meldte Husjomfruen, at Middagsbordet var istand, hvorpaa Selskabet i Procession begav sig til Spisesalen, der var festligt smykt med Grønt ligesom en Lovsal.

Maaltidet, der bestod af en Mængde forskjellige Retter, varede i tre Timer. Et stort Antal Viinflasker, deriblandt et lille Parti Champagne, bleve tømte under Skaaltaler af Majoren, Capitain Schwarz, Frank, Frederik von Bruun, Victor og Fjeldsteen. Buchheister havde drukket saa Meget, at han ikke var istand til at sige Noget, og havde Møie med at holde sig opreist paa sin Stol.

Efter Maaltidet begav Selskabet sig tilbage til Havestuen, hvor man underholdt sig et Par Timer med letfærdig Skjemt, Sang, Githar- og Fortepianospil, samt Declamation.

Om Aftenen havde Majoren og Victor travlt med at omdanne Spisesalen til en Dandsesalon. Borde og Stole bleve fjernede og den øverste Deel af de med Grønt decorerede Vægge blev forsynet med orientalske Lamper, der gav Salen en dæmpet, romantisk Belysning. I et lille tilstødende Cabinet blev en Forhøining anbragt i Døren, som førte ind til Salen, og paa den indtog Musiken, en Bassist og to Violinister, sin Plads.

Ballet aabnedes af „Phantasicavaleren" Fjeldsteen og

Bispen saae med et blandet Udtryk af Forundring og Nysgjerrighed paa Keiseren.

— „Maa jeg spørge Deres Majestæt," sagde han, „hvem den ophøiede Fyrstinde er, som De vil gjøre til Deres Gemalinde og Landets Dronning?"

— „Det er Grevinde de Utopia," svarede Keiseren synligt forlegen.

Bispen stod som lynslagen; han var ikke istand til at fremføre et Ord.

— „Det er min Villie idag at giftes morganatisk med denne Dame," sagde Keiseren efter en lang Pause; „og De, Hr. Biskop, vil behage at forrette Vielsen."

— „Men Deres Majestæt veed dog vel, at den omtalte Dame er af en meget obscur Herkomst."

— „Det veed jeg nok; hun er en borgerlig Pige."

— „Men veed Deres Majestæt ogsaa, at hun har levet i et utilladeligt Forhold til forskjellige Mænd, og at hun er Moder til flere uægte Børn?"

— „Det veed jeg nok, Hr. Biskop," svarede Keiseren, idet Vredens Rødme foer over hans Kinder.

— „At gifte sig med en saadan Dame, anstaaer ikke en Keiser," sagde Biskoppen. „Deres Majestæt kan maaskee nok i et ubevogtet Øieblik føle Dem fristet til at indgaae en Forbindelse med denne Dame; men Deres Majestæt maa ikke give efter for en slig øieblikkelig Tilbøielighed. Som Deres Majestæts Sjæleførger anseer jeg det for min Pligt at gjøre Dem opmærksom paa den Fare, hvori Deres Sjæls Lykke og Fred svæver. Deres Majestæt maa være overbeviist om, at De vil komme til at græde Blod, dersom De gjør den omtalte Dame til Deres Gemalinde. Lidenskabens Opbrusning kan kun en kort Tid overdøve Ærens og Pligtens Stemme. Men saasnart

mester, to Skomagere og en Snedkermester. Om denne Overflod paa næringsdrivende Borgere er et Resultat af den nye Næringslov, skal jeg lade være usagt; men saameget er vist, at Snedkermesteren i tidligere Dage har været virkeligt Medlem af det hæderlige Snedkerlaug i Viborg. Han havde maaskee endog nu kunnet være Oldermand eller noget lignende Stort, dersom Lykken havde været ham gunstig. Men det havde den nu desværre ikke været, og derfor var han bleven Landsbysnedker.

Ved Landeveien, som gaaer midt igjennem Landsbyen, ligger den gule Skolebygning med den bekjendte Inscription om Frederik den Fjerde, der lod den opføre tilligemed 239 lignende. Tilhøire for Skolen ved Landeveien staaer et langt rødt Plankeværk, og bag det har Skolemesteren sin Gaard, sin Kostald, sin Svinesti og sin Hønsesti. Tæt op til Plankeværket ligger hans Brændestabl, tilvenstre Favnestykkerne og tilhøire det saugede og huggede Brænde.

Foran denne Brændestabl stod en Sommermorgen tidlig vor gode Skolemester Sørensen. Han var i halv Negligée, med hvide Underbeenklæder, Tøfler og Sokker, men han havde sin lange graa Skolefrakke paa og sin hvide Nathue trukket ned over Ørene. Skjøndt han havde sin Pibe i Munden og holdt meget af at smøge paa samme, tog han ikke et eneste Drag, men stod betænkeligt og betragtede sin Brændestabl. Ihvorvel han ikke kjendte noget til Cubikregning og Decimalbrøker, saa kunde han dog nok udregne, at hans Brænde havde vedkommende Liebhavere; thi hver Morgen var Forraadet synligt formindsket, om han ogsaa slet ikke havde taget en Pind deraf. Nu var det vel sandt nok, at vor Landsbymagister fik sit Brænde gratis af Sogneforstanderskabet, saa at han ikke behøvede at kjøbe det; men, han havde jo selv sauget og hugget det, og hvorfor skulde han gjøre det for Andre? Desuden var det ham ogsaa om at gjøre at spare paa Brændet; thi hvad han fik tilovers om Foraaret, kunde han afhænde til Brændeviinsbrænderen for et Qvantum Brændeviin. Den nye Kunst at udvirke Alkohol af Brænde var Sørensen vel bekjendt.

Som han nu stod der paa sin Huggeblok og ærgrede sig og afvexlende kastede sit fortrædelige Blik paa Brændet og ud over Plankeværket, fik han Øie paa Snedkermesteren, som gik forbi.

— „God Morgen, Hr. Høvl," raabte han til ham. „Hvor skal De dog hen saa tidligt paa Morgenen?"

— „Jeg skal ud og see, om vore Embedsmænd ere paa deres Post," svarede Snedkermesteren spydigt.

— „Men hør, sig mig engang, min gode Høvl, er det dog ikke besynderligt, at det hver Nat spøger her indenfor mit Plankeværk?"

— „Spøger det?" gjentog Snedkermesteren. „Hvori bestaaer da det Spøgeri?"

— „Det bestaaer deri, at mit Brænde bliver formindsket," svarede Skolemesteren og slog Rynker paa Panden.

— „Det er Fanden heller Spøgeri," sagde Snedkermesteren og smaaloe. „Grønt Træ pleier altid at svinde ind; det gaaer ganske naturligt til. God Morgen!"

Og dermed gik han sin Vei.

Men Skolemesteren saae mistænkeligt efter ham; thi han havde en Anelse om, at det var ham, som spøgede ved hans Brændestabl.

— „Ja, ja, jeg finder nok paa Raad for at faae Tyven opdaget," brummede Skolemesteren og hoppede ned af Huggeblokken, paa hvilken han stod.

Om Eftermiddagen, da Skolen var tilende og Sørensen havde faaet sig en lille Luur, tog han Støvler og Hat paa og begav sig paa Veien til den nærmeste Kjøbstad. Hos en Kjøbmand kjøbte han sig et Pund Krudt. Nu tænker Du formodentlig, min kjære Læser, at Skolemesteren hele Natten vil ligge paa Luur med ladt Gevær bag sin Brændestabl for at opvarte den næsvise Tyv med en lille Salve. Men Du tager virkeligen feil; thi hvad det angik at vaage om Natten, saa holdt han meget lidt deraf, og for Geværer og andre saadanne Mordinstrumenter havde han tilstrækkelig Respect. Nei, da han kom hjem, tog han de tre største Stykker Brænde ind i sin Stue, borede i hvert af dem et Hul, fyldte dette med Krudt og tillukkede atter Hullet med en Trætap, saa at man ikke kunde opdage Noget, dersom man ikke undersøgte Brændestykket nøie. Det saaledes præparerede Brænde lagde han derpaa igjen ud paa Brændestablen.

Den næste Morgen bemærkede han allerede, at de to Stykker vare bortstjaalne.

— „Aha," tænkte han, „nu vil jeg snart faae Tyven opdaget."

Om Aftenen, da han sidder og nyder sin Grød, hører han et voldsomt Knald, og strax derpaa et Skrig af Snedkermester Høvls Kone.

„Der er Ild i vort Huus," raaber hun. „Hjælp! Hjælp!"

Vor Skolemester, som ikke havde ønsket nogen egentlig Hævn over Tyven, blev ved dette Raab heed om Ørene. Hastig løb han over til Høvls Huus for at være behjælpelig med Slukningen. Men da han kom, var Ilden allerede slukket.

— „Men hvad er her dog paafærde?" spurgte Sørensen, tilsyneladende uvidende om Aarsagen.

— „Ak," raabte Høvls Kone, „ligesom min Mand staaer inde i Værkstedet og høvler og jeg lægger et Par Stykker Brænde paa Ilden, giver det paa engang et Knald, som om Lynet slog ned i Stuen, og Ilden farer mig op i Ansigtet."

— „Ja, see blot Hr. Skolemester," udbrød Høvl, „hvorledes Kakkelovnen er sprungen i Stykker, Ruderne ere slaaede itu og den Smule Plukfisk, som stod paa Kakkelovnen, ligger spredt over hele Gulvet."

— „Det har onde Mennesker gjort," vedblev Madam Høvl; „det er Alt, som om det var forhexet her i Nabolavet."

— „Ja, det gaaer ikke ganske rigtigt til," bemærkede Høvl.

— „Nei, vist ikke," faldt Skolemesteren ham i Talen. „Det lader til," vedblev han, idet han klappede ham paa Skulderen og gjorde en betydningsfuld Mine, „at Deres Kakkelovn ikke kan lide grønt Træ, — ikkesandt?"

Høvl forstod denne Bemærkning, og siden den Tid spøgede det ikke mere om Natten indenfor Skolemesterens røde Plankeværk, og Sørensen staaer ikke mere om Morgenen i Gaarden paa Huggeblokken og ærgrer sig over, at hans Gjenbo gjør sine Subtractionsstykker paa hans Brændestabl.

Sandheden, Retfærdigheden og Lognen

eller

I Hytten og paa Borgen.

Sandhed og Retfærd vil' Verden probere,
Først de da kom til et fyrsteligt Slot.
Ude paa Trappen de maae sig pladsere,
Taale de spraglede Tjeneres Spot.
Men da de saa, langt om længe, tillode
For Herskerinden dem at træde frem,
Bleve de Smaa ret saa glade tilmode,
Der de jo vented at finde et Hjem.

Men Herskerinden, en skjændselsfuld Qvinde,
Talte hovmodige Ord til de Smaa:
„Siig, hvor I Veien herhid kunde finde?
Hvor tør saa frit for min Throne I staae?
Vide I ei, at med nedsænket Øie
Tør kun man tale til fyrsteligt Blod?
Vide I ei, at I Knæe skulle bøie,
Ligge paa Jorden og kysse min Fod?"

„Frue!" saa tager da Sandhed tilorde;
„Vi søge Husly, Varme og Brød;
Gud en behagelig Gjerning Du gjorde,
Hvis Du os skjærmed' mod Kulde og Nød.
Vi da, til Gjengjæld, for Dig skulde synge
Deilige Sange af „Sandhedens Bog",
Tolke Dig Tak fra den jublende Klynge,
Som Du fra Nød og Elendighed drog.

Thi vi antage, saa ophøiet Qvinde,
Som Du maa være, har udrettet Godt. —
Dog, lad mig see, hvad min Bog haver inde!"
Ham i den skuer et Øieblik blot. —
Strax han udbryder: „Nei! stort har jeg feilet,
Før da jeg troede, at Du var saa brav.
Djævelen jo til din Sjæl har beilet,
Alt Du jo længe dit Jaord ham gav!

Op af Moradsets Dyb er Du steget,
Draget deraf af en fyrstelig Haand!
Du din Gemal og din Fyrste har sveget,
Paalagt ham Lænker og konstige Baand!
Folket Du haaner, dets Frihed Du trykker,
Du mod dit Land er Forræder saa svar,
Du kun med tyvstjaalet Guld Dig besmykker,
Skjændsel bedækker hver Skilling Du har!"

Rasende blegner den skamløse Qvinde,
Munden sig kruser af hævngjerrigt Griin.
Ingen dog aner, hun Ondt har ifinde,
Før hun udbryder med skærende Hviin:

---

confirmeret i Hofkirken, sendte Keiser Fritz sin Kammertjener til den gamle lutherske Biskop Myre, med Tilsigelse om uforrettet at komme til Hs. Majestæt. Hs. Høiærværdighed var Keiserens Confessionarius, og antog derfor, at Hs. Majestæt ønskede at skrifte og gaae til Alters. Han skyndte sig med at iføre sig sit Ornat og kjørte derpaa til Slottet.

— „Naa, er De der, Hr. Biskop," sagde Kongen, da Myre traadte ind; „jeg har ventet Dem med Længsel."

— „Hvad har Deres Majestæt at befale?" spurgte Biskopen med et Buk og en Mine, der mere udtrykte Følelse af egen Værdighed end undersaatlig Underdanighed.

— „Jeg vil idag gifte mig, og ønsker, at De skal forrette Vielsen."

— „Hvorledes!" udbrød Biskopen med Forundring; „Deres Majestæt vil giftes idag! Og Ingen af Deres Majestæts Undersaatter veed af, at De har tilbudt nogen Prindsesse Deres keiserlige Haand!"

— „Det er sandt nok, Hr. Biskop," svarede Keiseren, „men det behøves jo ikke at proclameres."

— „Vistnok er Proclamationen ikke absolut nødvendig," svarede Biskopen i en salvelsesfuld dæmpet Tone; „men det er nu engang Skik og Brug ved Hofferne; det skeer ikke alene af Hensyn til Folket, men ogsaa af Hensyn til det Hof og den fyrstelige Familie, hvortil den ophøiede Brud hører."

— „Af Hensyn til Folket er Proclamationen unødvendig," svarede Kongen synlig forlegen over Biskopens Formaliteter; „jeg har givet Folket Frihed til at gjøre, hvad det vil, og saa har jeg vel ogsaa Frihed til at gjøre, hvad jeg vil. Og hvad Hensynet til Brudens Familie angaaer, da behøves heller ingen Proclamation; thi min Brud har, saavidt jeg veed, slet ingen Familie."

Confirmandinden med en Polka; og nu saae man det halvt- eller heelt berusede Selskab parviis polkere gjennem den store friskduftende Løvsal.

Frank og Majoren dandsede ikke; de stode i Døren til Havestuen og samtalede, medens de betragtede de Dandsende. Buchheister laae paa en Sopha i det lille Cabinet, hvor Musiken sad, og udsov der sin stærke Ruus, aldeles uforstyrret af den dybe brummende Bas og Violinernes skingrende Toner.

Da den anden Dands begyndte, forsvandt pludseligt Majoren; han skulde til at lave nogle Boller Punsch, en Fabrikation, han kjendte ligesaa godt som Fabrikationen af Patroner.

Snart duftede og dampede den ædle Drik i Havestuen, hvor Majoren gjorde Tjeneste som Valkyrie, idet han forsynede de Dandsende, som her søgte et Øieblik Hvile, med den oplivende Drik.

Saaledes vedblev Confirmationsfesten til langt over Midnat, da endelig Dandselysten var kjølnet og Punschebollerne vare tømte.

Majoren tog sin Gemalinde ved Haanden og traadte høitideligt frem for Selskabet, hvorpaa han bukkede dybt og hun neiede.

— „Jeg takker det hæderlige Selskab," sagde Majoren med declamatorisk Pathos, „fordi det har gjort mig og min Kone den Ære, at deeltage i vor Glæde over, at vor høitelskede Datter nu er traadt ud af Barnets Alder og ind paa den Bane, hvor Kjærligheden skal føre hende til Hymens Alter. — Jeg og min Kone beder Dem af Selskabet, som ikke ønske nu at begive sig til Deres Hjem, at tilbringe Natten her paa den behageligste Maade. God rolig Nat!"

Det interessante Ægtepar trak sig derpaa tilbage til deres Sovekammer.

„Hid Kammerherrer! Herhid I Lakeier!
Fængsler de Fræfte! nu raft, ſtyrter frem!
Siden jeg Eder med Guldet opveier
Hvert Suk, hver Klage, I afnøde dem!“

„Det er for meget!“ ſaa Retfærd udbryder,
„Vi kun belee din ranede Magt,
Engſte os ei for det Kryb, ſom Dig lyder,
Staaer Du endog med den Onde i Pagt!“
Haanden han løfter! — Grevinden beſvimer,
Skriger ſom Svinet man nyligen ſtak.
Mens hendes Damer ad Tjenerne kimer,
Tauſe forlade de hendes Gemak.

Veien nu førte dem ned gjennem Skoven,
Digterens fattige Hytte der ſtaaer.
Tidt ſees han oppe paa Skrænten ved Boven,
Lovſynger Gud, medens Harpen han ſlaaer.
Nu var han inde i Hytten den lave,
Hvilede der paa et Leie af Straa: —
Han var ei Pompadours trælbundne Slave,
Derfor kan ikke han Rigdom opnaae.

Neppe paa Døren har Børnene banket,
Førend den aabnes, og de lades ind.
„Lang Vei til Fods have ſikkert I vanket,
I ere kolde af Vinterens Vind!
Kom, mine Børn! kom og ſæt' Jer ved Flammen,
Opvarm' de valne Fingre førſt lidt!
Naar det er ſkeet, ſee da vil vi tilſammen
Glade tilfredsſtille vor Appetit!“

Saaledes taled' den venlige Gamle,
Børnene tog han glad i ſin Favn.
Gav ſig ſaa til et Maaltid at ſamle,
Som de begyndte i Frelſerens Navn.
„Børn! ſom I ſige, I har ingen Fræender
Uden Gud Herren for Himmel og Jord!“ —
„Jo!“ ſagde Sandhed, „nu een jeg dog kjender, —
Dig, ſom til Sandhed og Retfærd Dig ſvoer!“

Løgnen nu ogſaa vil ud at ſpadſere,
Kommer til det nysomtalte Palais.
Vagten ſaa ſmukt kan han komplimentere,
Bukker for alt det livreeklædte Kræe.
For „hendes Naade“ man ſtrax ham indlader,
Han træder ind i en ridderlig Hal;
Mageligt hun i en Thronſtol ſig bader,
Pyntet ſaa luftigt, ſom ſkal hun til Bal.

Strax han for hende i Støvet ſig kaſter,
Kyſſer en Flig af den ſtivede Kjol',
Lovpriſer ſaa hendes ſkjendige Laſter,
Liggende knælende for hendes Stol.
„Hil Dig, o Dronning! Du Folkets Moder!
Hil Dig, Du Mønſter for Skjønhed og Dyd!
Hil Dig, vor Skaber af Velfærd og Goder!
Hil Dig, Du Fage, vor Stolthed og Pryd!

Jeg Dig i dybeſt' Ærbødighed søger,
Ædleſte Dronning, om Tjeneſteplads;
Bønnen jeg mere og mere forøger,
Thi det er Vinter, og den er ſaa hvas!“ —
Naadigt hun ſvarer: „Du ret mig behager!
Var Du lidt yngre, til Ben jeg Dig tog. —
Ligefuldt jeg Dig i Tjeneſte tager:
Du er min Page, den førſte endog!

Hør, hvad Du ſtrax for mig ſkal udrette,
Er, til en graahaaret Digter at gaae,
Sige: Vil han ſig i Gunſt hos mig ſætte,
Skal til min Ære han Harpen kun ſlaae.
Ikkun et Qvad kan ham Rigdom hjemføre,
Saa al hans Tid det ham kunde gaae vel,
Ikkun et Qvad kan til „Ridder“ ham gjøre,
Naar han til Gjengjæld ſlaaer Sandhed ihjel!“

Løgnen da gik ned til Digterens Hytte,
Siger ſaadan ſom Grevinden har ſagt,
Men faaer til Svar: „Ei jeg Sandhed vil bytte!
Blodklæbet Guld jeg afſlaaer med Foragt!
Hellere vil jeg det tørre Brød bryde,
Hellere gaaer jeg i Pjalter indſvøbt,
End at det trindtom i Landet ſkal lyde:
Nu „hendes Naade“ hans Muſa har kjøbt!

Niponi.

Dagbog.

Grundlovsfesten. Grundlovens 14de Aarsdag er paa ſædvanlig Maade bleven feiret i Tivoli og paa Frederiksberg. Jubelen over Friheden var ſtor, men over Tivoliforlyſtelſerne og det gratis Fyrværkeri endnu ſtørre.

Skal det ogſaa være et Avancement? Den nye græſke Konge Georgios den Førſte er bleven udnævnt til dansk Orlogscapitain.

Polſk Enighed i Danmark. Medens det danſke Folk ved frivillige Gaver tolker ſine varme Sympathier for Polakkerne og understøtter deres Kamp mod ruſſiſk Tyranni, tolker den danſke Regjering i en Note til Petersborgercabinettet ſin varme Sympathi for Russerne, idet den hjerteligt ønſker, at Polakkerne ſnareſt muligt ville nedlægge deres Vaaben.

Hr. Halls Svar paa de tydſke Proteſter. Preusſens og Østerrigs Proteſter mod Kundgjørelſen af 30. Marts ere blevne beſvarede af Hr. Hall i to eenslydende Depeſcher af 16. Mai. Deri hedder det: „Regjeringen har da heller ikke ved dette Actſtykke eller ved nogetſomhelſt andet havt til Hensigt at miskjende de Forpligtelſer, der kunne paahvile Kongen i Kraft af de Forbundslove, ſom Hs. Majeſtæt er gaaet ind paa med Hensyn til ſit Forbundsgebeet, eller ifølge Underhandlingerne af 1851—52 med det tydſke Forbund.“

Forbundsexecution. Ifølge de ſeneſte Efterretninger fra Tydſkland vil Forbundsdagen i Frankfurt om faa Dage decretere Forbundsexecution i Holſteen, da den danſke Regjering ikke vil dandſe efter Preusſens og Østerrigs Pibe. Men har det tydſke Forbund Ret dertil? Omtrent ſamme Ret, ſom Juſtitsminiſteren havde til at forbyde en danſk Mand at tale offentligt. Det er den Ret, ſom man i Middelalderen betegnede med det mindre galante Ord: „Næveret“.

En ny græſk Deputation. Paa Grund af det behagelige og lyſtelige Liv, ſom den græſke Deputation har nydt under ſit langvarige Beſøg i Kjøbenhavn, agter en joniſk Deputation om kort Tid at begive ſig hertil.

Prinds Vilhelms Modtagelſe af den græſke Krone. Idag vil Hs. Majeſtæt Kongen fra ſin Throne i Chriſtiansborg Slots ſtore Sal høitideligt underrette den græſke Deputation om, at Prinds Vilhelm modtager den græſke Krone. Efter denne Act giver Hs. Majeſtæt et ſtort Gallataffel. Den nye græſke Konge ſkal foreløbig reſidere paa Chriſtiansborg Slot. Han ſkal ſnareſt muligt confirmeres, og vil derpaa, forinden ſin Afreiſe herfra, blive udnævnt til Admiral i den danſke Marine og decoreret med Elephantordenens Inſignier.

☞ For at forebygge Standsning i Forſendelſen af Bladet med Posten, bedes de ærede Abonnenter i Provindſerne at fornye deres Abonnement paa vedkommende Poſtcontoir før den 15de Juni.

Iblandt de nye intereſſante Artikler, ſom ere beſtemte til Optagelſe i Bladet, er en ny revideret og bearbeidet Udgave af Digteren Schaldemoſes epiſke Digt:

Rasmusſine

eller den belønnede Dyd.

NB. Bearbeidelſen vil blive ſaaledes, at baade Herrer og Damer kunne læſe Digtet uden Anſtød. Det vil være Bearbeiderens Opgave, at meddele Heltindens Levnet efter Schaldemoſes Fremſtilling, men give denne en elegant Form, der kan beſtaae for den ſtrenge Moralitets Domſtol.

I Feuilletonen fortſættes **Hovedſtadens Myſterier**, 2den Deel: **De ſtore og ſmaae Gavtyve.**

Ukommet er:

Fem folkelige Foredrag,

af

W. J. Karup.

I. Om Kong Frederik den Syvende ſom Menneſke. II. Om Kjærlighed og Jalouſi. III. Himmerig og Helvede i Fornuftbelysning. IV. Hvorledes kan Arbeiderſtanden forbedre ſin Stilling i aandelig, politiſk og materiel Henſeende? V. Friſindet Appel til de fem Stormagter. Marinus Peterſens Forlag (Kjøbenhavn hos Thaarup). 52 Sk.

☞ Dette Værk er allerunderdanigſt tilegnet Hs. Majeſtæt Kongen.

Redigeret af **W. J. Karup.**
Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

Da Klokken var to og Natten bælmørk, uden Maane og Stjerner, havde Ingen af Selſkabet Lyſt til at ſpadſere til Byen; men man raadſlog om, hvorledes man ſkulde arrangere det fornødne Natteqvarteer. Senge til ſamtlige Gjæſter kunde ikke tilveiebringes. Som man var ifærd med at discutere dette vanſkelige Thema, fremkom Capitain Schwarz med et Forſlag, der vandt Majoritetens Bifald.

— „Jeg har gjort mere end eet Feldttog med,“ ſagde han med en tordnende Stemme, hvis Skjælven dog forraadte, at han havde vædet den altfor meget; „jeg veed, hvorledes man ſkal improviſere et Natteqvarteer. Tillad mig, at jeg gjør de ærede Damer og Herrer et Forſlag! Jeg foreſlaaer, at alle de Sengklæder, hvorover Huſet nu disponerer, ſkulle bringes ind i Løvſalen, og at man der reder en forſvarlig ſtor Søſterſeng til os Alle.“

Frank og Frederik von Bruun, der ſamtalede i Haveſtuen, havde ſlet ikke lagt Mærke til Forſlaget; men bleve pludſeligt opmærkſomme derpaa, da Huusjomfruen og en Tjeneſtepige kom ſlæbende med Matratſer og Tæpper, og da de ſaae, at baade Damer og Herrer gjorde ſig rede til at gaae til Hvile.

En halv Time derefter var den orientalſk belyſte Løvſal forvandlet til en laplandſk Vinterbolig, hvor Confirmandinden ſov ved Siden af Slægtninge, Venner og Veninder. Frederik, der ſtuderede Theologi, og ſom maaſkee anſaae det for upaſſende for en vordende Prædikant at deeltage i laplandſke Sæder, underholdt ſig ſaalænge med Digteren, til han faldt tilbage i Sophaen og ſov. Frank kunde ſlet ikke falde iføvn; den mærkelige Confirmationsfeſt beſkjæftigede altfor meget hans Phantaſi og Reflexion.

Om Morgenen, da den opgaaende Sols Straaler ſpeilede ſig i Havet, vækkede Frank den unge Theolog og gik derpaa

med ham en lille Morgentour langs Strandbredden. Da de efter en Timestid vendte tilbage, fandt de Majoren og hans Frue, ſamt Confirmandinden og hele Selſkabet omkring Theebordet i en livlig Converſation. Confirmandinden udtalte ſin Forundring over, at Frank ſlet ikke var gaaet til Hvile.

— „Ja, hvad var det dog for en Egenſindighed af Dem, Hr. Frank,“ ſagde Fru von Bruun, „at De ikke vilde tage tiltakke med vor Gjæſteſeng?“

— „Det var ſaamænd ikke Egenſindighed, ſom afholdt mig derfra,“ ſvarede Frank med et ſarcaſtiſk Smiil; „men jeg havde Beſøg af min Muſa, jeg gjorde Udkaſt til et Digt: „Confirmandinden“, ſom jeg ſkal forære Dem, ſaaſnart det er iført Verſemaalets rhytmiſke Dragt.“

Fruen takkede med et veltilfreds Smiil.

Selſkabet forlod ſnart derpaa Majorens Bolig.

Fjerde Capitel.

Grevinde de Utopias Bryllup.

Siden den gamle Keiſers Dødsdag, da Hertug Fritz letſindigt havde givet ſin nuværende Elſkerinde Løfte om at blive hans Gemalinde og Landets Dronning, havde hun hver Dag plaget ham om at indfrie det givne Løfte. For ſvag til at ſynderbryde de Lænker, hvori den liſtige Modehandlerinde havde ſmedet ham, og kjed af hendes idelige Plageri, beſluttede han ſig endelig til at gjøre hende til ſin Gemalinde.

Om Morgenen, efter at Frøken von Bruun var bleven

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 20. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 13. Juni.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863**

Hvorledes kan

Arbeider- og Middelstanden

forbedre sin Stilling i aandelig, materiel og politisk Henseende?

Mine høitærede Tilhørere!

Det Spørgsmaal, hvorledes kan Arbeider- og Middelstanden forbedre sin Stilling i Samfundet? hvilket jeg iaften skal forsøge at løse, har beskjæftiget en Mængde talentfulde Mænd fra den franske Revolution af og til vore Dage. Men idet man bestræbte sig for at komme den undertrykte og lidende Menneskehed tilhjælp, opstillede man Systemer, der kuldkastede ethvert Begreb om Eiendomsrettens Ukrænkelighed, eller, man oprettede Institutioner, som kun eensidigt eller overfladisk løste en ubetydelig Brøkdeel af den hele Opgave. Til det første Slags Bestræbelser hører den berygtede Communisme, der er saa absurd, at den ikke taaler den ringeste Critik; og til det sidste Slags regner jeg „Arbeiderforeningerne", der snart udelukkende gik ud paa at oplyse og danne, snart satte de materielle Kaars Forbedring som den eneste Opgave, snart kastede sig over Politiken. Eftersom det ene eller det andet Formaal gjorde sig gjældende, vare disse Foreninger snart kun Dannelsesanstalter, snart kun Actieselskaber eller Sparekasser, snart kun Jacobinerclubber. Men hvor meget eller hvor lidt af Opgaven man end løste, og hvor forkert man end greb Sagen an, saa kan det dog ikke negtes, at alle disse Bestræbelser gik ud fra og hvilede paa en fuldkommen rigtig Idee, nemlig den frie Associationsidee.

Det er denne Idee, der i vore Dage bærer ethvert betydningsfuldt socialt Værk; det er den, der lægger Jernskinner over Jorden og Telegraphtraade over Landet og under Havet; det er den, der fremmer Videnskaberne og Industrien, saavelsom de mangfoldige velgjørende Diemed. Det er ogsaa fra denne Idee, at jeg vil gaae ud, det er paa den, at jeg vil støtte min Fremstilling, idet jeg besvarer det Spørgsmaal: Hvorledes kan Arbeider- og Middelstanden forbedre sin Stilling i aandelig, materiel og politisk Henseende?

1.

Men hvad forstaaer man ved Arbeider- og Middelstanden? Dette Spørgsmaal synes maaskee En eller Anden overflødigt; men det er det ingenlunde. Begrebet „Arbeider" er et af disse smidige Begreber, der, ligesom en Gummielasticums Galosche, kan antage de forskjelligste Former og Dimensioner. I den snevreste Betydning er „en Arbeider" jo kun en Mand, der udfører et materielt Arbeide, hvortil der ikke udfordres nogen Fagdannelse, altsaa en Arbeidsmand. I den videste Betydning af Ordet er Enhver, der bestiller eller udfører Noget, en Arbeider, altsaa baade Haandværksmanden, Kjøbmanden, Embedsmanden og den Lærde. Men ved „Arbeider- og Middelstanden" forstaaer jeg den Deel af Borgerstanden, der, i en selvstændig eller uselvstændig Stilling i Samfundet, kun har af Haanden og i Munden, saa at dens Erhverv, under de almindelige Forhold, ikke sikkrer den mod Mangel, naar Dyrtid, Arbeidsløshed eller Sygdom indtræffer. Efter denne Definition af Ordet henregner jeg til Arbeider- og Middelstanden: Haandværksmestre, der arbeide ene eller med et Par Medhjælpere, Haandværkssvende, Fabrikarbeidere og Arbeidsmænd; dernæst Detailhandlere, der uden Driftscapital handle paa anden og tredie Haand; endvidere private og offentlige Bestillingsmænd; endelig saadanne Videnskabsmænd og Kunstnere, der ere henviste til deres eget tilfældige Erhverv, uden fast Understøttelse af Staten.

I Kjøbenhavn henhøre til Arbeider- og Middelstanden i denne Forstand omtrent 100,000 Individer; deraf ere c. 65,000 Børn, Fruentimmer og Oldinge, c. 10,000 Lærlinge og Tjenestethende, c. 25,000 Borgere.

Saamange Mænd er der da i Hovedstaden, som kun have af Haanden og i Munden, saamange, der leve i stadig Frygt for Mangel paa Erhverv, for Sygdom og andre Uheld, der kunne ramme dem og bringe dem og deres Familie i Nød og Elendighed; saamange, der maae savne det Velvære og den Nydelse, der i saa rigeligt Maal bydes den høiere Embedsmand, Capitalisten og den formuende Kjøbmand eller Fabrikant.

Men hvorledes kan denne talrige Samfundsclasse faae sin Deel af Livets Goder? Hvorledes kan den blive befriet for sin stadige Frygt for Fremtiden? Hvorledes kan den faae den Indflydelse paa det offentlige Livs Anliggender, der tilkommer den? Disse Spørgsmaal skulle løses.

Den ubemidlede Borger, der staaer ene og isoleret i Samfundet, er svag og hjælpeløs. Kun ved at associere sig med Mænd, der have Kaar og Interesser tilfælleds med ham, kan han blive stærk og sikkret mod at gaae tilgrunde ved det første og simpleste Uheld. Men denne Association, denne Sammenslutning af Individer maa være saaledes, at den hverken krænker Individets personlige Frihed og Rettigheder, eller deres Ret, som staae udenfor Associationen. Man tør

der meget behageligt, god Kost, Logi og Klæder, kort sagt, Alt, hvad en Enkekone af Deres Stand behøver."

— „Men erindrer De ikke, at min Mand paa sit Dødsleie udtrykkeligt erklærede, at han ikke ønskede, at Eiendommen blev solgt, og at jeg skulde forblive boende deri og leve af mine Rentepenge."

— „De snakker altid om Deres Mands sidste Villie," svarede den Fremmede synlig ærgerlig; „hvad Pokker rager den mig! Jeg er beskikket af Magistraten til at være Deres Lavværge, og saa har De at rette Dem efter min Villie, forstaaer De mig?"

— „Ja, jeg forstaaer Dem kun altfor vel," sagde Madam Petersen; „De vil betragte min Formue som deres Eiendom, og forresten give mig det tørre Brød og Grovhed dertil. Men den Enke, hvis Mand har efterladt hende en Formue paa 60,000 Daler, behøver ikke at lade sig behandle paa den Maade!"

— „Aa, de phantaserer!" udbrød den Fremmede med et skalkagtigt Smiil; „Forkjølelsen har slaaet sig til Deres Hjerne; De er meget syg og exalteret. Det gaaer paa ingen Maade an, at De er alene her, uden Læge, uden Pleie."

— „Jeg er Gudskeelov ikke saa syg, som De troer," svarede Madam Petersen rolig; „jeg trænger mere til en Huusleilighed til Flyttedagen end til en Huuslæge.

— „Jeg veed bedst, hvad De trænger til," sagde den fremmede Herre. „De skal strax paa Hospitalet; jeg har allerede gjort fornøden Aftale med Overlægen paa Dideriks Hospital. De faaer derude eget Værelse og al ønskelig Forpleining."

— „Men jeg vil paa ingen Maade ud paa Hospitalet," indvendte Enken.

end min Kammertjener! Ikke blot som Deres verdslige Herskер, nei, meget mere! som Deres geistlige Overhoved befaler jeg Dem at vie mig endnu idag til Grevinde de Utopia!"

— „Jeg erkjender Deres Majestæt for mit geistlige Overhoved," sagde Bispen med undertrykt Harme; „jeg veed kun altfor vel, at den protestantiske Kirke er Statens Slavinde; men ikke desto mindre vover jeg at sige Deres Majestæt, at den Forbindelse, som De vil indgaae, er Dem uværdig. Vi bebreide Katholikerne, fordi de have havt nogle Overhoveder, der ved deres Opførsel have krænket Moralen; men falder Bebreidelsen ikke tilbage paa os selv med tifold Vægt, naar vi maae bøie os for kirkelige Overhoveder, der ei alene krænke Moralen, men endog i hele Folkets Paasyn række Skøger Haanden forat indgaae ulovlige Forbindelser med dem. Jeg taler ikke disse Ord som en verdslig Undersaat, jeg taler dem i Kraft af mit Embede som Biskop i den protestantiske Kirke! Nu har Deres Majestæt Magt til at berøve mig min geistlige Værdighed; men jeg har opfyldt min Pligt!"

Bispen forstummede og saae stivt ned foran sig.

Keiseren var bragt ud af Fatning ved de djærve Ord, som Bispen havde talet. Han var kun istand til at fremstamme:

— „Gaae bort, Hr. Biskop, jeg gider ikke høre Deres Prædiken idag."

Bispen bøiede sig med Taushed og gik.

Lise og Calle, som i et Sidegemak havde hørt Bispens Samtale med Keiseren, traadte nu ind til denne. Calle saae paa ham med opspilede Øine og aaben Mund, uden at sige et Ord. Lise var blussende rød af Skamfuldhed og Harme.

— „Ja, Du hørte vel nok, hvad Myre sagde om vor Bryllupsstads?" udbrød Keiseren og saae paa Lise med et fortrædeligt Smiil.

ikke lade denne omfatte for Meget; thi derved skader man mere, end man gavner. Istedetfor et frit Spil af individuelle Bestræbelser og Kræfter faaer man blot en død Mekanisme; istedetfor Frihed og Livskraft faaer man sløvende og hemmende Afhængighed. Dette have de franske Socialister og Communister factisk godtgjort.

Nei, den Association, som jeg anseer for den eneste fornuftige og practisk udførlige, er den, der forener Individerne, uden at ophæve deres Selvstændighed; den, der ikke vil Fællesskab i Arbeidet, men i Nydelsen af de Goder, som et stort Antal Individer ved et ringe Pengebidrag kunne erhverve sig; en Association, hvis Opgave er, at træde Individet imøde med materiel Hjælp og med Oplysning, en Association, som kan forskaffe Borgeren den politiske Betydning, der tilkommer ham i en constitutionel Stat.

Jeg vil hverken Communisme eller Socialisme; jeg vil blot en stor og stærk Forening af Mænd med fælleds Kaar og Interesser, en Forening for Arbeider- og Middelstanden, altsaa: en virkelig Arbeiderforening.

2.

Men, indvender man, det Middel er gammelt; og at det ikke er i Stand til at forbedre Arbeider- og Middelstandens Stilling i aandelig, materiel og politisk Henseende, derpaa have vi Exempler nok i vore Laug og Arbeiderforeninger. Laugene have snarere været Arbeiderne en Byrde end et Middel til deres aandelige og materielle Fremgang. Og hvad have Arbeiderforeningerne virket og udrettet? Man har seet store Arbeiderforeninger pludselig gaae tilgrunde, blot fordi Formanden trak sig tilbage. De skulde have været Udtryk for en fri Forfatning, men Formanden har i Reglen regjeret dem med despotisk Lunefuldhed, Egenraadighed og Vilkaarlighed. De skulde have været et Udtryk for Lighed og Broderskab; men den aristokratiske Fornemhed har stedse fundet Indgang i dem, og en vis Clique har bestandigt vidst at dominere dem. De skulde være Foreninger for „Arbeidere"; men Embedsmænd, Etatsraader, Justitsraader, Cancelliraader, kgl. Skuespillere og lignende Herrer, der ikke have Kaar og Interesser tilfælleds med Arbeiderstanden, have udgjort „den faste Stok" i disse Foreninger. De skulde have virket til Arbeidernes aandelige og materielle Fremgang; men de have virket Lidt for den aandelige og saa godt som slet Intet for den materielle. De skulde have forskaffet Arbeiderstanden politisk Betydning; men de have kun drevet det til heftige Debatter over resultatløse Forslag, til Udgivelsen af et Blad, der kun var Udtryk for en enkelt Mands Anskuelser, og som ei engang havde saamegen Anseelse som et Provindsblad. De skulde have forskaffet den egentlige Borgerstand politisk Betydning; men de have kun ladet sig bruge til at gaae de andre Stænders politiske Ærinder, til at figurere ved Festoptog, bære Fakler, assistere til Partiformaals Opnaaelse ved Rigsdagsvalg, til at skrige Hurra, hvor Sligt var nødvendigt for Effectens Skyld, eller til at høre paa de ledende Medlemmers Skaaltaler ved Foreningsfesterne, hvor „den alvorlige Deel" var en Biting, det „at drikke hverandre under Bordet" var Hovedsagen.

Uden at ville gaae ind paa en Undersøgelse af, hvormeget eller hvorlidet der af disse Indvendinger er begrundet, skal jeg kun indskrænke mig til et Par almindelige Bemærkninger.

Laugsforeninger ere efter min Mening ingenlunde til Byrde for Arbeiderstanden, forudsat at de ere frivillige og organiserede efter liberale Grundsætninger. Saadanne Foreninger kunne være meget gode til at røgte de forskjellige Næringsgrenes særlige Interesser; men til at repræsentere Arbeider- og Middelstanden politisk, til at hjælpe dens Medlemmer følelig, og til at udbrede almindelig Oplysning og Dannelse, — dertil egne de sig ikke; dertil mangle de den fornødne Størrelse, Enhed og Enighed. Og hvad „Arbeiderforeningerne" i Kjøbenhavn angaaer, da har jeg blot at gjentage, hvad jeg for flere Aar siden udtalte som min Overbeviisning i „Arbeiderforeningens" Organ: at Resultatet af deres Virksomhed for Arbeider- og Middelstanden var lig Nul. Men det maa af denne Grund være Dem indlysende, at naar jeg har angivet en Arbeiderforening som Middel til det vigtige Spørgsmaals Løsning: „hvorledes kan Arbeider- og Middelstanden forbedre sin Stilling i aandelig, materiel og politisk Henseende," at jeg ikke har meent en „Arbeiderforening" af det Slags, som Kjøbenhavn hidtil har havt. Og derfor kan man heller ikke med rette sige, at det af mig angivne Middel er „gammelt". Den Arbeiderforening, hvis Plan jeg nu skal forelægge Dem, er saa væsentlig fra de hidtil bestaaende „Arbeiderforeninger", at den kun har Navnet tilfælleds med dem.

3.

En Forening for Arbeider- og Middelstanden maa være indrettet saaledes, at den sikrer sine stræbsomme, redelige og ædruelige Medlemmer mod at komme ind under et verdsligt, demoraliserende og ublidt Fattigvæsen. Den maa være istand til at kunne laane dygtige, virksomme, fremadstræbende Medlemmer mindre Summer til deres Bedrifts Fremme mod 4 pCt. Rente om Aaret. Den maa kunne give sine driftige og sparsommelige Medlemmer Leilighed til at nyde hele Frugten af deres sammensparede Midler. Den maa kunne levere sine Medlemmer Livsfornødenheder til en Priis, der svarer til den, som de Formuende give, naar de kjøbe i store Partier. Den maa kunne give sine Medlemmer Adgang til honnette, anstændige Adspredelser imod en billig Entree. Endeligen maa den være istand til at repræsentere Arbeider- og Middelstanden politisk, værne om dens Rettigheder og fremme dens politiske og communale Interesser.

Men, spørge De, mine høitærede Tilhørere, er en saadan Forening mulig? Ja vistnok! Det er min faste og levende Overbeviisning, at den ei alene er mulig, men at den uden stor Vanskelighed kan oprettes og vinde Fasthed, naar kun de i Sagen virkelig Interesserede ville lægge Haand paa Værket. Men ved „de virkelige Interesserede" forstaaer jeg dem, der trænge til at være Medlemmer af en saadan Forening. Jeg veed vel, at der hos den danske Borgerstand findes den Fordom, at kun meget ansete Mænd, Capitalister eller Mænd af den høiere Embedsstand kunne iværksætte og lede et sligt Foretagende; men det er, som sagt, en Fordom. Selve Foretagendet har Anseelse nok i sig selv og behøver derfor ikke at laane Anseelse fra en eller anden „anseet" Mand; at der i Arbeider- og Middelstanden findes Mænd, der have den tilstrækkelige Indsigt og Dannelse til at iværksætte eller lede Sagen, derom kan ikke tvivles; og at de, der ere interesserede i en Sags Fremme, ville udvikle en større Energi for samme, end de, der ifølge deres Stilling ei alene staae udenfor Sagen, men endog, under visse Eventualiteter, opfordres stærkt til at modarbeide den, — det maa være Alle indlysende.

(Sluttes i næste Numer.)

Danmark,

en geographisk-satirisk-statistisk-humoristisk Skizze.

(Fortsat.)

§ 27. Paa Sjællands Østkyst, ved det smalle Sund Kallebodstrand, som adskiller Amager fra Sjælland, ligger Staden Kjøbenhavn, der, ligesom kjært Barn, har mange Navne. Paa Gammeldansk kaldtes det Kjøbmandshavn, eller som Islænderne sige Kaupmannahøfn, hvad Saxo Grammaticus, eller, som Grundtvig kalder ham, Saxe Runemester, giver paa Latin med Mercatorum portus, hvilket ordret betyder Kjøbmændenes Havn. Erkebiskop Absalon kalder det i sit Testamente Castrum de Hafn. Men paa moderne Pludderlatin kaldes den gode Stad Hafnia, der er en ligefrem Fordreielse paa det gammeldanske Høfn, som var Benævnelsen af et lille Distrikt (Lægd), der stillede 1 Mand til Søkrigstjenesten. Tydskerne kalde den Kopenhagen, Englænderne Copenhagen, Franskmændene Copenhague osv. Forresten kalder Frederikke Bremer den „Nordens Athen", formedelst dens Skjønhed og Kunstværker, medens Hr. Pastor Blædel paa det sidste Kirkemøde i Lund fremstillede den som det skandinaviske „Babylon", hvor alle Laster og Usædeligheder drives en gros.

§ 28. Kjøbenhavn er først opstaaet i det tolvte Aarhundrede, da det lille Fiskerleie, som laae ved Kallebodstrand blev skjænket til Roeskilde Bispestol, og da Erkebiskop Absalon opførte et Slot paa det Sted, hvor nu Christiansborg ligger. I Aaret 1254 fik den daværende Flekke Stadprivilegier af Kong Christopher den Første, og i Aaret 1443 gjorde Christopher den Tredie (af Bayern) den til kongelig Residentsstad. De vendiske Hanseстæder indtog og udplyndrede den 1360 og 1372, noget som de gode Hanseстæder i vore Dage ikke gjøre, af den simple Grund, at de ikke kunne det. Staden udholdt haarde Beleiringer 1306, 1428, 1523, 1535 og 1658—

— „Jeg veed saamænd ikke, hvor Du kunde udholde at høre paa hans uforskammede Præk," svarede hun med Heftighed. „Jeg vilde i dit Sted have stoppet Munden paa ham med en Affærtelse, som han fortjener."

— „Det er let nok sagt," bemærkede Keiseren mut; „men hans Affærtelse vilde vække altfor megen Opsigt og ophidse hele Geistligheden. Desuden kan Du vel nok indsee, at naar han først er affat, saa kan der slet ikke mere være Tale om, at han skulde vie os."

— „Deri har Deres Majestæt fuldkommen Ret," svarede Calle.

— „Men er der da saa faa Biskopper og Præster her i Landet, at Du behøver at tigge den gamle Filur om at vie os," udbrød Lise, idet hun henvendte sig til Keiseren. „Send Bud til Slotsprædikanten Povelille; han vier jo med den deiligste Tale for 50 à 100 Rd."

Keiseren vilde ikke gaae ind paa Lises Forslag, men sagde tilsidst med Ironi:

— „Nei, veed Du hvad, Lise, Din Brudevielse trænger til al den Glands, som den kan faae; en Biskop skal forrette den og dermed Basta."

Calle, der kjendte Pengenes Almagt, gav Keiseren det Raad, at sende Myre et meget betydeligt Honorar med fornyet Anmodning om at forrette Vielsen.

Efter en lang Conference med Lise og Calle tog endelig Keiseren den Beslutning, at sende Biskoppen 5000 Rd. for sin Uleilighed og at udsætte Høitideligheden til den næste Dag. Calle sik det Hverv, som Keiserens Privatsecretair, at overlevere Biskoppen Keiserens skriftlige Anmodning om at forrette Vielsen, tilligemed de 5000 Daler i Honorar. Keiseren satte sig strax

Femte Capitel.

Første Optrin af en afskyelig Forbrydelse.

Paa samme Tid, da Keiseren forlod Alteret med sin nye Brud, kom en lukket Drotske i stærkt Trav kjørende gjennem Fortunas Stræde, hvor den standsede udenfor et graat Sted.

Kudsken sprang ned fra Bukken og aabnede ærbødigst Vognsdøren.

En velklædt, corpulent Herre steeg ud og ilede op paa anden Sal, medens Drotsken holdt stille.

Den Fremmede bankede paa Døren og blev strax indladt af en Dame, der modtog ham med en alvorlig Mine og uden videre Complimenter.

— „Hvorledes befinder De Dem idag, Madam Petersen?" spurgte den fremme Herre.

— „Som igaar, da De var her," svarede Damen mut. „De kan nok tænke, at man ikke paa een Dag bliver af med en stærk Forkjølelse."

— „Jeg kan see paa Dem, at De er meget angrebet idag; De befinder Dem ikke saa vel som igaar."

— „Det er vistnok vanskeligt for Dem at afgjøre," svarede Madam Petersen. „Men saameget er ialtfald vist, at jeg den ene Dag ærgrer mig mere end den anden over, at De uden mit Vidende og imod min Villie er gaaet hen og har solgt min Eiendom. Hvor skal jeg nu hen til Flyttedagen? Maaskee skal jeg, der eier en betydelig Formue, ligge husvild paa Gaden?"

— „Aa Snak, Madam Petersen!" raabte den fremmede Herre; „jeg har jo igaar sagt Dem, at jeg vil sætte Dem i Kost hos en Familie en Miilsvei herfra Byen. De faaer det

59; den første er mærkelig derved, at Staden blev beskudt med Blinder (gloende Steen); under den næstsidste led de stakkels Kjøbenhavnere Hunger, saa at de endog maatte spise Hunde- og Kattesteg, hvad der nu kun nydes af Candidaterne i Christianshavns store Huus; under den sidste Beleiring gav vi Svenskerne Caneel, og istedetfor at hækle, brodere og musicere, beskjæftigede de kjøbenhavnske Damer sig med at koge Tjære til at fordrive Fjenden med, naar han vilde klattre op ad Volden. Store Kirkeforsamlinger holdtes i Staden i Aarene 1251, 1425, 1614, 1619 og 1857; denne sidste er den mærkeligste, fordi den endte med et storartet Sold paa Skydebanen, naturligviis til de kirkelige Interessers Fremme. Store Rigsdage holdtes her 1258, 1445, 1533, 1551, 1660 og 1848—49; paa den næstsidste gjorde Folket Kongen uindskrænket, og paa den sidste gjorde Kongen sig selv indskrænket. Pestilents hjemsøgte Staden 1546, 1571, 1583, 1601, 1629, 1637, 1659, 1711 og 1853, i hvilket sidste Aar **Cholera morbus** holdt sit Indtog her. 1720 og 1807 blev den bombarderet, og 1862 indtaget med Storm af de — svensk-norske Studenter, der næsten ødelagde Byen, idetmindste sammes qvindelige Deel. Store Ildebrande rasede i Staden 1728 og 1795, hvorved en Mængde Huse og offentlige Bygninger lagdes i Aske. Hr. Bille havde dengang endnu ikke faaet det engelske Sprøitevæsen indført i Staden. Den sidste Brand er foreviget ved det berømte Værk: Reisers fürchterlige Ildebrandshistorie, hvis Glandspunct er det Sted, hvor „Blasen" paa Hjørnet af Nørregade og Gammeltorv sprang i Luften.

(Fortsættes.)

---

†

Gravskrift
over
Rasmussine,
naar hun er død og begraven.

(Af Fr. Schaldemose, gjennemseet og forbedret af Karup.)

Her under denne Marmorsteen er lagt
Et Indbegreb af alle Laster,
Som om en Qvindes Hjerte kaster
Et Overtræk af Skjændsel og Foragt:
Ukydskhed, Gjerrighed, Koketteri,
Sort Ondskab, Falskhed, Nid, Bedrageri,
Vellevnet, Drukkenskab og Fylderi,
Frækt Hovmod, Gudsforagt og Hykleri,
Mordbrand, Giftmord og Høiforræderi, —
Med andre Ord: Herunder denne Steen
Hensmuldre Rasmussines møre Been.
Og hver Nat tuder Uglen hist i Linden
Sin hæse Vuggevise for „Grevinden".
Ved hendes Død græd Alle høit i Hytte og i Borg:
Naturligviis af Glæde, — ei af Sorg!

Generalfiscalsagen,

efter hvis Actstykker Publicum smægter, synes at trække i Langdrag. Det formelle Spørgsmaal, som jeg har indladt til Kjendelse, er endnu ikke blevet afgjort af Kjøbenhavns Politi- og Criminalret, omendskjøndt der kun skal afgjøres, hvorvidt man kan tvinge mig til at svare ved et fremmed Værnething eller ei.

Efter Forlydende skal Hs. Excellence Justitsministeren have sat et langt Ansigt op, da han erfarede, at jeg ikke vilde have Procurator Alberti til min Defensor, men derimod forsvare mig selv. Var denne Manøver af mig maaskee en Streg i Regningen?

Red.

Da ovenstaaende Linier vare affendte til Trykkeriet, modtog Undertegnede følgende Actstykke:

Gjenpart.

Redacteur af Bladet „Folkeligt-Foredrag eller Sort paa Hvidt" W. J. Karup, boende Gl. Kongevei Nr. 24 H tilsiges at møde i Kjøbenhavns Criminal og Politiret Løverdagen den 13. Juni førstkommende, Kl. 9, for at høre Kjendelse afsiges i Act. S. Nr. 89/63.

Justitscontoiret under Kjøbenhavns Criminal og Politiret d. 12. Juni 1863.

W. J. Hoppe.
Assistent.

Det formelle Spørgsmaal om mit rette Værnething, vil saaledes idag blive afgjort i første Instants.

W. J. Karup.

Geheimeraad Bræstrup.

Efter Forlydende vil Kjøbenhavns afskedigede Politidirecteur, os Elskelige Ghmr. Bræstrup, tilbyde Hs. Majestæt Kong Georg den 1ste af Grækenland sin Tjeneste som Politimester i dette paa Kjeltringer saa rige Land.

Denne fortvivlede Beslutning skal være begrundet deri, at et Par Individer, som arbeidede i det gamle Polities Tjeneste, og som ikke have fundet Naade for d'Hr. Crones og Billes Øine, ville offentliggjøre flere af det gamle Polities skandaleuse Hemmeligheder, og saaledes kaste stærke Slagskygger over Hr. Geheimeraadens sidste Levedage.

Skjøndt vi ret af Hjertet ønske Hs. Majestæt Kong Georg en dygtig Politimester, ville vi dog underdanigst fraraade Høistsamme at antage Geheimeraad Bræstrup i sin Tjeneste, da han har en slem medfødt Tilbøielighed til at forbyde folkelige Foredrag, Noget som de græske Talere paa ingen Maade vilde finde sig i. Derimod ville vi, saafremt Hr. Geheimeraaden virkeligen har isinde at tage Tjeneste i Udlandet, venligst raade ham til at søge Ansættelse hos Selvherskeren over alle Ruslande, f. Ex. som Politidirecteur i Warschau, naar Opstanden er undertrykt. Der vil da sikkert blive rig Leilighed for Hr. Geheimeraaden til at forbyde de polske Talere baade at tale „offentligt og privat", og hans Politidecreter ville da blive understøttede af russiske „Knutter".

Laanecontoirerne.

De Olsenske Laanecontoirer, der skulle grundlægges ved frivillige Gaver, og følgeligen sortere under Categorien „Velgjørenhedsanstalter", have fastsat Renten for Udlaan til 60 % med 3 Maaneders Indløsning.

Altsaa at tage 60 % af fattige Folk, som ønske et lille Laan, skal være en Velgjørenhedsact! Hvilken storartet Veresgevinst for Hovedstadens Aagerkarle, der herefter med Selvfølelse kunne tage 60 % og kalde sig Velgjørenhedens Repræsentanter!

Hører det, I offentlige Laaneanstalter i Berlin, Wien, London, Paris og Rom, som laane eders Fattige mod nogle faa Procent, hører det: Kjøbenhavn skal have Laanecontoirer, der grundlægges ved frivillige Gaver, og som ville hjælpe sine Fattige ved at laane dem Lidt mod 60 %!

Flere af de her bestaaende private Laanecontoirer, der ikke operere med frivillige Gaver, have i Anledning af de nye Laaneanstalters 60 % Rente, nedsat Renten paa Assistentshussedler til 30 %, og ville alligevel derfor have et passende Overskud.

I denne Anledning ville vi opgive Kjøbenhavns Intelligents følgende Opgave i Regula de Tri:

Naar et privat Laanecontoir, som arbeider med egne Midler, udlaaner til 30 % og tjener godt, hvormange tusinde Daler behøver da den private Velgjørenhed at skjænke et offentligt Laanecontoir, naar det skal udlaane til 60 % uden at have Tab?

Kundskab og Vid.

15. Dannebrogsfanen.

Ifølge Sagnet og „den tappre Landsoldat", nedfaldt Dannebrogsfanen fra Himmelen under de Danskes Kamp med de hedenske Lieflændere ved Reval 1219. Siden den Tid var den Danmarks dyrebareste Symbol og blev stedse ved Kongehyldingen overrakt Kongen, ligesom den førtes med i alle senere Krige. Ved de Danskes Nederlag ved Hemmingsted d. 14 Februar 1500 faldt den i Hænderne paa de stridbare Ditmarskere, der ophængte den som en Seierstrophæ i Vøhrdens Kirke. Den tappre danske General Johan Ranzau erobrede den tilbage den 20de Juni 1559; men istedetfor at føre den til Kjøbenhavn, lod han Hertugen af Gottorp ophænge den som en slesvigsk Seierstrophæ i Domkirken i Slesvig. Nu hang den ubemærket til 1720, da den blev flyttet

---

oploftede Bispen sin skjælvende Røst og fremstillede Ægteskabets Glæder og Sorger samt den ægteskabelige Kjærligheds Skjønhed og Hellighed, hvorpaa han ironisk priste den Brudgom lykkelig, der havde fundet en from, uskyldig, smuk og blid Brud.

Derpaa oplæste han de sædvanlige Formularer og Bønner og fuldbyrdede Vielsen, under hvilken den tilfredsstillede Ærgjerrigheds hede Taarer trillede ned ad Grevindens blussende Kinder.

Da Bispen oplæste den hellige Apostel Pauli Formaning: „Men ligesom Kirken er Christo underdanig, saaledes skulle ogsaa Qvinderne være deres egne Mænd underdanige; thi Manden er Qvindens Hoved," tilføiede Grevinden for sig selv Luthers bekjendte Ord: „Konen er Husets Herskerinde, Manden er hele Husets Herre, naar — Konen ikke er tilstede."

Og Orgeltonerne lode atter til Psalmesangens Ord:

„De knælede med Ja mod Ja,
For Dig, o stor Jehovah,
De Dydiges Beskytter." —

Ceremonien var tilende. Keiseren vilde byde den „Dydige" sin Arm; men hun vilde vise ham og de Tilstedeværende den Taknemmelighed, som hun følte over at være bleven forfremmet fra Maitresse til nominel Gemalinde. Hun greb derfor Keiserens Haand og trykkede et ømt Kys paa samme.

Saaledes endte Grevinde de Utopias mageløse Brudevielse."

---

til Skrivebordet, medens Calle, der var keiserlig Chatolkasserer, gik og hentede Pengene.

Da Skrivelsen var færdig, fik Calle den og gik skyndsomst til Biskoppen.

Han traf denne, der udbad sig een Times Betænkningstid forat give Keiseren et endeligt Svar.

Calle fjernede sig.

Da Bispen var ene, gjennemlæste han langsomt Keiserens Skrivelse og talte derpaa det anseelige Honorar, som Calle havde lagt paa Bordet. Ganske rigtigt! Der var 50 Brune, Summa Summarum: fem tusinde Daler!

Bispen betragtede en tidlang afvexlende Skrivelsen og Pengebunken; derpaa aabnede han Døren og kaldte paa Fru Bispinden.

En gammel Dame i sort Silkekjole viste sig strax derpaa i Døren og traadte ind i Værelset.

— „Min søde Line," sagde Biskoppen til Bispinden; „her er en meget kilden Sag, i hvilken jeg vil spørge Dig tilraads."

— „Hvad er det for en Sag, lille Peter?" spurgte Bispinden med synlig Nysgjerrighed.

Biskoppen indviede nu Bispinden i den mislige og vanskelige Ægteskabssag, og sagde derpaa tilsidst:

— „Da en saadan Forbindelse hertillands er ulovlig, og da den nødvendigviis vil gjøre Skandale, vil jeg ikke sætte min geistlige Værdighed og Anseelse paa Spil ved at stadfæste den. Er Du ikke af samme Mening?"

— „Jeg veed ikke, Peter, hvor Du kan spørge saaledes," svarede Bispinden. „Hvad kommer det os ved, med hvem Keiseren gifter sig, eller om han gifter sig til den høire eller venstre Haand, eller til begge Hænder? Du er en keiserlig Embedsmand og bør derfor opfylde Keiserens Anmodning.

til St. Nicolai Kirke i Kiel. Her forsvinder dens Tilværelse og dens Historie. Den formodes at være solgt med endeel andre gamle Sager paa en Auction i Slutningen af forrige Aarhundrede. En Tydsker har formodentligt kjøbt den til Brændsel eller Legetøi for de Smaa. Saaledes brød den danske Regjering sig dengang om det danske Riges ærværdige, hellige Banner!

16. Grønland.

Grønland, som fra Aaret 1124 udgjorde et katholsk Bispedømme, er Jordklodens nordligste Land. Det strækker sig fra 60° NB. og maaskee lige til Nordpolen; men den vestlige Kyststrækning er kun beseilet til henimod 80°, den østlige til 75°. Endeel af Østkysten og hele Nordkysten er aldeles ubekjendt og vistnok utilgængelig formedelst bestandig Is. Fra det indre store Høiland nedglide mod Havet, gjennem Dalene, uhyre Ismasser, som optaarne sig ved Kysten saalænge, indtil Havet gjør dem flot, hvorpaa de drive om under Navn af „Isbjerge". Middeltemperaturen for hele Aaret varierer fra 0° til ÷ 5°; i Upernavik viser Thermometret om Vinteren ikke sjældent 30° under Frysepunctet. Isen og Sneen paa de lavere Dele af Kysten og Øerne ved samme optøes af den forholdsviis stærke Sommersol, og i de tre ommermaaneder (Mai—August) bedækkes disse med frodigt Græs og vilde Urter; i den sydligste Deel af Landet trives Kjøkkenurter. Grønlænderne ere godmodige og alvorlige, smaa af Vext, med stort Hoved, sort Haar og rødguul Ansigtsfarve. Sproget er en Dialect af det karalitiske. Hedningerne troe paa en Mængde Aander, af hvilke den øverste kaldes Torngarsuk eller Silla. De boe om Sommeren i Telte, om Vinteren i Jordhuler. Om Sommeren færdes de paa Søen i Baade af Skind (Kajakker), om Vinteren kjøre de i Slæder, der trækkes af Hunde. Det kgl. grønlandske Handelscompagni modtager af Grønlænderne aarligt for c. 340,000 Daler Tran, Skind, Eddderduun, Fiskebeen osv., hvorfor de igjen erholde Indførselsartikler for c. 184,000 Daler. Landet producerer desuden Rensdyr, Ræve, Bjørne, Fuglevildt, lidt Hornqvæg og nogle Faar (i Sydgrønland), samt noget Marmor, Svovl og Steenkul. I de to Inspectorater leve paa c. 200 □ M. 10,000 Indvaanere. Af Colonier paa Vestkysten findes Godthaab, Julianeshaab, Frederikshaab, Fiskernæsset, Ny-Sukkertop og Holsteenborg i Sydgrønland, og Christianshaab, Egedesminde, Upernavik, Jacobshavn, Ritenbenk og Umanak i Nordgrønland. Ved Vestkysten findes den store Ø Disco med et Steenkulsbrud. Landet paa Østkysten, fra Sydspidsen af Grønland (Cap Farvel) til Egedesfjord, kaldes Frederik den Sjettes Land; N. for dette er Egedes Land. I Midten af det 14. Aarhundrede havde Grønland en Domkirke, St. Nicolai i Garda paa Østkysten; desuden 16 andre katholske Kirker og nogle Klostre.

17. Smaasecternes Størrelse i Danmark.

I Aaret 1860 fandtes i Danmark 23 Presbytere (6 Mandfolk, 17 Fruentimmer), 41 Græske Christne (25 Mdf., 16 Frt.), 162 Fri-Lutheranere (78 Mf., 84 Frt.), 202 Apostoliske Troende (89 Mf., 113 Frt.), 12 Bekjendere af det evangeliske Testament (6 Mf., 6 Frt.), 18 Ikke-Statskirkechristne (8 Mf., 10 Frt.), 42 Methodister (18 Mf., 24 Frt.), 154 uden bestemt Troesbekjendelse (89 Mf., 65 Frt.), 12 Fritænkere (9 Mf., 3 Frt.).

18. Hvorledes Dueligheb kan misrecommendere.

Den berømte Lovkyndige A. S. Ørsted søgte gjennem Avisen en Skriver. En Mængde Aspiranter til Pladsen indfandt sig. En iblandt dem forevistе de mest glimrende Attester for sin Skjøn- og Hurtigskrivning. „Det er meget godt," sagde Ørsted, da han havde læst hans Testimonia; „men sig mig engang, har De nogen Færdighed i at radere?" — „Ja, jeg har megen Færdighed deri," var Svaret. „Nuvel," sagde den Lovkyndige, „saa har jeg ingen Brug for Dem; den Skriver, jeg søger, er netop En, som ikke forstaaer at radere."

Postscriptum.

Den af mig i Nr. 18 og 19 af dette Tidsskrift indrykkede Ansøgning havde til Overskrift: „Til Kongen!"

Den 30. October 1862 affendtes den til den „Høiædle og høivelbaarne Hr. Kammerherre!" og var skrevet paa lovbefalet stemplet Papir, samt leveret til min Øvrigheds, Kjøbenhavns Magistrats, Erklæring. Denne sendte Ansøgningen til Finantsministeren, og han den til mig med den Bemærkning, „at han ikke kunde referere den". Jeg sendte den derpaa til Kongens Cabinetssecretair, Geheime-Etatsraad Trap; men jeg har intet Svar erholdt.

Landemærket Nr. 6, d. 8. Juni 1863.

Jørgensen-Jomtou.

Rettelse i forrige Nr.s Feuilleton:

Side 30, Lin. 7 og 26 staaer: Kongen, læs: Keiseren.

☞ **Andet Oplag af**

Nr. 15, hvori findes den interessante Artikel: **Grevinde Danner blandt kunstige Aber og danske Studenter,** eller: „Den er gruelig gal i Vri'eren", for hvilken der er anlagt Generalfiscalsag mod Redacteuren af d. Bl., faaes paa Contoiret for 6 Sk.

Nr. 10—11 er ligeledes udkommet i 2det Oplag.

☞ Forat forebygge Standsning i Forsendelsen af Bladet med Posten, bedes de ærede Abonnenter i Provindserne at fornye deres Abonnement paa vedkommende Postcontoir før den 15de Juni.

Iblandt de nye interessante Artikler, som ere bestemte til Optagelse i Bladet, er en ny revideret og bearbeidet Udgave af Digteren Schaldemoses episke Digt:

Rasmusine

eller den belønnede Dyd.

NB. Bearbeidelsen vil blive saaledes, at baade Herrer og Damer kunne læse Digtet uden Anstød. Det vil være Bearbeiderens Opgave, at meddele Heltindens Levnet efter Schaldemoses Fremstilling, men give denne en elegant Form, der kan bestaae for den strenge Moralitets Domstol.

I Feuilletonen fortsættes **Hovedstadens Mysterier,** 2den Deel: **De store og smaae Gavtyve.**

Ukommet er:

Universalgeographi

med de vigtigste Momenter af Statistiken.

En Haandbog for Skolen og Livet,

af

W. J. Karup.

Dette Værk, der er den fuldstændigste nye Jordbeskrivelse i den danske Literatur, indeholder en systematisk Fremstilling af den mathematiske, physiske og politiske Geographi. Det meddeler efter de bedste Monographier og Kilder: Staternes Størrelse, mathematiske Beliggenhed, physiske Beskaffenhed, Bjerge, Søer, Floder, Clima, Temperatur, Producter, Befolkning, Religion og Cultur, Erhvervskilder, Handelsomsætning, Handelsflaade, Communicationsmidler, Regjeringsform, Grundlove, Statsudgift og Indtægt, Statsgjæld, Hær, Marine osv., samt en udførlig Topographi med over 7000 Stæder; samtlige europæiske Hovedstæder og Jerusalem ere skildrede med Udførlighed, saa at Kirker, Klostre, milde Stiftelser, Universiteter og Academier, officielle Bygninger, Hovedgader, Pladser, Hoteller osv. ere angivne. Værket er ledsaget af 15 geographiske og statistiske Tavler. Faaes hos Barth og Jensen. 1 Rd. 48 Sk.

Redigeret af **W. J. Karup.**

Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

Hvad, om Din Vægring gjorde Keiseren saa vred, at han afskedigede Dig i Unaade og uden Pension? Vi vilde da miste 20,000 Daler om Aaret, og det er saamænd for Meget at tabe for en saadan ubetydelig Sags Skyld! Forret Du blot Vielsen og lad fem være lige. Det er saamænd ikke hver Dag, at Du for en halv Times Uleilighed kan tjene 5000 Daler. Og sæt, at Du ikke vier Keiseren til det omtalte Fruentimmer, hvad saa, lille Peter? Saa gjør Povelille eller Mynte det, — og de 5000 Daler gaae da vor Næse forbi."

Bispinden, der ikke havde mere Begreb om Kirkeret end om Hebraisk og Syrochaldaisk, vedblev en tidlang i samme Tone og med samme kraftige Argumenter, indtil Biskoppen endelig stak de 5000 Daler i Lommen og sagde:

— „Du har Ret, Line, man bør ikke i vore Dage tage det saa nøie med slige Sager. Desuden bliver Keiseren vel snart igjen kjed af hende og jager hende bort, og saa er den Sag glemt!"

Da Calle efter en Times Forløb atter indfandt sig hos Biskoppen, blev han behageligt overrasket ved at erfare dennes Følelighed. Han ilte tilbage til det keiserlige Palads, idet han sagde til sig selv:

— „Penge ere dog de bedste Argumenter i Verden; man maatte være gal, om man ikke kunde indsee det! Mit Raad har viist sig probat, og Keiseren vil sikkert belønne det. Han bør udnævne mig til Justitsraad eller Etatsraad eller Geheime-Etatsraad, hvad det nu kan blive. Lise vil hjælpe mig dertil, af Taknemmelighed, fordi jeg skaffer hende viet af Landets første Biskop."

Keiserens og Lises Henrykkelse over Calles heldige Sendelse var saa stor, at de begge To paa eengang omfavnede ham. Lise kysfede ham og Keiseren raabte bevæget:

— „Tak, min Ven, for Din Tjeneste; Du er fra idag af Storkors af Drommedaren."

Der blev nu en ualmindelig Travlhed paa Slottet.

Ceremonimesteren fik Ordre til at lade Slotscapellet udsmykke paa det Prægtigste med Blomster, Grønt og Drapperi, Keiserens Onkel, Prinds Arvelos, blev anmodet om at være Forlover, en Anmodning, som han med Glæde opfyldte, da han nærede en stor Godhed for alle prostituerede Damer. Nogle fattige Baronesser og Grevinder bleve tilsagte for at være Brudepiger og bære Grevinde de Utopias Slæb. Adjutant Oxehorn blev beordret til at være Keiserens Forlover. Grevinde de Utopia havde allerede for nogen Tid siden ladet sin Brudestads fabrikere, saa at Alt var i Orden til den store Brudefærd.

Den næste Dag Kl. 12 stod den gamle Biskop i sit Ornat foran Slotscapellets Alter; og medens Orglets Toner og liflig Psalmesang opfyldte det festligt smykte Gudshuus, skred Brudeskaren høitideligt op ad Kirkegulvet. Lise var ført en hvid Sølvmoors Kjole, hvis lange Slæb blev baaren af Grevinde Sophie de Gjældberg. Hun bar kostbare Hals- og Hovedsmykker og havde paataget sig en saa uskyldig Mine og et saa blufærdigt Blik, at den, der ikke kjendte hende, virkeligen skulde have troet, at hun var Indbegrebet af al qvindelig Dyd. Keiseren bar Militairuniform og saae meget veltilfreds ud.

Efterat Choret havde sunget:

„Giv Bryllupspsalmen Efterklang
Af Paradisets Englesang,
Til Ægteparrets Glæde!
Din Haand, Din Aand
Kjærligt bøie,
Sammenføie
Og forbinde:
Dannermand med Dannerqvinde:"

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 21. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Den 20. Juni. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863

En ny Generalfiscalsag!

Hs. Excellence Justitsministeren har atter beviist mig den Velvillie, at beordre mig sat under Tiltale for den interessante ledende Artikel i d. Bl.s Nr. 17. Jeg siger „Velvillie"; thi Actionssagen Nr. 1 har givet mig en Tilvext af Abonnement, som forhøier Værdien af mit Blad med circa 2000 Rd.; og har jeg derfor god Grund til at haabe, at Actionssagen Nr. 2 vil forskaffe mig en lignende Gevinst.

Det er ellers yderst characteristisk for Hr. Casses juridiske Doctorhoved, at det vedbliver at see i Louise Rasmussen en integrerende Deel af den danske hellige og ukrænkelige Kongepersonlighed, eller, med andre Ord, at han betragter et Angreb paa hendes private Person for eensbetydende med et Angreb paa Hs. Majestæt Kongen. En saadan stupid Opfattelse kunne vi undskylde hos en fattig jydsk Landsbyskolemester, som i Fortvivlelse over sin Stillings Ynkelighed opflammer sin bovlamme Musa til at kalde hende „Landets Moder"; men af en lærd nøgtern Jurist, der sidder i en brillant Carriere, forlanger man derimod en Opfattelse, der staaer i nogenlunde Samklang med Lovene og den sunde Fornuft.

Da den nys begyndte Sommervarme, som det synes, har medvirket til dette nye fortvivlede Skridt af Casse og Louise, haabe vi, at de tilstundende Hundedage ville anspore disse to udmærkede Personligheder til at anlægge en Snees nye Actionssager imod os, og saaledes efter ringe Evne bidrage til, at nærværende Blad bliver det meest udbredte, som det alt nu er det meest læste Ugeblad i Danmark.

Den i Løverdags af Kjøbenhavns Criminal- og Politiret affagte Kjendelse lød: „at min Paastand om Sagens Afviisning, paa Grund af urette Værnething, ikke kunde tages tilfølge."

Saasnart den var forkyndt, forlangte jeg en Udskrift af samme, da jeg vilde indanke den for Høiesteret. Actor benegtede min Ret til at appellere Kjendelsen; men jeg vedblev min Paastand og forlangte af Criminalretten en Kjendelse, om og hvorvidt jeg kunde appellere den første Kjendelse eller ei. Det forekommer mig besynderligt, om en Underret vilde ansee sine Kjendelser for inappellable eller ufeilbare. Den forlangte Kjendelse vil besvare dette aabne Spørgsmaal.

Samme Dags Eftermiddag modtog jeg paa min Bopæl følgende Stævning:

Gjenpart

Tilforordnede i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret

Gjøre vitterligt: At efter Begjæring af Procurator Rothe som Actor indstævnes herved Tiltalte W. J. Karup, boende Hjørnet af gamle Kongevei og Danmarksgade Nr. 24 H, til at møde for os i Retten paa Stadens Raad- og Domhuus Tirsdagen den 16de Juni førstkommende om Formiddagen Kl. 9, for Sigtelse at modtage og Dom at lide til Straf for det mod Hs. Majestæt Kongen fornærmelige Indhold af en Artikel „En Audientsdag hos Grevinde Danner", indrykket i Nr. 17, udkommen d. 23de Mai 1863, af det af Tiltalte redigerede Blad „Folkelige Foredrag eller Sort paa Hvidt", samt til at betale denne Sags Omkostninger.

Stævningen anmældes tillige for Defensor, Procurator Berggreen.

Forelæggelse eller Lavdag er hævet ved Fr. 3die Juni 1796.

Til Bekræftelse under Rettens Segl og Justitssecretairens Underskrift.

Kjøbenhavn, den 12te Juni 1863.

(L. S.)
Mangor.

Ifølge denne Stævning gav jeg Møde i Retten i Tirsdags. Jeg nedlagde naturligviis Paastand om Sagens Afviisning, paa Grund af urette Værnething, og forlangte en Kjendelse angaaende dette formelle Spørgsmaal. Actors Befuldmægtigede benegtede min Ret til at forlange en saadan Kjendelse, „da denne Sag skulde hurtigt afgjøres" (sic!!), idet han henviste til den af Retten nys affagte Kjendelse i en lignende Sag mod mig. Jeg vedblev derimod min Paastand om, at jeg vilde have en Kjendelse affagt, før jeg indlod mig paa Sagens Realitet, idet jeg gjorde opmærksom paa, at Retten endnu ikke ved en Kjendelse havde afgjort, hvorvidt den tidligere affagte Kjendelse kunde appelleres eller ei.

Sagen Nr. 2 blev da optaget til Kjendelse, ligesom Sagen Nr. 1.

Retten gaaer saaledes sin regelmæssige Gang, hvormeget Hastværk end Actors Befuldmægtigede har. Skade, at han ikke havde Magt til at sætte sig strax paa Dommersædet og affige Dom over mig efter Indholdet af sit eget Indlæg! Thi det lader ikke til, at han hylder det bekjendte: „Audiatur et altera pars", hvilket er udlagt: „Tøv lidt, Fa'erlil, og lad os høre, hvad Karup har at sige."

---

den Professor, som staaer foran mig og som har givet Ordre til grusomt at mishandle mig, er enten en Daare, der forvexler en let Forkjølelse med Vanvid, eller en hjertelos Nidding, som rækker Haanden til en afskyelig Forbrydelse!"

Professoren blev blussende rød af Harme over en saadan Tiltale, vendte sig taus fra Sengen og forlod Værelset.

Af Frygt for, at Patienten skulde komme til at tale med Nogen, der kunde faae en Idee om, at hun ikke var syg, men i Fængsel, befalede Professoren, at man skulde lægge hende paa en af de afsidesliggende Stuer, hvor Krampepatienter og rasende Sindssyge opholdt sig, og hvor hun vilde være under stadig og streng Bevogtning.

Efterat hun i flere Dage havde forholdt sig rolig og taus og med den beundringsværdigste Resignation fundet sig i sin Skjæbne, tillod Overlægen, at hun blev befriet fra sine Baand, Hun sad nu oppe og samtalede med Gangkonen, hvem hun fortalte, hvorledes hun var et Offer for en afskyelig Forbrydelse. Gangkonen hørte paa hende med stor Interesse og Deeltagelse og blev lidt efter lidt fuldkommen overbeviist om, at hendes foregivne Sindssvaghed var et Opspind af hendes Forfølgere. Hun tog derfor ikke i Betænkning engang imellem, naar hun den foregaaende Nat havde vaaget, at tage sig en lille Lur.

Som hun en Dag saaledes sad og blundede med Hovedet lænet mod Sygesengens Hovedpude, og medens Madam Petersen sad vaagen og strikkede, traadte pludseligt Professor Brumme ind i Cellen.

Ved Synet af den sovende Vaagekone blev han meget opbragt; i sin Heftighed foer han hen mod hende, der var en Kone oppe i Halvtredserne, greb hende voldsomt ved Armen og slog hende med Haanden i Ansigtet.

— „Jeg skal lære Dig at sove om Dagen!" raabte han

— „De vil ikke!" raabte den Fremmede opbragt. „Jeg siger Dem kort og godt: De skal derud!"

— „Og De troer virkelig at kunne tvinge mig dertil, naar jeg ikke vil?" spurgte Madame Petersen med Eftertryk.

— „Javist," vedblev den Fremmede; „vil De ikke med det Gode derud, saa bruger jeg Magt."

— „Og hvis De vover det, saa sætter jeg mig til Modværge," svarede Madam Petersen med en skjælvende Stemme, der forraadte hendes oprørte Indre. „Vel er jeg kun et Fruentimmer; men jeg forsvarer min Person til det Yderste, hvis De vover at lægge Haand paa mig!"

— „Oho, De troer, at jeg vil indlade mig i en Nævekamp med Dem," raabte den Fremmede; „nei, paa ingen Maade! Hvis De ikke strax følger med mig ned til Drotsken, som venter hernede paa Gaden, saa kalder jeg paa mine Folk, der nok ville vide at faae Dem til at adlyde min Villie."

Madam Petersen tabte ved disse Ord sit moralske Mod til at gjøre energisk Modstand; hun gik taus og tilsyneladende rolig ind i et Sideværelse, hvor hun iførte sig Shawl og Hat, og vendte saaledes tilbage til sin Lavværge.

Uden at vexle et eneste Ord sammen fulgtes de ad ned ad Trappen og steeg derefter begge To ind i Drotsken, der i stærkt Trav kjørte til Hospitalet.

Førend vi gaae videre i vor Fortælling, ville vi gjøre vore Læsere nærmere bekjendte med de to Personer, som vi have indført i nærværende Capitel.

Madam Petersen var født af fattige Forældre, som i hendes spæde Alder vare bortdøde. Et velhavende Ægtepar havde tilfældigviis seet den lille forældreløse Pige, fattet Godhed for hende og antaget hende som Datter. Hun fik nu en god Opdragelse, lærte Sprog og Musik og desuden de sædvanlige

Fra det græske Kongevalg,

eller:

Vips! der er Grevinden med!

I en tidligere Artikel, „Grevinde Danner hos kunstige Aber" etc., have vi blandt Andet bemærket, at Grevinden vil være med overalt. At denne sørgelige Tilbøielighed endnu ikke er understrykt hos hende, fremgaaer af en til os i disse Dage indløben Depesche fra vor Correspondent.

Hs. kongelige Høihed Prinds Christians næstældste Søn skulde endelig modtage den ham tilbudte græske Krone. At denne Act skulde foregaae paa en høitidelig, officiel Maade er en Selvfølge. Hr. Hofmarskal Løvenskjold fik travlt med at udarbeide et Ceremoniel, i hvilket de kongelige og Rangspersoner, som skulde overvære Acten, bleve anviste deres Plads og Function. Grevinden var den Første, som fik Underretning om Actens Afholdelse, og vips! der vilde hun være med! For ved denne Leilighed at glimre i hele sin lehnsgrevelige Glands, lod hun sig forfærdige en mageløs kostbar Dragt, saa kostbar som en Dronning ved en slig Leilighed pleier at bære den. Hofmarskallen, der er hendes Raades ydmygste Tjener, fandt ingen Betænkelighed ved at opføre hende iblandt de kongelige og officielle Personer, som skulde deeltage i Acten. Men da han forelagde Ceremoniellet for Hs. Excellence Conseilspræsidenten, blev denne yderst forlegen ved at see Grevinden paa Listen. Med al den Skarpsindighed, som han besidder, var han ikke istand til at bringe Grevinde Danner i nogetsomhelst fornuftigt Forhold til et græsk Kongevalg. Han følte sig overbeviist om, at de fremmede Diplomater vilde tabe Næse og Mund over at see Hr. Berlings forhenværende moderlige Kjæreste, der trods alle sine Anstrengelser dog endnu er en **aldeles privat Person**, — at være med ved en slig officiel Act.

Hs. Excellence bad derfor Hofmarskallen om at stryge hende ud paa Listen; men da han ikke turde indlade sig paa en slig halsbrækkende Handling, afslog han reentud at opfylde Conseilspræsidentens Begjæring. Hs. Excellence maatte da selv paatage sig det ubehagelige Hverv, at stryge hende, hvorpaa han underrettede hende confidentielt om, at Prinds Vilhelms Modtagelse af den græske Kongeværdighed var en Statsact, og **at hun**, som en Følge deraf, **paa ingen Maade kunde deeltage i samme.**

En saadan Tilbagevisning var mere, end Grevinden kunde bære. Af Flauhed over sin mageløse Paatrængenhed og af Harme over sin Ærgjerrigheds bittre Skuffelse, fik hun et Tilfælde, — blev syg og trak sig tilbage; pønsede derefter paa, hvorledes hun skulde faae Satisfaction for den formeentlige Krænkelse, som Hs. Excellence havde tilføiet hende. Hun skal endog, efter Sigende, have kaldt Justitsministeren til sig og spurgt ham, om han ikke vilde sætte Conseilspræsidenten under Tiltale for Fornærmelser imod Hs. Majestæt Kongen, da Conseilspræsidenten havde fornærmet hende. Justitsministeren skal da have gjort den krænkede Dame opmærksom paa, at en saadan ravgal Opfattelse nok kunde gaae an, naar Talen var om, at Karup havde fornærmet hende, men at den derimod slet ikke gik an, naar Hr. Hall havde gjort det Samme.

Saaledes kom Grevinden ikke med til det græske Kongevalg, og Hr. Hall blev fri for at sættes under Justitiens Tiltale paa Grund af Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen, hvem han, ligesom Karup, slet ikke havde fornærmet.

Til Orientering.

a) Da Størstedelen af Publicum har meget uklare og svævende Begreber om Alt, hvad der henhører til Lovkyndighed og Juristeri med sit Anhang: Skalkeri og Rabulisteri, — er det ikke til at undres over, at Mange troe og formene, at det er noget ganske forstrækkeligt Noget, hvorfor Justitsministeren har sat mig under Tiltale, og at jeg for den formeentlige Lovovertrædelse vil komme til at lide en gyselig, vanærende Straf.

Til mine mange Venners Beroligelse og til mine Fjenders sørgelige Skuffelse skal jeg herved oplyse om, at den Lovovertrædelse, som Justitsministeren formener, at jeg har begaaet, **kun er en Pressesforseelse**, og at den Straf, som Loven sætter derfor kun er simpelt Fængsel, en Straf, som ikke berøver Vedkommende den **borgerlige Ære**, en Straf, som et af det nuværende Ministeriums hæderlige Medlemmer, Hs. Exc. Orla Lehmann, har været underkastet.

Selv om Danmarks uafhængige Domstole skulde finde det overeensstemmende med Sømmeligheden og Retfærdigheden, at dictere mig nogen Straf, fordi jeg, som Canaillepolitikens Modstander, har sagt Sandhed om en dansk Undersaat, — saa vil denne Straf baade være ærlig og hæderlig for mig.

b) Af nogle Bestillinger paa mit Blad og af et Par Skrivelser til mig fra ubekjendte Personer, maa jeg formode, at der gives Folk, som ere af den Mening, at en Lap Papir, der er trykt i „Folkets Nisses" Bogtrykkeri og falbydes fra en Visehandel, under Titlen: Grevinden contra Karup, skal være et Forsøg paa at imødegaae, hvad jeg har sagt om og mod Grevinde Danner. Dette er imidlertid en stor Feiltagelse; thi Pjecen er, ligesom en i sin Tid fra samme Kant udgiven Levnetsbeskrivelse „med vellykket Portrait" til „2 Sk. med 100 Procent Rabat for velvillige Kjøbere", et plumpt Styverfængeri, der, uden at levere Andet end meningsløs Pølsesnak, kun er beregnet paa at benytte mit og mit Blads Navn for at aflokke Folk 4 Skilling. Da det Slags „Trykkesager" henhøre under Categorien „trykt Bissekram" og „Renovationsliteratur", kan jeg, af gode Grunde, ikke ansee det for en Polemik mod mig. — Der ere Folk, som nære den Mening, at Grevinden skulde have fremmet Udgivelsen af hiin Pjece; men hvor lave hendes moralske Actier end staae, saa tør jeg dog forsikre Publicum om, at hun ikke tyer til et saa usselt Firma forat blive forsvaret. Kjøbenhavns daarligste Vinkelskriver kunde gjøre det bedre for hende.

W. J. Karup.

Hvorledes kan

Arbeider- og Middelstanden

forbedre sin Stilling i aandelig, materiel og politisk Henseende?

(Sluttet.)

Denne Forening for Arbeider- og Middelstanden bør da ene grundlægges af og opretholdes ved Mænd, der høre til hiin Stand. Derved faaer man Garanti for, at Foreningen vil blive sin Opgave tro, og ikke lade sig bruge som Middel til at fremme de andre Stænders eller vel endog politiske Eventyreres Interesser.

Den bør have sin egen Bygning, der er indrettet saaledes, at den svarer til Foreningens Formaal og Tarv. Der bør være en meget stor Forsamlingssal, der kan bruges til Generalforsamlinger, Foredrag og Festiviteter; et Repræsentantkammer; en Læsesal; et Bibliotheekslocale; Conversationsstue; Spisesal og endeel mindre Recreationsstuer. Disse sidste skulle være indrettede og udstyrede saaledes, at en sluttet Kreds af Medlemmer der kan tilbringe et Par Aftentimer som i et hyggeligt Familiehjem eller finde Ro og Hvile en Times Tid efter Middagsmaaltidet.

Den bør have en Syge- og Liigkasse, samt en Enke-, Alderdoms- og Børneforsørgelseskasse. Hvis Nogen trænger til saadanne Institutioner, da er det netop Dem, der kun have af Haanden og i Munden. Her kan en Sygdom eller et Dødsfald let bringe til den yderste Nød, dersom ikke Hjælpen er nær. Hvormangen Olding, der tidligere i en Aarrække har indtaget en hæderlig borgerlig Stilling i Samfundet, der har ydet store Afgifter til Stat og Commune og ved sin Drift skaffet Erhverv til mange Familier, vil ved en saadan Institution reddes fra at komme „paa Almindeligheden", for der at ende sit Liv paa den kummerligste og uværdigste Maade? Hvormangen respectabel Mands Enke, der gjerne vil arbeide for at ernære sig paa en hæderlig Maade, vil ikke ved en lille fast aarlig Understøttelse reddes fra at synke ned i Armod og Elendighed? Hvormangt et talentfuldt fader- og moderløst Barn, der nu bliver kastet paa Fattighuset, hvor det aandeligt og moralsk fordærves, vil ikke ved en saadan Institution reddes for Samfundet?

Den bør have et Udsalg af billige Livsfornødenheder. De, der kun have af Haanden og i Munden, ville derved i Virkeligheden faae bedre Kaar. Naar Foreningen selv besørger Grossererens og Detailhandlerens Forretning eller gjør Indkjøb i det Store, vil den kunne levere sine Medlemmer Livsfornødenheder for en Fjerdedeel ringere Priis, end Detailhandlernes. Foreningens Virksomhed i denne Retning vil alene blive Medlemmerne til uberegnelig Fordeel.

---

qvindelige Sysler. Som syttenaarig Pige var hun allerede udviklet, temmelig høi af Vext og lidt corpulent, men alligevel havde hun, hvad man kalder en ret net Figur. Hun var ikke smuk, skjøndt hun havde regelmæssige Ansigtsformer og en frisk Rødme; thi hun savnede den første Betingelse for virkelig qvindelig Skjønhed: smukke og sjælfulde Øine. Derimod havde hun et behageligt og indtagende Væsen. En velhavende Brændeviinsbrænder, ved Navn Petersen, som kom meget i Huset hos hendes Adoptivforældre, fattede Kjærlighed til hende, og efter et Aars Forløb var hun hans Kone. Deres Velstand tiltog Dag for Dag; og da hendes Adoptivforældre nogle Aar senere omtrent samtidigt døde, arvede hun hele deres Formue. Omendskjøndt deres Ægteskab forblev barnløst og hendes Mand savnede den Dannelse, som hun besad, levede de dog et lykkeligt Samliv i en Aarrække, lige indtil Døden for et halvt Aar siden bortrev ham.

Paa sit Dødsleie havde han indstændigt anmodet sin Ven, Secretair Nørreskalk, om at varetage hans Kones Interesser, saasnart han var død. Secretairen havde lovet ham det med Haand og Mund; og det var ikke andet, end hvad han skyldte Petersen. Denne havde nemlig følt sig smigret ved Secretairens Venskab, og successivt laant ham Pengesummer til et samlet Beløb af flere tusinde Daler, uden nogensinde at have fordret en Skilling deraf tilbagebetalt.

Secretair Nørreskalk var netop den fremmede Herre, som nys havde ført sin afdøde Vens Enke til Hospitalet. Han var, som det ofte er Tilfældet, i sin daglige Omgangskreds en gemytlig og behagelig Mand, som drak et godt Glas Portviin eller Champagne med Enhver, der vilde slaae „en Sladder af" med ham; men forresten var han en samvittighedsløs og hjerteløs Person, der med koldt Overlæg kunde begaae den største

skjændige Lavværge havde besluttet hendes Undergang for at tilvende sig hendes Formue, var hende klart. Men hvorledes skulde hun blive befriet fra den Snare, hvori han havde tvunget hende til at gaae? Den Mishandling, som man havde tilføiet hende i de faa Timer, hun havde været paa Hospitalet, var hende Beviis nok for, at Overlægen var Medvider i Secretairens skumle Plan. Hun var ikke istand til at udtænke et Middel til sin Frelse. Fra hendes beklemte og bængstigede Hjerte steeg af og til et smertefuldt Suk til Gud om Hjælp i hendes store Nød.

Den følgende Morgen kom Overlægen forat see til Patienten.

— „Hvorledes har hun havt det i Nat?" spurgte han Gangkonen, idet han bøiede sig mod den Deel af hendes Hoved, der saa slet opfyldte sin Bestemmelse.

— „Aa, det gaaer nok an," var Svaret; „men igaaraftes var hun reen gal, da hun skulde have Spænderemmene paa."

— „Hvorledes føler De Dem idag, Madam Petersen?" spurgte Lægen, efterat han var traadt hen til hendes Seng.

Hun gav intet Svar, men saae med et foragteligt Blik paa Lægen.

— „Kjender De mig maaskee ikke?" spurgte han atter.

Madam Petersen kjendte ham meget godt; thi medens hendes Mand levede, havde han flere Gange været Gjæst tilligemed Secretair Nørreskalk.

— „Nei, jeg kjender Dem ikke," svarede hun med Bestemthed efter en kort Pause.

— „Jeg er jo Professor Brumme," vedblev han.

— „Det er ikke muligt!" udbrød hun i en bitter Tone; „den Professor Brumme, som flere Gange har været min og min Mands Gjæst, var en klog og redelig og honnet Mand;

Den bør etablere en Arbeiderbank, hvor Medlemmernes opsparede Penge kunne anbringes til idetmindste 8 pCt., og hvorfra mindre Summer til Bedriftens Udvidelse eller Fremme udlaanes Medlemmerne mod 4 pCt. I Forbindelse med denne Bank bør der bestaae et Assistentscontoir, hvor Medlemmer kunne erholde mindre Laan fra 1 Mk. til 5 Rd. mod 2 pCt. Der gives maaskee En eller Anden af mine høitærede Tilhørere, som finder disse Institutioner overflødige, da Kjøbenhavn baade har Sparekasser og et Assistentshuus. Men jeg skal tillade mig at erindre Dem om, at Sparekasserne i Hovedstaden kun give 3 à 4 pCt., hvad der er en altfor ubetydelig Gevinst paa den lille, suurt nok erhvervede og sammensparede Capital. Skal den unge duelige og driftige Haandværker nødvendigviis bruge nogle hundrede Rigsdaler til sin Virksomhed, da maa han i Reglen give Aagerkarlen fra 12 til 25 pCt., om ikke Mere. Hvad Kjøbenhavns Assistentshuus angaaer, da tager det, som bekjendt, 12 pCt. af mindre Summer, og faaer derved et aarligt Nettooverskud af circa 25,000 Rd., der væsentligt er udpresset af Arbeider- og Middelstanden! Dette sidste Factum viser klart, hvormeget det ligger i denne Stands Interesse, at Foreningen tager sig af dette Anliggende.

Den bør have et Bibliothek, der bestaaer af gode populaire Værker i de forskjellige Grene af den menneskelige Viden, samt af danske classiske Digterværker. Daarlige Romaner og overspændte politiske Skrifter bør ikke findes i Bibliotheket; thi dettes Opgave skal være at belære og forædle Medlemmerne, men ikke at demoralisere og forvirre dem.

Den bør være istand til at byde sine Medlemmer gode Foredrag. Men disse skulle holdes efter en vis Plan og især behandle saadanne practiske Spørgsmaal, som angaae Arbeider- og Middelstanden. Foreningen skal ikke lade Enhver, som har Lyst, optræde med Det, der saadan falder ham ind; saa at der i Foreningen idag holdes Foredrag om Dit, imorgen om Dat, snart af En, der kan tale, snart af En, der blot kan stamme, og snart af En, hos hvem baade Forstand og Tale pludseligt staae bomstille.

Den bør udgive et stort Ugeblad af Størrelse som „Dagbladet" eller „Berlingske Tidende"; det bør ikke overlades en enkelt Mand at redigere det; men dertil bør vælges en Skriftcomitee. Erfaring har tilfulde godtgjort, at der, hvor Redactionen af et Foreningsblad er i Hænderne paa en enkelt Mand, der bliver det mere vedkommende Herres end Foreningens Organ. Det bør i ledende Artikler behandle de Spørgsmaal, der staae paa Dagsordenen i det politiske, communale og sociale Liv; og det bør, med Liv og Kraft og Varme, værne om Arbeider- og Middelstandens Interesser og vaage over, at dens politiske Rettigheder ikke krænkes. Et saadant Blad vilde udfylde et længe følt Savn i den danske Journalistik; thi medens vi have Overflod af politiske Blade, og det endog med „folkelige" Titler, er det dog en Kjendsgjerning, at de kun repræsentere Embedsstanden, Bondestanden, Aristokratiet og Reactionen; medens den Deel af Folket, som kaldes Borgerstanden eller Arbeider- og Middelstanden, staaer aldeles værgeløs i den danske Presse.

Den bør engang imellem, enten gratis eller mod en forholdsviis lav Betaling, kunne forskaffe sine Medlemmer en ædel Adspredelse, saasom en Concert, en Aftenunderholdning eller Adgang til Theatret, naar dette opfører et classisk Stykke. En slig Forening vilde sikkert med Lethed opnaae, at Theaterdirectionen engang imellem overlod den et vist Antal Pladser til halv Priis.

Hvad Bestyrelsen af en saadan Forening angaaer, da bør Generalforsamlingen, der har den lovgivende og executive Myndighed, vælge 8 eller 10 Bestyrelsesmedlemmer, der fungere ½ Aar og som ere Generalforsamlingen ansvarlige. Bestyrelsen vælger en Formand af sin egen Midte.

Forat Foreningen i Virkeligheden kan repræsentere den danske Arbeider- og Middelstand, oprettes der rundtomkring i Landets Kjøbstæder Filialforeninger, hvis Medlemmer kunne faae Deel i de fleste af Foreningens Goder. Paa Generalforsamlingerne repræsenteres disse Filialforeninger af deres respective Deputerede, hvis Stemmer tælles som det halve Antal Medlemmer af deres respective Foreninger.

Ethvert Medlem har at erlægge 12 Sk. om Ugen som Contingent til Foreningen.

I Reglen kunne blot de, der henhøre til Arbeider- og Middelstanden, efter den Bestemmelse af Begrebet, som jeg i Begyndelsen af mit Foredrag har givet, — optages som Medlemmer af Foreningen.

See, det er min Plan og mit Forslag til en virkelig Arbeiderforening, til en Forening for Arbeider- og Middelstanden.

4.

Opretter en saadan Forening, og Spørgsmaalet: „hvorledes kan Arbeider- og Middelstanden forbedre sin Stilling i aandelig, materiel og politisk Henseende?" vil factisk være løst!

„Det er nok muligt!" udbryder man; „men hvorfra skulle Pengene til et saadant Kæmpeværk komme?"

Jeg svarer Dem: fra Arbeider- og Middelstanden selv.

Som De ville erindre, har jeg i Begyndelsen af mit Foredrag anslaaet de i Hovedstaden i et saadant Foretagende Interesserede, det vil sige, Borgerne af Arbeider- og Middelstanden, til c. 25,000 Individer. Jeg skal her slet ikke tage Kjøbstædernes Borgere i Betragtning, og jeg skal ikkeheller være saa sanguinsk at antage, at hine 25,000 Mænd vilde indtræde i Foreningen; jeg sætter tværtimod som givet, at de ⅘ af dette Antal, det være nu af Ligegyldighed for sig selv og sin Familie eller af hvilkensomhelst anden Grund, — undlade at deeltage i dette Foretagende; saa ere der dog 5000 Interessenter.

Men 5000 Medlemmers Contingent à 12 Sk. om Ugen giver en ugentlig Bruttoindtægt af 625 Rd. eller en aarlig Bruttoindtægt af 32,500 Rd. Med en saadan Sum kan der udrettes saare Meget! Lader os engang see hen til Udgifterne for et Aar.

Begravelseshjælp til 70 Individer à 30 Rd	2100 Rd.
Sygeunderstøttelser	5000 —
Enkepension til 10 Enker à 100 Rd.	1000 —
Børneforsørgelse, 10 Portioner à 100 Rd.	1000 —
Huusleiehjælp til 100 Familier à 50 Rd.	5000 —
Trykning af Foreningens Blad, Redaction og Foredrag	3700 —
Til Bøger og Blade	200 —
Til 2 Budde à 250 Rd	500 —
Til en Kasserer og Bibliothekar	500 —
Til Skatter, Varme, Lys, Reengjøring	500 —
Til Forlystelser	1000 —
Summa	20,500 Rd.

Der er følgeligt et Overskud for eet Aar stort 12,000 Rd., en Sum, med hvilken Foreningen kunde udrette Meget til sit Tarv. Og hvis man henlagde Overskuddet til en Reservefond, vilde dette i Løbet af 10 Aar, Renten fradragen, været voxet til den betydelige Capital af 120,000 Rd.

Hvad en Foreningsbygning angaaer, da kunde den dertil nødvendige Capital tilveiebringes ved en Fiirskillingssubscription. Hvis blot Medlemmerne i eet Aar erlagde 4 Sk. om Ugen, vilde man allerede ved Aarets Slutning have en Byggefond paa 10,000 Rd. Fortsatte man Subscriptionen i et Par Aar, vilde det Fornødne i denne Henseende være tilveiebragt. En Byggegrund vilde maaske paa billige Vilkaar blive Foreningen indrømmet paa det Sted, hvor Regjeringen for nogle Aar siden indrømmede den tydske Kunstberider Renz en Plads til hans Circus. At Hs. Majestæt Kongen, der ved mangfoldige Leiligheder har givet Arbeiderstanden skjønne Beviser paa sin kongelige Bevaagenhed og Gunst, vilde bidrage Sit til, at Foreningen opnaaede en saadan Byggegrund, derom er jeg levende overbeviist.

Samler Eder da Mænd af Arbeider- og Middelstanden! Lægger freidigt Haand paa Værket! Danner en Forening efter den Plan, som jeg iaften har forelagt Eder! Og I ville reise et politisk Værn for Borgerstanden, I ville opføre et philantropisk Værk, der skal virke uendeligt meget Godt for Mangfoldige af den talrige Stand, hvortil I høre. Og gjennem Aarhundreder skal Eders nye store Laug bestaae, og Eders Efterkommere skulle velsigne Eder for Eders herlige Storværk!

Bønnen for Kongehuset.

En lille Fortælling for ældre Folk.

Der var engang en Fyrste, der holdt sig en officiel Maitresse. Denne, der var et Uhyre non plus ultra, holdt Fyrsten fangen i Gemeenhedens og Intriguernes Lænker, udsugede Landets Penge, besatte Embeder, traadte Loven under Fødder osv.,

Gangkonen løb sin Vei og kom strax tilbage med Jens, en ret solid, fiirskaaren Karl.

Madam Petersens Skrig og Modstand var forgjæves. Medens Jens med et eneste Tag kastede hende tilbage paa Leiet og holdt begge hendes Arme saa fast til Sengekanten, at hun ikke kunde rore sig, spændte Hospitalsbetjenten hendes Hænder og Fødder til Sengen. Af Overanstrengelse, Angst og Fortvivlelse faldt hun en tidlang i Besvimelse.

— „Nu har jeg holdt mange Gale," sagde Jens til Gangkonen; „men aldrig har jeg havt nødig at tage saaledes til Kræfterne, som med denne. Hun er jo ganske rasende af bare Galskab."

Hospitalsbetjenten og Gangkonen vare af samme Mening.

Da Madam Petersen kom til sin fulde Bevidsthed, var det Aften. En Hængelampe oplyste svagt det Fængsel, hvori hun befandt sig. Den døve Gangkone sad henne i en Krog og blundede. Hendes Patient følte en brændende Tørst, og paa det lille Bord ved Hovedgjerdet stod en Skaal med Havresuppe; men da hendes Hænder vare fastbundne til Sengen, kunde hun ikke selv lædske sin Tunge. Hun maatte derfor bede Gangkonen om at stille hendes Tørst.

— „Giv mig Lidt at drikke!" raabte hun.

— „De vil ikke ligge!" svarede Gangkonen, der vaagnede af sin Dvale.

Først efter at have gjentaget sit Raab et Par Gange, blev hun forstaaet af sin Sygevogterske, der gav hende nogle Skeefulde af Havresuppen.

Den tilstundende Nat var piinlig og qvalfuld for den stakkels Enke, hvis Indre var altfor oprørt, til at hun kunde sove. Hun var saa ængstelig og fortvivlet, at hun ikke kunde skaffe sit Hjerte Luft ved en Strøm af Taarer. At hendes

Skurkestreg. Paa Grund af hans vellystige Levnet og Drikfældighed vare hans Finantser meget derangerede. Hans Gage som Secretair i Overformynderiet kunde langtfra slaae til i den Husholdning, som han førte. Han havde derfor benyttet sig af sin Stilling til at forskaffe sig Resourser, idet han ved forskjellige Leiligheder paa en bedragerisk Maade havde tilvendt sig Umyndiges Midler. Disse Forbrydelser havde han begaaet med den største Tryghed; thi han var beslægtet med Justitsminister Tobakskasse, der ofte havde deeltaget i hans overdaadige Drikkelag, og som desuden selv havde modtaget en betydelig Pengesum af Secretairen, uagtet han meget godt vidste, at den hidrørte fra et storartet Bedrageri. At Tobakskasse ikke paa nogensomhelst Maade lod sig bevæge til at anstille en retslig Undersøgelse angaaende hans Embedsførelse i Overformynderiet, derom var han fuldstændigt overbeviist. Efterat Brændeviinsbrænder Petersen var død, havde han med Lethed af Magistraten faaet Beskikkelse som Enkemadam Petersens Lavværge. I denne Egenskab havde han tilvendt sig hele hendes bevægelige Formue, der bestod af keiserlige og andre solide Obligationer til et Beløb af omtrent tredive tusinde Daler. Men dette var ham ikke nok. Trods sin afdøde Vens udtrykkelige Villie havde han paa egen Haand solgt den Eiendom, som tilhørte Enken. For uforstyrret at kunne tilvende sig hele Enkens Formue havde han fattet den nedrige Plan, at lade hende indespærre under Foregivende af, at hun led af Sindssvaghed. Med Hospitalets Overlæge havde han gjort en hemmelig Aftale desangaaende; og da Enkens Penge stode til hans Disposition, kunde han give et saa betydeligt Honorar, som en samvittighedsløs Læge forlanger for at behandle et fornuftigt Menneske som om det var sindsforvirret. Vanskeligheden ved at gjøre det første Skridt til denne sorte For-

hvorfor alle anstændige og fornuftige Folk afskyede hende.

Skjøndt hun var et demoraliseret Fruentimmer, der mere hørte hjemme i et Bordel end paa en Fyrsteborg, vilde hun dog gjerne ansees for at være Dronning.

En Dag sagde hun til Overhofpræsten, om han ikke vilde udvirke, at hun, ligesom de virkelige Medlemmer af Fyrstehuset, blev indesluttet i Kirkebønnen.

Overhofpræsten, der var Canaillepolitikens Modstander, svarede hende:

— „Det er skeet, Deres Naade, for længe siden."

— „Hvorledes?" udbrød hun forundret; „og jeg veed ikke noget deraf!"

— „Nu, det er da ikke saa underligt," bemærkede Overhofpræsten; „Deres Naade gaaer jo aldrig i Kirke, hvorledes skulde De da erfare det?"

— „Ja, det er sandt! Men siig mig dog, Deres Højærværdighed, hvorledes det Sted i Kirkebønnen lyder, som angaaer min Person?"

— „Det skal jeg saamænd gjerne sige Deres Naade," svarede den Geistlige med et Smiil; „Stedet lyder bogstaveligt saaledes: **„Men frels os fra det Onde!"**

Livsbillede
af Danmarks liberale Administration.

At Krigsministeriet ved lovstridige og despotiske Handlinger har gjort mange Mennesker ulykkelige, er bekjendt nok. Man kan ikke godt forlange andet af en Institution, der er skabt af en Personlighed, som Hr. v. Tscherning, der seneste har beviist sin Humanitet og Frisindethed ved at kalde de ulykkelige Polakker en Flok „Røvere".

Krigsminsteriet begaaer ei alene lovstridige og despotiske Handlinger, men det omgaaer ogsaa Loven, eller lader, som om der ingen Lovbestemmelse er der, hvor der netop er en saadan. Under dette Ministerium sorterer blandt andet et Legat for ældre Officerer. Dette Legat er flere Gange, og det lige til den nyeste Tid, bleven bortskjænket til Uværdige; men hvad der er meget værre, Testators Billie er bleven krænket og kongelige Ordrer desangaaende ikke paaagtede! Seneste har denne Opførsel havt sin Grund i utilbørligt Hensyn til Grevindens Ønsker, hvilke i Krigsministeriet som i de fleste andre Ministerier spille en vigtig Rolle. Vi komme senere tilbage til Legatet og Grevindens stærke Ønsker. N.

Dagbog.

Pueblas Indtagelse. Efterat Napoleon i lang Tid har været Gjenstand for Spot, fordi hans Armee blev slaaet af Mexikanerne eller ialtfald ikke kunde udrette Noget ligeoverfor dem, har han nu havt den store Triumph at erfare, at hans General, Forey, har indtaget den længe belejrede store Stad Puebla de los Angelos, idet den mexikanske Besætning af Mangel paa Levnetsmidler overgav sig til Franskmændene, efterat den havde tilintetgjort sine egne Vaaben. Det er saaledes ikke ved Bajonetcuur, men ved Sultecuur, at Franskmændene denne Gang have seiret. Baade England og de nordamerikanske Fristater see suurt til det franske Herredømmes Fremgang i Mexiko, da det i Tiden kan blive til Skade for dem begge To.

Russerne og Polakkerne. Medens Russerne i flere Træfninger have slaaet Polakkerne, have nogle store Gavtyve, 4 Embedsmænd og en Betjent, tilføiet den russiske Finantshovedkasse et Tab paa 28,300,000 polske Gylden, som ere tyvstjaalne forleden Nat. Det russiske Barbari fortsættes i det Store. Fornylig har det russiske Politi givet 3 unge Piger paa 15 à 17 Aar Riis (!), fordi de i Kirken havde sunget en Psalme paa en polsk Melodi! — Forresten ruster Rusland sig af alle Kræfter: Armeen skal bringes op til det Fiirdobbelte af den sædvanlige Styrke.

Mit Livs Roman.

Af

W. J. Karup.

Forord.

At skrive en god Bog er en vanskelig Opgave; men at skrive en god Bog om sig selv er dobbelt vanskeligt, deels fordi det er vanskeligere at opfatte correct og bedømme ret sig selv og sine egne Handlinger, end hvad der ligger udenfor os selv, og deels fordi Meget i vort eget Liv forekommer os at være interessant, medens det forekommer Andre at være saare kjedeligt.

Men at udgive sin Selvbiographi er desuden et Vovestykke; thi de fleste Læsere see gjerne deri et Tegn paa Forfatterens Forfængelighed, en Svaghed, som man ikke gjerne tilgiver Mænd. Medens nogle paastaae, at den kloge og beskedne Mand altid taler saalidt om sig selv som muligt, sige Andre, at man kun kan tillade store Mænd og berømte Personligheder at udgive Selvbiographier.

Jeg maa, ifølge heraf, vente, at dette mit Skrift bliver modtaget af mine Venner med de Ord: „Jeg havde dog ikke troet, at han var saa forfængelig!" og af mine Fjender med det Udraab: „Han indbilder sig at være en berømt Mand! Det er utaaleligt med ham!" For at imødegaae en slig Opfattelse af dette mit Skrift, nedskriver jeg disse Linier.

Ethvert Menneske har en ubestridelig Ret til at være og gjælde for, hvad han i Virkeligheden er. Ikke fordi jeg anseer mig selv for at være en berømt Mand, men fordi jeg vil gjøre denne min Ret gjældende, udgiver jeg „Mit Livs Roman". I en Aarrække har en af den danske Presses fornemste og indflydelsesrigeste Repræsentanter, kraftigt understøttet af sit literaire Tilhæng, ved enhver offentlig Fremtræden af mig overøst mig med Spot, Skjældsord og umotiverede Fordømmelsesudbrud, der af et talrigt Publicum ere blevne opfattede som berettiget og retfærdig Critik over mig og min Virksomhed; medens ethvert Forsvar, enhver Protest fra min Side ikke er kommen til det samme Publicums Kundskab, fordi min Modstander paa en lidet ærefuld, ja feig Maade negtede mig at komme tilorde der, hvor Angrebet var skeet. Størstedelen af det intelligente Publicum har saaledes kun læst og hørt Modstanderens hadefulde Angreb paa min intellectuelle og moralske Personlighed; og hvad de lavere Samfundsclasser angaaer, da har en stor Deel af dem kun læst om mig de hadefulde Insinuationer og den frække Usandhed, hvormed Smudspressen i en Aarrække har løbet Storm mod mig. Desuden har i de sidste Par Aar Kjøbenhavns Politidirecteur i Forening med Hs. Excellence Justitsministeren behandlet mig paa en saa extravagant Maade, at alle de, der ikke kjende mig, og som nære en blind Tro paa Justitsens Retfærdighed og Ufeilbarhed, have faaet den Idee, at jeg er en meget farlig Person, der trodser Loven og Øvrigheden. Og til syvende og sidst har Hs. Excellence Justitsministeren ladet mig sætte under criminel Tiltale for Majestætsforbrydelse, fordi jeg af meget berettigede Grunde er optraadt som Grevinde Danners Modstander. De, der kjende Hr. Casses iltre Animositet mod mig, vide nok tilfulde at opfatte og bedømme dette overordentlige Skridt af Ministeren; og den vel underrettede Deel af Publicum veed ogsaa meget vel, at det ikke er Majestætsforbrydelse at skrive om og imod Grevinde Danner, saalænge hun hverken er Konge eller Dronning af Danmark; men den store Hob har dog ladet sig føre bag Lyset af Hs. Excellences Opførsel, idet den i Actionsfagerne mod mig seer et umiskjendeligt Tegn paa, at jeg har begaaet en Forbrydelse, der pletter mit Navn.

For nu een Gang for alle at tilbagevise og tilintetgjøre de fine og de grove, de „honnette" og de smudsige, de literaire og de administrative Angreb, som have været rettede imod mig, udsender jeg „Mit Livs Roman" iblandt Publicum, idet jeg er overbeviist om, at mit Levnet er mit bedste Forsvar. Jeg skal ikke give mine Læsere tomme og intetsigende Declamationer, men Kjendsgjerninger, og Vidnesbyrd af de Personer, der kjende mig og min Virksomhed.

Men vil et saadant Skrift være istand til at interessere? spørger man. Jeg haaber det. Jeg har ført et meget bevæget Liv, gjennemlevet store aandelige og materielle Kampe, bereist fremmede Lande og staaet i Forhold til eller været i Berøring med en stor Mængde, tildeels bekjendte Personligheder. Stoffet frembyder saaledes tilstrækkelig Afvexling; det kommer kun an paa, om jeg har formaaet at meddele det ved en tiltalende Fremstilling. Om denne er god, det veed jeg ikke; men det veed jeg, at den er sand; og i denne Henseende tør jeg, uden at træde Beskedenheden for nær, nok sige, at den, som „Roman" betragtet, hører til Sjældenhederne.

(Selve Skriftet meddeles i de følgende Numere.)

Literatur.
Characteerskildring.

I Anledning af Hr. v. Tschernings Kraftale i Rigsraadet er indlagt til Salg paa Contoiret i **Løvstrædet Nr. 12, 2den Sal** endeel Exemplarer af nogle Blade til Oplysning om, hvad hiin Personlighed egentligen fører i sit Skjoldmærke. De sælges à 8 Sk., til Fordeel for nogle Børn af en Mand, der er bleven bundløs ulykkelig, som Følge af Hr. v. Tschernings lovstridige Handlemaade.

Redigeret af **W. J. Karup**.
Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

brydelse, var saaledes bortryddet. Vi skulle nu i det Følgende see, hvorledes han naaede sit skjændige Maal.

Sjette Capitel.

Hospitalstortur.

Da Nørreskalk og Madam Petersen ankom til Hospitalet, steeg de ud af Vognen. Secretairen hvidskede nogle Ord til Portneren, og forlod derpaa, uden at iagttage de sædvanlige Høflighedsformer, Enken, som blev ført til et Separatværelse i Hospitalsbygningen.

Overlægen, Professor Brumme, indfandt sig strax derpaa og gav den gamle Gangkone Ordre til, at Patienten skulde gaae tilsengs, hvorpaa han igjen forlod Værelset. Paa Gangen mødte han en Hospitalsbetjent, hvem han tilhvidskede nogle Ord, som Betjenten ærbødigt bejaede.

Da Madam Petersen og Gangkonen vare ene, sagde denne i en snøvlende Tone til hende:

— „Skal jeg hjælpe Dem Klæderne af? Overlægen sagde, at De skulde gaae tilsengs."

— „Selv Tak, De skal ingen Uleilighed gjøre Dem," var Svaret.

— „Kjøre hjem!" skreg Gangkonen, der var noget døv og derfor misforstod Svaret. „Nei, De faaer at blive her, indtil De er helbredet."

— „De hørte feil," sagde Madam Petersen og smaaloe over den døve Kones pudsige Udbrud.

— „Vil De have et Speil!" skreg Gangkonen og saae forbauset paa Patienten; „Det skal De faae imorgen, lille Madam."

Madam Petersen loe atter over den besynderlige Opfattelse af, hvad hun havde sagt, og forblev derpaa taus, medens hun selv afførte sig sine Klæder.

— „Stakkels Madame," sagde Gangkonen ved sig selv; „hun er fra Forstanden. Ligesom hun er kommen her, vil hun hjem igjen, og da hun skal sove, forlanger hun et Speil! Det maa dog være forskrækkeligt, at være saa forstyrret i Hovedet!"

En Timestid efterat Madam Petersen var gaaet tilsengs, kom den ovennævnte Hospitalsbetjent ind til hende. Han holdt nogle tykke Læderremme med Spænder i sin Haand og nærmede sig Sengen.

— „Hvad vil De her?" raabte Madam Petersen, der havde blundet et Øieblik og, idet hun slog Øinene op, saae den fremmede Mand i en grøn Kittel og med de mistænkelige Apparater i Haanden.

— „Jeg skal give Dem disse smukke Armbaand paa," svarede Hospitalsbetjenten med et ironisk Smiil. „Kom hid med Deres Hænder!"

Madam Petersen saae med et ængsteligt Blik paa den Talende, der med et mægtigt Tag greb hende om hendes høire Haandled, før hun kunde sige et Ord.

— „Slip min Haand!" raabte hun med et høit Skrig, idet hun reiste sig overende i Sengen og forsøgte at rive sig los.

— „Aa, kald paa Jens!" skreeg Hospitalsbetjenten; „jeg kan ikke ene faae Bugt med hende."

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 22. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Den 27. Juni. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863.

Hvorfor jeg bombarderer
Louise Danners Batteri.

Det danske Folk har nu i næsten et halvt Aar seet mig bombardere Batteriet Louise Danner. Jeg har besluttet Batteriet med mere Udholdenhed, Energi og Kraft, end nogen Anden før mig; og mit svære Skyts vedbliver ufortrødent at operere imod Batteriet, trods Justitsminister Casses Actionssalver, der sigte for høit, til at de kunne ramme mig.

At Batteriet bør beskydes, indtages og, om muligt, sløifes, — derom ere alle honette og fornuftige Folk enige, og forsaavidt har Størstedelen af Publicum fulgt mit Bombardement med levende Deeltagelse og Bifald.

Men Mængden kjender ikke de Motiver, som have bestemt mig til denne Kamp. Man har i denne Henseende været og er endnu henviist til Gisninger og Formodninger, og ved Hjælp af disse danner man sig Anskuelser, Meninger og Slutninger, der ere ubegrundede og falske. Nogle mene saaledes, at jeg bombarderer Grevinden, fordi jeg vil aftvinge hende en temmelig bethydelig Pengesum; Andre troe, at jeg ved en saadan Kamp vil erobre et fedt Levebrød; og atter Andre ere saa moderate at tænke, at jeg skriver mod hende, fordi jeg, ved at tractere et saadant Thema, tjener godt; og endelig ere der endeel Idealister, som indbilde sig, at jeg ved et fürchterligt Bombardement paa Batteriet Danner vil gjøre mig fortjent af den gode Sag, og, saafremt jeg skulde gaae tilgrunde i Kampen, vil falde som Marthr for Canaillepolitikens giftige Dolk.

Der gives Skriblere, som i deres Smudsblade ene og alene skrive mod Grevinden, fordi de ville afpresse hende Penge; men til deres Categori hører jeg og mit Blad ikke. Der gives Folk, som hverken have Samvittighed eller Principer, og som ligesaavel skrive pro som contra Grevinden, naar de derved troe at kunne kapre et fedt Embede; men til deres Categori hører jeg ikke. Der gives literaire Personer, som kun skrive, hvad der kildrer Mængdens fordærvede Smag, fordi det betaler sig bedst; men til deres Categori hører jeg ikke. Der gives Folk, som ere saa forfængelige, at de gjerne springe paa Hovedet i en Cloak, naar de blot derved kunne faae Mængdens Bifald; men til deres Categori hører jeg ikke. Jeg kunde maaskee blive en Marthr for Sandhedens hellige Sags Skyld, men ikke for en saa ringe Sag, som at tilintetgjøre en Mudderpram.

Men hvorfor bombarderer jeg da Grevinden? Fordi hun har Deel i den Vold, Vilkaarlighed, Uretfærdighed og Udplyndring, som Autoriteterne have forøvet mod mig. Mit Bombardement er dog ikke nogen Hævn derfor; nei, det er kun en energisk Protest mod, at hun for Fremtiden allierer sig med Uslinge, der øve Vilkaarlighed mod Landets Borgere og træde Forfatningen under Fødder; det er en Advarsel til hende om, ikke ostere at tilintetgjøre det frie mundtlige Ord ved Brugen af Politistokken, som hun saa ofte har tilintetgjort det frie skriftlige Ord ved sit Guld.

Jeg skal i Korthed nærmere belyse denne mærkelige Sag, hvorfor jeg beder om mine Læseres velvillige Opmærksomhed.

Kong Frederik den Syvende har ved Grundloven givet det danske Folk politisk Frihed. Til denne hører Ordets Frihed, det skriftlige saavelsom det mundtlige. I Kraft af denne Frihed er jeg optraadt som offentlig Taler, og har ved tre Aars store Anstrengelser samlet mig en bethydelig Tilhørerkreds og skabt mig et lovligt Erhverv. (Det er en Dumhed at ville paastaae med Justitsministeren, at det mundtlige Ord ikke længer er frit, naar det holdes for Betaling; thi saa kunde man ligesaa godt paastaae, at det trykte Ord ikke længer er frit, naar det meddeles for Betaling; Grundloven har givet Ordet frit, og saa er det frit, hvad enten Vedkommende fordrer Betaling derfor eller ei). Saa taler jeg tilfældigt om en Kongemaitresse og protesterer i Moralitetens og Velanstændighedens Navn imod, at man subsumerer en slig Dame under Rubriken: „hæderlige Personligheder", og saa faaer Grevinden Tandpine. Ifølge Meddelelser til mig, der efter alle ydre og indre Criterier ere aldeles paalidelige, faaer hun Justitsministeren og Politidirecteuren til, **uden Lov og Dom**, at forbyde mig Ordet, adsplitte mit Publicum og tilintetgjøre mit lovlige Erhverv; hvorved ikke blot min borgerlige Frihed bliver krænket, men tillige min Kasse udplyndret, og flere Familiefædre, som havde Ansættelse hos mig, berøves deres Erhverv.

Nu ville maaske Nogle sige, at jeg jo kunde søge Opreisning ved Domstolene. Men hertil maa jeg bemærke, at Forbudet mod mine Foredrag var saa snedigt anlagt, at jeg ingen Ret kunde faae. Rettede jeg Søgsmaalet mod Justitsministeren, vilde han let undgaae Ansvaret ved at paavise, at han ikke havde udstedt noget Forbud, men kun hævet den tidligere meddeelte Tilladelse; og søgte jeg Politidirecteuren, vilde han være dækket af Justitsministerens forblommede Skrivelse, hvori Tilladelsen tilbagekaldtes.

Der blev mig saaledes kun tilbage at søge Opreisning ved Pressen. Derfor etablerede jeg

---

— „Ja ligesom jeg aabnede Døren til dette Værelse, kom hendes Naade Grevinden inde fra Audientsgemakket. Jeg gav hende Tørklædet, hvorpaa hun gik.

— „Men har der da slet ikke været Nogen her senere?" spurgte Keiseren.

— „Nei, slet Ingen, Deres Majestæt."

Keiseren taug. Han stod et Øieblik og holdt sin Haand for Panden, som om han grublede. Derpaa gik han synlig fattet tilbage til Gesandten.

— „Deres Excellence maa undskylde, at jeg har gjort dem Tiden lang og sat deres Taalmodighed paa Prøve; men en lille uventet Begivenhed tog i en kort Tid min Opmærksomhed i Beslag."

Derpaa tog han en Diamantring af sin Finger; idet han overrakte Gesandten Ringen, sagde han:

— „Deres Excellence vil modtage dette ringe Pant paa mit Venskab og min Høiagtelse. Jeg er overbeviist om, at De gjerne vil bære en Ring, som Keiser Fritz har baaret i flere Aar."

Gesandten modtog Ringen, udtalte sin hjertelige Tak for Gaven og forlod derpaa Paladset.

Keiseren var i flere Dage meget forstemt over Gulddaasens mystiske Forsvinden. Grevinden søgte ved Solodands og Sang og Spil at opmuntre hans Sind; hun sagde ham vel hundrede Gange, at hun ikke kunde begribe, hvor Gulddaasen var bleven af.

Men Kammertjeneren vidste det, og han tog ikke Hemmeligheden med sig i Graven.

opbragt. „Den Sindssyge kunde jo gjerne løbe sin Vei eller gjøre en Ulykke, uden at Du vidste det Ringeste deraf! Og det kalder Du at vaage! Træffer jeg Dig endnu engang sovende, naar Du har Vagt hos en Patient, saa jager jeg Dig strax paa Timen bort!"

Vaagekonen bad grædende Professoren om Tilgivelse.

— „De skal ikke være saa streng imod hende," udbrød Madam Petersen, medens Taarerne stode hende i Øinene af Medlidenhed over hendes mishandlede fattige Veninde. „Hun er gammel og svag og trænger til Søvn og Hvile; jeg er derimod ung og rask. Det er mere rimeligt, at jeg vaagen over hende, end at hun vaager over mig. De behøver ellers ikke at være bange for, at jeg skal løbe min Vei eller gjøre nogen Ulykke. Jeg stoler paa den alvidende og retfærdige Guds Hjælp. Han vil nok tidlig eller silde aabne mit Fængsel, og straffe dem, som have kastet mig deri. De taler om at gjøre Ulykke; vær De forvisset om, at jeg veed, hvad jeg gjør, og at jeg ikke er saa hjerteløs som De, der har styrtet mig i Ulykke."

Professoren hørte med Harme disse Ord, som han ikke værdigede noget Svar.

— „Pas paa hende, at hun ikke løber ud i Gaarden eller over paa de andre Stuer," sagde han til Vaagekonen; „Du hører jo nok, at hun taler i Vildelse."

Derpaa forlod han hastig Cellen, for at undgaae en ny Replik af sin Patient.

nærværende Blad, der nogenlunde erstatter mig det Tab, som Grevinden, i Forening med sine Haandlangere har paaført mig.

At jeg har Grund til at hade Canaillepolitiken, vil man let indsee; og at jeg som frihedselskende dansk Mand ikke alene har den Ret, men endog den Pligt, at angribe og tilintetgjøre den Magt, som efter Behag træder en grundlovmæssig Ret under Fødder, — det er afgjort.

Og denne Ret og denne Pligt vedbliver jeg, trods tusinde Actionssager mod mig, at udøve saalænge, indtil man tilbagegiver mig min lovlige Frihed og Ret til at bruge det mundtlige Ord ligesaavel som det skriftlige, og godtgjør mig det Tab, som jeg har lidt paa Grund af den ulovlige Adfærd mod mig.

W. J. Karup.

Hr. Krabbes Slag.

(Tilegnet Redacteuren af „Dagbladet".)

Da den Lussing, som Redacteuren af „Danmark", Hr. Krabbe, forleden Dag har givet Redacteuren af „Berlingske", Hr. Buchheister, er Dagens Thema, skulle vi ikke undlade at gjøre et Par Bemærkninger derom, idet vi forbeholde os i næste Numer at levere et humoristisk-didactisk folkeligt Foredrag om: „Lussingers Anvendelse i den offentlige Debat ialmindelighed, og om den Lussing, som Hr. Buchheister fik, især deleshed."

At en Mand giver en anden Mand en lille Lussing inden lukte Døre, er, efter vor Mening, ikke Noget, som fortjener en vidtløftig Discussion i Pressen, ja ei engang en Anmeldelse. Naar der ikke destomindre er gjort saa forfærdeligt meget Spræl af, at Hr. Krabbe har givet Hr. Buchheister „en paa Planeten", fordi denne Herre havde begaaet et raat journalistisk Overfald paa ham, saa er det især, fordi Hr. Bille har slaaet Allarm i denne Anledning og forsøgt at reise Hr. Krabbe en ulfeltsk Støtte „til ævig Spot, Skam og Skjændsel."

At Hr. Buchheister selv har fortalt hele Publicum, at han har faaet en Lussing, fordi han havde været uartig, det er en latterlig Dumhed, som har sin simple Grund i hans Mangel paa bon-sens. Men Hr. Billes journalistiske Raseri over Hr. Krabbes slaaende Argument har ene og alene sin Grund i hans paniske Skræk for, at han (Bille) selv, ved en passende Leilighed skulde faae en ligefrem simpel, prosaisk Lussing, hvortil hans Skriveri ikke sjældent stærkt opfordrer.

Saalænge Hr. Bille i al Ro og Mag kan sidde derhjemme bag Disken i sin literaire Krambod og udskjelde Folk, berøve dem deres borgerlige Agtelse ved uretfærdige og forhaanende Domme eller ved ligefrem at debitere Løgn om dem; saalænge han med Skadefryd ugeneert kan negte at optage den af ham angrebne Parts Forsvar eller Berigtigelser; saalænge han med usigelig Frækhed uforstyrret kan omgaae Presseloven ved at skjule den angrebne Parts „Henvisning" til Svar eller Berigtigelse andensteds, ved med lille, næsten ulæselig Skrift at stikke den ind iblandt en Flok brøgede og storstilede Avertissementer bag i Bladet; saalænge han er formuende nok til at lee over Tabet af det Par Skilling, som en Pressesag for ærerørigt journalistisk Overfald paa sageslø Mand kan paaføre ham, — saalænge føler han sig saa vel ved Redactionshaandværket. Men seer han derimod, at en saadan journalistisk Opførsel kan medføre en solid Dragt Prygl, saa gribes han af en panisk Skræk og søger at afvende den truende Fare ved at stemple den, der giver saadanne velforskyldte, tørre Hug, som en fort, gemeen Forbryder. Hr. Bille er saa heldig stillet, at han kan afvæbne de fleste tilstødende Uheld og Ønder; han har Penge, er Dus med Ministrene og har Politiet i sin Lomme; og Vorherre frygter han ikke, da han, som bekjendt, ingen Religion har. Kun to Ting frygter han: Døden og et Livfuld tørre Hug; thi den første tilintetgjør uigjenkaldelig hans Forhaabninger om at blive Minister, og de sidste maa han smukt beholde, naar han først har faaet dem.

Calkreutz' Legat.

Ved i forrige Numer af „Folkelige Foredrag" at læse en anonym Indsenders Bemærkninger om Krigsministeriets Handlemaade, har jeg taget Anledning til at meddele følgende Linier.

Det vil maaskee være Publicum bekjendt, at Oberst v. Calkreutz i sin Tid stiftede et Legat for 10 ældre, trængende og veltjente Officerer. Dette Legats Portioner skulde, ifølge Testators udtrykkelige Villie, bortgives efter Forslag af de 4 ældste Legatarier efter Biskoppens Raad, og desuden ved Vacance bekjendtgjøres saavel i „Berlingske Tidende" som i „Adresseavisen".

Begge disse vigtige Bestemmelser ere notorisk ikke blevne overholdte i lang Tid.

Krigsministeriet har saaledes aldeles forbigaaet at indhente Biskoppens Raad, og hvad Legatarierne angaaer, da er det mig bekjendt, at en af dem har bortgivet sin Stemme for en lille Forfriskning af Værdi 10 Skilling, naar den tages hos a Porta.

Med Hensyn til Indsenderens Bemærkninger om, at Hr. v. Tscherning i Rigsraadet har tituleret Polakkerne med Ordet „Røver", skal jeg tillade mig at bemærke, at da Obersten brugte dette Kraftudtryk, stod han med Vandglasset i Haanden og speilede sig selv i Glassets Indhold, hvorved han sandsynligviis har faaet Øie paa „Røveren".

En Officeer af Armeen.

Om Slesvigholstenerne.

Af Johan Jørgensen Jomfou.

Endskjøndt jeg af Erfaring veed, at de Bemærkninger og Forslag, jeg har offentliggjort om offentlige Indretninger og Handlinger, enten ere blevne nændsede, eller ansete og straffede som Forbrydelser, og jeg forudseer, at følgende Artikel vil blive anseet som en ligesaa stor, ja vel endog større Forbrydelse, end Artiklen: I forrige Tid og Nuomstunder," finder jeg mig dog beføiet til at bringe den til mine Medborgeres Kjendskab.

Da Mængden af mine Læsere sandsynligt ikke kjende denne Artikel, der gav mig Anledning til, at jeg blev behandlet som Misdæder, og to Gange kastet i criminelt Fængsel, anføres den her: „Regenten bør paasee, at Ingen sulter, at Alle ere sysselsatte og retfærdige, og hvis muligt, elskende," sagde Tydsklands ædle Fyrstprinds, Storhertug Carl Dalberg, og, at hans Ord vare en Gjenlyd af hans Hjerte, og af ham virkeliggjortes i det practiske Liv, viste han, ved at anvende de 800,000 Rd. aarligt, hvilke han som Storhertug af Frankfurt am Main erholdt, til sine Undersaatters Bedste. Østerrigs store Joseph*) og Danmarks herlige Struensee handlede Begge efter dette Princip. Maalet for disse to ypperlige Regenters Stræben var: „At aabne Kilder, hvoraf den næringsdrivende Statsborger kunde forskaffe sig sine Fornødenheder, at løsne de Baand, der fængslede en gavnvirkende og uskadelig Virksomhed, at frembringe en forædlet og forædlende Cultur, værne med betryggende Sikkerhed saavel om den Ringes og Fattiges som om den Riges og Mægtiges Person og Gods, anvende Statens Indtægter til Anlæg af almeennyttige Indretninger, og til at sætte duelige og flittige Fattige istand til at erhverve deres Brød." Vor miskjendte og mishandlede Caroline Mathildes Søn, Frederik VI, handlede i samme Aand. Han gav hver Onsdag og Fredag, naar Statsraadet holdtes, fra Klokken 9 til 12, og de øvrige Dage fra 9 til 2 Audients i sin Bopæl paa Amalienborg, eller undertiden om Sommeren om Søndagen paa Frederiksberg, og Enhver, selv den usleste Dagleier og den meest nødlidende Qvinde, kunde faae ham i Tale. Han hørte med faderlig Godhed paa de Ansøgendes Klager og Bønner, og hjalp hvem han kunde. Paa denne Maade erhvervede han sig Kjendskab til sine Statsborgeres Tilstand, og hvorledes Embedsmændene udførte hans Villie, haandhævede Lovene og behandlede Indbyggerne i deres Districter. Han oprettede desuden et Understøttelsescontoir, hvorfra Enker, Faderløse Husarme og andre Trængende erholdt Understøttelse. Christian VIII. fulgte paa en værdig Maade hans Fodspor. Han oprettede et Naadessecretariat**) i

*) Uagtet jeg erkjender det meget Gode, som denne Keiser i flere Retninger har virket, saa kan jeg dog ikke undlade her i den historiske Sandheds Navn at erklære: at Keiser Joseph den 2den i sine sidste Leveaar bittert angrede, at han ved flere af sine Reformer havde udbredt Irreligieusitet og Usædelighed og lagt Spiren til borgerlig Tvedragt og Revolution. Redacteurens Anm.

**) Naadessecretariatet bestod af Naadessecretariatet, hvor Enker, Faderløse og andre Nødlidende erholdt Hjælp, og Chatolkassen, hvorfra Lønninger, Belønninger og Foræringer uddeeltes. Efter Christian VIII.s Død overtog Finantserne Naadessecretariatet, og lod de deraf Understøttede beholde det, der var dem tilstaaet af Kongen, og Frederik VII. overtog Chatolkassen.

Syvende Capitel.

Hvor blev Keiserens Guldbaase af?

Medens Madam Petersen var indespærret i Hospitalscellen, svælgede Grevinde de Utopia i sin store ufortjente Lykke. Den ene Hoffest afløste den anden i det keiserlige Palads; men Selskabet var hverken stort eller glimrende. Det var ikke Keiseren muligt at faae sin Stedmoder, Enkekeiserinden, eller nogen anden Dame af det keiserlige Huus til at gjøre Grevinden sin Opvartning. De keiserlige Indbydelser til Damer af Rang og Stand bleve stedse tilbageviste med et „Upasselig", hvorfor Enkekeiserindens Læge spøgende gjorde den Bemærkning: „at siden Grevinde de Utopia var bleven formælet med Keiseren, var der udbrudt en Upasselighedsepidemi blandt alle Damer af Rang og Stand." Det keiserlige Selskab bestod i Reglen blot af Prinds Arveløs, Calle, nogle Skuespillere og Kunstnere, Dr. Mephistopheles, Grevinde de Gjældberg og et Par Damer af Lises tidligere Bekjendtskab, der bleve benævnede Fruer. Den ene var en Skorsteensfeiermadam og den anden en fransk Lorette.

I de samme Dage ankom netop til Hovedstaden en fornem og indflydelsesriig Diplomat fra St. Petersborg. Han havde havt nogle vigtige hemmelige Meddelelser at gjøre Slaraffenlands Udenrigsminister og var to Gange bleven indbuden til det keiserlige Taffel, hvor han havde spiist i Selskab med Grevinde de Utopia og Prinds Arveløs. Nu skulde han stedes til en Afskedsaudients hos Keiseren, da han den følgende Dag skulde afreise.

Keiseren vilde gjerne gjøre sig det mægtige Ruslands Repræsentant forbunden, og raadførte sig desangaaende med Lise og Calle.

— „Der har ikke været Andre heroppe, end hendes Naade Grevinden," svarede Kammertjeneren.

— „Saa løb strax over til hende og spørg, om hun ikke har seet Daasen!" skreeg den ulykkelige Keiser og sammenbed sine Læber af Harme.

Kammertjeneren løb bort og kom efter et Par Minuter tilbage med den Besked, at hendes Naade Grevinden vidste ikke, hvor Daasen var.

— „Nei, det er dog utaaleligt!" raabte Fyrsten og sprang omkring i Værelset som en Rasende. „Det er til at blive gal over! Hvorfor blev din Slyngel ikke og passede paa Daasen? Du er løben herfra, og imidlertid har en Gavtyv stjaalen den!"

— „Ja, jeg har været tre Minuter borte, Deres Majestæt."

— „Og hvem har givet Dig Lov dertil!" skreg Keiseren og trængte med en truende Mine ind paa den stakkels Kammertjener, der ængstligt holdt den venstre Arm op for Ansigtet, for at afparere et eventuelt Slag af sin forbittrede Herre.

— „Hendes Naade Grevinden befalede mig at gaae bort," sagde Kammertjeneren.

— „Hvorledes? hun befalede Dig at gaae? Forklar mig det! Hvorledes gik det til?"

— „Jo, som jeg sad her i dette Værelse, kom hendes Naade og spurgte mig, om jeg ikke havde seet Adjutant v. Oxehorn, hvortil jeg svarede: Nei, Deres Naade. Saa sagde hun til mig: Aa hør, Løit! jeg har glemt mit Lommetørklæde; gaae over til Kammerjomfru Sørensen, og beed hende om det; jeg venter her saalænge. Saa adlød jeg hendes Naades Befaling og gik og hentede Tørklædet."

— „Og var min Kone her, da Du kom igjen?" spurgte Keiseren, hvis Hjerne alt blev gjennemkrydset af en ubehagelig Mistanke.

samme Hensigt, og anviste aarligt c. 240,000 Rdl. dertil. De Personer, som i Frederik VI.s Tid i tre Aar havde faaet Understøttelse, fik det hele Beløb, de Andre noget Mindre. Han gav ligeledes daglig Audients, og da han besad en fortrinlig Evne til at sætte sig ind i alle Forhold, og følgeligen i de Ansøgendes Tilstand og Krav, og en mageløs Taalmodighed i at høre dem fortælle deres Anliggender, saa vare hans Audientser af en uberegnelig velgjørende Indflydelse baade paa det hele Statslegeme og dets forskjellige Individer. Kongen blev derved, hvad han, ifølge sin Stilling, som Regent bør være: „Lovenes Haandhæver, Opretholder af den lovmæssigt bestaaende Orden, den Afmægtiges Beskytter imod den Mægtige, og det Godes og Gavnliges Opelsker og Pleier. Himlen kronede hans Bestræbelser og Foretagender med Held, og det synes, som om dette gode Væsen i hans Regjeringstid med fortrinlig faderkjærlig Omhu vaagede over det lille Danmark. Hans velsignende og beskyttende Haand sporedes overalt, baade i Hytten og Borgen. Finantserne vare i en uafbrudt blomstrende Tilstand. Statsgjælden hensmeltedes liig Sneen for den milde Foraarssol; stigende Velstand udbredte sig overalt; Erhverskilderne aabnedes, og udstrømmede med en hidtil ukjendt Rigdom; der var Brød for enhver Statsborger, som kunde og vilde bestille Noget, og baade Statens og Folkets Anseelse og Ære, almindeligt Velvære, og Borgerheld og Borgerværd trivedes og voxede i den Grad, at selv endog hans Avindsmænd have erklæret: „Christian VIII.s otte Regjeringsaar vare Danmarks lykkeligste Aar!" Desuden henledede jeg Frederik VII.s Opmærksomhed paa, hvilke velgjørende Følger det vilde have for Folket, hvis han ofte talede med sine næringsdrivende Undersaatter, og tilstedede baade Fruentimmer og Mandfolk Adgang til Thronen."

Frederik VI. oprettede den 5te Januar 1813 en Nationalbank, og befalede, at enhver Grundbesidder i Kjøbenhavn skulde indskyde en bestemt Sum dertil, eller forrente den med 6 pCt." Enhver Huusbesidder var følgeligen Medeier af Banken, og havde billigt Krav paa at faae Penge tillaans af dens Capitaler; men Banken udlaante blot til Handlende i Kjøbenhavn. Følgen var, at i Provindserne var en almindelig Pengemangel. Landinspecteur Tiedemann i Slesvig vilde oprette en Privatbank i Hertugdømmerne, og reiste omkring i Landet for ved sine Taler at opmuntre Indbyggerne til at indskyde Penge i den, og sagde: „At det var uretfærdigt, at negte Medeierne Laan af Banken," og: „Vi ere bedragne; Kongen har bedraget os!" Jeg talede derom med Christian VIII; men han svarede: „Det kan jo ikke hjælpe, at jeg sætter ham under Tiltale; thi han skal jo dømmes af Mennesker, der ere ligesaa gode som han." Man havde blot en Landevei, Chausseen imellem Kiel og Hamborg, hvorpaa man uden Livsfare kunde kjøre. Christian VIII. indgik Accord med Indbyggerne om: „At de skulde betale de halve Omkostninger, og han de halve." Derved erholdt man Chausseen imellem de vigtigste Stæder, og for en saa billig Priis, at den sædvanligt blot kostede $\frac{1}{3}$ Deel (20,000 Rd. pr. Miil) af hvad Altonaer-Kieler-Chaussen kostede. I Hertugdømmerne var Mangel paa Skillemønt. Frederik VI. sente dem en Mængde Halvskillinger, som vare stemplede til Sexskillinger, og Enesteskillinger, der vare forvandlede til Markstykker; men da Hamborgerne ei vilde modtage dem, leverede de dem som Skatter til Oppebørselsbetjentene. Christian VIII. møntede Treskillinger af Sølv, $\frac{1}{5}$ Skillinger af Kobber, der tilsammen skulde udgjøre Værdien af en Lybsk Skilling, og desuden 4 Skillinger, og med disse Penge betalte han Militairet deres Lønninger; men tillode ikke Oppebørselsbetjentene at modtage dem. Hamborgerne vilde ikke modtage disse Penge, og da Detailhandlerne og Værtshusholderne ikke kunde faae Valuta for dem, vilde de heller ikke modtage dem. Jeg kom til Eckernførde, og saae der skrevet paa alle Handlendes Døre: „Her sælges blot imod Schleswig-Holsteinsk Courant," og hørte Soldaterne sige: „Hvis De ikke tager imod vore Penge, da slaae vi Vinduer og Døre ind," og Indbyggerne: „Om De endog slaae os ihjel, saa tage vi dem dog ikke." Jeg kom til Itzehoe, der var Alt i Fyr og Flamme. Gjæstgiverne sagde der: „Nu er det Tid at tage fat." Jeg reiste til Kjøbenhavn, fortalte Christian VIII. Stemningen, sagde: „Det kan ikke gaae an at give Folk Penge, som de ikke kan blive af med!" „Men, naar de ikke kunne bruge dem, som Skillemønt, saa kunne de bruge dem som Courant," svarede Kongen; jeg: „Men det er jo ikke Courant;" han: „Men det staaer jo derpaa!" og jeg: „Det kan jo ikke nytte Noget, at man sætter Courant paa en Mønt, naar Ingen vil tage den derfor." Følgen blev, at Oppebørselsbetjentene fik Ordre at modtage Pengene. (Fortsættes.)

Pebermøen.

Mel. af „Abekatten".

Dengang jeg var en deilig, deilig, deilig Ungermø,
Da tænkte jeg: Du ei skal gaae i Jomfrufrø! —
Men Heiberg lærte mig:
„Siig Frieren Du: „Nei",
Saa slipper Du for Børneskrig og megen Hurlumhei!"

Jeg fulgte Raadet, Raadet, Raadet paa en Prik,
Men mærker nu, jeg narret blev, og Heiberg var en Strik.

Thi beder jeg Jer alle, alle, alle, Piger smaa,
Den falske Heibergs Ord kan Ingen agte paa.
Thi med sit Strengespil
Han hver en Pigelil
Bedaared', saa ei nogen Mand paa Krogen bide vil.
Nu er jeg fem og fyrre, fyrre, fyrretyve Aar,
Og ingen Beiler, ingen Mand jeg nu vel mere faaer.

See, hele fytten, fytten, fytten lange Aar henrandt,
Før endelig en Beiler sig hos mig indfandt.
En Dag saa siger han:
„Mit Hjerte staaer i Brand!"
„Saa sluk den," var mit Svar, „her er Karaffelen med Vand!"
Da flux han tog sin Hat, sin Hat, sin Hat og Stok og gik.
Af haabløs Kjærlighed til mig slog Manden sig til Drik.

Saa sad jeg da i fire, fire, fire Aar i Ro,
Da kom min anden Beiler hoppende saa fro.
„Jeg er af Adelsslægt,
En dygtig Architekt!"
Jeg svared: „Bliv De blot fra mig, De er en næsviis Knegt!"
Kort efter fra en Bygning, Bygning, Bygning faldt han ned,
Balancen tabte han af lutter haabløs Kjærlighed.

Jeg nu en anden Mening, Mening, Mening faaet har,
Hvis Nogen nu vil fri, erholder han til Svar:
„Javist, min Hjertensven,
Jeg elsker Dem igjen,
Imorgen kunne vi saamænd alt gaae til Præsten hen."
Nu finder Ægtestanden, Standen, Standen jeg charmant.
Hvis De en Kone have vil, husk: **Malle er vacant!"**

Niponi.

Dagbog.

Nordens Konger. Efter Forlydende vil Hs. Maj. Kongen gjæste Kong Carl den Femtende i Helsingborg den 23de eller 24de Juli. Maaskee vil ogsaa Hs. Maj. Kongen af Sverrig gjøre et Gjenbesøg paa Skodsborg. Hvis dette skeer, vil det afvæbne den Beskyldning mod Hr. Hall, at et nyt diplomatisk Skridt af ham skulde have kjølnet det inderlige Venskab, som bestaaer mellem de to Broderkonger.

Grækenland. Den engelske Lordovercommissair paa Corfu har den 21de ds. officielt proclameret de joniske Øers Indlemmelse i Kongeriget Grækenland. Hvoraf kommer denne sjældne engelske Høimodighed? Deraf: at hele Grækenland først er bleven, hvad de joniske Øer tidligere vare, en engelsk Vasalstat. John Bull giver ikke en Penny bort, uden at han faaer en Shilling istedetfor.

Polen. Frankrigs, Englands og Østerrigs længe bebudede Noter ere endelig afgaaede til St. Petersborg. De skulle være temmeligt eenslydende. De indeholde sex Puncter: fuldstændig og almindelig Amnesti; en med Forfatningen af 1815 stemmende polsk Nationalrepræsentation og særskilt Forvaltning af Landet; fuldstændig Samvittighedsfrihed og Ophævelse af de den katholske Kirke hidtil paalagte Indskrænkninger; Benyttelse af det polske Sprog i Forvaltningsanliggender, ved

„jeg kommer strax tilbage med den lille Gjenstand, som jeg har lovet Dem."

Gesandten gjorde et dybt Buk, Keiseren forlod Gemakket og traadte ind i et Sideværelse, hvor han traf sin Kammertjener.

— „Hvor Pokker er Juveeldaasen henne, som jeg vil give den russiske Gesandt?" raabte han ude af sig selv af Forbittrelse over, at den var flyttet fra sin Plads, og foer lige ind mod den bestyrtede Kammertjener. „Du skal øieblikkelig skaffe mig den! Det er jo en Skandale, at jeg byder den fremmede Herre en Gave, og saa skal løbe omkring i Paladset og opsøge den! Skaf mig Daasen, siger jeg, og det paa Minuten!"

— „Deres Majestæt," svarede Kammertjeneren i en bestemt, rolig Tone, „Daasen staaer jo derinde i Audientsgemakket paa Consolbordet."

— „Saa gaae derind og tag den, siger jeg," raabte Keiseren; „troer din Slubbert, at jeg er blind, at jeg ikke kan see den, naar den staaer der? „Marsch! Skaf mig Daasen!"

Den ulykkelige Kammertjener løb ind i Audientsgemakket og søgte der forgjæves om Daasen, medens Gesandten ikke ret vidste, hvad han skulde tro om Keiseren, Gaven og Kammertjeneren.

Denne vendte fortvivlet tilbage til Keiseren.

— „Hid med Daasen!" raabte den vrede Monarch. „Hvor er den! Hvor er den!"

— „Jeg kunde ingen Daase see," svarede Kammertjeneren. „Men vist er det, at den stod paa Consolbordet for ti Minuter siden, da jeg gik gjennem Gemakket."

— „Men hvem har været der siden den Tid?" spurgte Keiseren. „Der maa jo dog Nogen have taget den. En Snustobaksdaase kan da for Pokker ikke løbe sin Vei af sig selv!"

— „Jeg veed ikke rigtigt, hvad jeg skal give den russiske Gesandt," sagde han og kloede sig forlegen bag Øret.

— „Aa, veed Du hvad, Fritz," svarede Grevinden, „Du kan jo udnævne ham til Ridder af Drommedaren."

— „Det gaaer ikke an, min søde Pige," sagde Keiseren og klappede Grevinden paa Kinden; „han har altfor mange store Ordensdecorationer, til at jeg kan byde ham en simpel Drommedarstjerne. Det gaaer paa ingen Maade an."

Saa giv ham en lille pæn Present," sagde Lise; „for Exempel en Brystnaal eller en Ring."

— „Ja, det troer jeg vil være bedst," svarede Keiseren. „Jeg sender strax Bud efter Hofjuveleren."

— „Men bliver det ikke altfor dyrt hos ham," bemærkede Grevinden, der plagedes af Gjerrighedens urene Aand. „Er det ikke billigere hos en af de andre Juvelerer; jeg kunde jo gaae hen og kjøbe en Ring i en Boutik; saa behøver man ikke at give, hvad der forlanges; man faaer altid nogle Dalers Afslag."

— „Ja, Deres Majestæt, hos Juveleer Madsen faaer man en meget pæn Ring for en Snees Daler," bemærkede Calle.

— „Snik, Snak!" udbrød Keiseren, ærgerlig over sine gjerrige og prakkeragtige Omgivelsers dumme Raad. „Det skal naturligviis være en Gave af nogle hundrede Dalers Værdi; ringere kan det paa ingen Maade være. Jeg maa tale med Hofjuveleren."

Han gik derpaa ind i et Sideværelse forat ringe paa sin Kammertjener, medens Calle og Lise saae paa hinanden med Forbauselse over Keiserens formeentlige Ødselhed.

— „Han giver Alting bort," hvidskede Calle til Grevinden; „Du maa endelig vænne ham af med den utilgivelige Feil."

Rettergang og i Skolerne; Indførelse af et lovligt ordnet Rekruteringssystem. Som Underhandlingsbasis foreslaaes Standsning af Kampen. Østerrig har underkastet Forslaget om Nationalrepræsentation en Modification. Man troer ikke, at Rusland gaaer ind paa disse diplomatiske Fordringer, og man venter derfor, at den længe imødesete Krig contra Rusland snart vil udbryde. Som et nyt Beviis paa den russiske Regjerings frække Vilkaarlighed tjener, at den ved Magtsprog har assat den katholske Erkebiskop af Warschau og endog, efter Sigende, forviist ham til — Sibirien! — Hans eneste Brøde er, at han er bleven sine Kaldspligter tro.

Mexiko. Franskmændenes og in specie Napoleons Glæde over Seieren i Mexiko har vakt de meest sanguinske Forhaabninger. Man drømmer sig allerede som Herrer af hele det rige Land, der pludseligt i Franskmændenes Phantasi er bleven en Guldgrube, som med Lethed kan udslette hele den enorme franske Statsgjæld.

Forbundsexecutionen. Paa Grund af, at Frankfurterforsamlingen nu har faaet sin Betænkning i det slesvigholsteenske Spørgsmaal færdig, der gaaer ud paa, at den danske Regjering skal tilbagekalde Forordningen af 30. Marts d. A., opfylde de saa meget omtalte Forpligtelser fra 1851—52 eller ogsaa gaae ind paa det berygtede Russellske Forslag, har England gjort Forestillinger i Frankfurt. Om Execution er der ikke Tale, Ingen vil udføre den anderledes end paa Papiret.

Mit Livs Roman.

Af

W. J. Karup.

Første Capitel.

Jeg er født i Kjøbenhavn første Juledags Nat 1829, under en overordentlig streng Vinterkulde, og er den tredie ældste af ni Sødskende. Skjøndt en Fødselsdag af de Fleste ansees for noget Tilfældigt, saa er jeg dog stolt af, at min Fødsel indtraf i en Nat, der bærer Jesu Christi og St. Stephani høihellige Navne. Jeg blev den 31. Mai i det følgende Aar døbt i St. Petri Kirke og opkaldt efter den hellige Abbed Wilhelm. Min Fader, der var Haandværksmester, nedstammede fra Meklenborg, hvor hans Bedstefader eiede en Landeiendom ved Grabow. Dennes Død er mærkelig ved en sælsom Historie, som jeg i Forbigaaende vil meddele mine Læsere. Til hans Eiendom hørte blandt Andet en Blegdam, der var omgiven af en Aa. Over Blegen førte en Vei, og til Fodgængeres Bequemmelighed var denne ved et Par Hængebroer sat i Forbindelse med Landet paa den modsatte Side. Disse havde i lang Tid ikke været ophisfede om Natten; men da min Bedstefaders Karl, der skulde vaage paa Blegen, sov istedetfor at vaage, blev der i et Par Nætter stjaalen en betydelig Deel Lærred fra Blegen. For at vanskeliggjøre Tyvens fremtidige Angreb, bleve nu Hængebroerne ophisfede om Natten, og min Oldefader lagde sig selv paa Luur i Blegehytten, for om muligt at attrapere Tyven paa fersk Gjerning. Da skete det i den tredie Nat, som han der vaagede, omtrent ved Midnatstid, at han hørte en Røst, som lød fra den modsatte Aabred, paa det Sted, hvor den ene Bro var ophisset. — Han gik strax derhen, hvor Lyden kom fra, og saae nu, til sin store Forbauselse, et afskyeligt høit Spøgelse, iført den sædvanlige hvide Habit. Med en hul Røst forlangte dette Monstrum, at han skulde nedlade Broen, da det vilde gaae over Blegen. Min Oldefader fandt ingen fornuftig Grund til at efterkomme en slig Opfordring, og betragtede med en ganske naturlig Ængstelse den Ubekjendte, der tog sig meget fæl ud i det blege Maaneskin. Da Spøgelset efter tre Gange gjentagen Opfordring ikke blev adlydt, saae det med en frygtelig Mine paa min Oldefader og truede tre Gange med sin opløftede Pegefinger ad ham, hvorpaa det langsomt bortfjernede sig. Dette Optrin gjorde et saa stærkt Indtryk paa den gamle Mand, at han den næste Dag blev heftig syg og paa den tredie Dag derefter var et Liig.

Den Omstændighed, at min Oldefader var en Meklenborger, og at jeg blev døbt paa Tydsk, kunde maaskee forlede En og Anden til at troe, at jeg er en Tydster og ingen rigtig Skandinav. Men deels er min Fader født i Kjøbenhavn, og deels tyder Navnet Karup godt nok paa min nordiske Herkomst. Der findes ei alene et Par Landsbyer af dette Navn i Danmark, saasom det gamle bekjendte Valfartssted Karup i Aarhuus Stift; men i Sverrig, mellem Kjøbstæderne Engelholm og Laholm, ligge de to bekjendte Kirkebyer: Karup og Östra-Karup. Desuden nedstammer jeg paa Mødrenesiden fra Sverrig, da min Moder, der vel er født i Danmark, henhører til den svenske Familie Elgstrøm.

I mit sjette Aar forlod mine Forældre Kjøbenhavn og reiste til Nestved, hvor min egentlige Barndomstid henrandt. Den landlige Stad, med sine Haver og Enge, sine to gamle ærværdige Klosterkirker, den romantiske Omegn med sine smukke Bøgeskove, med sit Skovkloster „Herlufsholm" og Ruinerne af „Sortebrødreklosteret", den venlige Næsbyaa med sit stærke susende Vandfald, der har givet den Navnet Suseaa, — alt dette tiltalte min livlige Phantasi og svarede ganske til mit religieuse og poetiske Gemyt. Jeg holdt ikke saameget af at lege, som af at være ene med mig selv. Jeg kunde saaledes ofte være en heel Dag i Skoven, hvor jeg tilbragte Tiden med phantastiske Sværmerier, med Læsning eller Bøn til Gud, hvortil jeg følte en stærk Trang. Naar jeg undertiden kunde komme ind i Kirken paa en Tid, da ingen Anden var tilstede, følte jeg mig usigelig lyksalig ved at udøse mit hele Hjerte for Gud, dog ikke staaende, men knælende; thi denne Stilling var mig naturlig, den fulgte saa at sige af sig selv, naar jeg vilde samtale med Gud.

Først i mit niende Aar blev jeg sat i den borgerlige Realskole; men jeg kom der ikke ganske uforberedt. Min ældre Søster, Camilla Birgitta, der er gift med Forstcandidat og kgl. Skovfoged Wiinholt til Skovbjørstrup, havde med søsterlig Omhu og Taalmodighed lært mig at læse, skrive og regne, og selv havde jeg lært mig den bibelske Historie og flere Psalmer, hvori den Geistlige, som prøvede mig ved Optagelsen i Skolen, endog fandt mig „ret dygtig". Om denne min første Underviisning er Grunden til, at hun er mig kjærest af alle mine Sødskende, veed jeg ikke; men det veed jeg, at hendes store Forstand, hendes fromme Sind og hendes Flid og Huusligshed fuldtvel fortjener min og alle hendes Paarørendes Høiagtelse og Hengivenhed.

Med Skolelivet vaagnede min Lyst til boglig Syssel. Størstedelen af min Fritid tilbragte jeg med Læsning og skriftlige Udarbeidelser. Historien og Geographien interesserede mig meget, og i en Alder af ti Aar forfattede jeg historisk-chronologiske Tavler og tegnede store, detaillerede Landkort. At være Forfatter var mig den kjæreste Tanke, og de Personer, som vare istand til at omdanne Manuscriptet til en „rigtig trykt Bog", forekom mig at være sande Troldmænd. Min Onkel, Christian Gebrecht Lebrecht Karup, der havde lært Bogtrykkerkunsten, og som var en begavet og kundskabsrig Mand*), besøgte undertiden mine Forældre; da var jeg meget lykkelig over at tale med ham om, hvorledes man trykte Bøger; og han bragte mig gjerne flere interessante og lærerige Skrifter, som jeg med Begjerlighed læste og gjorde Udtog af.

Provindsaviser hørte dengang til Sjældenhederne; men alligevel havde Nestved sin Journalist og sin Avis, der udgik eengang om Ugen og blev trykt i Slagelse. Denne Provindsjournalist, som boede lige ved Siden af mine Forældre, var ingenlunde en af de smaa Redacteurer: nei, det var M. Goldschmidt, der senere er bleven berømt som „Corsarens" Udgiver, som Romanforfatter og som Redacteur af „Nord og Syd", „Ude og Hjemme" osv. Goldschmidts Avis vakte hos mig Lysten til ogsaa at redigere et Blad; og som et Barn paa otte, ni Aar skrev jeg da et saadant, hvis Titel jeg tegnede med store Fracturbogstaver, som jeg colorerede. Flere Familier holdt dette Ugeblad, der udgik regelmæssigt i længere Tid. Da jeg i Aaret 1848, efter endeel Aars Fraværelse, gjæstede min Barndomsby, havde jeg den Glæde at see et Numer deraf, som en Familie havde opbevaret. Det indeholdt blandt Andet en comisk Fortælling om et originalt Subject, en vis Pseudonym „Jørgen Rundhat."

(Fortsættes.)

*) Han har i en lang Aarrække været Redacteur, først af Ove Thomsens Avis, senere af „Vestfynske", er Repræsentant i Kjøbstadforeningen, og i det Hele taget en hæderlig bekjendt Mand i sin Kreds. Cfr. Supplement til Dansk Forfatterlexicon VII, p. 16.

De ærede Qvartalsabonnenter, som ikke have erholdt Nr. 10—11, 12—13, 14 og 16 af d. Bl., ville gjennem vedkommende Boghandel behage at forlange dem.

Samtlige Postabonnenter, som ikke have modtaget de anførte Numere, ere gjennem Posten tilstillede samme.

Udgiveren.

Redigeret af **W. J. Karup**.
Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

— „Lad mig derom, min Ven," svarede Lise med en næsten uhørlig Røst; „man maa lade ham have sin Billie i Alt, men forresten sørge for, at han ikke faaer den i Noget."

En Timestid derefter indfandt Hofjuveleren sig hos Hs. Majestæt, og foreviste denne en Mængde kostbare Ringe og Brystnaale, samt et Par overordentligt smukke Gulddaaser, der vare besatte med funklende Juveler.

— „Denne Gjenstand er passende og smuk," sagde Keiseren, idet han med Velbehag betragtede den ene Guldbaase. „Den skal han have! Siig mig engang, hvad koster den?"

— „Naar Deres Majestæt behager at beholde den," svarede Juveleren, „saa er Prisen tre hundrede Daler."

— „Tre Hundrede!" raabte Grevinden; „det er dog en strækkelig Priis for en Snusdaase! Jeg troede, at den kostede hundrede Daler."

— „Jeg indrømmer, at Prisen er høi," svarede Juveleren; „men Deres Naade maa betænke, at Daasen er massiv og af fiint Guld. Desuden ere Juvelerne af meget høi Værdi og Cirkeleringen yderst zirlig."

— „Ja Daasen er meget smuk," sagde Keiseren, „og De skal ogsaa have tre hundrede Daler for den; vil De indlevere Regningen til min Chatolkasserer, der betaler Dem."

Juveleren indpakkede sine andre Sager, og bøiede sig i al Underdanighed for Monarchen og Grevinde de Utopia, hvorpaa han fjernede sig.

Efterat Keiseren, Grevinden og Calle en tidlang havde beundret den smukke Daase, satte Keiseren den ind paa et Consolbord i det Gemak, hvor han om Middagen vilde modtage den russiske Gesandt til Afsked.

I Forening med Calle tog Hs. Majestæt en lille Frokost. Grevinden kunde ikke deeltage deri; hun undskyldte sig med, at

hun skulde besvare flere Breve, som den foregaaende Dag vare ankomne til hende.

Frokosten var ikke endnu tilende, da en af Keiserens tjenstgjørende Cavalerer underrettede Hs. Majestæt om, at den russiske Gesandt var ankommen og befandt sig i Forgemakket. Keiseren saae paa sit Uhr, og da han erfarede, at det var en halv Time over den Tid, da han havde bestemt at modtage Gesandten, stod han op fra Bordet og ilede til Audientsværelset.

Saasnart han var traadt ind i dette, indlod den jourhavende Officeer Gesandten, med hvem Keiseren i et Qvarteerstid underholdt sig ved en fortrolig Samtale.

— „Deres Excellence skal fra min Haand til Afsked modtage en lille Erindring," sagde Keiseren. „Jeg haaber, at De vil bære den; og engang imellem, naar De bruger den, tænke paa Giveren med Venlighed."

Gesandten takkede meget for Keiserens allernaadigste Gunst og oppebiede med spændt Forventning Hs. Majestæts Gave.

Keiseren var traadt nogle Skridt tilbage i Gemakket og bøiede sig over Consolbordet forat tage Guldbaasen; men — til hans store Forbauselse — kunde han ikke see Daasen. Han havde rigtignok til Frokost drukket nogle Glas Viin; men han var saa vant til denne Drik, at hans Syn ikke derved kunde have tabt sin Evne til at see en Gjenstand, der var saa stor som en Guldsnusstobaksdaase. Alligevel gned han sine Øine og saae atter nøie til det Sted, hvor han for en Timestid siden havde sat Daasen.

— „Det er dog mærkeligt," udbrød han i en fortrædelig Tone; „hvem har vovet at flytte Daasen fra den Plads, hvor jeg havde sat den?

— „Undskyld et Øieblik, Deres Excellence," vedblev han;

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 23. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Den 4. Juli. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863.

Actionssagen Nr. 1

eller:

Vær saa artig, nu begynder Forestillingen!

Uagtet Kjøbenhavns Criminalret ved forskjellige Kjendelser har erklæret, at min Paastand om Sagens Afvisning paa Grund af urette Værnething og Appellationen af Kjendelsen desangaaende ikke kunde tages tilfølge, — saa vilde det dog have været en smal Sag for mig, som man siger, at reise nye og meget vigtige Indsigelser mod Søgsmaalet selv, og saaledes faae den egentlige Realitetskamp mod Actor henvisst til et senere Tidspunct. Men jeg længes ret inderligt meget efter at komme i en rigtig varm Kamp med Actor, for at vise Publicum, hvor opstyltede, uholdbare og umotiverede de Argumenter ere, hvortil man støtter den mod mig reiste Anklage for Majestætsforbrydelse, og, jeg tilstaaer det, for at faae Leilighed til at give min ædderarrige Modstander, Justitsministeren, der staaer bag Actors Ryg, et velfortjent „Tilsvar" paa hans „Tiltale".

Det er mig en stor Glæde, at denne Kamp ikke blot holdes inden Criminalrettens lukkede Døre, men, i Kraft af den frie Presse, i hele det danske Folks Paasyn. Publicum bliver saaledes Meddommer i Sagen, og dette er af stor Vigtighed for mig. Thi om end Domstolene hundrede Gange erklære mig „skyldig", vil Folket, derom er jeg overbeviist, „frikjende" mig; dersom det har Agtelse for sig selv, maa det absolut protestere imod, at Grevinde Danner ustraffet og upaatalt kan gjøre, hvad hun vil, fordi hun tilfældigviis staaer i et, Folket aldeles uvedkommende, privat Forhold til Hs. Majestæt Kongen.

Jeg henvender da disse indledende Ord til den store Jury, der bestaaer af alle mine Medborgere og Medborgerinder. Jeg beder Dem om ret at skjænke disse characteristiske Søgsmaal mod mig Deres hele Opmærksomhed; jeg beder Dem om at lægge nøie Mærke til, hvad Actor siger, de Grunde og Argumenter, han fremfører forat godtgjøre, at Søgsmaalet er berettiget, og at jeg har gjort mig skyldig i Majestætsforbrydelse; men jeg beder Dem ogsaa om at læse mit Forsvar, at følge min Kamp mod Actor Skridt for Skridt, og nøie at overveie Betydningen og Kraften af de Grunde og Argumenter, hvormed jeg, Slag i Slag, godtgjør Søgsmaalets Mangel paa Berettigelse, Anklagens Urimelighed og de af Actor fremførte Paastandes Uholdbarhed.

Og saa begynder jeg da Kampen med fuld Fortrøstning til Gud og min retfærdige Sag.

Længe leve Kong Frederik den Syvende! Ned med Canaillepolitiken!

Længe leve vort kjære Fædreland og det danske Folk! Ned med gamle Danmarks Fjender!

Længe leve Grundloven og Folkets Frihed! Ned med den administrative Vilkaarlighed!

Længe leve Retfærdigheden og Loven! Ned med enhver Dom, som støtter sig til „personlige Hensyn" eller „Guld" istedetfor til Lovens ukrænkelige Ord!

Frederiksberg, den 1ste Juli 1863.

W. J. Karup.

Her meddeles først Justitsministerens Anmodning til Politidirecteuren om Søgsmaalet Nr. 1, der er saalydende:

„Ved at tilbagesende hoslagte af Hr. Etatsraaden under 9de d. M. hertil indsendte Exemplar af det af W. J. Karup redigerede Blad „Folkelige Foredrag eller Sort paa Hvidt" Nr. 15 for 9. d. M. skulde Man i Henhold til Lov af 3. Januar 1851 § 13 tjenstligst anmode Dem om at foranledige, at Sag anlægges, hvorunder bemældte Karup bliver at tiltale i Henhold til fornævnte Lovs § 6 for det imod Hs. Majestæt Kongen fornærmelige Indhold af den i ovennævnte Blad indeholdte Artikel „Grevinde Danner hos kunstige Abekatte og danske Studenter", navnlig forsaavidt Allerhøistsammes ægtestabelige Forbindelse deri er omtalt paa en usømmelig Maade og forsaavidt flere af de om Hs Majestæts Gemalinde brugte Yttringer ere satte i Forbindelse med Allerhøistsammes Person."

Casse.

Til

Politidirecteuren i Kjøbenhavn.

Politidirecteurens Actionsordre har følgende Ordlyd:

Kjøbenhavns Politikammer.
Den 20de Mai 1863.

Hr. Procurator Nyholm bliver herved befikket til som Actor at anlægge og udføre Sag imod samt hævde Dom over den i vedlagte Skrivelse med Bilag fra Justitsministeriet af Gaars

— „Saa der er dog endnu Nogen, som tænker paa mig, og som opsøger mig i min Ulykke!" udbrød hun med Taarer. „Ak, jeg har saameget at sige Dig," vedblev hun og holdt Marens Haand fast indesluttet i sin; „men her kunne vi ikke opholde os. Kom, lad' os løbe gjennem Skoven og ned til Stranden! Der er eensomt; Ingen hører der, hvad vi tale med hverandre!"

Hun trak næsten Maren afsted med sig; thi hun slap ikke hendes Haand og løb hastigt. Jesper, der havde Føde og Flasker i sine Frakkelommer, maatte holde bag i sit Frakkestjød, medens han travede efter de flygtende Fruentimmer. Af og til standsede han, og saae sig om til alle Sider, da han frygtede for, at Nogen havde lagt Mærke til deres Flugt og forfulgte dem.

De kom imidlertid efter faae Minuters Forløb ned til Strandbredden, hvor en Række grønne Høie skjulte dem. Her satte de sig ned i Græsset.

Under en heftig Graad fortalte nu Madam Petersen, hvorledes Nørreskalk ved List og Brutalitet havde faaet hende i Snaren, om hendes Ophold paa Hospitalet, om Professor Brummes Opførsel, og tilsidst om, hvorledes man med Vold og Magt havde ført hende fra Hospitalet til Daareanstalten.

— „Professor Brumme," sagde hun, „kom en Dag ind til mig i Cellen, paa en Tid, da han ellers ikke pleiede at komme der. Jeg havde i flere Dage behandlet ham med en Høflighed, som han ellers ikke fortjente, og jeg feilede aldeles ikke noget. Jeg fik derfor pludseligt det Haab, at han kom forat sige mig, at jeg nu maatte forlade Hospitalet. Men mit Haab blev til Skuffelse. Han sagde til Vaagekonen, at jeg trængte til mere Motion, end jeg kunde faa i Grønnegaarden. Han tilstod mig derfor daglig en Kjøretour. Vognen kom

Ottende Capitel.

En gammel Bekjendt opdager Madam Petersens Fængsel.

Det var store Bededagsaften. Paa den smukke Promenade, som omgav hele Hovedstaden, bølgede en broget Menneskevrimmel, der morede sig med at gjøre Bemærkninger over hverandre indbyrdes, men som egentlig var kommen i Stadsen for at opbygge sig lidt ved Lyden af alle Hovedstadens Kirkeklokker, hvormed der blev ringet af alle Kræfter.

I en lille Qvistleilighed i Nærheden af Stadens østre Port og ligefor Promenaden sad et Par nygifte Folk og glædede sig ved Synet af de Spadserende.

Manden var Jesper Vandbærer, som vi kjende fra „den forgyldte Skildpadde". Han lignede sig neppe selv; thi hans tidligere Habitus var ligesaa forandret, som en gammel Silkehat, naar den har faaet en Generaloppudsning af en dygtig Hattemager. Hans store buskede Skjæg var næsten bortryddet af det brede rødmusede Ansigt, saa at kun et Par anseelige Bakkenbarter endnu vare tilbage. Hans mørke Hovedhaar, der tidligere lignede en stor Urskov med vilde Dyr, var nu klippet, ordnet og afdeelt ligesom en lille velpasset Have. Han var klædt i en simpel Dragt, men den tidligere Trøie havde veget Pladsen for en stor blaa fuldkommen Klædesfrakke, og hans Linned, der tidligere lignede Conceptpapiir, var nu skinnende hvidt som et Ark „Bikube". Kort sagt, Jesper var forvandlet fra et Svin til en pæn Mand, og det Væsen, som havde megen Skyld i denne Metamorphose, var den nette Kone, som sad ligeoverfor Jesper.

Denne havde for kort Tid siden arvet en lille Sum Penge efter en Broder, som havde faret tilsøes; og da han ikke, som

Dato ommeldte Tiltalte W. J. Karup, som tiltales for det i Skrivelsen omhandlede Forhold. Som Defensor er beskikket Procurator Alberti."

D. v. Osten.

At Redacteuren af nærværende Blad tilbageviste den beskikkede Defensor, og nu optræder som sin egen Forsvarer, vil være de fleste af vore Læsere bekjendt.

Actors **1ste Indlæg** i denne Actionssag lyder som følger:

Som Actor mod W. J. Karup fremlægger jeg herved:

A. Actionsordren.

B. Skrivelsen af 19de d. M. fra Justitsministeriet til Politidirecteuren.

C. Et Exemplar af Nr. 15 for 9de d. M. af et Blad, kaldet „Folkelige Foredrag eller Sort paa Hvidt," der redigeres af Tiltalte.*) —

Med Hensyn til Indstævningen til nærværende Ret bemærker jeg, at denne er Gjerningsstedets Værnething, idet det nævnte Blad er udgivet her i Byen, hvor det efter Angivelsen paa Bladets første Side har Contoir.

Tiltalte er actioneret for det imod Hs. Majestæt Kongen fornærmelige Indhold af den i ovennævnte Blad indeholdte Artikel „Grevinde Danner hos kunstige Abekatte og danske Studenter," navnlig forsaavidt Allerhøistsammes ægteskabelige Forbindelse deri er omtalt paa en usømmelig Maade, og forsaavidt flere af de om Hs. Majestæts Gemalinde brugte Yttringer ere satte i Forbindelse med Allerhøistsammes Person.

At denne Action er vel begrundet, er indlysende uden Udvikling. Det er klart, at den Maade, hvorpaa Tiltalte har omtalt Hs. Majestæt Kongens Gemalinde, er fornærmelig imod Hs. Majestæt, og navnlig er det klart, at Allerhøistsammes ægteskabelige Forbindelse derved er angreben og omtalt usømmelig. Dette Anklagepunct rammer Artiklen i det Hele, uden at der er Anledning til særlig at fremhæve nogen enkelt Udladelse. Derimod vil jeg som Yttringer, der ere satte i Forbindelse med Hs. Majestæts Person, navnlig anføre følgende: „men da hun tillige med en umaadelig Frækhed optræder officielt som Ovasi-Dronning;" „er Rigsdagen til Hove, vips, der er hun med;" „giver Hs. Majestæt Kongen et Taffel .... vips, der er hun med;" „Forleden Dag behagede den skrækkelige Dame at vise sig i den kongelige Loge i Vesterbroes Abetheater," og „saa vilde og skulde Grevinden dog officielt besigtige Minervas Laugshuus," idet alt dette kun vilde kunne skee i Overeensstemmelse med Hs. Majestæts Villie, dernæst overhoved den hele Omtale af Besøgene i Vesterbroes Theater og i Studenterforeningen, idet der ikke kan være Tvivl om, at Tiltalte har vidst og har maattet antage det for almindelig bekjendt af Aviserne, at disse Besøg have fundet Sted i Selskab med Hans Majestæt, og at den omtalte Forære ring til Studenterforeningen har bestaaet i Allerhøistsammes Buste.

Jeg paastaaer efter det Anførte Tiltalte anseet med stræng Straf af Fængsel efter Loven af 3. Januar 1851 § 6, samt tilpligtet at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til mig.

Saaledes indlader jeg Sagen.

Kjøbenhavn d. 26. Mai 1863.

Erbødigst
Nyholm.

Da saavel Justitsministeren som Actor har paaberaabt sig § 6 af Loven af 3. Januar 1851, hvilken § handler om Majestætsforbrydelse „paa Tryk", skulle vi her meddele samme Paragraphs Ordlyd:

„Den, der i et trykt Skrift tillægger Kongen uretfærdige eller skammelige Handlinger, tillader sig forhaanende Domme eller Yttringer om Kongen, eller i at omtale hans Person betjener sig af fornærmende Udtryk, straffes med Fængsel fra 3 Maaneder til 2 Aar. Samme Straf rammer den, der paa lige Maade forbryder sig mod Dronningen, Enkedronningen, Thronarvingen eller Rigsforstanderen."

Vort Tilsvar paa Actors Indlæg vil blive meddeelt i næste Numer af dette Blad.

*) Dette Numer er udkommet i andet Oplag, og kan faaes paa dette Blads Contoir for 6 Sk. pr. Exemplar.

Et Par Spørgsmaal
til Grevinde Danner.

Da Deres Naade muligviis kunde have Lyst til at forsøge Dem som Medarbeider af „Sort paa Hvidt", tillader Redactionen sig at tilstille Dem et Par Spørgsmaal, som De maaskee er saa god at besvare skriftligt. Hvis Deres Besvarelse er god, vil den blive optaget og Honoraret tilstillet Dem igjennem Directeuren for Vesterbroes Abetheater.

1. Spørgsmaal. Er det ikke Majestætsforbrydelse, naar et Fruentimmer, der lever sammen med en Majestæt, slaaer denne med knyttet Næve og støder saa voldsomt til ham, at han falder om paa Gulvet og slaaer sig slemt ved Faldet?

2. Spørgsmaal. Er det ikke Majestætsforbrydelse, naar et Fruentimmer, der lever sammen med en Majestæt, opsnapper de Ordrer, som han har udstedt og underskrevet, og som skulde afgaae til hans Chatolkasserer; og naar hun forandrer og udsletter flere af de i samme Ordrer anførte Gratialer og andre Pengestørrelser, hvilke Forandringer dækkes af Majestætens Underskrift, som forbliver staaende under det forfalskede Document?

3. Spørgsmaal. Bør et Fruentimmer, som gjør sig skyldig i Sligt straffes med Landsforviisning paa Livstid, eller bør hun have en halv Million om Aaret og Titel af „Landets Moder"?

Redactionen.

Om Slesvigholstenerne.

Af Johan Jørgensen Jomtou.

(Fortsat).

1844 hørte jeg overalt i Hertugdømmerne, at Kongen, der ellers blev omtalt med kjærlig Hengivenhed og Ærefrygt, blev nævnet med kold Ligegyldighed. Jeg spurgte Opvarteren i Pfals Hotel i Rendsborg om Aarsagen, og Svaret var: „Her er han ikke Konge, her er han blot Landsherre! Kjender De ikke vore Landsrettigheder?" „Have De Landsrettigheder?" spurgte jeg, og han svarede: „ja!" Paa min Anmodning skaffede han mig to Exemplarer, og jeg læste da: „Vi Christian I. af Guds Naade Konge til Danmark, Sverrig, Norge, de Venders og Gothers, Greve til Oldenborg og Delmenhorst bekjender og bevidner aabenbar med dette vort nærværende Brev for alle dem, som det see, høre eller læse, at de ærværdige Prælater, ærbare Stæder og Beboere af Hertugdømmet Slesvig, Landene og Grevskaberne Holsteen og Stormarn ogsaa have antaget og hyldet Os til deres Herre, ikke som en Konge til Danmark; men som deres Herre over disse foreskrevne Lande efter Forholdene i de herefter udtalte Artikler:

1. Disse fornævnte Lande love vi, efter al vor Formue at opretholde i god Fred, og at de evigt blive udeelte tilsammen.

2. Indvaanerne af disse Lande skulle ikke være pligtige, udenfor disse Lande at følge os, at tjene os, eller at yde os Hjælp.

3. Vi eller vore Efterkommere skulle ikke foretage nogen Krig uden Raad og Samtykke af vore Raad og menige Mænd af de fornævnte Lande.

4. Vi, vore Arvinger og Efterkommere ville og skulle ogsaa ikke paalægge disse Landes Indvaanere nogen Skat eller Afgift uden venlig Indvilgelse og Tilladelse og eenstemmigt Samtykke af alle disse Landes Raad og Mandskab.

5. Ogsaa skulle vi og vore Efterkommere ikke anordne nogen Mønt i disse Lande undtagen den, som er gangbar i Hamborg og Lübeck.

6. Ogsaa skulle vi ikke indfordre Nogen af disse Lande i Sager, som angaae Legeme og Gods, for os til Thinge udenfor disse Fyrstendømmer; men Enhver skal i slige Sager søge sin Ret indenfor Landets Grændser, som rigtigt er; skal ogsaa ikke dømmes af Danske eller Udlændinge.

7. Vi skulle og ville have til vore Embedsmænd i disse Lande, Embedsmænd af disse Lande, og ingen Andre.

Alle disse fornævnte Artikler sværge vi i god Tro at fastholde og love fremdeles for Os, vore Arvinger og Efterkommere at holde alle disse Artikler og Stykker for de Herrer Prælater, Ridderskab og menige Indvaanere af Hertugdømmet Slesvig og Landene Holsteen og Stormarn.

(Fortsættes).

saamange andre simple Arbeidsmænd, havde slaaet sig ganske til Flasken, havde han endnu Lyst til at tage lidt ordentligt Tøi paa sig. Med Penge i Lommen var han en Søndagefter-middag gaaet ind paa Hovedstadens Tivoli; og som han der gik og gabede paa Folk og hørte paa den glimrende Musik, forekom det ham underligt, at han, trods alle Tivolis Forlystelser, dog ikke rigtigt morede sig. Da faldt det ham ind, at han savnede en Livsledsagerinde. Han saae sig strax om efter en, og det varede neppe ti Minuter, før han havde fundet en Pige, der faldt i hans Smag, og som strax modtog en Invitation til en Kjøretour i Carousselbanen. Pigen var over de Fyrretyve, men Jesper var ogsaa lidt tilaars; han havde nogle Penge og hun havde været i en god Condition i en Snees Aar, hvor der havde været Leilighed til at sætte Lidt ind i Sparekassen. Maren, saaledes hed Pigen, syntes godt om Jesper, og Jesper om Maren, og saa forlovede de sig uden videre Formaliteter, medens Pjerrot paa Theatret blev vanvittig af Kjærlighed og Orchesteret spillede „Nummer Tre".

Jesper var nogle Dage derefter saa heldig, at finde en fast Plads hos en Grosserer, og saa holdt han Bryllup med Maren og flyttede ind paa den lille Qvist, hvor vi nu have gjenfundet ham i bedste Velgaaende.

— „Hvor var Du saa henne i Eftermiddags?" spurgte Jesper sin Kone.

— „Jeg var ude paa Hospitalet," svarede hun.

— „Hvad vilde Du derude?" spurgte han nysgjerrig.

— „Jeg vilde see til Madam Petersen."

— „Hvad er det for en Madam Petersen?"

— „Ih, jeg har jo sagt Dig, at det er de nunge Brændeviinsbrænderenke fra Fortunas Stræde," svarede hun, lidt fortrædelig over Jespers Glemsomhed. „Jeg gjør saa meget af

— „Marens Mand!" gjentog Madam Petersen og holdt sin Haand for Panden; „jeg har ikke den Fornøielse, at kjende Noget til Dem eller Deres Kone."

— „Jovist," svarede Jesper; „min Kone har jo tjent i mange Aar hos Dem og Deres Forældre. Det er ganske fornylig, at hun er bleven min Kone."

— „Maren gift!" raabte hun og slog sine Hænder sammen af Forundring. „Hvor skulde jeg vel faae det at vide, da man nu alt saa længe har holdt mig i Fængsel. Men hvorfor kom min kjære Maren ikke herud til mig? Det havde dog været mig en Trøst at see hende."

— „Maren er herude!" svarede Jesper; „men jeg var bange for, at vi ikke begge skulde faae Tilladelse til at faae Dem i Tale, og derfor blev hun tilbage her henne ved Veien."

— „O, hun er her!" gjentog Madam Petersen henrykt; „saa maa jeg endelig tale med hende; hun maa erfare, hvor grændseløs ulykkelig jeg er! Før mig til hende!"

Jesper spurgte hende, om han skulde hente Maren, da det vel ikke kunde lade sig gjøre, at Madammen gik udenfor med ham.

— „Jo, jeg følger Dem!" raabte hun. „Jeg kan ikke udøse mit Hjertes Qval indenfor disse Vægge; det er som om Luften her tilsnørede min Strube og sammenpressede mit Bryst. Kom, lad' os skynde os udenfor!"

Hun ilede ud af Porten, fulgt af Jesper. Da hun kom udenfor Huset, saae hun sig om til begge Sider; der var Ingen, undtagen Maren, som, i en Afstand af et Par hundrede Skridt, med spændt Længsel ventede paa Udfaldet af Jespers Besøg. Madam Petersen løb hen til hende, faldt hende om Halsen og kysede hende saa ømt, som om hun havde været hendes egen Søster.

Om Lussingers

Anvendelse i den offentlige Debat ialmindelighed, og om den Lussing, som Hr. Buchheister fik, isærdeleshed.

Mine høitærede Tilhørere!

At definere Begrebet „Lussing" anseer jeg forat være overflødigt, da de fleste Mennesker kjende det af Praxis. Hvad Ordets ethymologiske Afledning angaaer, skal jeg indskrænke mig til den Bemærkning, at jeg anseer „Lussing" for en Corrumpering af det latinske lucidare, der betyder: at oplyse, gjøre klart eller lyse op for En, hvad netop „Lussingen" har til Opgave.

Der er et gammelt Mundheld, som siger, „at den, som har en stor Mund, maa have en bred Ryg," hvad der med andre Ord vil sige, at den, som snakker med om Alt, maa belave sig paa en Lussing engang imellem. Nu er det saaledes i vor Tid, at Avisskrivere og Rigsdagsmænd snakke med om Alt; og Følgen er, at de let kunne rage sig en Lussing til.

Men Lussinger ere to Slags: de fine og de grove, eller de aandelige og de corporlige. En fiin Lussing er saaledes en mundtlig eller skriftlig Forklaring, hvorved man beviser, at Vedkommende har snakket med om Ting, han ikke kjendte, eller debiteret Løgn osv. Den kan efter Omstændighederne være meget forskjellig; snart viser den sig som et uimodsigeligt Argument, snart som en bidende Spot, snart som mere eller mindre aandrige Skjeldsord. Bladdebatterne og Rigsdagsdebatterne kunne opvise et rigt Udvalg af disse „Lussinger". De grove eller corporlige dito bestaae ligefrem i tørre Hug. De anvendes daglig af Forældre, Lærere, hidsige Ægtefolk, Gadedrenge, Mestre, Svende, arrige Husmødre osv., der bogstaveligen hylde „den hurtige Retsforfølgning" og „den tapper Landsoldats" bekjendte Ord: „han snakker ei, men slaaer." Men disse Lussinger komme undertiden ogsaa til Anvendelse i den offentlige Debat, og det er navnlig derom at jeg vil tale.

Der gives Redacteurer og Rigsdagsmænd, som ved deres Udgydelser røve Andres Ære, uden at den Forurettede kan erholde fornøden Opreisning. Enten er Angrebet saa underfundigt, at Fornærmeren ikke kan rammes af Lovens Arm, eller Angriberen negter Modparten Ordet, eller Fornærmelsen er af den Natur, at ingen Dom kan forskaffe en passende Erstatning for det tilføiede Tab, eller Modstanderen er en saa demoraliseret Pjalt, at hverken Argumenter eller Domme kunne bringe ham til at ophøre med sin Uforskammethed, — i hvilke Tilfælde den Fornærmede fristes meget til at anvende slaaende Argumenter, som netop er tørre Hug.

Jeg er ingenlunde af den Mening, at dette Middel er tilraadeligt, ja ei engang tilladeligt. Jeg forkaster al Selvtægt, og som Pædagog er jeg imod det System, der vil forbedre Mennesker ved Prygl. Men at der gives Redacteurer og Rigsdagsmænd, hvis Opførsel fortjener Hug, dette kan jeg ikke negte; og at der gives Mænd, som ikke modstaae Fristelsen, men slaae til, det er et slaaende Factum.

I Washington, i Repræsentantpaladset, hører det ingenlunde til Sjældenhederne, at den ene Repræsentant midt under Debatten giver den anden en Lussing, uden at dette standser Forhandlingerne eller vækker mere Opmærksomhed, end naar Hr. Tscherning i Rigsraadet kalder en ulykkelig heltemodig Nation „en Flok Røvere". At en saadan parlamentarisk, corporlig Lussing gjør Forhandlingerne yderst interessante, er let at indsee. Hvor morsomt vilde ikke f. Ex. et Referat af Folkethingets Forhandlinger lyde, naar man der kryddrede Debatten med ordinaire Lussinger. Det vilde da maaskee hedde: „Derefter fik Geert Winther Ordet. Han tilbageviste med Foragt de Insinuationer og Personligheder, hvormed Folkethingsmanden for Kjøbenhavns 5te havde overrumplet ham. Han vilde bede ham for Fremtiden om at moderere sine Udtryk, da han ellers kunde vente en ordentlig Overhaling. (Her gav Taleren Hr. Bille et Par drøie Ørevafler. Stærkt Bifald fra Venstre, Præsidenten kalder til Orden.) Hr. Bille bad derpaa om Ordet for en personlig Bemærkning," osv. osv.

At Redacteurer, der have fornærmet Folk ved Artikler i deres Blade, faae en corporlig Revselse derfor, er noget ganske Almindeligt i Udlandet, navnlig i London, Paris, Washington, Ny York osv. Paa dette sidste Sted er Revolveren ligesaa unudværlig paa et Redactionscontoir, som Papir, Pen og Blæk. Den Fornærmede gaaer i Reglen ikke, som Hr. Krabbe, selv op til Redacteuren og giver ham Lussingen. Nei, han leier en eller anden solid Slagsbroder dertil, ligesom Corsaren i sin Tid leiede Schofelister til at sætte deres Navne paa Bladet, istedetfor den virkelige Redacteurs. Bladudgiverne troe sig dog ikke altid stærke nok til at binde an med de leiede Afprygiere, og leie derfor selv Saadanne, der afgjøre Sagen med Vedkommende. Et saadant Tilfælde indtraf for endeel Aar siden i Paris, hvor en Redacteur, som havde fornærmet en anden Mand, og som desaarsag frygtede for at blive „krabbet", i nogen Tid lod sig repræsentere af en solid Slagsbroder, der figurerede i Redacteurens Slobrok. Den Fornærmede indfandt sig og bad om at faae Redacteuren i Tale. Slagsbroderen fremstillede sig, og aldrig saa snart havde den Fornærmede lagt Haand paa ham, før denne sidste slog ham til Jorden, bandt ham og sendte ham til den nærmeste Politistation.

Et andet Tilfælde, som er altfor morsomt, til at jeg kan forbigaae det med Taushed, foregik forleden Dag hos Hr. Redacteur Bille. En agtet Borger i Kjøbenhavn, Hr. R*****, blev paa den hensynsløse, ondskabsfulde og drengeagtige Maade, der characteriserer „Dagbladets" polemiske Stiil, angrebet af Hr. Bille. Den fornærmede Mand, der meget godt veed, at en Hof- og Stadsretsdom over Redacteuren hverken kan tugte denne eller forskaffe ham nogen Erstatning for det Tab, som Ærefrænkelsen i et udbredt Blad har tilføiet ham, beslutter sig til, selv at revse Fornærmeren. Hr. R*****, der er en høi, bredskuldret og imponerende Cavaleer, begiver sig uden Stok eller andet Vaaben op paa Hr. Billes Bopæl, hvor han træffer Redacteuren, der sidder og fabrikerer „ledende Artikler". „Er De Redacteuren af „Dagbladet"?" spørger R*****. „Ja," svarer Bille og forbliver siddende. „Hvad har bevæget Dem til at overfalde mig i Deres Blad?" spørger R***** med Heftighed. „Jeg kan ikke indlade mig med Dem i nogen Debat angaaende mit Blads Indhold," svarer Bille med sin eiendommelige indbildske Fornemhed. Rasende opbragt over Hr. Billes Uforskammethed styrter Hr. R***** henimod ham, idet han udbryder i en Strøm af betegnende Skjældsord: Usel Pjalt, Gadedreng, Æsel osv. Bille, der seer Uveiret over sit Hoved, vil besværge det, ved at reise sig op og vise Hr. R***** Døren; men ak! ved den første Bevægelse, som han gjør, seer han sin frygtelige Modstanders colossale knyttede Næve over sit Hoved, og han hører de skrækkelige Ord: „Bliv siddende, siger jeg, og hør, hvad jeg har at sige Dig, eller jeg knuser din hovmodige Hjerneskal med et eneste Slag!" Bille, der sætter saa uendelig megen Priis paa sit Hoved, gribes af en usigelig Rædsel og tør ikke røre sig af Pletten. Stum af Skræk seer han ængstelig op til sin truende Overmand. Angstens kolde Sved løber ham ned ad Ryggen; han troer sig allerede hjemfalden til en langt sørgeligere Skjæbne end Hr. Buchheister; af lutter Angst kan ikke mæle et Ord; og ringe paa Klokken, for at faae Undsætning af Madam Bille eller af hans livreeklædte Tjener, vover han ikke. Skjælvende som et Espeløv sidder han nu der og føler Afmagten af den menneskelige Storhed, om hvilken han saalænge har drømt. Men hans Modstander er barmhjertig; han lader Naade gaae for Ret; og idet han svinger sin Arm over Hovedet paa den ydmygede Journalist, siger han blot: „Nu kan Du vove, om Du tør, nogensinde mere at berøre mit Navn i dit Smudsblad, og Du skal ikke slippe derfra med Skrækken alene!" Derpaa kastede han et foragteligt Blik paa den lille Mand og forlod ham. Den Revselse, som Hr. Bille saaledes fik, var „en Lussing med Modification".

Hvad den Lussing, som Hr. Buchheister fik, angaaer, da skal jeg udtale mig derom i al Korthed. Det er meget sørgeligt, at Dagspressens Repræsentanter opirre hinanden med deres Skriverier i den Grad, at det udarter til formeligt Slagsmaal; men det er vel ikke sørgeligere for vor Dagspresse, end for den franske eller amerikanske, hvor slige Optrin høre til Dagens Orden. Det, der har gjort „Buchheisters Ørefigen" til en Skandale for den danske Presse, er, efter min Mening, den Kjendsgjerning, at et saadant ubetydeligt privat Sammenstød har været behandlet af den danske Presse med en saa storartet og omfangsrig Debat, som om Keiser Alexander havde givet Keiser Napoleon et Ørefigen. Hr. Buchheister har gjort megen Skandale ved at gjøre sin Lussing til et offentligt brændende Spørgsmaal, og baade han og Hr. Bille have gjort sig latterlige ved at fremstille et Ørefigen, der gives en kaadmundet Redacteur, som Crimen Majestatis.

Ville vore Colleger undgaae Lussinger for Fremtiden, er det nødvendigt, at de ikke overfalde hverandre eller Trediemand med umotiverede Angreb, og ikke negte at optage Svar fra dem,

modentlig blot være her, — dersom der ellers Ingen tager sig af hende. . . ."

Jesper troede i disse Ord at finde en Bestyrkelse for, at Madam Petersen ene og alene var sendt hertil, forat Nørreskalk uforstyrret kunde tilvende sig hendes Formue.

— „Er De ikke saa god, at underrette Madam Petersen om, at Marens Mand gjerne ønskede at faae hende i Tale," sagde Jesper.

— „Det gaaer ikke paa den Maade, min kjære Mand," svarede Portnersken; „Patienten maa ikke tale med Nogen her, uden Professorens Tilladelse."

— „Naa, saadan at forstaae; ja, vil De saa være saa god at bede Professoren om Tilladelse," sagde Jesper.

— „Men det er slemt," indvendte Portnersken, „Professoren er for Øieblikket ikke hjemme."

— „Men saa er der dog vel Nogen, som kan give Tilladelsen paa hans Vegne," meente han.

— „Ja, vil De vente et Øieblik her," sagde Portnersken, „saa skal jeg hente Overopsynskonen."

Hun lod ham ene, men efter faa Minuters Forløb vendte hun tilbage med denne Dame, der vel vidste, at Madam Petersen ikke feilede Noget, men som ansaae Jesper for en enfoldig Stakkel, der ikke havde nogen Plan til hendes Befrielse. Hun gav derfor strax Tilladelse til, at Jesper fik Madam Petersen i Tale, hvorefter hun strax igjen bortfjernede sig.

Jesper forblev i Portgangen, medens Portnersken hentede hende.

— „De kjender mig ikke," sagde Jesper, da han fik Øie paa Madammen; „men jeg er Marens Mand."

Portnersken lod de To ene og trak sig tilbage til sit Værelse.

den Kone, Jesper; jeg har kjendt hende fra hendes Barndom af. Hos hendes Forældre var jeg Kokkepige i flere Aar, men da hun blev gift, tog hun mig med sig, og jeg tjente hende saamænd lige til hendes Mand døde. Da vilde hun ikke mere holde nogen Pige, men gjøre sine Ting selv. Du kan aldrig tænke Dig, hvor god hun har været mod mig."

— „Hvad er der da nu iveien med hende?" spurgte Jesper.

— „Aa, jeg skal sige Dig, hun er en riig Kone," svarede Maren, „og har faaet dennehersens Secretair Nørreskalk til Lavværge. Han vilde nu gjerne, kan jeg nok forstaae, have Fingre i hendes Penge. Han folgte jo imod hendes Villie det deilige Sted, hvori hun boede. Den Dag, da vi havde Bryllup, vilde jeg gaae op og hilse paa Madammen, men hun var ikke hjemme, og Naboen sagde, at hun var syg og laae derude paa Dideriks Hospital. Nu, da jeg i Eftermiddags var færdig med Strygningen, saa gik jeg ud for at see til den stakkels Kone. Men hvor forbauset blev jeg ikke, da en Gangkone fortalte mig, at Madam Petersen var sendt til Daareanstalten for et Par Dage siden. Jeg kan aldrig troe, at den forstandige Kone saadan pludseligt skulde gaae fra Forstanden.

— „Det har man før hørt, at en eller anden Gavtyv har indespærret Nogen paa Galehuset, forat nappe hans Mønt," svarede Jesper, idet han gjorde en Grimace og en Bevægelse med Armen, der udtrykte Mistanke om Nørreskalks Redelighed.

— „Jeg faaer ganske ondt af at tænke derpaa," sagde Maren; „det var dog skrækkeligt, om han havde indespærret den stakkels Kone paa Galehuset. Jeg har ingen Ro paa mig, før jeg faaer at vide, hvordan hun har det."

— „Veed Du hvad, Mutter," udbrød Jesper efter en lille Pause, „det er Helligdag imorgen, og jeg er derfor min

som de angribe. Men skal Hensynsløsheden, Tyranniet og Ondskaben vedblive at trumfe i de store Dagblade, saa ville vi raade Redacteurerne til at gaae med Kyrads og Pikkelhue og Blystav; kun saaledes udrustede ville Redacteurerne være istand til at tilintetgjøre de angrebne Personers voldsomme Selvtægt.

Mit Livs Roman.

Af W. J. Karup.

(Fortsat.)

Mine Forældre, som havde staaet sig ret godt, bleve ved flere tilstødende Uheld bragte i trykkende Forhold, hvorfor de forlod Nestved og reiste tilbage til Kjøbenhavn. Jeg var dengang elleve Aar gammel. Den afbrudte Underviisning skulde nu fortsættes her. Mine Forældre tænkte paa at sætte mig i St. Petri tydske Realskole; men de høie Skolepenge afskrækkede dem fra deres Forsæt, og efter nogle Maaneders Forløb blev jeg indskreven i Helliggeistes Sogneskole. Paa Grund af mine Kundskaber sprang jeg tredie og anden Classe forbi og kom strax i den øverste Classe. Her vandt jeg ved Flid og god Opførsel mine Læreres Velvillie og Agtelse, og blev snart hele Skolens øverste Discipel. For saameget som muligt at lette mine Forældres Byrde med Forsørgelsen af en stor Familie, opsøgte jeg frivilligt en agtet Mand, der sad i en borgerlig Bedrift og som havde Brug for en lille Medhjælper. Jeg var saa lykkelig at finde en god og velvillig Mand, der behandlede mig som havde jeg været hans egen Søn. Jeg erhvervede mig saaledes selv i en Alder af tolv Aar Føde og Klæder, og kunde endda sammenspare mig en lille Sum Penge til mit Confirmationsudstyr. Skjøndt jeg hos den anførte Mand var beskjæftiget 4 à 5 Timer daglig, lærte jeg dog til Punct og Prikke alle mine Lectier og forsømte næsten aldrig Skolen, der var mig saa kjær, at jeg betragtede den som min egentlige Fritid. Om Leilighed til at lege, søge Selskab med Jævnaldrende eller gjøre de sædvanlige Drengestreger, kunde der for mit Vedkommende slet ikke være Tale. Jeg var daglig beskjæftiget fra den tidlige Morgen til den sildige Aften, og ikke sjælden paadrog jeg mig min Faders Irettesættelse, fordi jeg sad oppe til langt ud paa Natten og læste ved en Tællepraas. Mine Lærere vare saa vante til at see mig paa min Plads i Skolen, at de betragtede det som et mærkeligt Tilfælde, naar jeg ikke indfandt mig. En Dag skulde jeg saaledes udrette et vigtigt og uopsætteligt Ærinde for min Principal, og var desaarsag nødsaget til at forsømme Skolen. Læreren lod det ikke beroe ved en Anmærkning i Protocollen; men da Skoletiden var forbi, opsøgte han mine Forældres Bopæl for at erfare Grunden til min Udeblivelse. Han fik min Moder i Tale og forestillede hende det Urigtige i, at jeg havde forsømt Skolen. Min Moder undskyldte mig og meente, at det vel ikke gjorde Noget, at jeg en enkelt Gang forsømte Skolen, da jeg jo altid havde god Characteer i de forskjellige Underviisningsfag. Læreren vilde ikke gaae ind paa denne Anskuelse, men sagde med Bestemthed: „Wilhelm maa paa ingen Maade forsømme sin Skole. Hans Underviisning ligger mig altfor meget paa Hjerte; thi han skal i Fremtiden ernære sig ved sin Bog og sin Pen!“

Provst Djurhuus paa Færøerne, som i nogen Tid var ansat ved Skolen, havde saamegen Tillid til mig, at han endog i flere Dage fulgtes med mig, naar jeg gik hjem fra Skolen, for at erfare af mig, hvorledes Underviisningens Praxis var, navnlig med Hensyn til den offentlige Examen, som skulde afholdes kort Tid efter, at han var bleven Lærer ved Skolen.

Men det vil her være paa rette Sted, at jeg et Øieblik tier og giver Andre Ordet, idet jeg tillader mig at meddele et Par af mine Læreres Vidnesbyrd, der ere udstedte nogle Aar, efterat jeg havde forladt Skolen.

Hr. Folkethingsmand Pastor A. L. Krogh til Maibølle skrev under 18. Mai 1847 om mig Følgende:

„Wilhelm Karup, som jeg i nogle Aar har underviist, medens jeg var ansat som Lærer i den øverste Classe i Helliggeistes Sogneskole, var dengang Classens øverste og fermeste Discipel. Ligesom hans meget roesværdige Flid og hurtige Fremgang lod ham erhverve sig et ikke ubetydeligt Fremspring fra Skolens øvrige Disciple, saaledes var ogsaa hans Forhold til Skolen og Læreren betegnet med Alvor og Sædelighed. Idet jeg med stor Beredvillighed giver denne min fordums Elev et saadant velfortjent, hæderligt Vidnesbyrd, ønsker jeg ret af Hjertet, at dette maatte bidrage til at erhverve ham deres Gunst og Agtelse, som vilde komme hans gode aandige Stræben imøde.“

En anden af mine Lærere, Pastor C. Bagger til Lønborg, skrev samme Aar, den 19. Juni:

„Det er mig en sand Fornøielse at kunne bevidne, at Wilhelm Karup, som i flere Aar har været Elev ved Helliggeistes Sogneskole, hvorfra han i Foraaret 1844 ved sin Confirmation udgik, i høi Grad har udmærket sig ved Flid, Lærelyst og heldige Evner. Ogsaa er det mig bekjendt, at han fremdeles har anvendt sin Tid til sin videre Uddannelse. Jeg kan derfor meddele ham et meget anbefalende Vidnesbyrd, overbeviist om, at han i enhver tilkommende Stilling i Livet vil retfærdiggjøre det ved Levnet og Virksomhed. Inderligen vilde det glæde mig, om han maatte være saa heldig at komme i en Stilling, hvor han kunde finde den Leilighed, som han søger, til en videre Udvikling af sine fortrinlige Aandsevner.“

Religionsunderviisningen havde under hele min Skoletid interesseret mig meget, og jeg havde desaarsag erhvervet mig en for min Alder ualmindelig Indsigt, Klarhed og Sikkerhed i dette vigtige Fag. Den som Taler og Theolog bekjendte Pastor P. Spang, som den Gang var Capellan ved Helliggeistes Kirke, forberedte mig til Confirmationen. Han havde det Aar mange Confirmander, og deriblandt endog flere unge Mennesker paa 17—18 Aar, som stode i Begreb med at gaae op til Examen Artium. Men alligevel var jeg den, der „svarede bedst“. Naar Pastoren henvendte et vanskeligt Spørgsmaal eller forlangte et Bibelsted for en Læresætnings Rigtighed, og han forgjæves havde henvendt sig til forskjellige af Confirmanderne, ja endog til vore unge „Studenter“, saa hed det sædvanligt til syvende og sidst: „Saa kan Karup sige os det!“ De andre Confirmander vare saa vante til denne sidste Appel, at de uvilkaarligt saae hen til mig, naar Pastorens Spørgsmaal ikke strax blev besvaret af Vedkommende. Det var dengang en Regel, at Confirmanderne fra de offentlige Skoler fik en høiere eller lavere Plads paa Kirkegulvet, alt efter deres større eller mindre Dygtighed, dog saaledes, at Kirkeskoleconfirmanderne indtog Plads ovenfor Confirmanderne fra Sogneskolerne. Pastor Spang var imidlertid saa tilfreds med mig, at han vilde vise mig en Udmærkelse. Saaledes gjorde han da en Undtagelse fra Reglen og anviste mig Plads ovenfor Confirmanderne fra St. Nicolai og Helliggeistes Kirkeskoler. Dagen efter Confirmationen besøgte jeg efter Skik og Brug Præsten, for at afhente min Confirmationsattest. Jeg takkede ham af et oprigtigt Hjerte for hans Underviisning og forsikkrede ham om, at de Timer, i hvilke han havde forberedt mig til Confirmationen, vilde være mig min kjæreste Barndomserindring. Derpaa gav jeg ham et beskedent Honorar, og denne frivillige Gave tilfredsstillede ganske mit Hjertes Trang til, efter ringe Evne at vise min Erkjendtlighed; thi jeg havde selv erhvervet disse Penge, hvad der var noget ganske Andet, end om mine Forældre havde givet mig dem til ham. Pastor Spang greb min Haand og holdt den længe indesluttet i sine Hænder, imedens han blandt Andet sagde til mig følgende Ord, som jeg har bevaret i min Erindring: „Verden fordrer i vore Dage Meget; men Du har faaet et stort Pund og vil derfor i den Virksomhed, hvortil Gud har kaldet Dig, sikkert nok kunne fyldestgjøre de Fordringer, som stilles til Dig, og præstere noget Dygtigt. Verden er fuld af Daarskab, Fristelser og Forfængelighed; hold Dig fast til Gud, og han skal holde sin Haand over Dig; glem aldrig, hvad Han har forjættet: „Vær tro indtil Døden, og Jeg vil give Dig Livets Krone!“ Nogen Tid derefter bad han mig om, at jeg vilde give ham min Haandskrift, da han ønskede at gjemme den til Erindring om mig. Jeg skrev da nogle Tankesprog, som jeg gav ham.

Hermed ender min første Livsperiode: Barndomstiden, som jeg nu i al Korthed har skildret for Dig, kjære Læser! Har den alvorlige, fremadstræbende Dreng vundet Din Godhed, vil Du jo nok følge ham med Deeltagelse paa hans senere Livsbane og læse de næste Blade af hans Historie.

Den Følelse, hvormed jeg forlader dette simple Affsnit af mit Liv, kan jeg ikke tolke bedre end med Baggesens bekjendte Ord:

„De svandt, de svandt, de blide Barndoms Dage!
Min Roligheð, min Fryd med dem svandt hen;
Jeg kun Erindringen har nu tilbage:
Gud, lad mig aldrig, aldrig tabe den!“

Redigeret af W. J. Karup.

Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

egen Herre. Lad Du os tage derned, hvor Madam Petersen er; maaskee kunne vi faae den Ting klaret.“

Maren var enig med sin Mand om Touren til Daareanstalten, og endnu samme Aften kjøbte hun nogle Føde- og Drikkevarer til Udflugten, da de vilde tage tidligt afsted med Jernbanen.

Da Toget den næste Morgen afgik, sad Jesper fornøiet med sin Kone i en Coupee af tredie Classe.

— „Jeg har saamænd aldrig før kjørt i Dampvogn,“ sagde Maren, idet hun smilte venligt til sin Mand.

— „Jo vist har Du saa, Mutter,“ svarede Jesper skjelmsk; „Du husker jo nok, dengang vi kjørte paa Tivolis Dampvogn, da jeg friede til Dig.“

— „Ja, det husker jeg nok, Jesper,“ svarede Maren og trykkede omt hans Haand; „men dengang gik det jo ikke med rigtig Damp.“

— „Hvad behager?“ raabte Jesper; „jeg skulde mene, at naar man i ti Minuter opsøger sig en Pige, forlover sig og gjør en Kjøretour med Kjærresten, saa maa det gaae med Damp; ellers gaaer det nok inte.“

Samtalen fortsattes i samme gemytlige Tone, og forinden man vidste ret deraf, ankom Toget til den lille gamle Stad, i hvis nærmeste Omegn Daareanstalten laae.

Jesper og hans Kone gik først hen i en nærliggende lille Lystskov; der opsøgte de sig en grøn Plads, hvor de kunde nyde Frokosten i Guds frie Natur.

Da Maaltidet var endt, toge de Veien ad Sindssygeanstalten.

— „Det er bedst, at Du bliver her,“ sagde Jesper, da de nærmede sig Stedet, „og at jeg gaaer ene derop. Man kunde ellers let lugte Lunten.“

Maren satte sig paa en stor Steen, som laae i Nærheden af Landeveien, og Jesper gik nu til Porten, hvor han blev modtaget af en gammel Portnerske, der spurgte ham om, hvem han skulde tale med.

— „Jeg kommer forat see til Madam Petersen, som nylig er bleven lagt herind for Sindssvaghed,“ svarede Jesper. „Den stakkels Kone er jo gaaet fra Sands og Samling.“

— „Ja, hun skal være noget forvirret, siger man,“ bemærkede Portnersken og rystede deeltagende med Hovedet. „Maaskee er De af hendes Familie?“

— „Nei, min Kone har tjent hos hende og hendes Forældre i mange Aar, og ønskede gjerne at vide, hvorledes hun har det.“

Jesper, som antog, at Portnersken nok vidste Besked om, hvorvidt Madam Petersen var syg eller ei, og at Drikkepenge vilde gjøre hende mere snaksom, bad om et Glas koldt Vand.

Portnersken bragte ham det; Jesper trykkede hende et Markstykke i Haanden.

— „Tusind Tak,“ udbrød hun, da hun mærkede, at det ædle Metal berørte hendes Haand. „Det er ret noget velsignet Vand, man har her ude; man siger, at Byen har faaet sit Navn af de herlige Kilder; men det er maaskee Noget, man blot gjetter sig til. De har ellers havt et deiligt Veir paa Reisen herned. Det vil rigtignok glæde Madam Petersen at see og tale med Dem.“

— „Men troer De ogsaa, at hun er saameget ved Sands og Samling, at hun kan tale med mig?“ spurgte Jesper og saae stivt paa hende.

— „Ja, bevar's,“ svarede Portnersken; „Madammen feiler jo ikke noget Videre, end som saa; hun skal jo for-

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 24. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Den 11. Juli. — Bladet koster 32 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863.

Actionssagen Nr. 2,

eller:

„Den var værre."

Da jeg ikke endnu har faaet mit lange og pebrede Tilsvar paa Actors 1ste Indlæg i Actionssagen Nr. 1 færdigt, og desaarsag har forlangt en yderligere Anstand paa 8 Dage, meddeler jeg her **Actors 1ste Indlæg** i Actionssagen Nr. 2, som senere vil blive besvaret.

Da Justitsminister Cassés Anmodning til Politidirecteuren om Søgsmaalet og Politidirecteurens Actionsordre have samme Ordlyd som i Sagen Nr. 1, henviser jeg til denne i forrige Nr. af d. Bl.

Actors 1ste Indlæg lyder som følger:

„Som befalet Actor mod Tiltalte W. J. Karup fremlægger jeg:

A. Skrivelse fra Justitsministeriet til Politidirecteuren i Kjøbenhavn.

B. Nr. 17, udkommen den 23de Mai 1863, af det af Tiltalte redigerede Blad „Folkelige Foredrag eller Sort paa Hvidt".

C. Min Ordre af 30. forrige Maaned.

Af Bilag A vil behageligst erfares, at Tiltalte actioneres i Henhold til Lov af 3. Januar 1851 § 6 for i det omtalte Numer af hans Blad i Artiklen „En Audientsdag hos Grevinde Danner" at have fornærmet Hs. Majestæt Kongen, navnlig ved paa en forhaanende Maade at omtale Forhold og Foranstaltninger, der ikke have kunnet finde Sted uden efter Hs. Majestæts allerhøieste Befaling eller med Allerhøistsammes Samtykke, og ved at Yttringer om Hs. Majestæts Gemalinde paa en usømmelig Maade sættes i Forbindelse med Beslutninger, der alene kunne tages af Hs. Majestæt.

Ved at gjennemlæse den ommældte Artikel vil den ærede Ret sikkerlig finde den skete Action fuldstændig retfærdiggjort, idet Artiklen fra først til sidst saavel i Ord som i Aand er af fornærmende Indhold for Hs. Majestæt Kongen.

Forsaavidt Actionen gaaer ud paa, at Tiltalte paa en forhaanende Maade har omtalt Forhold og Foranstaltninger, der ikke have kunnet finde Sted uden efter Hs. Majestæts allerhøieste Befaling eller med Allerhøistsammes Samtykke og derved har fornærmet Hs. Majestæt formener jeg, at dette klarligen fremgaaer af den i den ommældte Artikel givne Fremstilling af den hos Hs. Majestæts Gemalinde stedfundne offentlige Audients. En saadan paa Kongeborgen, Christiansborg Slot, kan selvfølgelig ikke finde Sted uden med Hs. Majestæts Samtykke, og Tiltaltes Skildring af de ved saadan Leilighed forhaandenværende Forhold og Foranstaltninger, — der forudsætte Hs. Majestæts allerhøieste Befaling eller dog Allerhøistsammes Samtykke, — er heelt igjennem af et høist forhaanende Indhold. Jeg henviser t. Ex. til Artiklens tredie og fjerde Stykke*), og skulde jeg ansee en blot Henvisning til disse Stykkers Indhold for tilstrækkelig, saavist som det ikke behøver nærmere Udvikling, at Yttringer som t. Ex.: „hvilket ydmygende Syn, hvilken skjændselsfuld Tanke: danske ridderslægte Soldater officielt vaagende over et demoraliseret Fruentimmer, som var hun Landets dyrebareste Skat, Folkets Klenodie", ere i høieste Grad fornærmende for Hs. Majestæt Kongen.

Hvad angaaer den Deel af Actionen, der gaaer ud paa, at Tiltalte paa en usømmelig Maade har sat Yttringer om Hs. Majestæts Gemalinde i Forbindelse med Beslutninger, der alene kunne tages af Hs. Majestæt, skal jeg tillade mig herpaa at anføre nogle Exempler.

I Artiklens anden Passus omtales Hs. Majestæts Gemalinde som den, ved hvis Hjælp man „gaaende Skjørteveien kan vinde Penge, Embeder, Knaphulsprydelser og alskens forgyldt Elendighed.

Senere hen i Artiklens syvende Passus siges: „at Hs. Majestæts Gemalinde tilkjendegiver Hs. Excellence Justitsministeren sit naadige Bifald, lover, at have ham i Erindring med en passende Decoration til Nytaar, naar han vil vedblive at beskytte hende imod ethvert Angreb."

I den paafølgende Passus yttres frembeles, „at Prædikanten, der er udnævnt til Ridder af Danners Buxer, kommer for at aflægge sin skyldige Tak osv. Han ønsker at blive forfremmet til et bedre Kald, og Folkekirkens øverste Bispinde lover naadigst at have ham i Erindring osv.

I den 10de Passus findes lignende Yttringer med Hensyn til det der omhandlede Forhold, og i Slutningsstykket fremstilles Hs. Majestæts Gemalinde som den, ved hvis Hjælp man ved at hykle Underdanighed og Hengivenhed kan vinde udvortes Ære og Glands.

I de citerede Passus er det indlysende, at Yttringer om Hs. Majestæts Gemalinde mildest talt paa en høist usømmelig Maade ere satte i Forbindelse med Beslutninger, der alene kunne tages af Hs. Majestæt, saavist som det er Hs. Majestæts Sag ene at uddele Embeder, Decorationer osv. Det er ikke mindre klart, at forsaavidt Saadant

*) Nogle faa Exemplarer af det Blad, hvori den actionerede Artikel findes, kunne erholdes à 6 Sk. paa dette Blads Contoir.

Mangel paa Vid og Salt, stedse blev erstattet af den Skaal, som er uadskillelig fra Bordtaler. Da Ingen mere havde Noget „at skaale" over, tømte man Vinglasset under en fortrolig Passiar med sin Sidemand.

— „Hvorledes gaaer det med den forbandede Depotsag?" spurgte Langfinger, idet han vendte sig til von Snydenberg.

— „Hvorledes det gaaer?" gjentog denne med et veltilfreds Smiil; „det gaaer efter Omstændighederne meget godt. Jeg talte igaar med en af Commissionens Medlemmer; han sagde mig, at jeg kunde være ganske rolig: der faldt ingen Dom i den Sag før om en Snees Aar, og der kunde jo ikke være Tale om Noget for mit Vedkommende, da jeg kun havde gjort min Pligt og taget de Sportler, der tilkom mig. Man vil derimod dømme Tilskjæreren til Tugthuset, da en saadan underordnet Person ikke havde noget billigt Krav paa at benytte sig af Leiligheden. Hele Skandalen vilde have været undgaaet, dersom ikke de forbandede Blade havde skraalet derom."

— „Ja, de skulle jo have Næsen overalt," svarede Langfinger og stangede sine Tænder. „De har vel læst den nedrædrægtige Artikel, hvormed man har angrebet mig i „Fødelandet"?"

— „Ja, De mener vel dette Stykke med Overskrift: „Naar vil Directeur Langfinger aflægge Regnskab?"

— „Nei, Fanden heller, det er kun til at lee over," svarede Langfinger; „det er klart, at Regnskabet bliver færdigt, naar det er sluttet; nei, det er denne gemene Artikel: „Om Brødleverancen til Fattiglemmerne". Redacteuren er saa uforskammet at forlange, at Justitsministeren skulde sætte mig under Tiltale for Misligheder ved Brødet. Hvad Pokker kommer Brødet mig ved? Det bliver Bagerens Sag. Der er dog vel ikke noget fornuftigt Menneske, som vil have, at en Fattig-

strax, hvorfor hun maatte sørge for, at jeg blev paaklædt. Han tilhviskede hende nogle Ord, som jeg ikke kunde høre og gik derpaa bort. Da jeg havde iført mig Hat og Shawl, kjørte en med to Heste forspændt Vogn frem foran Døren til min Celle. — Men hvorfor tager De ikke Deres Tøi paa? sagde jeg til Vaagekonen; De vil jo dog vel nok ledsage mig? — Hun svarede mig med et deeltagende sørgmodigt Blik: at to af Hospitalets Betjente skulde kjøre med mig. Synet af den med to Heste forspændte Reisevogn og dette Svar vakte pludselig hos mig en Anelse om, at man stod i Begreb med at styrte mig i en større Ulykke end den, hvori jeg alt befandt mig. — Jeg kjører paa ingen Maade sammen med to Porteurer, udbrød jeg; hvis Professoren ikke tillader mig at kjøre ene eller i Deres Selskab, saa bliver jeg her. — Nei, Madammen skal ud at kjøre, lød en Stemme ude fra Gangen, bag den halvt aabne Dør; det var den afskyelige Karl, som havde spændt mig til Sengen med Læderremme, og som nu tilligemed en anden Mand i grøn Kittel skulde ledsage mig. — Vær saa artig, Madam, og stig ind i Vognen, vedblev han, idet han gik hen og aabnede Vogndøren. — Jeg stiger ikke derind, raabte jeg og vilde træde tilbage i Cellen; men i samme Øieblik greb de to Mænd mig i Armene og trak mig med Magt hen til Vognen. Jeg satte mig af alle Kræfter til Modværge og skreg saa høit jeg kunde om Hjælp og Redning. Man hørte mit fortvivlede Skrig, men da jeg blev betragtet som vanvittig, bekymrede Ingen sig derom. Tilsidst svigtede mine Kræfter mig, og jeg faldt i Afmagt. Da jeg kom til mig selv igjen, sad jeg i Vognen, bevogtet af de to Hospitalsbetjente. Jeg kastede et Blik ud af Dørruden og saae nu, at man kjørte mig ud over den store Slotsbakke udenfor Hovedstadens vestre Port. Min skrækkelige Anelse blev til Vished. Jeg skjulte mit Ansigt i mine Hænder og hulkede

yttres om Hs. Majestæts Gemalinde, dette tillige er en Fornærmelse mod Hs. Majestæt, og jeg skulde anseе det saavel upassende som overflødigt nærmere at udvikle dette Punct, saavist som Hs. Majestæt ved at uddele Landets Ordener og besætte dets Embeder selvfølgelig er fremmed for de Hensyn, som Tiltalte tillægger Allerhøistsamme.

Jeg har tilladt mig at fremhæve enkelte Puncter af det for Hs. Majestæt fornærmende Indhold af ommældte Artikel, og jeg skal iøvrigt henvise til Artiklen, der i sit hele Indhold fornærmer Hs. Majestæt, navnlig og ved de om Allerhøistsammes Gemalinde brugte ærerørige og utilbørlige Ord.

Efter mit Anførte troer jeg det klart, at Tiltaltes Forhold falder ind under Lov 3. Januar 1851 § 6, forsaavidt denne taler om „i trykt Skrift at tillægge Kongen uretfærdige eller skammelige Handlinger og tillade sig forhaanende Domme eller Yttringer om Kongen", og jeg skulde saaledes, idet jeg henstiller at der søges Oplysning om Tiltaltes Generalia, nedlægge Paastand:

At Tiltalte ansees med Straf efter Lovens Strenghed i Henhold til 3. Januar 1851 § 6 og tilpligtes at udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til mig som Actor, og formener jeg, at de talrige fornærmende Udeladelser og den Aand og Tone, hvori hele Artiklen er holdt, maa bevirke Anvendelse af en høiere Straffegrad.

Saaledes har jeg den Ære under Reservation at indlade.

Kjøbenhavn den 14de Juni 1863.

Ærbødigst
Rothe.

Til
Kjøbenhavns Criminal- og Politiret.

Om Slesvigholstenerne.

Af **Johan Jørgensen Jomfou.**

(Fortsat).

Dette ere Landsprivilegierne, beseglede af gamle Kong Christian.*)

Jeg sagde: „Disse Privilegier har Christian VIII. aldrig underskrevet!" Opponenten: „Jo, det har han gjort," og jeg: „Ja, saa forundrer jeg mig ikke over, at de sætte sig paa Bagbenene; thi saa har han jo ligesaa Lidet at sige her, som De og jeg." Jeg spurgte Kongen: „Om han havde underskrevet disse Privilegier?" hvortil han svarede: „Ja, men blot til Fordeel for Ridderskabet!" og jeg: „Men det staaer der ikke paa dem;" og jeg meente: „At det Bedste var at lade Folk sige, hvad de vilde; men blot sørge for, at de betalte deres Afgifter, og ikke foretog noget Ulovligt." *)

I 1844 udkom i Kiel: „Kriegslider für die Bürger und Bauer in Schleswig-Holstein."

I dette Skrift fandtes flere poetiske og meget begeistrede Sange for Schleswig-Holsteins Uafhængighed, saasom: „Das Lied von der Schlei", der endte med følgende Strophe:

„Sie sollen es nicht haben,
Das heil'ge Land der Schlei!
Sie sollen es nicht haben
Das Land so stolz und frei.

Der Herzog hat's geschrieben,
Den sich das Volk erwählt:
Se schölln tosammen bliewen
Op ewig ungedeelt!"

(D. e. „De Danske skulle ikke have Sliens hellige Land, de skulle ikke have det stolte og frie Land. Hertugen, hvem Folket kaarede, har skrevet: Hertugdømmerne skulle forblive evig udeelte."

Der fandtes endvidere den bekjendte „Schleswigholstein meerumschlungen", af Chemniz, hvori det tilsidst hedder:

„Theures Land, du Dobbel-Eiche,
Unter einer Krone Dach,
Stehe fest und nimmer weiche,
Wie der Feind auch drauen mag!
Schleswigholstein stammverwandt,
Wanke nicht mein Vaterland!

(D. e. „Du dyrebare Land, Du dobbelte Eeg under een Krones Tag, staae fast og viig aldrig tilbage, hvormeget end Fjenden truer! Schleswigholstein, Du beslægtede Stamme, vakl ikke, mit Fædreland!")

Fremdeles Sangen „Für Volksfeste," hvis Omqvæd lød:

„Hoch lebe, so lange ein Herz noch schlägt:
Schleswigholsteins heilig beschworenes Recht!"

(D. e. „Saalænge Hjerter slaae, skal Schleswigholsteins hellige eedsfæstede Ret leve!")

I Aaret 1845 udkom i Kiel „Norddeutsche Klänge", hvori det blandt Andet hed:

„Die Zeit ist nah' uns zu erretten,
Wirst Du, o Retter, ferne sein?"

(D. e. „Tiden nærmer sig, da vi skulle frelses; er Du, vor Redningsmand, langt borte?") osv.

Af disse Folkesange kan sees, hvorledes Folkestemningen og Folkets Ønsker da vare.

Den 18. September 1843 høitideligholdtes i Grams Slotshave Christian VIII.s Fødselsdag, hvor en Solvpocal overraktes Kjøbmand Lorensen i Hadersleu, fordi han i den slesvigske Stænderforsamling, hvor Protocollerne og Forhandlingerne førtes i det tydske Sprog, talede dansk, og en til Hr. Poselt, og hvor Laurids Skau sagde: „Paa Skamlingsbakke aabnede vi Nordslesvigere Sommeren med en Folkefest, i Dag slutte vi den i Grams Slotshave med en lignende. Den Gang kom vi sammen for i hverandres Selskab at nyde Glæden over vor Konges store Folkedaad — den Daad af 14. Mai 1840, der vederqvægede hans Hjerte fordi den ei naaede hans Øre, men tillige beredte ham mangen aabenbar Fortrædelighed, der aabenbart pinte hans Hjerte og endnu bekymrer hans Sind. Denne Gang have vi samlet os for at være glade over vor Konges Fødselsdag den 18. September, den Dag, da den Mand første Gang saae Lyset, der siden, da han blev Landets Herre, betragtede vore Lænker — de Landslænker, som Aarhundreders Despoti havde lagt paa os — betragtede dem nøie — lettede paa dem, og udbrød: „Nei, de maae og skulle løses, med dem kan intet Folk paa Jorden være lykkeligt!" Dengang blev jeg opfordret til at tale. Det glæder mig, at man ogsaa har Lyst til at høre mig her; thi jeg har siden den Tid oplevet meget, og mit Hjerte er fuldt. Hans Nissen og jeg have staaet ligeoverfor Kongen, i samme Stue med ham, Ansigt til Ansigt. Vi stode der — ikke i vort eget Ærinde, thi personligt havde vi Intet at bede om, Intet at klage over; men vi stode der i de danske Slesvigeres Navn. Med Varme og Frimodighed talte vi Folkets Sag, og Kongen hørte os ei alene med Mildhed og Naade, men endog med stor Opmærksomhed og synlig Deeltagelse. Man har sagt: „Christian VIII er Adelens Ven og Embedsmændenes Støtte." Jeg siger: „Han er ligesaafuldt Folkets Ven og han kunde og vilde være dets Støtte — dets tilstrækkelige Støtte, hvis vi tilfulde kjendte ham, som han er, og han tilfulde kjendte os, som vi ere. Vi talte ganske aabenhjertigt til Majestæten; lad mig og saa tale ganske aabenhjertigt her. Besmykkelse og Løgn due Intet — allermindst i alvorlige Tider.

(Fortsættes.)

*) Disse af Christian I. meddeelte Privilegier ere stadfæstede af: Johan og Frederik I. d. 12. Dcbr. 1482, Christian II. og Frederik I. d. 18. Octbr. 1573, Frederik I. endnu en Gang med Udvidelser 6. Marts 1544, Christian III og hans Brødre, Hertugerne Johan og Adolph, Torsdagen efter St. Peders Lænkefest, Frederik II. d. 25. Octbr. 1564, Hertug Philip Onsdagen efter Cantate 1590, Hertug Johan Adolph 31. Mai 1592, Christian IV. d. 7. Septbr. 1593, Hertug Frederik III. d. 20. Dcbr. 1616, Kong Frederik III. d. 4. Octbr. 1648, Hertug Christian Albrecht d. 2. Febr. 1661, Kong Christian V. d. 2. Januar 1671, Christian August, som Formynder for Hertug Carl Frederik, 25. April 1712, Kong Frederik IV. d. 27. April 1712, Christian VI. d. 12. Marts 1731, Christian VII. d. 31. Marts 1766, Frederik VI. d. 17. August 1817, Christian VIII. d. 13. Marts 1840.

Disse Privilegier have været gjemte paa Breitenburg, og bleve fundne 1712. Senere have de ligget i Ridderskabets Archiv, og først 1843 bleve de trykte.

*) Af Frygt for, at Frederik VII. ikke kjendte disse Privilegier, og, at Ridderskabet skulde ved Overrastelse formaae ham til at stadfæste dem, tilstillede jeg Kongen, igjennem en Lakai d. 24. Febr. 1848 et Exemplar af Privilegierne, og skildrede i et Brev den Virkning, Stadfæstelsen havde frembragt i Hertugdømmerne. Nogle Dage derefter ankom Grev Reventlow Preetz til Kongen, og d. 3. Marts s. A. stadfæstede denne Privilegierne.

Kundskab og Vid.

19. Hvad bør Politibetjenten være?

Om Pariserpolitibetjenten hedder det: „Le sergent de ville est la providence du citoyen paisible, la terreur des criminels, la loi en costume officiel," hvad der paa Dansk vil sige, „Politibetjenten er den fredelige Borgers Forsyn,

høit af Smerte; men mine Bevogtere lod mig græde, uden at de tiltalte mig med et eneste Ord."

— „Men for Pokker, hvorfor skreg Madammen inte Gevalt, naar der kom Nogen kjørende forbi?" raabte Jesper, opbragt over den skjændige Bortførelse. „Havde det været mig, jeg havde gjort et saa vældigt Styr i Kassen, at man nok skulde have faaet Lov til at gjøre Holdt!" Han gjorde ved disse Ord en Bevægelse med Hænderne, som om han vilde til at smøge Ærmerne op.

— „Lad dog Madammen fortælle," sagde Maren i en blid bebreidende Tone, idet hun lagde sin Haand paa hans Arm; „hvor kan Du troe, at et Fruentimmer kunde binde an med to Karle." Hun vilde endnu sige Noget, men Stemmen svigtede hende, saa bevæget var hun. Deeltagelsens hede Taarer trillede ned ad hendes blussende Kinder.

— „Vi kjørte saaledes ad Kongeveien i flere Timer," vedblev Madam Petersen; „tilsidst kom vi ind i en stor Port, hvor Vognen holdt stille. Den ene af Hospitalskarlene sprang ud og gav en Kone, som stod i Porten, en Seddel. Uden at læse dens Indhold løb hun op ad Trappen, og vendte snart derpaa tilbage med en Dame i en pæn, men tarvelig Dragt. Denne Dame nærmede sig Vognen og bød mig stige ud. Jeg adlød mechanisk, uden at jeg var istand til at sige et eneste Ord. Hun tog mig ved Haanden, idet hun sagde: Behag at gaae op med mig; De trænger til en lille Forfriskning efter den besværlige Reise. Jeg fulgte hende op paa første Sal, hvor vi gik gjennem flere lange Gange. Tilsidst standsede hun med mig udenfor en Dør; hun aabnede den, og vi traadte ind i et lille simpelt Værelse, hvori der stod en Seng, et Bord og en Stol. — See, dette er for Fremtiden Deres Bolig, sagde den fremmede Dame i en venlig Tone, — her har De det

— „Herren er ikke hjemme," svarede Ane; „han er i Overformynderiet."

— „Hvornaar kan jeg da træffe ham?"

— „Det veed jeg ikke. Men hvem er De og hvad er Deres Ærinde?"

— „Dem det samme, mig derom," svarede Jesper mut. „Jeg har en meget vigtig Sag at tale med Cancellisecretairen om, og der er Hastværk med den. Vær saa god og sig mig, naar jeg kan træffe ham."

— „Vil De vente lidt, saa skal jeg spørge Fruen ad," sagde Ane og gik.

Hun vendte strax derpaa tilbage med den Besked, at naar det var noget meget Vigtigt, saa kunde han nok faae Herren i Tale mellem Klokken sex og syv; men ellers havde Herren ikke Tid til at tale med Nogen den Dag.

Jesper var tilfreds med Svaret og gik sin Vei.

Klokken fire om Eftermiddagen ankom de indbudne Gjæster. Blandt disse vare flere af de Personer, som vi alt kjende, nemlig Justitsminister Tobakskasse, Politidirecteur Bærme, Kammerassessor Fjeldsteen, keiserlig Chatolkasserer Calle, samt Dr. Mephistopheles og Professor Brumme. Af andre fremragende Personligheder, som deeltog, skulle vi endnu blot anføre Directeuren for Fattigvæsenet, Justitsraad Langfinger, og Chefen for det militaire Beklædningsdepot, Major von Snydenberg.

Det udmærkede Selskab tog Plads om Bordet i Spisesalen, og Banketten begyndte, medens et lille Orchester fra et Sideværelse opførte Taffelmusik, der bestod af Nationalsange, Polkaer og Valtse.

Delicate Retter og udsøgte Vine afløste hinanden, og Stemningen blev mere og mere animeret. Enhver af de tilstedeværende Herrer opvartede med en improviseret Tale, hvis

Forbryderens Skræk, Loven i officiel Habit.“ Maatte dette ogsaa kunne siges med Sandhed om Kjøbenhavns nye Politi!

20. Det nygræske Sprog.

Der er omtrent samme Forskjel paa Nygræsk og Gammelgræsk som paa Dansk og Islandsk. Det er derfor en stor Vildfarelse, naar man troer, at den, der kan læse de gamle græske Classikere i Orginalsproget, ogsaa forstaaer Nygræsk. Dette er, saaledes som det tales og skrives i Størstedelen af det græske Fastland og de joniske Øer, en dorisk Dialect, stærkt forvandsket af en Mængde Ord, der høre hjemme i det italienske og tyrkiske Sprog, men som have faaet græske Endelser. Stammen af de ægte nygræske Ord have i Reglen megen Lighed med de tilsvarende gammelgræske Ords Stamme. Den væsentligste Forskjel mellem disse Sprog ligger i Ordenes Bøining og Udtalen. Det gammelgræske Sprogs udviklede Bøiningsformer ere næsten ganske forsvundne i det Nygræske, der i denne Henseende ligner andre moderne Sprog; saaledes betegnes Substantivernes Casus ved Hjælp af Præpositioner, og Verbernes Maader ved Conjunctioner. Desuden har man ogsaa i Nygræsk en ubestemt Artikel, nemlig ενα i Hankjøn og μια i Hunkjøn; de savne, ligesom de tilsvarende danske Artikler en og et, Casusbøining.

21. Grækenlands syv Vise.

Den første var Thales med Valgsproget: „Kjend Dig selv“. Den anden var Solon med Valgsproget: „Overdriv Intet“. Den tredie var Chilon med Valgsproget: „Nær er Borgen ved Tab“. Den fjerde var Pittakos med Valgsproget: „Mærk den rette Tid“. Den femte var Bias med Valgsproget: „De Fleste ere slette.“ Den syvende var Kleobulos med Valgsproget: „Maadehold er bedst“. Alle græske Forfattere ere enige i, at Thales, Solon, Bias og Pittakos hørte til de syv Vise; men istedetfor Chilon og Kleobulos nævne Andre: Periander, Pythagor, Anaxagoras osv.

22. Mærkelig laplandsk Gjæstfrihed.

I tidligere Tid var det en almindelig Skik blandt Laplænderne, at naar en fremmed Reisende kom til en Lappehytte forat overnatte, tilbød Husfaderen ham at sove ved Siden af Husmoderen. Naar den Fremmede af moralske og andre Hensyn (en Laplænderinde bruger istedetfor Linned Lammeskind med Ulden indad, reder aldrig sit Haar, har flydende Øine og i Reglen en ret anseelig Insectsamling hos sig) vægrede sig ved at indtage det tilbudte Sovested, blev Manden yderlig fornærmet; han ansaae et saadant Afslag som en Fornærmelse mod sin Kone. Hvor de hedenske Sæder ere fortrængte af Christendommen, er den anførte Skik gaaet af Brug; men hvor dette ikke er Tilfældet, maa den Reisende belave sig paa det Værste af den laplandske Gjæstfrihed.

Rasmussine,

eller:

Den belønnede Dyd,

Et Heltedigt i sex Sange

af Fr. Schaldemose, gjennemseet og forbedret af Karup.

Første Sang.

Heltindens Herkomst og første Indtrædelse i Verden.

Og nu en Sang om en Figurantinde,
Som blev gjort om til en naadig Grevinde,
Ved Hjælp af Gemeenhed og Frækhed og Brand,
Som ganske forplumred' en Høiheds Forstand.

Dog agter jeg ikke, som nyere Skjalde,
Strax ind i Huset med Døren at falde;
Thi det er en Ufkik, der smager mig ei,
Og helst vil jeg følge den banede Vei.

Heltindens Navn — jeg fortier det ikke —
Er Rasmussine og Moderens „Fikke“;
Hvem Faderen var, ja derom jeg veed,
Som man let begriber, slet ingen Besked.

Thi Moderen var en Polyandrist*),
En Mørser, betjent af hver Artillerist,
Saa selv den bedste Genealogist
Ei Faderskabet kan vide forvist.**)

Men jeg, som slutter af Vandets Dyder
Mig til den Kilde, hvoraf det flyder,
Jeg mener: Heltinden sit Udspring fandt
Ved en Berider eller Comediant.

— Da nu vi have fortalt, hvad vi vide
Om vor Heltindes Oprindelse, skride
Vi videre frem og fortælle, at smukt
Hun voxte op under Moderens Tugt.

Da fjorten Vintre hun havde paa Bagen,
Hun blev blandt Theatrets Dukker optagen,
Og prøvet af Directeuren, der fandt,
At hun til Bestemmelsen svared' galant.

Stor Lykke hun gjorde i Musernes Tempel;
Balletmestren trykte Fuldendthedens Stempel
Paa hende; hver Kjender gav hende sin Priis,
Parterrets Løveflok ligerviis.

Dog fandt hun, at denne Kreds var for lille
For hendes Talent, Elskerinde at spille;
Der var noget Bedre, der var noget Rart,
Thi gik hun til Piankes Trup†) i en Fart.

*) D. e. en Kone, som er gift med flere Mænd.

**) Istedetfor dette Vers fandtes i den ældre Udgave et Vers, hvori Digteren taler Noget om Svin og en Kartoffelager, der forekom os at være altfor prosaiske Ting for et høistilet Heltedigt.

†) Et bekjendt omreisende Skuespillerselskab fra tidligere Tid.

(Fortsættes.)

Mit Livs Roman.

Af **W. J. Karup.**

(Fortsat.)

Andet Capitel.

Efterat jeg var confirmeret, skulde det vanskelige Spørgsmaal, med Hensyn til min fremtidige Livsvirksomhed, besvares. Min Fader, der ansaae Haandværksstanden for den bedste, solideste og nyttigste Stand, ønskede, at jeg vilde vælge et Haandværk; han troede, at jeg ikke kunde gjøre noget bedre, end at blive Smed, ja, saavidt jeg husker, var det endog Grovsmed. Jeg svarede dertil, at jeg ikke havde Lyst til noget Haandværk; men naar jeg endelig skulde være Smed, saa maatte det da være Riimsmed. Min Moder, der ansaae Theatret for en ligesaa hæderlig som glimrende Carriere, ønskede meget, at jeg vilde gaae den Vei. Hun fandt, at jeg havde de bedste Anlæg dertil. Som en lille Dreng havde jeg frequenteret Dandseskolen, og Dandselæreren havde dengang erklæret, at jeg blandt alle hans Elever havde den smukkeste Holdning og dandsede bedst; min Sangstemme var stærk og klar, og begge de Syngelærere, som jeg havde havt, nemlig Hr. Cantor Knauer og Hr. Kammerassessor Lund, havde i denne Henseende været meget tilfredse med mig; endelig havde jeg Færdighed i at declamere. Min Moder var fuldt og fast overbeviist om, at jeg vilde gjøre Lykke ved Theatret. Hun talte saa længe og saa meget derom, at jeg tilsidst gav efter for hendes Ønsker. Jeg henvendte mig til Hr. Syngemester Rung, der prøvede min Sangstemme. Han fandt den omfangsrig og velklingende; men hvad Fremtiden angik, kunde han ikke sige noget Bestemt derom. Han sagde mig, at der var Mange, som i min Alder havde en god Sangstemme, men som tabte den i Stemmens Overgangsperiode; man maatte vente med en afgjørende Dom, indtil denne var overstaaet. Jeg henvendte mig ogsaa til det kgl. Theaters daværende Regisseur, Hr. Stage, for hvem jeg fremsagde nogle Steder af Oehlenschläger. Han troede nok, at jeg havde scenisk Talent; men da jeg ikke kunde vente at komme til at optræde i en større Rolle eller overhovedet faae nogen Ansættelse, før jeg var fuldvoxen, raadede han mig til foreløbig at vælge en eller anden Beskjæftigelse, og benytte min Fritid til at søge den fornødne Instruction i den sceniske Fremstillingskunst.

Hvad enten jeg altsaa i Fremtiden gik Theaterveien eller ei, skulde jeg dog nu vælge en eller anden Beskjæftigelse. Jeg havde meest Lyst til at studere; men da jeg ikke kunde tænke paa at ernære mig ved Informationer, før jeg havde taget Artium, og dertil vilde medgaae omtrent tre Aar, maatte jeg af pecuniaire Hensyn lade denne Plan staae hen. Men Bøger vare nu engang min Lyst, og da en af Hovedstadens større Boghandlere ønskede en Lærling, tilbød jeg ham min Tjeneste. Han var en Mosait og forresten en meget venlig og vakker Mand, der i kort Tid lærte mig endeel af Boghandlingens Technik. Men denne Virksomhed forekom

---

Niende Capitel.

Hos Secretair Nørreskalk.

Secretair Nørreskalk boede i en brillant Eiendom i Gavtyvestrædet. Hans Værelser vare udstyrede med al mulig Luxus og Pragt. Væggene bleve skjulte af kostbare Tapeter og store Malerier. Meublerne vare forfærdigede i Paris og næsten ligesaa udmærkede som Grevinde de Utopias. Man saae her glimrende Gaskroner, store forgyldte Pillespeile fra Loft og til Gulv, fløielsbeklædte Sophaer og Lænestole, Mosaikborde, Brüsseler Gulvtæpper af de rigeste Stoffer og de smukkeste Mønstre, kort sagt, hans Huus var et af disse jordiske Paradiser, hvormed Nutidens Atheister og Epicuræere have forsøgt at erstatte den evige Salighed.

Dagen efter „Store Bededag“ var Secretairens Fødselsdag, og denne blev altid feiret ved en storartet Banket. Hele Huset var derfor i travl Virksomhed lige fra Morgenstunden af. Man ventede en Mængde store Fremmede, da Secretairen den foregaaende Dag havde udsendt et betydeligt Antal Invitationsbilletter.

Om Middagen, da Fruen og alle Tjenestefolkene vare beskjæftigede i Kjøkkenet, ringede det usædvanligt heftigt paa Salsklokken.

— „Aa, gaae Du ind og see hvem det er,“ sagde Fruen til Stuepigen Ane, der var ifærd med at slibe Knive og Gafler.

Ane løb ind i Salen og aabnede Døren.

Det var Jesper, som ønskede at faae Hr. Cancellisecretairen i Tale.

saa landligt og stille; jeg skal nok sørge for, at De faaer Alt, hvad De behøver; saa ofte Veiret tillader det, vil De faae Lov til at spadsere en Timestid nede i Haven. — Men, Du gode Gud! udbrød jeg i Fortvivlelse; hvad har jeg dog gjort, siden man kaster mig i Fængsel? — Det er ikke noget Fængsel, indvendte den fremmede Dame; det er et Hospital, hvor De nok vil gjenerholde Deres Sundhed, naar De forholder Dem rolig og følger Lægens Forskrift. — Jeg feiler ingen Ting, svarede jeg med Heftighed. Det er min Lavværge, som grusomt forfølger mig, fordi han vil tilvende sig min Eiendom, mine Penge. — De maa paa ingen Maade tale saa høirøstet, sagde den fremmede Dame; De maa endelig forholde Dem rolig, ellers vil De ikke faae det saa godt herude, som jeg lovede Dem det. Idetsamme greb hun fat i Dørlaasen forat gaae bort, Jeg faldt ned for hendes Fødder og holdt hende tilbage, idet jeg greb fat i hendes Klæder. O, hav dog Medlidenhed med mig, sagde jeg, og forlad mig ikke, før jeg har fortalt Dem Alt. Hun reiste mig op og saae deeltagende paa mig; men, da hun hørte Fodtrin, udbrød hun: der er Professoren, siig ham, hvad De har at sige, hvorpaa hun hastigt forlod mig. Strax derpaa traadte Professoren ind. Han følte min Puls og gav mig flere forskjellige Spørgsmaal, som jeg besvarede i en rolig Tone. Men da han atter vilde gaae bort, spurgte jeg ham, hvorfor jeg skulde være indespærret her, da jeg ikke feilede Noget og aldrig havde begaaet nogen Forbrydelse, hvorfor man havde Ret til at betage mig min Frihed. Da han ikke vilde indlade sig paa Besvarelsen af disse Spørgsmaal, blev jeg forbittret og høirøstet; jeg sagde reent ud, at min Lavværge var en Skurk, og at det var skjændigt, at Professoren vilde række ham Haanden til den Udaad, som han begik imod mig. Som en Kat sprang Professoren pludseligt ud af Døren, som han smækkede i Laas efter

mig kjedelig og overfladisk; det var ikke Bogtitler og Forfatternavne, som interesserede mig; jeg ønskede at kjende, hvad Forfatterne havde skrevet, selve Bøgernes Indhold.

I denne Livsstilling lærte jeg Søren Kierkegaard at kjende, og han havde nogen Skyld i, at jeg forlod den. Han kom ofte i Bogladen. En Dag traf han mig ene og indledede en Samtale med mig.

— „Siig mig engang, er De Jøde eller Christen?“ spurgte han, idet han fæstede sit gjennemtrængende Blik paa mig.

— „Jeg er Christen,“ var mit Svar.

— „Ja, tænkte jeg det ikke nok,“ vedblev han; „men, hvorfor er De da saa hos en Jøde?“

— „Fordi han netop havde Brug for mig,“ svarede jeg.

— „Altsaa det er Grunden!“ udbrød han og loe med et sarcastisk Smiil. „Fanden har ogsaa Brug for Dem; altsaa maa De ogsaa gaae i hans Tjeneste, ikkesandt?“

— „Men der er dog en stor Forskjel paa Fanden og en Jøde,“ indvendte jeg.

— „Ja, ganske vist,“ svarede Søren Kierkegaard; „men Deres Stilling er alligevel meget farlig. De staaer lige paa Nippet til at fare til Helvede.“

— „Hvorledes da?“ spurgte jeg forundret.

— „De staaer i Tjeneste hos En, der reiser dertil,“ svarede han.

Idetsamme traadte min Principal ind i Bogladen, og Søren Kierkegaard gjorde ham nu opmærksom paa det Farlige i min Stilling paa Grund af, at han var en Jøde.

— „Det er lige Meget, enten man er Jøde eller Christen,“ sagde den fornærmede Boghandler, „naar man blot svarer Enhver Sit og gjør Ret og Skjel mod sine Medmennesker.“

— „Ligemeget!“ gjentog Søren Kierkegaard og slog en haanlig Latter op. „Ja, De har Ret, man bliver da ikke af Politiet smidt i Hullet; men naar man er og forbliver Jøde, saa farer man dog tilsidst lige lukt ind i Helvede! Adieu!“

Søren Kierkegaard gik sin Vei og smækkede Døren i efter sig. Min Principal forsikkrede mig om, at den Mand var aldeles forskruet, og at man ikke burde tage Notits af hans Snak. Men et Par Dage derefter forlod jeg dog den „farlige Stilling“.

Jeg har tidligere fortalt, at jeg alt som Barn havde Lyst til at kjende Bogtrykkerkunsten. Dette i Forening med Tanken om, at min Onkel som Typograph havde opnaaet en god Stilling, førte mig paa den Idee, at gjøre et Forsøg i denne Retning. Kort Tid derefter fandt jeg en Plads i et af Hovedstadens secundaire Officiner, og senere i det „Berlingske“. At sætte lærte jeg snart; men det interesserede mig ikke saameget som at læse Manuscriptet. Jeg indsaae og følte godt, at denne Virksomhed ikke var min „rette Hylde“, og betragtede den derfor blot som en midlertidig Beskjæftigelse.

Hele min Fritid og det Meste af Natten anvendte jeg til min videre Uddannelse. Jeg perfectionerede mig i Tydsk og Fransk og lærte mig endog selv Italiensk ved Hjælp af Tuxens og Dalgas' italienske Grammatik, et italiensk-tydsk Lexicon og Ghezzis grammatisk-analytiske Udgave af Ultime Lettere di Jacopo Ortis, som jeg Ord til andet gjennemgik. Desuden fortsatte jeg mine historiske og geographiske Studier. Ved den daværende Universitetsbibliothekar Confr. Madvigs Velvillie fik jeg de nødvendige Bøger fra Universitetsbiblioteket. Jeg læste saaledes Saxo Grammaticus og Suhms store Historie af Danmark, Dahlmann og fl. A. Desuden forfattede jeg i en Alder af 16 Aar en Lærebog i Geographien, som jeg viste Skoledirecteur Prof. Borgen. Han gjennemsaae Manuscriptet og tilbageleverede mig det med den Bemærkning, at min Geographi var altfor vidtløftig som Lærebog. Forat mit Arbeide ikke ganske skulde forblive uden Nytte for Andre, lod jeg nogen Tid derefter den Deel af samme, der afhandlede Danmarks Geographi, trykke og udgav den som Prøve. Uagtet jeg var ubekjendt som Forfatter, bleve dog i kort Tid endeel Exemplarer affatte, saa at ei alene Trykkeomkostningerne derved kunde dækkes, men at der endog var et lille Overskud. Til Udgivelsen af dette Skrift knytter der sig en Historie, som jeg ikke vil forbigaae, da den af en nichtswürdig og samvittighedsløs Person, der arbeider i „Dagbladets“ Tjeneste (!), er bleven exploiteret i Smudsbladene, naturligviis med den meest ondskabsfulde Fordreielse og den frækkeste Insinuation.

Det er Enhver indlysende, at en Geograph ikke selv løber omkring fra By til By og tæller Indbyggerne. I vore Dage existerer der i de fleste civiliserede Stater et statistisk Bureau, der aarligt eller med faa Aars Mellemrum optager Mandtallet. De statistiske Bureauer i Udlandet meddele med den største Forekommenhed enhver Forfatter, Videnskabsmand eller Autoritet de Oplysninger, Vedkommende ønske, og som Bureauet er istand til at give. Ikke saaledes hos os. Vort statistiske Bureau, der arbeider med ægte dansk Seendrægtighed, betragter de vundne statistiske Resultater som sin „Privateiendom“, hvormed det, paa given ministeriel Opfordring, tilfredsstiller Administrationens statistiske Fornødenhed, og hvormed det kun af „synderlig Gunst og Naade“ kommer den literaire eller videnskabelige Trang tilhjælp. Da jeg stod i Begreb med at udgive Danmarks Geographi, havde der for nogen Tid siden været foretaget en Folketælling her i Landet, om hvis Resultater Bureauet endnu ikke havde offentliggjort Noget. Da jeg naturligviis ønskede at meddele Stædernes Indbyggerantal efter den sidste Tælling, henvendte jeg mig til det statistiske Bureau og bad om den fornødne Oplysning; men man afslog min Anmodning med det høflige og bornerte Svar: at jeg maatte lade mit Skrift henstaae utrykt, til Bureauet i sin Tid fik Resultatet udgivet*). Paa samme Tid havde man derimod opgivet Hr. Justitsraad Fr. Klee Indbyggerantallet til hans geographisk-historisk-statistiske Oversigtstavle, som blev trykt i det Berlingske Bogtrykkeri. Da mit Skrift vilde udkomme nogle Dage senere end Hr. Klees, fandt jeg slet ingen Betænkelighed ved at rette min ældre Angivelse efter hans nye, saameget mere, som jeg antog, at jeg havde selvsamme Ret til at erholde Bureauets Meddelelse som Hr. Klee, og at denne aldrig vilde ansee sig som Forfatter til nogle Talstørrelser, der vare ham meddeelte af Bureauet. Imidlertid kom Hr. Klee tilfældigviis til at see Correcturen af mit Skrift hos en Boghandler, hvem jeg ønskede at overdrage Salget deraf; og da han maaskee vidste, at Bureauet havde afslaaet mig at opgive Indbyggerantallet, eller, at han var den eneste Forfatter, hvem Bureauet havde viist skyldig Forekommenhed i dette Anliggende, saa dolerede han til Bogtrykkeriets Factor over, at jeg i mit Skrift havde angivet Stædernes Indbyggerantal efter hans Tabel. Saasnart jeg erfarede, at Hr. Klee følte sig fornærmet derover, gjorde jeg ham en Undskyldning, og dermed var den Sag tilende. Hr. Klee udgav sin Tavle, og jeg mit Skrift, og ethvert fornuftigt Menneske indseer let, at Indbyggerantallet i de danske Stæder ligesaalidt var et Resultat af Hr. Klees Forskning, som af min Granskning, og at den hele Sag var „bruit pour une omelette“. Men, som sagt, man exploiterede den senere i Smudspressen med den frække Insinuation, at jeg havde begaaet et Tyveri (sic!) i det „Berlingske Bogtrykkeri“, hvorfor man criminaliter kunde faae mig tiltalt og straffet. Omendskjøndt man i Reglen ikke forlanger, at en dannet Mand skal imødegaae den Løgn og Ondskab, som Smudspressen debiterer om ham, har jeg dog her, saavel som et Par Steder i det Følgende, berørt Smudspressens Operationer imod mig; navnlig af Hensyn til den Deel af mine Læsere, som ere naive nok til at troe, at „Folkets Nisse“ og Consorter have andre Motiver til deres Smøreri, end Pengegridskhed, Ondskab og Misundelse.

I Foraaret 1847 opgav jeg min Beskjæftigelse ved det „Berlingske“, deels fordi jeg kun havde betragtet den som „foreløbig“, og deels fordi mit Syn var meget svækket af den uafbrudte Anstrengelse i tre Fjerdedele af Døgnet. Paa Grund af denne toaarige Beskjæftigelse i min tidligste Ungdom, har man undertiden tillagt mig Titel af Typograph, hvad der dog slet ikke tilkommer mig, da jeg aldrig har været optaget i Typographernes Samfund eller arbeidet som saadan. Det er i Virkeligheden ligesaa correct at tillægge mig dette Prædicat, som om man vilde kalde Oehlenschläger Handelscommis, Andersen Snedker eller Tordenskjold Skrædermester.

*) At Bureauet endnu ikke har forandret sin Anskuelse med Hensyn til hvad det skylder Literaturen og Videnskaben, har jeg i den senere Tid havt Leilighed til at erfare. Medens jeg fra flere udenlandske Bureauer fik velvillige Meddelelser og Oplysninger, da jeg skrev min Haandbog i Universalgeographien, negtede mit eget Fædrelands statistiske Bureau at meddele mig nogensomhelst Oplysning. Det samme var Tilfældet, da jeg i Slutningen af min Kirkehistories tredie Deel, der udkommer i Tydskland, ønskede at meddele de forskjellige Confessioners numeriske Forhold efter Folketællingen af 1860. Der blev mig i 1863 svaret: at naar Bureauet engang fik det publiceret, saa kunde jeg see det!

(Fortsættes.)

Redigeret af **W. J. Karup**.

Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

sig. Strax derpaa aabnedes atter Døren, og to Karle traadte ind til mig. Den ene af dem holdt et mig ubekjendt Redskab i Haanden. De nærmede sig og lagde Haand paa mig. Jeg skreg og slog fra mig, men de overmandede mig. Inden jeg selv vidste Noget deraf, havde man givet mig en Spændetrøie paa, saa at jeg ikke kunde røre mig. Det vilde være mig umuligt, at fortælle Jer al den Lidelse og Qval, som jeg har maattet udstaae. Kun ved at tie stille til den himmelraabende Uret, som jeg lider, har jeg faaet det menneskeligt; men jeg er uskyldig en Fange blandt Vanvittige.“

Hun var overvældet af Smerte og hulkede høit. Baade Maren og Jesper vare saa bestyrtede over hendes Fortælling, at de ikke vare istand til at sige et eneste Ord. Maren støttede veemodigt Haanden til sin Kind, medens Jesper med store Rynker paa Panden saae ud over Fjorden, der udbredte sig til begge Sider foran dem.

— „Men er der da slet ingen Redning for mig!“ udbrød Madam Petersen efter en Pause. „Kan jeg ikke flygte herfra med Jer? Ville I ikke forbarme Jer over mig og skjænke mig et Tilflugtssted? Maaskee kan en Procurator i Hovedstaden tvinge min Lavværge til at udlevere mig mine Penge og drage ham til Ansvar for den Uret, som han har tilføiet mig?“

— „De behøver ikke at spørge, om De kan være hos mig, gode Madam Petersen,“ sagde Maren og trykkede hendes Haand med deeltagende Venlighed. „Jeg har kun en lille simpel Stue, men den er til Deres Tjeneste.“

— „Jeg veed, at De har været meget god mod min Kone,“ sagde Jesper, „og derfor skylder jeg Dem Godhed igjen. Selv om jeg ikke kjendte Dem af Andet end af Deres Ulykke, saa vilde jeg dog hjælpe Dem med hvad jeg kan, efter min ringe Stand og Evne. Men jeg troer ikke, at det er rigtigt,

at De nu flygter herfra og tager hjem til os. Man vilde let opdage Deres Opholdssted; Deres Lavværge vilde maaskee atter faae Dem indespærret hernede i Galehuset, og han vilde da nok sørge for, at De aldrig mere kom paa fri Fod.“

— „Men hvad skal jeg da gjøre?“ spurgte Madam Petersen urolig; „skal jeg da atter gaae tilbage til mit Fængsel og finde mig i min ulykkelige Skjæbne?“

— „Nei, gode Madam,“ svarede Jesper; „De skal ikke finde Dem deri; men det er en vanskelig Sag, og vi ere kun Smaafolk. Man skal gaae forsigtig tilværks og tænke to Gange, før man handler. Vil De have Tillid til min Bistand, saa vil jeg hjælpe Dem saa godt jeg kan. Jeg mener da, at De bør gaae tilbage til Galehuset, forholde Dem rolig og lade som Ingenting. Saa tager jeg og Maren hjem iaften med Banetoget. Imorgen gaaer jeg til Secretair Nørreskalk og taler med ham under fire Øine. Jeg siger ham reentud, at jeg og min Kone veed, at de er ved Deres fulde Fornuft, og at dersom han ikke løslader Dem, vil det blive offentliggjort i Bladene.“

Madam Petersen fandt denne Plan god og trykkede Jespers Haand af Taknemmelighed.

Derpaa vendte de alle Tre tilbage gjennem Skoven. Da de nærmede sig Sindssygeanstalten, tog Jesper og hans Kone Afsked med Madam Petersen, efterat de havde lovet hende, snareste muligt at gjentage deres Besøg.

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 25. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 18. Juli.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863.**

Fuldstændigt Tilsvar

paa Actor Procurator Nyholms 1ste Indlæg i Actionssagen Nr. 1, eller: „Nu kommer Humlen, sa'e Peer Brask".

Hæderlige Dommere!

Det er første Gang i mit Liv, at jeg fremtræder for en Criminalrets Skranker. Den Følelse, som i dette Øieblik fylder mit Hjerte, er hverken Anger, Skamfuldhed eller Frygt, men ene og alene Forbauselse over, at mit Fædrelands Justitsminister har beordret mig tiltalt for „Fornærmelser mod Hs. Majestæt," min allernaadigste Konge; thi jeg er mig ikke bevidst ved nogetsomhelst Skridt i hele mit Liv at have gjort mig skyldig i Crimen Majestatis.

Dersom jeg havde omtalt Kongerne og Fyrsterne saaledes, som mit Fædrelands store Kirkefader Morten Luther har omtalt dem, saa vilde jeg finde den mod mig reiste Anklage nogenlunde rimelig; thi den fromme Mand har, som bekjendt, skrevet: „Fra Verdens Begyndelse af har en fornuftig Fyrste været en Sjældenhed og en hæderlig Fyrste endnu sjældnere. De fleste (Fyrster) ere de største Narre og de største Leddiggængere, som leve" (vide De magist. saecul. Op. Jena. Tom. II. p. 189.); og fremdeles: „Der er ingen Stat, som kan lykkeligen blive bestyret af Kongerne, det er Erfaringens Lære (ibid. p. 172.); og atter: „Keiseren bør ikke længer taales, man bør hænge ham" (Lutheri Opera, Jena, Tom. VII, p. 278); eller, hvor han tiltaler Hs. Høihed, Hertugen af Brunsvig, med de uhøviske Ord: „Deres Høihed skal ikke skrive en Bog, før De har lagt Deres Næse under Bagdelen af en So og deraf øst Deres Text" (ibid. p. 428).

Dersom jeg offentligt havde sagt, hvad „Missionairen" Sommer offentligt udtalte næstsidste Vinter: „at Kongerne ere en sand Landeplage; at det er et usselt Folk, som ikke kan indsee, at Kongen æder det op; at Samfundet ikke vilde blive lykkeligt, før alle Konger vare udryddede af Jorden," — da vilde Anklagen mod mig være nogenlunde begrundet.

Dersom jeg havde tilladt mig at omtale min allernaadigste Konge med saa megen Hensynsløshed og Mangel paa Respect, som f. Ex. Hr. Redacteur Bille under Nytaarsoptøierne og det hallske Ministeriums temporaire Fjernelse fra Statsroret (vide „Dagbladet" for Dec. 1859 og Jan. 1860), — da vilde jeg finde Actionen mod mig aldeles i sin Orden.

Men jeg har ikke blot ikke omtalt Hs. Majestæt Kong Frederik den Syvende paa en usømmelig Maade; men jeg har for ikke længe siden holdt en Lovtale over Hs. Majestæt Kongen, en Lovtale siger jeg; og det tør jeg nok tilføie, at ingen dansk Mand har holdt den bedre; (vide Bilag A. p. 1—26); ei engang Hr Borgermester Larsen, som holdt sin Lovtale paa Børsen ved Kongegildet, og som kort Tid derefter endog blev udnævnt til Ridder af Dannebroge for sine loyale Ord.

Men hvorfor har da Hs. Excellence Justitsministeren beordret mig sat under Tiltale for Majestætsforbrydelse? Uden nogensomhelst Grund kan det dog umuligt være skeet? Den hæderlige Ret vil tillade mig at besvare disse Spørgsmaal udførligt, da jeg er overbeviist om, at mine Dommere ville see hen til de personlige Hensyn, som vistnok have været medvirkende og medbestemmende til, at Hs. Excellence har ladet mig sætte under Tiltale.

Jeg maa da henlede den hæderlige Rets Opmærksomhed paa følgende Kjendsgjerninger.

I Kraft af den Ytringsfrihed under Ansvar for Domstolene som Grundloven har givet alle danske Borgere, er jeg optraadt som offentlig Taler. Saa faldt det forrige Aar Hr. Politichef Bræstrup ind, at jeg ikke maatte tale offentligt paa Grund af den stille Uge; thi, Hr. Geheimeraaden meente sandsynligviis, at naar det er den stille Uge, skal man ogsaa pænt tie stille. I Kraft af den grundlovsmæssige Religionsfrihed indbød jeg da mine Medborgere til at høre et gudeligt Foredrag, der handlede om Pharisæernes Forfølgelser mod Jesum Christum. At jeg havde den selvsamme Ret til at holde et gudeligt Foredrag som Mormoner, Smede, Skomagere osv., maa være ethvert, selv enfoldigt Menneske indlysende; og at jeg ikke var saa ganske ukjendt med Texten, fremgaaer tilfulde af min religieuse Forfattervirksomhed (vide Bilag B og C). Ikke destomindre forbød Hr. Bræstrup min gudelige Tale; Hr. Justitsminister Casse confirmerede det dumme Forbud, og min grundlovsmæssige Ret blev par force (ved circa 30 Politibetjente) krænket. Nogen Tid derefter aabnedes Rigsdagssamlingen. Et Par af mine høitærede Venner i Folkethinget fandt hiint Forbud usømmeligt og forfatningsstridigt, og, da man debatterede Hr. Rimestads Lovforslag om den stille Uges Afskaffelse, interpellerede man Hs. Excellence Hr. Casse angaaende Forbudet. Ministeren klarede sig meget slet og tog i sin store Knibe Tilflugt til den lykkelige Udvei: „at han ikke havde Motiverne til Forbudet ved Haanden"; stiltiende maatte han høre paa den drøie Irettesættelse af Hr. Oberst Tscherning: „Man (o: Hs. Excellence Justitsministeren) har gjort Karup Uret." Snart derpaa holdt jeg den forbudte gudelige Tale, uden at Hr. Ministeren vovede at gjøre mig min lovlige Ret stridig. Men den Ydmygelse, som han havde maattet lide, ærgrede ham, og han blev mig ildesindet. Kort Tid derpaa berøvede han mig aldeles forfatningsstridigt og uden Lov og Dom min borgerlige Ret til at tale offentligt, og ifølge Hr. Bræstrups originale Fortolkning blev denne ministerielle Vilkaarlighed udstrakt saavidt, at det blev mig forbudt at tale privat. Saaledes tvang man mig til at ombytte det mundtlige Ord med det skriftlige; og jeg udgav „Sort paa Hvidt". At jeg i dette Ugeskrift i stærke Udtryk beklagede mig over den Vilkaarlighed, som man havde tilladt sig imod mig, vil den hæderlige Ret finde ligesaa naturligt som tilgiveligt. Men Hs. Excellences Forbittrelse imod mig tiltog derved, navnlig efterat jeg i min Roman: „Hovedstadens Mysterier" havde fremstillet en Usling af en Justitsminister ved Navn Tobakskasse; thi det er, som bekjendt, en Svaghed hos Mennesket, at det er tilbøieligt til at see sig selv i de digtede Personer, der drive samme Profession, som de selv, uagtet Digteren i Reglen slet ikke tænker paa Læseren, naar han fremstiller en eller anden Person. Jeg kunde vistnok have valgt et Navn, som havde mindre Lighed med Hs. Excellences; men den Usling, som jeg fremstillede, skulde netop have et Navn, der svarede til hans Personlighed, og derfor valgte jeg Tobakskasse; Tobakken skulde antyde hans giftige Ondskab og Kassen hans Hoveds firkantede Form. Som sagt, Hr. Justitsminister Casse blev forbittret paa mig, uden at jeg havde givet den oprindelige Anledning til hans Animositet.

Det er en almindelig psychologisk Kjendsgjerning, at naar et Menneske føler Uvillie imod eller Had til et andet, da seer det gjerne Feil og Forbrydelser der, hvor de slet ikke findes. Dette synes at have været Tilfældet med Hs. Excellence, da han beordrede mig sat under Tiltale for Majestætsforbrydelse; havde han været min Ven, er jeg overbeviist om, at han let vilde have gaaet til den modsatte Yderlighed, og indstillet mig til Decoration for min Lovtale over „Hs. Majestæt Kong Frederik den Syvende som Menneske".

Jeg skal nu i det Følgende vise den hæderlige Ret, at der i den paaankede Artikel ikke er udtalt et eneste Ord, som noget Menneske, der har den fornødne aandelige og gemytlige Balance, kunde falde paa at kalde Majestætsforbrydelse eller „Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen".

Naar Actor siger, at det „er indlysende uden Udvikling", at Actionen imod mig „er vel begrundet", da stoler isandhed Actor altfor meget paa, at den hæderlige Ret skal troe ham paa Ordet; thi baade jeg og de indsigtsfulde Jurister, med hvem jeg har talt om denne mærkelige Action, har fundet denne aldeles ubegrundet, og derfor netop det Modsatte af at være „indlysende".

Hvad der derimod „er indlysende" for Enhver, der gjennemlæser den paagjældende actionerede Artikel: „Grevinde Danner hos kunstige Abekatte og danske Studenter, eller: Den er grueelig gal i Vrieren", er: at der i samme ikke med eneste Tøddel findes omtalt Hs. Majestæt Kongen, hvad der er conditio sine qua non for at kunne blive tiltalt for Overtrædelse af den paaberaabte § 6 i Presseloven af 3. Januar 1851; thi der tales kun om: at tillægge Kongen uretfærdige eller skammelige Handlinger, men der tales ingenlunde om at tillægge Fruentimmeret Lovise Rasmussen dem, hvad jeg ene og alene har gjort i den paaklagede Artikel; der tales kun om: at tillade sig forhaanende Domme eller Ytringer om Hs. Majestæt Kongen, men der tales ingenlunde om, at tillade sig Sligt om Fruentimmeret Lovise Rasmussen, hvad jeg ene og alene har gjort i den anførte Artikel; der tales kun om: at betjene sig af fornærmende Udtryk i at omtale hans (o: Kongens) Person, men der tales ingenlunde om at betjene sig af slige Udtryk i at omtale hendes (Lovise Rasmussens) Person, hvad jeg ene og alene har gjort i den anførte Artikel.

Hvad nu det første Punct i Anklagen imod mig angaaer, hvor der paa en høist upassende Maade, baade af Hr. Justitsministeren, der har beordret Tiltalen, og af Actor i sammes Indlæg, er insinueret, at jeg i den actionerede Artikel skulde have tilladt mig at angribe „Hs. Majestæts ægteskabelige Forbindelse" ved at have omtalt denne „paa en usømmelig Maade", — da maa jeg paa det Bestemteste tilbagevise denne Paastands Rigtighed. Den hæderlige Ret vil i hele den paaankede Artikel ikke finde en eneste Tøddel om „Hs. Majestæts ægteskabelige Forbindelse." Jeg har, som tidligere anført, slet ikke tilladt mig at omtale Hs. Majestæt Kongen, og kan selvfølgelig heller ikke have omtalt Hs. Majestæts ægteskabelige Forbindelse. En saadan Paastand er derfor ligefrem greben ud af Luften. Jeg har i den paagjældende Artikel kun sagt: at Lovise Rasmussen „ernærede sig som Maitresse", og fremdeles: at hun var „et demoraliseret

Fruentimmer"; men jeg har ingenlunde været saa fræk, med Hr. Justitsministeren og Actor at sætte disse Prædicater i nogensomhelst Forbindelse med „Hs. Majestæts ægteskabelige Forbindelse". Jeg har sagt og meent, hvad jeg trøster mig til at bevise: at hun udenfor Ægteskab har levet sammen og avlet Børn **med forskjellige danske Undersaatter**, hvad der er et almindeligt bekjendt, beviisligt og uimodsigeligt Factum; og naar et Fruentimmer lever sammen med forskjellige Mandfolk udenfor Ægteskab, da er hun baade „Maitresse" og „demoraliseret Fruentimmer", Noget, som kun en Mormon kan falde paa at ville benegte.

Naar Actor fremdeles siger, „at dette Anklagepunct" (ɔ: det formeentlige Angreb paa Hs. Majestæts ægteskabelige Forbindelse) „rammer Artiklen i det Hele", — da er det mig aldeles uforstaaeligt, hvorledes det: at omtale en dansk Undersaats Besøg hos kunstige Abekatte og danske Studenter, hvad den omqvæstitionerede Artikel fra først til sidst kun omtaler, hvorledes det, siger jeg, kan være identisk med at angribe Hs. Majestæts ægteskabelige Forbindelse. Denne Paastand er saameget mere urimelig, som det slet ikke er mig bekjendt, at det omtalte Fruentimmer staaer i noget ægteskabeligt Forhold til Nogen. En af dette Fruentimmers Bekjendte har forleden Dag fortalt mig, at hun skulde være gift paa en eiendommelig Maade, som kaldes morganatisk, og det skulde være skeet den 7de August 1850. Da alle Retslærde ere enige om: at Ægteskab er en „lovformelig" Forbindelse, gjennemgik jeg hele den danske Lovgivning forat faae Oplysning om morganatisk Ægteskab; men der fandtes ikke en Toddel derom i hele vor Lovgivning, og jeg kunde desaarsag ikke begribe, hvorledes Nogen kunde tale om en ikke lovformelig Forbindelse som Ægteskab. Det var mig klart, at Lovise Rasmussen som dansk Undersaat ikke kunde staae udenfor Loven, efterat Kongeloven var afskaffet med den bekjendte Passus: „at Hs. Majestæt den absolute Konge kunde undtage hvad og hvem han lyster udaf Lovens almindelige Befaling." Det var mig aldeles klart, at dersom hun, qua Undersaat, havde indgaaet en lovformelig Kjønsforbindelse eller lovligt Ægteskab, maatte den være begrundet i Loven; og at, da dette ikke var Tilfældet, og Forbindelsen skulde være indgaaet efterat Lovgivningsmagten var deelt mellem Kongen og Rigsdagen, der da, for hendes Vedkommende, maatte af Rigsdagen være vedtaget og af Kongen stadfæstet en exceptionel Lov, hvorved Lovise Rasmussens ulovlige Forbindelse blev erklæret for lovlig. Men ved at gjennemgaae Rigsdagens vedtagne og af Hs. Majestæt Kongen stadfæstede Love, har jeg ikke funden nogen saadan exceptionel Lov for den danske Undersaat Lovise Rasmussen, hvoraf fremgaaer, at hun ikke kan have indgaaet nogen **lovformelig** morganatisk ægteskabelig Forbindelse med Nogen.

Paa den anden Side har Hs. Majestæt, vor allernaadigste Konge, aldrig ladet proclamere for os, hans allerunderdanigste Undersaatter, at Lovise Rasmussen var Hans Gemalinde, og den hæderlige Ret kan selvfølgelig aldrig forlange, at jeg skulde kjende denne ægteskabelige Forbindelse. Men hvad man ikke kjender, kan man hverken angribe eller fornærme; at paastaae det Modsatte er en Absurditet.

Der bliver saaledes kun tilbage for den hæderlige Ret at undersøge: om og hvorvidt det andet Anklagepunct: „forsaavidt flere af de om Hs. Majestæts Gemalinde brugte Yttringer ere satte i Forbindelse med Allerhøistsammes Person", er begrundet eller ei.

Jeg maa i Almindelighed tilbagevise dette Anklagepunct som ubegrundet, fordi Actor taler om, at jeg har brugt Yttringer om „Hs. Majestæts Gemalinde", hvad jeg i Henhold til mit ovenfor Anførte slet ikke kan have brugt, og hvad jeg factisk heller ikke har gjort, da jeg, som sagt, kun har omtalt Fruentimmeret Lovise Rasmussen, uden at udtale og uden at have nogensomhelst Mening om, at hun var Nogens Gemalinde, endsige „Hs. Majestæts Gemalinde".

Naar Actor som Yttringer, der ere satte i Forbindelse med Hs. Majestæts Person, anfører: „men da hun tillige med en umaadelig Frækhed optræder officielt som Quasi-Dronning", „er Rigsdagen til Hove, vips, der er hun med," „giver Hs. Majestæt Kongen et Taffel .... vips, der er hun med", „forleden Dag behagede den strækkelige Dame at vise sig i den kongelige Loge i Vesterbroes Abetheater", og „saa vilde og skulde Grevinden dog officielt besigtige Minervas Laugshuus", og derefter paastaaer: „at alt dette kun vilde kunne skee i Overeensstemmelse med Hs. Majestæts Billie", saa maa jeg høiligen forundre mig over en slig morsom Conclusion. Jeg siger morsom; og den hæderlige Ret vil sikkert finde den aldeles ubegrundet. Thi om det endog i Almindelighed kan forudsættes, at de Personer, der opholde sig i Hs. Majestæts Nærhed eller ledsage ham, ere der tilstede „i Overeensstemmelse med Hs. Majestæts Billie", saa er dette dog ingenlunde a priori givet, hvad jeg skal oplyse og godtgjøre ved et Par Exempler. Hs. Majestæt gaaer f. Ex. ind paa Tivoli; en Mængde Mennesker flokke sig omkring ham og ledsage ham; men det vilde være absurd at paastaae, at disse Mennesker uden Undtagelse ledsagede ham „i Overeensstemmelse med Hs. Majestæts Billie"; fremdeles: Hs. Majestæt holder Kongejagt. En af Forstbetjentene tager sin Søn med, eller Hr. Jørgensen Jomton viser sig pludselig blandt Hs. Majestæts Følge med en Ansøgning om 600 Rd. aarlig; vilde det da ikke være latterligt at paastaae, at denne Forstbetjents Søn saavelsom Hr. Jørgensen Jomton ikke kunde være der tilstede, uden „i Overeensstemmelse med Hs. Majestæts Billie"? Men det Latterlige ved denne Paastand bliver først ret indlysende, naar den hæderlige Ret erfarer, at Actor formener, at det er en Fornærmelse mod Hs. Majestæt Kongen, naar man paa Tryk angriber de Personer (Undersaatter), der ere i Hs. Majestæts Følge eller have Ophold paa Hs. Majestæts Slot. Efter en saadan Anskuelse vilde det altsaa være en Fornærmelse mod Hs. Majestæt Kongen, naar man f. Ex. skrev om Hs. Majestæts Kammerherre, at han drak sig fuld; thi, efter Actors morsomme Mening, kunde det kun skee „i Overeensstemmelse med Hs. Majestæts Billie"; eller: at det vilde være en Fornærmelse mod Hs. Majestæt, naar Nogen f. Ex. skrev om Hs. Majestæts Tjener, at han havde stjaalen en Daase fra Hs. Majestæt, da han paaklædte ham; saasom det blot kunde skee, „i Overeensstemmelse med Hs. Majestæts Billie"; eller, for at tage et bestemt Factum: For nogle Aar siden havde Hans Majestæt holdt Kongejagt, og efter sammes Afholdelse indbød Hs. Majestæt allernaadigst samtlige høiere Forstmænd til sit Taffel. Under dette var der en af de Herrer Forstmænd, som drak sig fuld, og, med Tugt at melde, i den Grad tabte Sands og Samling, at han lod det gaae i sine Permissioner. Jeg tillader mig at spørge den hæderlige Ret, om det ikke vilde være latterligt, ja, meget mere! en ligefrem Fornærmelse mod Hs. Majestæt, om noget Menneske vilde falde paa med Actor at sige: „at alt dette kun vilde kunne skee i Overeensstemmelse med Hs. Majestæts Billie!?"

Desuden maa jeg ligefrem benegte, hvad Actor anseer for utvivlsomt, naar han paastaaer: at jeg „har vidst og har maattet antage det for almindeligt bekjendt af Aviserne, at disse Besøg (scil. i Vesterbroes Abetheater og Studenterforeningen) have fundet Sted i Hs. Majestæts Selskab. Thi for det første har min Referent, som har meddeelt mig Lovise Rasmussens Besøg i „Vesterbroes Abetheater" og i „Studenterforeningen" slet ikke i sit Referat berørt, at hun var i Hs. Majestæts Selskab, hvad jeg selvfølgelig derfor heller ikke har anført i den paaankede Artikel; og for det andet har jeg heller ikke antaget det „for almindeligt bekjendt af Aviserne," af den simple Grund, at jeg ikke har læst Aviserne, hvad jeg ofte i længere Tid undlader, deels af Mangel paa Tid, og deels fordi Aviserne indeholde saamegen Løgn og personlige Kjævlerier, hvad der ikke kan interessere mig at læse.

Naar der i Grundlovens § 18 siges: at „Kongens Person er hellig og ukrænkelig" kan derved ikke være meent, at Hs. Majestæt er hellig i dette Ords egentlige, theologiske Betydning; men kun, at hans Person repræsenterer den høieste Værdighed i Staten og som saadan ikke kan angribes, uden at Angriberen paadrager sig en forhøiet Straf; ja, der menes endog, at verbale Fornærmelser mod ham ikke kunne undgaae Strafansvar under Paaskud af Udsagnets Sandhed (cfr. J. E. Larsens Statsret efter 1848, § 37.) Men at denne Hs. Majestæts „Hellighed og Ukrænkelighed" strækker sig videre end til hans egen individuelle Person, og at den nemlig skulde kunne rammes ved et Angreb paa andre Personer (Undersaatter), der staae i et eller andet tilfældigt personligt Forhold til Hs. Majestæt Kongen, kan fornuftigviis ikke paastaaes, da det hverken er udtrykt i Loven eller ligger i Begrebet: „kongelig Persons Hellighed og Ukrænkelighed". Den senere Lovgivning har derfor heller ikke hjemlet en saadan Opfattelse af Begrebet, idet der i Pressloven af 3. Januar 1851 § 6, der handler om Majestætsforbrydelse ved et trykt Skrift, slet ikke er Tale om at krænke Hs. Majestæt ved at tillægge Personer (Undersaatter), der ere i hans Følge eller staae i et hvilketsomhelst offentligt eller privat Forhold til ham, uretfærdige eller skammelige Handlinger, tillade sig forhaanende Domme og Yttringer om dem, eller i at omtale deres Person, betjene sig af fornærmende Udtryk; men derimod udtrykkeligt nævner den directe Fornærmelse af „Kongen" og „hans Person". Det ligger desuden i Sagens Natur, at der slet ikke kan være Tale om at krænke Hs. Majestæts Hellighed ved at fornærme en af hans Undersaatter; thi „det Hellige" kan aldrig krænkes gjennem det „ikke Hellige". En Paastand om, at Majestætens Hellighed og Ukrænkelighed strækker sig udenfor hans personlige Jeg eller Individualitet, idet den nemlig skulde omfatte Alt, hvad der stod i nærmere Forhold og Forbindelse med den, vilde alene af den Grund være absurd, fordi det da vilde være aldeles vilkaarligt, hvad der hørte til disse Forbindelser eller ei, eftersom Kongen efter Behag kan udvide sine Forbindelser til Hvem, han vil. Desuden vilde en saadan Opfattelse tillige nødvendigviis forudsætte, at nogle Undersaatter ikke kunde angribes, fordi den kongelige Persons Hellighed og Ukrænkelighed blev ramt gjennem dem, og deraf vilde fremdeles følge, at Undersaatterne ikke vare lige for Loven, hvad der var ligefrem forfatningsstridigt.

Det vil af det Anførte være indlysende, at der slet ikke fornuftigviis eller efter Loven kan være Tale om, at jeg ved at omtale Lovise Rasmussen i den paaankede Artikel kan have gjort mig skyldig i Overtrædelse af den af Actor paaberaabte § 6 i Presseloven af 3. Januar 1851.

Men selv om jeg havde vidst, da jeg skrev den actionerede Artikel, hvad Actor gjentagne Gange i sit Indlæg anfører, at nemlig Lovise Rasmussen er „Hs. Majestæts Gemalinde," noget som jeg af foranførte Grund ikke vidste: — saa kunde dog en saadan Forbindelse heller ikke paaberaabes som Hjemmel for: at et Angreb paa hendes uhellige og krænkelige Person nødvendigvis maatte ramme Hs. Majestæts hellige og ukrænkelige Person. Jeg har nok engang i Dyrehaven hørt en Matros udbryde til En, der havde stødt til hans Kone: „Fornærmer Du min Kone, saa fornærmer Du mig, og saa faaer Du af Tulipanen," og jeg veed ogsaa, at det f. Ex. krænker en Mand meget, naar Nogen fornærmer hans elskede Kone; men jeg har aldrig hørt, og det er et aldeles ukjendt Factum i de civiliserede Staters Retsannaler, at den, der har fornærmet en Kone, er bleven dømt og straffet, fordi han derved har fornærmet hendes Mand! Den ægteskabelige Forbindelse er overhovedet ikke af den Beskaffenhed, at den gjør de paagjældende Ægtefolk til een juridisk Person, saaledes at en Læsion af den ene Part tillige de facto og de jure er en Læsion af den anden Part. Ellers maatte jo f. Ex. en Mand have tabt sin borgerlige Ære, naar hans Kone begik en borgerlig vanærende Handling, hvad der slet ikke er Tilfældet; eller for at holde os til Presseforseelser: Madam Buchheister kunde da lægge Sag an mod Hr. Krabbe og forlange ham anseet med Straf, da han havde fornærmet hende ved at slaae hendes Mand!

Den hæderlige Ret vil, som jeg haaber, af min hele Deduction give mig Medhold deri, at jeg i den paaankede Artikel: „Grevinde Danner hos kunstige Aber og danske Studenter osv." slet ikke har overtraadt den af Actor paaberaabte § 6 af Presseloven af 3. Januar 1851; at Corpus delicti i denne Sag slet ikke kan være Gjenstand for offentlig Tiltale, men maa forfølges ved privat Søgsmaal, at hele denne Sags **processus fundamentum** hviler paa en ulovmedholdelig Forudsætning og en urigtig Opfattelse af den Udstrækning, der fornuftigviis maa tillægges Begrebet „Kongelig Persons Hellighed og Ukrænkelighed;" at, som Følge heraf, Actionen mod mig er aldeles uberettiget og ubegrundet; at Anklagen er urimelig, og at de af Actor mod mig fremførte Paastande i det Hele taget ere uholdbare, og henholdsviis ubeviste og ubeviislige.

Jeg skal endelig endnu tillade mig at henlede den hæderlige Rets Opmærksomhed paa den meget vægtige Omstændighed, at jeg ved hele den paaankede Artikel ei alene de facto ikke har fornærmet Kongen; men at jeg ved Publicationen af samme slet ikke har havt til Hensigt at fornærme Hs. Majestæt Kongen; Noget, der ei alene støtter sig til denne min Udtalelse, men som klart nok fremgaaer af selve Artiklen, hvori jeg ikke i fjerneste Maade, ved nogensomhelst Yttring, har lagt en saadan strafværdig Intention for Dagen, Noget, der forresten af hele mit øvrige Forhold til Hs. Majestæt og min offentlige Omtale af Hs. Majestæts Person andensteds (vide Bilag A, l. c.) ikke med nogensomhelst skjellig Grund kan antages, at have været min Hensigt. Men det at ville eller have til Hensigt at gjøre noget Ulovligt, er, som bekjendt, Conditio sine qua non forat kunne blive tiltalt og straffet derfor,

da enhver Forbrydelse netop hviler paa denne moralske Forudsætning.

I Henhold til Foranførte nedlægger jeg herved for den hæderlige Ret ærbødigst Paastand:

At jeg maa vorde frifunden for Actors Tiltale i denne Sag, saaledes at de af Actionen flydende Omkostninger maa vorde paalagte det Offentlige; samt at Hs. Excellence Justitsminister Cassé, der har beordret Søgsmaalet mod mig, maa blive dømt til at yde mig 5000 Rdl., siger og skriver Fem Tusinde Daler Rigsmønt, eller en inden Retten af uvillige Mænd fastsat Pengesum i Skadeserstatning for den Tort og Creditspilde og det Tab, som nærværende Søgsmaal har paaført mig.

Frederiksberg, den 17. Juli 1863.

Ærbødigst

W. J. Karup.

Til
Kjøbenhavns Criminal- og Politiret.

Om Slesvigholstenerne.

Af **Johan Jørgensen Jomtou.**

(Fortsat).

Mange her i Nordslesvig siger: „Kongen er baade en klog og en god Mand, men han lader de Andre formeget raade!“ „Nei! saaledes maa man ikke tale, vi beskjæmme os kun selv. Ere vi Mænd her i Slesvig da slet intet Andet end Tosser og Børn? Naar vi indrømme, at Christian VIII er en viis Regent, der indseer, hvad der tjener til vort Vel, hvorfor ville vi da være eenfoldige Undersaatter, som lader os indbilde af hver Skalk eller Nar, at det er til vor Skade? Naar vi veed, at Kongen er en kjærlig Landsfader, som Intet heller ønsker end fra sin Throne at uddele herlige og velsignelsesrige Gaver til sit Folk, hvorfor ville vi — Landets Sønner — da frygtsomme og tause blive staaende i vor Krog, fordi de Tjenere, der skulle bringe os Gaven, see surt dertil, og komme nølende med den, istedetfor at vi frimodigen skulle springe frem og med Jubel og Tak gribe efter den velmeente faderlige Velgjerning? Hvorfor bære os ad som forkjælede Børn, der kunne blive store og voxne uden at tænke paa, at de nu ere blevne selvstændige Mennesker, der selv have deres Skjæbne i deres Magt? Har i den Grad Landets Frugtbarhed forkjælet os, og de Fornemmes Fortydskning forkuet os? Ville vi ikke indrømme dette, saa lader os ikke kaste Skylden paa Andre, men hellere anklage vor egen Dorskhed. Jeg har staaet for Majestætens Aasyn, og jeg gjentager det: „Kongen er vor, er Landets fulde Ven!“ men han vidste ikke, at vi havde Tillid til hans Viisdom, og at vi anerkjendte hans Bestræbelser for vort Vel; thi vi taug, imedens hans og vore Fjender raabte høit; vi sadde stille, imedens de Andre oprørte Landet til Utilfredshed. Derfor, mine Venner! ville vi være vore egne, være Landets, være Kongens oprigtige Venner, saa maae vi have Tillid til Kongen og Tillid til os selv. Vi maae bortkaste den Tro, at Enhver er klogere end vi, naar han blot puster sig op. Naar denne blinde Godtroenhed ikke længere berøver os al Forstand og alt Mandshjerte, saa skulle I snart see hvorledes deres selvgjorte Paastande og falske Beviser forvandle sig til Snakkeprøver, vi kunne more os over.

Mine Venner! det var vor Konges Fødselsdag, som bragte ham til at sige: „Mine Undersaatter i det danske Slesvig skulle ikke undertrykkes mere end de andre; deres naturlige Rettigheder skulle de beholde frit og ubeskaaret!“ Det var hans Kjærlighed til Sandhed og Folkefrihed, som lod ham sige: „Ingen Baand paa den simple Mands Mund; heller ikke maa Nogen formene ham at komme til mig!“ Derfor ville vi slutte os fast til vor Konge, som til vor oprigtige Ven og Beskytter. Han skal høre det igjennem min Mund og Eders Bekræftelse: „At vi velsigne den Dag, som skænkede ham Lyset, at vi elske ham i vort Hjerte for hans Bestræbelser til vort Vel, at vi have Mod til at omgive ham om det nogensinde skulde behøves, som en Garde imod Trods og Opsætsighed, ja, at vi kun ønske at høre et opfordrende Ord af hans Mund for at vise i Gjerningen, hvor høit vi elske den Konge, der beskytter vor Ret og vor Nationalitet. Vor allernaadigste Konge! Christian VIII leve!“

(Fortsættes.)

Kundskab og Vid.

23. St. Nicolai Kirke i Kjøbenhavn.

Denne Kirke, hvoraf nu kun et Brandtaarn staaer tilbage, blev opført under Valdemar Seier ved Aaret 1216. Den ældste Bygning laae paa det Sted, hvor lille Kongensgades og Østergades Bygninger støde op til hverandre. I Midten af det femtende Aarhundrede blev den nedreven, fordi den var altfor skrøbelig og lille, og paany opført paa det Sted, hvor den nu ligger. Den blev først fuldstændig færdig i Begyndelsen af det sextende Aarhundrede og blev indviet i Aaret 1509. Efterat Taarnet Natten mellem 28—29 Januar 1627 var nedstyrtet og havde knust Kirkehvælvingerne, lod Christian den Fjerde Kirken paany opføre mere anseelig og pragtfuld end tilforn. Men det 304 Fod høie Taarn blev først tilbygt i Aarene 1663—66. Da Fløistangen opsattes tre Aar senere, bad en dødsdømt Trompeter om Tilladelse til at klattre op paa Fløiet; han fik den, kom lykkelig derop, hvor han blæste nogle Stykker paa sin Trompet og drak et Glas Viin. Han slap lykkelig og vel ned igjen og blev benaadet. I den store Ildebrand 1795 sank St. Nicolai Kirke i Aske Fredagen den 5te Juni, og er ikke siden bleven gjenopført. Af den Deel af Taarnet, som forblev tilbage, er det nuværende St. Nicolai Taarn dannet.

24. Mærkelig Fiskekamp.

Den Dame, som blandede sig i den fyrchterlige Kamp mellem Redacteuren af „Berlingske“ og „Danmark“, og som nok skal have gjort Udslaget, har i tidligere Tid baaret Tilnavnet „Rødspætten“. Det har saaledes været en Kamp mellem en Krabbe og en Rødspætte.

Redacteuren har modtaget følgende Skrivelse:

Min Herre!

Man har givet Dem den døve eller forstilte døve Procurator Alberti til Forsvarer i den Sag, som Regjeringen har anlagt imod Dem, og De har givet ham Afsked. Dette anseer jeg for at være rigtigt; thi ellers vilde det muligviis være gaaet Dem, som det gik mig. Man havde nemlig i den Sag, som anlagdes imod mig, fordi jeg havde ladet Indlægene i den bekjendte Sag om: „Forrige Tid og Nuomstunder“ trykke, givet mig ham til Defensor, og han gav den 19. Januar 1860 i Criminalrettens tredie Protocol under Assessor Cold følgende Erklæring: „At han kjendte slet ikke Noget til Jørgensen Jomtou, og heller ikke kan have nogen Mening om hans mentale Tilstand, men den Omstændighed, at Tiltalte i en Samtale med ham har brugt den Yttring, at, naar han, som Historieskriver havde fattet en Mening, kunde der intet Strafbart være i at udtale den*), da han hertil var forpligtet som Historieskriver, saavelsom flere af Tiltaltes Yttringer saavel i de under Sagen fremlagte Skrifter, som ogsaa i den senest fremlagte Skrivelse fra Tiltalte af 11. f. M., hvoriblandt, at hans Udkast til en Straffelov er anvendt i Preussen og sandsynligviis ogsaa i Baiern, har medført, at Comparenten anseer det for sin Pligt at henstille til Retten, hvorvidt der maatte være Anledning til at underkaste Tiltaltes mentale Tilstand en nærmere Undersøgelse. Hr. Cold skrev derpaa d. 6. Febr. 1860 til Stadsphysicus Hoppe: „Ved at fremsende hosfølgende Acter i den herved Retten anlagte Sag mod Tiltalte Jørgensen Jomtou for Overtrædelse af Presseloven skulde jeg, i Anledning af en af Tiltaltes Defensor Landsoverretsprocurator Alberti, derom gjort Henstilling til Retten tjenligst anmode Hr. Professoren om behageligst at ville, efter anstillet Undersøgelse i saa Henseende meddele Retten Deres Yttringer om Tiltaltes mentale Tilstand, og om han tilfulde kan indsee det Strafbare i sine Handlinger. Med Svaret bedes det Indsluttede tilbagesendt. Cold.“ Jeg mødte derpaa efter Tilsigelse hos Stadsphysicus, og denne examinerede mig i samfulde to Timer. „Om jeg ikke havde Hovedpine?“ „Om jeg ikke havde urolige Drømme?“ „Om jeg kunde godt sove?“ „Om jeg ikke havde Illusioner?“ og dsl., saa jeg maa indrømme ham den Ære: „at hvis han endog har faaet et Par Tusinde Rigsdaler for at optage dette Forhør, har han ærligt fortjent dem.“ Han skrev derpaa den 15. Februar 1860 til Assessor Cold: „Ifølge Hr. Assessorens Requisition har jeg, efter at have gjort mig bekjendt med den hermed tilbagefølgende Sags Acter undersøgt Literatus Jørgensen Jomtous Sindstilstand. Der findes ikke noget Væsentligt oplyst om denne under Sagen, kun har Defensor i Samtalen med Tiltalte, i hans Skrivter og i

*) Denne Yttring maa nok være af Hr. Albertis eller maaskee af et vist bekjendt Fruentimmers Fabrik; thi jeg har ikke brugt den. Min hele Samtale med ham reducerer sig til, at jeg sagde: „De skal nok være min Defensor,“ og at jeg leverede ham et af mig forfattet Forsvarsskrift, og forærede ham et Exemplar af mit Lovudkast.

hen til ham og underrettede ham om, at der i Forværelset var en Mand, som paatrængende forlangte at faae Hr. Cancellisecretairen i Tale.

Nørreskalk gjorde en suur Mine, bad sine Gjæster et Øieblik om at have ham undskyldt og begav sig derpaa til den Fremmede, der ikke var nogen Anden end Jesper.

— „Hvad godt?“ raabte Nørreskalk, da han fik Øie paa den simple Mand.

— „Jeg kommer forat tale med Dem om Enkemadam Petersen, som De har ladet sætte i Galehuset,“ svarede Jesper, idet han tilkastede ham et Blik fuldt af Foragt og Bebreidelse.

— „Hvad rager Enkemadam Petersen Dem?“ udbrød Nørreskalk i en opbragt, heftig Tone. Har De ikke Andet at tale med mig om, saa har jeg ikke Tid at høre paa Dem.“

Nørreskalk gjorde en Bevægelse, som om han stod i Begreb med at gaae sin Vei; men Jesper trængte sig ind paa ham og vedblev:

— „Enkemadam Petersen rager mig saameget, at jeg ikke vil lade det gaae upaatalt hen, at De har indespærret hende i Daarecanstalten.“

— „De og upaatalt!“ udbrød Nørreskalk i en haanlig Tone; „hvem er De, siden De vover at trænge Dem ind her i mit Huus?“

— „Jeg er kun en simpel Arbeidsmand,“ svarede Jesper med Selvfølelse; „men jeg har aldrig bedraget Nogen Noget fra, eller piint andre Mennesker for at berøve dem deres lovlige Eiendom. Min Kone har tjent i mange Aar hos Madam Petersen og hendes Forældre, og efterat vi have erfaret, at hun uden at feile Noget er bleven sat i Galehuset, anfee vi det for vor Pligt at skaffe hende paa fri Fod.“

— „De er en uforskammet Karl, som jeg ikke et Øieblik

vil taale her i mit Huus,“ raabte Nørreskalk og traadte et Skridt tilbage. „De kommer blot for at faae fat paa hendes Midler, ikke sandt? Nei, det bliver der ikke Noget af dengang. Hvad Pokker kommer Enken Dem ved? Hun har det godt nok der, hvor hun er. Siig mig blot, hvorfor vil De have hende ud?“

— „Fordi vi skylde hende Kjærlighed —“

— „Aha!“ afbrød Nørreskalk ham, „Kjærlighed! See der har man det! De er forelsket i hende! De staaer i et utilladeligt Forhold til hende, — og derfor vilde De have hende ud af Anstalten. Nei, paa ingen Maade! Som Lavværge skal jeg nok vide at vaage over hendes Eiendom og over hendes Moralitet. Adieu! De er færdig her!“

— „Nei, Hr. Secretair,“ svarede Jesper med synlig Kamp for at holde sin Uvillie og Vrede tilbage, „den gaaer inte, den! Jesper lader sig ikke skræmme af Talemaader, som man mindst skulde vente af saadan en fornem Mand. Jeg veed, at Enkemadam Petersen er ved sin fulde Fornuft; jeg veed, at De har indespærret hende i Galehuset og hvorledes De har ladet Andre mishandle hende. Det taaler jeg ikke.“

— „Hvem bryder sig om, hvad De taaler!“ raabte Nørreskalk. „Dersom De nu ikke forføier Dem ud af Døren, saa skal jeg kalde mine Folk til, der nok skulle sørge for Deres Befordring.“

— „Det bevøves ikke, Hr. Secretair,“ svarede Jesper rolig; „jeg har selv fundet Veien herop, og skal ogsaa nok finde Veien ned, uden at De behøver at uleilige Deres Folk. Men vogt Dem, siger jeg. Giv Madam Petersen sin Frihed og sine Penge tilbage, ellers skal jeg være Mand for at forskaffe hende dem. Vel er jeg kun en simpel Mand, men hvad jeg foresætter mig, det fuldbringer jeg. Lad Dem ikke bedaare af

hans Skrivelse af 11. December f. A. fundet Anledning til Tvivl om dens normale Beskaffenhed. Ved min Undersøgelse fandt jeg Tiltalte, efter sin Alder, meget rask og rørig, tilsyneladende ikke lidende af nogen legemlig Sygdom, hvilket han ogsaa selv bekræftede. Der røbede sig ingen Svækkelse af hans aandelige Evner; men han forekom mig i flere Henseender at have et exalteret Gemyt, og jeg finder Grund til at antage, at denne Exaltation undertiden kan overskride Grændserne for aandelig Sundhed. Idet han med Varme omtalte Forfølgelser, hvorfor han meente at have været Gjenstand, fortalte han iblandt Andet to Gange at være bibragt Gift, og at være udsat for voldeligt Overfald i sit Hjem. Forsaavidt han var til at formaae til nærmere at forklare sig desangaaende, fremkom Ytringer, som maatte vække megen Mistanke hos mig om, at disse Forestillinger, navnlig om Forgiftnings-Attentaterne, kun havde Rod i en sygelig exalteret Indbildningskraft, og maatte sættes i Classe med Illusioner. Da jeg imidlertid ikke kan vide, om disse Forestillinger ikke destomindre skulde have nogen factisk Berettigelse, og da han forøvrigt ikke røbede egentlig Sindsforvirring, tør jeg ikke udtale nogen bestemt Formening om hans aandelige Sundhed i det Hele. — Hvad angaaer det specielle Spørgsmaal om Tiltalte maatte kunne ansees tilfulde at indsee det Strafbare i de skete Overtrædelser af Pressefreden, maa jeg antage, at hans Anskuelse af hvad der er Ret og Tilladeligt, kunde overskride den sædvanlige Fornuftigheds Grændser paa en lignende Maade, som det maa antages at være Tilfældet med de Attentater, han mener at have været Gjenstand for, dersom de ikke befindes at være begrundede i Virkeligheden." Den 20. April f. A. mødte jeg, ifølge Tilsigelse, atter hos Stadsphysicus Hoppe, og sagde da: „Jeg kan nok vide, hvad De vil. De er fandsynligt befalet: at De skal udstede Attest paa, at jeg er gaaet fra Forstanden, fordi man kan faae mig i Galehuset. De behøver ikke at gjøre Dem nogen Ulejlighed, thi endnu ere mine Aandsevner lyse. Og hvor kan De skrive at jeg er exalteret over normal Tilstand? Hvad er normal Tilstand? Det, som er Exaltation hos Dem, er ikke Exaltation hos mig. Med mindre det skal kaldes Galskab, at man opoffrer sin Formue, sine Næringskilder, sit Livs kraftigste Aar og sit Navn som Forfatter for sit Fødeland, og eier ikke een Rigsdaler, naar man trækker sig tilbage; thi det er jo rigtignok Vanvid i et Land, hvor man anseer Staten som et Brag, som man kan plyndre efter Godtbefindende." „Men naar De ved, at De ikke maa skrive, saa skal De lade være at skrive," sagde han, og jeg: „Ikke skrive? Ingen skal formaae mig til at skrive Andet, end det jeg ved er Sandhed og Ret, og ingen menneskelig Magt skal afholde mig fra at skrive hvad der, efter min Overbeviisning, er Sandhed og Ret og tjener til at befordre mine Medmenneskers Vel. Nu kan De skrive hvad De vil!" tilføiede jeg og gik.

Vandemarket Nr. 6, d. 3. Juli 1865.

ærbødigst

Jørgensen Jomton.

Mit Livs Roman.

Af W. J. Karup.

(Fortsat.)

Tredie Capitel.

Poesien havde fra min tidlige Barndom af vakt min Interesse og min Kjærlighed, og jeg læste allerede i min Skoletid en Mængde Digte af forskjellige Forfattere, dog navnlig religieuse og romantiske. Men skjøndt jeg alt som Barn skrev Riim, var det dog først i en senere Alder, især efterat Ungdommens fyldige Følelse og Phantasi vare komne til Gjennembrud, at jeg skrev „Digte". Jeg viste en af mine tidligere Lærere en lille Samling deraf; men han syntes slet ikke derom, og jeg maatte høre af ham, hvad de fleste Begyndere i Digtekunsten have maattet høre før mig: „at mine Rimerier ikke duede Noget". „Lad De Poesien fare," sagde han til mig, „og vælg Dem en eller anden Videnskab, f. Ex. Historien eller Geographien, deri vil De kunne blive til Noget." Af poetiske Forfattere kjendte jeg dengang personlig Jul. Chr. Gerson. Jeg bad ham ogsaa om at sige mig sin Mening om mine Vers. Han, der lagde særdeles megen Vægt paa Formen, fandt Meget at udsætte paa dem; snart var det Grammatiske, snart det Metriske og snart det Rhytmiske og snart det Poetiske deri mislykket og forfeilet, saa at næsten slet Intet deraf var ham tilpas. Jeg lod mig dog ikke afskrække af mine strenge Dommere fra Musernes Selskab. Med Iver studerede jeg Metrik, Psychologi og Æsthetik, og læste desuden endeel poetiske Mesterværker.

Det første af mine Digte, som jeg publicerede, var „Nattevandrerfken" i „Novelletidenden" 1847. Det følgende Foraar fandt jeg en Forlægger til en Digtsamling af mig; jeg udgav den under Titlen „Digtninger", og dedicerede den til min Yndlingsforfatter, Hr. Conferentsraad Ingemann. Hele den offentlige Interesse var dengang henvendt paa Politiken; Revolutionens voldsomme Flammer brød ud næsten overalt i Europa. Det var derfor ikke til at undres over, at mit første poetiske Værk blev nændset af Bladcritiken, der havde nok at bestille med ganske andre Ting. Havde jeg saaledes paa den ene Side ikke den Glæde at finde lidt offentlig Anerkjendelse og Opmuntring, der kildrer og ansporer det unge, forfængelige Gemyt, saa blev jeg paa den anden Side fritaget for det Slags raa og hensynsløse Bladcritik, der med kaad Ondskab gjør sig lystig over Begynderens Feilgreb, og som nedtramper Hveden, førat komme til ret at oprykke Klinten. Jeg gjorde kort Tid derefter min første poetiske Udflugt; det var til Møens Klint, om hvis romantiske Skjønhed jeg havde læst i Molbechs „Ungdomsvandringer". Paa denne Sommerreise besøgte jeg Ingemann i hans idylliske Hjem i Sorø, hvor han var Professor ved Academiet. Han modtog mig med Venlighed og Gjæstfrihed, læste mine Digte og sagde til mig, idet han med Varme trykkede min Haand: „De har poetiske Anlæg, men De skal studere mere og vente med at skrive, indtil De har oplevet mere; thi Phantasien og Følelsen ere ikke alene nok til at skabe lyrisk Poesi; dertil hører endnu Livet selv." Jeg opholdt mig flere Dage hos ham og lærte hans elskelige, begavede Hustru, Lucie Ingemann, at kjende. Hun viste mig alle sine hellige Billeder, forklarede mig dem og sagde mig, hvad hun havde tænkt og følt under Udførelsen af dem. Jeg skildrede i en Sonnet, som jeg gav hende, det Indtryk, hendes ædle Personlighed havde gjort paa mig. Disse lykkelige og aandfulde Dage i

„Sorø, Krands af Bøgeskove,
Stille Klostervang!"

glemmer jeg aldrig. Jeg havde der ligesom følt den livsalige Luftning af den poetiske Aands Vingeslag. Da jeg tog Afsked med Ingemann, gav han mig sin Haandskrift med følgende betydningsfulde Ord af „Dronning Margrete":

„Ret aldrig det Store for evigt farer hen, —
I Kjærlighed er en stor Glæde!"

Derpaa sagde han til mig i en venlig Tone: „Den Retning i Poesien, hvortil De har Anlæg og Kjærlighed, nemlig den lyrisk-romantiske Retning, ligger ikke i Nutidens Smag; og De vil derfor kun med stor Anstrengelse bane Dem en Vei. Men tab derfor ikke Modet; den Tid vender igjen tilbage, da Folket faaer Sands for det Skjønne, det Dybe og det Alvorlige." Jeg mindes disse Ord af den gamle Skjald som en Propheti; og det er min Overbeviisning, at ret længe kan et Folk ikke fortabe sig i poetisk Bjeldelyd, Gjøgleri og tomt Fjas.

Paa Reisen til Møens Klint besøgte jeg mit Barndomshjem, hvor jeg fandt mange kjære Erindringer. Efter et kort Ophold her reiste jeg til Klinten, forblev der i 14 Dage, sværmede eensomt omkring, læste og digtede. Nu, efterat jeg har seet Udlandets mægtige Fjelde og Bjerge, nu maa jeg forundre mig over, at det beskedne „Møen" dengang var istand til ganske at tilfredsstille mig. To af de Digte, som jeg skrev paa Møens Klint, „Solnedgang" og „Paa Dronningstolen", er trykt i mine „Fem Ungdomsaar". Her staaer ogsaa mit Digt: „Til Møens Klint", som jeg senere skrev paa Frederiksdal, og hvoraf jeg vil meddele følgende Stropher:

„I din friske, dunkle Sommerlund
Vandred' ofte jeg i Natten silde,
Glemte der min Sorg en liden Stund,
Sang om dine Yndigheder kun,
Mens jeg hørte Bølgen sagte trille.

Fra din Dronnigstol mit Øie saae
Mod din klare, skjønne Sommerhimmel:
Da jeg drømte Sydens Himmel blaa,
Hvide Skyer var' mig Engle smaa,
Og Guds Krone var din Stjernevrimmel.

Hvide Klippeø i Bølgens Favn!
Skjønne Møen ved Østersøens Bove!
Danmarks Eden med det fagre Navn!
Her paa Sjølund drømmer jeg med Savn
Om dit sølvblaa Hav, om dine Skove!"

(Fortsættes.)

Redigeret af W. J. Karup.
Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

Deres Rigdom og Storhed. Hvad: „Eden Tue kan valte stort Læs!"

Jesper kastede et skarpt, betydningsfuldt Blik paa Rørrestalk, som stod taus og bleg af Ærgrelse og Frygt for den ubekjendte Mands truende Ord.

Da Jesper var gaaet, vendte Secretairen tilbage til Bordet, hvor han søgte at bortmane sin ubyggelige Stemning ved et Par Glas Champagne.

Efterat Selskabet havde forladt Bordet og benyttede sig frit omkring i de luftige og prægtfulde Værelser, fandt Rørrestalk Lejlighed til at veksle nogle Ord med Tobakskosse i en afsides Vinduesfordybning.

— „Der er en Sag, som ligger mig meget paa Hjerte," sagde Rørrestalk til Ministeren og meddelte ham nu en fordreiet Fremstilling af hans Forhold til Madam Pettersen og hendes Eiendom. „Seer De, Hr. Minister," sagde han, „jeg var en meget god Ven af hendes afdøde Mand. Han var en Dag kort før sin Død i Forlegenhed for 10,000 Rd., og jeg laante ham dem, uden at bekymre mig om noget Bevis for Pengene. Saa døde han, og jeg kunde ikke gjøre noget Krav gjældende. Jeg blev af Magistraten beskikket til at være Enkens Lavværge; men hun fandt alle mine Foranstaltninger urimelige og vilde ikke føie sig efter dem. Hun var vel ikke ligefrem gal, men hvad man pleier at kalde over normal Tilstand. Jeg var i Knibe for Penge, og da jeg paa en Maade havde Ret til hendes Formue, saa afskar jeg det Fornødne med Overlægen ved Daareanstalten, og fik hende godt anbragt derude. Deres Excellence indseer, at baade hun og jeg er tjent med Arrangementet."

— „Nu ja, det er jo forsaavidt i sin Orden," fremstammede

directeuren skal være med at bage Brødet? Jeg troer virkelig, at Redacteuren er gaaet fra sine Fem! Bageren kommer i Tugthuset og hans Medhjælper har jo hængt sig, hvad forlanger man saa mere? Man vil dog vel ikke have, at ogsaa Fattigdirecteuren skal gaae hen og gjøre en Ulykke paa sig selv! . . ."

Medens denne Samtale foregik ved den ene Bordende, sad Hs. Excellence Tobakskasse og Politidirecteur Bærme ved den anden Bordende i en dyb Discurs.

— „Der er megen Røre i denne Tid i Byen over denne Folketaler Glavind," sagde Bærme; „flere af Betjentene have meldt til min Adjutant, at man paa alle offentlige Steder udtaler sig stærkt imod Forbudet mod Glavinds Foredrag. Ja, igaar kom endog Overbetjent Pære med den Besked, at der havde dannet sig et Complot af Talerens Tilhængere, som vilde slaae Ruderne ind hos mig og hos Deres Excellence."

— „Aa, det har ingen Nød," svarede Tobakskasse og stangede sine Tænder; „man taler blot derom. Men, apropos, læste De det Stykke i „Folkets Ven", hvor Redactionen siger, at Forbudet strider mod Forfatningen?"

— „Ja vist," sagde Politidirecteuren; „det var noget bittert; der burde dog i Bladet have været taget tilbørligt Hensyn til Forhold og Omstændigheder."

— „Ganske rigtigt," bemærkede Tobakskasse; „der kan slet ikke i dette Tilfælde være Tale om Forfatningen. En Karl som Glavind bør efter min Mening hverken have Lov til at tale offentligt eller privat, om saa Forfatningen ti Gange har givet og stadfæstet Ytringsfriheden. Det er netop den constitutionelle Statsforms Ypperlighed, at den ad administrativ Vei kan gjøres til, hvad det skal være. Man maa lempe Loven som Forfatningen efter Forhold og Personer."

Som de saaledes samtalede, traadte Rørrestalks Tjener

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 26. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — **Den 25. Juli.** — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — **1863.**

Mit Forsvarsindlæg

mod Actor Procurator Rothes 1ste Indlæg i Actionssagen Nr. 2, eller: „Hvad vilde han ogsaa paa den Galei?"

Hæderlige Dommere!

Atter fremtræder jeg for Criminalrettens Skranker; og det er med samme gode Bevidsthed, med samme Freidighed og med samme Fortrøstning til Gud og min retfærdige Sag, som da jeg sidste Gang gav Møde her. Det er atter min personlige Fjende, Hs. Excellence Justitsminister Casse, som har tvunget mig til at maatte forsvare mig fra et Sted, hvor kun ellers Forbryderen eller den for vanærende Lovbrud Mistænkte søger at forsvare sig; idet Hs. Excellence atter har taget Anledning af mit literaire Angreb paa en dansk Undersaat, til at insinuere om mig, at jeg har fornærmet Hs. Majestæt Kongen.

Den nærværende Action støtter sig, ligesom den tidligere mod mig anlagte, væsentligt paa samme grundfalske Opfattelse af, hvad der i juridisk Forstand menes med at fornærme et Individ, idet Actor antager, at den hæderlige Ret vil betragte et Angreb paa Grevinde Danner for identisk med et Angreb paa Hs. Majestæt Kongen.

Da jeg i den actionerede Artikel: „En Audientsdag hos Grevinde Danner" slet ikke har omtalt Hs. Majestæt Kongen med et eneste Ord, saa er det en Selvfølge, at naar Actor taler om formeentlige Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen, han da slet ikke kan ville mene: den directe, absolute, juridisk-beviislige Fornærmelse, som alene kan være Gjenstand for en juridisk Dom; men at han derimod mener en indirecte, relativ, juridisk-ubeviislig Fornærmelse, som alene kan være Gjenstand for den alvidende Guds Dom, da ingen menneskelig Dommer er istand til at afgjøre, om den indirecte Fornærmelse virkelig har fundet Sted, og hvor stor denne Slags Fornærmelse i det Hele taget har været.

Naar Actor saaledes paastaaer, „at Artiklen" (der alene er rettet mod Grevinde Danner) „fra først til sidst saavel i Ord som i Aand er af fornærmende Indhold for Hs. Majestæt Kongen", og endvidere, at den (Artiklen) „i sit hele Indhold fornærmer Hs. Majestæt, navnlig og ved de om Allerhøistsammes Gemalinde brugte ærerørige og utilbørlige Ord", — da er det den ovenfor anførte indirecte, relative og juridisk-ubeviislige Fornærmelse, hvortil han alluderer; men som, ifølge sin Natur, slet ikke kan komme i Betragtning ved nogen juridisk Domstol, hvad jeg nu skal godtgjøre.

Jeg har i den mod mig tidligere anlagte og her for Retten verserende Actionssag, allerede anført, at jeg ikke veed, at Grevinde Danner er „Hs. Majestæts Gemalinde"; dette anfører jeg atter her, da Actor hele Tiden i sit Indlæg har ombyttet den af mig i den paaankede Artikel brugte Benævnelse: „Grevinde Danner", med Benævnelsen „Hs. Majestæts" eller „Allerhøistsammes Gemalinde", et Udtryk, som jeg ikke har brugt af den simple Grund, at jeg, som sagt, ikke vidste, at hun stod i et ægteskabeligt Forhold til Hs. Majestæt, Noget, som Actor heller ikke har fremført gyldige Beviser for. Men, selv om jeg havde vidst, at Grevinde Danner var „Hs. Majestæts Gemalinde", hvad saa? Vilde da en Fornærmelse mod hende være absolut identisk med en Fornærmelse mod Hs. Majestæt Kongen? Ingenlunde! Det vilde nemlig være betinget af, hvormeget eller hvorlidt hendes Gemal holdt af hende, Noget, som Trediemand aldrig kan have nogen Mening om. Jeg har engang været Vidne til, at en Person reelt og verbalt injurierede en Kone, og at dennes Ægtemand ei alene ikke følte sig fornærmet derover, men endog gav Injurianten sit Bifald tilkjende, idet han tilraabte ham: „Det skal Du ha'e Tak for, min Ven! Den Lussing havde hun længe fortjent!" Naar Ægteskabs- og Slægtskabsforhold skulde berettige til Søgsmaal for indirecte Fornærmelser, da vilde Domstolene isandhed faae Meget at bestille; thi naar Petersen da blev angreben i et Blad, da var det ikke blot Petersen, som havde Ret til at forlange Forfatteren straffet for den ham tilsøiede Fornærmelse, nei, ifølge Actors originale Opfattelse, havde da Petersens Kone ogsaa Ret til at forlange Forfatteren straffet for indirecte Fornærmelse; og hvorfor havde da ikke ogsaa Petersens Søstre og Brødre, eller Petersens Forældre og Børn, alle og enhver især Ret til at forlange Forfatteren straffet, saasom og eftersom de Alle følte sig fornærmede over, at Petersen var bleven angreben?!

Nei, en saadan Opfattelse, som den Actor vil gjøre gjældende, er altfor naiv og urimelig til, at den hæderlige Ret skulde kunne lade den gjælde eller støtte nogen Dom paa samme.

Hvad Anklagens første Punct angaaer, at jeg nemlig skal have „fornærmet Hs. Majestæt Kongen, navnlig ved paa en forhaanende Maade at omtale Forhold og Foranstaltninger, der ikke have kunnet finde Sted uden efter Hs. Majestæts allerhøieste Befaling eller med Allerhøistsammes Samtykke", da maa jeg først og fornemmelig gjøre den hæderlige Ret opmærksom paa, at dette Punct er en ligefrem rabulistisk-sophistisk Hocus-pocus, for at imputere mig en Forbrydelse, som jeg aldrig har tænkt paa at ville udføre. Jeg har nemlig i den paaankede Artikel skildret en Audientsdag hos Grevinde Danner; men jeg har ikke sagt, ja, endnu mere, jeg har ikke tænkt, at den Skandale, som Grevinde Danner ved en slig Leilighed har gjort, er skeet ifølge „Hs. Majestæts allerhøieste Befaling eller med Allerhøistsammes Samtykke". En saadan Insinuation viser jeg med kold Foragt tilbage, da den paa den ene Side ikke er hjemlet ved Indholdet af den paaankede Artikel, og da den paa den anden Side factisk skandaliserer Hs. Majestæt, og derfor, som hidrørende fra Hs. Excellence Justitsministeren, medrette bør gjøres til Gjenstand for en Rigsretsaction.

Naar Actor gjentagne Gange debiterer, at en Audients hos Grevinde Danner paa Kongeborgen ikke kan finde Sted uden med Hs. Majestæts Samtykke eller efter Hs. Majestæts allerhøieste Befaling, da maa jeg ligefrem benegte denne Paastands absolute Rigtighed. Der er, saavidt mig bekjendt, aldrig udstedt nogen officiel kgl. Befaling til Grevinde Danner om at afholde offentlig Audients; men selv om dette var Tilfældet, saa forudsætter en saadan kgl. Befaling ingenlunde, at den Skandale, som Grevinde Danner i denne Anledning tillader sig, skulde skee „paa Hs. Majestæts allerhøieste Befaling eller med Allerhøistsammes Samtykke". Hvis Actors fremførte Paastand skulde gives Medhold, da kunde der slet ikke være Tale om, at Pressen gjorde en kgl. Embedsmands officielle Handlinger til Gjenstand for Critik; thi Hs. Excellence Justitsministeren kunde da uden videre paastaae, at Hs. Majestæt ved en saadan Critik var fornærmet, aldenstund, at den kgl. Embedsmands officielle Handling „forudsatte Hs. Majestæts allerhøieste Befaling og Samtykke", og Enhver, der altsaa angreb en kgl. Embedsmands Embedsførelse kunde, ifølge en slig Bedemandslogik, vente at blive anklaget for Majestætsforbrydelse! Sæt f. Ex. at en Justitsminister lukkede Diet til for store Bedragerier, drev Nepotisme, traadte Loven under Fødder etc. etc., saa kunde han undgaae Pressens strenge Dadel, ja endog selve Rigsretsanklagen ved at betjene sig af Actors snurrige Paastand; han kunde da sige: „Jeg er Justitsminister ifølge Hs. Majestæts allerhøieste Befaling og Samtykke; de Handlinger, som jeg foretager mig qua Justitsminister, forudsætte altsaa „Hs. Majestæts allerhøieste Befaling eller Allerhøistsammes Samtykke; ergo er det at angribe mig og mine officielle Handlinger: — Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen". — At den hæderlige Ret vil tilbagevise Actors Paastand i denne Henseende, derom er jeg fuldkommen overbeviist.

Hvad det andet Anklagepunct angaaer, hvori der insinueres: at jeg „paa en usømmelig Maade har sat Yttringer om Hs. Majestæts Gemalinde i Forbindelse med Beslutninger, der kun kunne tages af Hs. Majestæt", da maa jeg gjøre den hæderlige Ret opmærksom paa, at jeg ingensteds i den paaankede Artikel har gjort mig skyldig i et saadant Forhold, hvorimod det ene og alene er Hs. Excellence Justitsministeren, som i sin Actionsordre har paastaaet Sligt. Jeg har i den omqvæstionerede Artikel sagt, hvad jeg trøster mig til at bevise, at man ved Hjælp af Grevinden kan vinde Penge, Embeder, Knaphulspryhdelser og alskens forgyldt Elendighed"; men hvad har Hs. Majestæts Beslutninger dermed at gjøre?

Kan en dansk Undersaat, hvad Grevinde Danner er, ikke uddele Penge uden ifølge Kongens Beslutning? At benegte dette er en ligefrem Dumhed.

Kan en dansk Undersaat, hvad Grevinde Danner er, ikke f. Ex. give en Person Embede som hendes Secretair, Chatolkasserer, Lecteur, opvartende Cavaleer osv., uden ifølge Kongens Beslutning? At benegte dette er atter en ligefrem Dumhed.

Kan Grevinde Danner ikke decorere en Herres Knaphul, f. Ex. med en Hundreddalerseddel, en Rose, en Guldpenge osv., uden ifølge Hs. Majestæts Beslutning? At benegte dette er atter en ligefrem Dumhed.

Kan Grevinde Danner ikke give Folk „alskens forgyldt Elendighed", uden ifølge Hs. Majestæts Beslutning? — Ja, fornærmer ikke ligefrem Actor Hs. Majestæt Kongen ved at debitere, at Allerhøistsamme tager Beslutninger om Uddeling af „forgyldt Elendighed"? Jeg, der holder meget af Hs. Majestæt Kongen, og som med Liv og Sjæl vil kæmpe for Kongeværdighedens Helligheds og Ukrænkelighed, jeg maa tilstaae, at jeg ikke uden retfærdig Harme har læst Actors usømmelige Paastand; og at Actor i denne Henseende er forekommet mig som den Bjørn, der vilde gjøre sin Herre en Tjeneste med at bortskaffe en Flue, som sad paa hans Næse, og saa slog ham lige i Ansigtet med sin plumpe Lab.

At Actor ogsaa vil gjøre det til Majestætsforbrydelse, at jeg har sagt, at Grevinde Danner tilkjendegiver Hs. Excellence Justitsministeren sit naadige Bifald, fordi han har standset mine Foredrag, og lover ham en Decoration til Nytaar,

— det er virkeligen yderst morsomt. Kan hendes Naade ikke meget godt decorere Excellencens Knaphuller med brune Hundreddalersedler, eller, om det saa skulde være, med en Obligation paa et Par Tusinde Daler, uden at Hs. Majestæt nødvendigviis skulde beslutte Nogetsomhelst desangaaende? At Hs. Excellence er mig ildesindet, veed jeg; men at han skulde benytte Leiligheden til at faae vort Mellemværende opgjort, ved at subsumere det under Rubriken „Majestætsforbrydelse", det troer jeg dog ikke; det maa ligefrem være en Misforstaaelse af Actor, hvorfor jeg ikke behøver nærmere at gjendrive Noget i dette Punct.

Naar Actor fremdeles anfører som Majestætsforbrydelse, at jeg har sagt, „at en Prædikant, der er udnævnt til Ridder af Danners Buxer, kommer for at aflægge sin skyldige Tak, og ønsker at blive forfremmet til et bedre Kald," da kan jeg virkeligen ikke indsee, hvori Majestætsforbrydelsen i dette Punct skulde ligge. Det er mig ikke bekjendt, at Hs. Majestæt har Nogetsomhelst at gjøre med en Orden, der fører Navn af „Danners Buxer"; og at en Udnævnelse til Ridder deraf, ifølge Actors morsomme Paastand, skulde staae „i Forbindelse med Hs. Majestæts Beslutninger", er mig derfor ubegribeligt. Jeg har sagt, at „han (Prædikanten) ønskede at blive forfremmet til et bedre Kald, og at Folkekirkens øverste Bispinde lovede ham naadigst at have ham i Erindring." Hvori bestaaer Majestætsforbrydelsen i denne Passus? At Grevinde Danner som Lutheran er Bispinde eller Præstinde, hvad der jo, ifølge de protestantiske Theologers Mening, kommer ud paa eet, er en afgjort Sag, da Morten Luther udtrykkeligt siger: „Troen er det rette præstelige Embede, der gjør os Alle (altsaa Grevinden med!) til Præster og Præstinder (Pfaffen und Pfaffinnen)." Cfr. Luthers Werke. Altenb. Ausg. I. B. p. 523. At hun kunde forskaffe Prædikanten et bedre Kald, f. Ex. som hendes Skriftefader, uden at Hs. Majestæts Beslutning nødvendigviis skulde udfordres dertil, er indlysende; og at hun ogsaa naadigst kunde have ham (Prædikanten) „i Erindring", uden at Hs. Majestæts Beslutning var nødvendig dertil, er ligeledes indlysende.

Ligesaa uholdbar, som de tidligere af Actor fremførte Paastande, er ogsaa den, at jeg skulde have gjort mig skyldig i Majestætsforbrydelse ved at sige: „at man ved at hykle Underdanighed og Hengivenhed for Grevinde Danner kan vinde udvortes Ære og Glands." Hvorfor i al Verden skulde ikke Grevinde Danner ligesaavel som hvilkensomhelst anden formuende Undersaat i Landet kunde skjænke sine Tilbedere Ære og Glands, uden „at Hs. Majestæts Beslutninger" vare nødvendige dertil? Kan hun ikke f. Ex. kjøbe en Doctortitel til hvem hun vil, eller forære hvem hun vil et glimrende Landsted, en glandsfuld Equipage etc., uden at Hs. Majestæt nødvendigviis skal beslutte det?

Den hæderlige Ret vil sikkert af min hele Deduction klart indsee, at Hs. Excellence Justitsministeren saavelsom Actor paa en upassende Maade have sat Hs. Majestæts allerhøieste Beslutninger i Forbindelse med Handlinger, der ikke mere nødvendigviis forudsætte Hs. Majestæts Medvirkning eller Beslutning, end naar Hs. Excellence stanger sine Tænder, eller Actor pudser sin Næse.

Selv om jeg i den paaankede Artikel havde nævnt bestemte kongelige Embeder eller bestemte kongelige Ridderdecorationer, til hvis Besiddelse Grevinde Danner kunde forskaffe Personer Adgang, hvad jeg ingenlunde har gjort, — saa vilde dette dog ikke have været nogen Majestætsforbrydelse, aldenstund det ingenlunde er Hs. Majestæt Kongen, som personlig besætter alle Landets Embeder, hvad Actor vil insinuere, naar han siger: „Saavist som det er Hs. Majestæts Sag ene at uddele Embeder." Grundlovens § 22 siger blot: „at Hs. Majestæt besætter alle Embeder i samme Omfang som hidtil," hvortil vor berømte Retslærde, J. C. Larsen (Statsret efter 1848 p. 64, § 44, 2 a) føier den Commentar: „Herved sigtes til den hele hidtil bestaaende Ret og Praxis med Hensyn til Embeders Besættelse, idet man ingenlunde havde forstaaet og anvendt Kongelovens Art. 4 saaledes, at alle Bestillinger skulde besættes af Kongen umiddelbart, men Udnævnelser til en stor Deel mindre Embeder har været overladt deels overordnede Embedsmænd, deels endogsaa Private. Herved skal det da have sit Forblivende, indtil det i den ene eller anden Retning forandres, hvilket dog kan skee ved sædvanlig Lov." Havde jeg fremdeles sagt, at Grevinde Danner kunde forskaffe Folk Decorationer af de kgl. danske Ridderordener, hvad jeg ingenlunde har gjort, — saa vilde det ogsaa være et stivt Stykke med Actor at paastaae, at enhver Decoration kun ene skete ifølge Hs. Majestæts Beslutning, aldenstund det ligger i Sagens Natur, at ingen Konge er istand til at kjende alle de tusinde Personers Bedrifter og Fortjenester, som imellem Aar og Dag blive decorerede, og da det er bekjendt nok, at Medlemmer af Kongehuset, Ministre og en Mængde Autoriteter aarlig indstille til Decoration, hvem dem lyster, hvorved endog det comiske Tilfælde for nogle Aar siden indtraf, at en Mand, som havde været død og begravet i mange Aar, blev udnævnt til Ridder af Dannebroge! Desuden er det bekjendt nok, at Dagbladene ofte have anket over Nepotisme ved Embedsbesættelser og Udnævnelser, uden at Hr. Justitsministeren eller noget fornuftigt Menneske er falden paa den fixe Idee, at en slig Anke var Majestætsforbrydelse; hvad den absolut maatte være, dersom Actors Paastand i denne Henseende var hjemlet.

Naar Actor til Slutning siger: at Hs. Majestæt ved at uddele Landets Ordener og besætte dets Embeder selvfølgelig er fremmed for de Hensyn, som Tiltalte tillægger Allerhøistsamme, da maa jeg paa det Bestemteste benegte, i den paaankede Artikel ved nogensomhelst Yttring at have tillagt Allerhøistsamme nogetsomhelst Hensyn, saameget mere, som jeg slet ikke har omtalt Hs. Majestæt Kongen i den anførte Artikel.

Omendskjøndt jeg troer, i Foranførte tilfulde at have godtgjort, at Actors Anklage for Majestætsforbrydelse eller Fornærmelser imod Kongen er aldeles uhjemlet, skal jeg dog endnu dvæle et Øieblik ved hans sidste Udviklingspasus, hvori han blandt andet siger: „jeg skal iøvrigt henvise til Artiklen, der i sit hele Indhold fornærmer Hs. Majestæt, navnlig og ved de om Allerhøistsammes Gemalinde brugte ærerørige og utilbørlige Ord." Jeg skal hertil bemærke, at jeg ingensteds i den paaankede Artikel har angrebet „Hs. Majestæts Gemalinde", men ene og alene Grevinde Danner eller Fruentimmeret Louise Rasmussen, om hvem det ikke har været mig bekjendt, at hun har staaet i lovligt Ægteskab med Nogen, endsige med Hs. Majestæt vor allernaadigste Konge. Fremdeles: at jeg trøster mig til at bevise, at de Udtryk, hvormed jeg har betegnet bemeldte Fruentimmer i den paaankede Artikel, ere fuldstændigt berettigede og overeensstemmende med Sandheden. Jeg kjender ingen Lov, og Actor har heller ikke anført en saadan, der forbyder mig paa Tryk at characterisere hvilkensomhelst dansk Undersaat, hvad meerbemeldte Fruentimmer kun er; ja, som forbyder det under Straf af offentlig Tiltale, Fængsel etc.

Naar Actor paastaaer: „at Yttringer (scil. i den paaankede Artikel) som t. Ex.: „hvilket ydmygende Syn, hvilken skjændselsfuld Tanke: danske riddersklædte Soldater officielt vaagende over et demoraliseret Fruentimmer, som var hun Landets dyrebareste Skat, Folkets Klenodie", — ere i høieste Grad fornærmelige mod Hs. Majestæt Kongen", da skylder jeg at gjøre den hæderlige Ret opmærksom paa, at jeg ingensteds i den paaankede Artikel har fremført: at Hs. Majestæt Kongen veed af, at meerbemeldte Dame er et demoraliseret Fruentimmer, hvorved først de om hende brugte Yttringer vilde have involveret en Fornærmelse mod Hs. Majestæt. Jeg har meent og mener endnu: at Hs. Majestæt i denne Henseende er fuldstændigt bona fide; at Hs. Majestæt ikke veed andet om hende, end at hun er en respectabel Dame, der er ligesaa ærbar som Hs. Majestæts øvrige Hoftyende. Der ligger selvfølgelig ikke i mit Angreb paa Grevinde Danner den fjerneste Antydning om, hvad Actor insinuerer, „at Hs. Majestæt har befalet eller givet sit allerhøieste Samtykke til", at noget demoraliseret Fruentimmer opholdt sig, eller at nogen skjændselsfuld Handling foregik paa Allerhøistsammes Kongeborg.

Men Berettigelsen af de Yttringer, som jeg har brugt om min Medborgerinde „Louise Rasmussen", tituleret Grevinde Danner, nemlig, at hun er et „demoraliseret Fruentimmer" og „Danmarks meest dybtgaaende Mudderpram" o. lign., skal jeg, om fornødent gjøres, ved Vidneførsel og Documentation inden Retten godtgjøre. Jeg seer mig saaledes istand til at bevise: at meerbemeldte Fruentimmer har levet sammen med forskjellige danske Undersaatter, samt avlet diverse Børn udenfor Ægteskab; at hun er bleven bortjaget fra det kgl. Theater formedelst Løsagtighed; og at hun i det Hele taget har gjort sig skyldig i et Forhold, hvorfor Christian den Femtes danske Lov fastsætter Kagstrygningsstraf (cfr. Lovens 6—13—9).

Det har ligesaa lidt ved den paaankede Artikel: „En Audientsdag hos Grevinde Danner", som ved den tidligere actionerede Artikel: „Grevinde Danner hos kunstige Aber og danske Studenter," været min Hensigt at fornærme Hs. Majestæt Kongen, hvem jeg er hengiven med oprigtig undersaatlig Troskab, Kjærlighed og Taknemmelighed. I min Samvittighed, i min Bevidsthed erkjender og føler jeg, at jeg ikke ved den paaankede Artikel har villet fornærme Hs. Majestæt Kongen, og at jeg ikke har gjort mig skyldig i Majestætsforbrydelse. Jeg tillader mig i denne Henseende at minde mine hæderlige Dommere om en nyere Retsphilosophs sande og vægtige Ord, naar han siger: „C'est l'intention, qui fait la moralité des actions; comment apprécier leur caractère, leur degré d'injustice, sans scruter la conscience?" *)

Med denne min gode Samvittighed og min rene Bevidsthed imødeseer jeg, i fuld Fortrøstning til Gud og min retfærdige Sag, den Dom, som De, mine hæderlige Dommere, ville fælde over mig. Jeg forlanger ikke andet, end at De ville agere summo jure**); og jeg er fuldkommen overbeviist om, at Deres Dom vil støtte sig til Grundlovens § 78: „Dommerne have i deres Kald alene at rette sig efter Loven, og at Deres Hverv ligeoverfor mig, som Følge heraf, ikke vil være jus dare, men derimod jus dicere***).

Mine hæderlige Dommere! Jeg troer, ved den af mig i Foranførte givne Deduction tilfulde at have godtgjort, at jeg i den paaankede Artikel: „En Audientsdag hos Grevinde Danner osv." slet ikke har overtraadt den af Actor paaberaabte § 6 af Presseloven af 3. Januar 1851; at Corpus delicti i denne Sag slet ikke kan være Gjenstand for offentlig Tiltale, men maa forfølges ved privat Søgsmaal, at denne Sags processus fundamentum deels er en rabulistist-sophistist hocus-pocus, deels hviler paa grundfalske Forudsætninger og uhjemlede Postulater angaaende Hs. Majestæts nødvendige Beslutninger og Allerhøistsammes Samtykke til Handlinger, som Hs. Majestæt hverken kjender eller har Noget med at gjøre; at, som Følge heraf, Actionen mod mig er aldeles uberettiget og ubegrundet, men tværtimod de facto involverer Fornærmelser mod Hs. Majestæt Kongen af Sagvolderen; at Anklagen i det Hele taget er urimelig, og at de af Actor mod mig fremførte Paastande ere uholdbare, og forholdsviis ubeviste og ubeviislige.

I Henhold til Foranførte nedlægger jeg herved for den hæderlige Ret ærbødigst Paastand:

At jeg maa vorde frifunden for Actors Tiltale i denne Sag, saa at de af Actionen flydende Omkostninger maae vorde paalagte det Offentlige; samt, at Hs. Excellence Justitsminister Dr. juris Casse maa vorde dømt til, i Erstatning for Tort og Creditspilde og det Tab, som nærværende Søgsmaal har paaført mig, at yde mig 5000 Rdl., siger og skriver Fem Tusinde Daler Rigsmønt; men dog — paa Grund af min tidligere i en lignende Sag her for Retten nedlagte Paastand om Erstatning af Samme, samt i Betragtning af, at Søgsmaalets Anlæg maa formodes at hidrøre fra Begrebsforvirring og lidenskabelig Uvillie mod Undertegnede, — med den Moderation i Betalingsmaaden, at Casse forpligtes til at betale mig eet Tusinde Daler aarlig, fra Dommens Afsigelse og indtil hele Summen er Undertegnede betalt; eller: at Erstatningssummens Størrelse og Betalingsmaaden fastsættes af uvillige Mænd inden Retten; **idet jeg iøvrigt forbeholder mig min lovlige Ret til hos Rigsdagen at andrage paa, at meerbemeldte Casse ved en Rigsretsaction vorder tiltalt og efter Lovens Strenghed afstraffet for de Fornærmelser mod Hs. Maj. Kongen, der involveres i den af eventuelt Tiltalte Casse under 29. Mai 1863 udstedte og af ham egenhændigt underskrevne Actionsordre.**

Frederiksberg, den 24. Juli 1863.

Ærbødigst

W. J. Karup.

Til

Kjøbenhavns Criminal- og Politiret.

Nu er det Tid.

Mel. Rings Drapa.

Vaagn, Holger Danske!
Vaagn af din Slummer!
Tiden er kommen,
Vaunen er reist. —
Tydskerne lirke
Ved Søndertaarnet,
Ville dets Mure
Styrte i Gruus.

---

*) Paa Dansk: „Det er Hensigten, som giver Handlingerne Moralitet; hvorledes vil man vurdere deres Uretfærdigheds Characteer og Grad, uden at undersøge Samvittigheden?

**) Paa Dansk: „forfare efter den strengeste Ret.

***) Det er udlagt: at Dommerne ikke selv ville lave en Lov, hvorefter de dømme Karup, men at de ville dømme ham, idet de samvittighedsfuldt fortolke § 6 af Presseloven af 3. Januar 1851.

Vaagn, Holger Danske!
Vaagn med din Løve!
Grib trøstigt Sværdet,
Gaa mod dem frem!
Viis dem, at Dansken
Atter er Dansken;
Viis dem, at Holger
Endnu er til.

See! ved din Side
Har Du to Venner
Som Dig vil følge,
Hvordan det gaaer:
Det er de Normænd,
Det er de Svear,
Os er' de troe i
Liv og i Død.

Niponi.

Rasmussine,

eller:

Den belønnede Dyd,

Et Heltedigt i sex Sange

af Fr. Schalbemose, gjennemseet og forbedret af Karup.

Anden Sang.

Heltinden spiller Comedie baade offentligt og privat.

Ved Pjankes Trup forstod vor Heltinde
At gjøre Furore som Elskerinde,
Hun spilled' ved Dag og hun spilled' ved Nat,
Hun spilled' paa Scenen, hun spilled' privat.

Men hastigt hun Mærke til Tingene lagde,
At spille privatim størst Fordeel bragte;
Thi spillede hun med Gammel og Ung,
Naar blot en Krone der var i hans Pung.

Om Morgenen alt hun lod sig gjæste
Saa redebon af sin medspillende Næste;
Om Aft'nen, ja hele den udslagne Nat
Hun uden Souffleur var med Rollen parat.

Saaledes fyldte Heltinden sin Lomme,
Thi uden Entree man turde ei komme;
Tre Mark pro persona, som endnu i Dag,
Men — Standspersoner gav efter Behag.

Det vared' i Uger, det vared' i trende,
Saa fik den Herlighed ogsaa en Ende:
Da Amateurernes spillende Flok
Af hendes Spil havde faaet nok.

At ligge ledig hun ei kunde lide,
Derfor hun tog fra Byen itide,
Forlod Hr. Pjanke og drog med Hr. Blad
Som hans Primadonna fra Stad til Stad.

Hun kom til en By, hvor en Columbine
Man savned; strax spilled' den Rasmussine.
Saa mange Harlekiner var der,
At neppe hun kunde bestride Enhver.

Vel faldt der en Guldregn; men snart vor Heltinde
Begyndte det Arbeid' besværligt at finde;
Thi tyve Partier hver Dag, eller fleer,
Det gaaer over Skrævet, som Læseren seer.

Da tænkte hun, bedst jeg mig holder herefter
Til Een, som har Grunker og mangler ei Kræfter,
Een Harlekin blot, hvis gyldne Vlies
Kan trøste mig over de Andres Forliis.

Saa valgte hun til sin Beskytter en Herre,
Der eiede Grunker, men Gigt og desværre!
Og satte sig for at klippe med Flid
Hans gyldne Skind i den korteste Tid.

Men Herren sagde: „Min lille Gudinde!
Jeg kan mig kun slet i det Væsen finde:
Der staaer Du hver Aften paa Scenen og hver,
Som giver sin Mark, kan begloe Dig der.

„Din Skjønhed tilhører dog, skulde jeg mene,
Kun mig, din Beskytter, ja mig kun alene,
Og derfor jeg finder det bedst, at Du gaaer
Fra Blad og din egen Hofholdning, faaer.

„Jeg leier Dig Værelser inde i Staden,
Jeg sørger for Meubler, Opvartning og Maden,
Samt Lommepenge; ja, stoel kun paa mig:
Thi Grunker jeg har, og jeg deler med Dig."

Saa drog hun fra Blad og reiste til Staden;
Grosseren sørged for Bolig til Gaden
I første Etage, og pynted' den ud
Med prægtigste Meubler og dyreste Skrud.

Om Slesvigholstenerne.

Af **Johan Jørgensen Jomtou.**

(Fortsat).

Hans Nissen udstedte en Indbydelse til alle danske Mænd og Qvinder til at møde d. 4. Juli 1844 paa Skamlingsbakke, hvori han sagde: „Den slesvigske Forenings Generalforsamling besluttede i Dag at erklære, at den ganske billigede den af den sidste slesvigske Stænderforsamlings Minoritet fattede Beslutning: „Ikke at ville møde i Aar, dersom Patentet af 29. Marts*) ei førend Stænderforsamlingens Udløb forandredes." Generalforsamlingen erklærede det endvidere for en Umulighed for Folkerepræsentanterne nu at møde paa det slesvigste Folkething, hvor den naturlige Ret, uden nogen Betingelse til enhver Tid at betjene sig af hvilketsomhelst slesvigsk Folkesprog, nu er undertrykt, hvor Modersmaalet, det eneste Nationalmærke, hvormed selv en fremmed Erobrer forgjæves bryder sin Landse, naar han har lænkebundet Folket, og udslukket al anden Selvstændighed, paa en haanlig Maade er blevet underordnet, etc."

*) At der i den slesvigske Stænderforsamling skulde være en Secretair, der skulde oversætte de danske Taler, som de Deputerede, der enten ikke kunde eller ikke vilde tale Tydsk, holdt, samt oversætte de tydske Taler, der enten havde foranlediget den Deputerede til at tale, eller vare Svar paa hans Tale, dog tillige føre en dansk Protocol, hvori de danske og de af Tydsk oversatte Taler indførtes.

Denne Dag mødte Grundtvig, der sagde: „Tydskerne med de lange Skanke, dem skulle vi banke"; Goldschmidt, der holdt en haanende og krænkende Tale imod Tydskerne; Ploug, som sagde: „Har Christian VIII holdt nogle af de Løfter, han har givet os? Nei!" lovpriste derpaa Kong Oscar og udbragte et Hurra for ham; og Laurids Skau, der sagde: „En stor Mængde føler med mig ikke Frygt, men Harme; ikke Mismod, men dyb Bedrøvelse, og, Gud skee Lov, ikke alene Frygten, men ogsaa Modet er smitsomt. Til de Forsagte og Bange, som ei kunne smittes af vort Mod, vil jeg sige: Gaae hjem herfra; siden, naar vi blive de Stærkere, falde I os dog til. Men nu kunne I ikke hjælpe os; I kunne kun skade Eder selv ved at vise Eder i vor Kreds. Gaae derfor hjem herfra; underkaster Eder tause de tydske Overmænd, og knurrer ikke. Vil dette ikke være nok til at skaffe Eder Fred og gode Dage, da roser dem offentligt, kalder deres Undertrykkelse faderlig Omhu, og takker dem, fordi de bragte Eder Fredens Velsignelser; men forbander os, Eders Brødre, og kalder os Fredsforstyrrere og Urostiftere. Men hvis man om føie Tid skulde forlange Mere af Eder, saa svarer disse Eders faderlige Velgjørere: „Vi kunne ei gjøre Mere, lad os nu fare i Fred; men skal det være, saa tag der vore Børn, og lærer dem til, som I ville have dem; vi skulle ikke forstyrre dem med vort danske Sprog; det Smule Tydske vi kunne, skulle vi tale til dem, og ellers tie stille, naar de ere i Stuen." Saaledes er det gaaet i Angeln, og saaledes gaaer det der endnu. Mine Venner! saalænge det kun vare vore tydske Modstandere, høie eller lave, der benyttede deres Stilling og Klogskab til at paatvinge eller paaliste os det tydske Sprog, saa var vort Modersmaal endnu i lovlig Besiddelse af sin naturlige Ret, og det stod i vor Magt, ved Mod og Udholdenhed, at tiltvinge os den. Og saalænge det kun var en overmodig Herre eller en uvidende Nar, der lod haant om vort danske Sprog i Sammenligning med det tydske, saa kunde vi tugte eller foragte Fornærmeren, og vor nationale Ære stod uplettet. Men vort Modersmaals Degradation forkyndes os i Lovens Navn; i hans Navn, som er alle sine Undersaatters Fader, som er den danske Nations Repræsentant, dens Æres første Værge etc." Disse Taler vandt just ikke Indbyggernes Bifald; thi Gjæstgiver Raben i Hadersleu sagde til mig: „Vi skulle have knust Arme og Been paa de Slyngler; men vi vilde ikke smudse os paa de Karle; men Gud trøste dem, hvis de komme her oftere!"

I Begyndelsen af Aaret 1846 bereiste Lau-

eensomme Fængsel blandt Vanvittige og udgjød Sorgens og Ulykkens bitre Taarer. Befrielsens Time slog endnu ikke for hende.

Tiende Capitel.

En Mordbrænderske i Grevindecostume.

I nogen Afstand fra Hovedstaden, i en deilig skovrig Egn, laae Keiserens herlige Lystslot, Fritzborg kaldet. Det var opført af en af Keiserens meest fremragende Forgængere og havde kostet mange Millioner Daler. Fra det Fjerne imponerede det allerede ved sine høie, majestætiske Taarne og Spiir; men naar man kom det nær, blev Øiet overrasket af de herlige Arkader, de store mægtige Steenfigurer og de utallige Zirater, hvormed det var udstyret. Indvendigt besad Borgen imidlertid sin største Rigdom og Pragt. Slotskirken var alene flere Millioner værd; thi den store massive Altertavle var næsten ganske af fiint Sølv, og Prædikestolen straalede af de kostbareste Sølvornamenter, medens det deilige Orgel var rigt forgyldt. Slottets mange Sale indesluttede en Mængde sjeldne Malerier og Antiqviteter, foruden de rige Tapeter og det keiserlige Meublement.

Keiseren holdt meget af denne Borg og opholdt sig ofte her. Den ene Fløi af Hovedbygningen havde han indrømmet Grevinde de Utopia tilligemed hendes tvende Elskere, Chatolkasserer Calle og den til keiserlig Livlæge udnævnte Dr. Mephistopheles. Her levede Keiserhoffet i fræk Vellyst og Over-

daadighed; Jagtpartier, Fiskepartier, Drikkegilder og natlige Orgier afløste hverandre. Naar Keiseren havde faaet saameget af Legen, at han var mæt og træt deraf, og desaarsag trak sig tilbage til sit Sovecabinet, pleiede Grevinden og hendes Galaner at fortsætte Lystigheden til henad Morgenstunden.

En Dag gjorde Keiseren et Fiskeparti paa en stor skovomkrandset Sø i Omegnen af Slottet. Om Formiddagen havde Toget sat sig i Bevægelse, ledsaget af Livgardens Musikcorps. I de glimrende Equipager saae man Keiseren, Grevinden, hendes Hofdamer, Calle, Dr. Mephistopheles, Keiserens Cabinetssecretair Lundinius og endeel andre Hofpersoner. Et Par Bagagevogne med Proviant og Fiskeredskaber fulgte Toget. Alt var Latter og Spøg; Veiret var smukt; og den liflige Musik forhøiede Naturens Ynde. Da Toget ankom til Søen, steg man ombord i en stor, flad Pram, der ved Hjælp af kraftige Aaretag langsomt bevægede sig ud paa Dybet. Efterat det keiserlige Selskab havde indtaget en meget kryddret og solid Frokost, begyndte man at fiske. Keiseren og de øvrige Herrer kastede Frakkerne og gave sig med opsmøgede Skjorteærmer ifærd med at haandtere Medestangen, medens Damerne som Fiskerpiger opkiltrede deres Klæder og morede sig med at pilge. Keiseren gjorde den første Fangst, idet han fik en gammel, grov Aaleqvabbe paa Krogen; derefter havde Grevinden det Held, at medens hun med den ene Haand fangede en sværmende Oldenborre, pilgede hun med den anden en stor Flynder. Efterat man saaledes havde moret sig med Fiskeriet i flere Timer, begyndte Selskabet ret for Alvor at drikke, hvorpaa Keiseren befalede, at der skulde dandses. Musiken spillede[] op med en Wienervalts, og Herrer og Damer tumlede omkring i den fiirkantede Pram. Keiseren og Grevindens første Hofdame opførte Valtsen; det saae ud, som om en stor Øltønde fløi afsted med

nes Slot Als, og holdt der Samtaler med Hertugen af Augustenborg, og i Februar f. A. tilsendte han Pastor Krogh Meyer et Brev, hvori siges:

„Paa min Reise i Sundevit og Als er jeg endnu mere bleven bestyrket om det politiske System, som man maa følge for Fremtiden, og hvorom De havde den Godhed at høre min Mening. Hertugen maa nu dog vel være kommen til den Erkjendelse, at han allerede med Slesvig-Holstenerne er altfor svag til at kæmpe mod det hessiske Huus, naar dette bliver understøttet af den danske Nation, som det hidtil har været Tilfældet, og naar — maaskee ved Løvigrenditones Intriguer — Rusland staaer der som en mægtig Forbunden. Han maa dog vel vide, at han ikke finder et aabent Øre i de europæiske Cabinetter, og navnligt man Metternichs Handlemaade i denne Sag have overbeviist ham om, at han aldrig kan naae Maalet paa den indtil dette Nu betraadte Vei. Jeg gjentager derfor her min Mening, som jeg udtalede mundtligt, da jeg var hos Dem: Naar Hertugen forbinder sig med de Danske, saa er der Haab, at hans Familie kan gjøre en Carriere, som saa, og maaskee ingen Fyrstehuse. Spørger man mig hvorledes dette kan blive realiseret, saa kan jeg naturligviis ikke udvikle det ordentligt paa dette Stykke Papir; men jeg vil dog her antyde det Ene eller det Andet, hvorpaa vel er at give Agt.

1) Man kan smigre den danske Nationalitet. Dette skeer derved, at han ikke viser sig som fanatisk Danskeæder; men hellere ridderligt understøtter de danske Slesvigeres paa Sandhed og Billighed grundede Fordringer. Dette kan han, selv som Slesvig-Holstener betragtet, meget godt gjøre; thi det kan dog ikke være en Hertug ligegyldigt, om en stor Deel af Folket er misfornøiet og trykket, eller sammensnøret og unaturligt, og altsaa fordærvet, og det Sidste vil være Følgen, naar vi blive berøvet vor Nationalitet i Nordslesvig. Og selv alene betragtet fra et ridderligt Standpunkt, synes mig, maatte han føle sig opfordret til at gjøre det. Jeg gjør, for blot at anføre et Exempel, opmærksom paa Holstiden i Nætning. Hvis vi nu skikkede ham et langt svært Anbragende, skulde Hertugen da ikke skjænke os et ligesaa stort Bidrag som til Stiftet i Rendsborg. Man kan nu være Slesvig-Holstener eller det Modsatte, saa troer jeg dog, han gjør det, naar det bliver forlangt paa en fornuftig Maade. Dette Skridt alene, denne i og for sig liden betydende Handling, vilde virke overordentligt paa det danske Folk.

2. Hertugen maatte gjøre Fordring for sin ældste Søn paa Holsteen, støttende sig paa den tydske Arvefølgelov. Hans Arverett til enkelte Stykker bliver jo anerkjendt af danske Jurister, og den hele Nation vilde snart sige Ja, da det i Grunden er fordeelagtigt for den hele Stat, og giver den bedste Borgen, saavel for Danmarks politiske Udvikling, som ogsaa derfor, at den danske Nationalitet kan derved undgaae det hidtil altfor mægtige tydske Elements Overvældelse.

3. Hertugen maa bestræbe sig for igjen at komme paa en god Fod med Kongen og Kronprindsessen, og dette er meget lettere end man skulde troe. Hvis han kunde komme i Ministeriet, som hans Fader, der var meget elsket i Danmark, saa var det godt. Han maatte formaae Kongen til at tillade Discussion om Kongeloven, og fra Stændernes Side maatte det Anbragende stilles, at Kongeloven maatte blive forandret derhen, at ingen Fyrste, som havde faaet Appanage fra et udenlandsk Fyrstehuus, kunde nogensinde bestige den danske Kongethrone". Naar Hertugen opnaaer en lille Smule iblandt Aristokraterne paa Sjælland, saa vil dette Anbragende kunne blive bragt igjennem Stænderforsamlingen, og Hessernes Arverett dermed gaae til Grunde. Jeg veed vel, at den russiske Minister vil gjøre Indvendinger og fordre, at Discussionen skal ophøre; men herpaa svarer man: Kongen har det absolute Veto, og kan altsaa sige nei, naar en Resolution skal gives, og i denne Mellempause kunde man jo forsikkre sig Englands og Frankrigs Anerkjendelse, som ikke vil blive vanskelig; og havde disse Magter først garanteret en saadan Bestemmelse, saa kunde man blæse Rusland Noget.

4. Hertugen maatte forberede en Constitution, og derved sikkre sig Folkets Kjærlighed og Taknemlighed. Han maatte strax med sit anerkjendte Talent indarbeide i den allerførste slesvigske Stænderforsamling paa Indførelsen af ny Communallove for Stad og Land, hvorved Mange ville blive vundne.

5. Endeligt maatte Hertugen forberede en Forbindelse imellem sin anden Søn og en svensk Prindsesse, som vil blive saameget lettere, som Hertugens Søn er elskværdig og den svenske Prindsesse skal ogsaa være det. Derved bleve tillige mange skandinaviske Hovedmænd vundne, og en nordisk Tilnærmelse forberedet.

(Fortsættes.)

Mit Livs Roman.

Af W. J. Karup.

(Forsat.)

Forat have en Retraite, dersom jeg ved mine Studier og Skrifter ikke skulde opnaae en Livsstilling, besluttede jeg mig til at gaae den pædagogiske Vei og at tage Lærereksamen. Uden nogensomhelst særlig Forberedelse tog jeg ved Paasketid 1848 Adgangsexamen ved Jonstrup Seminarium, og omendskjøndt jeg slet ikke fik nogen Character i Musik og kun en meget lav i Mathematik, havde jeg dog saa høie Points i de andre Fag, at Forstanderen, Professor J. Jensen, strax optog mig paa andet Aars Cursus. Ved Examinationen i Historie havde jeg mer sat min Examinator i en slem Forlegenhed. Han var nylig bleven ansat som Lærer i Historien ved Seminariet og havde ikke endnu ret arbeidet sig ind i dette Fag. I Verdenshistorien fik jeg til Opgave: det første Korstog, som jeg skildrede saameget en detail, at Examinatoren ikke ret vidste, om min Skildring var rigtig eller ei, og derfor skyndte sig at raabe: „Det er nok! Det er nok!" I Danmarks Historie var Opgaven: „Valdemar den Fjerde Atterdags sidste Regjeringsperiode." Da jeg kom til hans Død, sagde jeg: „Hvad hans Dødsdag angaaer, da har Hvitfelt angivet den 25de October 1375; men da Suhm i sin Historie's XIII. Tome bestemt erklærer sig for den 24de, og Dahlmann og andre nyere critiske Historieskrivere ogsaa angive denne Dag, saa er sikkert Hvitfelts Angivelse urigtig. Hvad Dødsstedet angaaer, da er man ikke enig herom; thi medens den lærde Suhm mener, at Kongen døde paa lille Gurre Slot ved Vordingborg, har Dahlmann og andre nyere Historikere angivet store Gurre Slot i Nordsjælland, hvad der af Kongens Underskrift paa nogle Documenter kort før hans Død, synes at have størst Rimelighed." Examinatoren, der ikke havde ventet at træffe en Examinand med andre historiske Kundskaber end dem, der kunne øses af Allens Lærebog eller Kofods Verdenshistorie, blev forlegen, da han ikke selv havde studeret de historiske Hovedværker, noterede de af mig opgivne Data og gav mig „Udmærket". Senere fik jeg at vide, at han efter Examinationen havde begivet sig ind paa Bibliotheket og undersøgt, om mine Angivelser vare rigtige. En af mine Meddisciple fortalte mig, at han fortrædeligt havde sagt om mig: „Det var da ret et underligt Menneske, at han havde lagt sig saameget efter Historien; det havde været bedre, om han istedetfor havde lagt sig efter Musiken."

Seminarielivet var mig slet ikke tilpas. Jeg var altfor udviklet og havde en altfor poetisk Aandsretning, til at jeg kunde sympathisere med mine livsglade, umiddelbare og prosaiske Meddisciple. Disse kaldte mig aldrig ved Navn, men derimod slet og ret „Digteren". I Førstningen holdt de meget af mig; jeg reciterede Digte for dem og underholdt dem med, hvad der var Nyt for dem. Men den exclusive Venlighed og Opmærksomhed, som Forstanderen og Lærerne skjænkede mig, vakte Misundelse hos dem, og de søgte endog paa forskjellige Maader at fortrædige mig. Som et Exempel herpaa erindrer jeg følgende Episode. Jeg havde i et Par Aar forfattet de Sange, som bleve afsungne ved Aarsfesten i det qvindelige Velgjørenheds Institut. Under mit Ophold paa Seminariet modtog jeg en Skrivelse, hvori jeg af en af Directionens Medlemmer blev opfordret til at digte Sangene til Aarsfesten, som om kort Tid skulde afholdes. Jeg viste Professor Jensen den skriftlige Opfordring, og for at jeg kunde have den fornødne Ro til at skrive Sangene, stillede han Bibliotheksalen til min Disposition. Over denne Gunst bleve mine Meddisciple saa forbittrede, at de formeligt løb Storm mod Bibliotheket og tvang mig til at retirere. Sagen blev af vedkommende Opsynsmænd anmeldt til Professor Jensen, der lod Anførerne for denne Demonstration kalde og sagde dem, at dersom de nogensinde viste en lignende Opførsel mod mig, vilde de øieblikkeligt blive relegerede. Denne strenge Trudsel gjorde sin Virkning, og fra nu af lod man „Digteren" være i Fred.

(Fortsættes.)

Redigeret af W. J. Karup.
Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

en Silkevalloon. Grevinden og Galle var det næste Par; hun havde i en Fart Aghed med en udslaaffereet figurerende Stenfjerding, og han med en stor let balancerende Ridning. De Prammen tilsidst gjorde en uventet Bevægelse, faldt hele Balpartiet omkring, og under overgiven Spøg og Latter søgte de Dandsende atter at komme tilrette. Keiseren loe saa hjerteligt over dette Fald, at Grevinden endog frygtede for, at et Blodkar derved skulde springe i hans Organisme.

Henad Aftenstunden, da Selskabet havde spist og fisket og drukket og dandset sig træt, drog man tilbage til Slottet. Keiseren var kjed af Dagens Byrde og gik derfor strax til Hvile, uden at bekymre sig om det øvrige Selskab. Grevinden inviterede Galle og Dr. Mephistopheles til et lille intimt Aftenparti med Sodavand, og de to Venner modtog med Glæde Indbydelsen.

Snart befandt Grevinden og de to Herrer sig i et lille hyggeligt Gemak. Efterat hendes Kammertjener havde bragt de fornødne Forfriskninger og atter borffjernet sig, aflaasede hun egenhændigt begge Gemakkets Døre, forat være uforstyrret her med sine hengivne Venner. For Dørene trak hun svære mørkegrønne Draperier, saa at det var umuligt i det tilstødende Værelse at høre det lille Selskabs Conversation.

Efterat Selskabet havde nydt nogle Forfriskninger, viste de to Cavalerer deres Veninde al mulig Velvillie, og hun var til Gjengjeld usigeligt nedladende mod dem. De behandlede hinanden med en ugeneert Ligefremhed og en naturlig Tact, som om det havde været tre nære Grise i en Svinesti. Tilsidst fremtog Dr. Mephistopheles sit Cigarfutteral og bød Grevinden og Galle hver en Cigar. Alle Tre tendte, og Hendes Naade behandlede sin Cigar med mandig Routine og lapsagtig Flothed,

Tobakskasse; „hun har vel heller ikke nogen Familie, som kunde falde paa at gjøre Skandale derover?"

— „Nei," svarede Nørreskalk, „der er blot en Tjenestepige og hendes Mand, som have truet mig med, at de nok skulde skaffe Madam Petersen ud af Daareanstalten."

— „Aa, saadanne Personer behøver De ikke at frygte," bemærkede Justitsministeren.

— „Naar Deres Excellence er mig gunstig, behøver jeg ikke at frygte Nogen," sagde Nørreskalk og lagde sin Haand fortroligt paa Excellencens Arm. „Hr. Ministeren har ved flere Leiligheder beviist mig en sjælden Deeltagelse og Bevaagenhed," vedblev han. „Tillad mig at maatte vise Deres Excellence min Erkjendtlighed. Jeg har en af Md. Petersens kgl. Obligationer paa fem Tusinde Daler; jeg beder Hr. Ministeren om at modtage dette Papir som et lille Afdrag paa den Gjæld, hvori jeg staaer til Dem."

— „Aa, naa ja saamænd, Tak skal De ha'e," fremstammede Tobakskasse, behageligt overrasket over den uventede Dessert til Festmaaltidet. „Man har altid Brug for saadanne Papirer; og jeg skal nok have Dem i gunstig Erindring derfor. Hvad den Sag med Madam Petersen angaaer, da kan De være fuldkommen rolig. Om man saa sætter Himmel og Jord i Bevægelse derfor, saa gjør jeg ikke et Skridt imod Dem, Nørreskalk, derom maa De være forvisset. De kjender mig jo nok; De veed, at jeg ikke lader mig bevæge til at gjøre Andet, end hvad jeg vil."

Nørreskalk trykkede fuld af Taknemmelighed Ministerens Haand, og Resten af Aftenen blev tilbragt paa den lystigste Maade. Medens Cancellisecretairen for sig selv og sine Gjæster udgjød Vinens frydfulde Draaber, sad den stakkels Enke i sit

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 27. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Den 1. August. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 65 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863.

Den 1ste Retssag.

Løverdagen den 25. Juli Kl. 9 Formiddag gav jeg Møde i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, deels forat modtage Procurator Nyholms Gjendrivelse af mit Forsvarsindlæg (see d. Bl.s Nr. 25), deels forat afgive mit Forsvarsindlæg i Actionssagen Nr. 2 (see d. Bl.s Nr. 26).

Mine ærede Læsere, som med spændt Forventning have imødeseet Procurator Nyholms Gjendrivelse af mit lange og pebrede Indlæg, ville sikkert blive meget overraskede ved at erfare: **at Procurator Nyholm er frafalden Ordet i Sagen, og ikke har gjendreven en Toddel af mit hele Indlæg!** Som Følge af Actors Retirade fra Kampladsen er Sagen indladt til Doms, der sandsynligviis vil blive affagt i Løbet af 8 à 14 Dage.

Dommerne have saaledes til Veiledning Actors lille beskedne Indlæg med sine Forsikkringer om „at det er klart" og „at det er indlysende uden Udvikling", at jeg har fornærmet Hs. Majestæt, og mit store Forsvarsindlæg, hvori jeg med slaaende Argumenter tilbagedriver Actors løse og umotiverede Paastande. Hvorledes Dommen efter en saadan Procedure vil blive, veed jeg ikke; men det veed jeg, at hvad den ene af Parterne fremfører som beviislig Kjendsgjerning, ansees derfor af Retten, saafremt Modparten i sit Indlæg ikke har imødegaaet eller benegtet det.

Dommen blive da, som den vil, saa har Procurator Nyholms Retirade fra Criminalrettens Kampplads, godtgjort, at han ved sin Taushed har indrømmet Rigtigheden af de af mig fremførte Facta og Paastande.

Det maa saaledes ansees for indrømmet af Actor inden Retten: 1) at Fruentimmeret Lovise Rasmussen har levet sammen og avlet Børn med forskjellige danske Undersaatter; 2) at bemeldte Fruentimmer ikke kan have indgaaet nogen lovformelig morganatisk ægteskabelig Forbindelse med Nogen; 3) at jeg ikke har været saa „fræk" med Hr. Justitsministeren og Actor, at sætte Prædicaterne „Maitresse" og „demoraliseret Fruentimmer" i nogensombelst Forbindelse med Hs. Majestæts ægteskabelige Forbindelse; 4) at Actionen mod mig er aldeles uberettiget og ubegrundet; 5) at de af Actor mod mig fremførte Paastande i det Hele taget ere uholdbare og henholdsviis ubeviste og ubeviislige.

Alt dette er, som sagt, ved Actors Taushed slaaet fast.

Og Mere forlanger jeg ikke! Mere kan mit Publicum ikke forlange!

W. J. Karup.

Redacteur Bille
som journalistisk Cameleon.

Der gives Mennesker, som i den Grad mangle Characteer og Principer, at deres Ord saavelsom deres Handlinger ere i en idelig Modsigelse. Naar saadanne Individer give sig af med at være Redacteurer, saa ville deres respective Blade ligne Cameleoner, der skifte Farve hvert Øieblik.

Hr. Bille med sit store Dagblad er en saadan Cameleon. Hvad der igaar stred imod hans Principer, det er idag i den skjønneste Overeensstemmelse dermed. Den ene Dag skriver han saaledes: at Besættelsen af Universitetsposten i nordisk Philologi er en aabenbar Uretfærdighed, og den næste Dag, at den er en complet Retfærdighed, og hans beundrende Publicum sluger det Ene som det Andet, uden at bekymre sig om Modsigelsen.

I Hr. Billes Blad for Løverdagen den 18. Juli d. A. findes en Artikel, betitlet: „de nye Generaler", hvori han drager tilfelts mod Krigsministeren i Anledning af, at denne har forøget Generalernes Antal med 5 nye Individer. Det hedder saaledes i den anførte Artikel, at de nye Generaler ere blevne udnævnte paa en „mistænkelig Maade", „ved en stærk Indflydelse fra Hoffet" (Grevinde Danner!!), og endvidere: „at der ved denne Udnævnelse ligefrem er begaaet Uretfærdigheder, der ikke alle ere blevne redresserede i den ellevte Time". Hr. Bille beklager sig over, at Hs. Excellence Krigsministeren ved denne Udnævnelse „har tilsidesat Oberst Vogt", og slutter med den Bemærkning: „vi haabe, at denne Tilsidesættelse af alle Regler og alle Retfærdighedshensyn maa blive en af General Thestrups sidste Bedrifter."

Vi maae ved denne Leilighed indrømme, at Hr. Bille har talt den krænkede Retfærdigheds Sag, og ikke har ladet sig afholde derfra, fordi en Minister var Syndebukken, (omendskjøndt Hr. Bille rigtignok vidste, at Hr. General Thestrup agtede at nedlægge sin Portefeuille). Men vi maae tillige gjøre Publicum opmærksom paa, at den samme Hr. Bille i Aaret 1855 stillede sig heelt modsat til et lignende Spørgsmaal. Dengang havde nemlig Excellencerne Tscherning og Hansen gjort sig skyldige i samme Feil, for hvilken Hr. Bille nu dadler Excellencen Thestrup;

lagde han dem i et lille Skriin, som stod paa Bordet. Buchheister viste sin ældre Collega de Vexler, som han havde skrevet; denne var vel tilfreds dermed og forsikkrede, at Navnene vare saa godt efterskrevne, at ingen Disconteur i hele Hovedstaden vilde falde paa, at de vare falske.

— „Giv mig de to Vexler," sagde Fjeldsteen, „og behold selv de to; imorgen Aften mødes vi henne i „Helvede", saa vil jeg haabe, at Du har faaet dine Papirer omsatte; jeg skal nok skaffe Mønt for mine."

Buchheister indvilgede heri, hvorpaa begge Herrerne iførte sig deres Frakker og forlode Falskmøntnerværkstedet, efterat Fjeldsteen gjentagne Gange havde forvisset sig om, at Døren ud til Gaarden var vel aflaaset.

Lidt efter at de to Herrer havde forladt den gamle Bygning, og vare gaaede om Hjørnet, kom to troieklædte Banditter hen til Gadedøren, der var lukket ilaas.

— „Der er ingen Ting iveien, Jens Snaphane," sagde den ene Bandit, Peer Bryder, til den anden; „Vægtertampen sidder og snorker i en Kjælderhals nede i den anden Ende af Strædet. Kom hid med Dirken, saa skal jeg nok klare Æxterne."

Jens Snaphane trak en stor Dirk ud af sin Brystlomme og gav sin Kammerat den.

I Løbet af et Par Minuter var Gadedøren aaben. De to Banditter gik ind i Huset og lukkede sagte Døren efter sig.

— „Den gamle rige Agurk sover," hvidskede Jens Snaphane til sin Kammerat; „og han er nok den eneste levende Sjæl i hele Huset."

— „Javist," svarede Peer Bryder med dæmpet Stemme; „det vil være en smal Sag at gjøre det af med ham."

— „Han sover tilgaarden, det veed jeg," vedblev Jens Snaphane; „men vi maae see til, at komme ind i Kjøkkenet

medens hun strakte sig paa den bløde Fløils Divan, og Herrerne sad hver paa sin Side af hende i bløde, rigtpolstrede Lænestole.

— „Jeg vilde ønske, at dette Slot var mit," sagde Dr. Mephistopheles og saae med plirende Øine paa sin Veninde.

— „Aa, det var formeget at forlange," udbrød Calle med sit sædvanlige intetsigende Smiil. „Jeg vilde være tilfreds med at faae alt det Sølv, som findes paa Fritzborg."

— „Hvormeget troer Du, at det er værdt?" spurgte Grevinden og skelede hen paa sin Exkjæreste.

— „Det er en Million værd, min Lisemoer," svarede Chatolkasfereren; „og maaskee endnu mere!"

— „Ja, Kirken er alene en peruansk Grube," bemærkede Dr. Mephistopheles. „Hvad er desuden ikke Malerisamlingen værd? Her ere ikke faa Billeder, der have en Værdi af en halv Snees Tusinde Daler."

— „Det er dog igrunden til ingen Nytte at ophobe saamegen Rigdom i et Slot," sagde Grevinden efter en lille Pause. „Er det ikke ligegyldigt, om Fritzborgs Indbyggere om Søndagen synge en Psalme i en almindelig Landsbykirke eller i en sølv- og guldforgyldt Slotskirke? Og hvor let kan man ikke stjæle al denne Rigdom?"

— „Deres Naade har Ret," svarede Mephistopheles; „man maa virkelig forundre sig over, at man ikke forlænge siden har stjaalet Altertavlens Sølv; thi Politiet sover jo trygt hver Nat."

— „Naar man vidste en sikker Maade, paa hvilken man kunde komme Tyvene i Forkjøbet, saa var det nok Umagen værd," bemærkede Grevinden.

— „Men, Død og Pine!" raabte Calle; „hvad vilde Folk

men Hr. Bille lukkede da Diet til og vilde slet ikke i sit Blad have berørt Noget desangaaende, uagtet der dengang ikke blot var Tale om „Uretfærdighed“ og „Tilsidesættelse af alle Regler og Retfærdighedshensyn“, men ligefrem om „Lovløshed“ og „Nederdrægtighed“, der blev begaaet af Krigsminister Tscherning.

Det Factum, hvortil vi sigte, er nemlig, at Krigsministeren i Aarerne 1848–49 ugeneert tilsidesatte Kmjk. Ritmester v. Juel for et halvt Dousin yngre Officerer, som da bleve forfremmede til Ritmestre, uagtet Armeeplanen af April 1842 ligefrem ved Ritmesterchargen forbyder Ancienniteten Tilsidesættelse; fremdeles, at bemeldte Krigsminister aldeles ignorerede en Commissionsdom, som var i Faveur af Hr. Kmjkr. v. Juel, uagtet Ministeren selv havde beordret denne Commission nedsat!! — Hr. Kammerjunkeren henvendte sig dengang baade skriftligt og mundtligt til Hr. Redacteur Bille med Anmodning om at paatale den ministerielle Lovløshed og Nederdrægtighed i „Dagbladet“; men Hr. Bille vilde ei alene ikke tale den krænkede Retfærdigheds Sag, men endog ei engang tillade den Forurettede at indrykke en Annonce for Betaling i „Dagbladets“ Avertissementsspalter, denne Sag betræffende.

Den Kjendsgjerning, at Hr. Bille i 1863 har gjort det Retfærdige, som han i 1855 paa ingen Maade vilde gjøre, ville vi gjerne betragte som et glædeligt Tegn paa hans moralske Forbedring, skjøndt det, ifølge hans Skriveries Principløshed, snarere turde være et Omslag paa Grund af tilfældige Omstændigheder. Men, som sagt, vi betragte det helst som et Fremskridt i hans Moralitet, og ønske desaarsag, at denne Forbedring hos ham maa blive opmuntret og belønnet, f. Ex. med en Hat. Men da der for Øieblikket ikke er nogen aflagt Ministerhat, der kan passe hans trekantede Hoved, ville vi opfordre Hr. Politidirecteur Crone til at forære ham en aflagt Politihat, der sikkert vilde klæde ham fortræffeligt. Samtidigt med denne Gave burde man, i Betragtning af hans juridiske Halvstudeerthed og hans Færdighed i Skriveri eller i „Omgang med Pen og Blæk“, høitideligt og paa „krabbisk Maneer“ slaae ham til Skriverkarl, ligesom det skete paa de offentlige Contoirer (Skriverstuer) i Holbergs Tid.

X.

Historisk Notits.

En æret Samtidig har meddeelt os følgende historiske Notits som Illustration til Canaillepolitikens Tidsalder.

Dengang Kjøbenhavnerne ved Nattetid beleirede „Danmarks meest dybtgaaende Mudderpram“ og raabte: „Ned med Grevinden!“ sagde denne med et foragteligt Smiil, idet hun henvendte sig til sine bekymrede og ængstelige Omgivelser:

„De danske Hunde kunne nok gjøe, men de bide ikke!“

Rasmussine,

eller:

Den belønnede Dyd,

Et Heltedigt i sex Sange

af Fr. Schaldemose, gjennemseet og forbedret af Karup.

Tredie Sang.

Hvorledes Fru Avind, den lede Hex, forstyrrede vor Heltindes hele vellystige Lykke.

Saa leved' de Tvende tilfredse og glade,
Grossereren brugte de russiske Bade,
Og vor Heltinde modtog da igjen,
Som rimeligt var, mangen gammel Ven.

Men ak, det er en Erfaringssætning,
Som ogsaa stadfæstes af denne Beretning:
Vellysten varer, som oftest, kun kort,
Knap har man den, før den lister sig bort.

Vor Rasmussine i Maaneder trende
Beklipped' sin Væder, men var ei til Ende,
Da foer Misundelsens Hex saa fuus
Affted til Grossererens eget Huus.

Og da hun kom til Grossererinden,
Hun røbede Alt, hvad der angik Heltinden:
Den kostbare Bolig og Meublernes Pragt,
Kort, Alt, hvad jeg nylig min Læser har sagt.

Ved denne Beretning blev rigtignok Fruen,
Som let man kan tænke sig, bister i Huen.
Hun kaldte sin Kudsk, lod sin Vogn kjøre frem,
Og iilte til Staden, skjøndt Veien var slem.

Det var ved Midnat, da Vognen holdt stille
Ved Gjæstgivergaarden „den gyldne Pille“;
Og derfra iilte nu Fruen paa Stand,
At overraske sin troløse Mand.

Hun vidste det Numer, hvor med vor Heltinde
Grossereren selv skulde være at finde;
Hun trasked' affted, og det traf sig saa smukt,
At Gadedøren endnu ei var lukt.

Hun stormede op og dundred' paa Døren
Og raabte: „Brand! Brand! saa kommer dog førend
At Trappen er brændt, alt fænget den har!“ —
Da styrtede ud det forskrækkede Par. ....

Det var ret en Jammer at see nu de Tvende,
Da Fruen de mødte, — de stirred' paa hende
Som Lammet paa Ulven, der Gabet opslaaer,
For Staklen at sluge med Hud og med Haar.

Men Synderen søgte et Fristed at finde,
Og bukked' sig ned bag vor frække Heltinde;
Dog Fruen var glubsk; hun ved Ørene tog
Grossereren, som hun for Lyset drog.

Nu fulgte en Præken, o Vok, o Vee!
Den maatte de høre i dyb Negligee. ....
Og da hun var færdig, hun skubbed' dem ned
Ad Trappen. Saa endte den Herlighed!

(Fortsættes.)

Om Slesvigholstenerne.

Af **Johan Jørgensen Jomfou.**

(Fortsat).

Til disse Ideers Realisering er en Forbindelse mellem Hertugen og to offentlige Personer nødvendig; disse ere Professor Flor og Capitain Tscherning. Ved den Første bliver ikke alene Comiteen i Kjøbenhavn (de 7 Mænd), men ogsaa en Mængde Aristokrater vundne. Dertil kommer, at Professor Flor ikke er ganske fri for aristokratisk Aand, og Hertugen vil prægtigt komme til Rette med ham. I Tschernings Person concentrerer sig i Grunden den hele unge liberale Fraction; han er aabenbar den dygtigste og klogeste af dem Alle; han er den meest practiske, og en Mand, som ved Siden af sjelden Dygtighed tillige besidder et politisk Overblik og en diplomatisk Sikkerhed i Forening med en fast Villie, som Faa. Med disse to Mænd i Forening vilde han næsten kunne lede hele Danmarks Kraft. Jeg er ogsaa saa temmelig overbeviist derom, at disse gjerne vilde arbeide i en saadan Idees Tjeneste; thi Begge ere kloge nok til at indsee, at dette baade er den letteste og bequemmeste Vei til at opnaae Velvære til alle Sider. Og, naar jeg endeligt skulde anvise mig selv en Virkekreds, da vilde jeg sige: „Det, hvorom de to nævnte Mænd vilde blive enige, vilde jeg søge at gjøre gjældende, det være nu fra Talerstolen eller i Drikkelag, offentligt og privat, i larmende Kredse saavelsom i huuslige Cirkler, paa hemmelige og offentlige Veie; og, som jeg tør antage, at jeg har tiltvunget mig en Popularitet, som ved slige Leiligheder ikke er ganske uden Betydning, saa har man ogsaa indbildt mig, at Naturen har givet mig mange Anlæg, som letter mig slige Operationer, og da jeg nu ved Reiser og deslige har erhvervet mig en vis Frihed og Lethed i Talen, selv med Ubekjendte og i de forskjelligste Tilfælde, saa tør jeg vel smigre mig med, ikke at være ganske ubrugbar til ogsaa at tjene mit Fødeland i denne Retning.

Stiller De nu alt dette tilsammen, saa skal De see, at min Plan er: „at gjøre Hertugen selv eller hans anden Søn til Konge i Danmark, og Hertugens ældste Søn til Hertug i Holsteen, hvortil da ogsaa Lauenborg maatte blive knyttet; hvorimod de augustenborgske Arvelande maatte tilfalde som Mageskifte den sluttede og fastorganiserede danske Stat. Kunde een af de svenske Prindser blive formælet med en augustenborgsk Prindsesse, saa var dette naturligt desto bedre.“ Præsten leverede dette Brev til Hertugen, men denne svarede: „at det ikke skulde besvares.“

D. 8. Juli 1846 erklærede Christian VIII. ved sit aabne Brev: „at Slesvig gik i Arv

sige, naar Kirkens Kostbarheder vare borte? Man var istand til at mistænke os, og saa var Fanden løs.“

— „Man maatte naturligviis gjøre det saa fiint, at Ingen lugtede Lunten,“ bemærkede Mephistopheles.

— „Ja, naar man først havde faaet alle Kostbarheder i Sikkerhed, maatte man brænde Slottet af,“ sagde Grevinden med en næsten uhørlig Stemme. „De eenfoldige Slaraffenlændere vilde da hverken spørge om Altertavle, Orgel, Prædikestol eller Malerier. Ilden vilde udslette ethvert Spor, og Ingen vilde falde paa, at Kostbarhederne vare frelste fra Ildens Ødelæggelse.“

— „Men troer Grevinden ikke, at Hs. Majestæt Keiseren vilde sørge meget over Tabet af sit elskede Fritzborg?“ spurgte Mephistopheles.

— „Aa, han har jo Slotte nok,“ svarede hun ligegyldigt. „Desuden er jeg overbeviist om, at Slaraffenlænderne vilde skillinge sammen, forat lade det opføre paany.“

— „Naar det er saaledes,“ bemærkede Calle, „vilde det være en Daarskab ikke at realisere din Plan, Lise, jo før jo heller. Det er ikke hver Dag, at man ved en Operation kan forøge sin Formue med et Par Millioner eller mere.“

— „Hvad er Deres Mening, Mephistopheles?“ spurgte Grevinden og betragtede Doctoren med et prøvende Blik.

— „Min Mening er, at jeg besørger det hele Arrangement, naar Deres Naade vil deponere fem og tyve Tusinde Daler som Honorar for Uleiligheden.

— „Nu, ti Tusinde vilde vel ogsaa være nok, min gode Hr. Doctor,“ sagde Grevinden og klappede ham paa Armen.

— „Ved et sligt Vovestykke kan der ikke være Tale om at aftinge Noget,“ svarede Doctoren og strøg sig om Skjægget.

hendes Kasserer og havt Penge i Overflod. Thi hun vidste jo hverken ud eller ind i sine Pengesager, og der var Penge nok baade til hende og mig, om det saa skulde have været for tyve Aar.“

— „Erindrer Du den sidste Skovtour, som Du gav, medens Du endnu var hos hende,“ sagde Buchheister. „Jeg antager, at den kostede Dig over hundrede Daler.“

— „Snak, den kostede hundrede og fireogtredsindstyve Daler,“ svarede Fjeldsteen; „Vognmanden fik jo alene fyrretyve Daler, og Champagnen kostede fireogtredive.“

— „En saadan Tour faaer man nok ikke saa snart igjen,“ bemærkede Buchheister.

— „Hvorfor ikke det?“ spurgte Fjeldsteen; „jeg har allerede eenogtyve blaa Bankfedler, og jeg holder ikke op, før jeg har femogtyve færdige. Desuden faae vi vel ogsaa et Par af dine Vexler omsatte, naar Disconteuren bydes tredive Procent. Gaaer Alt godt, skulle vi have et ordentligt Sold paa Søndag i Dyrehaven. Hvad synes Du ellers om dette Stykke Arbeide?“ Her lagde han en af sine falske blaa Bankfedler frem paa Bordet ved Siden af en ægte.

— Dine ligner Fandens meget Bankens,“ svarede Buchheister; „men naar man tager din Seddel op for Lyset, saa opdager man let, at Vandstemplet mangler.“

— „Hvem Pokker seer i Dyrehaven efter Vandstemplet,“ sagde Fjeldsteen. „Naar man er flot Cavaleer med Equipage, Tjener, Guldbaase osv., saa bliver man nok af med de Blaa, uden at Nogen falder paa, at man selv har gjort sig den Uleilighed at lave dem.“

Der indtraadte en Pause, medens de to Herrer fortsatte deres forbryderske Arbeide.

Da Fjeldsteen havde fem og tyve blaa Bankfedler færdige,

efter Kongeloven." Dette var at kaste Ild i Blaar; thi Hertugerne af Slesvig-Holsteen-Gottorp og Sønderborgs Stamsønner: Prinds Vasa, Storhertugen af Oldenborg, Hertugen og Prindsen af Augustenborg, samt Hertugen og Prindserne af Glücksborg saae sig derved fratagne deres Successionsret til Hertugdømmet, naar den oldenborgske Mandslinie uddøde. Storhertugen af Oldenborg, samt Hertugerne af Augustenborg og Glücksborg protesterede imod Reskriptet og klagede til Forbundsdagen. Kongen sagde i en oprømt triumpherende Tone til mig: „Nu skal det tydske Væsen gaae til Grunde, nu skal det gaae til Grunde," men lod Tonen derpaa synke, og sagde: „Aa, vil De ikke reise derover og see, hvorledes det gaaer." Jeg lovede det; men da jeg frygtede for, at Udlændingerne, især de Tydske, vilde anseе et saadant Reskript, der var udstedt uden de Arveberettigedes Samtykke, som uden nogen forbindende Kraft for disse, og, at Arvingerne havde mange og mægtige Sympathier i Udlandet, bereiste jeg først Tydskland for at erfare, hvorledes Stemningen var imod os, og mærkede da, at den overalt var fjendligtsindet, og at Ordene: „Hele Tydskland er Danmarks Fjende," som i alle Byer lyde mig imøde, udtalte den almindelige Mening.

1845 var Advokat Baudis i Rendsborg draget med en Trop Slesvig-Holstenere til Sangfesten i Würtsburg. Her holdt han flere Taler, hvori Slesvig-Holstenernes Nød, og den Uret, dem var vederfaret, skildredes med saa afgjørende Farver, at ei blot Mængden af de Tilstedeværende bleve vundne for deres Sag, men endog, at Kong Ludvig af Baiern støtte sin Kaarde imod Gulvet og sagde: „Slesvigholstenerne ere skete Uret, megen Uret, og jeg bør ikke taale det, og jeg vil ikke taale det!" D. 26. Juli 1846 afholdtes en Sangerfest i Harborg i Hannover, hvor Klosterskriver Rehders af Preetz sagde: „Mine Herrer! for den gunstige Deeltagelse, som De saa nyligt have udviist imod os, takke vi Dem hjerteligst, den har glædet os saameget mere, som vi nyligt saa hastigt bleve rystede ved et aabent Brev, der, som et Tordenveir, blev kastet os i Vinduet, og hvori man fortæller os, at vi ikke vare Tydske, men Danske. Vi ville vende os til det tydske Forbund, og haabe, i Tillid til dets Retfærdighed, paa kraftig Understøttelse. Mine Herrer! vi stole paa Dem, naar det gjælder om at frelse Slesvig-Holsteen og Tydskland ved Schlesvig-Holsteen. Derfor lade De Tydsklands Frihed og Enighed leve høit." Baron Hammerstein fra Hannover, der havde været Underofficeer i Algier, tilbød Hertugen af Augustenborg sin Tjeneste som Digter, og udgav derpaa sit Smædedigt imod Christian VIII.:

„Ich, der König! hoch vom Throne
Sprech' als König aus das Wort,
Auch das Weib erbt von dem Sohne
Stets mein Land und Scepter fort,
Schleswig-Holsteins Königs-Throne
So wie Islands ferne Zone."

(Fortsættes.)

Kundskab og Vid.

25. En Religionsforbedrer og Menneskeslagter.

Den anglicanske Kirke, der kalder sig selv „Høikirken", er stiftet af Kong Henrik den Ottende, den meest vellystige og blodtørstige Konge, som den nyere oplyste Tid har frembragt. Han havde, som bekjendt, otte Koner, den ene efter den anden. Det er constateret, at han i sin 38aarige Regjeringstid lod henrette 2 af sine Gemalinder, 2 Cardinaler, 2 Erkebisper, 18 Biskopper, 13 Abbeder, 500 Priorer og Ordensgeistlige, 38 theologiske og juridiske Doctorer, 12 Hertuger og Grever, 164 Adelsmænd, 124 Borgere og 110 Fruentimmer, ialt: 985 Medchristne.

28. Den vise Solons Love.

Følgende af denne Viismands Love findes optegnede af Diogenes af Laertios, der levede i det andet Aarhundrede efter Christus: 1. Hvo som ikke ernærer sine Forældre skal være ærløs. 2. Hvo som forøder sin Fædrenearv skal være ærløs. 3. Den Dovne skal kunne drages til Ansvar af Enhver. 4. Hvo som lever et liderligt og udsvævende Liv skal ikke have nogen Stemme i Raadet (ɔ: være Magistratsperson eller Borgerrepræsentant). 5. Den, som skal arve en Person, maa ikke beskikkes til hans Værge. 6. Hvo som berøver en Eenøiet Synet, han skal selv miste begge Øine. 7. Hvo som har solgt sin Signetring, maa ikke mere bære sammes Mærke. 8. Hvad man ikke selv har henlagt, tage man ikke til sig; Hvo som gjør det, er skyldig til Døden. 9. Befindes en Magistratsperson eller Dommer beskjænket, saa skal han straffes med Døden. — Hvor saadanne Love ere gjældende, der gaaer Magistraten ikke saa let hen og gjør — Børsdrikkegilder for Borgernes Regning.

27. Det grønlandske Sprog.

Det characteristiske ved det grønlandske eller eskimoiske Sprog er Ordenes forbausende Længde, der kommer deraf, at man i eet og samme Ord indbefatter Subject, Prædicat og Object, f. Ex. anorcharkrangilanga (jeg har intet Overstykke), eller Verbum, Pronom, Adverb, Conjunction, Substantiv, Adjectiv og Præposition, f. Ex. panertuterkrangilase (have I ikke ogsaa Forraad af tørrede Fødevarer).

28. Original Opfattelse.

De bekjendte engelske Skuespillere Foote og Gahagan gik en Dag sammen i London, da en pjaltet Tigger i de meest hjerteskjærende Udtryk og med den ulykkeligste Mine anraabte dem om en Almisse. Gahagan gav ham Intet, og da han saae, at Foote rakte ham nogle Pence, udbrød han: „Jeg er bange for, at Du lader Dig tage ved Næsen af denne Tigger; han er sikkert en Bedrager." Foote smilede, idet han sagde: „Han er enten det ulykkeligste Menneske eller den bedste Skuespiller, som jeg nogensinde har seet; og — i begge Tilfælde har han Krav paa min broderlige Deeltagelse."

Dagbog.

Pressen. Folkets Avis's Redacteur, Hr. E. Bøgh, har anlagt Sag imod Folkebladets Redacteur, Hr. E. Meyer, fordi denne har sagt om ham, at han var en „lache", der omtrent er saameget som en „lumpen Kryster eller en feig Hund". — Hr. E. Meyer har dernæst anlagt Sag imod Hr. E. Bøgh, fordi denne har insinueret om ham, at han var gal osv. Vi vente os et meget interessant Udbytte af disse Processer.

— Hr. Buchheisters Drefigen er endnu ikke bleven mortificeret af Criminal- og Politiretten, og det vil heller ikke skee i dette Aar.

— D'Hrr. Bille og Bøgh lide af en og samme chroniske Sygdom, nemlig Indbildningssyge. Den første indbilder sig, at han er en stor Mand, og den sidste, at han er en lærd Mand.

— Hr. Goldschmidt, der i sin Tid af Christian VIII. fik tre Tusinde Daler forat reise ud af Landet og lade være med at angribe Regjeringen, skal nu have erholdt tre Tusinde Daler forat komme ind i Landet og forsvare Regjeringen. **Omnia mutantur** etc.

— Hr. Bøgh erklærer, at han ikke kan indlade sig med Folkebladets Medarbeider M. G., saalænge denne ikke er i bedre Selskab. Man skulde deraf troe, at Hr. Bøgh befandt sig i langt bedre Selskab, end Hr. M. G. Dette er dog langtfra Tilfældet. Thi Hr. Bøghs journalistiske Principal, Hr. Caen, er ikke blot Fætter til Hr. Eduard Meyer, der er Hr. M. G.s journalistiske Principal; men Hr. Caen har endog i sin Tid været simpel Contoirist paa Hr. E. Meyers Bladcontoir. O hvor det dog er comisk, at høre en Redacteur af et Styverblad tale om, at han er i bedre Selskab, fordi han gaaer i Byen for Redacteuren af „Dagbladet"!

Politiken. Efter Forlydende skal Hr. Minister Bræstrup, som opholder sig i Grækenland, befinde sig slet. Den Hudsygdom, hvoraf Hs. Excellence længe har lidt herhjemme, forværres af den trykkende græske Sommervarme; bedre for Hr. Geheimeraaden vilde det have været, om den danske Regjering havde fulgt vort offentligt udtalte Raad, og sendt ham som Stiftamtmand til Island, hvis kolde Clima betydeligt vilde have modarbeidet hans Sygdom.

— Hs. Majestæt Georg den Første vil træde over til den græske Kirke, formodentlig for at vinde Popularitet i sit Kongerige. Hr. Stiftsprovst Paulis Confirmationsact synes saaledes at have været aldeles frugtesløs, med Undtagelse af det Honorar, som Hr. Stiftsprovsten har faaet for sin Uleilighed.

— Hs. Majestæt Kong Frederik den VII. reiser i denne Tid omkring i Skandinavien. Fornylig gjæstede Hs. Maj. den svenske Konge i Malmø, dernæst modtog Allerhøistsamme Besøg af Allerhøistsamme paa Skodsborg; nu er Allerhøistsamme reist til sine troe Jyder.

— Grevinde Danner, der nylig skal have givet sine skandinaviske Sympathier Luft ved at

der var trukket ned over Øinene. Han spadserede ofte den halve Dag saaledes, uden at see efter Nogen eller forandre sin tactfulde, regelmæssige Gang, men bestandigt med Øiet heftet mod Jorden. Første Sal i Huset havde i flere Aar staaet ledig; men Qvistetagen, med sine to smaa Gavlvinduer, var udleiet til Kammerassessor Fjeldsteen, der havde sagt Værten, at han vilde benytte den som Aftrædelsesleilighed. Den var meget ugeneert, da den savnede Gjenboere, eftersom den modsatte Side af Gaden blev begrændset af en lav Muur, bag hvilken laae en stor Have.

Samme Aften, da Grevinde de Utopia blev enig med sine Galaner om at afbrænde Fritzborg Slot, sad Fjeldsteen og Buchheister i det inderste Værelse af Qvistleiligheden. Døren til Gangen var aflaaset, og forat man ikke fra Gaden af skulde opdage, at der var Nogen tilstede deroppe, havde Fjeldsteen hængt et Tæppe for det lille Gavlvindue. Begge de to Herrer vare i Skjorteærmer og sad beskjæftiget ved et gammelt stort Egetræsbord, som var stillet op til en Sidevæg. En Lampe stod paa Bordet, til hvis Plade en lille Trykkerpresse var fastgjort. Fjeldsteen var ivrigt beskjæftiget ved Pressen, medens Buchheister udfyldte nogle trykte Vexelformularer.

— „Det er forbundet med mere Uleilighed at lave et Par Dousin blaa Banknoter, end naar man kan tage dem færdige i sin rige Tantes Pengekasse," sagde Fjeldsteen, idet han tørrede Sveden af sin Pande.

— „Du har Ret," svarede Buchheister; „og saa er endda den største Uleilighed tilbage. Jeg veed ikke, hvorledes det gaaer med Dig; men Sveden løber mig koldt ned ad Ryggen, hvergang jeg skal til at bytte en af de Blaa der."

— „Havde min gamle Tante ikke ladet sig tude noget i Ørene om mig," sagde Fjeldsteen, „saa havde jeg endnu været

„Operationen er yderst vanskelig, og fem og tyve Tusinde ere jo en Bagatel i Forhold til Udbyttet."

— „Nuvel," sagde Grevinden, „jeg seer ikke saa nøie paa nogle Tusinde Daler, naar De er istand til at gjøre Deres Ting godt. Lad mig engang høre, hvorledes De har tænkt at udføre Planen."

— „Ja, der skal man have det!" udbrød Calle med en hæs Latter; „troer Du, Lise, at man gaaer med en saadan Plan i Lommen?"

— „Aa, det falder mig ikke vanskeligt at sige Grevinden, hvorledes den Sag skal klares," sagde Dr. Mephistopheles og kastede et overmodigt Feltherreblik paa Grevinden og hendes Exkjæreste.

— „Saa siig mig det!" raabte Grevinden med spændt Nysgjerrighed; „lad os høre Planen!"

— „Jeg fabrikerer derhjemme i mit Laboratorium de fornødne brændbare Sager, Svovltraade, Harpixbrande osv., indpakker dem i Kufferter og sender dem med Posten herned."

— „Men Posten vil jo baade have Affenderens og Modtagerens Navn og Adresse," indvendte Grevinden.

— „Nei, vist ikke," svarede Doctoren; „paa Generalpostkontoret opgiver jeg et falsk Navn; og hvad Modtageren angaaer, da behøves ogsaa kun Angivelsen af et falsk Navn, naar man blot bemærker paa Kasserne, at de ere „poste restante". Den gamle Snedker, som gjorde Barneliigkisten til Dem, dengang De fødte i Dølgsmaal, og Lakai Jesper, som er Dem hengiven, indvies i Planen, forat være mig behjælpelige. Om Natten, naar Keiseren og alle Slottets Beboere ere gaaede til Hvile, trækker jeg de brændbare Traade bag Tapeterne i de Sale, hvor Ilden nødvendigviis skal dække de bortskaffede Sager. Dette vil være Tilfældet i Malerisamlingen og i Antikcabinettet.

kysse Hs. Maj. Kong Carl XV. paa Haanden, — opholder sig paa Sjælland ved Strandkanten; at hun ikke for Dieblikket reiser, maa tilskrives Følgerne af „Sort paa Hvidt".

— Den polske Nationalregering har allerede udseet Fyrst Czartoryski til Konge i Polen. Det kalder man Forsynlighed.

— Russerne ville slet ikke dandse efter Vestmagternes Pibe; det endelige Resultat af disses diplomatiske Bestræbelser til Gunst for Polen er: et afvisende russisk Svar. Napoleon vil nu afgjøre Striden med Sværdet; men notahene med Englands og Østerrigs Bistand. John Bull vil imidlertid ingen Krig føre med Rusland, da han frygter for, at Frankrig derved skal voxe ham over Hovedet.

Mit Livs Roman.

Af W. J. Karup.

(Fortsat.)

Mine religieuse og bibelske Studier paa Seminariet vakte min Lyst til at studere til Præst, hvortil jeg, baade paa Grund af min religieuse Aandsretning og mine Talegaver, følte mig kaldet. Til Iværksættelsen af denne Plan manglede jeg blot Penge. Efter et Par Aars Forstudier vilde jeg være istand til at tage fat paa Theologien; men dertil hørte baade Penge til Livsophold og Penge til Manuducteurerne. Jeg skrev til Ingemann og bad ham om at skaffe mig en Friplads ved Sorø Academi; men han skrev mig tilbage, at han i denne Henseende ikke havde den afgjørende Stemme; jeg skulde desangaaende henvende mig til en høitstaaende Embedsmand i Kjøbenhavn. Da jeg ikke kjendte denne og derfor var bange for personligt at møde Afslag, opgav jeg dette Forsøg. Derimod henvendte jeg mig til Hds. Majestæt Enkedronning Caroline Amalie, der i en Privataudients paa Sorgenfri Slot modtog mig med allernaadigst Godhed og Venlighed. Jeg havde foræret Hds. Majestæt et Exemplar af mine „Digtninger", og samtalede nu med den skjønne og fromme Dronning, hvem jeg i faa Ord skildrede min Livsstilling, min Stræben og mine Ønsker. Hds. Majestæt hørte med Deeltagelse paa mig, og sagde blandt andet: „Det gjør mig ondt, at min Gemal, Kongen, ikke har kjendt Dem; han kom saa gjerne Enhver, der havde Talent, imøde, og han vilde sikkert ogsaa have gjort Noget for Dem! Siden hans Død har jeg maattet begrændse mine Understøttelser; men jeg skal dog alligevel tale med min Secretair om Dem; vil De henvende Dem til ham."

Til min Onkel Georg Karup af det bekjendte rige Londonnerfirma Stultz & Co. havde jeg ogsaa henvendt mig om Understøttelse, idet jeg havde sendt ham min „Danmarks Geographi" og mine „Digtninger". Nu fik jeg Brev fra ham med en Pengesum og Løfte om fremtidig Understøttelse. Jeg troede da, at jeg havde de fornødne Midler til uforstyrret at kunde læse til Universitetets Adgangsexamen, forlod derfor Seminariet med Slutningen af 1848 og vendte tilbage til Kjøbenhavn. I det i denne Anledning udstedte Testimonium siger Hr. Professor Seminarieforstander J. Jensen blandt andet om mig: „at han under sit Ophold paa Seminariet har vist Flid og ellers i enhver Henseende opført sig til min fuldkomne Tilfredshed, samt at han nu forlader Anstalten, forat betræde den academiske Bane, skal jeg ikke undlade herved at bevidne."

Fjerde Capitel.

Jeg studerede med Iver, men erfarede desværre, at mine Penge ikke vare tilstrækkelige, baade til Manuducteurerne og til mit Livsophold. Den Understøttelse, som jeg fik fra Hds. Majestæt, var meget ringe, maaskee navnlig, fordi Hds. Majestæts Secretair, nu afdøde Pastor Bøyesen, ikke kunde lide mig og mine religieuse Digte; og det sandsynligviis, fordi jeg ikke hørte til den grundtvigske Skole, der var hans Alpha og Omega. Deels forat følge min indre Trang og deels forat ophjælpe mine Finantser, skrev jeg endeel større og mindre Digte, hvoraf jeg publicerede flere. Jeg havde med stor Interesse studeret Klopstock. Hans „Messiade" var mig det skjønneste og meest ophøiede episke Digt i den moderne Literatur. Jeg havde ikke blot læst den; men jeg havde lært flere Stykker deraf udenad, eller oversat dem i Hexameter paa Dansk, saaledes f. Ex. den herlige Scene, hvor den hellige Jomfru Maria staaer nedbøiet af Smerte udenfor Domhuset i Jerusalem, medens Jesus Christus domfældes, mishandles og forhaanes derinde; og hvor Portia i den aarle Morgen kommer hen til Guds Moder, røres mægtigt af hendes Smerte og, skjøndt Hedning, gribes i den Grad af den ophøiede Skildring, som den hellige Maria giver hende af sin guddommelige Søn, at hun synker ærefrygtsfuld ned for hendes Fødder. Stærkt paavirket af den klopstockske Musa skrev jeg „Den hellige Nat", et Juledigt i tre Sange, der udkom ved Juletid 1848, og hvis Prolog begynder med følgende Stropher:

„Salig Fryd, en mægtig Kjærlighed
Fyldte Sjælen, mens den høit sig svang
Hist mod Evighedens Himmelbred
Paa den hellige Begeistrings Vinge!
Hørte der Seraphers Jubelsang,
Hvilte blidt og aanded' salig Fred,
Mens der trindt i høien Himmelvang
Milde Engleharper monne klinge."

„Hen til Østens skjønne Palmelund,
Did, hvor først man Frelsens Stjerne saae,
Fløi min Sjæl i hellig Midnatsstund,
Mens mit varme Hjerte barnligt lued'.
Herrens Søn som Barn i Krybben laae,
Guddomssmilet svæved' om hans Mund;
Og hans fromme Moder der jeg saae, —
Aldrig før saa skjønt et Syn jeg skued'.

Det følgende Aar skrev jeg „En Aften i Klosterkirken", et Tidsdigt, hvori Troen, Haabet og Kjærligheden ere fremstillede som tre Søstre, der vanke landflygtige omkring blandt en Slægt, som, nedsunken i Materialisme og Nydelsessyge, har tabt Synet og Sandsen for det Hellige, det Høie og det Evige. Dette lille poetiske Arbeide var det første, der vandt en for et lyrisk Digt sjælden Udbredelse i Danmark, ligesom jeg erholdt et større Honorar derfor, end Oehlenschläger eller Heiberg har erholdt for deres Arbeider af lignende Omfang. Digtet, der neppe udgjorde et almindeligt Octavark, blev nemlig kjøbt af Hr. Eduard Meyer, der optog det i sit Blad, som dengang talte tolv Tusinde Abonnenter; og han viste sig saa liberal mod den unge Forfatter, at han gav mig tolv Daler i Honorar. Det er senere flere Gange bleven udgivet, sidst i „Fem Ungdomsaar". Det er det samme Digt, som jeg, under Titlen „De tre Søstre", forrige Vinter gjentagne Gange ved mine folkelige Foredrag reciterede under Orgelaccompagnement, og som vandt almindeligt Bifald.

Jeg havde imidlertid stiftet Bekjendtskab med Conferentsraad Carsten Hauch, der beviste mig den Godhed at gjennemlæse flere af mine poetiske Arbeider og at critisere samme. Undertiden underholdt han sig mundtligt med mig over æsthetiske Materier, og en saadan Times Samtale med den begavede og kundskabsrige Digter var mig mere værd, end alle de æsthetisk-critiske Artikler, som „Dagbladet" har leveret i de Aar, det er udgaaet. Den æsthetiske Bladcritik hos os hidrører nemlig i Reglen ikke fra Digtekunstens Mestre, men fra halvstuderte, æsthetiserende Fusentaster, der enten selv ikke have produceret noget Digterværk eller ialtfald kun noget middelmaadigt Pjank; de ere i Virkeligheden accurat det Samme i den literaire Verden som Jacob von Tyboe i den militaire.

(Fortsættes.)

☞ Til vore Abonnenter,

som have abonneret fra 1ste Juli.

Det tidligere Udkomne af Bladet i 1ste og 2det Qvartal, kan erholdes, naar man desangaaende henvender sig til nærmeste kgl. Postcontoir eller Boghandel.

☞ Dette tjener som Svar paa de her til Contoiret indløbne Anmodninger om at tilsende det Udkomne pr. Postforskud.

Udgiveren.

Redigeret af W. J. Karup.

Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

Hvad Kirken angaaer, da lader jeg inde i Hovedstaden gjøre en falsk Nøgle til Døren, forat vi til enhver Tid om Natten kunne faae Adgang til den. Paa forskjellige Steder under Træværket anbringes med Lethed et halvt hundrede Brande, der sættes i Forbindelse ved en hemmelig brændbar Traad, saa at de alle paa eengang kunne tændes. Vor Snedker laver en Snees store solide Pakkister, som jeg om Natten i al Hemmelighed transporterer ned til den øde Badstuebygning i Skoven bag Slottet. Om Natten udskjærer jeg de kostbareste Malerier af deres Rammer, og indpakker dem tilligemed de sjældneste og rigeste Antiqviteter. Medens jeg er i Virksomhed oppe i selve Slottet, vente Jesper og Snedkeren nedenfor i en Baad paa Slotssøen; til dem nedhisser jeg de Sager, som skulle bortskaffes. Ved Hjælp af en Snor, som de have fastgjort i et Træ ved Landeveien, trække de Baaden uden Lyden af et eneste Aareslag til Landet, og de kunne da i Nattens Mørke og Stilhed bære Sagerne hen til Badstuebygningen. Der samles vi, indpakke dem i Kasserne, og nu kjører Jesper og Snedkeren dem til Lars Fisker dernede ved Sundet. For en god Douceur fører han dem over til Sverland, hvor man om Natten befordrer dem til et eller andet af Grevindens Godser; der ere de i Sikkerhed. Ligeledes afbryde vi Sølvet af Altertavlen og føre det tilligemed de andre kirkelige Kostbarheder om Natten til Badstuebygningen og videre ad samme Vei som Malerierne og Antiqviteterne. Det Hele er gjort i en Haandevending, naar man blot forsyner sig med de nødvendige Redskaber. Naar saaledes Alt er ført bort, sætter jeg Ild paa Slottet, og før Brandcorpset ankommer fra Hovedstaden, er det en Gruushob."

— „Planen er mesterlig," sagde Grevinden og saae med to veltilfreds Smiil paa Doctoren; „men jeg er bange for, at Regen skal lægge Mærke til, at De gjør Deres Forberedelser."

— „Det har ingen Nød," indvendte Doctoren, „naar De blot ogsaa vil være paa Deres Post. De maa for det første sørge for, at Hs. Majestæt Keiseren er beskjæftiget med Noget, der interesserer ham, og som i et Par Dage afholder ham fra at besøge Malerisamlingen eller Antikcabinettet. Hvad Kirken angaaer, da er der Intet at befrygte, da den jo staaer lukket hele Ugen igjennem og kun aabnes om Søndagen."

Grevinden følte sig overbeviist om, at Planen lod sig udføre, og havde saamegen Tillid til Dr. Maphistopheles' Forbrydergeni, at hun strax approberede Planen, og gav Doctoren, i Calles Paasyn, sin Haand paa de fem og tyve Tusind Daler, som skulde udbetales ham Dagen efter Slotsbranden havde funden Sted.

Ellevte Capitel.

Den ene Forbrydelse leder paa Spor efter den anden.

I Gavtyvestrædet, ikke langt fra Nørreskalks Bolig, laae et gammeldags Bindingsværkshuus, med en lav Gadedør og smaa Vinduesruder, der næsten vare uigjennemsigtige af Støv og Solens Brænding. I Stueetagen boede Stedets Eier, en gammel Gnier, der af Almuen sædvanlig blev kaldet „Gjenfærdet" eller „Støvmanden". Der blev fortalt om ham, at han engang havde reist som Tjener med en rig Mand til Italien, og at han der havde myrdet sin Herre og tilvendt sig hans Penge. Baade Sommer og Vinter gik han paa Gaden, iført en gammel graa Chenille og med en storskygget Kaskjet,

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 28. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Den 8. August. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863.

Epistel

til mine ærede Læsere, kjære Venner og trofaste Tilhængere.

Det vil sikkert være mine ærede Læsere en stor Overraskelse, mine kjære Venner en levende Glæde og mine trofaste Tilhængere en sand Triumph, naar jeg herved underretter Dem om, at jeg, trods mine Fjenders energiske Operationer imod mig, i disse Dage har erholdt et Embede i Udlandet, hvorved der aabnes mig en anseelig, hæderlig Livsvirksomhed. Det vil være Publicum bekjendt, at jeg har gjort Forsikkringsvæsenet til Gjenstand for et særligt Studium, og at jeg med Bistand af flere fagkyndige Videnskabsmænd forrige Aar paabegyndte Udgivelsen af en skandinavisk Forsikkringstidende for alle Grene af Assurancevæsenet. Paa Grund af min Indsigt i dette Fag og en pludselig Vacance har vedkommende Autoritet udnævnt mig til Inspecteur ved „det Keiserlige" Livsforsikkringsinstitut i Paris, fra 1ste August d. A. at regne.

Som Følge heraf seer jeg mig ikke istand til at fortsætte Udgivelsen af nærværende Blad, der ophører med dette Numer. De ærede Qvartalsabonnenter, som have betalt Bladet for Juli Qvartal, ville desaarsag hver især erholde tilbagebetalt 28 Skilling. For Postabonnementets Vedkommende vil jeg træffe den fornødne Overeenskomst med Generalpostdirectionen, saa at de respective kgl. Postcontoirer tilbagebetale hver Abonnent 34 Skilling. Forat spare de ærede Abonnenter Uleilighed ved Tilbagebetalingen ville mine Bude i Løbet af næste Uge indfinde sig hos Dem med Beløbet, for hvis Modtagelse De ville behage at qvittere.

Idet jeg herved tager Afsked med nærværende Blads talrige Læsekreds, føler jeg en Trang til at sige Dem Allesammen et oprigtigt, taknemmelighedsfuldt Farvel.

Skjøndt det vistnok er De fleste af Dem bekjendt, og uagtet jeg gjentagne Gange har udtalt det her, skal jeg dog endnu engang sige det: at jeg ikke paabegyndte Udgivelsen af nærværende Blad, „Sort paa Hvidt," fordi jeg følte en Trang til at „dyppe min Pen i sorten Gift og Oglegalde" og gjøre Skandale; eiheller fordi jeg vilde tiltvinge mig en stor Capital, hvortil der klæbede Smuds: men ene og alene, fordi jeg vilde tiltvinge mig min lovlige, af Autoriteterne krænkede Ret til at tale frit for mine Medborgere, og fordi jeg skulde leve, efterat Hs. Excellence Justitsministeren og Geheimeraad Bræstrup paa en brutal Maade havde berøvet mig mit lovlige Erhverv.

Med min Embedstiltrædelse ophører imidlerid enhversomhelst Grund for mig til at udgive dette Blad. Jeg behøver ikke længer at skrive forat leve, og som udenlandsk Embedsmand er det mig aldeles ligegyldigt, om Hs. Excellence Justitsministeren tillader eller forbyder mig at tale i mit Fædreland. Ved et sligt absurdt Forbud skandaliserer Hs. Excellence ikke mig, men derimod sig selv og mit Fædrelands constitutionelle Frihed. At faae ophævet dette vilkaarlige Forbud er ikke længer min Sag, det er alene hans Sag.

Idet jeg aflægger min varmeste Tak til Alle Dem, som med Interesse og Deeltagelse have fulgt mig under Kampen mod Vilkaarlighed, og som have viist Deres Sympathi for mig og min retfærdige Sag ved at abonnere paa dette Blad, ønsker jeg Dem ret af Hjertet Held og Lykke og den almægtige Guds Beskjærmelse! Jeg beder Dem om at bevare mig i venlig Erindring, som jeg stedse vil bevare Dem i min!

Gud beskjærme vor høitelskede Konge, vort dyrebare Fædreland og dets unge Frihed!

Jeg forbliver Deres altid hengivne og taknemmelige

W. J. Karup.

Frederiksberg, den 7. August 1863.

Det Calcrentzske Legat.

I „Løse Blade" af Hr. Justitsraad Glud, 3. Hefte, S. 14 staaer om de 4 ældste Legatarier, som gjøre Indstillinger om dem, der skulle optages: „Disse gamle Herrer lægge en høi Grad af Uafhængighed for Dagen ved den Stemmegivning, der hvergang affordres dem."

Peer Bryder og Jens Snaphane. De have begge eenstemmig tilstaaet, at endeel falske Bankfedler, hvoraf de fandtes at være i Besiddelse, ere bortstjaalne fra en Qvistleilighed, som tilhørte Kammerassessor Fjeldsteen. I denne Anledning er saavel denne som Aspirant Buchheister, der er mistænkt for Udgivelsen af lignende falske Bankfedler, arresterede."

— „Det gaaer her som altid," bemærkede Alma: „De smaa Gavtyve hænger man, de store lader man løbe."

— „Ja, og giver dem ovenikjøbet en stor Pension," tilføiede Frank, idet han stak Bladet i Lommen.

Ende paa anden Deel.

gjennem et Vindue; derfra er det ingen Sag at faae Fingre i den Gamles Mont."

De listede sig sagte ud i Gaarden, hvor Peer Bryder ved Hjælp af et stort Plaster trykkede en Rude ind i Kjøkkenvinduet, som derpaa med Lethed blev aabnet. Som en Kat sprang Forbryderen ind i Kjøkkenet, fulgt af sin Kammerat.

Døren til „Støvmandens" Sovekammer var ikke aflaaset; de kom derfor uden Vanskelighed derind, hvor den gamle Gnier laae og snorkede.

Jens Snaphane tog en lille Jernhammer op af sin Brystlomme, nærmede sig roligt Sengen, hvorpaa han med samme Ro og Ligegyldighed, hvormed en Tømrer slaaer et Spiir i en Bjælke, slog Tindingen ind paa „Støvmanden", saa Blodet sprøitede over ham og Lagenerne. Med et svagt Skrig sank det ulykkelige Offer steendød tilbage paa Leiet.

De to Gavtyve gave sig strax ifærd med at ransage hans Klæder, hvor de fandt Nøglerne til hans Gjemmer. I et Skriin fandt de Obligationer til et Beløb af flere tusinde Daler, og i et gammelt Chatol laae et Par tusinde Daler i Bankfedler, som de tilvendte sig. Desuden stjal de et Guldur, et Sølvservice, en Diamantbrystnaal og andre kostbare Juveelarbeider. Da de vare færdige her, gik de op i Huset, hvor de ved Hjælp af en af den Myrdedes Dørnøgler forskaffede sig Adgang til første Salsetage; men da Værelserne stode tomme, begave de sig op paa Qvisten. Her stjal de alle de af Fjeldsteen fabrikerede falske Bankfedler. Med det overordentligt rige Bytte vendte de nu tilbage til Stuetagen, hvor de indpakkede deres Tyvekoster. Før de forlod den Myrdede, gav Peer Bryder ham sin blodige Hammer i Haanden, forat det skulde see ud, som om han havde myrdet sig selv.

Uden at blive forstyrret i deres Flugt af de sovende

kysse Hs. Maj. Kong Carl XV. paa Haanden, — opholder sig paa Sjælland ved Strandkanten; at hun ikke for Dieblikket reiser, maa tilskrives Følgerne af „Sort paa Hvidt".

— Den polske Nationalregering har allerede udseet Fyrst Czartoryski til Konge i Polen. Det kalder man Forsynlighed.

— Russerne ville slet ikke dandse efter Vestmagternes Pibe; det endelige Resultat af disses diplomatiske Bestræbelser til Gunst for Polen er: et afvisende russisk Svar. Napoleon vil nu afgjøre Striden med Sværdet; men notabene med Englands og Østerrigs Bistand. John Bull vil imidlertid ingen Krig føre med Rusland, da han frygter for, at Frankrig derved skal voxe ham over Hovedet.

Mit Livs Roman.

Af W. J. Karup.

(Fortsat.)

Mine religieuse og bibelske Studier paa Seminariet vakte min Lyst til at studere til Præst, hvortil jeg, baade paa Grund af min religieuse Aandsretning og mine Talegaver, følte mig kaldet. Til Iværksættelsen af denne Plan manglede jeg blot Penge. Efter et Par Aars Forstudier vilde jeg være istand til at tage fat paa Theologien; men dertil hørte baade Penge til Livsophold og Penge til Manuducteurerne. Jeg skrev til Ingemann og bad ham om at skaffe mig en Friplads ved Sorø Academi; men han skrev mig tilbage, at han i denne Henseende ikke havde den afgjørende Stemme; jeg skulde desangaaende henvende mig til en høitstaaende Embedsmand i Kjøbenhavn. Da jeg ikke kjendte denne og derfor var bange for personligt at møde Afslag, opgav jeg dette Forsøg. Derimod henvendte jeg mig til Hds. Majestæt Enkedronning Caroline Amalie, der i en Privataudients paa Sorgenfri Slot modtog mig med allernaadigst Godhed og Venlighed. Jeg havde foræret Hds. Majestæt et Exemplar af mine „Digtninger", og samtalede nu med den skjønne og fromme Dronning, hvem jeg i faa Ord skildrede min Livsstilling, min Stræben og mine Ønsker. Hds. Majestæt hørte med Deeltagelse paa mig, og sagde blandt andet: „Det gjør mig ondt, at min Gemal, Kongen, ikke har kjendt Dem; han kom saa gjerne Enhver, der havde Talent, imøde, og han vilde sikkert ogsaa have gjort Noget for Dem! Siden hans Død har jeg maattet begrændse mine Understøttelser; men jeg skal dog alligevel tale med min Secretair om Dem; vil De henvende Dem til ham."

Til min Onkel Georg Karup af det bekjendte rige Londonnerfirma Stultz & Co. havde jeg ogsaa henvendt mig om Understøttelse, idet jeg havde sendt ham min „Danmarks Geographi" og mine „Digtninger". Nu fik jeg Brev fra ham med en Pengesum og Løfte om fremtidig Understøttelse. Jeg troede da, at jeg havde de fornødne Midler til uforstyrret at kunde læse til Universitetets Adgangsexamen, forlod derfor Seminariet mod Slutningen af 1848 og vendte tilbage til Kjøbenhavn. I det i denne Anledning udstedte Testimonium siger Hr. Professor Seminarieforstander J. Jensen blandt andet om mig: „at han under sit Ophold paa Seminariet har viist Flid og ellers i enhver Henseende opført sig til min fuldkomne Tilfredshed, samt at han nu forlader Anstalten, forat betræde den academiske Bane, skal jeg ikke undlade herved at bevidne."

Fjerde Capitel.

Jeg studerede med Iver, men erfarede desværre, at mine Penge ikke vare tilstrækkelige, baade til Manuducteurerne og til mit Livsophold. Den Understøttelse, som jeg fik fra Hds. Majestæt, var meget ringe, maaskee navnlig, fordi Hds. Majestæts Secretair, nu afdøde Pastor Bøyesen, ikke kunde lide mig og mine religieuse Digte; og det sandsynligviis, fordi jeg ikke hørte til den grundtvigske Skole, der var hans Alpha og Omega. Deels forat følge min indre Trang og deels forat ophjælpe mine Finantser, skrev jeg endeel større og mindre Digte, hvoraf jeg publicerede flere. Jeg havde med stor Interesse studeret Klopstock. Hans „Messiade" var mig det skjønneste og meest ophøiede episke Digt i den moderne Literatur. Jeg havde ikke blot læst den; men jeg havde lært flere Stykker deraf udenad, eller oversat dem i Hexameter paa Dansk, saaledes f. Ex. den herlige Scene, hvor den hellige Jomfru Maria staaer nedbøiet af Smerte udenfor Domhuset i Jerusalem, medens Jesus Christus domfældes, mishandles og forhaanes derinde; og hvor Portia i den aarle Morgen kommer hen til Guds Moder, røres mægtigt af hendes Smerte og, skjøndt Hedning, gribes i den Grad af den ophøiede Skildring, som den hellige Maria giver hende af sin guddommelige Søn, at hun synker ærefrygtsfuld ned for hendes Fødder. Stærkt paavirket af den klopstockske Musa skrev jeg „Den hellige Nat", et Juledigt i tre Sange, der udkom ved Juletid 1848, og hvis Prolog begynder med følgende Stropher:

„Salig Fryd, en mægtig Kjærlighed
Fyldte Sjælen, mens den høit sig svang
Hist mod Evighedens Himmelbred
Paa den hellige Begeistrings Vinge!
Hørte der Seraphers Jubelsang,
Hvilte blidt og aanded' salig Fred,
Mens der trindt i høien Himmelvang
Milde Engleharper monne klinge."

„Hen til Østens skjønne Palmelund,
Did, hvor først man Frelsens Stjerne saae,
Fløi min Sjæl i hellig Midnatsstund,
Mens mit varme Hjerte barnligt lued'.
Herrens Søn som Barn i Krybben laae,
Guddomssmilet svæved' om hans Mund;
Og hans fromme Moder der jeg saae, —
Aldrig før saa skjønt et Syn jeg skued'.

Det følgende Aar skrev jeg „En Aften i Klosterkirken", et Tidsdigt, hvori Troen, Haabet og Kjærligheden ere fremstillede som tre Søstre, der vanke landflygtige omkring blandt en Slægt, som, nedsunken i Materialisme og Nydelsessyge, har tabt Synet og Sandsen for det Hellige, det Høie og det Evige. Dette lille poetiske Arbeide var det første, der vandt en for et lyrisk Digt sjælden Udbredelse i Danmark, ligesom jeg erholdt et større Honorar derfor, end Oehlenschläger eller Heiberg har erholdt for deres Arbeider af lignende Omfang. Digtet, der neppe udgjorde et almindeligt Octavark, blev nemlig kjøbt af Hr. Eduard Meyer, der optog det i sit Blad, som dengang talte tolv Tusinde Abonnenter; og han viste sig saa liberal mod den unge Forfatter, at han gav mig tolv Daler i Honorar. Det er senere flere Gange bleven udgivet, sidst i „Fem Ungdomsaar". Det er det samme Digt, som jeg, under Titlen „De tre Søstre", forrige Vinter gjentagne Gange ved mine folkelige Foredrag reciterede under Orgelaccompagnement, og som vandt almindeligt Bifald.

Jeg havde imidlertid stiftet Bekjendtskab med Conferentsraad Carsten Hauch, der beviste mig den Godhed at gjennemlæse flere af mine poetiske Arbeider og at critisere samme. Undertiden underholdt han sig mundtligt med mig over æsthetiske Materier, og en saadan Times Samtale med den begavede og kundskabsrige Digter var mig mere værd, end alle de æsthetisk-critiske Artikler, som „Dagbladet" har leveret i de Aar, det er udgaaet. Den æsthetiske Bladcritik hos os hidrører nemlig i Reglen ikke fra Digtekunstens Mestre, men fra halvstuderte, æsthetiserende Fusentaster, der enten selv ikke have produceret noget Digterværk eller ialtfald kun noget middelmaadigt Pjank; de ere i Virkeligheden accurat det Samme i den literaire Verden som Jacob von Tyboe i den militaire.

(Fortsættes.)

Til vore Abonnenter,

som have abonneret fra 1ste Juli.

Det tidligere Udkomne af Bladet i 1ste og 2det Qvartal, kan erholdes, naar man desangaaende henvender sig til nærmeste kgl. Postcontoir eller Boghandel.

☞ Dette tjener som Svar paa de her til Contoiret indløbne Anmodninger om at tilsende det Udkomne pr. Postforskud.

Udgiveren.

Redigeret af W. J. Karup.

Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

Hvad Kirken angaaer, da lader jeg inde i Hovedstaden gjøre en falsk Nøgle til Døren, forat vi til enhver Tid om Natten kunne faae Adgang til den. Paa forskjellige Steder under Træværket anbringes med Lethed et halvt hundrede Brande, der sættes i Forbindelse ved en hemmelig brændbar Traad, saa at de alle paa eengang kunne tændes. Vor Snedker laver en Snees store solide Pakkister, som jeg om Natten i al Hemmelighed transporterer ned til den øde Badstuebygning i Skoven bag Slottet. Om Natten udskjærer jeg de kostbareste Malerier af deres Rammer, og indpakker dem tilligemed de sjældneste og rigeste Antiqviteter. Medens jeg er i Virksomhed oppe i selve Slottet, vente Jesper og Snedkeren nedenfor i en Baad paa Slotssøen; til dem nedhisser jeg de Sager, som skulle bortskaffes. Ved Hjælp af en Snor, som de have fastgjort i et Træ ved Landeveien, trække de Baaden uden Lyden af et eneste Aareslag til Landet, og de kunne da i Nattens Mørke og Stilhed bære Sagerne hen til Badstuebygningen. Der samles vi, indpakke dem i Kasserne, og nu kjører Jesper og Snedkeren dem til Lars Fisker dernede ved Sundet. For en god Douceur fører han dem over til Sverland, hvor man om Natten befordrer dem til et eller andet af Grevindens Godser; der ere de i Sikkerhed. Ligeledes afbryde vi Sølvet af Altertavlen og føre det tilligemed de andre kirkelige Kostbarheder om Natten til Badstuebygningen og videre ad samme Vei som Malerierne og Antiqviteterne. Det Hele er gjort i en Haandevending, naar man blot forsyner sig med de nødvendige Redskaber. Naar saaledes Alt er ført bort, sætter jeg Ild paa Slottet, og før Brandcorpset ankommer fra Hovedstaden, er det en Gruushob."

— „Planen er mesterlig," sagde Grevinden og saae med to veltilfreds Smiil paa Doctoren; „men jeg er bange for, at Negen skal lægge Mærke til, at De gjør Deres Forberedelser."

— „Det har ingen Nød," indvendte Doctoren, „naar De blot ogsaa vil være paa Deres Post. De maa for det første sørge for, at Hs. Majestæt Keiseren er beskjæftiget med Noget, der interesserer ham, og som i et Par Dage afholder ham fra at besøge Malerisamlingen eller Antikcabinettet. Hvad Kirken angaaer, da er der Intet at befrygte, da den jo staaer lukket hele Ugen igjennem og kun aabnes om Søndagen."

Grevinden følte sig overbeviist om, at Planen lod sig udføre, og havde saamegen Tillid til Dr. Maphistopheles' Forbrydergeni, at hun strax approberede Planen, og gav Doctoren, i Calles Paasyn, sin Haand paa de fem og tyve Tusind Daler, som skulde udbetales ham Dagen efter Slotsbranden havde funden Sted.

Ellevte Capitel.

Den ene Forbrydelse leder paa Spor efter den anden.

I Gavtyvestrædet, ikke langt fra Nørreskalks Bolig, laae et gammeldags Bindingsværkshuus, med en lav Gadedør og smaa Vinduesruder, der næsten vare uigjennemsigtige af Støv og Solens Brænding. I Stueetagen boede Stedets Eier, en gammel Gnier, der af Almuen sædvanlig blev kaldet „Gjenfærdet" eller „Støvmanden". Der blev fortalt om ham, at han engang havde reist som Tjener med en rig Mand til Italien, og at han der havde myrdet sin Herre og tilvendt sig hans Penge. Baade Sommer og Vinter gik han paa Gaden, iført en gammel graa Chenille og med en storskygget Kaskjet,

Folkelige Foredrag

eller

Sort paa Hvidt

for Lighed og Frihed med Sandhed og Retfærdighed.

Nr. 28. — Subscription modtages paa alle kgl. Postcontoirer, samt paa Bladets Contoir, Løvstræde 12, 2. Sal fra 11—1 og 6—8. — Den 8. August. — Bladet koster 52 Sk. Qvartalet; i Provindserne med Tillæg af Postafgiften ialt 63 Sk. Enkelte Nr. à 6 Sk. — 1863.

Epistel

til mine ærede Læsere, kjære Venner og trofaste Tilhængere.

Det vil sikkert være mine ærede Læsere en stor Overraskelse, mine kjære Venner en levende Glæde og mine trofaste Tilhængere en sand Triumph, naar jeg herved underretter Dem om, at jeg, trods mine Fjenders energiske Operationer imod mig, i disse Dage har erholdt et Embede i Udlandet, hvorved der aabnes mig en anseelig, hæderlig Livsvirksomhed. Det vil være Publicum bekjendt, at jeg har gjort Forsikkringsvæsenet til Gjenstand for et særligt Studium, og at jeg med Bistand af flere fagkyndige Videnskabsmænd forrige Aar paabegyndte Udgivelsen af en skandinavisk Forsikkringstidende for alle Grene af Assurancevæsenet. Paa Grund af min Indsigt i dette Fag og en pludselig Vacance har vedkommende Autoritet udnævnt mig til Inspecteur ved „det Keiserlige" Livsforsikkringsinstitut i Paris, fra 1ste August d. A. at regne.

Som Følge heraf seer jeg mig ikke istand til at fortsætte Udgivelsen af nærværende Blad, der ophører med dette Numer. De ærede Qvartalsabonnenter, som have betalt Bladet for Juli Qvartal, ville desaarsag hver især erholde tilbagebetalt 28 Skilling. For Postabonnementets Vedkommende vil jeg træffe den fornødne Overeenskomst med Generalpostdirectionen, saa at de respective kgl. Postcontoirer tilbagebetale hver Abonnent 34 Skilling. Forat spare de ærede Abonnenter Ulejlighed ved Tilbagebetalingen ville mine Bude i Løbet af næste Uge indfinde sig hos Dem med Beløbet, for hvis Modtagelse De ville behage at qvittere.

Idet jeg herved tager Afsked med nærværende Blads talrige Læsekreds, føler jeg en Trang til at sige Dem Allesammen et oprigtigt, taknemmelighedsfuldt Farvel.

Skjøndt det vistnok er De fleste af Dem bekjendt, og uagtet jeg gjentagne Gange har udtalt det her, skal jeg dog endnu engang sige det: at jeg ikke paabegyndte Udgivelsen af nærværende Blad, „Sort paa Hvidt," fordi jeg følte en Trang til at „dyppe min Pen i sorten Gift og Galle" og gjøre Skandale; eiheller fordi jeg vilde tilstvinge mig en stor Capital, hvortil der klæbede Smuds: men ene og alene, fordi jeg vilde tiltvinge mig min lovlige, af Autoriteterne krænkede Ret til at tale frit for mine Medborgere, og fordi jeg skulde leve, efterat Hs. Exellence Justitsministeren og Geheimeraad Bræstrup paa en brutal Maade havde berøvet mig mit lovlige Erhverv.

Med min Embedstilrædelse ophører imidlerid enhversomhelst Grund for mig til at udgive dette Blad. Jeg behøver ikke længer at skrive forat leve, og som udenlandsk Embedsmand er det mig aldeles ligegyldigt, om Hs. Excellence Justitsministeren tillader eller forbyder mig at tale i mit Fædreland. Ved et sligt absurdt Forbud skandaliserer Hs. Excellence ikke mig, men derimod sig selv og mit Fædrelands constitutionelle Frihed. At faae ophævet dette vilkaarlige Forbud er ikke længer min Sag, det er alene hans Sag.

Idet jeg aflægger min varmeste Tak til Alle Dem, som med Interesse og Deeltagelse have fulgt mig under Kampen mod Vilkaarlighed, og som have viist Deres Sympathi for mig og min retfærdige Sag ved at abonnere paa dette Blad, ønsker jeg Dem ret af Hjertet Held og Lykke og den almægtige Guds Beskjærmelse! Jeg beder Dem om at bevare mig i venlig Erindring, som jeg stedse vil bevare Dem i min!

Gud beskjærme vor høitelskede Konge, vort dyrebare Fædreland og dets unge Frihed!

Jeg forbliver Deres altid hengivne og taknemmelige

W. J. Karup.

Frederiksberg, den 7. August 1863.

Det Calcreutzske Legat.

I „Løse Blade" af Hr. Justitsraad Glud, 3. Hefte, S. 14 staaer om de 4 ældste Legatarier, som gjøre Indstillinger om dem, der skulle optages: „Disse gamle Herrer lægge en høi Grad af Uafhængighed for Dagen ved den Stemmegivning, der hvergang affordres dem."

Peer Bryder og Jens Snaphane. De have begge eenstemmig tilstaaet, at endeel falske Bankfedler, hvoraf de fandtes at være i Besiddelse, ere bortstjaalne fra en Qvistleilighed, som tilhørte Kammerassessor Fjeldsteen. I denne Anledning er saavel denne som Aspirant Buchheister, der er mistænkt for Udgivelsen af lignende falske Bankfedler, arresterede."

— „Det gaaer her som altid," bemærkede Alma: „De smaa Gavtyve hænger man, de store lader man løbe."

— „Ja, og giver dem ovenikjøbet en stor Pension," tilføiede Frank, idet han stak Bladet i Lommen.

Ende paa anden Deel.

gjennem et Vindue; derfra er det ingen Sag at faae Fingre i den Gamles Mont."

De listede sig sagte ud i Gaarden, hvor Peer Bryder ved Hjælp af et stort Plaster trykkede en Rude ind i Kjøkkenvinduet, som derpaa med Lethed blev aabnet. Som en Kat sprang Forbryderen ind i Kjøkkenet, fulgt af sin Kammerat.

Døren til „Støvmandens" Sovekammer var ikke aflaaset; de kom derfor uden Vanskelighed derind, hvor den gamle Gnier laae og snorkede.

Jens Snaphane tog en lille Jernhammer op af sin Brystlomme, nærmede sig roligt Sengen, hvorpaa han med samme Ro og Ligegyldighed, hvormed en Tømrer slaaer et Spiir i en Bjælke, slog Tindingen ind paa „Støvmanden", saa Blodet sprøitede over ham og Lagenerne. Med et svagt Skrig sank det ulykkelige Offer steendød tilbage paa Leiet.

De to Gavtyve gave sig strax ifærd med at ransage hans Klæder, hvor de fandt Nøglerne til hans Gjemmer. I et Skriin fandt de Obligationer til et Beløb af flere tusinde Daler, og i et gammelt Chatol laae et Par tusinde Daler i Bankfedler, som de tilvendte sig. Desuden stjal de et Guldur, et Solvservice, en Diamantbrystnaal og andre kostbare Juveelarbeider. Da de vare færdige her, gik de op i Huset, hvor de ved Hjælp af en af den Myrdedes Dørnøgler forskaffede sig Adgang til første Salsetage; men da Værelserne stode tomme, begave de sig op paa Qvisten. Her stjal de alle de af Fjeldsteen fabrikerede falske Bankfedler. Med det overordentligt rige Bytte vendte de nu tilbage til Stueetagen, hvor de indpakkede deres Tyvekoster. Før de forlod den Myrdede, gav Peer Bryder ham sin blodige Hammer i Haanden, forat det skulde see ud, som om han havde myrdet sig selv.

Uden at blive forstyrret i deres Flugt af de sovende

Det kan ei lægges hverken Testator Oberst v. Calcreutz eller Hs. Majestæt Kong Frederik den 5te, der har stadfæstet Legatet, til Last, men alene Krigsministeriets selvbehagelige Ligegyldighed; thi i 1ste Post staaer: „gamle velfortjente Officerer", og i 6te Post: „dem, de efter deres Samvittighed finde, med Biskoppens Raad, at være nødtørftige, hvorefter Indstilling, forsynet med Biskoppens Attest og Paategning, indsendes."

At finde „Velfortjente" kan have sin Vanskelighed; men „Veltjente", hvortil, efter de militaire Regler, udfordres Tjenestetid af 16 Aar, lade sig vel finde. Men ikke engang denne simple conditio sine qva non er fulgt. At afgjøre, hvem der ere „Nødtørftige", er vanskeligt; thi „mit Viel hält man Haus, aber mit Wenig kommt man aus." I Reglen ansees den Familie med 300 Rdlr. aarlig Indtægt og flere smaa Børn mere nødtørftig, end den med 800 Rdlr. aarlig Indtægt og voxne Børn. Skulde imidlertid Ordet „nødtørftig" af nogen af dHrr., Hr. F. undtagen, være læst „nødtørstig", da maa det billigt undskyldes.

Det hedder „med Biskoppens Raad". Men uafhængige Herrer, uden Control, behøve intet Raad, og Krigsministeriet har ved flere Leiligheder viist, navnlig under Hr. v. Tschernings Regimente, at det handler uden Andres Raad eller egenraadigt.

„Forsynet med Biskoppens Attest og Paategning" fortolkes af Krigsministeriet og Biskoppen med selvbehagelig Ligegyldighed, da de begge sige: „det kommer os ikke ved".

Hvad den oeconomiske Bestyrelse af Legatet angaaer, da hører denne Sag under Cultusministeriet; men da Meningerne herom ere deelte, er dette Spørgsmaals Besvarelse betroet en duelig Jurist.

Det synes i det Hele taget, at Legators Villie allerede fra ældre Tid af er bleven tilsidesat, og Geheimeraad Stemanns egen Fordeel har ogsaa i denne Sag gjort sig stærkt gjældende.

Krigsministeriet har hverken taget de mundtlige eller skriftlige Paamindelser angaaende dette Legat ad notam, men som sædvanligt slaaet det Hele hen i Veir og Vind.

Naar en Kirkeeier tidligere ei fulgte Anordningerne angaaende Præsteembedets Besættelse, mistede han sin jus proponendi. Burde ikke det samme være Tilfældet med en Legatarius, som tilsidesætter Legators Bestemmelse? Men da Krigsministeriet selv gjør sig skyldig i Sligt, saa at det endog forbigaaer Bestemmelsen om, at de ledige Portioner offentligt skulle bekjendtgjøres, saa er det ikke til at undres over, at det seer igjennem Fingre med Andre.

En dansk Officeer.

Om Slesvigholstenerne.

Af **Joban Jørgensen Jomtou.**

(Sluttet.)

Digtet endte med en Trudsel mod Kongen. Christian VIII. sagde i denne Anledning til mig om den tydske Smædedigter:

„Den Elendige! han har betlet hos mig og jeg har givet ham Almisse."

I den holsteenske Stænderforsamling, der imidlertid saavelsom den slesvigske holdt Møde, opponerede Ridderskabet med Klosterprovsten i Pretz, Grev Reventlov i Spidsen, imod Restriktet, og indgik med en Protest imod det til Forbundsdagen, samt opløste sig d. 12. August f. A. I den slesvigske arbeidede Modpartiet paa at fremkalde Uvillie imod Kongen, og Slesvig-Holsteens Adskillelse fra Danmark; men Groserer Nielsen af Flensborg sagde: „Paa Hertugens (af Augustenborgs) uventede og forunderlige Motivering er jeg ikke forberedt. Man er ikke trængt ind til Kjernen. Man taler om Uroligheder, som ikke finde Sted. Saaledes tale de, hos hvem Hertugens Ord have faaet Gjenklang, og Folkets Vel bestaaer deri, at de intelligente Folk have fyldt Folkets Hoveder. Jeg finder, at dette er et Selvbedrag eller en Skuffelse. Man vil have Garantie, ret, som om vi uden Garantie ikke have været lykkelige! Vilde man flæbe Land, Sand, Mennesker og Qvæg bort, saa kunde disse Herrer ikke give os nogle politiske Garantier. Men Folket er roligt, hvis blot de intelligente Folk vare det. Disse løbe omkring om Natten, og sende os deres Petitioner; disse have gjort Folket utilfreds, hvis det er utilfreds. Vi vige ikke fra Christian VIII. Jeg seer ikke nogen politisk Fare deri. Men, naar Stænderforsamlingerne ere forenede, saa seer jeg Fare. (Man loe forat bringe ham udaf Fatning): „Jeg har læst i Bibelen, at man skal tjende Narrene paa deres Latter. Det staaer fast: „England og Frankrig ere vore Venner!" Partiføreren fabrikerede Protester imod Arveretriktet, samt Klageskrifter til Forbundsdagen over Kongen. Bremens og Hamborgs Blade, især dettes: „Neue Zeitung", der den Gang var i Alles Hænder, vare dagligen fyldte med disse Skriverier. Tjenstvillige Aander og hyrede Leietjenere gik omkring i Byerne, og lode Beboerne tilsige at møde paa Forsamlingspladserne, oplæste der deres Producter, og opfordrede de Tilstedeværende til at underskrive dem. Nogle Steder strandede dog deres Foretagende, paa vedkommende Øvrighedspersons forstandige og mæglende Optræden f. Ex. i Lindholm, hvor Sognefogden (Der Gevollmächtigte) lod sine Sognemænd sammenkalde til et Møde forat høre et Klageskrift over Kongen, hvilket Advocaterne Gülichs og Beselers Udsendte reiste omkring i Hertugdømmerne med. Han spurgte dem nemlig først: „Hvad have vi da egentligt at klage?" og da den Ene derpaa en Tidlang havde talt i Munden paa den Anden, og anførte Klageposter i douzinviis, sagde han: „Men, naar vi nu anklage Kongen, saa er vel Meningen, at vi ikke ville have ham længere, og at vi altsaa maae see os om en Anden. Hvem mene I vel? Hvad synes I om Storhertugen af Oldenborg?" „Nei ham synes vi ikke om," var de Flestes Svar. „Hertugen af Augustenborg da?" „Nei, ham ville vi ikke have!„ „Hertugen af Glücksborg?" vedblev han. „Nei!" var det eenstemmige Svar. „Ja, saa veed jeg ingen Anden!" gjentog han. „Men mene I ikke, at Kongen kunde afgjøre det Hele?" „Jo det kunde han vel nok!" var Svaret. „Mene I da ikke, at han vil?" „Jo det vilde han maaskee nok, hvis han vidste det!" „Er det da ikke bedst, at vi gaae til ham først, og see, hvad han vil gjøre, førend vi gaae til Forbundsdagen?" var Spørgsmaalet; og Svaret: „Ja, det er vel det Bedste," og Klagen blev ikke underskrevet.

Ved min Ankomst til Altona sagde Overcontrolleuren til mig: „Hvad siger De til vort ulykkelige Virvar?" „Jeg veed det ikke, var mit Svar; „jeg er saa kjed og leed af det Hele, at jeg næsten kunde ønske at jeg ikke var dansk," og han med Smertens Udbrud, og idet han fortvivlet slog Hænderne sammen: „Ja Gud hjælpe os! Gud hjælpe os! Vi mangle blot een Mand, og det er Struensee." I Rendsborg sagde Officerer til mig: „Man siger, at Kongen vil komme hertil. For Guds Skyld, lad ham ikke komme: thi han kommer ikke levende udaf Byen," og i Kiel sagde Indbyggerne: „Man siger: „At Kongen vil holde sin Fødselsdag i Ploen: hvis han gjør det, da kommer der 20000 Mennesker dertil, og de levne ikke Steen paa Steen, og, hvis han kommer til Leiren, da kommer der 7 a 8000 Ditmarskere, og de ere Karle!" — Jeg bereiste Ditmarsken, samt Wilster- og Krempermarsk, men her talede man i en anden Tone. „Kongen er raget uklar med Ridderskabet," sagde man, „det vedkommer ikke os. Marskerne ere ikke saaledes. Han maa komme, han maa komme! Et „Schlesvig-Holsteen Meerumschlungen" maa han tage tiltakke med. Men det er ogsaa det Hele! Her er blot Spektakler i Garnisonsstederne, og hvem ere Aarsag deri? Det er jere gemene Officerer? Jeg bereiste de andre Districter i Hertugdømmerne og hørte overalt Folket udtrykke sig om Begivenhederne i en lignende Tone. Jeg tog derpaa til Fyhr og berettede Kongen det Hele og foreslillede ham: At hvis han reiste hjem uden at bereise Hertugdømmerne, vilde hans Reise blive antaget som en Flugt, og Modpartiet vilde benytte denne Mening til at sætte deres Planer igjennem; men, at han, ved at reise omkring i Landet, derimod vilde tiltale Mængden og vinde mange Gemytter, og derved sætte Modpartiet ud af Stand til at skade sig!" Jeg henledede hans Opmærksomhed paa, at man frygtede for, at Ridderskabet eller Andre skulde formaa ham til at ophæve Arveretriktet; men han svarede: „Derfor kan De være ganske rolig; thi Ingen Andre faae Adgang til mig, end dem jeg vil tale med." „Jeg kommer ogsaa," vedblev han. „Man maa vise, at man ikke er bange; men man maa være forsigtig!" Prinds Frederik af Augustenborg havde skrevet til Kongen: „At det skandinaviske Parti vilde foranstalte en Demonstration imod ham, og formaa nogle 1000 Bønder til at møde sig, hvis han kom til Nordslesvig, forat tvinge ham til at lade Arveretriktet staae ved Magt." Kongen anmodede mig om: „At forskaffe sig Underretning om Sandheden?" Jeg bereiste derpaa Nordslesvig og beroligede Kongen i denne Henseende. Om Prindsen sagde han: „Han har taget sin Afsked. Det maa han gjerne. Jeg kan selv være min egen Statholder," og om Hertugen af Glücksborg: „Jeg giver ham 10,000 Rd. aarlig, fordi han skal renuncere paa sin Arveret til Ploen, og han træder dog op imod mig!" Om Grev Reventlov Criminil, der var Regjeringscommissair i den da opløste holsteenske Stænderforsamling, sagde han: „Det er dog besynderligt, han er en Erkeslesvigholstener, ret en Erkeslesvigholstener! og tager dog mit Parti!" og jeg: „Det er meget naturligt, han er en retskaffen Mand; og stod der i Deres Majestæts Sted og talede altsaa Deres Sag." Han blev kort efter ansat som Præsident i Altona, og hans Søn som Attachee ved et dansk Gesandtskab. Jeg foreslog Kongen: „At forbyde „Hamburger neue Zeitung i Riget!" Hans Svar var: Men saa bliver man ikke yndet," og mit: „Men saa bliver man agtet. og en Yndest, som ikke er baseret paa Agtelse er ikke een Stilling værd;" og Bladet blev forbudt. Den 6te Septbr. skrev Prindsen af Augustenborg til Hertugen af Augustenborg: „Gjæringen stiger med hver Dag, og Regjeringens Uforstand tiltager i samme Forhold. Man tvivler neppe mere om Voldsomheder, og man frygter Udbruddet enten d. 12. i Rendsborg eller d. 14. i Nordorf. Jeg er fra mange Sider bleven advaret om ikke at være der til den Tid. Hvis det ikke er Dig ubehageligt, vilde jeg af den Aarsag sende min Kone og mine Børn til Dig den 10.; men selv reise videre til Samsø. Som Reisens Aarsag angiver jeg naturligviis at besøge Dronningen." Modpartiet lod forfatte og trykke 4000 Exemplarer af følgende Proclamation forat fordeles ved Norddorferfesten: 1. „Vi erklære, at vi ere Tydske, og ville blive det, og ville indtil Døden holde fast paa vor uantastede og uforfalskede Folkeeiendommelighed!" 2. Vi erklære: „At vi af alle Kræfter ville stræbe derhen, at Hertugdømmerne Slesvig og Holsteens uadskillelige Forbindelse blive til den fuldkomneste Sandhed og finder almindelig Anerkjendelse!" 3. Vi erklære: „At vore Forholds Fællesskab med det Danske i Finantserne, i Armeevæsenet og i den samtlige Forvaltning ikke er begrundet i Ret, og, at vi ville virke derimod af al Kraft!" 4. Vi erklære: „At vi aldrig anerkjende en dansk Heelstat, hvoraf Hertugdømmerne skulle ansees

---

Vægtere, kom de to Banditter med alle deres Tyvekoster om i det smudsige Pistolstræde, hvor de havde deres Logi. Her tilbragte de den øvrige Tid af Natten med Drik, samt med at dele Tyvekosterne mellem sig og afvaske Blodpletterne af deres Klæder.

Tolvte og sidste Capitel.

Madam Petersens Befrielse.

Jesper havde i flere Uger udviklet en forbausende Virksomhed forat tvinge Nørreskalk til at give Madam Petersen sin Frihed og sin Formue tilbage. Han havde været hos Justitsminister Tobakskasse, der istedetfor at takke ham for hans Oplysning om Nørreskalks Forbrydelse, bad ham om „at skrubbe af". Han havde været hos Professor Brumme og anmodet ham for „gode Ord og Betaling" at undersøge Madam Petersens mentale Tilstand; men Professoren kunde af let forklarlige Grunde ikke indlade sig derpaa, „da Sindssygeanstaltens Læge alene kunde have en Mening om den Ting". Tilsidst reiste han ud til Enken og underrettede hende om hans frugtesløse Bestræbelser.

— „Har De da slet ingen Slægtning, som kan tage sig af Dem og Deres Sag?" spurgte Jesper hende.

— „Jo," svarede hun; „jeg har en Onkel, der boer sex Miil fra Hovedstaden paa Gaarden Ellebek. Tag ned til ham og gjør ham bekjendt med min ulykkelige Stilling. Maaskee føler han Medlidenhed med mig og gjør Skridt til min Befrielse."

blev Døren til et Sideværelse hastigt aabnet: — Sognefogden og to haandfaste Karle traadte ind.

— „Naa, saaledes bærer I Jer ad med Folk, naar de ikke længer vil lade sig bedrage af Jer!" raabte Sognefogden. „Dersom I ikke strax forføier Jer bort tilligemed Jeres Haandlangere, saa skal jeg og mine Folk give Jer alle Tre et Livfuld Pukkelblaat! Herud med Jer, I Kjeltringer!"

Nørreskalk og hans Ledsagere bleve grebne af en panisk Skræk, styrtede hovedkuls ud i deres Vogn og kjørte iilsomt tilbage til Hovedstaden.

Et Par Maaneder vare forløbne. I den lille hyggelige Dagligstue hos Fru Wille stod Aftensbordet dækket, og Theemaskinen gav en Lyd fra sig som en surrende Humlebi. Nu traadte Fruen, Alma, Julie og Frank ind i Værelset og satte sig tilbords. Den unge Digter gav sig dog ikke ifærd med at spise, men trak Statstidenden op af Lommen.

— „Er der noget interessant Nyt i Bladet?" spurgte Fruen.

— „Ja nu skal De bare høre," svarede Digteren, og læste derpaa Følgende:

„Ved den igaar i Rigsdagen afholdte Forhandling angaaende Pensionering af den fra Overformynderiets Tjeneste entledigede Cancellisecretair Nørreskalk, fik Justitsminister Tobakskasse sat igjennem, at bemeldte Embedsmand for sin nidkjære Embedsførelse erholder en aarlig Pension paa to Tusinde Daler." Han gjorde en lille Pause og læste fremdeles:

„Det er endelig lykkedes den dygtige Politiinspecteur Hjerte at opdage Gjerningsmændene til Mordet paa den saakaldte „Støvmand". Det er to tidligere Tugthusfanger ved Navn

som Dele, og at vi ikke længere ville opretholde det bestaaende Fællesskab med Hensyn til Landsherren, end den i Hertugdømmerne gjældende Arvefølgelov udfordrer!" 5. Vi forpligte os, med Gods og Blod, til at indestaae for Virkeliggjørelsen af disse Grundsætninger, og at opdrage vore Børn og Efterkommere i dette Sindelag, og at gjøre dem Bestræbelsen efter den til den helligste Pligt!" Kongen befalede: „At affordre Jernbanedirecteur Ohlshausen i Kiel en skriftlig Erklæring: „At han ikke vilde bivaane Folkefesten i Norddorf," og da han afslog dette, blev han henført til Rendsborg og fængslet i Hovedvagten. Jeg reiste fra Før; men man havde oversat en Smædeartikel om mig af „Corsaren" og ladet den indrykke i de holsteenske Blade og tilføiet mit Signalement, og, at jeg reiste omkring i Landet. Følgen var, at da jeg kom til Frederikstad, blev Gjæstgiverstedet strax omringet af Mennesker, som raabte: „Der Däne! Der Däne!" men Gjæstgiveren tilbragte hele Aftenen hos mig, og beskyttede mig for Overfald. Da jeg næste Morgen reiste, raabte man efter mig: „Det var godt, at han kom bort!" Ved min Ankomst til Rendsborg saae jeg Militairet opstillet paa Paradepladsen, og denne vrimle af Mennesker, som fyldte Luften med vilde Brøl, og udstjeldte baade Soldater og civile Statstjenere for: „Danske Hunde!"

Kongen reiste d. 10. Septbr. til Slesvig, hvor han affatte et Par af Regjeringens Medlemmer, og derfra d. 11. til Rendsborg, hvor Militairet var opstillet paa Paradepladsen, og hvor han i et begeistrende Foredrag sagde: „Det glæder mig at see mig omgiven af saa skjønne og herlige Tropper! I ere mine brave Soldater! Jeg sætter min Tillid til Eders Troskab. Leve den fjerde Artilleribrigade! Leve det andet Artilleriregiment!" Han fortalte, at de skulde ligge i Leir ved Kellinghusen og lovede dem i den Tid dobbelt Lønning, og Underofficernes Koner, saalænge Mændene vare fraværende, formedelst den forestaaende Leir ved Kellinghusen fra d. 24. Septbr. den Understøttelse, som kun ellers tilkommer dem, naar Mændene ere paa Marschen udenfor Riget. Hans uforfærdede Optræden, mandige Tale, ædle Personlighed og Aandsoverlegenhed imponerede Folket, og tiltalede Soldaterne. Misfornøielsen forstummede, og Militairet udbrød jubelende: „Hurra! Kongen leve!" Han reiste derpaa d. 12. til Ploen, hvor han traf Dronningen. Her kom Grev Reventlov Preetz; men Kongen nægtede ham Audients. Denne gav han derimod en Deputation fra Kiels Universitet; men sagde til den: „Jeg kan ikke være tilbøielig til at gjøre Mere end min Pligt nødvendigt fordrer for Kiels Universitet, saalænge det befordrer de separatistiske Tendentser. Om end ikke Consistoriet, som saadant, har underskrevet Adressen til den holsteenske Stænderforsamling, saa er det dog skeet af de fleste Professorer. I denne viser især de Ord: „At man hverken frygter eller ønsker Ophørelsen af Forbindelsen med Danmark," at man ikke ønsker Vedligeholdelsen af Forbindelsen med den danske Stat. De, især siden Lorentsens Skrift, udbredte Unionsideer ere forkastelige. Jeg erkjender ingen Stat: „Slesvig-Holsteen." Ligesaalidet vil jeg incorporere Hertugdømmerne i det egentlige Kongerige. Om endog et saadant Forslag er bleven gjort i en dansk Stænderforsamling, saa maa man dog ikke tiltroe mig en saadan Dumhed. Disse Lærdomme ere bleyne foredragne af det juridiske Facultet, ligesaavelsom den: „At under visse Eventualiteter, det nuværende danske Monarchi vil blive opløst. Dette vil ikke skee og maa derfor ikke læres, som afgjort." Folkemødet ved Norddorf fandt Sted d. 14. s. M. Mange Tusinde Mennesker, hvoriblandt en Mængde fra Baden og Würtemberg, bivaanede det. Et Locomotiv var kjørt tvers over Veien for at forhindre Militairet fra at trænge frem og forstyrre Forsamlingen; men en Eskadron og en Batalion, som Kongen havde beordret derhen, satte over Grøfter og Gjerder og adspredte Forsamlingen, og hverken Taler bleve holdte eller Protesten oplæst. Kongen reiste til Leiren, hvor han opholdt sig nogle Dage, og derpaa til Glückstadt, hvor han besaae det nye Havneanlæg. Dronningen reiste med, og var paa hans Reise hans Ledsagerinde, og da hun var overalt elsket, og man blot benævnede hende: „Landets Moder!" og: „Hun er en prægtig Dame," maaskee endog som hans Skytsaand. Imidlertid fremlagde d. 17. Septbr. Reklamationscommissionen i Forbundsdagens 28. Møde en Beretning, hvori siges: „Idet Reclamationscommissionen tog de til Bedømmelse fremlagte Forhold i nærmere Overveielse, maatte den meget snart erkjende, at Spørgsmaalet om Nægtelsen af at modtage Holsteens Stænderforsamlings Adresse er blot af meget underordnet Vigtighed. Det er Holsteens Stænder magtpaaliggende om en ganske anden Adresse, og den nægtede Antagelse kan i saa Henseende ikke være dem ønskelig, da den giver dem Leilighed til at bringe hiint andet Spørgsmaal til Forhandling ved en anden Øvrighed, af hvem de love sig en gunstig Indvirkning. Dette Spørgsmaal har Stænderne sammenfattet i Sætningerne: „At Hs. Majestæt Kongen af Danmark, Hertug til Slesvig-Holsteen og Lauenborg, uagtet en af Hertugdømmet Holsteens Stænder indgivet Retsbeskyttelse imod det i den Roskildske Stænderforsamling 1844 imod Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen gjorte Andragende, har erklæret sin Hensigt i aabent Brev af 8. Juli 1846, at forene den selvstændige Forbundsstat Holsteen med den danske Heelstat, og, at den til Holsteens Rettigheder hørende, uadskillige Forbindelse med Hertugdømmet Slesvig er givet en Udtydning, som maa blive stillet lige med den fuldkomne Ophævelse af denne Forbindelse." Den kongelige danske Regjering nægter baade Forbundsdagen og Holsteens Stænderforsamling en Competents med Hensyn til de berørte Gjenstande.

Desuagtet lader Hs. Majestæt Kongen af Danmark ogsaa meddele Forbundsdagen herover Oplysning. Denne siger: „At Hs. Majestæt aldrig har havt i Sinde at sætte Hertugdømmet Holsteen i et andet Forhold til Kongeriget Danmark, og at forbinde det nærmere med samme, end som det nu finder Sted. Blot Misforstaaelse eller Eensidighed kunde give det aabne Brev en Fortolkning, hvorefter Kongen skulde have miskjendt Holsteens Stilling til Forbundet som en uopløselig selvstændig Forening af dens iblandt sig selv uafhængige Stater. Kongen har i sin Egenskab som Hertug af Holsteen og Lauenborg aldrig miskjendt de paa ham hvilende Pligter; men han mener, at han i denne Henseende ikke befinder sig i nogen anden Stilling, end de Souverainer, som udenfor Forbundet bære Kronen, uden derfor at indrømme at de til Forbundet hørende Besiddelser skulde tilhøre eller udgjøre en egen Stat. Fra den anden Side har Hs. Majestæt ligesaalidt tænkt paa, at indføre en Forandring i de Forhold, som forbinde Hertugdømmet Holsteen med Hertugdømmet Slesvig. Meget mere finder Vedvarelsen af denne Forbindelse Anerkjendelse i det aabne Brev med de samme Ord, som desangaaende ere brugte i den almindelige Lov af 28. Mai 1831. Den bestaaer i, at begge Hertugdømmerne indtil Holsteens Egenskab som Forbundsstat og den adskildte Stænderforsamling, ved Siden af Slesvig Holsteens Ridderskabs Socialnerus, ved fælles eller ligeartet Lovgivning eller Forvaltning, forsaavidt ethvert af disse to Hertugdømmers Forfatningseiendommeligheder ikke begrunde nogen Undtagelse herfra (saaledes, som er fremsat i den almindelige Lovs 4 §), have alle offentlige Retsforhold fælles med hinanden."

Reclamationscommissionen anerkjender beredvilligst, at den danske Regjering var til nærværende Tid undskyldt imod enhver Anklage. — Derfor er det ogsaa overflødigt at gaae nærmere ind paa Begrundelse af den høie Forbundsdags Competence. — Skulde, som ikke lader sig formode, den kongelige danske Regjering i Tidens Løb afvige fra de saa nyligt givne høitidelige Forsikkringer, skulde, med eller uden dens Skyld, af de daværende Forhold opvoxe Forviklinger, ved hvilke Ret eller Interesser, som staae under Forbundets Beskyttelse eller høre til dets Væsen, synes truet eller krænket, eller ellers at være at ordne, saa vilde, efter Sagens Beskaffenhed Forbundets Competence være begrundet." Reclamationscommissionen anseer ikke Holsteens Stænderforsamling for berettiget til at have en Repræsentant ved Forbundsdagen; men en Antydning til den kan tillades over Forhold og Tildragelser, som umiskjendelig have Indflydelse paa det hele Hertugdømme Holsteen, og kunde give Stof til Forbundets egen Virksomhed, selv uden at gjøre Fordring paa Statsrepræsentationens Ret. Reclamationscommissionen anbefalede Forbundsdagen at beslutte:

1. Efterat Hs. Majestæt, Kongen af Danmark, Hertug til Holsteen og Lauenborg i Allerhøistsammes Erklæring af 7. Septbr. d. A. har yttret paa Hertugdømmet Holsteens Stænderforsamlings Andragende af 3. August d. A., at det aldrig er kommet ham i Sinde at indskrænke Hertugdømmet Holsteens Selvstændighed, dets Forfatning og øvrige paa Love og Vedtægter hvilende Adkomster, eller at underkaste det vilkaarlige Forandringer, og har tilføiet den Forsikkring, at Allerhøistsamme ved sine Bestræbelser at ordne benævnte Hertugdømmes Successionsforhold, ikke havde i Sinde at træde Agnaternes velbegrundede Rettigheder fornær, saavelsom, at han har lagt for Dagen at opretholde ubeskaaret Stændernes Petitionsret, saa finder Forbundscommissionen sig bestyrket i sin Tillid, at Hs. Majestæt ved endelig Faststilling af de i det aabne Brev af 8. Juli d. A. omtalte Forhold, at ville iagttage Alles og Enhvers Ret; men i Særdeleshed det tydske Forbunds, arveberettigede Agnaters og Holsteens lovmæssige Landsrepræsentations. I det Forbundsdagen, som det tydske Forbunds Organ, forbeholder sig i paakommende Tilfælde Virkeliggjørelsen af den forfatningsmæssige Competens, udtaler den sig derhen, at den ikke erkjender Hertugdømmet Holsteens Stænder ligeoverfor Forbundsdagen for denne Forbundsstats lovlige Repræsentanter; men blot deres forfatningsmæssige Ret, og ligesaalidet anerkjender for begrundet en Klage fra Stænderne over forfatningsstridig Forandring i Holsteens landstændske Forfatning; men finder derimod den af den kongelige Commissair til Stænderne leverede Befaling af Hs. Majestæt Kongen af Danmark af 8. Juli 1846, hvorefter ingen videre Petitioner eller Forestillinger i Arvefølgesagen skulde blive modtagne, ikke at staae i Samklang i denne Almindelighed med Ordenes Indhold i Loven af 31. Mai 1831." Dette Andragende blev uden Modsigelse af den danske Gesandt eensstemmigt ophøiet til Beslutning. Om Anledning til Urolighederne sagde Adskillige, t. Ex. Kjøbmand Todsen i Tønder til mig: „Her var Fred og Ro i Landet, indtil I kom med jert „Fædreland," jer „Corsar", jere Emissairer og jer skandinaviske Propaganda. De have udstrøet Dvedragtens Sæd iblandt os, og Gud veed, hvorledes det vil ende;" og om Tilstanden i Holsteen Professor Dørner i Kiel: Det er dog et forskrækkeligt Land dette Land at leve i. Her er Intet helligt, og her er Intet agtet. Vi have en Konge, der vil hver Mands Vel; derom ere vi Alle overbeviste; men vi have her en Ridderstand, Hu! denne er en Klippe, paa hvilken enhver god Indretning maa strande." Om Stemningen der sagde Major Wriesbright: „Da jeg og min Søn, Lieutnant Wriesbright, gik paa Kiels Gader, hørte vi Folk raabe efter os:" „Der gaaer det fordømte Folk!" Og i Udlandet sagde Professor Arendt i Bonn baade i Tale og Skrift: „Man skulde jage de Danske ud af Landet, og drukne dem i deres egne Vande."

Da Kongen kom til Kjøbenhavn modtoge Indbyggerne ham med en hjertelig Sang af Pastor Boye, og om Aftenen, da han kom i Theatret, sang Tilskuerne en Sang af Professor Heiberg, hvori det hed:

„Thi hvad har vel en Kraft saa stor,
En Magt saa stærk,
Som Klangen af et Kongeord,
Naar Visdom i dets Guldpræg boer,
Og fører det fra Kongeord
Til Kæmpeværk!
Hvert Hjerte, hvori Danmark boer,
Saae Christians Gang som lyse Spor,
Erkjendte fuldt hans Kongeord,
Hans Kæmpeværk!"

Efterskrift.

Da Hertugen af Augustenborg 1842 var i Sorgenfri, sagde han til Christian VIII.: „At han havde hørt, at han var misfornøiet med ham." Denne svarede: „Misfornøiet med ham var han aldeles ikke; men der vare ulykkelige Misforhold, som let kunde føre til Misforhold. Ingen havde tænkt paa, at der existerede en anden Arvefølgeorden i Hertugdømmerne end i Danmark,

rettede hende derom, samt anmodede hende om at være forsigtig og om at tilkalde nogle paalidelige Mænd, da man ikke kunde vide, hvad ondt han havde ifinde.

Den næste Dag efter Middagstid rullede en Kaleschevogn ind i Ellebeksgaarden. Kudsken aabnede Vognsdøren og Nørreskalk, ledsaget af to ubekjendte Herrer, sprang ud.

Under Spøg og Latter over det Puds, som de skulde spille Enken, gik de hen til Stuedøren, hvor Madam Petersen modtog dem.

— „Jeg kommer for at bringe Deres Pengesager i behørig Orden," sagde Secretairen til Enken, efterat de vare traadte ind i Stuen. „See her, min gode Kone, De har blot at skrive Deres Navn under dette Document, saa er Alt i Rigtighed."

— „Jeg underskriver Intet," sagde Madam Petersen med Bestemthed, „før jeg har raadført mig med Præsten derom."

Da hun vedblev at negte sin Underskrift, trods hendes Lavværges Bønner og Trudsler, blev denne som rasende af Vrgrelse.

— „De er Vidne til, mine Herrer, at hun er complet gal!" raabte han til sine Kammerater. Madan Petersen forblev rolig. Hun tog sin afdøde Mands Portrait ned af Væggen og lagde det paa Bordet foran Secretairen.

— „Kjender De denne Mand?" udbrød hun med en bevæget Stemme; „ham kaldte De engang Deres bedste Ven! Hvor troløs har De ikke været mod ham ved at behandle mig, som De har gjort!"

— „Hun er bindegal!" skreg Nørreskalk; „hun skal igjen ind i Galehuset! Kom' her, lad' os strax kjøre hende derud!" Ved disse Ord vilde han lægge Haand paa hende, men idetsamme

Jesper reiste derned; men Onkelen vilde paa ingen Maade blande sig i den Sag.

— „Hvad rager hun mig," udbrød han i en ærgerlig Tone; „hun er slet ikke min Broderdatter; min Broder tog hende i Barns Sted til sig, men testamenterede hende alligevel hele sin Formue, medens jeg fik en lang Næse! Nei, med hende har jeg ikke Noget at skaffe."

Da Jesper vendte tilbage til Madam Petersen med den Besked, blev hun aldeles fortvivlet.

— „Saa siig min Onkel mit sidste Farvel!" udbrød hun og vred sine Hænder; „jeg vil ikke længer leve her som en Fange blandt Vanvittige!"

Jesper vendte virkeligen tilbage til Onkelen og underrettede ham om, at dersom han ikke tog sig af hendes Sag, vilde hun aflive sig. Dette hjalp. Onkelen reiste med Jesper til Hovedstaden og fremstillede sig der for Nørreskalk.

— „De siger, at De er hendes Onkel!" raabte Nørreskalk med opspilede Øine; „jeg vil see et Bevis derfor, før jeg indlader mig med Dem!"

Ved store Anstrengelser, navnlig ved Gjennemsyn af Kirkebøger og Magistratsprotocoller, fik Onkelen endelig det Brev ihænde, hvorved hans Broder havde erklæret Madam Petersen for sin Adoptivdatter, og som altsaa beviste, at Onkelen var hende i Farbroders Sted.

Med dette Document ilede Onkelen op til Nørreskalk, der blev heed om Ørene, thi han vidste kun altfor vel, at en Onkels Klage til Magistraten vilde bevirke en Undersøgelse, som selv Justitsministeren ikke var istand til at forhindre.

— „Hør veed De hvad, min kjære Mand," sagde Cancellisecretairen i en paatagen venlig Tone, idet han klappede ham paa Skulderen, „De skal ikke have gjort Deres Reise til Hoved-

indtil det hallske Skrift om Arvefølgen i Slesvig-Holsteen var offentliggjort, og dette Skrift var ufeilbart udgivet paa Hertugens Foranstaltning. Derved er nu det hele Arvefølgespørgsmaal kommet paa Tapetet, og man forlangte af ham, at han bragte det i Orden, hvorved han kom i en ubehagelig Forlegenhed!" Hertugen: „Først maatte han bemærke, at det saakaldte hallske Skrift er et Svar paa Professor Paulsens, altsaa et Forsvarsskrift; at altsaa, hvis Skylden at have bragt denne Gjenstand paa Tale, traf Nogen, var det netop Professor Paulsen. Men saaledes vilde man finde det begribeligt, at det, ifølge hans Fødsel, var hans Pligt, at, naar hans Huses Ret blev angreben, han da forsvarede den, og, at han selv var fuldkommen uskyldig i Arvefølgens Forskjellighld i Danmark og i Hertugdømmerne. Kongen indrømmede, at det var rigtigt, og tilføiede: „Ingen vil nægte, at Hertugen har Arveret i Holsteen; men jeg spørger: „Hvad skal der blive af Danmark, hvis Slesvig ogsaa gaaer tabt!" Hertugens Svar var: „Derpaa kunde han naturligviis ikke svare Andet, end hvis et saadant Tilfælde indtraf, da var Skylden ikke hans, men deres, som 1660 havde indført den qvindelige Arvefølge i Danmark." Kongen svarede paa denne Bemærkning: „Man kunde vel tænke sig, at opgive Arveretten imod fuld Erstatning, Hertugen gjorde vel i at gaa ind derpaa!" Hertugen: „Man kan naturligviis tænke sig det; men Kongen maatte ikke tænke, at han nogensinde gik ind derpaa. Ifølge hans Overbeviisning ere disse Arverettigheder ligesaavel en Pligt for ham imod hans Huus som imod Hertugdømmerne; de ere det bedste Beskyttelsesmiddel imod Incorporationen i Danmark; blev den danske Arvefølge indført i Hertugdømmerne, var det snart forbi med deres Selvstændighed ligeoverfor Danmark. Dernæst tillod hans Ære ham ikke, at gaae ind paa et Tilbud, som det Kongen havde antydet; da han efter al Sandsynlighed ikke vilde opleve Arvefaldet, kunde han let udsætte sig for den Bebreidelse, at han havde solgt sit Huses Ret og den dermed inderligt forbundne Hertugdømmernes, for med den derfor erholdte Sum at føre et behageligere Liv. Desuden vilde han af Pietet imod sin Fader aldrig opgive sin Arveret; thi han havde sagt i sit Testamente til ham og hans Broder, at, hvis den danske Regjering vilde underhandle med dem, om at opgive deres Arveret, haabede og ventede han af dem, at de aldrig gjorde det."

Mit Livs Roman.

Af **W. J. Karup.**

(Fortsat.)

I Foraaret 1849 stiftede jeg ogsaa Bekjendtskab med Professor H. C. Andersen, der kom mig imøde med Venlighed og Deeltagelse. Han forærede mig flere af sine Skrifter, og da jeg fortalte ham, at jeg vilde ansøge Hs. Majestæt Kongen om en fast aarlig Understøttelse, indtil jeg havde fuldendt mine Studier, anbefalede han mig til Hr. Kammerherre Lunding, Kongens daværende Cabinetssecretair. Desuden skrev han under min Ansøgning til Kongen:

„Hr. Wilhelm Karup har viist mig flere af sine Digte, og jeg finder i dem baade meget Godt og meget Smukt. Selv er han en blød og ufordærvet Natur, og det vil derfor være mig en Glæde, om han maatte være saa lykkelig at faae den Understøttelse, som han søger til sin videre Uddannelse."

Da Hr. Redacteur Bille med Anhang et Par Gange har forsøgt at ophidse Publicum imod mig, ved at insinuere, at jeg var bekjendt deraf, at jeg havde brudt Staven over den anførte Digter, skal jeg her, for at undgaae Skin af Utaknemmelighed, oplyse mine Læsere om: at jeg aldrig har meent og aldrig skrevet, at H. C. Andersen ikke var en stor genial Digter, eller at hans Eventyr og flere af hans andre poetiske Arbeider ikke vare originale Mesterværker; men jeg har engang meent og skrevet, at H. C. Andersen som Eventyr**comedie**skriver fordærvede den æsthetiske Smag, ligesom jeg i det Hele taget mener, at Eventyrcomedien er en slet dramatisk Digtart. For factisk at tilbageslaae den ondskabsfulde Insinuation om, at jeg havde forkastet H. C. Andersens hele geniale Digtervirksomhed, har jeg oversat og gjentagne Gange udgivet X. Marmiers franske Skitse af Digterens Levnet, ligesom jeg ved mine offentlige Foredrag meget ofte har oplæst et eller andet af hans berømte Eventyr, hvorfor jeg har modtaget hans venlige Haandtryk.

Hr. Conferentsraad Hauch anbefalede mig ogsaa til Hs. Majestæt med følgende Linier:

„Jeg har læst nogle af Hr. Karups poetiske Arbeider og mener i dem at have fundet Alvor, Phantasi og virkelig Følelse, hvorfor jeg herved, paa Opfordring, bevidner, at han forekommer mig at vise en digterisk Stræben og at være i Besiddelse af et uimodsigeligt Talent."

Paa Grund af den Vægt, som et saadant Vidnesbyrd af Universitetets æsthetiske Professor unegteligt har, blev der flere Gange, navnlig ved Smudspressen, gjort Forsøg paa, at indbilde den Deel af Publicum, som er lettroende og tankeløs nok til at tage ondskabsfulde Insinuationer for ufeilbar Sandhed, — at jeg skulde have tiltryglet mig dette Vidnesbyrd. Hvor taabelig og uforskammet denne Insinuation er, vil følgende Kjendsgjerning bedst vise. Det anførte Vidnesbyrd in originali var bortkommet for mig; men da det var mig af Interesse at være i Besiddelse deraf, gik jeg en Dag forrige Sommer ud til Hr. Conferentsraaden og bad ham om paany at udstede mig det Vidnesbyrd, som han havde givet mig for mere end en halv Snees Aar tilbage. Skjøndt jeg i en Aarrække slet ikke havde besøgt ham, modtog han mig dog med Venlighed og opfyldte beredvilligt min Begjæring. Da han havde nedskrevet ovenanførte Linier, overrakte han mig dem med de Ord: „Jeg veed ikke, om det er ordret, hvad jeg engang skrev om Dem; men dette, hvad jeg her har skrevet, er min virkelige Mening, det er, hvad jeg ifølge min Overbeviisning anseer Dem for at være."

Kammerherre Lunding, der var en kundskabsrig Hofmand, og som Cabinetssecretair stod Kongen nær, forskaffede mig kun nogle temporaire Understøttelser fra Civillisten, hvad der nok havde sin Grund i en vis almægtig Kammerherres uheldige Indflydelse. Thi Lunding interesserede sig i Virkeligheden for mig; jeg fik altid Audients hos ham, om han end var nok saa beskjæftiget, og han underholdt sig ofte med mig om literaire Materier; desuden var jeg særdeles godt anbefalet af flere fremragende officielle Personer, saa at endog en af Hs. Majestæts Embedsmænd en Dag sagde til mig: „Ingen er bedre anbefalet her end De." Tilsidst fik jeg dog i Foraaret 1851 Understøttelse til min første Udenlandsreise. Til denne Reiseunderstøttelse knytter der sig en lille Historie, som ikke er uden almindelig Interesse. Jeg havde havt Audients hos Hs. Majestæt Kongen paa Frederiksborg Slot og havde af Allerhøistsammes egen Mund hørt de velklingende Ord: „Deres Ansøgning om Reiseunderstøttelse har jeg bevilget; henvend Dem til Kammerherre *******, saa faaer De Pengene." Jeg takkede Hs. Majestæt af et rørt Hjerte og iilte til Kammerherren for at erholde den Sum, som allernaadigst var mig tilstaaet. Men denne sagde kort og godt: „Der er ikke Noget til Dem!" Da jeg paa gjentagne Forespørgsler erholdt det samme Svar, vidste jeg ikke, hvad jeg skulde tænke derom. Paa Hs. Majestæts Tilsagn havde jeg gjort mig reisefærdig; min Kuffert stod pakket og jeg havde sagt Farvel til mine Omgangsvenner; men Reisepengene udeblev. Jeg fortalte Frøken de Dreyer, som dengang var Hofdame, at Hs. Majestæt havde sagt mig, at Reiseunderstøttelsen var bevilget, men at ******* vedblev at paastaae: „at der ikke var Noget til mig." Frøkenen beviste mig den Velvillie, at løse den vanskelige Knude. Ved Taflet overbragte hun paany Hs. Majestæt min underdanigste Tak for den Reiseunderstøttelse, som jeg desværre endnu ikke havde faaet; Kammerherren var tilstede ved Taflet, gjorde en Undskyldning og — Knuden var løst. Den næste Dag modtog jeg Pengene; men fik nu af den fortrædelige Hofembedsmand et meget fortrædeligt Farvel. „De har baaret Dem reent forkeert ad," sagde han, „ved at henvende Dem til Flere heroppe. Det skulde De have ladet være med. Naar jeg har med en Sag at gjøre, saa vil jeg ikke have, at Peer og Poul blander sig deri; Frøken de Dreyer skal bare passe sine egne Sager og ikke bekymre sig om, hvad der slet ikke vedkommer hende!" Jeg kjendte Aarsagen til denne Forelæsning og var meget glad over, at Frøkenen havde forskaffet mig mine Reisepenge.

Faa Timer derefter sad jeg i en Jernbanecoupee; Reisen gik gjennem Tydskland og Belgien til England.

Her begynder et nyt Afsnit af mit Levnet, hvor Reiseæventyr og store aandelige Kampe give dette Liv og Colorit; men før jeg gaaer videre, skal jeg i det følgende Capitel give en kort Skildring af mine Studiers Gang, min Levemaade og min Omgangskreds.

Redigeret af **W. J. Karup.**

Kjøbenhavn. — J. Cohens Bogtrykkeri.

staden for ingen Ting. Deres Broderdatter skal strax komme ud af Galeanstalten, naar De vil tage hende i Huset og ellers ikke videre bekymre Dem om hendes Formuesomstændigheder. Jeg giver Dem 50 Daler til Reiseomkostninger og resten 25 Daler om Maaneden, naar De beholder hende i Huset. Hvad synes Dem derom?"

— „Det er en Accord, som jeg gjerne vil gaae ind paa," sagde Onkelen; „naar jeg blot er vis paa de 25 Daler hver Maaned."

Cancellisecretairen lovede med Haand og Mund at betale dem til Punct og Prikke. Han satte sig derpaa til Skrivebordet og skrev et Brev til Professoren ved Galeanstalten, hvilket han medgav Onkelen.

Denne forlod nu Nørreskalk og reiste ufortøvet ud til Daarekisten, hvor han overleverede Professoren Brevet. Da denne havde læst det, sagde han kort:

— „Madam Petersen kan strax følge med Dem; hun feiler nu Intet!"

Faa Minuter derefter sad den frigivne Enke paa sin Onkels Vogn og kjørte med ham til Ellebeksgaarden. Hun var lykkeligere nu end nogensinde før i sit Liv. Den største menneskelige Lykke har nemlig den overstaaede Ulykke til Forudsætning.

Samme Dags Eftermiddag ankom hun til sit nye Opholdssted, hvor hun strax fremstillede sig for Præsten og Districtslægen, der, efterat have samtalet med hende om forskjellige Ting gav hende skriftligt Vidnesbyrd om hendes fuldkomne sjælelige Sundhed. De vare begge meget forbausede over, at hun pludseligt havde faaet sin Forstand tilbage ved den Skrivelse, som Cancellisecretairen havde sendt Daareanstaltens Overlæge.

— „Denne Hr. Nørreskalk er jo en sand Mirakeldoctor," bemærkede Districtslægen med et spydigt Smiil; „han burde

virkelig skrive saadanne Recepter for alle vore Sindssyge, som den han skrev for Dem, Madam Petersen."

Ved Præstens Anbefaling fik hun snart samlet endeel af Omegnens Pigebørn, som hun daglig underviste i de almindelige Skolevidenskaber og Haandarbeide. Saaledes fandt hun en passende Beskjæftigelse; og denne gjorde det indlysende for Enhver, at hendes Indespærring i Galehuset var en complet Gavtyvestreg af hendes troløse Lavværge.

Men Jesper ansaae endnu ikke sin Opgave for fuldstændigt løst. Han havde faaet en Anelse om, at Md. Petersens Onkel havde ladet sig bestikke af Secretairen, forat han ikke skulde forlange nogen Forklaring af denne angaaende hendes Formuesomstændigheder. Jesper henvendte sig til en anseet Mand i Hovedstaden, fortalte ham det Mislige i denne Sag og bad ham om at gjøre et Skridt, for at Enken kunde faae sin Formue. Denne Mand, der havde kjendt Petersen, skrev nu en Klage til Magistraten, hvori han besværede sig over, at Cancellisecretairen ikke vilde aflægge noget Regnskab over Madam Petersens betydelige Midler, som vare i hans Værge.

Saasnart Nørreskalk erfarede dette, blev han meget beklemt, thi han havde aldrig indsat hendes Penge i Overformynderiet, men derimod afhændet de fleste af hendes Obligationer og Pengepapirer. For at dække sit Bedrageri og klare sig ligeoverfor Magistraten besluttede han at fuldføre en ny Forbrydelse. Han opsatte nemlig et antedateret Regnskab, hvori der var lavet den herligste Balance, og vilde derpaa lokke Enken til at underskrive samme. Jesper, der var kjendt med en Vognmand, som boede i Gavtyvestrædet, fik heldigviis af denne at vide, at Nørreskalk havde leiet en Vogn, da han den næste Dag vilde kjøre til Ellebeksgaarden. Jesper fik skyndsomst Bud til Enken og under-